ÚSVIT NOCI

Peter F. Hamilton

NEUTRONIOVÝ ALCHYMISTA

ČÁST 1. - SJEDNOCENÍ

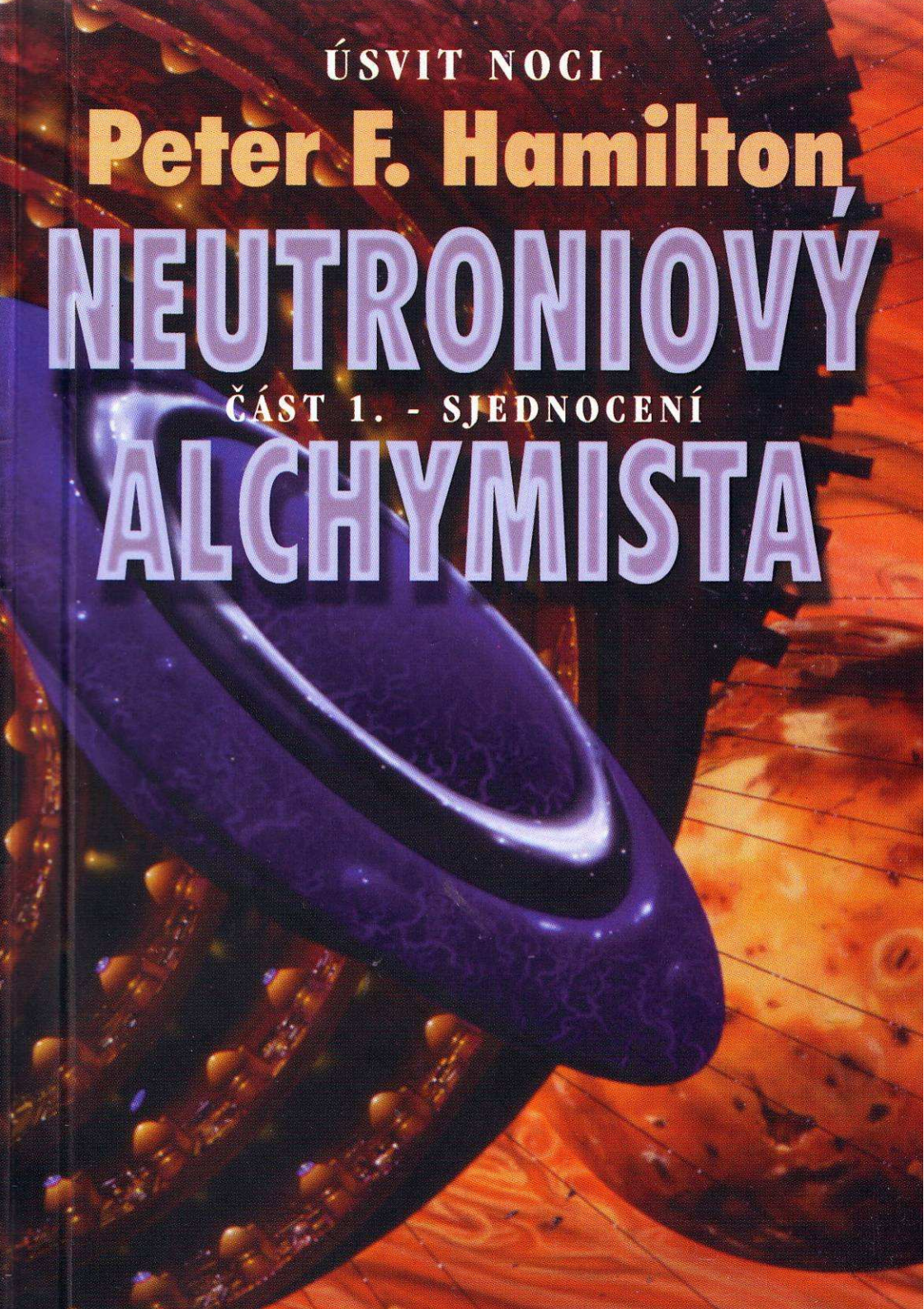

Peter F. Hamilton
NEUTRONIOVÝ ALCHYMISTA - SJEDNOCENÍ

Konfederace bojuje na všech frontách, ale nejurputnější bitvy svádějí tajné služby. Zapojuje se do nich i Jozue Calvert, jemuž osud chystá jednu ránu za druhou. Neumírají však jen jeho blízcí. Temný mesiáš Quinn Dexter chce dobýt Norfolk, sestry Kavanaghovy míří do ještě většího nebezpečí. Ze záhrobí se vrací geniální mafián rozhodnutý pokořit celou galaxii. Je čas získávat spojence i tam, kde by je nikdo nehledal. A kdesi ve vesmíru se skrývá ztracená zbraň schopná ničit slunce...

„Ublížím vám ještě jednou, tentokrát o něco víc. A budu vám ubližovat, dokud mě nevezmete do Atherstonu."
Tohle je únos! Bylo to tak fantastické, že se pilot zdráhal uvěřit. Otočil se. „To si děláte srandu."
„Ne, kapitáne. Jestli nepřistanete v hlavním městě, nepřistanete nikde. Atherstone. Tak kde je?"
„Někde na západě. Proboha, sám to nevím. Navigační systém to zabalil."
Muž se chladně usmál. „Tak letťte na západ. Atherstone je velké město. Z téhle výšky ho jistě nepřehlédneme."
Chapman neposlechl. Muž se natáhl přes něj a položil ruku na přední sklo. Po okně se rozběhly děsivě hluboké bílé praskliny.
„Atherstone." Byl to rozkaz.
„Dobře. Dejte tu ruku pryč." Okénko bylo z umělého safíru. Neprůstřelné. Nervová nanonika ohlásila, že mu vypadávají vylepšené synapse a ztrácí přístup k paměti. Na datování se ale chyby nepodepsaly. „Poplach kód F," vyslal do letového počítače.

ISBN 80-7254-396-2
9 788072 543960

Peter F. Hamilton
Neutroniový alchymista – sjednocení

© Peter F. Hamilton, 1998
Translation © Robert Tschorn, 2004
Cover © Jim Burns, 2004 (via Thomas Schlück agency)
© TRITON, 2004

ISBN 80-7254-396-2

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Peter F. Hamilton

NEUTRONIOVÝ ALCHYMISTA

SJEDNOCENÍ

TRIFID

ÚSVIT NOCI

Peter F. Hamilton

TRITON

Jednající postavy

Lodě

Lady Macbeth

Jozue Calvert	kapitán
Melvyn	Ducharme fúzní technik
Ashly Hanson	pilot
Sarha Mitchamová	systémová specialistka
Dahybi Yadev	uzlinový specialista
Beaulieuová	kosmonik

Oenone

Syrinx	kapitánka
Ruben	fúzní systémy
Oxley	pilot
Cacus	podpora života
Edwin	systémy toroidu
Serina	systémy toroidu
Tyla	nákladová důstojnice

Villeneuvova pomsta

André Duchamp	kapitán
Desmond Lafoe	fúzní technik
Madeleine Collumová	uzlinový specialista
Erick Thakrar	systémy/tajný agent KIS

Udat

Meyer	kapitán

Cherri Barnesová	nákladová důstojnice

Daleká říše

Layia	kapitánka
Furay	pilot
Endron	systémový specialista
Tilia	uzlinová specialistka

Arikara

Meredith Saldana	kontradmirál, velitel letky
Grese	poručík, důstojník rozvědky
Rhoecus	poručík, sokolí spojka
Kroeber	velitel

Včelka

Kyle Prager	kapitán
Peter Adul	fyzik z vývoje Alchymisty

Habitaty

Tranquillity

Ione Saldanová	vévodkyně z Trosek
Alkad Mzuová	vynálezkyně Alchymisty
Parker Higgens	ředitel výzkumu Laymilů
Oski Katsurová	vedoucí výzkumu laymilské elektroniky
Kempster Getchell	astronom laymilského projektu
Monica Foulkesová	agentka KVB
Paní Tessa	velitelka místní KVB
Samuel	edenitský agent
Pauline Webbová	agentka KIS
otec Horst Elwes	kněz, uprchlík
Jay Hiltonová	uprchlík

Kelly Tirrelová	reportérka
Lieria	Kiintka
Haile	malá Kiintka

Valisk

Rubra	osobnost habitatu
Dariat	duše v těle Horgana
Kiera Salterová	duše v těle Marie Skibbowové
Stanyon	pobočník
Rocio Condra	duše v těle jestřába Mindora
Bonney Lewinová	lovkyně
Tolton	uprchlík
Taťána	uprchlík

Asteroidy

Trafalgar

Samual Alexandrovič	velící admirál Konfederačního loďstva
Lalwaniová	admirálka, velitelka KIS
Maynard Khanna	kapitán, člen štábu velícího admirála
Motela Kolhammer	admirál, velitel První flotily
Dr. Gilmore	vedoucí výzkumu KIS
Jacqueline Couteurová	navrácená duše
Murphy Hewlett	poručík Konfederační námořní pěchoty

Koblat

Jed Hinton	jitřenka
Beth	jitřenka
Gari Hintonová	Jedova sestra
Navar	Jedova nevlastní sestra

Ayacucho

Ikela	majitel T'Opingtu, partyzánský velitel
princ Lambert	kapitán lodi Tekas
Dan Malindi	partyzánský velitel
Kaliua Lamu	partyzánský velitel
Feira Ile	velitel orbitální obrany, partyzánský velitel
Cabral	mediální magnát, partyzánský velitel
paní Nateghiová	právnička
Lodi Shalasha	garissanský radikál
Eriba	garissanský radikál
Shea	milá prince Lamberta

Jesup

Quinn Dexter	mesiáš sekty Světlonoše
Lawrence Dillon	učedník
Twelve-T	šéf gangu
Bonham	učedník
Shemilt	učedník, velitel orbitální obrany
Dwyer	učedník, systémový specialista

Planety

Norfolk

Louise Kavanaghová	uprchlík
Genevieve Kavanaghová	uprchlík
Luca Comar	duše v těle Granta Kavanagha
Marjorie Kavanaghová	matka Louise

paní Charlsworthová	chůva sester Kavanaghových
Carmitha	cikánka
Titreano	navrácená duše
Celine Hewsonová	Louisina teta
Roberto Hewson	Louisin bratranec

Ombey

Ralph Hiltch	velitel KVB na Lalonde
Cathal Fitzgerald	Ralphův zástupce
Dean Folan	voják divize G66
Will Danza	voják divize G66
Kirsten Saldanová	ombeyská kněžna
Roche Skark	ředitel KVB
Jannike Dermotová	ředitelka Vnitra
Landon McCullock	policejní komisař
Diana Tiernanová	ředitelka technického odboru policie
admirál Farquar	královské loďstvo, velitel ombeyských sil
Nelson Akroid	kapitán Jednotky rychlého nasazení
Finnuala O'Mearová	novinářka
Hugh Rosier	technik DataAxis
Neville Latham	policejní šéfinspektor v Exnallu
Janne Palmerová	plukovnice Královské námořní pěchoty
Anette Ekelundová	navrácená duše
Gerald Skibbow	uprchlík
Dr. Riley Dobbs	psychiatr Královského loďstva
Jansen Kovak	zřízenec v nemocnici Královského loďstva
Moyo	navrácená duše
Stephanie Ashová	navrácená duše

Cochrane	navrácená duše
Rana	navrácená duše
Tina Sudolová	navrácená duše

Nová Kalifornie

Jezzibella	interpretka náladových fantazií
Leroy Octavius	Jezzibellin manažer
Libby	Jezzibellina pleťová odbornice
Al	duše v těle Brada Lovegrova
Avram Harwood III.	starosta San Angeles
Emmet Mordden	poručík v Organizaci
Silvano Richman	poručík v Organizaci
Mickey Pileggi	poručík v Organizaci
Patricia Manganová	poručice v Organizaci
Gus Remar	reportér
Kingsley Pryor	nadporučík loďstva Organizace
Luigi Balsmao	velitel Organizační flotily
Cameron Leung	duše v těle jestřába Zahana
Oscar Kearn	kapitán fregaty Urschel

Kulu

Alastair II.	král
Simon, vévoda ze Salionu	předseda bezpečnostní komise
lord Kelman Mountjoy	ministr zahraničních věcí
lady Phillipa Oshinová	předsedkyně vlády
admirál Lavaquar	náčelník Generálního štábu
kníže Howard	prezident Kulu Corporation
kníže Noton	bývalý prezident Kulu Corporation

Nyvan

Gelai	navrácená duše, oběť garissanské genocidy
Ngong	navrácená duše, oběť garissanské genocidy
Omain	navrácená duše, oběť garissanské genocidy
Richard Keaton	odborník na zabezpečení dat
Baranovič	poručík Organizace
Adrian Redway	šéf pobočky KVB

Ostatní

Konfederace

Olton Haaker	předseda Sněmu
Jeeta Anwar	vrchní tajemník předsedy
Mae Ortliebová	edenitská velvyslankyně
sir Maurice Hall	velvyslanec Kuluského království

Edenité

Wing-Tsit Chong	zakladatel edenismu
Aténa	matka Syrinx
Astor	velvyslanec u kuluského dvora
Sinón	otec Syrinx

1

Louise Kavanaghová měla dojem, že od posledního ubohého deště uplynuly celé týdny strašlivých letních veder a ne jen čtyři dny. „Průvan z čertovy kuchyně," říkaly horkému vzduchu stařeny z kraje. Počasí přesně vystihovalo Louisinu náladu. Byla stejně malátná a těžká. Osud ji zřejmě odsoudil k nekonečnému čekání.

Oficiálně čekala, až se její otec vrátí z Bostonu, kde pod jeho velením místní domobrana potlačovala povstání rozpoutané Demokratickou pozemkovou unií. Naposledy telefonoval před třemi dny a stručně rodině oznámil, že situace je horší, než je přesvědčoval lord velitel. Louisina matka o něj měla velkou starost. Louise a Genevieve se tedy musely na panství Cricklade chovat jako myšky, aby ji nepopudily.

Od té doby se neozval ani otec, ani kdokoli z domobrany. Hrabstvím samozřejmě kolovaly nejrůznější nepotvrzené zvěsti o krvavých bitvách a děsivých zvěrstvech na straně unionistů. Louise se je snažila neposlouchat, byla přesvědčená, že jde o pouhou válečnou propagandu. Nikdo nic nevěděl. Pokud šlo o hrabství Stoke, mohl být Boston na jiné planetě. Sotva byl obklíčen, vláda stáhla z večerních zpráv i uhlazené zmínky o „nepokojích".

Nezbývalo než bezmocně čekat na jisté vítězství domobrany.

Louise a Genevieve zase trávily celé dopoledne lelkováním po domě. Sedět a nic nedělat je nesnesitelná nuda, ale kdyby je někdo zahlédl, mohly by dostat nějakou nepříjemnou domácí práci. Mladí sluhové odjeli do boje, a péče o dům tak spadla na

bedra žen a starců. Zbylí zemědělští dělníci zoufale zaostávali za rozvrhem prací. Pole nebudou včas připravena na druhý osev.

Před obědem už Louise nedokázala dál snášet nudu a navrhla sestře projížďku. Musely si samy osedlat koně, ale zmizet na pár hodin z paláce za to stálo.

Louisin kůň se opatrně ploužil prachem. Horké paprsky Hraběte sežehly trávu a obnažená hlína pukala suchem. Domorodé rostliny už dávno odkvetly a zetlely. Kde ještě před deseti dny zdobily trávu tisíce bílých kvítků, ležela teď jen seschlá stébla a zhnědlé okvětní lístky. V propadlinách z nich vítr navršil stopu hluboké závěje.

„Proč nás Unie tak nenávidí?“ zakňourala Genevieve. „Tatínek se občas rozčílí, ale to neznamená, že je zlý člověk.“

Louise se na sestřičku soucitně usmála. Všichni říkali, jak jsou si podobné, jako dvojčata narozená čtyři roky po sobě. A opravdu měla občas dojem, že se dívá do zrcadla; stejné rysy, husté tmavé vlasy, malý nos a skoro orientální oči. Genevieve ale byla menší a trochu baculatější. Navíc zamlklá a smutná, i když jenom poslední dobou.

Genevieve si dobře všimla, jak je starší sestra nesvá a náladová, raději se jí tedy nevyptávala osobně, aby ji nenaštvala.

Zbožňuje mě, řekla si Louise. Škoda, že si nevybrala někoho dokonalejšího.

„Nejde o tatínka ani o Kavanaghův rod,“ odvětila Louise. „Nejsou spokojeni s tím, jak to na Norfolku chodí.“

„Ale proč? V hrabství Stoke jsou všichni šťastní.“

„O všechny je postaráno. To je rozdíl. Jak by se ti líbilo pracovat celý život na poli a dívat se, jak my dvě bezstarostně projíždíme kolem?“

Genevieve si to nedokázala představit. „Nevím.“

„Nebyla bys ráda a chtěla by sis to s námi vyměnit.“

„Asi.“ Ušklíbla se. „Ale pak bych byla naštvaná já na ně.“

„Přesně tak. A v tom je potíž.“

„Ale Unie prý dělá tak ošklivé věci…“ začala nejistě Genevieve. „Ráno si o tom povídaly dvě služky. Říkaly strašné věci. Musela jsem utéct.“

„Lžou. Kdyby v hrabství Stoke někdo věděl, co se děje v Bostonu, tak jsme to my, Kavanaghové. Služkám se všechno donese až naposled.“

Genevieve obdařila sestru úsměvem plným úcty a lásky. „Ty jsi tak chytrá, Louise.“

„Ty také, Gen. Máme stejné geny.“

Genevieve se rozesmála a pobídla koně. Za ní vyrazil Merlin, jejich ovčácký pes, od tlap mu odletovaly okvětní plátky.

Louise automaticky pobídla vlastního koně do klusu, protože míli před nimi ležel Wardleyský lesík. V předchozích letech si tam sestry hrávaly. Letos pro ni ale byl plný úplně jiných vzpomínek. Letos jí připomínal Jozueho Calverta. Jeho a všechno, co spolu dělali na březích lesních tůněk. Vzpomínala na nepřípustné nemravnosti, jichž se norfolkská dáma nikdy nesmí dopustit. Na nemravnosti, jichž se nemohla dočkat.

Díky nim ale poslední tři rána zvracela. Chůva o ni měla dvakrát velkou starost. Dnes Louise naštěstí nevolnost zamaskovala, jinak by se to doslechla mamá. A tu by neoklamala.

Louise se zasněně usmála. *Všechno bude v pořádku, až se Jozue vrátí.* Opakovala si to pořád dokola jako mantru. Ježíši Kriste, to čekání mě zničí.

Genevieve už do lesa zbývalo poslední čtvrt míle, Louise jela sto metrů za ní, když uslyšely vlak. Neodbytné houkání se nehybným vzduchem neslo daleko. Tři krátká zapištění a pak jedno dlouhé. Signál před nechráněným přejezdem v Collywestonu.

Genevieve přitáhla uzdu a počkala na Louise. „Jede do města!“ výskla mladší dívka.

Obě si dobře pamatovaly, kdy jezdí lokálka. V Colsterworthu vlak zastavoval dvanáctkrát denně. Tenhle přijel mimo jízdní řád.

„Vrátili se!“ křičela Genevieve. „Je tu táta!“

Merlin se nakazil jejím vzrušením a nadšeně štěkal.

Louise se kousla do rtu. Nenapadala ji jiná možnost. „Asi máš pravdu.“

„Je to táta! Je to on!“

„Tak dobře, jedeme.“

Panství Cricklade se skrývalo v parku vzrostlých cedrů, mohutný panský dům vystavěný na paměť sídlům ve staré Anglii vzdálené v čase stejně jako v prostoru. Když sestry přijížděly po louce, paprsky Hraběte se odrážely od skleněných stěn zimní zahrady.

Zpod cedrů Louise uviděla na příjezdové cestě modrozelený terénní vůz. Zavýskala a pobídla koně ostruhy. Motorová vozidla mohlo na panství řídit jen pár lidí. A nikdo nejezdil tak rychle jako papá.

Louise nechala Genevieve brzy za sebou, vyčerpaný Merlin poklusával dobré čtvrt míle za nimi. V autě se tlačilo šest lidí. Za volantem seděl tatínek. Ostatní neznala.

Sotva terénní vůz zastavil u domu, do parku vjely další dva. Po schodech pospíšilo pána uvítat služebnictvo v čele s Marjorií Kavanaghovou.

Louise skoro spadla z koně a rozběhla se k otci. Než si jí všiml, už mu visela na krku. Měl na sobě stejnou uniformu, jako když odjížděl.

„Tatínku! Tys to přežil.“ Přitiskla se mu tváří na prsa a připadala si zase jako pětiletá. Když ale zvedla hlavu, otec se tvářil jaksi zaskočen.

Na okamžik se zděsila, že ví o jejím dítěti. Pak ji ale obdařil krutým úsměvem.

„Nazdar, Louise. Rád tě zas vidím.“

„Tati?“ Ustoupila o krok. Co to s ním je? Nechápavě se podívala po matce.

Marjorie Kavanaghové stačil jediný pohled. Grant vypadal strašně: unavený, bledý, nezvykle nervózní. Bohové, co se v Bostonu dělo?

Louise si ani nevšimla a vykročila přímo k manželovi. „Vítej doma,“ zamumlala rezervovaně. Bez citu ho políbila na tvář.

„Nazdar, miláčku,“ opáčil Grant Kavanagh tak chladně, jako by k ní nikdy nic necítil.

Marjorie nechápala, jak se může její muž s takovou úctou otáčet na úplně cizího člověka, ale stalo se. Nikoho z Grantova doprovodu neznala, neměli ani uniformy domobrany. U domu zastavily další dva motorové vozy, také plné neznámých mužů.

„Marjorie, tohle je Quinn Dexter. Quinn je… kněz. Zůstane tu pár dní se svými učedníky.“

Jmenovaný mladík chodil jako nezaměstnaní floutci, které občas zahlédla v Colsterworthu. Hovno kněz, pomyslela si.

Quinn měl volný hábit z nějaké neuvěřitelně černé látky, milionářský oblek pro mnicha. Marjorie neviděla krucifix. Zpod mohutné kápě hleděl liščí obličej. Všimla si, jak se mu všichni z doprovodu vyhýbají.

„Je mi ctí, otče Dextere,“ prohlásila s neskrývanou ironií.

Zamrkal a pokýval hlavou, jako by jí dával na srozuměnou, že pochopil.

„Proč jste přijeli?“ zeptala se udýchaná Louise.

„Quinnova sekta u nás hledá přístřeší,“ odvětil Grant Kavanagh. „Boston je skoro zničený. Tak jsem jim nabídl útočiště.“

„Co se stalo?“ nechápala Marjorie. Léta pečlivého sebeovládání paní domu dovolila mluvit klidně, přestože měla sto chutí chytit manžela za límec a zařvat na něj. Koutkem oka zahlédla, jak Genevieve slézá z koně a běží k otci, ve tváři výraz čirého blaženství. Než stačila Marjorie cokoli říci, Louise sestru zarazila mávnutím ruky. Díky Bohu za to, pomyslela si

Marjorie, nikdo neví, jak budou ti podivní cizinci reagovat na nadšené dívenky.

Genevieve hned posmutněla a upřela na nedostupného tatínka vzpurný pohled. Louise ji už ale pevně držela kolem ramen.

„Povstání skončilo," odpověděl Grant. Genevieve si ani nevšiml.

„Porazili jste Unii?"

„Povstání skončilo," zopakoval chladně Grant Kavanagh.

Marjorie nevěděla, co si počne dál. V dálce slyšela Merlina hystericky štěkat. Starý ovčácký pes se ostražitě plížil k domu.

„Začneme hned," prohlásil bez souvislosti Quinn. Vyrazil po schodech k dvoukřídlému vchodu, kutna se mu líně vlnila kolem kotníků.

Zvědavé služebnictvo se rozestoupilo. Za Quinnem do špalíru vkročili všichni nohsledi.

Grantovi zaškubalo v tváři, jako by se chtěl Marjorii omluvit, ale zůstal zticha. Většina následovníků podivného kněze byli muži, všichni vzrušení až nervózní.

Tváří se, jako by šli na popravu, napadlo Marjorii. A jsou podivně vyhastrošení. Muži na sobě měli cosi jako historické uniformy, dvouřadové kabáty ověšené zlatými šňůrami a šerpami. Připomínali teutonské důstojnictvo.

„Tak že bychom šli dovnitř?" navrhl Grant rodině. Nikdy dřív se neptal ani nenavrhoval, vždy jen poroučel.

Marjorie váhavě přikývla a šla za ním. „Vy dvě zůstaňte venku," nařídila dcerám. „Podívejte se na Merlina a odveďte koně do stáje." Já zatím zjistím, co se tady proboha děje, dodala v duchu.

Sestry se k sobě tiskly u paty schodiště, zaražené a zklamané. „Ano, mamá," odvětila poslušně Louise. Odtáhla Genevieve za rukáv.

Quinn se zastavil na prahu zámečku a naposledy se rozhlédl po parku. Začínal mít jisté pochybnosti. V Bostonu mu připadalo jedině správné seznámit celý Kesteven s dobrou

zprávou Božího bratra. Když osvobodil svého hada, nikdo se mu nemohl postavit. Ale z nicoty se vracelo tolik duší, některé ho samozřejmě nechtěly poslouchat, jiné byly vlažné ve víře. Teď se spoléhal jen na nejužší kroužek učedníků.

Ti, které nechal v Bostonu, aby srovnali do latě navrácené duše, ho poslouchali jen ze strachu. Proto se vypravil na venkov, hlásat Slovo mezi všemi, posedlými i živými. Když bude mít dost věřících, oddaných Bratru Božímu, pak jeho učení musí zvítězit.

Kraj, který Luca Comar popisoval tak nadšeně, byl ale ve skutečnosti liduprázdný, samé louky a pole, občas nějaký usmolený oráč, nic víc než příjemnější Lalonde.

Quinn má jistě nějaký vyšší úkol než obracet na víru zaostalé venkovany. Bratr Boží by si ho jistě nevyvolil k tak prostému dílu. V Konfederaci prahnou po Jeho slovu stovky planet, touží stanout v jeho šicích a svrhnout falešné bohy pozemských církví, aby konečně navěky zavládla Noc.

V noci budu muset zpytovat sám sebe a hledat, kam mě vede. Najít své místo v Jeho plánu.

Nakonec spočinul pohledem na Kavanaghových dcerách, zaražených, ale kurážných. Ani jedna před ním neuhnula pohledem. Starší bude dobrá odměna pro poslušné učedníky, malá se hodí nějaké navrácené duši. Bratr Boží najde uplatnění pro každého.

Prozatím spokojen pokračoval Quinn do bohatě zařízené haly. Přinejmenším dnes večer si užije dekadentní nádhery a ukojí svého hada. Koho by nepotěšil dokonalý luxus?

Učedníci dobře znají své úkoly a nepotřebují dohled. Za chvíli ovládnou personál a otevřou těla mrtvým duším: za poslední týden dotáhli proces k dokonalosti. Quinn nastoupí později a vybere mezi posedlými všechny hodné života, poslušné následovníky Bratra Božího.

„Co to…“ spustila zostra Genevieve, sotva dospělí zmizeli v domě.

Louise jí přitiskla dlaň na ústa. „Jdeme!“ Škubla sestrou tak ostře, že ji málem povalila. Genevieve se nechala odtáhnout.

„Slyšela jsi mamá,“ prohlásila Louise. „Máme se postarat o koně.“

„Ano, ale…“

„Sama nevím! Rozumíš? Maminka to nějak vymyslí.“ Neuklidnila ani sama sebe. Co se to stalo s tatínkem?

V Bostonu muselo být opravdu hrozně, když se vrátil tak změněný.

Louise si rozvázala šňůrku jezdeckého kloboučku a strčila si ho pod paži. Panství najednou nezvykle ztichlo. Když zapadly hlavní dveře, utichli i ptáci. Ani koně nebyli slyšet.

Pohřební náladu zlomil až Merlin. Konečně se doplazil na cestu, přitiskl se Louise k nohám, žalostně vyštěkl a začal hlasitě sípat.

Louise vzala oba koně za uzdu a zamířila k stájím. Genevieve chytila Merlina za obojek.

Když došly k hřebčínu v západním křídle, nikoho tu nenašly, ani dva mladé podkoní, které nechal na stráži pan Butterworth. Koně běhali po dlážděném dvoře, klapot kopyt se odrážel od stěny domu.

„Louise,“ knikla Genevieve, „mně se to nelíbí. Ti pánové s tatínkem byli moc divní.“

„Já vím. Ale maminka nám poví, co máme dělat.“

„Šla s nimi dovnitř.“

„Ano.“ Louise s plnou vahou došlo, jak zoufale se je matka snažila odehnat od otcových přátel. Bezradně se rozhlédla po dvoře. Pošle pro ně mamá, nebo mají jít samy do domu? Tatínek by se s nimi jistě rád přivítal. Tatínek jako dřív, připomněla si.

Louise se rozhodla vyčkat. Ve stáji byla spousta práce, odsedlat koně, vyhřebelcovat je a napojit. Sestry si svlékly jezdecké kabátky a pustily se do díla.

První výkřik zaslechly o dvacet minut později, když ukládaly sedla. Lekly se tím spíš, že řval muž. Hrubý křik se zakrátko zlomil v bezmocné kvílení.

Genevieve se rychle přitiskla k sestře. Louise cítila, jak se třese, a pohladila ji. „Nic se neděje," zašeptala.

Společně došly k oknu a podívaly se ven. Na dvoře nebylo nic vidět. Okna do domu jako by nasávala světlo Hraběte.

„Půjdu zjistit, co to bylo," prohlásila Louise.

„Ne!" Genevieve se k ní přitiskla jako klíště. „Nenechávej mě tu samotnou. Prosím, Louise." Měla slzy na krajíčku.

Louise ji objala. „Dobře, Gen, neopustím tě."

„Slibuješ? Na psí uši?"

„Na mou duši!" Uvědomila si, že je stejně vyděšená jako Genevieve. „Musíme ale zjistit, co od nás maminka očekává."

Genevieve rezignovaně přikývla. „Když myslíš."

Louise pohledem změřila vysokou kamennou zeď západního křídla. Co by na jejím místě udělal Jozue? Představila si půdorys křídla, rodinné komnaty, služební chodby. Rozmístění místností znal lépe než ona jedině vrchní komorník a možná tatínek.

Vzala Genevieve za ruku. „Jdeme. Zkusíme se dostat do maminčina budoáru tak, aby nás cestou nikdo neviděl. Jednou se tam musí vrátit."

Vyplížily se na dvůr a podél zdi pospíšily k zeleným dvířkům od spíže. Louise každou chvíli čekala, že na ně někdo křikne, a u dveří byla strachy celá zadýchaná. Vzala za železnou kliku a sestry vklouzly dovnitř.

Spíž byla plná pytlů mouky a přepravek na zeleninu. Už tak tmavá okénka stínilo několik vrstev pavučin.

Genevieve zavřela a Louise otočila vypínačem. Dvě holé žárovky u stropu slabě blikly a zhasly.

„K čertu!" Louise vzala Genevieve za ruku a opatrně vykročila mezi bedny se zásobami.

Služební chodba mezi spíží a kuchyní byla žlutě dlážděná, stěny nabílené vápnem. Světla rozmístěná po šesti metrech na

stropě zběsile blikala. Louise se z nich zatočila hlava, jako by jí pod nohama tancovala sama chodba.

„Čím to je?“ zeptala se naléhavě Genevieve.

„Netuším,“ odvětila Louise. Bez varování na ni dolehla samota. Bylo jí jasné, že Cricklade už nepatří jejím rodičům.

Obslužnou chodbou došly sestry do předpokoje. Ve stropě mizelo železné spirálové schodiště.

Louise počkala, jestli neuslyší cizí kroky, a pak se vydala nahoru.

Hlavní chodby sídla vypadaly úplně jinak než prosté průchody pro služebnictvo. Na vyleštěných parketách ležely široké zelenozlaté koberce, stěny pokrývaly olejomalby v pozlacených rámech. V pravidelných vzdálenostech nesly starodávné almary buď sochy, nebo vázy s bohatými kyticemi z místních i pozemských okrasných rostlin pěstovaných v přilehlém skleníku.

Dveře do prostor pro služebnictvo se maskovaly dřevěným obložením. Louise je pootevřela a vykoukla ven. Vzdušná chodba byla pokrytá čtvercovými stíny zdobených okenních tabulek na konci. Kulatá světla u stropu nejistě blikala a podezřele bzučela.

„Vzduch je čistý,“ prohlásila Louise.

Sestry vyběhly na chodbu a zavřely za sebou. Ostražitě vykročily k matčině komnatě.

V dálce se ozval výkřik. Louise netušila, odkud k nim doléhá. Ale nebylo to blízko, díky Bohu.

„Vraťme se,“ naléhala Genevieve. „Prosím, Louise. Maminka ví, že jsme šly do stáje. Najde nás tam.“

„Napřed se podíváme, jestli není u sebe. Pokud ne, hned se vrátíme.“

Znovu uslyšely křik, tentokrát ještě tišší.

Ke dveřím budoáru jim zbývalo dvacet stop. Louise sebrala odvahu a vykročila.

„Proboha, to ne, ne, ne, ne, přestaň, Grante! Pane Bože, pomoz mi!“

Louise v hrůze ztuhla. Byl to matčin hlas, to ona tak křičela.

„Grante, ne! Prosím. Prosím, už ne.“ Následoval dlouhý bolestný sten.

Genevieve se tiskla k sestře, neschopna slova. Světla u dveří budoáru jasně vzplála. Za chviličku už žhnula palcivější než Hrabě o polednách. Pak praskla, na koberec dopadly mléčné střepy.

Marjorie Kavanaghová znovu vykřikla.

„Mami!“ vyrazila ze sebe Genevieve.

Křik ustal. Za dveřmi se ozvala tupá rána. A po ní: „UTÍKEJTE! UTÍKEJ, MILÁČKU. HNED!“

Louise už couvala k tajným dveřím, za sebou vlekla uplakanou Genevieve. Dveře budoáru se rozlétly, pevné dřevo popraskalo. Chodbu zalilo nepřirozené zelené světlo. V paprscích se pohybovaly pavoučí stíny.

Pak se objevily dvě postavy.

Louise se zajíkla. Byla to Rachel Handleyová, služka v domě. Vypadala jako obvykle. Vlasy se jí ale přebarvily na rudo a kroutily se jí na hlavě jako klubko hadů.

Vedle podsaditého služebné stanul tatínek, ještě oblečený v uniformě domobrany. Ošklivě se usmíval, Louise ho tak neznala.

„Pojď k tatínkovi, maličká,“ zavrčel lačně a vykročil k ní.

Louise nedokázala než bezmocně zavrtět hlavou. Genevieve padla na kolena, hystericky křičela a trhala sebou.

„Tak pojď, dcerunko.“ Měl sametový hlas.

Louise nedokázala utišit vzlyk. Za chvilku začne řvát jako smyslů zbavená.

Její otec se rozesmál. Za ním stanula další postava.

Louise byla tak otupělá, že už ji zjevení nepřekvapilo. Poznala paní Charlsworthovou, jejich chůvu. Střídavě jim byla katem a náhradní matkou, důvěrnicí a zrádkyní. Korpulentní žena středního věku, kyselé rysy změkčené vráskami a předčasnými šedinami.

Zaútočila pletací jehlicí přímo na Granta Kavanagha, mířila do levého oka. „Nech mé holky na pokoji, ďáble," zařvala útočně.

Louise si posléze nedokázala vybavit, co se vlastně stalo.

Viděla krev a malé blesky. Rachel Handleyová zavřískala pronikavě jako polnice. Chodbou prolétl blesk a z obrazů se vysypalo sklo.

Louise si přitiskla dlaně na uši, jinak by jí řev roztrhl hlavu. Blesky zmizely. Když otevřela oči, vedle Rachel se místo otce tyčil veliký humanoid. Na sobě měl zvláštní brnění složené z runových plíšků pospojovaných mosazným drátem. „Čubko!" zahulákal obr na nebohou chůvu. Z očních důlků mu stoupal oranžový dým.

Ruce Rachel Handleyové se rozžhavily do běla. Vzala paní Charlesworthovou za hlavu a stiskla. Chůvě vyskákaly zuby z rozdrcené čelisti, kůže se pálila. Paní Charlesworthová sténala v agónii. Služka ji pustila. Zmrzačená žena spadla na zem, hlava se jí zhoupla stranou. Chůva naposledy pohlédla na Louise a zašeptala: „Utíkejte."

Zoufalá prosba pronikla dědičce přímo do mozku. Opřela se o stěnu a sebrala zbytky sil.

Paní Charlesworthová se smutně usmála. Služka a obr se jali dokončit pomstu. Na obranu zvedla pletací jehlice.

Kolem Racheliných rukou zasyčely stuhy bílého ohně. Z prstů jí kapaly plaménky, ale místo na podlahu mířily k ubohé ženě a propalovaly jí naškrobenou zástěru. Veliký bojovník se hromově rozchechtal a skoro přehlušil výkřiky umírající chůvy.

Louise chytila Genevieve pod paží a zvedla ji ze země. Chodbu plnil řev a bílé světlo.

Nesmím se otočit. Nesmím.

Nahmatala západku tajných dveří a tiše je otevřela. Genevieve do nich hodila bez ohledu na opatrnost. Dveře zaklaply.

„Gen? Gen!“ Louise mladší sestrou zatřásla. „Gen, musíme zmizet.“ Žádná reakce. „Pane Ježíši.“ Sílila v ní touha stočit se do klubíčka a pořádně si poplakat.

Když to udělám, umřu. A jeho dítě se mnou.

Chytila Genevieve za zápěstí a vyrazila po schodech dolů. Alespoň že pohybuje nohama. Louise si nechtěla představovat, co se stane, když narazí na dalšího… jakoby člověka.

Sotva doběhly do předpokoje u paty schodiště, ozvaly se shora hromové rány. Louise vyrazila ke spíži. Genevieve pokulhávala vedle ní, cosi si nepříčetně broukala.

Bušení utichlo, zato byl slyšet výbuch. Po železném schodišti sjely blesky, podlaha ale výboj uzemnila. Cihlové dlaždice popraskaly žárem. Hasnoucí světla u stropu vzplála.

„Rychleji, Gen,“ křikla Louise.

Vlétly do spíže a pak zelenými dvířky na dvůr. Ve vratech stáje neodbytně štěkal Merlin. Louise se rozběhla přímo k němu. Na koni mohou utéct. Louise je nejlepší jezdkyně v celém panství.

Když ze spíže vyběhly dvě postavy, zbývalo dívkám do stáje ještě pět kroků. V patách měly Rachel a otce (jenže to už není náš otec, opravila se Louise).

„Vrať se, Louise,“ zaduněl za ní hlas černého rytíře. „Pojď k tátovi, maličká. Pomazlíme se.“

Louise a Genevieve proběhly branou. Merlin chvíli zíral na dvůr a pak vyrazil do stáje za nimi.

Do vrat narazily koule bílého ohně a rozpadly se na drobné pramínky, jež ohmataly dřevo jako zrůdné prsty. Lesklý lak se odloupal, prkna vzplála.

„Otevři u koní,“ překřičela Louise ryčení zvířat a hukot požáru. Musela rozkaz zopakovat, než se Genevieve konečně pohnula. Kůň ze stání vyrazil do průjezdu.

Louise se rozběhla na druhý konec stáje. Merlin za ní hystericky kňučel. Oheň už přeskočil na slámovou podestýlku. Oranžové jiskry stavbou poletovaly jako dešťové kapky ve vichřici. Pod stropem se valil černý dým.

Zvenku se znovu ozvaly hlasy, vyrovnaná směs hrozeb a slibů. Žádný z nich nepůsobil skutečně.

K hluku na dvoře se přidal křik. Quinnovi učedníci už získali navrch, zbývající služebnictvo se stalo lovnou zvěří.

Louise doběhla ke kóji na konci stáje, kde čekal tatínkův veliký plnokrevník, vyšlechtěný s umem v dobách slavných dostihů nevídaným. Závora šla snadno odsunout a Louise stačila hřebce chytit za ohlávku dřív, než vyrazil ven. Zuřivě si odfrkl, ale nechal se uklidnit. Aby na něj vylezla, musela si stoupnout na balík sena. Na sedlání nebyl čas.

Oheň se šířil děsivě rychle. Několik stání už hořelo, ze starých fošen šlehaly sírově žluté plameny. Merlin uhýbal padajícím prknům, ve štěkotu se ozvalo zoufalství. V uličce vyděšeně ržálo šest koní. Plameny jim odřízly únikovou cestu, pekelný žár je tlačil zpátky do stáje. Louise neviděla Genevieve.

„Kde jsi?“ zavolala. „Gen!“

„Tady. Tady jsem.“ Hlas se ozýval z prázdné kóje.

Louise pobídla hřebce uličkou, cestou řvala na splašené koně. Dva se vzepjali, poplašení nečekanou hrozbou z druhé strany. Společně vyrazili do ohně.

„Rychle!“ zaječela Louise.

Genevieve se chopila příležitosti a vyběhla do průjezdu. Louise se pro ni sehnula. Napřed se lekla, že špatně odhadla sestřinu váhu, a začala klouzat z neosedlaného hřbetu. Pak se ale Genevieve chytila koně za hřívu a přitáhla se, až hřebec bolestí zaržál. Když už si byla Louise jistá, že jí praskne páteř nebo spadne po hlavě dolů, vyhoupla se Genevieve zvířeti za krk.

Vrata stáje už skoro podlehla ohni. Zbývající prkna se zkroutila na rozpálených pantech a vzápětí také spadla na zem.

Když plameny na okamžik pohasly, vrhli se koně vstříc svobodě. Louise kopla hřebce do slabin a pobídla ho do cvalu. Plnokrevník neuvěřitelně rychle vyrazil vpřed. Levou ruku a nohu jí olízl žlutý plamen. Louise vykřikla bolestí. Genevieve

před ní zakvičela a začala se plácat přes halenku. Nos jí naplnil pach spálených chlupů. V očích jí pálil dým.

Vtom byly venku a se spálenými vraty za zády se hnaly za ostatními koňmi. Zalil je čistý vzduch a sluneční světlo. Přímo před nimi stál obrovský rytíř v šupinové zbroji. Z průzorů v hledí mu ještě stoupaly oranžové výpary. Kolem zvednutých železných rukavic mu hrály bílé ohníčky. Ukázal na dívky prstem, oheň se zkoncentroval.

Útok splašených koní ale odvrátit nemohl. První se prohnal pár palců od něj. Posedlý si uvědomil nebezpečí, jaké zvířata představují i proti jeho síle, a uskočil. To neměl dělat. Kdyby zůstal stát, druhý kůň by ho byl minul. Teď ho ale srazil skoro čelním nárazem. Splašené zvíře se zarazilo, ozvalo se praskání kostí nad kopyty, ale setrvačnost ho vlekla dál. Rytíř odlétl stranou, ve vzduchu se několikrát otočil. Přistál jako hadrový panák a ještě se odrazil od dlažby, než konečně spočinul. Brnění okamžitě zmizelo a pod ním se objevilo tělo Granta Kavanagha v uniformě domobrany. Látka byla potrhaná, z otevřených ran tekla krev.

Louise zatajila dech a instinktivně přitáhla uzdu. Tatínek je raněný!

Rány se ale rychle zacelily, krev přestala tryskat z tepen. Uniforma se sama zašila. Zaprášené kožené holínky se změnily v železné boty. Grant potřásl hlavou a naštvaně zavrčel.

Louise na něj ještě vteřinu zírala, ale když se otec zvedl na lokty, pobídla koně.

„Tati!“ zavolala zoufale Genevieve.

„To není tatínek,“ ucedila Louise přes zaťaté zuby. „Už ne. Je to něco jiného. Příšera ze samotného pekla.“

U vrat jízdního dvora stála Rachel Handleyová. Ruce v bok, na hlavě rudé hady. „Slušný pokus.“ Pohrdavě se zasmála. Zvedla ruku dlaní k sestrám. Na zápěstí se jí objevil ten ošklivý bílý oheň a vyjel po prstech k nehtům. Když uviděla, jak se Louise bojí, rozesmála se ještě hlasitěji. Merlinův štěkot skoro zapadl.

Odkudsi zezadu zasáhl Rachel malý kulový blesk přímo nad levé oko. Prošel jí lebkou a vybuchl uprostřed mozku. Z týla jí vystřelil fialový plamen, za ním následovala šedá hmota a mozkomíšní mok. Tělo Rachel Handleyové ještě chvíli stálo, pak sebou svaly naposledy škubly a ztratily napětí. Spadla na obličej. Z očazené mozkovny jí ještě vystříkla tepenná krev.

Louise se otočila. Na dvoře kromě jejího bývalého otce nikdo nebyl. Z domu na ni hledělo sto prázdných oken. Nad střechami se nesly výkřiky mučených služebných. Ve vratech stáje hučely plameny.

Genevieve se zase třásla, vzlykala a naříkala. Louise už kvůli ní zaryla paty koni do slabin a zamířila ven ze dvora.

Z komnaty ve třetím patře Quinn Dexter oknem sledoval, jak mu Kavanaghovy dcery tryskem mizí v kraji na nádherném hřebci. Ani jeho nesmírná energistická síla by na takovou vzdálenost nedosáhla.

Znechucen stiskl rty. Někdo jim pomohl. Nedokázal pochopit důvod. Zrádce přece musí vědět, že trestu neujde. Bratr Boží vidí všechno. Každá duše se mu nakonec zodpoví.

„Samozřejmě pojedou do Colsterworthu," prohlásil. „Podaří se jim jen odsunout nevyhnutelné o pár hodin. Ta špinavá díra už nám skoro patří."

„Ano, Quinne," přitakal úslužně chlapec za ním.

„A brzy celý tenhle svět," zabručel Quinn. Co pak?

Otočil se a hrdě se usmál. „Rád tě zase vidím. Už jsem nedoufal. Bratr Boží mě ale odměnil."

„Miluju tě, Quinne," odvětil prostě Lawrence Dillon. Jeho duše si oděla nahé tělo mladičkého podkoního, z jizev zbyly jen světlé čárky na opálené kůži.

„Na Lalonde jsem nemohl jinak. To víš sám. Nemohli jsme tě vzít s sebou."

„Já vím, Quinne," přisvědčil zbožně Lawrence. „Zdržoval bych vás. Byl jsem slabý." Poklekl před Quinnem a zvedl k němu psí oči. „Už nejsem slabý. Můžu ti zase pomáhat. Bude

to jako dřív, jenom lepší. Skloní se před tebou celý vesmír, Quinne.“

„Jo,“ protáhl Quinn Dexter a vychutnal si tu představu. „To nebude problém.“

* * *

Nadatovaný poplach probral Ralpha Hiltche z neklidného spánku. Jako velitel pobočky KVB dostal pokoj na důstojnické ubytovně guyanské posádky Královského loďstva. Cizí neosobní prostředí a divný pocit ze zajetí Geralda Skibbowa mu po tříhodinové večerní poradě nedovolily klidně usnout. Nakonec si musel pustit slabý uklidňující program.

Alespoň ho netrápily noční můry, i když nedokázal zapomenout na Jenny. Poslední obrázek z mise: Jenny leží pod klubkem opolidí a datuje energetickým článkům sebevražedný kód. Ralph si ten výjev rozhodně nemusel ukládat do nanoniky, aby si ho kdykoli do nejmenších podrobností vybavil. Jenny byla přesvědčená, že druhá možnost je ještě horší. Ale nemýlila se? Cestou na Ombey se na to mnohokrát ptal sám sebe.

Přehodil nohy přes zvýšený okraj kavalce a prsty si prohrábl mastné nemyté vlasy. Procesor v pokoji mu oznámil, že asteroid Guyana právě přešel na třetí poplachový stupeň.

„Do prdele, co je zas?“ Jako by to nevěděl.

Nervová nanonika ho upozornila na příchozí hovor z ombeyské kanceláře KVB. Volající se hlásil jako Roche Skark, místní ředitel. Ralph otevřel zabezpečený kanál, protože nic jiného stejně dělat nemohl. Člověk nemusí být věštec, aby mu došlo, že se zase něco podělalo.

„Promiňte, že vás tak krátce po příletu povolávám do aktivní služby,“ datoval Roche Skark, „ale jsme po krk v průseru. Potřebujeme vaše zkušenosti.“

„Ano, pane.“

„Vypadá to, že tři uprchlíci z naší lalondské ambasády byli nakažení tím virem. Dostali se na planetu.“

„Cože?!“ Ralph podlehl chvilkové panice. V Království se přece tohle nesmí stát. Bože, prosím tě. „Jste si jistí?“

„Ano. Zrovna jsem přišel ze schůze Tajné rady za přítomnosti kněžny. Schválila pohotovost třetího stupně.“

Ralph svěsil ramena. „Proboha, a já je sem přitáhl.“

„Nemohl jste to vědět.“

„Měl jsem, je to moje práce. Panebože, na Lalonde jsem strašně zlenivěl.“

„Pochybuji, že by někdo jiný na vašem místě dopadl lépe.“

„Ano, pane.“ Škoda, že se při datování nemůže šklebit.

„V každém případě jim dýcháme na záda. Admirál Farquar a má ctěná kolegyně Jannike Dermotová z vnitra se vcelku rychle dohodli na nutných opatřeních. Počítáme, že ti tři z ambasády mají sotva sedmihodinový náskok.“

Ralph si vzpomněl, kolik škody dokáže jediná z těch věcí napáchat za sedm hodin, a složil hlavu do dlaní. „To mají spoustu času nakazit další lidi.“ Hradbou zoufalství začaly prosakovat první důsledky. „Je to řetězová reakce.“

„Zřejmě,“ připustil Roche Skark. „Když je nezarazíme včas, budeme muset odepsat celý světadíl Xingu. Zatím jsme vyhlásili karanténu a školíme policii. Po vás ale chci, abyste jim dal najevo, jak je to vážné, a případně je trochu nakopl.“

„Rozkaz, pane. Zmínil jste se o aktivní službě. Znamená to, že na Xingu poletím osobně?“

„Přesně tak. Formálně letíte jako poradce civilních orgánů. Pokud jde o mě, můžete si v poli dělat, co chcete, dokud se nenecháte nakazit.“

„Děkuji, pane.“

„Ralphe, vám to klidně řeknu. Z toho energistického viru jsem posraný až za ušima. Musí předcházet nějaké invazi. A právě proti takové hrozbě chráním Království. Vy taky, když na to přijde. Tak je koukejte zastavit, Ralphe. Střílejte bez varování, já to za vás vyžehlím, když bude třeba.“

„Rozumím, pane.“

„Správně. Admirál vám zařídil člun do Pasta, letí za dvanáct minut. Na palubě budete mít připravené kompletní situační hlášení. Pokud potřebujete ještě něco, řekněte si.“

„Chci s sebou vzít Willa Danzu a Deana Folana, navíc pro ně budu potřebovat povolení ke střelbě na povrchu planety. Vědí, co dělat se zabranými. A Cathal Fitzgerald už virus taky zná.“

„Povolení zařídím dřív, než přistanete,“

* * *

Než dojely na dohled Colsterworthu, nad obzor vyšla Hraběnka. Červený trpaslík zářil přímo naproti Hraběti a v krajině se svářily dva odstíny slunečního světla.

Hraběnka zvolna vítězila, stoupala stejně rychle, jak Hrabě zapadal. Východní svahy pahorků se pomalu přebarvovaly ze syté zeleně na vínově rudou. Místní sosny vysázené do živých plotů z upraveného hlohu připomínaly zašlé cínové sloupy. I ebenový hřebec ztmavl.

Zlatá záře Hraběte ustoupila rudému přílivu.

Louise poprvé v životě zalitovala, že primární hvězda zapadla. Hraběnčina noc jí obyčejně připadala magická, proměnila známý svět v záhadnou říši stínů a vůní. Tentokrát ale rudá záře působila vysloveně hrozivě.

„Myslíš, že bude tetička Daphnie doma?“ zeptala se Genevieve nejméně popáté.

„Určitě,“ ujistila ji Louise. Genevieve trvalo dobrou půlhodinu, než přestala plakat. Louise ji utěšovala tak soustředěně, že se málem sama přestala bát. Na hrůzu člověk rychle zapomene. Nebyla si příliš jistá, co povědět tetě Daphnii. Holá pravda by zněla naprosto šíleně. Cokoli menšího ale nebude stačit. Na Cricklade musí zaútočit dobře vyzbrojená jednotka. Vrchní konstábl a starosta musejí uvěřit, že stojí proti skutečnému smrtelnému nebezpečí a ne hysterickým přeludům nedospělé husy.

Naštěstí je Kavanaghová. Lidé ji budou muset vyslechnout. A uvěřit, proboha.

„Není to požár?“ zeptala se Genevieve.

Louise zvedla hlavu. Colsterworth se táhl pár mil mělkým údolím od železničního mostu přes řeku. Ospalé trhové městečko plné terasových doků v úpravných zahrádkách. Větší domy bohatších rodin stály na pozvolném východním svahu, odkud byl nejhezčí výhled do kraje. Kolem přístavu stály sklady a drobné manufaktury.

Ze středu města stoupaly tři sloupy dýmu. U základny jednoho šlehaly plameny. Nezvykle jasné plameny. Ať už hořelo cokoli, žhnulo to jako roztavené železo.

„Ach ne,“ vzdychla Louise. „Tady ne.“ Zatímco hleděla na město, zpoza největšího skladu vyjel bachratý říční člun. Na palubě hořelo, zpod dehtovaných plachet bafal hnědý kouř. Louise si domyslela, že v podpalubí vybuchují sudy. Z přídě se do vody vrhali lidé a jako o život plavali ke břehu.

„Co teď?“ zakňourala žalostně Genevieve.

„Rozmyslím se.“ Zatím ji ani nenapadlo, že ďáblové jsou i jinde než na jejich panství. Otec a ten mladý kněz se ale samozřejmě napřed zastavili v Colsterworthu. A předtím… Po zádech jí přejel mráz jako o zimním slunovratu. Mohlo to všechno začít v Bostonu? Všichni říkali, že takové povstání nemohla rozpoutat Unie. Mají snad démoni ovládnout celý ostrov?

A pokud ano, kam půjdeme?

„Podívej!“ Genevieve ukazovala přímo před ně.

Louise uviděla na silnici pod nimi nezvykle rychlou cikánskou maringotku. Vozka na kozlíku švihal hubeného koně bičem. Byla to žena, ve větru za ní vlály bílé šaty.

„Utíká,“ zvolala Genevieve. „Ještě ji nedostali.“

Naděje, že se mohou připojit k dospělému, který je na jejich straně, Louise dodala odvahy. I když to bude jen prostá cikánka, řekla si pohrdavě. Ale což se cikáni nevyznají v

kouzlech? Služebné často říkaly, že provozují černou magii. Cikánka bude třeba vědět, jak se ubránit démonům.

Louise rychle prohlédla silnici před uhánějící maringotkou a naplánovala setkání. Tři čtvrtě míle před městem stál u cesty statek.

Otevřenými vraty utíkala do polí zvířata: vepři, jalovice, tři tažní koně, a dokonce labradorský retrívr. Za okny domu se modře blýskalo, výboje snadno přesvítily tmavorudou záři Hraběnky.

„Jede přímo k nim," zasténala Louise. Maringotka zrovna míjela poslední řadu colsterworthských domků. Cikánka farmu neviděla kvůli husté aleji podél silnice.

Louise odhadla vzdálenost k cestě a škubla uzdou. „Drž se," řekla sestře. Hřebec vyrazil vpřed, tráva se mu pod kopyty slila v jednolitou šmouhu. První plot přeskočil, aniž by zvolnil krok. Louise a Genevieve natvrdo dopadly na neosedlaný hřbet, mladší sestra vykvikla bolestí.

Na silnici za vozem se objevil rozjásaný dav, ale zarazil se v aleji upravených stříbrných břízek. Jako by posedlí nechtěli nebo nemohli pokračovat do polí. Za maringotkou vylétlo několik ohnivých koulí, ale nevydržely déle než pár set sáhů.

Louise bylo do breku, když uviděla z farmy vycházet pololidi. Mířili po silnici přímo k městu. Cikánka si stále neuvědomila hrozící nebezpečí.

„Zakřič na ni! Zastav ji!" poručila sestře.

Posledních tři sta sáhů obě z plných plic vřískaly.

K ničemu to nebylo. Byly dost blízko maringotky, aby viděly, jak se grošákovi kouří od huby, když si jich cikánka konečně všimla. Ani tehdy nezastavila, i když přitáhla opratě. Tažný hřebec trochu zvolnil klus.

Grantův plnokrevník jediným skokem překonal zídku i škarpu u cesty. Louise srovnala krok s maringotkou. Vesele pomalovaný dřevěný vůz dělal neskutečný randál, veškeré kuchyňské nádobí vyvádělo jako smečka zlomyslných klaunů.

Cikánka měla dlouhé rozevláté vlasy a kulatou snědou tvář. Bílé šaty už úplně propotila. Upřela na sestry vzdorné jiskrné oči. Udělala znamení.

Kouzlo? napadlo Louise. „Zastav!“ naléhala na ni. „Zastavte, prosím. Jsou před vámi. Podívejte, obsadili farmu.“

Cikánka vstala a zahleděla se přes hlavu tažného koně. K farmě jim zbývalo ještě čtvrt míle. Louise ale nikde neviděla lidi, kteří z ní před chvílí vyšli.

„Jak to víte?“ zavolala cikánka.

„Zastavte, proboha!“ kvíkla Genevieve. Pěstičky měla zaťaté.

Carmitha si děvče dobře prohlédla a rozhodla se. Přikývla a zatáhla za opratě.

Přední oj maringotky hlučně praskla.

Carmitha se sotva stačila chytit zábradlí na kozlíku a vůz se poroučel k zemi. Zpod okované oje vylétly jiskry. Poslední prasknutí a maringotka zastavila. Jedno přední kolo předběhlo grošáka Oliviera a skončilo ve vyschlé škarpě u cesty.

„Do prdele!“ Probodla pohledem dvě dívky na černém hřebci, které měly ušpiněné halenky a umouněné smutné obličeje. Musely to být ony. Myslela si, že jsou čisté, ale to člověk na první pohled nepozná. Už ne. Babiččino vyprávění o říši duchů chápaly i děti u ohně jako pouhé pohádky. Carmitha si z něj ale něco pamatovala. Zvedla ruce, udělala znamení a začala zaříkávat.

„Co to děláte?“ zařvala na ni starší dívka. „Musíme odtud zmizet. Hned!“

Carmitha se nechápavě zamračila. Obě dívky vypadaly vyděšené. Není divu, pokud viděly desetinu toho, co ona. Třeba jsou neposkvrněné. Ale když jí přerazily oj maringotky…

Uslyšela smích a otočila se. Muž vystoupil z kmene stromu za strouhou. Přímo z něj. Vzor kůry na jeho šatech se rychle změnil v podivnou zelenou kamizolu. Rukávy měl ze žlutého

hedvábí, vestu z vlny, knoflíky z mosazi a špičatý klobouk z plsti. Za ním mu trčelo pár bílých per.

„Míříte někam, krásné dámy?“ Hluboko se poklonil a smekl.

Carmitha zamrkala. Měl opravdu zelenou kamizolu. Ale v tomto světle nemohlo být nic zelené. „Jeďte!“ křikla na Kavanaghovy dcery.

„Ach, ne.“ Muž byl rozhořčený jako zhrzený hostitel. „Posečkejte, prosím.“

Křehká zhrdlička na stromě za ním rozzlobeně kvokla a skočila z větve. Hned složila kožená křídla a zamířila přímo k černému hřebci, z ocasu jí sršely jiskry, za tvorečkem se táhla kouřová stopa. Organická raketa prolétla koni před nosem a rozplácla se na cestě.

Louise a Genevieve začaly hřebce okamžitě uklidňovat. Na větvi sosny čekalo dalších pět nepřirozeně mlčenlivých zhrdliček.

„Naléhavě vás prosím, abyste zůstaly,“ prohlásil mužík a přidal okouzlující úsměv.

„Pusť ty holky,“ opáčila klidně Carmitha. „Jsou to jenom děcka.“

Spočinul pohledem na Louise. „Ale rostou do krásy, nenílіž pravda?“ Louise ztuhla.

Carmitha se chtěla hádat, možná i doprošovat. Ale po cestě z farmy šli další čtyři a cikánka ztratila odvahu. Stavět se na zadní jí teď nijak nepomůže. Už viděla, co dokáže bílý oheň udělat s lidským tělem. O další bolest nestála.

„Je mi líto, holky,“ pravila zkroušeně.

Louise po ní hodila úsměvem. Podívala se přímo na zeleného panáčka. „Sáhni na mne, kmáne, a můj snoubenec ti vrazí koule do chřtánu.“

Genevieve se na sestru polekaně otočila. Pak se nejistě usmála. Louise na ni mrkla. Planý vzdor, ale dodal jí odvahy.

Zelený mužík se zajíkl. „Propáníčka, a já tě měl za urozenou dámu.“

„Zdání klame,“ odtušila ledově Louise.

„Rád tě naučím troše úcty. Osobně zajistím, aby se do tebe duše dostala až po pár dnech.“

Louise pohlédla na čtveřici mužů z farmy, kteří už došli ke klidnému grošákovi. „Jseš si jistý, že je vás dost? Nechci tě děsit.“

Zelenému panáčkovi ztuhl úsměv na rtech. „Víš co, doroto? Budeš se dívat, jak utrtkám tvou sestřičku k smrti.“

Louise zaškubalo ve tváři. Zbledla.

„Myslím, že netřeba pokračovat,“ řekl jeden ze čtyř příchozích. Vykročil k zelenému panáčkovi.

Louise si všimla, že muž má nohy do X a díky tomu se za chůze houpe. Jinak byl ale pohledný, snědý, černé vlasy stažené do copánku. Díky svalům působil tvrdě a mužně. Byl zhruba stejně starý jako Jozue, těsně přes dvacet. Na sobě měl neuvěřitelně staromódní modrý šosatý kabát, žlutou vestu a bílou hedvábnou košili s vázankou. Zvláštní oděv, ale elegantní.

„O co ti jde, chlapče?“ zeptal se ho pohrdavě zelený mužík.

„Není to zřejmé, pane? Nevidím rád, když muž, třebas neurozený, straší tři bezbranné dámy.“

Zelený panáček vycenil zuby. „Ach tak, vida ho.“ Z prstů mu vylétl bílý oheň. Narazil mladíkovi do kabátu a roztáhl se jako spár. Mládenec ale klidně stál a žár ho obtékal jako skleněné brnění.

Zelený panáček se nenechal odradit prvním neúspěchem a napřáhl pěst. Nezasáhl. Jeho protivník překvapivě hbitě uhnul a kontroval ostrým hákem. Rána zlomila tři žebra. Útočník musel zapojit energistickou sílu, aby utišil bolest a opravil kosti. „Kurva,“ sykl, zaražen neústupností domnělého spojence. „Co to k čertu vyvádíš?“

„To je snad zřejmé, pane,“ odtušil mladík zpoza zdvižených pěstí. „Chráním čest bezmocných dam.“

„To je k nevíře," zvolal útočník. „Koukni, prostě je posedneme a zapomeneme na to, ano? Promiň, jestli jsem se tě dotknul. Ale ta holka má pěkně nabroušenej jazyk."

„Ne, pane, nezapomenu, čím jste hrozil nebohému dítěti. Náš Pán mě možná nepřijal do nebeské blaženosti. Leč přesto jsem víc než zvíře, jež by dokázalo zprznit něžnou květinku."

„Něžnou… Ty si ze mě tropíš blázny."

„To nikdy, pane."

Zelený mužík vymrštil ruce. Otočil se ke zbývajícím třem posedlým z farmy. „Dělejte, spolu mu vypálíme mozek z hlavy a pošleme ho zpátky do nicoty. Nebo neslyšíte duše, co chtějí sem k nám?" dodal významně.

Tři muži se po sobě nerozhodně podívali.

„Vskutku byste mne dokázali přemoci," připustil mladík v modrém kabátci. „Leč pokud se mám navrátit do prokleté nicoty, vezmu s sebou jednoho z vás, ne-li více. Tak pojďte, kdo se chce vrátit?"

„Nic mi do toho není," zabručel jeden posedlý. Odstrčil kolegu a zamířil k městu.

Muž v modrém vyzývavě pohlédl na zbylé dva. Oba zakroutili hlavou a vykročili po cestě pryč.

„Co to s tebou je?" zařval vztekle zelený mužík.

„Věřím, že nemusím odpovídat."

„Fajn, tak kdo jsi, k čertu?"

Mladík na chvíli ztratil rozhodnost. V očích se mu zračil bol. „Kdysi mi říkali Titreano," zašeptal.

„Tak dobrá, Titreano. Vyhrál jsi. Prozatím. Ale až tě dostane Quinn Dexter, tak si to schytáš."

Otočil se na pětníku a vyrazil pryč.

Carmitha si konečně vzpomněla, že by měla dýchat. „Proboha!" Podlomila se jí kolena. „Už jsem si myslela, že to mám za sebou."

Titreano ji obdařil vlídným úsměvem. „Nebyli by vás zabili. Uchystali vám mnohem horší osud."

„To jako co?"

„Posedlost.“

Nedůvěřivě si ho prohlédla. „A vy k nim patříte.“

„Ku vlastní hanbě, má paní.“

Carmitha už nevěděla, čemu má věřit.

„Pane, prosím vás,“ ozvala se Genevieve. „Co máme dělat? Kam můžeme s Louise utéct?“

Louise ji varovně vzala za ruku. Tenhle Titreano je přece jen jedním z ďáblů, i když se tváří přátelsky.

„Tento kraj je mi cizí,“ odvětil mladík. „Leč vyhněte se městu onde v údolí.“

„To je nám jasné,“ odtušila bryskně Genevieve.

Titreano se na ni usmál. „Aby ne. Jakpak vám říkají, maličká?“

„Genevieve. A tohle je moje sestra Louise. Víte, jsme Kavanaghovy.“

Carmitha zavrčela a zakoulela očima. „Proboha, to nám ještě scházelo.“

Louise se na ni nechápavě podívala.

„Žel váš rod mi není znám,“ prohlásil Titreano s upřímnou lítostí. „Z vaší hrdosti však soudím, že je to urozený dům.“

„Patří nám větší díl Kestevenu,“ řekla Genevieve. Mladík se jí začínal líbit. Byl zdvořilý a dokázal se postavit ďáblům. Málokterý dospělý se k ní choval tak uctivě, když už si našel čas na slovíčko. Titreano měl rovněž vytříbený jazyk.

„Kestevenu?“ nechápal Titreano. „To jméno mi rovněž není známo. Tuším, že patří do Lincolnshiru, není-liž pravda?“

„Na Zemi ano,“ přitakala Louise.

„Na Zemi,“ opakoval nevěřícně Titreano. Pohlédl na Hraběte a pak na Hraběnku. „Na jakém to jsme světě?“

„Na Norfolku. Je to anglická planeta.“

„Z většiny,“ upřesnila Carmitha.

Louise se zase zamračila. Co ta cikánka pořád má?

Titreano zavřel oči, jako by ho něco bodlo u srdce. „Plavil jsem se po mořích ve víře, že na světě není většího dobrodružství,“ spustil tiše. „Teď ovšem lidé plují mezi

hvězdami. Ach, jak dobře si je pamatuji. Za nocí zářila souhvězdí tak jasně. Jak jsem to mohl vědět? Boží Stvoření je větší než pouhý lidský rozum.“

„Vy jste byl námořník?“ zeptala se Louise.

„Ano, má paní. Měl jsem tu čest sloužit na mořích svému králi.“

„Králi? Na Zemi v Anglii už žádný král není.“

Titreano zvolna otevřel oči. V očích měl smutek. „Není král?“

„Ne. Ale zdejší Mountbattenové jsou potomci britského královského rodu. Princ je garantem ústavy.“

„Urozená krev se tedy neztratila v temnotách. Měl bych se s tím spokojit.“

„Jak to, že nevíte o Anglii?“ otázala se Genevieve. „Vždyť jste si vzpomněl, že Kesteven patřil k Lincolnshiru.“

„Jaký se píše rok, maličká?“

Genevieve se už chtěla ohradit, ať jí tak pořád neříká, ale nejspíš to nemyslel zle. „Rok 102 od osídlení. Ale to jsou norfolkská léta, trvají čtyři pozemské roky. Takže na Zemi se píše rok 2611.“

„Dvacet šest set a jedenáct let od zrození našeho Pána,“ podivil se Titreano. „Dobrotivá Nebesa. Tak dlouho? Přesto jsem v mukách úpěl celou věčnost.“

„V jakých mukách?“ vyzvídala neomaleně Genevieve.

„V mukách, jimiž trpí po smrti všechny proklaté duše, maličká.“

Genevieve otevřela pusu dokořán.

„Vy jste byl mrtvý?“ ujistila se Louise, i když mu nevěřila ani slovo.

„Ano, má paní. Byl jsem mrtev déle než osm set let.“

„To jste myslel tou posedlostí?“ zeptala se Carmitha. „Ano, paní,“ odvětil vážně.

Carmitha nakrčila nos a zamračila se. „A jak jste se vrátil?“

„Sám vím jen tolik, že se otevřela cesta do tohoto těla.“

„Takže to není vaše tělo?“

„Ne. Tato smrtelná schránka patří Eamonu Goodwinovi, byť nyní se podobá spíše mně. Slyším ho v sobě úpět.“ Podíval se Carmitě zpříma do očí. „Proto vás ostatní pronásledují. Na onom světě jsou miliony zmučených duší a všechny hledají živá těla, aby mohly znovu dýchat.“

„Nás?“ knikla Genevieve.

„Ano, maličká. Chtějí vás. Je mi to líto.“

„Podívejte, to je všechno moc zajímavý,“ spustila Carmitha, „pěkný koniny, ale zajímavý. Jenže pokud vám to ještě nedošlo, jsme zrovna v pěkným průšvihu. Nevím, co jste vy zrůdy zač, posedlí zombíci nebo hodní xenoci, co umějí kouzlit. Ale až ten zelenej parchant dojde do Colsterworthu, vrátí se se spoustou kamarádů. Musím vypřáhnout koně a my tři,“ pohledem zahrnula i obě sestry, „se rychle zdekujeme.“ Povytáhla obočí. „Souhlas, slečno Kavanaghová?“

„Ano,“ přikývla Louise.

Titreano se podíval na otupělého grošáka a pak na hřebce. „Pokud jste ve svém záměru jisty, měly byste pokračovat společně povozem, dámy. Nemáte sedlo a tento skvostný oř je hotový Herkules. Jistě dokáže dlouhé hodiny držet pevný krok.“

„Úžasný,“ ušklíbla se Carmitha. Seskočila s kozlíku do prachu cesty a poplácala rozbitou maringotku. „Takže tady počkáme, až kolem půjde kolář.“

Titreano se usmál a došel do škarpy pro ulomené kolo.

Carmitha ztratila dech, když mladík jednou rukou vytlačil kolo z příkopu, jako by to byla dětská obruč. Kolo mělo v průměru pět stop a bylo složené z těžkého tythornového dřeva. Stěží by ho zvedli tři silní chlapi.

„Proboha.“ Nebyla si jistá, jestli má být vděčná nebo vyděšená. Pokud jsou všichni jako on, Norfolk ztratil naději.

Titreano došel k maringotce a sehnul se.

„Snad nechcete…“

Zvedl vůz dobré tři stopy nad zem. Carmitha nevěřícně zírala, jak se zlomená osa sama narovnává. Třísky uprostřed se

zavlnily a dřevo chvíli připomínalo vodu. Pak ztuhlo. Oj byla zase celá.

Titreano narazil kolo na závěs.

„Co jste?“ zašeptala Carmitha.

„To už jsem řekl, paní,“ připomněl Titreano. „Ale uvěřit mi musíte sama z vůle Boží, k tomu vám stěží dopomohu.“

Přešel k hřebci a zvedl ruce. „Pojďte dolů, maličká, pomohu vám.“

Genevieve zaváhala.

„Běž,“ pobídla ji šeptem Louise. Kdyby jim chtěl Titreano ublížit, už by to udělal. Čím víc se o těch divných lidech dovídala, tím víc jí usedalo srdce. Kdo se může postavit takové síle?

Genevieve se uličnicky uculila a přehodila nohu přes krk velikého koně. Sklouzla Titreanovi přímo do náruče.

„Děkuji,“ řekla způsobně, když ji postavil na silnici. „A děkuji vám i za to, že nám pomáháte.“

„Jak bych mohl nepomáhat? Možná jsem navěky zatracen, leč čest mi ještě zbývá.“

Louise sesedla skoro sama, než přijala jeho pomoc. Místo díků se rozpačitě usmála.

„Všechno mě bolí,“ stěžovala si Genevieve a opatrně si prohmatávala půlky.

„Kam?“ zeptala se Louise Carmithy.

„Nejsem si jistá,“ odvětila cikánka. „V jeskyních nad Holbeachem bude spousta našich. Vždycky se tam scházíme, když přijdou trable. Jeskyně se dají dlouho bránit, jsou vysoko a člověk se k nim těžko dostane.“

„Tentokrát to bude krátká bitva, obávám se,“ pravil Titreano.

„Máte lepší nápad?“ odsekla.

„Pokud chcete uniknout posedlosti, nesmíte meškat na tomto ostrově. Zná zdejší svět lodi?“

„Pár jich máme,“ odpověděla Louise.

„Pak se musíte přeplavit na jiný ostrov.“

„A kam?“ namítla Carmitha. „Jestli vaši lidi opravdu jdou po tělech, kde budeme v bezpečí?“

„To záleží na tom, jak rychle se dohodne vaše vrchnost. Přijde vojna a mnoho strašných bitev. Nevyhnete se jí. Oba druhy bojují o život.“

„Tak to musíme do Norwiche, do hlavního města,“ rozhodla Louise. „Musíme varovat vládu.“

„Do Norwiche to je pět tisíc mil,“ připomněla Carmitha. „Lodi to potrvá pár neděl.“

„Nemůžeme se tu schovat a čekat.“

„Nechci riskovat nějaký šílený nápady, děvče. Vy páni budete beztak hodně platný. Co dokáže na Norfolku překonat člověka jako on?“ Ukázala na Titreana.

„Zdržela se tu letka Konfederačního loďstva,“ zvýšila hlas Louise. „Mají úžasné zbraně.“

„Hromadného ničení. Jak to pomůže posedlým lidem? Musíme zlomit posedlost, ne vyhladit postižené.“

Navzájem se probodávaly pohledem.

„V Bythamu mají aeroambulanci,“ navrhla Genevieve. „Do Norwiche doletí za pět hodin.“

Louise i Carmitha na ni nechápavě pohlédly. Pak se Louise usmála a políbila ji. „Chytrá hlavička.“

Genevieve byla samý úsměv. Titreano se legračně zašklebil a malá Kavanaghová se začala hihňat.

Carmitha zkontrolovala silnici. „V Bythamu můžeme být za sedm hodin. Když půjde všechno hladce.“

„Půjde,“ prohlásila Genevieve. Vzala Titreana za ruku. „Máme s sebou pomocníka.“

Křivě se usmál. „Hm…“

„Nenecháte nás přece samotné,“ naléhala na něj smutně Genevieve.

„Jistěže ne, maličká.“

„Tak jsme domluveni.“

Carmitha zakroutila hlavou. „Musela jsem spadnout na hlavu, že o tom vůbec uvažuju. Louise, uvažte koně za maringotku.“

Louise cikánku poslechla. Carmitha vylezla na kozlík, ale ose příliš nevěřila. „Jak dlouho ta oprava vydrží?“

„Nejsem si jist,“ odtušil omluvně Titreano. Vysadil Genevieve vedle Carmithy a pak si sám přisedl.

Když nastoupila i Louise, na kozlíku bylo plno. Musela se přimáčknout k Titreanovi a sama nevěděla, co si s takovou blízkostí počít. Kdyby to tak byl Jozue, zatoužila.

Carmitha práskla opratěmi a Olivier se dal do volného klusu.

Genevieve spokojeně založila ruce na prsou a podívala se na Titreana. „Pomohl jste nám i na Cricklade?“

„Co to, maličká?“

„Jedna posedlá nám stála v cestě, když jsme odjížděly,“ vysvětlila Louise. „Zabil ji bílý oheň. Jinak bychom tu teď nebyly.“

„Ne, má paní, to jsem nebyl já.“

Louise se opřela o prkna, nesvá z nevyřešené záhady. Podle dnešních měřítek to ale byla jen drobná nepříjemnost.

Olivier klusal po silnici a Hrabě konečně zapadal mezi pahorky. Za maringotkou vzplály další městské domy.

* * *

Vojenský kosmoport na Guyaně tvořila obvyklá dutá koule z příhradových nosníků, velká skoro dva kilometry. Vyrůstala z rotační osy asteroidu jako kulatá bílostříbrná houba na tenké nožce; obrovská magnetická ložiska u kořene jí dovolovala zůstat v klidu, i když se vesmírná skála stále točila. Povrch pokrývaly kruhové přistávací plochy spojené filigránem traverz a dopravního potrubí. V mezerách mezi nimi bez ladu a skladu trčely nádrže, stroje, prostory pro posádky, systémy podpory života a žraločí ploutve chladičů.

Kolem koule jiskřily v složitých osmičkách řeky jasných hvězdiček. Všechny se v jedné řece pohybovaly stejně rychle a stejným směrem; náklaďáky, osobní čluny i raketoplány se musely přesně řídit pokyny řízení letového provozu. Pohotovost třetího stupně pobídla kosmoport podruhé za čtyřiadvacet hodin k horečné aktivitě. Tentokrát se ale fregaty a bitevníky připravovaly k odletu, nikoli k uvítání jediné podezřelé lodě. Každých pár minut opustil některou přistávací plochu veliký kulový křižník Královského loďstva a prorazil pečlivě rozdělený proud menších plavidel v záři pomocných fúzních motorů. Bojové lodě mířily na vyšší orbity, každá s jinou inklinací; velení obranných družic jimi pokrývalo celou planetu, aby ji dokázaly chránit do vzdálenosti milionu kilometrů. Kdyby se v dosahu čidel objevila jakákoli neidentifikovaná loď, bylo ji možné obklíčit do patnácti sekund.

Mezi bitevními loděmi prokličkoval z přístavu osamělý letoun. Připomínal zploštělé silikolitiové vajíčko padesát metrů dlouhé a patnáct široké. Koherentní magnetická pole ho halila teplým zlatým světlem zachycených částic slunečního větru. Iontové manévrovací trysky loď protáhly mezi velikými fregatami. Pak naskočila záďová fúzní trubice a postrčila letoun přímo k planetě vzdálené sedmdesát pět tisíc kilometrů.

Zrychlení jednoho gé vmáčklo Ralpha Hiltche příjemně do křesla, podlaha se proměnila v kolmou stěnu. Vedle něj se ze sedáku skutálel lodní pytel a zůstal ležet u paty opěradla.

„Tenhle vektor nás dovede do Pasta za šedesát tři minut," nadatoval z pilotního křesla Cathal Fitzgerald.

„Díky," odtušil Ralph. Rozšířil komunikační kanál i na oba vojáky z G66. „Chci, abyste se všichni podívali na situační hlášení Roche Skarka. Jeho informace pro nás můžou mít zásadní význam a my tady budeme potřebovat všechno, co seženeme."

Dean Folan se na něj usmál a zamával, Will Danza se jen bez výrazu otočil. Oba seděli přes uličku. V šedesátimístné kabině si připadali ztracení.

Žádný z jeho mužů si nestěžoval. Soukromě jim dal jasně najevo, že mohou couvnout, aniž by se to projevilo v jejich záznamech. Všichni ale souhlasili, někteří s nadšením. Dokonce Dean, i když měl výbornou výmluvu. Včera v noci strávil sedm hodin na operačním sále, vojenská nemocnice mu musela zrestaurovat šedesát procent ruky. Vylepšené svaly, sežehnuté na Lalonde bílým ohněm, zcela nahradila čerstvá umělá tkáň, stejně jako množství cév, kůže a nervů. Opravy stále halila zelená lékařská nanonika. Dean ale prohlásil, že by si rád vyrovnal účty.

Ralph zavřel oči a pustil si do hlavy situační hlášení, ostře ohraničené řady symbolů v nervové nanonice. Údaje o kontinentu Xingu: čtyři a půl milionu čtverečních kilometrů souše na severní polokouli, zhruba kosočtverečný tvar, z jižního konce se táhne horský masiv. Pohoří křížilo rovník a Ombeyské podnebí s nezvykle širokým tropickým pásem dělalo z Xingu skvělou potravinovou základnu. Výjimku tvořila jen polopoušť uprostřed. Lidé zatím osídlili dvě pětiny světadílu, při sedmdesátimilionové populaci byl však Xingu druhý nejlidnatější kontinent hned po Espartě, kde stálo i hlavní město Atherstone.

Na Xingu přistála i trojice zabraných z ambasády, Jacob Tremarco, Savion Kerwin a Angeline Gallagherová. V záznamech neměli nic zvláštního, všichni byli nižší kariérní úředníci kuluského ministerstva zahraničí, nudní věrní byrokrati. Obrázky, rodinné profily, lékařské výsledky. Ralph měl všechny údaje, ale k něčemu mu byly jen fotografie. Uložil si je do paměťové buňky v nervové nanonice a projel je programem na rozpoznání charakteristických rysů. Nezapomněl, jak zabraní na Lalonde uměli měnit podobu. Rozpoznávací program mu může pomoci, kdyby se chtěl

některý zabraný pokusit o převlek, ale Ralph v to nevkládal přílišné naděje.

Nejslibněji z celého souboru vypadal seznam opatření, jimiž chtěli admirál Farquar a Leonard DeVille, kontinentální ministr vnitra, zajistit izolaci světadílu a vypátrat trojici z ambasády. Policie zastavila veškerou civilní dopravu. Datová jádra na celém Xingu spustila vyhledávací programy zaměřené na nečekané výpadky elektrických obvodů. Kamery na veřejných prostranstvích dostaly podobenky zabraných stejně jako policejní hlídkové vozy.

Třeba budou mít štěstí, řekl si Ralph. Lalonde je zaostalá kolonie v prdeli vesmíru, nemá komunikační síť ani pořádnou vládu. Ombey ale patří ke království, k říši, za niž se kdysi zavázal položit život. Před mnoha lety, na univerzitě, když mu nabídli vstup do tajné služby, byl přesvědčen, že si Kulu zaslouží bránit všemi prostředky. Bylo silné vojensky, technicky i hospodářsky, drželo se na špici vývoje a v blahobytu dýchalo na paty Edenitům. Soudní systém zajistil bezpečí v ulicích a i podle moderních měřítek byl vcelku spravedlivý. Zdravotní péči hradil stát. Většina lidí měla práci. Pravda, pod vládou Saldanů nešlo hovořit o demokracii, ale až na edenitský konsenzus bylo těžké najít v Konfederaci skutečně demokratickou společnost. A spousta planet se nesnažila rovnost ani předstírat. Ralph tedy tenkrát spolkl pochybnosti a přísahal, že bude králi sloužit až do smrti.

Všechno, co poté v galaxii viděl, ho jen utvrdilo v předchozím rozhodnutí. Království bylo proti ostatním světům civilizované, Alastairovi poddaní měli více svobody než občané republik. A pokud bylo nutné, aby si KVB občas umazala ruce, budiž. Dobrá společnost si zaslouží dobrou ochranu.

Díky vlastní povaze by se mělo Ombey ubránit daleko lépe než Lalonde. Jeho silné stránky ovšem mohou hrát i pro nepřítele. Přenašeči viru se na Lalonde mohli pohybovat jen pomalu. Tady se epidemie rozšíří daleko rychleji.

Dvě stě kilometrů nad Xingu vypnul Cathal Fitzgerald fúzní motor. Letounu se zmocnila gravitace, trup obklopilo magnetické pole. Uzavřen v polštáři zářivých iontů letoun sklouzl po pravém křídle a zahájil sestupovou spirálu na kosmoport.

Ve sto padesáti kilometrech výšky ohlásil Ralphovi letový počítač přes nanoniku kódovaný hovor od Roche Skarka.

„Vypadá to na potíže," oznámil ředitel KVB. „Civilní linkový let z Pasta do Atherstonu má potíže s elektronikou, nic vážného, zato každou chvíli něco. Rád bych vás pozval na zasedání Tajné rady."

„Rozkaz, pane," odvětil Ralph. Datový tok se rozšířil na virtuální konferenci v prvním stupni zabezpečení. Ralph seděl u oválného stolu v nekonečném bílém sále.

V čele předsedal admirál Farquar, po jedné ruce měl Roche Skarka, po druhé Jannike Dermotovou. Další tři lidi poznal Ralph jen díky nervové nanonice. Vedle ředitelky vnitřní bezpečnosti seděla Deborah Unwinová, velitelka satelitní obrany, a za ní Ryle Thorne, ombeyský ministr vnitra. Ralph seděl mezi Roche Skarkem a Leonardem DeVillem.

„Letadlu zbývá do Atherstonu sedmnáct minut," řekla Deborah Unwinová. „Musíme rozhodnout."

„Jaký je současný stav?" zeptal se Ralph.

„Pilot dostal z věže rozkaz vrátit se do Pasta z důvodu karantény. Tehdy ohlásil první technické problémy. Tvrdí, že kdyby se měl vrátit, ohrozí životy pasažérů. Má pravdu, pokud jsou to skutečné poruchy."

„Těžko můžeme z orbity sestřelovat civilní letadla jenom kvůli vadnému procesoru," namítl Ryle Thorne.

„Právě naopak pane," nesouhlasil Ralph. „Za dané situace musíme vycházet z presumpce viny. To letadlo nesmí za žádných okolností přistát v hlavním městě."

„Když ho vrátíme na Xingu, nejspíš zabijeme všechny lidi na palubě," ozval se ministr. „Spadnou do oceánu."

„Atherstone obklopuje velké množství vojenských základen," připomněl admirál Farquar. „V nejhorším může letadlo přistát na izolované ploše pod dohledem mariňáků, než se ujistíme, jestli přenáší virus."

„Komunikuje pilot s věží nervovou nanonikou?" zeptal se Ralph.

„Ano," přisvědčila Deborah Unwinová.

„Dobře, dá se tedy čekat, že není zabraný. Pokud můžete zaručit dokonalou izolaci přistávací dráhy, kývnu na to. Letadlo ale musí zůstat v karanténě, dokud nezjistíme, co je s těmi třemi z ambasády."

„Souhlasím," přidal se admirál Farquar.

„Vyhlásím poplach na základně Sapcoat," řekla Deborah Unwinová. „Je to sto kilometrů od Atherstonu, letadlo snadno doletí až na jejich dráhu."

„Sto kilometrů bude stačit," připustil Ryle Thorne.

Ralph neměl z ministra dobrý pocit; tvářil se, jako by šlo o drobné přírodní neštěstí, místní zemětřesení nebo vichřici. Jenže ministr musí každých pět let předstoupit před voliče a přesvědčit je, že vždy jednal výhradně v jejich zájmu. Orbitální palba do civilního obyvatelstva není zrovna vděčné téma do předvolební kampaně. Také proto si Saldanové uzákonili parlament s poradním právem. Sloužil jako nárazník viny. Volení politici jsou nahraditelní.

„Také navrhuji letadlo po přistání nepřetržitě sledovat družicemi," pokračoval Ralph. „Pro případ, že by se chtěli dostat ven. Tak nám zůstanou obranné družice v záloze, dokážou sterilizovat celou oblast."

„To mi připadá trochu přehnané," namítl Ryle Thorne.

„Znovu vám musím oponovat, pane. Na Lalonde dokázali zabraní rušit ze země signál pozorovacího satelitu RSL. Řekl bych, že opatrnost je rozhodně na místě."

„Pozval jsem Ralpha, protože už s virem osobně bojoval," vysvětlil Roche Skark a usmál se na ministra. „Z Lalonde se dostal jenom proto, že nepodcenil obranná opatření."

Ryle Thorne úsečně přikývl.

„Škoda, že neubránil i nás," ucedila Jannike Dermotová. Na virtuální konferenci je ale každé slovo slyšet stejně. Ralph se na ni podíval, ale z počítačové tváře nic nevyčetl.

Chapman Adkinson už byl unavený z nepřetržitého proudu datových zpráv, které mu posílalo řízení letového provozu. A začínal se bát. Už nejednal s civilní věží v Atherstonu, ta se odmlčela před osmi minutami. Teď se řídil podle vojenských protokolů, veškeré lety na planetě převzalo velitelství na Guyaně. A neprojevovalo mnoho pochopení pro jeho situaci.

Pod letadlem ubíhala Esparta, právě teď letěli nad rozlehlým národním parkem před hlavním městem. Zeleň narušovaly jen silnice, rovné, jako když střelí, a občas aristokratická dača. Oceán zůstal pět minut za nimi.

Pilot byl přes nanoniku připojený k vnějším čidlům, ale obraz měl odsunutý do pomocného módu, jen pro kontrolu nespolehlivého autopilota. Vědomě se soustředil jen na systémy letadla. Dvacet procent procesorů hlásilo chyby. Některé po pár vteřinách naskočily, jiné zůstaly vyřazené. Diagnostické programy nedokázaly problém specifikovat. Ještě horší bylo, že před patnácti minutami začaly vypadávat zdroje energie.

Proto se odvážil oponovat vojákům. S výpadky procesorů si stroj poradil, elektronika byla postavená tak spolehlivě, že by přečkala i vypnutí za letu, ale ztráta energie představovala hrozbu vyššího řádu. Chapman Adkinson se už rozhodl, že raději nouzově přistane, nehledě na osobní postih, než by letoun otočil. Biologické nebezpečí v Xingu přece nemůže být tak hrozné, nebo ano?

„Chapmane, připravte se přijmout nové přistávací souřadnice," nadatoval důstojník z Guyany. „Dostanete nový kurz."

„Kam?" zeptal se Chapman.

„Na základnu Sapcoat. Připravují vám přistávací dráhu. Cestující budou muset zůstat na palubě.“

„Pokud přistaneme.“

Dostal souřadnice a přeposlal je přímo do letového počítače. Do Sapcoatu zbývalo dvanáct minut letu. To půjde zvládnout. Letadlo se lehce naklonilo doleva a zamířilo mimo město, dosud skryté za obzorem.

Hned se objevilo čtyřikrát více poruch. Obvody vypadávaly neskutečně rychle. Čtvrtina systémů se přestala hlásit, na schématu ustoupily údaje černým obrysům. Dva kompresory vlevo na ocase se zastavily. Lopatky turbín se točily už jen setrvačností. Letový počítač spustil kompenzační program, ale to už se zaseklo i ovládání křídel.

„Mayday, mayday,“ datoval Chapman. I jeho primární vysílač selhal. Naskočily záložní procesory. Trup se roztřásl, jako by vzduch někdo zoral.

Nervová nanonika pilotovi ohlásila datový proud z prostoru pro cestující; všichni se ptali, co se děje a proč vypnul zábavní procesory. Našel procedurální soubor a nahrál ho do zbývajících procesorů. Holomonitory nad sedadly by měly začít přehrávat uklidňující záznam o vzdušných turbulencích.

„Co se děje?“ zeptala se Guyana.

„Ztrácím šťávu a výšku. Hroucení systémů pokračuje. Kurva! Právě jsem ztratil vládu nad výškovkou.“ Nadatoval do počítače nouzový kód. Z pilotního pultu vyjel stříbrný píst zakončený chromovanou ergonomickou pažbou. Posunul se mu do klína a otočil se o devadesát stupňů. Chapman ho uchopil. Ruční řízení. Proboha, to jsem měl v ruce naposledy na trenažéru!

Datová prostupnost kanálu se výrazně zhoršila. Chapman přepnul schéma na základní údaje. Na desce se rozzářil holomonitor se stejnými informacemi.

„Hned mi najděte kus rovné louky, hergot!“ Raději si nepředstavoval, jak zvládne vertikální přistání, když mu chybí dva kompresory. Že by našel dálnici a přistál normálně?

„Zamítá se.“

„Cože?“

„Nesmíte přistát nikde mimo určené souřadnice.“

„Do prdele! Ta mašina spadne!“

„Promiňte, Chapmane, můžete přistát jedině v Sapcoatu.“

„Tam nedoletím.“ Datové spojení s letovým počítačem začalo selhávat. Knipl mu škubl v ruce a letadlo se naklonilo.

Opatrně! připomněl si. Pevně přitáhl páku a letoun se trochu zvedl. Holografický umělý horizont ukazoval, že stále míří k zemi. Ještě přitáhl a klesání zpomalilo.

Dveře do kokpitu se otevřely. Chapman Adkinson jim nevěnoval pozornost. Měly být zavřené na kód, ale když všechno padá tak rychle…

„Proč jste změnil kurz?“

Chapman se krátce ohlédl. Cestující na sobě měl laciný oblek, módní tak před pěti lety. Nebyl jen klidný, spíš dokonale smířený. Neuvěřitelné! Musel si přece všimnout, jak sebou letadlo hází.

„Technické potíže,“ vypravil ze sebe Chapman. „Míříme na nejbližší letiště vybavené na nouzové přistání.“ Knipl se s ním zlomyslně pral. Už selhávaly i holomonitory. Nebyl si jistý, zda jim ještě může věřit. „Vraťte se na místo.“

Muž místo toho došel až k Chapmanovi a položil mu ruku na rameno. Podíval se ven úzkým předním sklem. „Kde je Atherstone?“

„Podívejte, chlape…“ Stehnem mu projela bolest. Chapman hekl. Muž mu mířil ukazovákem na nohu, kalhoty pomalu doutnaly.

Chapman oheň rychle udusil, bolest mu vehnala slzy do očí. Stehno ho strašně pálilo.

„Kde je Atherstone?“ opakoval muž trpělivě. „Musím se tam dostat.“

Chapmana jeho klid znervózňoval víc než chování letadla. „Poslyšte, když jsem říkal, že máme potíže, myslel jsem to

vážně. Budeme rádi, když přeletíme džungli. Na Atherstone zapomeňte.“

„Ublížím vám ještě jednou, tentokrát o něco víc. A budu vám ubližovat, dokud mě nevezmete do Atherstonu.“

Tohle je únos! Bylo to tak fantastické, že se pilot zdráhal uvěřit. Otočil se. „To si děláte srandu.“

„Ne, kapitáne. Jestli nepřistanete v hlavním městě, nepřistanete nikde.“

„Prokrista.“

„Atherstone. Tak kde je?“

„Někde na západě. Proboha, sám to nevím. Navigační systém to zabalil.“

Muž se chladně usmál. „Tak leťte na západ. Atherstone je velké město. Z téhle výšky ho jistě nepřehlédneme.“

Chapman neposlechl. Muž se natáhl přes něj a položil ruku na přední sklo. Po okně se rozběhly děsivě hluboké bílé praskliny.

„Atherstone.“ Byl to rozkaz.

„Dobře. Dejte tu ruku pryč.“ Okénko bylo z umělého safíru. Neprůstřelné. Nervová nanonika ohlásila, že mu vypadávají vylepšené synapse a ztrácí přístup k paměti. Na datování se ale chyby nepodepsaly. „Poplach kód F,“ vyslal do letového počítače. Následovala krátká modlitbička, ať se procesory trochu vzpamatují.

„Tady důstojník vnitřní bezpečnosti,“ ozvala se odpověď. „Co se děje?“

Chapman z posledních sil nervové nanoniky ovládl metabolismus, aby před únoscem nedal najevo napětí. Nesmí prozradit, že mluví s věží. „Pokus o únos. A letadlo se rozpadá.“

„Kolik je únosců?“

„Jeden, asi. Nevidím do kabiny.“

„Co chce?“

„Letět do Atherstonu.“

„Jaké má zbraně?“

„Nevím. Nic není vidět. Nejspíš implantát. Možná tepelný induktor. Spálil mi nohu a poškodil přední sklo.“

„Děkujeme. Vyčkejte dalších instrukcí.“

Jako bych měl na výběr, pomyslel si Chapman. Hodil okem po únosci. Měl stejně kamennou tvář jako on.

Letadlo se nebezpečně zhouplo. Chapman se pokusil výkyv ručně vyrovnat. Kdyby ovládal všechny plochy, možná by se to povedlo, ale bez výškovky a bez procesorů jen ucukl ocasem stranou. Nos letounu zase o pár stupňů spadl.

„Jestli se můžu zeptat, co je na Atherstonu tak důležitého, že kvůli tomu unášíte letadlo?“

„Lidi,“ odvětil stručně muž.

Chapman se už nakazil jeho klidem. Přitáhl knipl a držel, dokud letadlo neletělo rovně. Nic na tom není. Další systémy už nevypadávaly, poruchy se ustálily na snesitelné úrovni. Ale přistání bude o hubu.

„Chapmane,“ nadatoval důstojník z vnitřní bezpečnosti. „Zkuste nám poslat obraz únosce. Je to velice důležité.“

„Mám dva kilometry výšky. Sedmdesát procent systémů zhaslo a vy chcete jeho fotku?“

„Pomůže nám vyhodnotit situaci.“

Chapman se na muže úkosem podíval a nahrál obrázek do jedné z posledních tří paměťových buněk. Bitrate spadl tak hluboko, že záznam trval celou vteřinu.

Ralph Hiltch na stole sledoval, jak se podoba skládá bod po bodu. „Savion Kerwin,“ oznámil bez překvapení v hlase.

„Bezpochyby,“ přitakal admirál Farquar.

„To letadlo opustilo Pasto hodinu a půl po přistání jejich raketoplánu,“ připomněla Jannike Dermotová. „Rozhodně chtějí virus rozšířit co nejdál.“

„Jak jsem vám říkal,“ otravoval Roche Skark. „Ralphe, myslíte, že na palubě letadla nakazil další lidi?“

„Pravděpodobně ano, pane. Na letový počítač a Chapmanovu nanoniku zjevně útočí silné bojové pole. Buď je jich tam víc, nebo to způsobila přítomnost Saviona Kerwina v

kokpitu, kde je soustředěno nejvíc elektroniky. Ale to nemůžeme riskovat.“

„Souhlasím,“ přidal se admirál Farquar.

Chapman Adkinson čekal po odeslání podobenky přesně čtvrt minuty. Pokažený počítač hlásil, že komunikační kanál zůstává otevřený. Důstojník se ale neozval.

Jako voják v záloze Chapman věděl, jak probíhá rozhodovací proces v případě katastrofy. Čím déle se čeká na odpověď, tím vyšší sféra řízení o ní rozhoduje. Tenhle průšvih se musel dostat až nahoru. Až k lidem, kteří rozhodují o životě a smrti.

Ať už to byla intuice nebo předtucha zkázy, Chapman Adkinson se rozesmál.

Únosce se na něj nechápavě podíval. „Co je?“

„Za chvíli uvidíš, kamaráde. Pověz mi na rovinu: jsi biologické nebezpečí?“

„Cože jsem?“

Rentgenový laser zasáhl letadlo osmdesát kilometrů před Atherstonem. Obranné družice na nízké orbitě dokázaly zasáhnout bojovou vosu na dva a půl tisíce kilometrů. Když Deborah Unwinová spustila palbu, bylo letadlo vzdáleno sotva tři sta kilometrů. Atomy dusíku a kyslíku v atmosféře se pod náporem tvrdého záření rozpadly na subatomární částice, na nebi se objevil osmdesátikilometrový purpurový blesk. Na jeho konci se letadlo proměnilo v zářivou iontovou mlhu, v záři neonového cyklonu dopadly do nedotčené džungle vysoce radioaktivní úlomky.

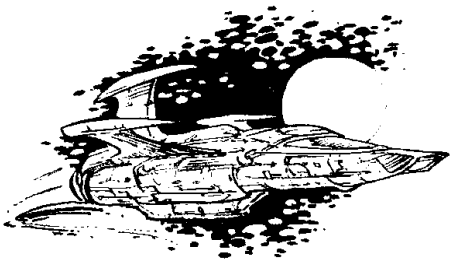

2

Skutečně se narodil ve Spojených státech amerických, i když na to lidé raději zapomínali, tehdy i potom. Jeho rodiče přišli z Neapole a na jihoitalské přistěhovalce se dívali skrz prsty i ostatní imigranti, natož vlivní myslitelé tehdejší Ameriky, kteří se nijak netajili pohrdáním k nižší rase. Životopisci a historici později jen neradi připouštěli, že byl stoprocentní zrůda Made in America.

Narodil se v Brooklynu sedmnáctého ledna 1899 jako čtvrtý syn Gabriela a Teresiny. Brooklyn byl tou dobou plný chudých přistěhovalců, kteří se snažili začít nový život v zemi neomezených možností. Práce byla tvrdá, mizerně placená, nechvalně proslulá politická klika v plné síle a ulice plné vyděračských gangů. Přesto jeho otec dokázal uživit rodinu jako holič, navíc poctivě, což nebylo za daných okolností zrovna obvyklé.

Gabrielův syn padl daleko od stromu, snad ani neměl jinou možnost. Mladík se v Brooklynu prostě nemohl dát na poctivou dráhu.

Když ho ve čtrnácti vyhodili ze školy za rvačku s učitelkou, živil se jako poslíček místní mafie. Byl na samém konci pyramidy. Rychle se však učil, poznával neřesti a co pro ně člověk udělá, cenu peněz a cestu k nim, smysl věrnosti, a hlavně úcty ke kmotrovi. Celý jeho svět stál na úctě, protože tu jeho otec nikdy nepoznal. Úctyhodný muž měl všechno, byl knížetem mezi lidmi.

Sémě zhouby do sebe zasel sám ještě v letech učednických. Ve špinavém bordelu, kam hoši jeho věku a zázemí pravidelně

chodili, chytil syfilidu. Jako většina lidí přežil první fázi, furunkly mu z chlapeckých genitálií vymizely za pár týdnů. Ani druhá fáze ho nijak neznepokojila, považoval ji jen za těžkou chřipku.

Kdyby navštívil lékaře, dozvěděl by se, že smrtelná je teprve třetí fáze, a to pro pětinu nakažených, jimž vyžere čelní laloky. Po druhé fázi se ale zákeřná nemoc nadlouho odmlčí, někdy i na desítky let. Naoko uzdraven neměl důvod se se svou hanbou komukoli svěřovat.

Paradoxně mu právě nemoc v následujících patnácti letech dopomohla k nevídanému vzestupu. Slabá demence posílila jeho základní povahové rysy dané dětstvím v Brooklynu: pohrdání, nepřátelskost, vztek, násilné sklony, chtivost, proradnost a podlost. Skvělé předpoklady pro přežití ve slepé uličce ghetta, nikoli v civilizovaném městě. Stal se barbarem mezi lidmi.

Roku 1920 se odstěhoval do Chicaga. Za pár měsíců už měl slušné postavení v jednom místním syndikátu. Do té doby syndikáty vydělávaly hlavně na výpalném a na bordelech. Vtom byla uzákoněna prohibice.

Syndikáty otevřely tajné nálevny a sklepní vinopalny. Peníze tekly proudem, miliony snadno vydělaných špinavých dolarů. Syndikáty získaly moc, o jaké se jim ani nesnilo. Koupily si policii, starostu i většinu radních, ovládly noviny a vysmívaly se zákonu. Peníze s sebou ale přinesly potíže. Každý viděl, jak je trh s alkoholem široký a výnosný. Každý chtěl urvat svůj díl.

Tehdy se konečně zařídil pro sebe. Celé městské čtvrti se v Chicagu proměnily v bojiště, válka gangů začala naplno. Díky čelním lalokům ochromeným příjicí se náš hrdina stal nejkrutější a nejobávanější hlavou gangu. Začal se zpupnými výstřelky, platil polévku pro chudé, mrtvým ranařům strojil pohřby, jež na den zastavily život celého města, vyhledával publicitu a na tiskových konferencích hlásal svou dobrotivost,

sponzoroval zchudlé jazzmany. Okázalost ho proslavila stejně jako brutalita.

Na vrcholu slávy o něm dokonce jednala vláda v Bílém domě. Výkonná moc s ním ale nic nenadělala. Razie, výslechy, obžaloby, ze všeho se vyplatil. Svědci poslušně mlčeli.

Vláda tedy udělala to, co každá vláda, když se nedokáže s odporem vypořádat poctivě podle zákona. Začala podvádět.

Soud za daňové úniky byl později označen za právnické lynčování. Ministerstvo financí vymyslelo nová pravidla a dokázalo, že je porušil. Muž zodpovědný přímo i nepřímo za smrt stovek lidí dostal jedenáct let žaláře za daňový nedoplatek 215 080 dolarů.

Jeho hrůzovláda skončila, ale do smrti mu zbývalo ještě šestnáct let. Demence pokročila, slýchal hlasy a ztrácel kontakt s realitou. Žil ve vlastním světě.

Jeho tělo přestalo fungovat přirozenou cestou dvacátého pátého ledna 1947 ve velkém domě na Floridě v kruhu rodinném. Když je ale někdo úplně šílený, ani si nevšimne, že se ocitl v nicotě plné věčného utrpení.

Uplynulo přes šest set let.

Duše, která se z nicoty vynořila do zakrváceného rozlámaného těla Brada Lovegrova, podřízeného úředníka Taroské metamechanické korporace na Nové Kalifornii (odbor správy kanalizací), si ani neuvědomila, že žije v realitě. Přinejmenším ne hned zpočátku.

První posedlý se na Novou Kalifornii dostal nákladní lodí z Norfolku, jedna z dvaadvaceti bostonských obětí Edmunda Rigbyho. Jmenoval se Emmet Mordden a jakmile dorazil na planetu, pustil se do díla; lovil lidi na ulicích a dálnicích, mučil je a otvíral jejich těla ztraceným duším.

V následujících dnech se skupinka posedlých nenápadně pohybovala po bulvárech San Angeles a zvolna nabírala nové členy. Jako všichni posedlí v Konfederaci neměla ani sanangeleská buňka jasný plán, jen neodbytné nutkání přivést na svět další duše z nicoty.

Tahle jim ale příliš nepřispěla. Šílenec nedokázal reagovat na vnější podněty. Hystericky nadával svému bratru Frankovi, plakal, blábolil o své obuvnické továrně, kde je všechny zaměstná, bez varování střílel proudy energie, podělal si kalhoty, svlékl si je a točil jimi nad hlavou. Kdykoli mu donesli jídlo, proměnil si ho v ostrou smrdutou pizzu.

Po dvou dnech ho sílící buňka nechala v opuštěném krámku, který dosud používala jako základnu. Kdyby za ním před odchodem ještě naposledy zašli, zjistili by, že se chová o něco rozumněji a neplácá jen nesmysly.

Psychotické myšlenkové vzorce, jež se vytvořily počátkem čtyřicátých let dvacátého století a rozvíjely se šest set let, začaly konečně fungovat ve zdravém mozku. Myšlení už neovlivňovala chemická nerovnováha a namnožené spirochety, ba ani lehký alkoholismus, protože Lovegrove nepil. Duši se začala vracet příčetnost.

Vzpomínky se mu vracely jako po předávkování kokainem (jemuž holdoval ve dvacátých letech). Celé hodiny ležel na podlaze a do hlavy se mu vracelo vědomí. Ze vzpomínek ho bolelo srdce, ale byly aspoň jeho vlastní.

Neslyšel, jak se otevřely dveře, neslyšel ani překvapené otázky realitního agenta a zvuk těžkých kroků. Někdo ho vzal za rameno a zatřásl jím.

„Hej, chlape, jak jste se sem dostal?“

Škubl sebou a uviděl muže v prazvláštní helmě, jako by měl na hlavě lesklé zelené krovky. Civěly na něj veliké zlaté oči bez zorniček. Stejně polekaný realitní agent ucouvl a sáhl po zakázané nervové rušičce.

Navzdory šesti stoletím technického pokroku poznal ruční zbraň. Hlavně mu ale pomohl nervózní nadřazený výraz agenta. Tak se tváří každý slaboch, když má navrch.

Náš hrdina vytasil vlastní zbraň. Tedy, ne že by ji vytasil – neměl pouzdro. V jedné chvíli chtěl zbraň a vzápětí už držel Thompsonův budíkový samopal. Vystřelil. V uších mu zaduněl

důvěrně známý rachot zbraně přezdívané kdysi vymetač zákopů. Z hlavně vylétl podivně bílý oheň a zasáhl agenta.

Na holou uhlíkobetonovou podlahu dopadlo roztrhané krvácející tělo. Z obrovských ran se kouřilo, jako by měl v zásobníku explozivní kulky.

V hrůze na svou oběť vytřeštil oči a pak se bezmocně pozvracel. Hlava se mu motala, jako by zase ztrácel příčetnost a nořil se do věčné noční můry.

„Proboha, to ne," zasténal. „Tohle sraní mi už leze krkem. Prosím." Thompsonův samopal se ztratil stejně záhadně, jako se objevil. Nehledě k nevolnosti se vypotácel na ulici. Uviděl šílené věci, jako vystřižené z laciných fantastických plátků. Nízkou oceánskou oblačnost prořezávaly čepele chromovaných mrakodrapů. Od každé fasády se odráželo duhové světlo. Pak přímo nad hlavou spatřil srpek rudého měsíčku. Kobaltovou oblohu protínaly jako hořící světlušky kondenzační stopy fúzních motorů. Otevřel ústa. „Prokrista, co to má k čertu znamenat?" zeptal se Alphonse Capone.

Když letoun Královského loďstva s Ralphem Hiltchem na palubě dosáhl periferie Pasta, ocitl se už kontinent Xingu uprostřed neosvětlené strany planety Ombey. Město leželo na západním pobřeží, za sto let vyrostlo na místě původního výsadkového přístavu. Kraj tu byl rovný, pro urbanizaci ideální, a ambiciózním projektantům nestálo nic v cestě. Většinu čtvrtí tvořila pravidelná mříž pravoúhlých ulic, obytné bloky se střídaly s parky a obchodními oblastmi. Těch pár místních kopečků skoupili bohatí a na parcelách vystavěli vily a zámečky.

Přes čidla letounu je Ralph jasně viděl jako ostrůvky světla uprostřed černých zahrad. Příjezdové cesty k haciendám byly jedinými osvětlenými křivkami v celém městě. Pasto působilo přesně a funkčně, hotový symbol hospodářské síly království, metál na hrudi kolonizované planety.

A tam dole, kdesi mezi vyrovnanými šiky hrdých staveb i lidí, je pár zabraných, kteří to všechno mohou zničit. Možná za pár dní, rozhodně do týdne.

Cathal Fitzgerald namířil letoun k mohutné kostce Velitelství kontinentální policie. Přistál na střeše za řadou šípových nadzvukových letadel.

Pod schody čekali na Ralpha dva lidé. Policejní komisař Landon McCullock byl zdatný sedmadvacetiletý obr ostříhaný na ježka. Na rameni tmavomodré uniformy se mu lesklo několik stříbrných proužků. Vedle stála Diana Tiernanová, velitelka technického odboru, křehká postarší vědkyně. Vedle mohutného komisaře působila ještě bezbranněji.

„Jsem rád, že vás tu máme," prohlásil Landon, když Ralphovi stiskl ruku. „Jistě pro vás bylo těžké zase přistát na napadené planetě. Situační hlášení admirála Farquara mě, přiznám se, vyděsilo. Moji lidé nejsou na podobné incidenty vybavení."

„A kdo je?" odtušil možná příliš kousavě Ralph Hiltch. „Na Lalonde jsme se ale něco naučili a tady se snad nenecháme zaskočit."

„To rád slyším," zabručel Landon. Kývnutím pozdravil zbylé tři agenty KVB na schodech. Will a Dean vlekli těžké batohy se zbraněmi. Když si je komisař prohlédl, nostalgicky se usmál. „Dlouho jsem nebyl v boji."

„Máte nějaké čerstvé zprávy o sestřeleném letadle?" zeptal se Ralph cestou k výtahu.

„Nikdo nepřežil, pokud jste měl na mysli tohle," odpověděla Diana Tiernanová. Zvědavě se na Ralpha podívala. „Myslel jste to tak?"

„Jsou skoro nezničitelní," odtušil Will.

Zachvěla se. „Pustila jsem si záznam Adkinsonova hlášení. Savion Kerwin dokázal v kokpitu neuvěřitelně ovládat energii."

„Neukázal vám ani desetinu toho, co umějí," řekl Ralph.

Výtah zavřel dveře a sjel na operační podlaží. Velení bylo připraveno na jakoukoli katastrofu od leteckého neštěstí uprostřed města po občanskou válku. Ve třech řadách se pracovalo u čtyřiadvaceti oddělených kójí, v každé sedělo patnáct operátorů. Měli plný přístup ke všem komunikačním okruhům světadílu a dokonalý přehled o všech pokrytých oblastech.

Když Ralph vstoupil, všechny židle byly obsazené a vzduch světélkoval odraženými informačními lasery ze stovek AV-projektorů. V první kóji uprostřed sálu uviděl Leonarda DeVilla. Ministr vnitra neměl tak pevný stisk jako McCullock.

Ralph se rychle seznámil s ostatními hlavouny v první kóji. Warren Aspinal byl předsedou kontinentální vlády, Vicky Keoghová pravou rukou komisaře McCullocka a Bernard Gibson velitelem roty rychlého nasazení. Jeden AV-projektor promítal obraz admirála Farquara.

„Veškerá vzdušná doprava skončila před dvaceti minutami," informoval shromážděné Landon McCullock. „I policejní hlídkové lety jsme omezili na minimum."

„Posádky, které ještě nepřistály, musejí nepřetržitě datovat nervovou nanonikou," doplnila Diana. „Tak si můžeme být jisti, že je Tremarco ani Gallagherová nenakazili."

„Když jsem letěl nad městem, v ulicích byl hustý provoz," řekl Ralph. „Okamžitě ho zastavte. Nemůžu dostatečně zdůraznit, jak je důležité omezit pohyb obyvatel."

„V Pastu je teprve deset večer," namítl Leonard DeVille. „Lidé cestují domů, jiní si vyrazili a vrátí se až v noci. Kdybychom teď zastavili dopravu ve městě, zavládne zmatek a policie bude ulice vyklízet několik hodin. My potřebujeme mít dostatek policistů v záloze pro případ, že se objeví zabraní z ambasády. Připadalo nám rozumnější počkat, až budou všichni doma, a pak vyhlásit zákaz vycházení. Tak bude většina lidí ráno v bezpečí. A pokud už Tremarco s Gallagherovou stačili někoho nakazit, epidemie bude lokalizovaná a ohnisko snadno odřízneme."

Počkat a pak udeřit. Proč ne? Ralph z toho nebyl nadšený. Mám tady poslouchat a radit, ne hulákat jako seržant na cvičáku. Hergot, ten Kerwin v letadle mi dal co proto.

Nejistotu zamaskoval otázkou: „Kdy vyhlásíte zákaz vycházení?“

„V jednu po půlnoci,“ odvětil ministr. „Tou dobou budou venku jen noční ptáci. Díky Bohu, že není sobota. To bychom měli problém.“

„Dobře, to mi stačí,“ přitakal Ralph. DeVille nasadil vítězný úsměv, ale Ralph se ho rozhodl ignorovat. „Co ostatní města? A hlavně dálnice?“

„Všechna města na kontinentu vyhlásí v jednu zákaz vycházení,“ řekl McCullock. „Xingu má tři časová pásma, zákaz tedy začne platit na východě a o dvě hodiny později na západě. Co se dálnic týče, už je zavíráme, takže větší města budou odříznutá. To nebyl problém, všechna dálniční motorová vozidla řídí počítač Ministerstva dopravy.

Spíš nás trápí provoz na vedlejších silnicích, tam auta řídí vlastní procesor. A aby toho nebylo málo, zemědělské stroje se většinou ovládají ručně.“

„Předpokládáme, že zastavit veškerý provoz na pozemních komunikacích potrvá ještě tři hodiny,“ upřesnila Diana. „Zatím ladíme spojení mezi Orbitální obranou a dopravní policií. Jakmile satelit zachytí pohyb na silnici, spojí se s počítačem dopravní policie a ten podle značky vozidlo zastaví. Za stroji s ručním řízením budeme muset poslat hlídkové auto.“ Rozhodila rukama. „Aspoň tak si to představujeme. Kontinentální operace si vyžádá spoustu strojové kapacity, kterou teď nemůžeme postrádat. Když si nedáme pozor, kousnou se nám procesory.“

„Myslel jsem, že něco takového v dnešní době není možné,“ podotkl shovívavě Warren Aspinal.

Diana se přísně zamračila. „Za běžných okolností není. Ale my se snažíme o něco úplně nového.“ Pokrčila rameny. „Můj tým má ve sklepě tři umělé inteligence a další dvě na

univerzitě. Všechny se snaží v reálném čase zkoumat stav všech procesorů ve městě. Rozvinuli jsme nápad admirála Farquara hledat zabrané podle rušení elektrických obvodů. V Adkinsonově letadle jsme viděli, jak pole funguje, takže známe lovnou zvěř zase o něco lépe. Stačí spustit největší komparační operaci v dějinách. Zjistíme, které procesory za posledních osm hodin ohlásily výpadky, a zaneseme je na časoprostorovou mapu. Pokud se chyba vyskytne v několika nepropojených procesorech na jednom místě a v jeden čas, pak ji zřejmě způsobila osoba zabraná virem.“

„Zkoumáte všechny procesory?“ zeptala se Vicky Keoghová.

„Všechny do jednoho.“ Postarší vědkyně se na okamžik rozzářila jako puberťačka. „Od rozhraní veřejné sítě po časovače v semaforech, AV-reklamy, automatické dveře, automaty na pití, mechanoidy, osobní komunikátory a kuchyňské přístroje. Všechny.“

„Bude to fungovat?“ zeptal se Ralph.

„Nevidím důvod, proč by nemělo. Jak jsem řekla, mohou nastat potíže s kapacitou a UI nám pak nedodají aktuální informace. Pokud ovšem program poběží v reálném čase, měl by nám dodat něco jako stopy ve sněhu.“

„A co pak?“ zeptal se polohlasem Warren Aspinal. „Kvůli tomu vás tu máme, Ralphe. Co s těmi lidmi uděláme, když je najdeme? Využití orbitálních stanic naráží na politické problémy. Nepochybuji, že bylo nutné sestřelit Atkinsonovo letadlo. A lidé jistě schválí použití síly proti takové hrozbě. Ale nakonec musíme přijít na způsob, jak zničit virus a nezabít přitom oběť. Ani kněžna nemůže takové ničení povolovat věčně, ne když se týká královských poddaných.“

„Pracujeme na tom,“ řekl admirál Farquar. „Gerald Skibbow jde na totální výslech osobnosti. Pokud zjistíme, jak byl nakažen a posléze vyléčen, měli bychom nalézt řešení, nějaký lék.“

„Jak dlouho to zabere?“ zeptal se Leonard DeVille.

„Nemám dost informací," připustil admirál. „Skibbow není moc silný. Musíme postupovat šetrně."

„Pokud mají ale naše přípravy mít smysl," prohlásil Landon McCullock, „pak musíme oba zabrané chytit do rána, nejpozději zítra. A nejen je, ale všechny, koho nakazí. Tahle situace se nám může brzy vymknout z rukou. Musíme vědět, co s nimi. Zatím máme v ruce jen palebnou sílu."

„Mohu nabídnout dvě věci," řekl Ralph Hiltch. Podíval se na Bernarda Gibsona a kajícně se usmál. „Zpočátku budou hrát hlavní roli vaše jednotky."

Velitel roty rychlého nasazení se zazubil. „Za to jsme placení."

„Dobře, tak poslouchejte. Za prvé: styk s nakaženou osobou nutně neznamená přenos viru. Důkazem jsou Will a Dean. Zajali Skibbowa, drželi ho několik hodin a přitom jsou v pořádku. Já strávil týden na Ekwanu s trojkou z ambasády a také jsem se nenakazil.

Za druhé: lze je donutit ke kapitulaci. Musíte ale být připravení použít hrubé násilí a jim to musí být od začátku jasné. Jedinkrát zaváháte, jedinkrát dáte najevo slabost a oni se do vás pustí. Jakmile najdeme prvního, necháte ho na mně a mých lidech? Rozumíme si?"

„Zatím souhlasím," řekl Bernard Gibson.

„Výborně. Navrhuji, abychom útočné postupy šířili stejně jako virus. Každý, kdo se mnou půjde do prvního boje, může zaučit další a ti zase další. Po několika kolech bude celá vaše rota vědět, jak nakládat se zabranými."

„Dobrá. A co s nimi uděláme, až je pochytáme?"

„Strčíme je do stáze."

„Myslíte, že to vyhnalo ze Skibbowa virus?" zeptal se úsečně admirál Farquar.

„Podle mě je to pravděpodobné, pane. Na Ekwanu se stázi bránil zuby nehty. Do té doby byl vcelku poslušný. Když zjistil, že ho chceme strčit do stáze, úplně se zbláznil. Myslím, že měl hrozný strach. A když vylezl, virus byl pryč."

„Výtečně.“ Warren Aspinal se na Ralpha usmál. „To je rozhodně schůdnější než je postavit ke zdi a postřílet.“

„I kdyby stáze nezbavila všechny zabrané viru, stejně je udrží jako obyčejné lidi,“ podotkl Ralph. „Můžeme je držet ve stázi, dokud nenajdeme lepší řešení.“

„Kolik stázových komor máme k dispozici?“ zeptal se Landon Diany.

Šéfová technické sekce se poradila s nanonikou. „Tady v domě tři. Ve městě jich bude ještě tak deset nebo patnáct. Používají se jen ve vesmíru.“

„Na Ekwanu je právě teď pět tisíc prázdných stázových komor,“ řekl Ralph. „Pokud UI nezklamou, mělo by nám to stačit. Upřímně řečeno, když jich bude víc, prohráli jsme.“

„Hned pro ně pošlu pár ženijních oddílů,“ pravil admirál Farquar. „Z orbity je stáhnou automaty.“

„Takže už nám zbývá jen nacpat do nich zabrané,“ shrnul Ralph. Podíval se Bernardovi do očí. „To bude ještě horší než je zajmout.“

„Máme stopu,“ ohlásila znenadání Diana, když jí do nanoniky přišla zpráva od umělé inteligence. Všichni se na ni otočili. „Je to taxík. Odjel z kosmoportu dvacet minut po příletu zabraných. O pět minut později začaly vypadávat procesory. Za dvě minuty se ztratilo spojení s vozidlem. Taxík ale nezastavil, dopraváci nevyjeli k nehodě. Prostě se odpojil od řídicí sítě.“

Sklad strojního zařízení firmy Mahalia byl dokonale obklíčený, jedna z dvaceti identických budov na jižním konci průmyslové zóny, oddělená od sousedních staveb zašlou betonovou plochou a několika skomírajícími stromky. Skladiště bylo sedmdesát metrů dlouhé, dvacet pět široké a patnáct vysoké, tmavošedé kompozitové stěny nenarušovalo jediné okno. Zvenku působilo neškodně, trochu zanedbaně. Z okapů rostly trsy místního plevele. Kolem se válely rezavějící karoserie zemědělských strojů.

Ralph zaostřil senzory helmy na široká roletová vrata uprostřed Štítu padesát metrů před sebou. Z policejního velitelství se sem nadzvukovým letadlem dostali za čtyři minuty po stopě procesorových poruch. Kromě Ralphových mužů přiletěly do průmyslové zóny i tři jednotky z roty Bernarda Gibsona. Dohromady na ploše pět set metrů od skladu přistálo osm letounů.

Kolem rolety neprosvítala ani škvírka. Sklad vypadal jako po vymření. Infrasenzory také mnoho neodhalily. Znovu prohlédl celou stěnu budovy. „Běží tam klimatizace," ohlásil. „Motor běží a z ventilátoru jde teplo. Uvnitř někdo je."

„Máme dovnitř poslat nanonickou štěnici?" zeptal se Nelson Akroid. Velel jednotce rychlého nasazení, byl o hlavu menší než Ralph a táhlo mu na čtyřicet. Nevypadal na bojovníka, ale Ralph byl zvyklý hlavně na mohutné gorily z G 66. Přesto by se s ním nerad pustil do křížku.

„Je to velký barák, můžou nás napadnout ze zálohy," pokračoval Nelson Akroid. „Štěnice nám pomůžou a moji technici jsou extratřída. Nepřítel nebude mít ani tušení, že ho sledujeme." Moc si věřil a to může být nebezpečné. Ralph nepředpokládal, že si jeho jednotka na Ombeyi užije mnoho boje. Spíš stále nacvičují modelové situace.

„Nic takového," odpověděl Ralph. „Stejně nemůžeme spoléhat na přístroje. Na průzkum musíme poslat lidi. Senzory nebudou fungovat, tak ať mají oči na stopkách."

„Ano, pane."

„Diano?" nadatoval. „Co pro mě mají UI?"

„Nic nového. Procesory ve skladu nic nehlásí. Ale většina jich je stejně na noc vypnutá."

„Kolik lidí se vejde do taxíku?"

„Šest. A podle Ministerstva průmyslu pracuje pro Mahalii patnáct lidí. Opravují a prodávají zemědělské stroje po celém kontinentu."

„Dobře, budeme počítat s nejhorším. Uvnitř je minimálně dvacet jedna možných nepřátel. Díky, Diano."

„Ralphe, UI našly ve městě další dvě stopy. Měly se soustředit na silniční provoz kolem letiště v době po přistání těch tří z ambasády. Poruchy hlásil ještě jeden taxík a dodávka.“

„Do prdele! Kde jsou teď?“

„UI sjíždějí stopovací programy, ale ta další dvě vozidla se maskují lépe než první taxi. Budu vás průběžně informovat.“

Přenos skončil. Ralph sledoval policisty, jak se stahují kolem skladu, černé postavy podobné spíš stínům než lidem. Musel uznat, že svou práci dobře znají.

„Všichni na svých místech, pane,“ nadatoval Nelson Akroid. „UI se napojily na vnitřní kamery. Nepřítel o nás neví.“

„Dobře.“ Ralph mu neprozradil, že pokud je uvnitř Tremarco nebo Gallagherová, s jistotou o nich vědí. Chtěl od jednotky klidnou profesionální práci.

„Počkejte,“ nadatoval policistům. „Podejte hlášení o stavu útočných mechanoidů.“

„Všichni zapnutí, pane,“ odpověděl technický důstojník čety.

Ralph ještě jednou prohlédl roletu. Jako Pandořina skříňka už nepůjde zavřít. Jen on, Roche Skark a admirál Farquar věděli, že pokud se nakažení dostanou ven, zničí průmyslovou zónu orbitální lasery.

Pozorovací satelity cítil kousek nad hlavou.

„Tak fajn,“ nadatoval jednotce. „Jděte na to.“

Útočný mechanoid ombeyské roty zvláštního nasazení vypadal, jako by jeho konstruktéři viděli příliš mnoho hororových sensoprogramů. Třímetrový kolos neslo sedm pružných nohou s kopyty, jež i v nerovném terénu dokázaly vyvinout rychlost podstatně vyšší než vylepšený žoldák. Válcový trup se díky článkovité stavbě dokázal kroutit jako had. Na segmenty se v osmi místech daly připojit specializované končetiny od lezeckých spárů po středněrážní gaussovské pušky. Ovládací

procesor se řídil buď sám, podle nastaveného programu, nebo datovým vysíláním.

Parkoviště před skladem překonala pětice mechanoidů za dvě vteřiny. Z konce trupu jim vyrůstala tenká chapadla. Kde se dotkla centimetrového kompozitu na rolovacích dveřích, zůstala přilepená k povrchu a vytvořila tak čtyři metry nad zemí jakousi horizontální křížovku. O milisekundu později chapadla detonovala, výbušniny měly dost síly na rozštípnutí metrové betonové zdi. Rozbitá vrata neměla čas dopadnout na zem. Všech pět mechanoidů do nich vtrhlo jako organizovaná povodeň. Zbytky rolety se prohnuly a trosky vlétly do obslužné chodby skladiště.

Když si vyčistili palebnou linii, pokropili mechanoidi interiér brutálním náporem krátkodosahového oslepujícího pole. Čidla okamžitě zaměřila dezorientované nepřátele a dala povel k palbě.

Za útočnými mechanoidy vtrhla do vypálených vrat rota rychlého nasazení. Policisté pospíšili do krytu mezi kontejnery a začali v uličkách mezi regály hledat skryté nepřátele. Kolem mechanoidů v obslužné chodbě se rozvinula rojnice. Když útoční mechanoidi vylomili dveře, Mixi Penrice, majitel Strojírenských zařízení Mahalia, se právě marně snažil odmontovat ze zadní osy ukradeného taxíku lineární motor. Výbuch elektronových explozivních náloží ho ohlušil, jako by vedle něj uhodil blesk.

Leknutím nadskočil, přestože měl dobrých dvacet kilo nadváhu. Na druhém konci skladu vzplálo oslepující bílé světlo a roleta se na kratičký okamžik prohnula, než se rozpadla. Přesto nebyl tak polekaný, aby ve víru kouře a kompozitových třísek nerozeznal charakteristickou siluetu útočných mechanoidů. Mixi vřískl a vrhl se na podlahu s hlavou schovanou v dlaních. Teprve tehdy ho plnou silou zasáhlo oslepující pole. V hlavě mu bušily záblesky světla. Kravál mu vibroval ve všech kloubech. Vzduch se proměnil v raketový

pohon, spálil mu jazyk, hrdlo, oči. Pozvracel se. Následkem děsivé hrůzy a nervových zkratů mu povolily svěrače.

Když se za tři minuty probral z bolesti, ležel rozplácnutý na zádech, křečovitě sebou škubal a v šatech mu chladly a tuhly tělesné tekutiny. Nad ním stálo pět velikých postav v černé zbroji a mířilo mu na břicho obrovskými puškami.

Mixi se pokusil sepnout ruce k motlitbě. Celý život věděl, že tenhle den přijde, že král Alastair II. pošle všechny síly zákona a spravedlnosti chytit Mixiho Penrice, zloděje aut a překupníka kradených náhradních dílů. „Prosím," zamumlal zlomen. Neslyšel vlastní hlas; z uší mu tekla krev. „Prosím, všechno to vrátím. Slibuju. Prásknu vám všechny komplice. Dám vám jméno toho chlápka, co mi napsal program na zasrání řídících procesorů. Všechno vám dám. Jenom mě, prosím vás, nezabíjejte." Dal se do usedavého pláče.

Ralph Hiltch rozvážně zvedl hledí policejní helmy. „Do prdele!" zařval na celé parkoviště.

* * *

Bílý interiér rodinné kaple na panství Cricklade byl díky střízlivému kamennému obložení útulný a střídmý, na rozdíl od luxusního zařízení zbytku sídla. Kaple měla veselou historii, to poznal každý na první pohled. Stačilo zavřít oči a člověk viděl nekonečnou řadu křtů, velkolepých svateb, vánočních mší, chorálních večerů. Ke Kavanaghům patřila stejně jako úrodné lány přede dveřmi.

Teď však byla posvátnost místa metodicky znesvěcena, vitráže vymlácené, obrazy svatých přestříkané, sochy Krista a Bohorodičky rozbité. Každý kříž tu kdosi obrátil hlavou dolů, stěny hyzdily rudé a černé pentagramy.

Znesvěcení dělalo Quinnovi dobře. Klečel u oltáře nově vybaveného ohništěm. Žravý oheň stravoval bible a žaltáře.

Díky sexu s Lawrencem, vybraným lahůdkám a množství nejlepších Norfolkských slz ze sklepa byl zázračně spokojený. Za Quinnem stály v pozoru řady noviců připravených na přijetí

do sekty. Budou tam stát věčně, když bude třeba. Takový z něj měli strach.

V první řadě se jako zkušený šikovatel tyčil Luca Comar. Jeho dračí zbroj se v záři ohně matně leskla, ze štěrbin v hledí mu stoupal oranžový dým. Od posednutí těla Granta Kavanagha měl skoro pořád stejný převlek. Asi si vynahrazuje nějaký komplex, pomyslel si Quinn. Ale každý, kdo se vrátil z nicoty, byl trochu trhlý.

Quinn se v pohrdání vyžíval. Lem černého roucha se zachvěl. Tady na Norfolku možná ubohé masky zabírají, ale jinde to tak snadno nepůjde. Většina konfederačních planet se bude bránit a právě na nich záleží. Na planetách, kde svede rozhodující bitvy ve válce mezi oběma nebeskými bratry. Norfolk je bezvýznamný, nemůže ničím přispět, zbraněmi ani kosmickými loděmi.

Podíval se přes oheň v železném koši. Za rozbitým oknem viděl rumělkové nebe. Nad kopci poblikávalo sotva deset hvězd první velikosti, zbytek vesmíru pohltila chmurná záře červeného trpaslíka. Malička modrobílá světélka proti ní vypadala křehká a čistá.

Quinn se na ně usmál. Konečně poznal své poslání. Přinese božský dar velení všem ztraceným šikům, jež Boží bratr zasel do Konfederace. Bude to křížová výprava, nádherné tažení mrtvých. Noc spočine křídly na všech jiskřičkách života a naděje, aby je navěky zdusila.

Napřed musí postavit vojsko a vesmírnou flotilu. Zamrazilo ho, pocítil touhu. Had mluví přímo k jeho srdci. Bannethová! Bannethová hnízdí v samém srdci Konfederace, kde čeká nejvíc zdrojů a zbraní.

Když Quinn vstal a otočil se k novicům, ani se nepohnuli. Pobaveně se šklebil. Ukázal prstem na Lucu Comara. „Počkejte tady," poručil a odkráčel z kaple. Po černé látce jeho hábitu přeběhly tmavofialové a borytové stíny, odrazy čerstvě nalezené rozhodnosti. Luskl prsty a Lawrence Dillon se k němu rozběhl.

Rychle prošli vyrabovaným sídlem k zaparkovaným vozům. Kouř na obzoru prozrazoval polohu Colsterworthu.

„Nastup si," nařídil mladíkovi Quinn. Chtělo se mu smát.

Lawrence vylezl na místo spolujezdce a Quinn nastartoval. Terénní vozidlo vyrazilo po štěrkové cestě k bráně.

„Zajímalo by mě, jak dlouho tam budou stát," zamyslel se Quinn.

„My se nevrátíme?"

„Ne. Tahle zasraná díra je slepá ulička, Lawrenci. Nemáme tu zdroje ani cíl. Musíme zmizet a na orbitě je jen pár lodí. Musíme se na jednu dostat, než všichni odletí. Konfederaci brzy dojde, proti čemu stojí. Pošle na ochranu důležitých světů mocné flotily."

„A kam poletíme, když dobudeme fregatu?"

„Na Zem. Máme tam spojence. V každé větší archologii působí sekta. Můžeme Konfederaci užírat zevnitř a úplně ji rozložit."

„Myslíš, že nám sekty pomůžou?" zeptal se Lawrence.

„Časem. Možná je budu muset chvíli přesvědčovat. Už se na to těším."

* * *

Jednotka dokonale obklíčila luxusní obchod. Moycovy lahůdky sídlily v příjemnější části Pasta než sklad firmy Mahalia. Zabíraly neonapoleonskou vilu nad parkem. Společnost zásobovala stoly urozených a bohatých, zisk pramenil hlavně z nestoudného rabatu pro snoby. Lahůdkářství tvořilo pouhou pětinu společnosti, o většinu peněz se starala zásilková služba. Zadní trakt budovy tedy narušovalo osmero velikých dveří kvůli nakládání dodávek. Nájezdové rampy se sbíhaly na jedinou silničku, jež se pod zemí napojovala na městský okruh.

Deset minut po půlnoci tu obvykle panoval čilý ruch. Za čtyři minuty, jež stačily policii k obklíčení obchodu, ale z objektu nevyjela jediná dodávka. Na jedné rampě ovšem napříč stálo ztracené taxi. Nefungoval v něm jediný procesor.

Do kopce k rampám vyrazilo patnáct útočných mechanoidů řízených sedmi technickými důstojníky. Stroje měly troje vrata vylomit a zbytek zablokovat. Jeden mechanoid hlídal taxík.

Šestice mechanoidů zaútočila explozivními biči. Policisté už se hnali za nimi.

Ne všechna tenká chapadla zasáhla cíl. Několik výbuchů rozbilo zeď a sloupy. Kusy kamene velké jako cihla se rozlétly do prostoru, dva mechanoidi spadli na záda. Celá nakládací plocha se zhroutila a vzala s sebou velký kus stropu. Na silnici vypadla lavina beden a válcových kontejnerů. Pohřbila další tři mechanoidy. Stroje začaly oslepujícím polem pálit do všech stran, zpoza hromad polámaného polystyrenu létaly světlice a dělobuchy. Z kopce se kutálely rozbité kuchyňské přístroje a kusy staromilského nábytku.

Jednotka musela rychle zalehnout, protože dva mechanoidi se dali do šíleného tance. Stříleli na všechny strany, munice létala do domu i přes park do města. Jen tři stroje podle rozkazu pálily rozbitými dveřmi do vily.

„Stáhněte je!“ nadatoval Ralph technikům. „Jděte s těmi mechanoidy do prdele!“

Nic se nestalo. Všude duněly nervové signály oslepujícího pole. Útoční mechanoidi dál křepčili. Jeden udělal piruetu na všech sedmi nohách a svalil se na zem. K nebi vylétl tucet světlic a ozářil oblast. Na zásobovacích silničkách se válely naprosto nekryté černé postavy. Na jednu dopadla nervová bomba, ale explodovala navýsost nezvykle. Vystrčila tykadla bílého ohně a objala útočníka.

„Kurva,“ zavrčel Ralph. Nebyla to bomba, ale kulový blesk. Jsou v krámě! „Okamžitě vypněte mechanoidy,“ nadatoval. Nervová nanonika mu ohlásila selhání několika systémů.

„Neodpovídají, pane,“ namítl technik. „Ztratili jsme je, nereagují ani na povel k ústupu. Jak to dokázali? Mechanoidi mají vojenskou elektroniku, nevyřadí je ani megatunový EMP.“

Ralph měl pro policistu pochopení. Sám si to prožil na Lalonde. Vystoupil z tunelu a zvedl velkorážní bezzákluzovou pušku. Přes zorné pole mu naskočily zaměřovací kříže. Střelil na mechanoida.

Jakmile se mu dávka dostala pod ohebný neprůstřelný krunýř, napájecí články a munice mechanoida explodovaly. Tlaková vlna rozházela po okolí polovinu zboží ze skladu. Z patra vypadaly další bedny. Po silnici se skutáleli další tři mechanoidi, kolem trupů létaly ohebné nohy. Ralph složil dalšího, sotva začal vstávat.

„Četo, vystřílejte mechanoidy," nařídil. Komunikátor ho informoval, že polovina kanálů se odpojila. Přepnul na megafon a opakoval rozkaz tak hlasitě, že překřičel i explodující mechanoidy.

Z jednoho okna v patře vylétl paprsek bílého ohně. Ralphovy svaly ovládl bojový program v nanonice a než si vůbec stačil všimnout hrozby, už uskakoval.

Když dopadl na beton, vybuchli další dva mechanoidi. Ralph měl dojem, že slyšel velkorážní gaussovky chlapů z G 66. Vtom mu koleno stáhlo úskočné chapadlo bílého ohně. Nanonika mu okamžitě zablokovala nervy a odřízla bolest od mozku. Zdravotní schéma jasně ukázalo, jak v žáru mizí kůže i maso. Jestli s tím něco neudělá, přijde za pár vteřin i o kloub. Dean i Will ale tvrdili, že bílý oheň nejde běžnými prostředky uhasit.

Ralph předal nervové nanonice úplnou vládu nad svaly a soustředil se na útočníkovo okno. Nezaujatě sledoval, jak program otáčí jeho zmrzačené tělo a zaměřuje hlaveň. Do černého obdélníku vlétlo třicet pět dávek výbušných, trhavých a zápalných střel.

Za dvě sekundy místnost přestala existovat, zdobená fasáda se vyboulila a spadla do mely na rampách.

Ralph se zbavil bílého ohně. Od pásku odepnul nanonický obklad a přiložil ho na zčernalou ránu.

Většina policistů na silnici už přepnula na megafony. Mezi výbuchy se nesly rozkazy, varování a volání o pomoc. Do otevřených vrat proudil neslábnoucí nápor velkorážní munice. Z domu jim odpovídaly bílé kulové blesky.

„Nelsone," nadatoval Ralph. „Proboha vás prosím, nenechte nikoho utéct. Všichni na místa a střílejte bez varování. Zapomeňte na zajatce, časem možná bude čas, ale teď musíme střílet."

„Rozkaz, pane," odpověděl Nelson Akroid.

Ralph se vrátil k megafonu. „Cathale, zkusíme se tam dostat. Zkusíme je izolovat a pak vybombardovat."

„Rozkaz," ozvalo se přes parapet.

„Aspoň je ještě naživu," oddechl si Ralph.

„Chcete přistoupit k druhé fázi?" nadatoval admirál Farquar.

„Ne, pane. Pořád o nich víme, obklíčení drží."

„Dobrá, Ralphe. Ale jakmile se situace změní, musím to vědět."

„Podle rozkazu."

Nervová nanonika mu oznámila, že obklad se už celou plochou přisál ke kolenu. Zatížení nohy musí omezit na čtyřicet procent. Snad to bude stačit. Ralph si strčil velkorážní pušku pod paži, přikrčil se a seběhl z rampy na vozovku.

Dean Folan mávl na přidělené policisty a kolem beden se vplížil do skladu. Mezi troskami poblikávaly plameny.

V nákladové garáži byla tma. Kulky se zaryly hluboko do holého betonu. Z prasklého stropu visely jako krysí ocásky urvané dráty a optické kabely, ještě se zlehka kývaly. Ani s maximální citlivostí toho vylepšenýma očima přes čidla helmy mnoho neviděl. Přepnul senzory na infračervené snímání. Obraz se změnil na změť zelených a červených kontrastů. Teplo ohňů ho oslňovalo. Filtrovací programy je zanesly do paměti a eliminovaly.

Z konce nákladové plochy vedly mezi regály tři chodbičky. Drátěné police naložené připraveným zbožím vypadaly jako

jednolité cihlové zdi. Podél regálů zmateně pojížděli vysokozdvižní mechanoidi a bezvládně za sebou vlekli silná chapadla. Z pěti či šesti trubek ve stropě stříkala voda, stékala po bednách a hromadila se v kalužích na podlaze.

V chodbičkách se nic nehýbalo.

Dean na začátku prostřední odložil gaussovku nevhodnou k boji nablízko; bojové pole by ji prostě vypnulo. Místo ní vytasil automat, sice nabíjený elektronikou, ale hnaný primitivními chemickými reakcemi. Zásahové jednotce se nelíbilo, že má přezbrojit z výkonných elektrických zbraní na zastaralé pušky, ale když policisté uviděli, co se stalo s mechanoidy a s obrannými systémy ve zbroji, přestali remcat.

Za Deanem šli tři bojovníci s automaty. Zbytek čety se rozdělil do zbývajících dvou uliček.

Na konci chodby se mihla postava. Dean vypálil, samopal v uzavřeném prostoru působivě zaduněl. Vzduch naplnily třísky z plastových beden.

Dean se rozběhl. Na konci chodby nikdo neležel.

„Radforde, viděli jste ho?“ zeptal se. „Běžel k vaší chodbě.“

„Neviděli, šéfe.“

„Viděl ho někdo?“

Ze všech stran se ozvalo ne, někdy nahlas, jindy na datové lince. Nepřítel ale není daleko, Deanovi stále vypadávaly procesory. A svědila ho i nová ruka.

Došel na konec uličky. Rozcestí se rozbíhalo na tři strany. „Tady je úplný bludiště.“

Z druhé chodbičky dorazil Radford, automatem kryl prostor.

„Fajn, uděláme rojnici,“ prohlásil Dean. „Každý musí za všech okolností vidět na souseda po pravici a po levici. Jakmile někoho ztratíte z dohledu, okamžitě zastavte a navažte vizuální kontakt.“

Vybral si jednu chodbu do obchodu a vzal s sebou pár policistů.

Na Radfordovi přistála zrůda, napůl člověk a napůl černý lev. Rysy člověka a zvířete se bizarně prolínaly a doplňovaly. Mohutné tělo policistu bez problémů srazilo na zem. Sfinga mu zaryla drápy do brnění, ale vnitřní valenční generátory nechaly zbroj ztvrdnout už v okamžiku nárazu a uchránily tak zranitelnou lidskou kůži. Netvor zařval vzteky, vítězství měl na dosah.

Radfordovi začaly selhávat procesory v brnění i nervová nanonika v hlavě. Jeho zoufalý řev umlčelo selhání megafonu. Brnění začalo povolovat, valenční generátory slábly. Jeden dráp se už dostal pod kompozit a zalovil v mase.

Od začátku zápasu Radford podprahově vnímal tichý sbor hlasů. Jistě ho slýchal celý život, ale na prahu smrti zesílil. Šepot nabral ne na hlasitosti, ale na harmonii. Krásně sladěný sbor tichých hlásků. Sliboval mu lásku. Sliboval mu soucit. Sliboval, že mu pomůže, stačí jen…

Boky zrůdy zasáhly první kulky, prorazily kůži a zakously se do dlouhých svalů. Dean pálil z automatu stále do jediného místa. Viděl, že Radfordovi zase fungují valenční generátory, že drápy už jen neškodně kloužou po tvrdém kompozitu.

„Nechte toho!“ zařval nějaký policista. „Zabijete Radforda.“

„Když ho nezabiju já, dopadne mnohem hůř,“ opáčil ostře Dean. Prázdné nábojnice létaly z komory v nepřetržitém proudu. Zvíře Radforda přesto nepustilo, jen škubalo hlavou a řvalo bolestí.

Všichni se sbíhali k Deanovi. Další dva začali křičet, ať přestane střílet.

„Zpátky!“ poručil. „Všichni hlídejte, bude jich tu víc.“ V zásobníku na zádech mu zbývalo osmdesát procent střeliva. Automat neměl sílu monstrum zabít, dokázal ho jen otravovat. Sfinze tekla po zadních tlapách krev, na boku jí zelo rozstřílené maso. To nestačí ani zdaleka.

„Střílejte, hergot,“ zařval na ně Dean.

Další samopal se zaměřil na hlavu kočkodlaka. Stvůra nechala Radforda na pokoji a dvojí nápor olova ji odhodil na regál. Dala se do ještě silnějšího řevu.

Dean vytočil megafon na maximum. „Vzdej se, nebo zemřeš," zaburácel.

Zrůda sice vypadala jako zvíře, ale na Deana vrhla zlý pohled plný lidské nenávisti.

„Granát," nařídil Dean.

Krvavé tělo zasáhl malý šedý váleček.

Deanova zbroj na okamžik ztuhla. Senzory na obojku zachytily výbuch i následnou implozi. Lykantrop se proměnil v mužíka v nejlepších letech. Chviličku proti nim stál, šedý a bezmocný, zády k regálu. Automatické pušky spustily. Tentokrát se zabraný neměl jak bránit.

Dean už viděl horší krveprolití, i když takhle zblízka mu masakr úplně stačil. Několik policistů nemělo jeho klid nebo zkušenosti.

Radford s pomocí ostatních vstal a tiše poděkoval. Chodbou se nesla ozvěna střelby z jiné části budovy.

Dean nechal útočníkům minutku na vydechnutí a pak vedl další průzkum. O devadesát sekund později mu zavolala Alexandria Noakesová.

V mezeře mezi dvěma bednami našla schouleného muže. Když k ní Dean doběhl, už ubožáka puškou vystrčila z úkrytu. Dean namířil muži automat přímo na hlavu. „Vzdej se, nebo zemřeš," prohlásil.

Mužík se hystericky zasmál. „Ale já už jsem mrtvý, *seňore*."

V parku u Moycova lahůdkářství přistálo osm policejních nadzvukových letounů. Ralph se unaveně dobelhal k tomu, kde si rota zřídila místní velení. Od ostatnich letadel se navenek lišil jen větším počtem antén a čidel.

Mohlo to být horší, utěšoval se. Aspoň že admirál Farquar a Deborah Unwinová nespustili orbitální palbu.

Kolem dvou letounů stála řada nosítek s raněnými policisty. Lapiduši jim přikládali nanonické obklady. Jednu ženu museli strčit do stáze, její zranění vyžadovala okamžitou nemocniční péči.

Kolem se záhy zhmotnil mnohohlavý dav zvídavých občanů, zabral park i okolní ulice. Policie postavila v dostatečné vzdálenosti zátarasy.

Před vilou stálo devět těžkých hasičských vozů. Po fasádě lezli pavoučí mechanoidi s hadicemi a plnili dům hasicí pěnou. Čtvrtina střechy se propadla, dírou šlehaly k nebesům dlouhé plameny. Zbývající zasklená okna praskala žárem a dodávala tak ohni další kyslík.

Moyce asi obchod hned tak neotevře.

Nelson Akroid na něj čekal pod schůdky velitelského letounu. Sundal si helmu a odhalil ztrhané rysy člověka, který viděl příliš mnoho. „Sedmnáct raněných, tři mrtví, pane," ohlásil zajíkavě. Na pravé ruce měl nanonický obvaz. Brnění neslo stopy ohně.

„A nepřítel?"

„Dvacet tři mrtvých, šest zajatých." Otočil se na hořící dům. „Moji chlapi se vytáhli. Jsme trénovaní na maniaky. Ale na tyhle zrůdy. Panebože…"

„Vedli si dobře," ujistil velitele Ralph, ale dodal: „Nelsone, bylo to jen první kolo."

„Rozumím, pane." Vypjal hruď. „Poslední prohlídka objektu nepřinesla žádné výsledky. Musel jsem je vytáhnout, když to chytlo. Tři čety udržují obklíčení. Další průzkum provedeme po požáru."

„Správně. Jdeme se podívat na zajatce."

Zvláštní jednotka nic neriskovala. Zajatci stáli v parku sto metrů od sebe, každému mířilo na hlavu pět automatických pušek.

Ralph došel k věznì Deana Folana a Cathala Fitzgeralda. Otevřel datové spojení s Rochem Skarkem. „Možná byste to měl vidět, pane."

„Napojil jsem se na vaše čidla kolem vily, když jste tam vtrhli," odvětil ředitel KVB. „Dali vám zabrat."

„Ano, pane."

„Pokud to takhle dopadne pokaždé, když je někde najdeme, tak za chvíli vypálíte půlku města."

„Dekontaminace je také velice nepravděpodobná. Rvou se jako mechanoidi. Nechtějí se vzdát. Těchhle šest tvoří výjimku."

„Připojím k výslechu zbytek výboru. Můžete nám poslat obraz?"

Nanonika Ralphovi sdělila, že se k vysílání připojují další lidé: Tajná rada v Atherstonu a místní činitelé na velitelství policie v Pastu. Rozšířil vysílací pásmo na plnohodnotné senso včetně pachových a hmatových vjemů.

Cathal Fitzgerald ho pozdravil téměř neznatelným pokývnutím. Jeho zajatec seděl v trávě a dělal, že o puškách namířených na hlavu vůbec neví. V ústech měl tenkou bílou tyčinku. Jeden konec hořel. Před Ralphovýma očima muž nasál vzduch a konec tyčinky zjasněl. Muž vzal tyčku mezi prsty a vydechl tenký proužek kouře.

Ralph se na Cathala nechápavě podíval, ale bojovník jen pokrčil rameny.

„Mě se neptejte, šéfe."

Ralph projel v nanonice vyhledávací program. Z všeobecné encyklopedie vypadlo heslo inhalace nikotinu. „Hej, ty," začal.

Muž zvedl hlavu a znovu potáhl. „*Si, seňor.*"

„Je to ošklivý zlozvyk a nikdo ho už pět set let nepěstuje. Centrvláda dokonce zatrhla vývoz nikotinové DNA."

Lstivý, mrzutý úsměv. „To bylo až po mé smrti, *seňore*."

„Jak se jmenujete?"

„Santiago Vargas."

„Ten hajzl lže," prohlásil Cathal Fitzgerald. „Ověřili jsme totožnost. Je to Hank Doyle, dispečer lahůdek."

„Zajímavé," poznamenal Ralph. „Když jsme chytili Skibbowa, taky tvrdil, že je někdo jiný: Kingsford Garrigan. K tomu je virus naprogramovaný?"

„Nevím, *seňore*. O žádném viru jsem neslyšel."

„Odkud se vzal? Odkud jste vy?"

„Já, *seňore*? Já jsem z Barcelony. Krásné město. Někdy vás provedu. Žil jsem tam spoustu let. Půlku šťastně a půlku ženatej. V Barceloně jsem i umřel."

Ve světle cigarety bylo vidět uslzené oči.

„Vy jste tam zemřel?"

„*Sí, seňor*. "

„To je nesmysl. Potřebujeme informace a chceme je hned. Jaký má dostřel ta ohnivá zbraň?"

„Já nevím, *seňore*."

„To si rychle projeďte paměťové buňky," poručil ledově Ralph Hiltch. „Jinak mi k ničemu nejste. Což znamená, že vás strčím rovnou do stáze."

Santiago Vargas típl cigaretu do trávy. „Chcete vidět, jak daleko hodím oheň?"

„Přesně tak."

„Dobrá." Nesnesitelně pomalu se postavil.

Ralph ukázal na liduprázdnou část parku. Santiago Vargas zavřel oči a natáhl ruku. Dlaň mu vzplála a do noci odsyčel kulový blesk. Z trávy pod ním létaly jiskřičky. Po sto metrech se koule nafoukla, ztmavla a zpomalila. O dvacet metrů dál se začala rozpadat, sto třiceti metrů už nedosáhla.

Santiago Vargas se spokojeně usmál. „Pěkné, co, *seňore*? Když budu cvičit, třeba se zlepším."

„Věřte mi, k tomu nebudete mít příležitost," prohlásil Ralph.

„Dobrá." Nijak ho to nerozhodilo.

„Jak ho děláte?"

„Já nevím, *seňore*. Prostě pomyslím a stane se."

„Tak to zkusíme jinak. Proč ho děláte?"

„Ale já ne. To bylo poprvé."

„Vaši přátelé se tak nežinýrovali.“

„Ne.“

„Proč jste se k nim nedal? Proč jste proti nám nebojoval?“

„Nic proti vám nemám, *seňore*. Ti, co jsou plní vášně, ti bojují s vašimi vojáky. Vedou sem víc duší, aby byli silní.“

„Nakazili další?“

„Sí.“

„Kolik?“

Santiago Vargas rozhodil rukama. „V tom krámě jsou všichni posedlí. Promiňte, *seňore*.“

„Do prdele.“ Ralph se podíval na hořící dům, právě se hroutila další část střechy. „Landone?“ nadatoval. „Potřebujeme seznam všech lidí na noční směně. Kolik jich tu bylo. Kde bydlí.“

„Jdeme na to,“ odtušil komisař.

„Kolik nakažených ujelo, než jsme dorazili?“ zeptal se Santiaga Vargase.

„Ani nevím, *seňore.* Byla tu spousta náklaďáků.“

„Ujeli v dodávkách?“

„*Sí*. Posadili se dozadu. Už nemáte sedadlo řidiče. Všechno šoféruje stroj. Móc chytré.“

Ralph zoufale zíral na mrzoutského chlapíka.

„Soustředili jsme se na osobní vozy,“ nadatovala mu Diana Tiernanová. „Nákladní doprava nás zajímala jen okrajově.“

„Proboha. Jestli se dostali na dálnice, můžou už být v půlce kontinentu,“ zazoufal Ralph.

„Přepíšu priority UI.“

„Pokud najdete na silnici jakoukoli Moycovu dodávku, sestřelte ji z orbity. Nemáme jinou možnost.“

„Souhlasím,“ nadatoval admirál Farquar.

„Ralphe, zeptejte se ho, kdo z ambasády nakazil lahůdkářství,“ nadatoval Roche Skark.

Ralph vzal od pasu procesorový blok a nařídil mu zobrazit podobenky Jacoba Tremarca a Angeliny Gallagherové. Strčil ho Vargasovi pod nos. „Viděl jste v krámě někoho z nich?“

Vargas si dal načas. „Jeho. Nejspíš.“

„Takže musíme ještě najít Angeline Gallagherovou,“ řekl Ralph. „Našli jste ještě nějaká vozidla se zaseknutými procesory?“

„Máme tři podezřelé,“ odpověděla Diana. „Dva vozy jsme už našli. Obojí taxíky z kosmoportu.“

„Dobře, pošlete za každým četu. A ať jsou v každé zkušení muži. Co ta třetí stopa?“

„Autobus firmy Longhound. Opustil terminál deset minut po přistání trojice z ambasády, pravidelná linka na jih, až na konec Mortonridge. Zjišťujeme jeho současnou polohu.“

„Fajn, vracím se na policejní velitelství. Tady jsme skončili.“

„A co s ním?“ zeptal se Nelson Akroid a ukázal palcem na zajatce.

Ralph se otočil. Santiago Vargas bůhvíodkud vylovil další cigaretu a teď tiše kouřil. Usmál se. „Můžu už jít, *seňore*?“ zeptal se s nadějí v hlase.

Ralph mu oplatil stejně upřímným úsměvem. „Už dorazily stázové komory z Ekwanu?“ nadatoval.

„První várka bude v Pastu za dvanáct minut,“ odpověděla Vicky Keoghová.

„Cathale,“ začal Ralph Hiltch nahlas, „dohlédni, ať s námi tady pan Vargas ještě chvíli spolupracuje. Rád bych znal meze jejich bojového pole a princip toho chameleonského efektu.“

„Rozkaz, šéfe.“

„Potom je vemte všechny na prohlídku kosmoportu. Žádné výjimky.“

„S potěšením.“

* * *

Loyolská hala patřila v San Angeles k nejznámějším koncertním sálům. Pod stahovací střechu se vešlo dvacet pět tisíc lidí. Ve městě vládlo příjemné klima, a tak se většina akcí v hale konala pod širým nebem. Objekt měl skvělé spojení s

nedalekou dálnicí a přestupní stanicí šesti linek podzemky. Dokonce tu mohly přistávat letouny s váženými hosty. Vybavení zajišťovaly pětihvězdičkové restaurace, bufety a stovky odpočíváren. Číšníci byli zkušení a milí. Policie a producenti zvládli přes dvě stě akcí za rok.

Všechno tu fungovalo jako na drátkách. Až dodnes.

Nedočkavá mládež začala obléhat vchody už v šest ráno. Teď bylo půl osmé večer. Dav obklopoval halu ve dvaceti řadách, u vchodů museli udržovat jakýs takýs pořádek mechanoidi a i těm sotva stačily síly. Mládež na ně vesele stříkala limonádu a zalepovala jim čidla zmrzlinou.

V hale už byla obsazená všechna místa, organizátoři vyprodali lístky před několika měsíci. I uličky byly plné lidí, i když nikdo nechápal, jak se dostali přes procesorem řízené turnikety. Z překupníků se přes noc stali milionáři, většinu jich ale zatkla policie nebo zmlátily zklamané party čtrnáctiletých.

Konal se tu poslední koncert Jezzibellina turné Morální krach. Soustavu Nové Kalifornie pět neděl masírovala média, Jezzibella před příletem na planetu účinkovala na asteroidech. Podle společenských rubrik používala při koncertech zakázané aktivační programy, aby diváky dohnala k orgazmu (to je lež, namítaly její oficiální zdroje, Jezzibella má v sobě tolik sexu, že nepotřebuje žádné stroje). Také se psalo, že prezidentova nejmladší dcera se do Jezzibelly tak zamilovala, že se po koncertu v Modrém paláci prodrala do zákulisí (Jezzibella si považuje zájem první rodiny za čest a o nepovoleném vniknutí do zákulisí nemáme žádné informace). Propukl skandál, když policie obvinila dva hudebníky z doprovodné skupiny, Bruna a Busche, z ohrožování veřejné mravnosti před očima starších spoluobčanů, a udělila jim pokutu jednoho milionu novokalifornských dolarů (Bruno a Busch se věnovali krásnému, něžnému a naprosto soukromému milostnému aktu, při němž je vylepšenýma očima šmírovala tlupa starých sprosťáků). Úplný úlet: Jezzibella navštívila (zcela soukromě, žádné kamery, prosím) dětskou nemocnici v chudé čtvrti a

darovala půl milionu fuseodolarů na výzkum infekcí. Redaktoři v úvodnících nechápali, jak může tak okatě vystavovat na odiv svého třináctiletého milence Emmersona (pan Emmerson je Jezzibellin bratranec a v pasu jasně stojí věk šestnáct let). Lidé se bavili (a policie plakala) nad rvačkami mezi jejími gorilami a společenskými reportéry. I nad bouří, kterou její manažer Leroy Octavius rozpoutal pokaždé, když někdo naznačil, že je umělkyni víc než dvacet osm.

Za celých pět týdnů neposkytla Jezzibella jediný rozhovor, kromě koncertů nepronesla na veřejnosti jediné slovo. Ani nemusela. Za pět týdnů divokých spekulací bulvárních reportérů prodala místní pobočka Warner Castle Entertainment oddaným fanouškům třicet sedm milionů datovaných kopií její poslední desky Life Kinetic.

Posádky kosmických lodí si obvykle přivydělávaly prodejem černých kopií desek v soustavách, kde ještě nebyly oficiálně vydány, a tak na světech zařazených do osmnáctiměsíčního turné splakaly nad výdělkem. Ale o to jde, když člověk dělá koncertní šňůru. Nové řadové album co tři čtvrtě roku, deset soustav do roka. Jen tak bylo možné vzít pirátům vítr z plachet. Kdyby se jí to nelíbilo, vydělávala by jen v domovské soustavě. Přestup do první ligy galaktických megastar se podařil jen několika umělcům. Cestování stálo spoustu peněz a společnosti nerady investovaly. Interpret musel prokázat obrovskou dávku profesionality a odhodlání, než ho firma založila miliony fuseodolarů na cesty a na reklamu. Jakmile ovšem hvězda prolomila určitou mez, začalo přesně platit, že peníze vydělávají peníze.

Vysoko nad drahými rekvizitami a výkonnými AV-projektory zkoumal publikum řadu po řadě optický snímač. Tváře se slévaly v monotónní procesí. Fanoušci se dělili do několika jasně vymezených kategorií: vzrušení nadšenci, většinou hodně mladí, namyšlení a nedočkaví puberťáci, stimulovaní, nervózní, skalní uctívači i pár takových, kteří by nejraději byli někde jinde, ale zatáhl je sem partner. V publiku

šlo najít všechny kostýmy, jaké kdy Jezzibella měla v MF klipu, od prostých po naprosto šílené.

Čidlo zaostřilo na dvojičku v kůži. Klukovi mohlo být devatenáct dvacet, holce o trochu méně. Zamilovaně se na sebe mačkali. Oba byli vysocí, zdraví, plní energie.

Jezzibella vypnula přenos. „Tyhle dva," řekla Leroyovi Octaviovi. „Líbí se mi."

Nepříjemně obtloustlý manažer se podíval na vlastní AV-projektor a uviděl dvě blažené tváře. „Tvé přání je mi rozkazem. Dám se do toho."

Nevykrucoval se, nijak nedal najevo nesouhlas. Jezzibelle se to tak líbilo, proto byl nejlepší manažer. Chápal ji a věděl, co potřebuje. Potřebovala děcka jako ti dva. Potřebovala jejich naivitu, nejistotu, radost ze života. Nic z toho už jí nezbylo, život pro ni ztratil kouzlo. O všechno ji někde mezi hvězdami připravilo nekonečné turné, o to jediné, co člověk může ztratit i ve stázi. Všechno se podřídilo koncertní šňůře, city nesměly hrát roli. A dlouho potlačované pocity prostě zmizely. To jí ovšem vadilo, protože právě na nich byla založena její práce. Život se jí stočil do kruhu.

Místo vlastních emocí tedy zkoumala nadbytek cizích, jako by o nich chtěla psát disertaci. Nasála, co mohla, a na pódiu měla sílu další večer předstírat.

„Mně se nelíbí," ušklíbl se Emmerson.

Jezzibella se na něj zkusila usmát, ale už měla té šarády s dětským milencem plné zuby. Stála nahá uprostřed zeleného pokoje a Libby Roboská, její poradkyně přes image, jí zatím opravovala kožní šupiny. Bitekový povlak těla byl daleko jemnější než chameleonská vrstva a přesto jí dovoloval měnit vzhled celé postavy a ne jen barvu kůže. Na některá čísla potřebovala mít hladkou citlivou pleť jako holčička, co se chvěje pod dotyky prvního milence; pak ovládala přirozeně neposkvrněný zjev, ladnou mladou ženu, která nepotřebuje cvičit nebo držet dietu (jako ta holka v kůži, co si ji vyhlédla v publiku); a samozřejmě tělo sportovkyně nebo baletky, štíhlé,

pevné a svalnaté – hoši to vždycky ocenili. Všichni v sále chtěli cítit to, co ona, Jezzibellu z masa a kostí.

Drobné šupinky ale neměly dlouhou trvanlivost a na kůži se musely vyměňovat po jedné. Libby Roboská měla zázračné ruce a s pomocí upravené lékařské nanoniky je nanášela přesně a jistě.

„Nemusíš se s nimi seznamovat," připomněla Jezzibella trpělivě Emmersonovi. „Postarám se o ně sama."

„Nechci zůstat celou noc sám. Proč si nemůžu taky vybrat někoho z publika?"

Informace, že je Emmersonovi jen třináct, nebyla obvyklý skandální podvrh Jezzibellina PR týmu, ale holá pravda. Nabalila ho na Borroloole, potřebovala novou hračku. Po dvou měsících věčných stížností už ale měla dost. „Protože to jinak nejde. Mám své důvody. Už jsem ti to vysvětlovala stokrát."

„Fajn. Tak proč na to neskočíme hned?"

„Za čtvrt hodiny jdu na pódium. Jasný?"

„No a?" vyzval ji Emmerson. „Vykašli se na ně. To se o tobě teprv začne psát. A nic se nestane, protože stejně letíme pryč."

„Leroyi," nadatovala, „zbav mě toho haranta, než mu rozbiju lebku, abych zjistila, kde nechal mozek."

Leroy Octavius k ní přišel v saku z hadí kůže, menším o dobré číslo a půl. Pevná kůže při každém pohybu vrzala. „Pojď, synku," zavrčel. „Před koncertem musíme nechat umělce na pokoji. Teď nemají dobrou náladu. Co se jít podívat, jaké nám chystají pohoštění?"

Chlapec se nechal odvést, Leroyovu těžkou ruku na rameně.

Jezzibella zasténala. „Kurva. Jak mě mohlo napadnout, že je na malým frackovi něco vzrušujícího?"

Libby zvedla oči, jako by nechápala. Ze všech patolízalů, nohsledů, příživníků a skutečných zaměstnanců měla Jezzibella Libby nejraději. Babičkovská dáma se vždy strojila tak, aby

vynikl její důstojný věk, a dokázala trpělivě snášet všechny Jezzibelliny chandry, výstřelky a záchvaty.

„Když jsi viděla toho malinkýho ptáčka, zbláznily se ti hormony, panenko," odvětila Libby.

Jezzibella zabručela. Bylo jí jasné, že zbytek týmu Emmersona nesnáší od první chvíle. „Leroyi," nadatovala. „V tý dětský nemocnici jsem nechala pěknou pálku. Nemají zamřížovaný oddělení, kam bysme mohli toho spratka strčit?"

Leroy na ni ještě ze dveří mávl a odpověděl: „Promluvíme si o tom později."

„Už jsi kurva skončila?" zeptala se Jezzibella Libby.

„Ale jistě, panenko."

Jezzibella se trochu uklidnila a nařídila nanonice, ať pošle do nervů sérii kódovaných příkazů. Měla pocit, jako by jí přes prsa přejela mokrá kůže, ruce i nohy se jí roztřásly. Najednou bez vlastní vůle zatáhla břicho, vypjala hruď, zpevnila svaly a ztmavila odstín pokožky.

Zalovila v paměti a našla pocit hrdé sebedůvěry. Hodil se jí k pleti. Byla neodolatelná a dobře to věděla.

„Merrille!" zaječela. „Merrille, kde mám kurva kostým na první kus?"

Poskok pospíšil k velikým kufrům u zdi a začal přehrabovat drahé modely.

„Proč jste, vy kriplové, ještě nezačali žhavit?" zařvala na kapelu.

V zeleném pokoji náhle zavládla horečná aktivita, každý si raději rychle našel nějakou práci. Vzduchem létaly kódované datové hovory, všichni probírali nejistou budoucnost malého Emmersona. Dalo jim to zapomenout na křehkost vlastního postavení.

* * *

Ralph Hiltch cestou přes město projížděl několik hlášení. Prioritní pátrací program Diany Tiernanové přinesl slušné

výsledky. Podle dopravní procesorové sítě odjelo od Moyce toho večera padesát tři dodávek. UI je teď stopovaly.

Sedm minut poté, co jim Diana přiřadila nejvyšší důležitost, se za městem našlo dvanáct dodávek. Orbitální obrana na Guyaně dostala souřadnice a pozorovací satelity zaměřily vozidla pro nízkoorbitální útočné družice. Nad jižní částí Xingu blesklo dvanáct fialových paprsků.

Než Ralph Hiltch přistál, přibylo dalších osm. Poškozenou lehkou zbroj si svlékl už v letadle a místo ní si půjčil tmavomodrou policejní kombinézu. Byla mu dost volná, aby netlačila na nanonické obklady. Přes podporu nanoniky ale cestou do první kóje policejního velení ještě silně napadal na jednu nohu.

„Vítejte zpátky," přivítal ho Landon McCulloch. „Odvedl jste dobrou práci, Ralphe. Jsem vám vděčný."

„To jsme všichni," přidal se Warren Aspinal. „Nemluvím jen jako politik. Mám ve městě rodinu, tři děti."

„Děkuji vám, pánové." Ralph Hiltch se posadil naproti Dianě Tiernanové. Stihla se na něj usmát a pak spustila: „Prověřili jsme noční směnu u Moyce. Ve službě bylo čtyřicet pět lidí. Policie zatím mezi mrtvolami a zajatci identifikovala dvacet devět z nich."

„Do prdele. Šestnáct jich běhá po světě," ulevil si Bernard Gibson.

„Ne," prohlásila Diana pevně. „Možná jsme měli štěstí. Napojila jsem umělé inteligence na hasičské mechanoidy, protože jsou přizpůsobení provozu za vysokých teplot. Zatím v budově našli dalších pět těl a to jim ještě zbývá prohledat třicet procent. Takže nevíme o jedenácti zaměstnancích z noční směny."

„Stejně je to moc," poznamenal Landon.

„Já vím. Také jsme si jistí, že šest z dvaceti dodávek, které jsme sestřelili, vezlo Moycova zaměstnance. Jejich procesory a pomocné obvody hlásily náhodné výpadky. Připomínaly stav Adkinsonova letadla."

„Zbývá jich pět," vydechl Warren Aspinal.

„Ano, pane," přitakala Diana Tiernanová. „Jsem si skoro jistá, že jedou ve zbývajících dodávkách."

„Tváří v tvář hrozbě, která nás do týdne vyhladí, nám skoro jistota bohužel nestačí, paní poručice," zaryl Leonard DeVille.

„Pane." Neobtěžovala se na něj podívat. „Mé domněnky jsou podložené. Za prvé UI potvrdily, že po příjezdu taxíku z kosmoportu u Moyce nezastavilo žádné další vozidlo."

„Tak odešli pěšky."

„Opět vám musím oponovat, pane. Oblast kolem vily dokonale pokrývají bezpečnostní čidla, a to jak naše, tak soukromá. Stáhli jsme z nich všechny záznamy. Vilu opustily jen dodávky, žádní chodci."

„Dnes v noci jsme byli svědky několika pokusů o plánovité rozšíření viru," shrnul Landon McCullock. „Trojka z ambasády se bez ustání snažila rozšířit virus co nejdál. Je to logické. Čím víc lidí nakazí, tím hůř ho zvládneme a tím spíš nakazí další oběti. Dostaneme se do sestupné spirály."

„Ve městě mají jen omezený čas," připomněl Ralph, „a ve městě je nejsnáze najdeme. Je jim asi jasné, že šířit virus tady nemá cenu. Na venkově se pravděpodobnost přiklání na jejich stranu. Když ovládnou vesnice, časem mohou oblehnout města. V delší perspektivě opět prohrajeme. Tak to vypadalo na Lalonde. Předpokládám, že Durringham už padl."

Leonard DeVille přikývl.

„Za druhé," pokračovala Diana, „nakažení zřejmě nemohou dodávky zastavit. Jsou naprogramované a když jim zabraný nerozbije motor tím bílým ohněm, dojedou na určenou adresu. Jakékoli násilné poškození vozidla by dálniční procesor okamžitě nahlásil. Podle dosud shromážděných důkazů to vypadá, že zabraní nemohou za pomoci bojového pole změnit směr jízdy. Pole je sice silné, ale dost primitivní, nedokáže přeprogramovat procesor."

„Tím chcete říct, že jsou zavření v dodávkách?" ujistil se Warren Aspinal.

„Přesně tak, pane.“

„A ani jedna ještě nedojela do cíle,“ dodala Vicky Keoghová a obšťastnila ministra vnitra zářivým úsměvem. „Jak řekla Diana, asi se na nás usmálo štěstí.“

„Díky Bohu, že nejsou všemocní,“ zvolal předseda vlády.

„Skoro,“ rýpl si Ralph Hiltch. Ani Dianino vysvětlování mu nezvedlo náladu. Krize probíhala příliš rychle a bezprostředně. Pocity zaostávaly za událostmi, honička na trojku z ambasády připomínala hvězdnou bitvu, všechno se dělo příliš překotně a nebyl čas se zamyslet, prokombinovat taktiku. „Co Angeline Gallagherová?“ zeptal se. „Už ji UI našly?“

„Ne. Jenom ty dva taxíky a autobus,“ odvětila Diana. „Zásahová jednotka je na cestě.“

Prověřit taxíky trvalo dalších dvanáct minut. Ralph dohlížel z první kóje prostřednictvím datových linek s veliteli zásahů.

První taxi parkovalo u jedné z městských řek. S řídicími procesory přestalo komunikovat, když zajelo k zakotvenému hausbótu. Silniční kamery sledovaly vozidlo i hausbót jedenáct minut, ale nezaznamenaly žádný pohyb.

Četa taxík obklíčila za pomoci obvyklé taktiky přískoky vpřed. Měl zhasnutá světla, pootevřená dvířka a uvnitř nikdo nebyl. Technický důstojník otevřel systémovou zásuvku a napojil do ní svůj procesorový blok. Policejní umělá inteligence prohledala obvody a paměť vozidla.

„Čistý vzduch,“ oznámila Diana. „Zkrat vypálil většinu procesorů, zbytku vyhodil pojistky. Není divu, že jsme tu hledali nepřítele.“

Druhé taxi zůstalo stát v podzemní garáži pod prefabrikovanou králíkárnou pro chudé. Četa dorazila současně s opraváři z taxislužby, kteří chtěli porouchaný taxík odtáhnout. Všichni v první kóji policejního velitelství viděli hysterickou scénu, když se policie pustila do výslechu trojice mechaniků se vší parádou.

Rychlá prohlídka zjistila, že vadná elektronová matrice pouštěla do obvodů nárazové přepětí.

„Gallagherová musí být v autobuse," prohlásil Landon McCullock, když přerušil spojení a konečně se odřízl od nekonečného proudu vynalézavých nadávek z úst tří opravářů.

„Potvrzuji," řekla Diana Tiernanová. „Ten krám nereaguje na příkazy silničních procesorů. Jede dál."

„Myslel jsem, že podle vás nedovede jejich pole měnit program," připomněl jí jízlivě Leonard DeVille.

„Autobus nezměnil směr, jen nereaguje na příkazy," odsekla. Tři hodiny spojení s umělými inteligencemi se na ní začínaly podepisovat.

Warren Aspinal pokáral kolegu politika zvednutím obočí.

„Zásahové čety doženou autobus za devadesát sekund," řekl Bernard Gibson. „Pak budeme přesně vědět, co se děje."

Ralph se policejních procesorů zeptal na taktickou situaci. Nervová nanonika mu zobrazila mapu Xingu, otrhaný kosočtverec s tenkým ocáskem na jižním konci. Satelity zatím našly a zlikvidovaly jednačtyřicet rozvážkových dodávek, dosud nezničená vozidla blikala zeleně. Poplašně žlutý symbol autobusu uháněl po dálnici M6 do Mortonridge, dlouhého výběžku hor, jež protínaly rovník.

Přepnul na čidla prvního letadla. Právě zpomalilo pod rychlost zvuku. S vibracemi nedokázal žádný filtrační program nic udělat. Ralphovi nezbývalo než počkat, až se let srovná, ale nedočkavostí v něm pěnila krev. Pokud Angeline Gallagherová nejede autobusem, zřejmě ztratili celý kontinent.

M6 se před ním prostírala v čistém tropickém vzduchu. Letadlo se už netřáslo a Ralph Hiltch uviděl u krajnice stát stovky aut, nákladáků, autobusů a dodávek. Světla ozařovala porostlé krajnice, kolem se motaly stovky lidí, někteří svačili v trávě.

V živém obraze nešel autobus přehlédnout, hnal se na jih rychlostí dvou set kilometrů za hodinu. Nehledě k neustálé

palbě rozkazů svištěl kolem zmatených diváků v odstavném pruhu.

„Co to proboha je?“ vyslovila Vicky Keoghová nahlas, co si všichni mysleli.

Společnost Longhound používala standardizované šedesátimístné autokary vyráběné na světadílu Esparta, navíc na všechny malovala stejnou zelenorudou kombinaci pruhů. Longhoundy jezdily po celém Ombeyi, zajišťovaly spolehlivé a časté spojení mezi městy a vesnicemi. Knížectví ještě nemělo tolik peněz ani obyvatel, aby bylo třeba stavět vakuové vlaky jako na Zemi nebo na Kulu. Longhound byl tedy vidět každou chvíli a skoro každý poddaný v něm někdy jel.

Uprchlý autobus na M6 ale Longhound nepřipomínal ani zdaleka. Oproti standardizovaným aerodynamickým karoseriím tenhle vypadal jako stará raketa. Špičatý předek přecházel ve válcový trup zakončený trojúhelníkovými křidélky. Firemní lak nahradilo matné chromování, okna byla dokonale černá. Roura za zadními koly chrlila mastný šedivý kouř.

„Hoří?“ lekl se Warren Aspinal.

„Ne, pane.“ Diana byla nepřístojně spokojená. „Vidíte výfuk dieselového motoru.“

„Výfuk čeho?“

„Dieselu. Ten stroj je Ford Nissan Omnirover, k pohonu využívá spalování nafty.“

Předseda vlády už také hledal v nanonické encyklopedii. „Motor na uhlovodíkové palivo?“

„Ano, pane.“

„To je nesmysl, navíc zakázaný zákonem.“

„Ne v době vzniku, pane. Podle mých záznamů sjel poslední kus z turínské linky roku 2043. Myslím Turín na Zemi.“

„Dovezli jsme na Ombey aspoň jeden kus, třeba do muzea nebo pro soukromého sběratele?“ zeptal se trpělivě Landon McCullock.

„UI o ničem nevědí.“

„Jenny Harrisová ohlásila na Lalonde něco podobného," vložil se do hovoru Ralph Hiltch. „Když jsem ji poslal na poslední misi, viděla krásně zdobený parník. Změnili ho, aby vypadal jako zastara, jako něco z předtechnické éry na Zemi."

„Proboha," zašeptal Landon McCullock.

„Je to tak," přisvědčila Diana. „Procesor autobusu se stále hlásí správným identifikačním kódem. Museli Longhound obalit iluzí."

Letadlo se pověsilo sto metrů nad autobus a srovnalo rychlost. Omnirover kličkoval po silnici bez ohledu na bílé pruhy. Pilot se kvůli tomu nedokázal dlouho udržet přímo nad ním.

Ralph si konečně uvědomil, co mu celou dobu hlodalo v hlavě, a požádal procesor a přiblížení obrazu. „Je to víc než jen holografická iluze," řekl po chvíli. „Podívejte se na stín autobusu, odpovídá obrysu."

„Jak to dělají?" nechápala Diana. Byla zvědavá, záhada ji dokonce vzrušovala.

„Zkuste se zeptat Santiaga Vargase," uzemnila ji Vicky Keoghová.

„Nenapadá mě ani teoretická možnost, jak ovlivnit hmotu v podobné míře," vysvětlila omluvně Diana Tiernanová.

Ralph nezdvořile zabručel. Stejný rozhovor slyšel už na Lalonde, když přemýšleli, jak mohou zabraní rušit příjem pozorovací družice RSL. Nepochopitelný princip. Energetický virus je úplně nový jev.

„Posedlost," řekl Santiago Vargas.

Ralph se zachvěl. Nikdy nebyl příliš přesvědčený věřící, ale jako poddaný krále Alastaira II. se samozřejmě hlásil ke křesťanství. „Teď musíme něco udělat s autobusem. Na střeše mohou s tryskovými krosnami přistát policajti, ale těžko vyskočí z letadla."

„Ať družice odstřelí kus dálnice před nimi," navrhl admirál Farquar. „Budou muset zastavit."

„Víme, kolik lidí do něj nasedlo?“ zeptal se Landon McCullock.

„Při odjezdu z kosmoportu plný stav,“ odpověděla Diana.

„Hergot. Šedesát lidí. Musíme je zkusit zastavit.“

„Napřed musíme posílit zásahovou jednotku,“ podotkl Ralph. „Tři stíhačky nám nestačí. A budete muset autobus zastavit přímo uprostřed kordonu. Máme tam možná šedesát zabraných, a tak se musíme sakra ujistit, že nikdo neuteče. Jedou divokým krajem.“

„Posily budou na místě za sedm minut,“ oznámil Bernard Gibson.

„Dopr…“ ozvalo se z pilotovy nanoniky. Z autobusu vylétl paprsek bílého světla a propíchl letadlu břicho. Stroj rychle ztratil výšku, jako by najednou změnil směr o devadesát stupňů. Z díry v trupu se na vozovku snesl déšť roztavené keramiky. S narušenou aerodynamikou sebou letadlo začalo škubat. Pilot se snažil let vyrovnat, ale už byl příliš nízko. Dospěl ke stejnému výsledku jako letový počítač a zapnul havarijní systém.

Do kajuty se pod nesmírným tlakem nahrnula pěna a obklopila policisty. Díky valenčním generátorům za vteřinu ztuhla.

Letoun narazil do země a vyoral v černozemi dlouhou brázdu. Špička, křídla a ocas se ulomily, trosky zmizely ve tmě. Široký válec kajuty pokračoval setrvačností ještě sedmdesát metrů, cestou z něj létaly vzpěry a rozbité pomocné moduly. Konečně se zastavil o muldu.

Sotva se valenční generátory vypnuly, pěna povolila a vytekla do bláta. Uvnitř se začali hýbat lidé.

Bernard Gibson bolestně vzdychl. „Snad jsou všichni v pořádku.“

Jeden ze zbylých dvou letounů se vrátil nad místo havárie. Druhý se pověsil kilometr za autobus.

„Proboha,“ vypravila ze sebe Vicky Keoghová. „Autobus zpomaluje. Chtějí vystoupit.“

„Co teď?“ zvolal předseda vlády. Byl vyděšený a rozzlobený.

„Jedna četa je rozhodně neudrží,“ prohlásil Ralph. Jako by spáchal vlastizradu. Zradil jsem ty lidi. Moje chyba.

„V autobuse je šedesát lidí,“ lamentoval Warren Aspinal. „Třeba je dokážeme vyléčit.“

„Ano, pane, to vím.“ Ralph nasadil kamennou tvář, aby nebylo vidět, jak bezcenný si připadá, a pohlédl na Landona McCullocka. Policista se chtěl hádat; podíval se na tajemnici, ale ta jen pokrčila rameny.

„Admirále Farquare,“ nadatoval Landon McCullock.

„Ano?“

„Zničte autobus.“

Ralph se čidly letounu díval, jak fantastické vozidlo mizí v laseru z obranné družice. Na okamžik problikl skutečný longhound, jako by zbraň měla jen odhalovat pravdu, ne ničit. Pak nával energie sežehl autobus i s třicetimetrovým kruhem vozovky.

Když se Ralph Hiltch rozhlédl po ostatních v první kóji, viděl odrazy své hrůzy a zoufalství.

Pohled mu oplatila jen Diana Tiernanová, v laskavé staré tváři byl vidět soucit. „Je mi líto, Ralphe,“ řekla nahlas. „Nebyli jsme dost rychlí. UI mi právě řekly, že autobus zastavil v prvních čtyřech městech podle jízdního řádu.“

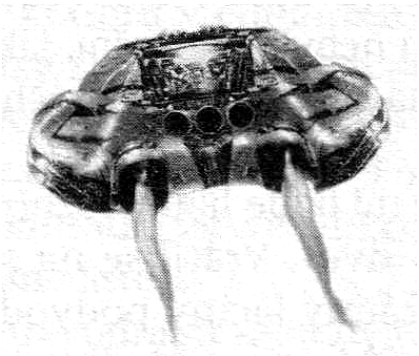

3

Al Capone byl oblečený, jak se oblékal vždycky: stylově. Měl dvouřadové sako z modrého serže, hedvábnou kravatu s jemným vzorkem, černé patentní lakýrky a perlově šedý plstěný klobouk na stranu. Ruce se mu leskly sbírkou těžkých zlatých prstenů s velkými kameny všech barev, na malíčku diamant velký jako kachní vejce.

Netrvalo mu dlouho pochopit, že lidé v budoucím světě nevědí o módě ani zbla. Všechna saka, která zatím viděl, byla z volného hedvábí, i když díky pestrým vzorům vypadala spíš jako japonské pyžamo. Kdo neměl sako, nosil vestu nebo sportovní košili. Mladší měli i vypasovanější střihy. Zprvu Al zíral na ženské, přesvědčen, že jsou to všechno děvky. Která slušná holka by si vzala tak nestydaté šaty? Sukně jim nešly ani pod prdel, kraťasy sotva. Ale ne, byly to obyčejné holky, usměvavé a šťastné. Lidé v tomhle městě jen nebyli tak slušní, jak byl Al zvyklý. To, z čeho by měl doma katolický kněz záchvat, bylo tady úplně běžné.

„Tenhle život se mi bude líbit," rozhodl se Al.

Byl to zvláštní život. Vrátil se na svět jako čaroděj, opravdový mág, žádný laciný podvodník, jaké najímal do klubů doma v Chicagu. Cokoli tady chtěl, dokázal si vyčarovat.

Chvíli si na to zvykal. Jen pomyslel a… prásk ho. Vykouzlil všechno od funkčního Thompsona po stříbrný dolar. To se mu sakramentsky hodilo kvůli ohozu. Brad Lovegrove na sobě měl červenou kombinézu jako nějaký pochcaný metař.

Al v sobě slyšel Lovegrova kňučet, jako by měl v hlavě skřítka. Lovegrove vyl jako hotový mešuge a plácal stejné

kraviny. V hlušině se ale občas našel zlatý nuget, čtyřiadvacet karátů. Jako… když přišel k sobě, myslel si Al, že je někde na Marsu nebo na Venuši. Ale ne. Nová Kalifornie ani neobíhala stejné slunce jako Země. A nebylo už ani dvacáté století.

Jéžiš, ale že bych si dal panáka, aby mi nepraskla hlava.

Kde se tady přijde k panáku? Al si představoval, že toho skřítka mačká mozkem jako pěstí. Pomalu přitlačuje.

Makromarket na křižovatce Longwalku a Sunrise, kvíkl mlčky Lovegrove. Mají zvláštní oddělení alkoholických nápojů ze všech konfederovaných planet, možná i pozemský bourbon.

Chlast z celé galaxie! Co ty na to?

Al tedy vykročil. Bylo krásně.

Chodník byl tak široký, že vypadal spíš jako bulvár pro chodce, místo dlažby ho pokrývala jednolitá plocha čehosi mezi betonem a mramorem. Každých čtyřicet yardů nebo tak nějak rostly z kráterů v chodníku košaté stromy, na větvích metrové trsy kovově lesklých purpurových květů.

Mezi chodci kličkovaly náklaďáky velikosti popelnice, tak šikovné, že se o nich Henrymu Fordovi ani nesnilo. Komunální mechanoidi, vysvětlil Lovegrove; zametají smetí, sbírají spadané listí.

Přízemí všech mrakodrapů zabíraly nóbl cukrárny, bary a kavárny, stoly se rozlévaly až na chodník jako v Evropě. Budovami procházely pasáže.

Z toho, co Al viděl, vypadal protější chodník podobně jako hřiště pro bohaté. Ne že by mohl přejít, vozovku od chodníku oddělovala osmistopová skleněná stěna. Al tam chvíli stál s tváří přitisknutou na sklo a díval se, jak kolem sviští tichá auta. Projektily na kolech. Všechny se leskly jako tónovaný chrom. Nemusejí se ani řídit, řekl mu Lovegrove, řídí se samy. A honí je elektrika, ne benzin. A jezdí přes dvě stě kilometrů za hodinu.

Al znal kilometry, Francouzi tak říkají mílím.

Nebyl si ale úplně jistý, jestli by chtěl auto, které nemůže sám řídit, ne když jezdí tak rychle. A v jeho okolí se navíc elektrika každou chvíli zbláznila. Pokračoval tedy pěšky.

Mrakodrapy byly tak vysoké, až ho z nich jímala závrať, a když zaklonil hlavu, stejně na nich viděl jen odrazy jiných mrakodrapů. Skláněly se nad ulicí a terorizovaly svět. Lovegrove řekl, že při své výšce se na vrcholu za normálního větru kývají dvacet třicet metrů na obě strany.

„Sklapni," zavrčel Al.

Skřítek se stáhl jako zauzlovaný had.

Lidé se dívali na Ala a jeho elegantní ohoz, Al se díval na ně, užaslý a veselý. Zarazilo ho vidět bílé a barevné pohromadě, černochy, Taliány, Číňany, rudochy. Někteří si úplně nepochopitelně barvili vlasy. K nevíře.

A všichni byli hrozně spokojení sami se sebou, všichni se uvnitř usmívali. Takovou sebejistotu a nenucenost Al neznal. Z lidí zmizel ten ďábel, co je hnal ve dvacátých letech, jako by vládci města zakázali starosti.

Všichni byli také překvapivě zdraví. Al už minul blok a půl a přitom ještě neviděl jediného třeba mírně obtloustlého člověka. Není divu, že nosí tak krátké šaty. Všichni tu pořád trénují na fikačku, i sedmdesátníci.

„Máte tu ještě baseball, ne?" zamručel Al.

Ano, přitakal Lovegrove.

Jo, ráj na zemi.

Za chvíli si sundal sako a hodil si ho přes rameno. Už se procházel čtvrt hodiny a měl dojem, že se nikam nedostal. Bulvár lemovaný mrakodrapy se vůbec nezměnil.

„Hej, kámo," zavolal.

Černoch – vypadal jako zápasník – se ohlédl a pousmál nad Alovými šaty. Kolem ramen držel holku: indická kůže, blond vlasy. Dlouhé nohy jí halila lehká kalhotová sukně.

Epesní kůstka, pomyslel si Al a vycenil na ni zuby. Dokonalá šťabajzna. Najednou mu došlo, že neměl roštěnku už šest set let.

Také se na něj usmála.

„Jak si tu člověk zavolá dročku?“

„Nadatuješ to do silničního procesoru, šéfe,“ zahalekal černoch. „Město jich má milion. Zadáčo. Ale na to jsme my daňový poplatníci, ne, aby radní netratili.“

„Tu první věc neumím, nejsem odtud.“

Holka se zahihňala. „Vypadl jsi z rakety?“

Al naznačil smeknutí. „Tak nějak, milá dámo. Tak nějak.“

„Hlína. Odkud jsi?“

„Z Chicaga. Na Zemi.“

„Žjóva. Nikdy jsem neviděla člověka ze Země. Jaký to tam je?“

Alovi zmatněl zářivý úsměv na rtech. Jéžiš, kočky se tu s ničím nepářou. A ten černý svalovec ji pořád drží kolem ramen. Snad mu ani nevadí, že se jeho píchačka mírnyx týrnyx vybavuje na ulici s cizím chlapem. „Jedno město jako druhý,“ řekl Al a mávl směrem k nejbližšímu mrakodrapu, jako by to všechno vysvětlovalo.

„Město? Já myslela, že na Zemi máte jenom archologie.“

„Hele, řeknete mi, jak mám schrastit dročku, nebo co bude?“

Podělal to. Poznal to v okamžiku, kdy se podíval na černocha.

„Máme ti zavolat taxík, kámo?“ Chlap si teď Alův senza ohoz prohlížel o poznání pozorněji.

„Jistě,“ blafoval Al.

„Fajn. Žádnej problém. Hotovo.“ Falešný úsměv.

Al přemýšlel, co černoch skutečně udělal. Neměl vysílačku v hodinkách jako Dick Tracy, aby zavolal taxi, nic takového. Jenom tam tak stál, usmíval se a dělal si z Ala blázny.

Lovegrove mlel něco o miniaturních telefonech v mozku. Sám jeden měl, ale ten to zabalil, když ho Al posedl.

„Povíš mi něco o Chicagu?“ zašvitořila holka.

Al viděl, že se ho bojí. Tiskla se k milenci a hlas se jí třásl. Čišelo to z nich a Al uměl číst náznaky. Strach u ostatních znal jako své lakýrky.

Nalepil se na šůvikse a zlověstně se zašklebil. Na okamžik mu na tváři naběhly tři dlouhé jizvy. „Zapamatuju si tě, buzerante. Najdu si tě. Naučím tě ouctě, kámo, a důkladně ti jí vtluču do kysny.“ Jeho nového těla se zmocnil starý hněv, údy se mu třásly, hlas duněl jako hrom. „Nikdo nebude srát Ala Capona! Kapišto? Nikdo na mě nebude vejrat jako na psí hovno! Vládnul jsem Chicagu. To město mi patřilo. Nejsem žádnej pouliční frajer. Zasloužím. Si. OUCTU!“

„Zkurvenej Retro!“ Černoch švihl pěstí.

I kdyby Lovegrovovo tělo nedisponovalo energistickou silou, Al by ho zřejmě přepral. V Brooklynu zažil bezpočet rvaček a staří pardi se mu rychle naučili vyhýbat.

Al se instinktivně přikrčil a kontroval pravým zvedákem. Úder byl přesně zaostřený, duševně i fyzicky. Pěst zasáhla čelist.

Ozval se ošklivý zvuk praskající kosti. Mrtvolné ticho. Černoch odlétl vzduchem pět yardů a pak se rozplácl na chodníku. Ještě kus jel po betonovém kompozitu, až zůstal nehybně ležet. Z rozkousnutého rtu a tváře mu tekla krev.

Al na něj nevěřícně zíral. „Proboha!“ Vesele se rozesmál.

Holka začala vřískat. A vřískala a vřískala.

Al se rozhlédl a dostal strach. Všichni se na něj dívali, na něj a na raněného šůvikse. „Sklapni,“ okřikl tu jalovou nánu. „Drž hubu!“ Ale nepřestala, jen vřískala a vřískala a vřískala. Jako by se tím živila.

Pak se ozval i jiný zvuk, Al ho zaslechl v okamžicích, kdy se ta čůza uřvaná nadechovala. A zjistil, že za šest set let se kromě osobních zbraní nezměnily i jiné věci. Například policejní houkačky.

Dal se na útěk. Lidé před ním uskakovali jako koťata před pittbulem. Všichni křičeli.

„Zastavte ho!“

„Uhněte!“

„Smradlavej Retro.“

„Zabil toho pána. Jedinou ranou.“

„Ne! Nepokoušejte se ho…“

Po Alovi šel odvážlivec z davu, plecitý pořez, skrčený jako útočník amerického fotbalu. Al mávl rukou, jakoby mimochodem, a hrdinu trefil do hlavy bílý oheň. Z kosti se odloupaly okvětní plátky doutnající černé kůže. Husté vlasy vzplály. Hrdina hekl bolestí a zhroutil se na chodník.

Teprve pak se všechno důkladně posralo. Ustrašení lidé se proměnili v hysterický dav. Utíkali od něj na všechny strany. Dupali po vzdálenějších řadách zvědavců.

Al se ohlédl přes rameno a uviděl, jak se kus plotu u silnice skládá. Policejní auto jelo přímo k němu. Ošklivá černomodrá špička, hladký letecký trup. Na střeše blikala oslepující světla.

„Stát, ani hnout, Retro!“ zadunělo z megafonu.

Al zvolnil tempo. Před sebou viděl pasáž, ale bohužel byla dost široká i pro auto. Hergot! Je znovu na světě čtyřicet minut a už utíká před policií.

Ještě nějaké novinky?

Zastavil a otočil se k fízlům čelem, v rukou postříbřený Thompsonův samopal. A – kurva! – po silnici k němu jedou další dvě auta. Vzadu se jim otevřely poklopy jako křídla a z nich vyskákaly věci. Nebyli to ani lidé, ani zvířata. Zvířecí stroje? Z tlustých matně kovových těl trčely hlavně. Nadpočetné nožičky se ohýbaly jako z gumy.

Útoční mechanoidi, řekl Lovegrove. Jako by ho ta podívaná vzrušila. Lovegrove čekal, že ho ty hračky přemohou. „Jsou na elektriku?“ zeptal se Al. Ano.

„Fajn.“ Soustředil se na jednoho mechanoida se zaměřenou hlavní a vyčaroval první kouzlo.

Když na místo dorazil hlídkový seržant Alson Loemer, očekával bezprostřední povýšení. Nervová nanonika mu dodávala aktuální informace shromážděné na okrsku. S takovou fazonou musí ten chlap být Retro. Gang teroristů v

historických kostýmech už třetí den nedal policii vydechnout a neznámými zbraněmi sabotoval městské systémy. A nejen to. Většině policistů se už donesly zprávy o nezvěstných, o lidech beze stopy ztracených uprostřed noci. A zatím nedostali jediného Retra k výslechu. Zpravodajské agentury se předháněly ve vymýšlení nesmyslných teorií: náboženská sekta, žoldáci z vesmíru, ba hůř. Starosta se mohl posrat a honil komisaře jako nadmutou kozu. Na okrsku se poflakovali zdvořilí agenti z nejmenované vládní instituce. Ale nevěděli o nic víc než řadoví policajti.

A teď on, seržant Loemer, jednoho z těch grázlů chytí.

Přejel složené svodidlo a zamířil po chodníku přímo k podezřelému. Gangster běžel do pasáže mrakodrapu Uorestone Tower. Seržanta z každé strany krylo další vozidlo z okrsku. Loemer vypustil oba útočné mechanoidy a nařídil jim izolovat a zatknout podezřelého.

Tehdy začalo auto škubat a nabírat rychlost. Čidla mu ukázala řady vyděšených občanů, jednou mu před nárazník přeběhl mechanoid a střílel do davu. Loemer nadatoval řídicímu procesoru povel k zastavení všech strojů. Nebylo mu to nic platné.

Vtom začal Retro střílet na policejní auta. Ať už měl v ruce cokoli, prostřelilo to neprůstřelnou karoserii, motor i osu. Železo skřípalo labutí píseň, Loemer otevřel ruční ovládání a přerušil napájecí proud.

Auto se otočilo na ulomených kolech, odrazilo se od skleněné stěny u silnice a skončilo ve stromě na chodníku. Omlácenému Loemerovi se do uší opřel jekot výstražné sirény, dvířka vypadla na stranu. Vzduchové sedadlo řidiče vyjelo z vozu, pavučinkové pásy se odpojily a Loemer padl na kolena. Okolí dunělo strašlivou silou nervového pole. Nanonikou nedokázal splašené mechanoidy zastavit. Než pod palbou strojů ztratil zrak i sluch, viděl, jak se na něj nabouraný Regreeův strom zvolna hroutí.

Nervově rušivé pole zarazilo i Ala. Šílené veselí nad rozmlácenými policejními auty rychle vystřídala hrůza z nesmírného návalu světla, hluku a pachu. Energistické schopnosti dokázaly většinu náporu odblokovat, přesto se musel otočit a zamířit do pasáže. Mechanoidi se za ním dál motali jako opilí a pálili do davu nervové impulzy. Dva se srazili a spadli na zem. Vypadali jako brouci obrácení na krovky.

Chodník pokrývala tlustá vrstva těl. Nejsou mrtví, řekl si Al, jenom úplně mimo. Jéžiš, ti vojáci na klíček jsou ale šikovný mašinky. Na rozdíl od normálních fízlů se ale nedají koupit.

Nová Kalifornie možná nakonec není takový ráj.

Al se potácel pasáží s hloučkem několika odolnějších lidí. Oblek mu zmizel, šik střih a elegantní barvy nahradila Lovegrovova červená kombinéza.

Zvedl plačící holčičku a dál ji nesl. Byl rád, že může někomu pomoci. Fízlové mají napřed odvést děti a potom střílet, idioti. V Chicagu by se tohle nestalo.

Dvě stě yardů od začátku pasáže zastavil ve skupině vyděšených a udýchaných lidí. Dostali se dost daleko, aby na ně pole už nemělo vliv. Rodiny se tiskly k sobě, ostatní volali na přátele a miláčky.

Al postavil holčičku. Ještě plakala, ale Al to připisoval spíš prušáckému plynu než strachu. Přiběhla její matka a hystericky ji k sobě přitiskla. Ze srdce Alovi poděkovala. Příjemná paní. Má strach o děti a o rodinu. Tak je to správně. Zalitoval, že nemá klobouk, aby před ní mohl smeknout.

Jak si tady lidé vůbec vyjadřují úctu na veřejnosti? Lovegrove otázku nechápal.

Al běžel dál. Za pár minut se tu vyrojí fízlové. O sto padesát yardů dál se ocitl na další ulici. Zvolnil krok. Na směru nezáleželo, hlavně se dostat co nejdál. Tentokrát si nechal Lovegrovovu kombinézu. Nikdo si ho nevšímal.

Al přesně nevěděl, co dál. Všechno je tu tak cizí. Svět, on sám. Cizí není správné slovo, spíš nepochopitelné. Nebo strašidelné. Smůla, že se páteři nepletli ohledně posmrtného života, nebe a pekla. Al nikdy moc nechodil do kostela, k žalu své matky.

Zajímalo by mě, jestli mi bylo odpuštěno, jestli jsem si odkroutil svoje. Proto jsem se vrátil? Ale nemá se člověk vrátit na svět jako nemluvně?

Na takové myšlenky nebyl zvyklý.

Chci hotel, řekl Lovegrovovi. Potřebuju si odpočinout a promyslet, co dál.

Ve většině mrakodrapů jsou hostinské pokoje. Ale musí nějak zaplatit.

Al automaticky sáhl do kapsy. Vytáhl kreditní disk Jupiterské banky, tlustou přerostlou minci z jedné strany stříbrnou a z druhé fialovou. Lovegrove mu poslušně vysvětlil, jak funguje, a Al přitiskl doprostřed palec. Na stříbrné straně naskočily zelené čáry.

„Hergot!“ Zkusil to ještě jednou, soustředil se, přál si. Čaroval.

Čáry se změnily v čísla, zprvu hrubá, pak ostrá a pravidelná. Na takový disk se dá uložit bohatství celé planety, řekl mu Lovegrove. Al nastražil uši. Vtom si uvědomil, že něco není úplně v pořádku. Někdo tu je.

Na ostatní ani nepomyslel. Na ty všechny kolem, když posedl Lovegrovovo tělo. Na ty, kteří ho nechali v opuštěném krámě. Ale když zavřel oči a odrušil hluk velkoměsta, uslyšel vzdálené blábolení. Doléhalo k němu z kraje nočních můr, prosby a sliby, ať je pustí na svět, ať mohou znovu dýchat a žít.

Zároveň se změnil jeho pohled na město. V šedi se tyčily stínové zdi. Mezi nimi chodili lidé, všude zazníval nesrozumitelný šepot, zvuky duchů. Někteří byli jiní než ostatní. Hlasitější, jasnější. Ale nebylo jich mnoho.

Al otevřel oči a podíval se na vozovku. Kus skleněné zástěny se skládal. Za ní zastavilo jedno dělové auto. Dveře

vyjely vzhůru a za nimi bylo poctivé fáro, pravý americký kabriolet schovaný pod iluzí novokalifornského vozu. Fáro bylo pěkně dlouhé, nízké a chromované. Al nepoznal model, ve dvacátých letech nic takového neměli a z pozdějších dekád si toho moc nepamatoval.

Muž na rudém koženém sedadle mu přátelsky pokynul. „Radši nastup," řekl. „Když tady budeš zevlovat, poliši tě skřípnou. Jsou na nás alergický."

Al se rozhlédl po chodníku, pokrčil rameny a nasedl.

Zevnitř iluze projektilové karoserie barvila vzduch jako mýdlová bublina.

„Já jsem nějakej Bernhard Allsop," představil se muž řízení. Vyjel na vozovku. Skleněná zástěna se hladce zvedla. „Vždycky jsem chtěl oldsmobile jako tahle nádhera, ale v Tennessee jsem si oldse nemoh dovolit."

„A tenhle je skutečný?"

„Kdo ví, kámo? Mně to stačí. A jsem vděčnej, že jsem dostal příležitost se takhle povozit. Už jsem si tak nějak myslel, že jsem ji zmeškal."

„Jo. Chápu, co tím myslíš."

„Mají z nás docela vítr, chlope. Fízlové to pěkně rozbalili. Posledních pár dní jim monitorujeme vysílačky, nebo to, co z nich dneska mají."

„Jenom jsem potřeboval dročku. A někdo si myslel, že je chytřejší než já."

„Ve městě se dá pohybovat i tak, aby o tobě chlupatý nevěděli. Někdy tě to naučím."

„Budu rád. Kam jedeme?"

Bernhard Allsop se zazubil a mrkl. „Vezmu tě za ostatníma. Potřebujeme dobrovolníky, moc jich tu není." Rozesmál se, jako by kvičelo sele.

„Nechali mě samotnýho, Bernharde. Nemám si s nimi co povídat."

„No jo, víš, jak to vypadalo. Nebyl jsi tak úplně s náma, chlope. Povídal jsem, ať tě vezmou s sebou. Krev není voda, i

když tady nejde zrovna o rodinu, chápeš? Rád vidím, že ses vzpamatoval.“

„Díky.“

„Tak jak ti říkají, chlope?“

„Al Capone.“

Oldsmobile sebou hodil na stranu, jak sebou Bernhard škubl. Klouby mu na volantu zbělely, na spolujezdce se podíval až po chvíli. Na místě dvacetiletého opraváře v červené kombinéze teď seděl poživačný Román v dvouřadovém saku a měkkém plstěném klobouku.

„Děláš si prdel?“

Al Capone sáhl do kapsy pro maličkou baseballovou pálku. Bernhard s hrůzou přihlížel, jak kyj roste do životní velikosti. Nepotřeboval zrovna bujnou představivost, aby mu došlo, co znamenají hnědé skvrny na tlustém konci.

„Ne,“ odtušil zdvořile Al. „Nedělám si prdel.“

„Proboha.“ Nepřirozeně se zahihňal. „Al Capone.“

„Jo.“

„Proboha. Mám v autě Ala Capona! To je něco!“

„To rozhodně ano.“

„Moc mě těší, Ale. Proboha, opravdu. Fakt mě těší. Byl jsi nejlepší, Ale. Al, velkej šéf. To věděl každej. Taky jsem zaživa pašoval chlast. Nic moc, pár flašek. Ale ty jsi zásoboval celý město. Proboha! Al Capone.“ Oběma rukama plácl do volantu. „Hergot, ale chci vidět ty jejich ksichty, až tě přivedu.“

„Kam mě přivedeš, Bernharde?“

„Do naší party, Ale, do party. Hele, nevadí ti, že ti tykám, že ne? Nechci tě urazit, to bych moc nerad, chlope.“

„To je dobrý, Bernie, všichni přátelé mi říkají Ale.“

„Přátelé! Rozkaz, šéfe.“

„Co přesně dělá ta vaše parta, Bernharde?“

„No, roste. Zatím víc dělat nemůžeme. V jednotě je síla.“

„Ty jsi komunista, Bernharde?“

„Ne! Ani náhodou, Ale. Jsem Američan. Rudý nesnáším.“

„Ale mluvíš tak.“

„Ne, ty to nechápeš. Čím víc nás tu bude, tím větší máme šanci, tím jsme silnější. Jako armáda; fůra lidí, co je slyšet. Tak jsem to myslel, Ale, přísahám.“

„Tak co si ta parta počne, až bude mít sílu?“

Bernhard se po Alovi znovu podíval, tentokrát nechápavě. „Zabalíme to, Ale, a zmizneme. Co jinýho?“

„Vypadnete z města?“

„Ne. Vezmeme tuhle planetu pryč.“ Ukázal palcem k obloze. „Zmizíme nebi z očí.“

Al nedůvěřivě zvedl oči. Po obou stranách se míhaly mrakodrapy. Jejich výška ho už teď tolik netrápila. Modré nebe křižovaly kosmické lodě jako malé žárovky, co nechtějí prasknout. Červený měsíček už zmizel z dohledu. „Proč?“ zeptal se rozumně.

„Hergot, Ale, ty to necítíš? Tu prázdnotu. Je to hrůza, chlope. Jak tě to obrovský nic chce vcucnout a spolknout i s chlupama.“ Polkl a snížil hlas. „Nebe je jako tamto. Jako onen svět. Musíme se schovat. Někam, kde neumřeme, kde budeme žít navždycky. Kde není noc.“

„Teď plácáš jako kazatel, Bernharde.“

„Možná jsem trochu kazatel. Chytrej chlop pozná, kdy je čas zdrhnout. Klidně ti to povím, Ale. Mám strach z nicoty. Nechci se tam vrátit. Ani náhodou.“

„Takže odcestujete s celou planetou?“

„Přesně tak.“

„To je velikej cíl, Bernharde. Přeju vám hodně štěstí. Vyhoď mě tady na křižovatce, dál jdu sám.“

„Takže nám nepomůžeš?“ nechápal Bernhard.

„Ne.“

„Ale vždyť to musíš taky cejtit. I ty. Všichni to cejtíme. Ztracený duše se pořád doprošujou. Nemáš strach se tam vrátit?“

„To ti nepovím. Když jsem tam byl poprvé, nijak jsem si nestěžoval.“

„Nestěžoval…?! Prokristaboha, ty jsi ale tvrďas, Ale.“ Zaklonil hlavu a zavýskal. „Poslyšte, sráči, Al Capone si v pekle neměl na co stěžovat! Kurva!“

„Kde je vůbec ta skrýš, kam chcete odtáhnout planetu?“

„Nevím, Ale. Asi stačí jít s Judy Garlandovou na konec duhy. Nebo někam, kde není nebe.“

„Nemáte plány, nevíte, kam jdete. A to se k vám mám přidat?“

„Stane se to, přísahám, Ale. Až nás bude dost, zvládneme to. Už jsi asi zjistil, co dokážeš sám, jeden chlop. Tak si představ, co zmákne milion dva miliony lidí. Pak nás nic nezastaví.“

„Vy chcete posednout milion lidí?“

„No jasně.“

Oldsmobile sjel po dlouhé rampě do tunelu. Bernhard v umělém osvětlení šťastně vydechl.

„Neposednete milion lidí,“ prohlásil Al. „Fízlové vás zabijou. Něco si najdou. Jsme silní, ale těžko neprůstřelní. To svinstvo z mechanoidů mě málem dostalo. Kdyby byli blíž, už to mám zase za sebou.“

„Co ti asi povídám, Ale,“ zoufal Bernhard. „Musí nás být hodně. Pak na nás nemůžou.“

Al se odmlčel. Bernhard řekl pár rozumných věcí. Čím víc bude posedlých, tím hůř je policie zvládne. Ale fízlové to stejně jen tak nevzdají. Budou se prát jako kanci, až zjistí, o co běží. Fízlové, federální agenti nebo co tu teď mají místo nich, vojáci, všichni se sčuchnou. Vládní krysy se vždycky dohodnou. Budou mít zbraně na oběžné dráze; Lovegrove pořád tvrdil, že dokážou za pár vteřin proměnit celý stát v kus horkýho skla.

A co si počne Al Capone se světem, kde se vede taková válka? Co si vlastně Al Capone počne na světě šest století po smrti?

„Jak chytáte lidi?“ zeptal se najednou.

Bernhard si musel všimnout změny hlasu, nové rozhodnosti. Najednou byl nervózní, ošíval se a nespouštěl zrak ze silnice. „Propána, Ale, prostě je sebereme na ulici. V noci, když je pěkně klid. Nic ostrýho."

„Ale viděli vás, ne? Ten fízl mi říkal Retro. Už pro vás vymysleli i jméno. Vědí, že jste to vy."

„No jasně, Ale. Je nás už dost a těžko se to zvládá. Ale jak říkám, potřebujeme hodně lidí. Jinak to nešlo. Ale nechytili nás."

„Zatím." Al se zářivě usmál. Vzal Bernharda kolem ramen. „Víš, Bernharde, asi se na tu tvoji partu přece jenom podívám. Mám dojem, že nezvládáte organizaci. Bez urážky, nemáte s tím zkušenosti. Ale já…" V ruce se mu zhmotnilo tlusté havana. Al dlouze natáhl, první šluk po šesti stech letech. „Já péroval sračky celej život. A laskavě vám pomůžu."

* * *

Gerald Skibbow se zavěšen do zřízence došoural do vytopené bílé místnosti. Jeho volný bleděmodrý erární župan odhaloval při pohybu malé nanonické obklady. Šel jako stařec ve vysoké gravitaci, opatrně a důstojně. Potřeboval pomoc a vedení.

Na rozdíl od normálního člověka ani nepohnul očima, aby se rozhlédl po neznámém okolí. Měkké lůžko uprostřed pokoje, obklopené družinou masivních lékařských přístrojů, ho nijak nevzrušovalo.

„Tak fajn, Geralde," začal žoviálně zřízenec, „teď se tu pěkně uložíme a uděláme si pohodlí, co ty na to?"

Opatrně usadil Geralda na kraj postele, zvedl mu nohy a otočil ho na délku. Všechno opatrně. Tady v tajné vojenské vyšetřovně na Guyaně už na výslech osobnosti připravoval přes deset kandidátů. Nikdo z nich sem nešel dobrovolně. Skibbowovi by mohlo najednou dojít, co ho čeká, a probrat ho to z tranzu.

Ale ne. Gerald se nechal bez odporu přivázat na lůžko a to se hned přizpůsobilo jeho postavě. Nevydal ani hlásku, při utahování řemenů ani nemrkl.

Zřízenec si oddechl a ukázal dvěma mužům za sklem vztyčený palec. Naprosto znehybněn upíral Gerald zrak kamsi daleko za velkou plastovou helmu, která mu pomalu klesala na hlavu. Vnitřek měla polstrovaný podivně tuhou kožešinou. Pak ho odřízla od světla.

Infúze zařídily, že necítil bolest ani nepohodlí, nanonické sondy zatím pronikly kůží a lebkou až do mozku. Umístění konečků přesně do určených synapsí zabralo skoro dvě hodiny, operace se složitostí vyrovnala zavádění nervové nanoniky. Sondy se ale zavrtaly hlouběji než nanonické posilovače, spojily se s buňkami v jádru paměťových center. Podél vlásečnic se hrabaly miliony nanokabelů, aktivní superpolymerové molekuly s naprogramovanými funkcemi, každý znal cestu a cíl. V mnohá ohledech sondy připomínaly strukturu samotného mozku, protože se mu musely podřídit, když budovaly paralelní informační síť. Buňky poslouchaly DNA a nanosondy zase UI. Jeden proces kopíroval druhý, navzájem se však nedoplňovaly.

Jakmile hypersenzitivní konečky zachytily synaptický proud, po vláknech se rozběhly impulzy. Neskutečně zmatená směs náhodných myšlenkových pochodů a neutříděných vzpomínek. Umělá inteligence tajného lazaretu začala porovnávat, definovat charakteristiky, rozlišovat témata a splétat z nich soudržné smyslové výstupy.

Gerald Skibbow myslel na svůj byt v bruselské archologii: tři prostorné pokoje v pětašedesátém patře pyramidy Dolores. Za okenním trojsklem viděl pravoúhlou krajinu. Dómy, pyramidy a věže omotané střevy jedenácti tunelů nadzemky. Všechno bylo šedivé, dokonce i sklo dómu, zašlé desítkami let mizerné péče.

Bylo to pár let poté, co se přistěhovali. Paule táhlo na třetí rok, pořád se motala pod nohama a padala. Marie byla ještě usměvavé nemluvně, nadšené z každodenních objevů.

Toho večera choval svou mladší dceru (už tehdy krásnou) na klíně, Loren z ušáku sledovala místní zprávy. Paula si hrála s Disneyho mechanoidem z bazaru, kterého jí koupil před čtrnácti dny. Hračka měla tělo dokonale antropomorfizovaného ježka a vyznačovala se nesnesitelným chichotáním.

Byla to hezká rodina, krásný byt. Byli spolu, šťastní. Stěny archologie je chránily před okolním světem. Živil je, miloval a bránil. I ony ho milovaly, viděl jim to na očích a v úsměvech. Táta byl král.

Táta dětem zpíval ukolébavky. Bylo to důležité; kdyby přestal zpívat, vylezou ze tmy bubáci a odnesou dcerky pryč…

Do pokoje vstoupili dva muži a mlčky se posadili naproti Geraldovi. Zamračil se na ně, nebyli mu povědomí a vůbec nechápal, proč se mu vetřeli do bytu.

Vetřelci…

Pyramida se zachvěla jako při lehkém zemětřesení, barvy se trochu rozmazaly. Vtom pokoj ztuhl, manželka i dcery zamrzly uprostřed pohybu.

„Nic se neděje, Geralde," uklidňoval ho jeden cizinec. „Nikdo se sem nevetřel. Nikdo vám neublíží."

Gerald si přitiskl maličkou Marii. „Kdo jste?"

„Já jsem doktor Riley Dobbs, odborník na nervy. Tohle je můj kolega Harry Earnshaw, obsluha neurálních systémů. Chceme vám pomoci."

„Nechte mě zpívat," zaječel Gerald. „Nechte mě zpívat. Když přestanu, dostanou nás. Všechny nás dostanou. Stáhnou nás do nitra země. Už nikdy neuvidíme světlo."

„Světlo bude vždycky, Geralde," prohlásil Dobbs. Odmlčel se a nadatoval příkaz umělé inteligenci.

Nad archologií vyšlo slunce. Krásný východ, jaký Země nepamatovala několik set let, veliké zlaté slunce hladilo paprsky zašlou zem. Zářilo přímo do bytu, žhavé a energické.

Gerald vzdychl jako malé dítě a natáhl k němu ruce. „To je nádhera.“

„Uklidňujete se. To je dobře, Geralde. Chceme, abyste byl klidný, a já budu raději, když se uklidníte sám. Injekce by vám oslabily reakce a my vás potřebujeme s čistou hlavou.“

„Co tím myslíte?“ pojal Gerald podezření.

„Kde jste, Geralde?“

„Doma.“

„Ne, Geralde, to bylo dávno. Vrátil jste se do minulosti, protože jste utrpěl šok. Stalo se vám něco dost ošklivého.“

„Ne. Nic. Nic ošklivého. Běžte pryč.“

„To nemůžeme, Geralde. Pro spoustu lidí je důležité, abych tu teď zůstal. Můžete zachránit celou planetu, Geralde.“

Skibbow zakroutil hlavou. „Nemůžu vám pomoct. Běžte pryč.“

„Nikam nepůjdeme, Geralde. A vy před námi také neutečete. Tohle není místo, Geralde, tohle se odehrává ve vaší hlavě.“

„Ne, ne, ne!“

„Je mi to líto, Geralde, upřímně. Ale neodejdu, dokud mi neukážete, co chci vidět.“

„Běžte pryč! Musím zpívat!“ Gerald si začal zase broukat ukolébavky. Najednou mu hlasivky ztuhly jako kámen a hudba ztichla. Po tvářích se mu skutálely slzy.

„Už nebudete zpívat, Geralde,“ prohlásil Harry Earnshaw. „Teď si zahrajeme jinou hru. Dr. Dobbs a já vám položíme pár otázek. Chceme vědět, co se vám stalo na Lalonde…“

Byt vybuchl ve víru oslepujícího světla. Všechny senzorické kanály ponořené do mozku Geralda Skibbowa zabzučely přetížením.

Riley Dobbs sebou škubl, procesorový blok přerušil spojení. Harry Earnshaw na vedlejší židli sebou také trhl.

„Do háje,“ zavrčel Dobbs. V pokoji za sklem Skibbow škubal za popruhy. Dobbs rychle požádal fyziologickou kontrolu o utišující prostředky.

Earnshaw prohlédl nervový záznam Skibbowova mozku, elektrický nápor při zmínce o Lalonde. „Je to hodně silné trauma. Asociace jsou napojené skoro na všechny nervové dráhy.“

„Dostala z toho něco UI?“

„Ne. Byly to náhodné zkraty.“

Dobbs sledoval, jak se fyziologické údaje vracejí k normálu. „Fajn, zkusíme to znovu. Drogy by ho měly dostatečně utišit.“

Tentokrát všichni tři stáli na savaně porostlé smaragdově zelenou travou po kolena. Obzor střežily vysoké zasněžené hory. Vzduch rozpalovalo palčivé slunce a tišilo kraj. Před sebou měli hořící dům, masivní srub se stodolou a kamenným komínem.

„Loren!“ křičel ochraptěle Gerald. „Paulo! Franku!“ Rozběhl se k požáru. Solární panely na střeše se začaly kroutit a praskat žárem.

Gerald běžel a běžel, ale nedostal se ani o krok blíž. Za okny byly vidět tváře, dvě ženské a jedna mužská. Ani se nepohnuly, jen s nesmírným žalem hleděly ven.

Gerald v slzách klesl na kolena.

„Manželka Loren a dcera Paula s manželem Frankem,“ řekl Dobbs, když mu UI dodala identifikaci. „Po Marii ani stopa.“

„Není divu, že je ten chudák v šoku, když se tohle stalo jeho rodině,“ poznamenal Earnshaw.

„Jo. A jsme tu moc brzy. Ten energetický virus ho ještě nedostal.“ Dobbs nadatoval příkaz UI, aktivoval tlumící program a hořící dům zmizel i s lidmi. „Nic se neděje, Geralde. Je po všem. Už je čeká jen věčný mír.“

Gerald se z popruhů vykroutil natolik, aby viděl do okna, tvář zrůzněnou hněvem. „Mír? Mír! Ty pitomče. Žádný mír. Nikoho z nás nečeká věčný mír. Zeptej se mě na to! Tak zeptej se, hovado. Dělej. Chceš vědět, co se stalo? Tohle, tohle se stalo!“

Z nebe zmizelo denní světlo, na obloze zbyl jen Rennison, nejbližší měsíc Lalonde. Svítil na jiný srub; tenhle patřil Nicholsově rodině, Geraldovým sousedům. Matka, otec i syn leželi svázaní v dobytčí ohradě.

Samotu obklíčily stínové postavy, pokroucení lidé, krvelačné zvířecí bestie.

„Proboha," zamumlal Dobbs. Dvě znetvořené postavy táhly do srubu hysterickou dívku.

Gerald se šíleně rozchechtal. „Proboha? Žádný Bůh není."

* * *

Po téměř pěti hodinách nepřetržité a naštěstí klidné cesty se Carmitě ještě nepodařilo přesvědčit samu sebe, že utéct do Bythamu je dobrý nápad. Instinkty ji ponoukaly zamířit přímo na Holbeach a obklopit se svými lidmi, postavit je kolem sebe jako hráz před nebezpečím, jež pohltilo kraj. Stejné instinkty ji varovaly před Titreanem. Jak ale předpověděla mladší Kavanaghova dcera, s ním se jim cestou nic nestalo. Několikrát je upozornil na farmu nebo usedlost, kde se skrývají posedlí.

Nerozhodnost je nepříjemné prokletí.

Sotva ale mohla pochybovat, že je opravdu tím, za koho se vydává: šlechticem ze staré Země v těle norfolkského čeledína.

Za posledních pět hodin toho hodně probrali. Čím víc toho slyšela, tím víc věřila. Znal neskutečné množství podrobností. Přesto ji stále trápila jedna drobná lež.

Když Titreano ukojil zvědavost obou sester, začal se zajímat o Norfolk. Tehdy Carmitě došla trpělivost. Genevieve ještě strpěla, svět očima dvanáctileté byl plný úžasných překvapení a neporozumění. Ale s Louise to bylo jiné. Louise vysvětlovala, jak je hospodářství Norfolku založené na vývozu Norfolkských slz, jak zakladatelé svým potomkům moudře odkázali pastorální ústavu, vyprávěla o kráse měst i městeček, o čistotě venkova v porovnání s průmyslovými světy, o dobrotě zemědělského lidu, skvělé organizaci statků a mizivé zločinnosti.

„Vypadá to, že jste dosáhli mnoha velkých vítězství," poznamenal Titreano. „Na Norfolku se každý rád narodí."

„Některým lidem se tu nelíbí," namítla Louise. „Ale není jich moc." Podívala se na Genevieve spící v klíně a něžně se usmála. Houpání maringotky sestřičku konečně ukonejšilo.

Sčísla jí vlasy z čela. Měla je špinavé, slepené a ožehnuté ohněm. Paní Charlsworthová by měla záchvat, kdyby ji takhle viděla. Statkářské dcery měly být za všech okolností vzorem elegance, zvláště Kavanaghovy.

Když si vzpomněla na chůvu a její oběť, málem se rozplakala.

„Proč mu nepovíte, co proti vám nespokojenci mají?" zeptala se Carmitha.

„Jací nespokojenci?"

„Pozemková unie, kupci zavření do vězení za to, že chtěli prodávat běžné konfederační léky, zemědělští dělníci, vlastně všichni kromě feudálů včetně mě."

Louise málem podlehla hněvu, únavě a zoufalství. Byla vyčerpaná, ale musela se držet, starat se o Genevieve. O Gen a své dítě. Uvidí ještě někdy Jozueho?

„Proč to říkáte?" odsekla.

„Protože je to pravda. Vsadila bych se, že ve vaší rodině nic takového neznáte. Nechcete slyšet naši pravdu."

„Vím, že tento svět není dokonalý. Nejsem slepá ani hloupá."

„Ne, jinak byste si neudrželi moc a výsady. Ale podívejte se, kam vás dostaly. Berou vám celou planetu. Už to není tak úžasně chytrý, co? Už nejste tak nádherní a mocní."

„To je lež."

„Fakt. Čtrnáct dní zpátky jste kolem mě projela na koni, když jsem dřela na vašich růžích. Stavila jste se tenkrát na slovíčko? Všimla jste si vůbec, že existuju?"

„Prosím vás, dámy," mírnil je Titreano.

Louise ale nemohla takovou urážku jen tak přejít. „Zavolala jste na mě? Chtěla jste si se mnou povídat o tom, co mám na

světě ráda? Nebo jste se chtěla jen vyžívat ve svém ponížení? Ve své ctné chudobě. Jsem bohatá, a tak jsem zlá, že ano?“

„Vaše rodina ano. Vaši předkové to zařídili nespravedlivou ústavou. Já se narodila na silnici a taky na ní umřu. To mi nevadí. Ale vy jste nás odsoudili na tu silnici navěky. Nikam nás nevede, přitom lidi cestujou po celý galaxii. Svázali jste nás jako zdi z kamene. Nikdy neuvidím východ a západ slunce na jiný planetě.“

„Když sem přišli vaši předkové, znali naši ústavu, ale přesto přišli. Chtěli cestovat po celém světě. To jim Země neumožnila.“

„Jestli je tohle svoboda, proč nemůžeme odletět?“

„Můžete. Každý může opustit Norfolk. Stačí si koupit lístek na kosmické lodi.“

„No to je nádhera. Ani celá moje rodina si za sklizeň nevydělá na jeden lístek. Ovládáte hospodářství. Vymysleli jste ho tak, abysme si vydělali sotva na chleba.“

„Nemohu za to, že neděláte nic než sezonní práce. Máte maringotku, proč neobchodujete? Proč si neosadíte vlastní růžový sad? Na stovkách ostrovů je volná půda.“

„Nechceme se nikde uvázat.“

„Přesně tak,“ zvolala Louise. „Brání vám jen vlastní hloupé předsudky. Ne my, pozemkoví vlastníci. Přesto ze svého selhání viníte nás, protože odmítáte přijmout prostou pravdu. A nemyslete si, že jste tak výjimeční. Také bych chtěla vidět celou Konfederaci. Sním o tom každou noc. Ale nikdy se nedostanu na kosmickou loď. Nemohu, takže jsem na tom hůř než vy. Vy jste si sami postavili vězení. Já se v něm narodila. Mé závazky mě váží k Norfolku, musím obětovat celý život dobru ostrova.“

„No jistě. Je to od vás hrozně šlechetný, takhle se obětovat. Jsem vám hrozně vděčná.“ Propichovala Louise pohledem, nevšímala si Titreana a už vůbec nevěděla, kam míří grošák. „Povězte mi, slečno Kavanaghová, kolik máte bratříčků a sestřiček?“

„Jen Genevieve.“

„A co levobočci?“ zavrněla Carmitha. „Co nevlastní sourozenci?“

„Levobočci? Nebuďte směšná. Nemám žádné nevlastní sourozence.“

Hořce se zasmála. „Jste si tak jistá. Povznesená nad nás ubožáky. Tak poslechněte, sama vím o třech, a to jenom v naší rodině. Moje sestřenice porodila devět měsíců po loňským slunovratu. Pěknýho kluka, celej po tatínkovi. Po vašem tatínkovi. Jak vidíte, nezajímá ho jenom práce. Má rád i trochu potěšení. Víc, než mu dá postel vaší mámy.“

„Lžete!“ vykřikla Louise. Bylo jí slabo a špatně.

„Fakt? Den předtím, než vojáci odjeli do Bostonu, se mnou spal. Za svoje peníze dostal prima služby. Nepodvádím. Tak mi tu nevykládejte o šlechetnosti a obětech. Vaše rodina se chová jako loupeživí baroni.“

Louise sklopila zrak. Genevieve měla otevřené oči a mžourala do červeného menšího slunce. Prosím, ať to neslyšela. Otočila se na cikánku, brada se jí třásla. Už se nechtěla hádat. Den ji zničil, ukradl jí rodiče, domov, spálil její vlast, vyděsil sestru a zničil poslední zbytky štěstí, hezké vzpomínky. „Pokud chcete ublížit někomu z rodu Kavanaghů,“ spustila přiškrceným hlasem, „pokud mě chcete dohnat k slzám, poslužte si. Už mi na mě nezáleží. Ale ušetřete moji sestru, dnes toho zažila příliš. K dítěti je to příliš kruté. Pustíte ji, prosím, do maringotky, aby nemusela poslouchat vaše obviňování?“ Měla ještě tolik co říci, ale hrdlo se jí stáhlo. Louise se dala do pláče a zároveň se nenáviděla za to, že ji vidí Genevieve. Už ale neměla sílu vzdorovat.

Genevieve ji objala kolem krku a pevně se k ní přitiskla. „Neplač, Louise. Prosím tě, neplač.“ Zamračila se. „Nenávidím vás,“ sykla na Carmithu.

„Doufám, že jste spokojena,“ přidal se Titreano.

Carmitha vytřeštila oči na obě sestry a pak na znechuceného Titreana. Pustila opratě a složila hlavu do dlaní. Takovou hanbu nedokázala unést.

Kurva, vylévat si strach na vyděšené šestnáctileté holce, která v životě neublížila ani mouše. Navíc nasadila život, aby mě varovala před posedlými na farmě.

„Louise.“ Natáhla k uplakané dívce ruku. „Ach, Louise, je mi to strašně líto. Nechtěla jsem to říct. Jsem hloupá, vůbec nemyslím.“ Aspoň že ji nepoprosila o odpuštění. Jen si svou vinu vláčej dál, krávo sobecká.

Titreano vzal Louise kolem ramen. Zlomená dívka si ho ani nevšimla. „Děťátko,“ kvílela Louise mezi vzlyky. „Když nás chytí, zabijí moje děťátko.“

Titreano jí vzal ruce do dlaní. „Vy čekáte… rodinu?“

„Ano!“ Rozplakala se ještě usedavěji.

Genevieve vytřeštila oči. „Ty jsi těhotná?“

Louise přikývla, vlasy jí zavlály kolem hlavy.

„Aha.“ Genevieve se šibalsky usmála a pak vážně slíbila: „Nikomu to neřeknu, Louise.“

Louise hlasitě polkla a podívala se na sestru. Přes slzy se rozesmála a přitiskla ji k sobě. Genevieve ji pevně objala.

Carmitha se snažila skrýt překvapení. Urozená dcerka jako Louise, největší dáma, a těhotná před svatbou! To bych ráda věděla, kdo ji…

„Dobře,“ prohlásila rozhodně. „Další důvod, proč vás dvě co nejrychleji dostat z ostrova. Zatím nejlepší.“ Sestry na ni hleděly s neskrývanou nedůvěrou. Nebylo divu. Cikánka mluvila dál: „Přísahám vám tady, že se s Titreanem postaráme, abyste se dostaly do letadla. Co, Titreano?“

„Zajisté,“ přitakal vážně.

„Fajn.“ Carmitha se znovu chopila opratí a pobídla koně. Grošák se dal do pohybu.

Jeden dobrý skutek, pomyslela si, aspoň kousek slušnosti v pekle posledních šesti hodin. To dítě přežije. Babičko, jestli mě

vidíš a jestli můžeš jakkoli pomoci živým, teď je nejlepší příležitost.

Nedokázala přestat hloubat nad klukem, který se nebál Granta Kavanagha a sáhl mu na dceru. Ba víc než jen sáhl. Zatvrzelý romantik, nebo hrdinný princ?

Carmitha mrkla na Louise. Šťastná holka.

* * *

Dlouhá dodávka v třetím podzemním podlaží sanangeleské radnice měla po stranách nastříkanou stylizovanou olivovou ratolest a model atomu, znak Taroské metamechanické korporace. Zastavila hned u obslužného výtahu. Zezadu plošina samočinně vyložila několik vozíků plných nářadí a náhradních dílů.

Jeden muž přešel k ovládání výtahu a vytáhl z kapsy procesorový blok. Něco naťukal na klávesnici, počkal, znovu cosi zadal a mezitím nervózně pokukoval po spolupracovnících u dodávky.

Řídicí procesor budovy přijal kódované pokyny z bloku a služební výtah otevřel dveře.

Emmet Mordden nedokázal skrýt úlevu. V předchozím životě trpěl na slabý měchýř a už se bál, že neduh přenesl do nového těla. V břiše mu povážlivě škrundalo. V čele operace byl vždycky strašně nervózní. Sloužil jako pomocný technik, dokud roku 2535 nedostal šéf jeho syndikátu chuť na větší sousto. Bohužel si s ním nedovedl poradit. Policie po akci tvrdila, že gangu dala dost času vzdát se, ale Emmetu Morddenovi to už bylo jedno.

Strčil si procesorový blok zpátky do kapsy a místo něj vytáhl tobolku s jemným nářadím. Technika za pětasedmdesát let od jeho smrti značně pokročila: principy zůstaly, ale obvody a programy tu byly daleko složitější.

Klíčem z tobolky otevřel nouzové ruční ovládání zdviže. Zapojil do zdířky optický kabel a na procesorovém bloku se

rozsvítil jednoduchý displej. Rozlousknout kód monitorovacího programu a vyřadit alarm trvalo přístroji přesně osm sekund.

„Jsme tam," oznámil ostatním a vypojil optický kabel. Čím jednodušší přístroj, tím spíš fungoval v blízkosti posedlých těl. Emmetův procesorový blok byl oholený na nejnutnější funkce, ale přesto se bezdůvodně zadrhával.

Al Capone ho cestou do výtahu plácl po zádech. „Dobrá práce, Emmete. Jsem na tebe hrdej, chlapče."

Emmet se vděčně zaculil a stiskl knoflík ZAVŘÍT. Obdivoval rozhodnost, s níž Al řídil posedlé. Předtím se pořád jen dohadovali, jak sehnat víc těl. Jako by trávili devadesát procent času plkáním a intrikami. Málokdy se na něčem dohodli.

Pak přišel Al a klidně jako při pokeru oznámil, že přebírá velení, děkuji za pozornost. Emmeta příliš nepřekvapilo, že člověk tak rozhodný a cílevědomý má i největší energistickou sílu. Dva posedlí měli námitky. A křehká hůlka se Caponovi v ruce nafoukla do tvaru pádné baseballové pálky.

Ostatní zůstali zticha. Nejlepší na tom bylo, že případní zběhové těžko mohli žalovat na policejním okrsku.

Emmet nevěděl, jestli má větší strach z Alovy síly nebo náladovosti. Přesto byl spokojen s úlohou řadového vojáka. Kdyby jen Al netrval na tom, že s nimi dnes ráno půjde do akce.

„Poslední patro," poručil Al.

Emmet stiskl příslušný knoflík. Výtah se hladce rozjel.

„Fajn, hoši, mějte na paměti, že s naší silou se probijeme ven, ať se stane cokoli," řekl Al. „Ale máme šanci zabrat celý město jediným tahem. Když to zvořem, nastanou nám krušný časy. Tak se snažte držet plánu, kapišto?"

„Rozhodně, Ale," zvolal Bernhard Allsop. „Jsem s tebou až do konce."

Pár ostatních si ho změřilo se špatně skrývaným pohrdáním.

Al na to nehleděl a zářivě se usmál. Jéžiš, to je pocit zase začínat od nuly. Tentokrát ale předem věděl, co dělat. Ostatní

ve skupině mu zhruba řekli, co se stalo za posledních pár století. Novokalifornská vláda přímo vycházela z tradic Spojených států amerických. Federálové. Al si s nimi měl co vyřídit.

Dveře výtahu se otevřely ve stopadesátém patře a nevtíravě zazvonily. První vystoupili Dwight Salerno a Patricia Manganová. Usmáli se na tři úředníky na chodbě a zabili je jediným spojeným proudem bílého ohně. Doutnající těla dopadla na podlahu.

„Je to v pohodě, nespustili alarm," řekl Emmet, když se podíval na procesorový blok.

„Tak do práce, lidi," popohnal je hrdě Al. Bylo to jiné než kdysi za časů ranařů jako Anselmi a Scalise. Tihle noví ale měli kuráž a za co bojovat. Al si liboval, že se věci zase daly do pohybu.

Posedlí se rozešli po posledním patře. Uniformy Taroské metamechanické ustoupily dobovým kostýmům. V rukou Alových vojáků se objevila nehezká sbírka zbraní. Přesně mířené kulové blesky otvíraly dveře, posedlí podle připraveného plánu obsazovali kanceláře. Všichni se do písmenka drželi svých úkolů. Byla to Caponova písmenka.

V San Angeles bylo šest ráno a do práce na radnici zatím přišlo jen pár zaměstnanců. Do jejich kanceláří vtrhli Retrové a pod hrozbou zastřelení je vytáhli ven. Nervová nanonika jim selhávala, stolní procesory se vypínaly, síť se nehlásila. Neměli jak varovat ostatní nebo se dovolat pomoci. Všech sedmnáct se jich nakonec sešlo v kanceláři náměstka ředitele zdravotního odboru.

Mysleli si, že je nečeká nic horšího než pár hodin nebo dnů věznění v malé kanceláři, než je teroristé vymění za výkupné. Pak je ale Retrové začali brát jednoho po druhém ven, počínaje nejtvrdšími. Tlustými dveřmi bylo jasně slyšet křik a sténání.

Al Capone si stoupl k velkému oknu ve starostově kanceláři a podíval se na město. Byl to krásný pohled. Nevzpomínal si, že by se kdy v předchozím životě ocitl tak vysoko nad zemí.

Tenhle mrakodrap byl mnohem větší než Empire State Building, proboha. A to ani nebyl nejvyšší ve městě.

Mrakodrapy zabíraly jen centrum San Angeles, padesát nebo šedesát administrativních, vládních a finančních budov. Za nimi se zvlněnou krajinou táhly obytné čtvrti, dlouhé šedé řady domů a silnic, prostřídané v pravidelných intervalech zelenými parky. A na východě se nádherně leskl oceán.

Al v létě rád pobýval u Michiganského jezera a tyrkysový třpyt moře krátce po východu slunce ho fascinoval. Město bylo navíc tak čisté a živé. Úplně jiné než Chicago. Tuhle říši by mu záviděl Stalin i Čingischán.

Emmet zaklepal na dveře a když se nedočkal odpovědi, strčil dovnitř hlavu. „Promiň, že tě otravuju, Ale," začal pokorně.

„To nic, chlapče," řekl Al. „Co mi neseš?"

„Zajali jsme všechny lidi na patře. Elektronika nefunguje, takže se nedovolají ven. Bernhard a Luigi je začali otevírat duším."

„Výborně, všichni jste se dneska fakt vytáhli."

„Díky, Ale."

„Co zbytek elektriky, telefony a ty počítací stroje?"

„Napojuju svoje systémy na místní síť, Ale. Dej mi půl hodiny a mám to v cajku."

„Dobře. Můžeme přikročit k druhý fázi?"

„Jasně, Ale."

„Fajn, chlapče, vrať se k drátům."

Emmet vycouval z kanceláře. Al litoval, že toho o elektrice neví víc. Tenhle budoucí svět je strašně závislý na chytrých mašinkách. To je jeho slabina. A Al Capone věděl, jak využít protivníkovu slabou stránku.

Znovu nechal myšlenky zatoulat do jiného světa a hned ucítil zbytek posedlých pod svým velením. Rozmístil je kolem celé radnice, procházeli se po chodnících, seděli v zaparkovaných autech, snídali v kavárnách na chodníku.

Pojďte, poručil jim.

Veliké přízemní dveře se rozlétly dokořán.

Starosta Avram Harwood III. dorazil do kanceláře ve tři čtvrtě na devět. Měl dobrou náladu. Dnes poprvé ho nespaví úředníci od rána nebombardovali datovými zprávami o retrovské krizi. Vlastně se s ním z radnice nespojil vůbec nikdo. To musí být rekord.

Rychlovýtahem vyjel ze soukromé garáže až do posledního podlaží a vstoupil do podivně změněného světa.

Nevěděl, co se stalo, ale něco se stát muselo. Lidé jako obvykle kmitali po chodbách a ve spěchu ho málem ani nezdravili. Dveře výtahu za ním zůstaly otevřené, světlo zakolísalo. Když zkusil nadatovat příkaz řídicímu procesoru, nic se nestalo. Pokusil se zavolat opraváře, ale žádný procesor nefungoval.

Hergot, to mi ještě scházelo, kompletní výpadek elektroniky. Alespoň to vysvětlovalo, proč nedostal žádné vzkazy.

Když vstoupil do kanceláře, v jeho křesle se rozvaloval snědý mládenec s hořící měkkou tyčkou mezi prsty. A to oblečení… Retro!

Starosta Harwood se otočil, hotov utéct ještě otevřenými dveřmi. Pozdě. Ve vchodu už stáli další tři. Všichni měli stejná starodávná dvouřadová saka, hnědé klobouky se širokou krempou a primitivní samopaly s budíkovým zásobníkem.

Zkusil nadatovat nouzový kód. Nervová nanonika ale selhala a pěkně seřazená čísla mu zmizela z dohledu jako zbabělí duchové.

„Posaďte se, pane starosto," vyzval ho velkoryse Al Capone. „Rád bych s vámi něco probral."

„Ale já ne."

Do zad se mu zapíchla hlaveň thompsona. Vyjekl bolestí a svět mu před očima na vteřinku zčernal. Zezadu mu jedno křeslo podrazilo nohy a Avram Harwood III. do něj nedůstojně žuchl.

„Vidíte?“ zeptal se Al. „Už tu nejste největší frajer. Měl byste spolupracovat.“

„Brzy dorazí policie. A až přijedou, pane, namelou vás a váš gang do karbanátků. Nemyslete si, že vám pomohu s vyjednáváním, policejní prezident zná moje názory na vyjednávání s teroristy. Rukojmí je třeba obětovat v zájmu věci.“

Al mrkl. „Líbíš se mi, Avvy. Opravdu. Mám rád chlapy, co se jen tak neposerou. Věděl jsem, že nebudeš jen tak nějaký máslo. Aby se člověk dostal do tvýho postavení, musí mít za ušima. Tak si pokecej s tím prezidentem. Vyčistí se vzduch.“ Pokynul.

Avram Harwood se otočil, do kanceláře vešel policejní prezident Vosburgh.

„Nazdárek, starosto,“ zahalekal policista.

„Rode! Proboha, tebe už taky dostali…“ Známé rysy policejního šéfa se rozplynuly a starosta ztratil hlas. Místo přítele teď ve dveřích stál neznámý člověk se zvířecí vizáží, na obličeji mu rostly chlupy. Ne plnovous, spíš kožich.

„Jo, taky mě dostali.“ Cizinec trochu šišlal kvůli mohutným tesákům. Rozchechtal se.

„Co jste k čertu zač?“ vykoktal Avram Harwood III.

„Mrtví,“ odvětil Al. „Vrátili jsme se.“

„Nesmysl.“

„Nechci se s váma hádat. Jak jsem řekl, mám pro vás nabídku. Jeden z mých hochů – žil jen pár let po mně – povídal, že v jeho době se tomu říkalo ‚nabídka, kterou nemůžete odmítnout‘. Líbí se mi to, skvělá hláška. A to pro tebe mám, Avvy, příteli. Nabídku, kterou nemůžeš odmítnout.“

„Jakou?“

„Je to asi takhle: dneska neoživuju jenom mrtvý duše. Chci vybudovat Organizaci. Jako jsem měl kdysi, ale sakra naditější. Chci tě vzít do party. Tak, jak jsi. Máš moje slovo. Ty, tvoje rodina, nejlepší kamarádi, nikoho z nich nevydáme mrtvým. Umím se odvděčit za věrnost.“

„Jste blázen. Jste úplně šílený. Mám se k vám připojit? Chci vás vidět všechny mrtvé, úchyláci, a pak si zatančím na vašich hrobech.“

Al se naklonil, opřel se lokty o stůl a dobře se na starostu podíval. „Promiň, Avvy. To asi nepůjde. To si přečti z prdele. Hele, lidi slyší moje jméno a řeknou si: velkej zloděj, vyděrač, co se dostal trochu vejš. Špatně. Já byl kurva král. Král Capone první. Politici mi zobali z ruky. Takže vím, za který nitě tahat na radnici a na okrskách. Vím, jak funguje město. Proto jsem tu. Bude to největší loupež v dějinách.“

„Cože?“

„Ukradnu ti planetu, Avvy. Vyfouknu ti ji před nosem. Tihle hoši, co vidíš, Retrové, zatím nevěděli, co dělají. Protože mezi náma, zavřít nebe jako okno s roletou je docela mešuge. Tak jsem je srovnal do latě. Žádný kecy. Hrajeme natvrdo.“

Avram Harwood sklonil hlavu. „Proboha.“ Jsou šílení. Dementi. Začal pochybovat, že ještě někdy uvidí rodinu.

„Takže karty na stůl, Avvy. Společnost se neovládá odspoda, jako to chtěli dělat Retrové. Chápeš, človíček k človíčkovi, až získají většinu. Víš, proč se takhle člověk nikdy nedostane nahoru? Protože ta zkurvená většina na tebe přijde a třeba se posere, aby tě zastavila. A tu většinu vedou lidi jako ty, Avvy. Vy jste tu generálové, nebezpečný typy, vy máte pod palcem právníky a fízly a federální agenty. Vy je v zájmu většiny pošlete proti všemu, co vás ohrožuje. Takže místo revoluce holejch prdelí uděláš to, co teďka já. Začneš nahoře a propracuješ se až dolů.“ Al vstal a došel k prosklené stěně. Doutníkem ukázal dolů do ulic. „Na radnici chodí spousta lidí, Avvy. Dělníci, policejní kapitáni, advokáti, financové, tvoji úředníci. Všichni by proti mně bojovali, kdyby věděli, co jsem zač. Jo. Vejdou dovnitř, ale ven už nevyjdou. Napřed s nima provedeme takový kouzelnický číslo.“ Al se otočil. Avram Harwood na něj v hrůze třeštil oči. „Tak už to je, Avvy,“ řekl tiše. „Moji lidé to berou odspoda patro po patře. Dostanou se

až k nám. A ze všech, co by bojovali proti mně, budou moji vojáci. Je to tak, hoši?“

„Přesně tak, Ale,“ přitakal Emmet Mordden. Hrbil se nad stolem s procesory a sledoval průběh zabírání. „Už máme prvních dvanáct pater. Obracíme lidi ve třináctým až osmnáctým. Počítám, že za ráno přibylo tak šest a půl tisíce posedlých.“

„Vidíš?“ Al se rozmáchl doutníkem. „Už to začalo, Avvy. Nemůžeš s tím nic dělat. Do oběda mi bude patřit vláda nad městem. Jako za starých časů, když jsem měl v kapse Billa Thompsona. A na zejtra mám ještě větší plány.“

„To nebude fungovat,“ zašeptal Avram Harwood. „To nemůže fungovat.“

„Ale to víš, že bude, Avvy. Jenže… navrácený duše. Nejsou to zrovna nepopsaný koule. Kapišto? Já nebuduju jenom Organizaci. Hovno. Tady můžeme mluvit na rovinu, ty a já. Stavím Nový Kalifornii novou vládu. Potřebuju lidi, co mi s ní pomůžou. Potřebuju lidi ke strojům do továren. Potřebuju lidi, kteří zařídí, aby svítilo světlo a tekla voda a odvážely se odpadky. Kurva, když všichni půjdou do prdele, teda moji občani, tak si to se mnou přijdou vyřídit, ne? Teda to Retrové nedomysleli. Co se stane pak? Všechno musí dál hladce běžet a to není jen tak.“ Al se posadil na opěrku Avramova křesla a vzal ho kolem ramen. „A na tohle vás potřebuju, pane starosto. Spousta lidí chce řídit Organizaci. Všichni tady v kanclu, všichni chtějí být moji poručíci. Ale vyvstává nám tu starej problém. Samozřejmě mají nadšení, ale schází jim talent. Ale ty ho máš. Tak co? Dám ti stejnou funkci jako doteď. Lepší plat. Výhody. Holku nebo dvě jako prémii. Tak co ty na to? No, Avvy? Kejvni. Udělej mi radost.“

„Nikdy.“

„Cože? Co to bylo, Avvy? Asi jsem špatně slyšel.“

„Řekl jsem nikdy, psychopate!“

Al se nesmírně klidně postavil. „Prosil jsem tě. Kleknul jsem si před tebou na kolena. Před takovou vychytralou nickou,

jakou jsem v životě neviděl. Otevřel jsem ti kurva svoje srdce. Vykrvácel jsem tady kvůli tobě na podlahu. A ty říkáš ne? Ne. Mně!“ Na tváři mu jasně pulzovaly tři jizvy. Všichni se stáhli do koutů.

„Opravdu to říkáš, Avvy? Ne?“

„Přesně tak, idiote,“ zařval Avram Harwood bez ohledu na následky. V hlavě se mu něco přesmyklo, zářil nadšením. „Povídám nikdy. Nikdy. Nikdy.“

„Špatně.“ Al mrštil doutník na vysoký koberec. „Pokazils to, příteli. Odpověď zní ano. Kdykoli se mnou mluvíš, tak jedině ano. Jedině ano, kurva, prosím, pane Capone, ano. A já si počkám, dokud to kurva neřekneš.“ Prohlášení zdůraznil úderem pěsti o prsa. „Ještě dneska mi řekneš ano.“

Starosta Avram Harwood se podíval na zakrvácenou baseballovou pálku, která se vynořila z ničeho nic, a pochopil, že to bude zlé.

* * *

Východ Hraběte se nekonal. Zářivě bílá primární hvězda se neobjevila jako obvykle a nevytlačila noc ze zvlněné krajiny. Místo ní nad horizontem visel jen korálově rudý přísvit.

Louise si v zmatku chvíli myslela, že se vrací Hraběnka, že za pár minut oběhla planetu a teď se objeví na protější straně cikánské maringotky. Za chvíli jí ale došlo, že za všechno může vysoká červená mlha. Za ní opravdu vycházel Hrabě.

„Co to je?“ nechápala Genevieve. „Co se stalo?“

„Sama nevím.“ Louise se rozhlédla kolem, dokonce se vyklonila přes opěrku kozlíku, aby se podívala za maringotku. „Vypadá to jako mlha vysoko mezi mraky, ale proč je červená? Nikdy jsem nic podobného neviděla.“

„Mně se to nelíbí,“ prohlásila Genevieve a založila ruce na prsou. Dívala se do dálky.

„Víte, čím to je?“ zeptala se Carmitha Titreana.

„Ne docela, má paní," odpověděl znepokojen. „Ale cítím z oné mlhy jistou spravedlnost. Neutěšuje vás též její přítomnost?"

„To teda ne," odsekla Carmitha. „Není to přirozený a vy to víte."

„Ano, paní."

Přiznání jí nijak nepřidalo. Hrůza, nejistota, nevyspání, hlad, výčitky svědomí, všechno se začalo skládat.

Maringotka se sílící rudou září ploužila ještě půl míle. Carmitha jela po známé cestě pod lesem. Lehce zvlněná krajina tu přecházela v hlubší údolí a strmější pahorky. Na svazích se křižovaly vyschlé strouhy odvádějící občasné deště do údolí. Bylo tu víc lesů než na pláni, víc úkrytů před zvědavými zraky (a pro ně). Zbývalo jim jen spolehnout se na Titreanův šestý smysl.

Nikdo nemluvil, snad kvůli únavě, snad kvůli strachu. Louise si všimla, že ze vzduchu zmizeli ptáci. Beztvářný hvozd se tyčil jako hradba jen pár yardů od cesty, ponurý a odporný.

„A jsme tu," prohlásila Carmitha za jednou zatáčkou. Cesta jim trvala déle, než předpokládala. Aspoň osm hodin. Chudák Olivier se skoro uštval.

Kopec před nimi spadal do širokého údolí s hustě zalesněnými svahy. Záplavové dno pokrývala šachovnice úhledných políček ohraničených kamennými zídkami a živými ploty z upraveného hlohu. Tucet potoků z vrchoviny se sléval do jediné říčky. Rudé slunce se odráželo od stříbrné hladiny sevřené strmými jílovými břehy.

Bytham ležel v údolí o tři míle dál, shluk kamenných domků rozdělený říčkou. Za pár set let od založení se městečko od klenutého kamenného mostku příliš nerozrostlo. Na druhém konci se nad střechami tyčila štíhlá zvonice kostela.

„Vypadá to dobře," řekla nedůvěřivě Louise. „Nic tu nehoří."

„Jo, je tu klid," přitkala Carmitha. Měla strach, co jí řekne Titreano. „Jsou tu posedlí?" zeptala se ho.

Zavřel oči a natáhl krk dopředu, jako by větřil. „Několik," odvětil s lítostí. „Leč ještě neobrátili celou ves. Lidé si povšimli, že krajem obchází veliké zlo." Podíval se na Louise. „Kde je ustájen váš létající stroj?"

Začervenala se. „Nevím. Nikdy jsem tu nebyla." Nerada přiznávala, že kromě nákupních výletů do Bostonu s matkou neviděla nic než panství Cricklade.

Carmitha ukázala na okrouhlou louku půl míle před městečkem. U kraje stály dva hangáry. „To je letiště. A díky Bohu ho máme při cestě."

„Měli bychom pospíšit, mé dámy."

Carmitha Titreanovi ještě úplně nedůvěřovala, ale přikývla. „Minutku." Zmizela v maringotce. Uvnitř bylo boží dopuštění. Na útěku z Colsterworthu všechno popadalo na zem, nádobí, jídlo, knížky. Vzdychla nad střepy cibulákového porcelánu. Matka vždycky tvrdila, že to haraburdí přitáhla rodina až ze Země.

Těžká truhla pod postelí se ani nepohnula. Carmitha si k ní klekla a otočila kolečky na kombinačním zámku.

Louise se cikánky lekla. Carmitha měla v rukou jednohlavňovou brokovnici a nábojový pás.

„Pumpa," prohlásila Carmitha. „Deset ran. Už jsem ti ji nabila. Pojistka je zajištěná. Vem si ji, ať si zvykneš na tu tíhu."

„Já?" Louise zalapala po dechu.

„Jo, ty. Kdo ví, co nás tam dole čeká. Střílela jsi někdy z pušky?"

„No, ano. Samozřejmě. Ale jen na ptáky a stromové krysy. Nemám moc dobrou mušku."

„S tím se netrap. Prostě zhruba namiř na cokoli, co se ti postaví do cesty, a vystřel." Suše se na Titreana usmála.

„Dala bych ji vám, ale proti vašim předovkám je to docela složitá technika. Lepší, když si ji vezme Louise."

„Jak si přejete, má paní."

Vysoko na nebi se Hrabě ze všech sil snažil rozehnat červenou mlhu. Maringotku čas od času zalilo zlaté světlo a všichni čtyři museli mhouřit oči. Většinou ale závoj zůstával neporušený.

Maringotka sjela do údolí a Carmitha pobídla grošáka do rychlejšího klusu. Olivier se jí snažil vyhovět, ale docházely mu síly.

Když se přiblížili k vesnici, uslyšeli, že se na věži zvoní hrana. Nebylo to veselé vyzvánění k ranní bohoslužbě, ale varovné monotónní řinčení.

„Vesničané už vědí," prohlásil Titreano. „Můj druh se schází. Pospolu jsou silnější."

„Vědí i oni o vás, když je tak dobře cejtíte?" zeptala se Carmitha.

„Ano, paní, žel, je tomu tak."

„No nádhera." Silnice se po chvíli stáčela ze směru, kterým leželo letiště. Carmitha si stoupla na kozlík a zkusila najít nejšikovnější odbočku. Zídky a živé ploty se před ní prostíraly jako bludiště. „Hergot," zavrčela polohlasně. Na půl míle jasně viděla oba hangáry, ale asi jen místní k nim znali cestu.

„Vědí, že jsme tu s vámi?" zeptala se Carmitha.

„Spíše nikoli. Ne na takovou dálku. Ale až se dostaneme blíže, zvětří vás."

Genevieve zatahala Titreana za rukáv. „Nenajdou nás, viďte? Nenecháte je."

„Jistě že ne, maličká. Dal jsem slovo, že vás neopustím."

„Vůbec se mi to nechce líbit," prohlásila Carmitha. „Jsme moc vidět. A jakmile vaše strana uvidí, že jsme tu čtyři, hned bude vědět, že cestujete s normálníma lidma," obvinila Titreana.

„Teď se nemůžeme vrátit," naléhala Louise. „Už jsme blízko. Další příležitost nedostaneme."

Carmitha chtěla dodat, že na letišti ani nemusí být pilot; koneckonců neviděla ani aeroambulanci. Asi je v hangáru. Ale s tím, jak jim přestává přát štěstí…

Obě sestry toho měly dost. Vypadaly hrozně, špinavé a vyčerpané, na pokraji zhroucení – přes líčenou rozhodnost, již Louise celou dobu stavěla na odiv.

Carmithu překvapilo, jak moc si starší dívky začala vážit.

„Vy se vrátit nemůžete," přitakala Carmitha. „Ale já jo. Když otočím maringotku zpátky do lesa, budou si posedlí myslet, že utíkáme tuhle před Titreanem."

„Ne!" zvolala v hrůze Louise. „Jsme spolu. Nikdo už nám na světě nezbyl."

„Určitě přežilo víc lidí. Nebuďte zoufalá. Na jiných ostrovech život běží jako dřív. V Norwichi můžete všechny varovat."

„Ne," zamumlala Louise. Ale už si nebyla tak jistá.

„Sama víte, že musíte odletět," pokračovala Carmitha. „Ale já si líp poradím sama. Umím se v lese ztratit tak, že mě nikdy nenajdou. S váma by to nešlo. My cikáni patříme k zemi, holka."

Louise svěsila koutky.

„Nebo ne?" udeřila na ni Carmitha. Věděla, že zase jedná čistě sobecky, že prostě nechce vidět, jak se jejich křehké naděje na letišti hroutí.

„Ano," přikývla poslušně Louise.

„Hodná. Tak fajn, silnice je tu dost široká, abych otočila maringotku. Vy tři radši slezte."

„Jste si jista, má paní?" zeptal se Titreano.

„Naprosto. Ale spoléhám na váš slib, že tyhle dvě ochráníte."

Přikývl a seskočil na cestu. „Genevieve?"

Děvče stydlivě zvedlo hlavu, spodní ret mezi zuby.

„Vím, že jsme si moc nepadly do oka, a je mi to líto. Ale chci, aby sis vzala tohle," Carmitha si sáhla za krk a rozepnula řetízek. Na něm se houpalo stříbrné filigránové vajíčko. Mezi drátky bylo vidět množství tenkých spletených větviček. „Patřil mojí babičce. Dala mi ho, když jsem byla stejně stará jako ty. Je to kouzlo proti zlým duchům. To uvnitř je kouzelný vřes.

Pravý vřes, vyrostl na Zemi ještě před bouřkama. Je v něm pozemská magie.“

Genevieve si podržela cetku před očima a dobře si ji prohlédla. Maličko se usmála a pak cikánku objala. „Děkuji vám,“ špitla. „Děkujeme za všechno.“ Slezla do Titreanovy náruče.

Carmitha se nejistě usmála na Louise. „Promiňte, že to dopadlo takhle.“

„To nic.“

„To těžko. Nepřestávejte věřit v otce jenom kvůli tomu, co jsem tu plácla.“

„Nepřestanu. Miluji ho.“

„Jo, to se dá čekat. To je dobře, máte se čeho držet. Čeká vás ještě pár těžkých dní, hm?“

Louise si z prstu stáhla velký prsten. „Tady máte. Není to nic moc. Nenosí štěstí, nic neumí. Ale je zlatý a tohle je pravý briliant. Když budete potřebovat něco koupit, pomůže vám.“

Carmitha si prsten nevěřícně prohlédla. „Fajn. Až si budu chtít koupit barák, vzpomenu si.“

Rozesmály se.

„Dejte na sebe pozor, Carmitho. Až bude po všem, ráda vás uvidím.“ Louise se otočila, připravena seskočit.

„Louise.“

Kavanaghova dědička ztuhla.

„S Titreanem něco není v pořádku,“ varovala ji tiše Carmitha. „Nevím, jestli nejsem paranoidní, ale musíte to vědět, než s ním půjdete dál.“

Za chvíli Louise opatrně slezla z kozlíku, brokovnici v ruce, náboje v pásku kolem kyčlí. Naposledy na Carmithu zamávala. Cikánka odpověděla a pobídla koně.

Louise, Genevieve a Titreano ji vyprovodili pohledem.

„Není vám slabo, paní Louise?“ ujistil se dvorně Titreano.

Pevněji sevřela zbraň. Nadechla se a usmála se na něj. „Není, děkuji.“

Přes ploty a škarpami se vypravili k letišti. Pole tu byla zoraná a čekala na druhou setbu, těžko se přes ně běželo. Po každém kroku se zvedal prach.

Louise se podívala na Genevieve a na stříbrný přívěsek hrdě vystavený na potrhané špinavé halence. „Už jenom kousek," ujistila ji.

„Já vím," odsekla Genevieve. „Louise, budou mít v aeroambulanci něco k jídlu?"

„To očekávám."

„Výborně! Umírám hlady." oddusala pár kroků a otočila hlavu. „Titreano, vy nejste vůbec špinavý," zvolala pohoršeně.

Louise se ohlédla. Byla to pravda, na modrém kabátu neměl ani smítko.

Titreano si nervózně přejel puky. „Promiňte, maličká, to musí být látkou. Leč přiznávám, že jsem nebýval odolný proti podobným protivenstvím. Zřejmě bych se měl podřídit nevyhnutelnému."

Louise nevěřícně sledovala, jak mu po nohavicích až ke kolenům samo od sebe leze bláto. „Vy dokážete změnit vzhled, kdykoli chcete?" zeptala se.

„Je to tak, má paní Louise."

„Ach."

Genevieve se zahihňala. „Vy vypadáte jako blázen schválně?"

„Je mi to… pohodlné, maličká. Ano."

„Když se dokážete tak snadno převléci, měl byste se ustrojit poněkud méně nápadně," navrhla Louise. „Tedy, Gen a já vypadáme jako dvě tulačky. A jdete s námi vy, historicky ustrojený švihák. Co byste si o nás pomyslel na místě posádky aeroambulance?"

„Máte pravdu, paní."

Zbývajících pět minut cesty strávil Titreano nejrůznějšími změnami oděvu. Genevieve a Louise neustále něco navrhovaly, hádaly se a vysvětlovaly svému zmatenému průvodci, jak vypadá který místní vzor a sukno. Když skončily, byl posedlý

ustrojený jako mladý šafář: jelenicové kalhoty, vysoké boty, tvídové sako, kostkovaná košile a šedivá čapka.

„Tak je to správně," prohlásila Louise.

„Děkuji vám, paní." Smekl čepici a hluboko se poklonil.

Genevieve zatleskala.

Louise zastavila u další zídky a našla oporu pro nohu. Vyšvihla se nahoru a dvě stě yardů před sebou uviděla plot letiště. „Už jsme skoro tam," oznámila vesele ostatním.

Bythamské letiště vypadalo opuštěné. Oba hangáry měly zavřená vrata, na věži nikdo neseděl. Sedm chatek pro personál na druhém konci posekané louky nejevilo známky obydlení.

Jen na věži stále zvonili hranu. Neodbytný zvuk je provázel celou cestu přes okolní pole.

Louise se s odjištěnou brokovnicí podívala za roh hangáru. Nic se nepohnulo. U dvířek stál traktor a pár terénních vozů. „Jsou tu posedlí?" zeptala se šeptem Titreana.

„Ne," odpověděl rovněž šeptem.

„A co živí lidé?"

Soustředěním se zamračil. „Několik. Slyším je v oněch domcích. V druhé stodole jich pobývá pět či šest."

„V hangáru," opravila ho Louise. „Dnes se jim říká hangár."

„Ano, paní."

„Promiňte."

Nervózně se na sebe usmáli.

„Tak bychom je mohli navštívit," navrhla. „Pojď ke mně, Gen." Namířila brokovnici k zemi, vzala sestru za ruku a zamířila k druhému hangáru.

Litovala, že jí Carmitha dala zbraň. Puška jí ale zároveň dodávala sebevědomí. I když pochybovala, že by dokázala vystřelit na člověka.

„Už o nás vědí," upozornil sestry Titreano.

Louise se podívala na stěnu z vlnitého kompozitu. Do hangáru vedla řada malých okének. Za jedním se cosi pohnulo. „Haló," zavolala nahlas.

Nic.

Došla ke dveřím a zabouchala na ně. „Haló, slyšíte mě?" Vzala za kliku, ale bylo zamčeno.

„Co teď?" zeptala se Titreana.

„Hej!" křikla na dveře Genevieve. „Mám hlad."

Klika se otočila a dveře o kousek zajely. „Co jste k čertu zač?" zeptal se mužský hlas.

Louise narovnala záda, i když věděla, jak žalostně vypadá. „Jsem Louise Kavanaghová, dědička panství Cricklade, v doprovodu své sestry Genevieve a Williama Elphinstona, šafářského tovaryše."

Genevieve už chtěla něco podotknout, ale Louise ji významně kopla do kotníku.

„To vám máme věřit?" ozvalo se zpoza dveří.

„Ano!"

„Je to ona," připojil se hlubší hlas. Dveře se otevřely, za nimi stáli dva muži. „Poznávám ji. Pracoval jsem na Cricklade."

„Děkuji," pravila Louise.

„Dokud mě její fotr nevyhodil."

Louise nevěděla, jestli se má rozplakat, nebo ho na místě zastřelit.

„Pusť je dál, Duggene," zavolala nějaká žena. „Ta malá holka vypadá, že už toho moc nevydrží. A dneska není čas srovnávat staré křivdy."

Duggen pokrčil rameny a ustoupil z cesty.

Vnitřek hangáru osvětlovala jen řada sporých okének. Aeroambulance se tyčila uprostřed haly. Pod úzkým špičatým nosem letounu stáli tři lidé; žena, která před chvílí promluvila, a pětiletá dvojčata. Představila se jako Felicie Cantrellová, její dcerky se jmenovaly Ellen a Tammy. Její manžel Ivan, pilot

záchranky, jim otevřel dveře. „A Duggena už znáte, nebo aspoň on zná vás.“

Ivan Cantrell se ještě ostražitě rozhlédl a teprve potom zavřel. „Povíte nám, co tady děláte, Louise? A co se vám stalo?“

Trvalo patnáct minut, než jim všechno povyprávěla a uspokojivě vysvětlila. Celou dobu se hlídala, aby nevypustila z úst slovo posedlost a neprozradila Titreana. Kdyby se podřekla, asi by ji hnali svinským krokem. Zároveň ji těšilo, že dovede tak plynně lhát; včerejší Louise by sem prostě vtrhla, vyklopila ze sebe pravdu a nutila je, ať s tím něco udělají. Asi dospívá.

„Pozemková unie má moderní energetický zbraně?“ zamyslel se nevěřícně Duggen, když domluvila.

„Podle mne ano,“ přitakala Louise. „Všichni to říkali.“

Chtěl hned něco namítnout, ale Genevieve najednou řekla: „Poslouchejte.“

Louise neslyšela vůbec nic. „A co?“

„Kostelní zvon už nezvoní.“ Duggen a Ivan se podívaly okny ven.

„Jdou sem?“ zeptala se Louise tiše Titreana. Kradmo přikývl.

„Prosím,“ naléhala na Ivana. „Musíte nás vzít z ostrova.“

„No já nevím, slečno Kavanaghová. To nemůžu sám rozhodnout. A ani nevíme, co se děje ve vsi. Měl bych se napřed poradit s konstáblem.“

„Prosím vás! Jestli se bojíte o práci, moje rodina se vás zastane.“

Nešťastně zafuněl.

„Ivane,“ ozvala se Felicie. Dívala se přímo na něj, ale přitom významně ukazovala na dvojčata. „Ať je to cokoli, děti tu nemají co dělat. Hlavní město zůstane v bezpečí.“

„K čertu. No dobrá, slečno Kavanaghová. Vyhrála jste. Nasedat. Letíme pryč.“

Duggen roztáhl vrata a na aeroambulanci dopadlo načervenalé denní světlo. Letoun byl desetimístný nadzvukový

stroj kuluské výroby, model SCV-659 s kolmým startem a doletem téměř po celé planetě.

„Připomíná ptáka," zamručel okouzlen Titreano, „ale má býčí sílu. To jsou kouzla."

„Bude vám uvnitř dobře?" starala se Louise.

„Ale ano, paní Louise. Takovou cestu by nevyvážily hory zlata. Nevím, zda za tu příležitost dokáži Pánu dost poděkovat."

Odkašlala si. „Dobrá. Tak nastupovat, na druhé straně jsou schůdky."

Napřed nasedla Felicie s dvojčaty. Letadlo zevnitř připomínalo sanitku, většinu prostoru zabírala dvoje nosítka a lékařské přístroje. Jediná dvě sedadla obsadily holčičky. Genevieve, Titreano a Louise se usadili na lehátku. Louise zkontrolovala pojistku na brokovnici a položila si ji k nohám. Nikdo kupodivu neprotestoval.

„Tohle nám ještě scházelo," zavolal Ivan z kokpitu, sotva začal s předletovou kontrolou. „Mám tu půl tuctu poruch."

„Nějaké zásadní?" zeptal se Duggen od dvířek.

„Přežijeme to."

Felicie otevřela jednu zdravotnickou skříňku a podala Genevieve tabulku čokolády. Gen strhla celofán a hned se do ní s blaženým úsměvem pustila.

Když se naklonila do uličky, viděla Louise přes Ivana ven. Letadlo už rolovalo z hangáru.

„Ve vsi hoří domy!" zvolal pilot. „A po cestě k nám běží lidi. Držte se."

Kompresory zakvílely a letadlo sebou škublo. Za pár vteřin byli ve vzduchu a pod mírným úhlem stoupali. Za sklem bylo vidět jen cáry narůžovělé oblačnosti.

„Doufám, že je Carmitha v pořádku," poznamenala provinile Louise.

„Jsem si jist, že se dokáže vyhnout nebezpečenstvím, má paní. A blaží mě, jak jste se smířily. Obdivuji vás za to, paní Louise."

Věděla, že se červená, už cítila horko ve tvářích. Špína jí snad skryje ruměnec. „Než odjela, něco mi řekla. O vás. Byla to otázka. Dobrá otázka.“

„Ach. Nevěděl jsem, co si povídáte. Pokud se chcete ptát, pokusím se odpovědět co nejupřímněji.“

„Zajímalo ji, odkud skutečně jste.“

„Ale paní Louise, neřekl jsem vám nic než pravdu.“

„Ne docela. Norfolk je anglická planeta a ve škole se učíme anglické dějiny. Ve vaší době byla Anglie osídlena výhradně Anglosasy.“

„Ano?“

„Ano. Titreano není anglické jméno. Tehdy ne. Možná později, s rozvojem přistěhovalectví. Ale pokud jste narodil v Cumbrii roku 1764, jak tvrdíte, nemohl jste se narodit s takovým jménem.“

„Ach, paní, odpusťte mi, pokud jsem vám zavdal příčinu k nedůvěře. Nenarodil jsem se jako Titreano. V pozdějších letech jsem však tak byl znám. Ostrované mi tak říkali, neb nevyslovili mé skutečné jméno.“

„A to je?“

Z pohledného obličeje se ztratila důstojnost a zůstal pouze smutek. „Christian, má paní Louise. Jsem pokřtěn Fletcher Christian a nosil jsem to jméno s pýchou. Pak jsem se však stal hanbou své rodiny i jména. Jsem buřič, jak asi víte.“

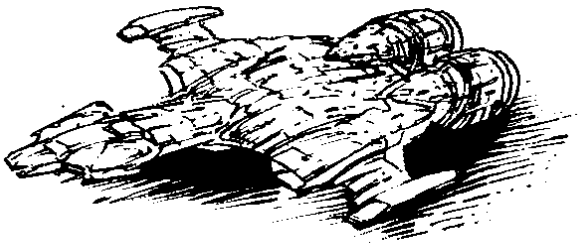

4

Ralphu Hiltchovi se značně ulevilo, když viděl, jak rychle ombeyské vládní kruhy zareagovaly na tzv. Mortonridgeskou krizi. K lidem v první kóji se připojil celý bezpečnostní výbor Tajné rady. Do čela virtuálního stolu tentokrát usedla sama kněžna Kirsten, admirála Farquara posadila hned vedle. Deska stolu se proměnila v podrobnou mapu horní poloviny Mortonridge. Čtyři města, v nichž longhound zastavil – Marble Bar, Rainton, Gaslee a Exnall, svítila krvavou červení. Kolem každého z nich blikala čísla, elektronická armáda dotírala na nepřítele.

Sotva UI vystopovaly a zničily poslední dodávku od Moyce, převedla je Diana Tiernanová výhradně na vozidla, která v kritické době opustila čtveřici zasažených měst. V něčem měli štěstí: nad Mortonridgem panovala noc a dopravu bylo snadné sledovat. Identifikace vozidel nedělala potíže. Horší bylo rozhodnout, co s auty a s městy dělat.

Kněžna musela dvacet minut řídit diskusi, než se dobrali shody. Nakonec rozhodl výslech osobnosti Geralda Skibbowa nadatovaný z Guyany. Dr. Riley Dobbs dosvědčil autenticitu záznamu, i když nepůsobil zrovna jistě, když oznamoval planetárním vůdcům, že na ně útočí znovuzrození mrtví. Jeho výpověď ale radu popíchla k rozhodnutí, které prosazoval Ralph. I on však Dobbse poslouchal se značnou nedůvěrou. Jestli jsem udělal chybu, dal najevo sebemenší slabost…

Rozšířený bezpečnostní výbor rozhodl přesměrovat všechna nebezpečná vozidla z mortonridgeských měst do tří narychlo zřízených střežených prostorů podél silnice M 6.

Neuposlechnutí povede k okamžité orbitální palbě. Ve střeženém prostoru budou cestující vyzváni, aby neopouštěli vozidlo, dokud je úřady neprověří. Neuposlechnutí povede k okamžité palbě z policejních zbraní.

Co se týkalo měst, okamžitě se v nich mělo vyhlásit stanné právo se zákazem vycházení a silničního provozu. Nízko letící pozorovací družice budou sledovat ulice spolu s místní policií. Když někdo vyjde z domu, dostane jedinou příležitost se vzdát. Všichni policisté dostali oprávnění střílet.

Zítra za úsvitu začne evakuace všech čtyř měst. Když už si mohla být Diana Tiernanová a UI jisté, že na kontinentu nezůstali žádní jiní posedlí, souhlasila kněžna Kirsten s vysláním námořní pěchoty z Guyany na pomoc s evakuací. Kontinentální policie povolá všechny zálohy a společně s mariňáky obklíčí města. Oddíly poté prověří dům po domu. Živí poddaní budou posléze letecky přesunuti na vojenskou základnu severně od Pasta, kde budou ubytováni v kasárnách.

Posedlí dostanou na výběr: opustit tělo nebo putovat do stáze. Bez výjimek.

„Myslím, že to pokrývá všechna rizika," řekl admirál Farquar.

„Měl byste velitelům mariňáků dát jasně najevo, že v žádném případě nesmějí použít útočné mechanoidy," podotkl Ralph. „Čím jednodušší systémy použijí, tím lépe."

„Nevím, jestli máme dostatek klasických střelných zbraní," namítl admirál. „Ale zajistím, aby v muničních skladech nezůstala ani jedna."

„Ombeyské továrny jistě snadno rozjedou výrobu pušek a chemických projektilů," řekl Ralph. „Rád bych viděl, co se v tom dá podniknout."

„Zabere to přinejmenším pár dní," poznamenal Ryle Thorne. „Současná krize by se do té doby měla vyřešit."

„Ano, pane. Pokud budeme mít tou dobou opravdu všechny posedlé odříznuté v Mortonridgi. Pokud se na planetu nedostanou další."

„Už pět hodin nepřijímá Ombey žádné kosmické lety," řekla Deborah Unwinová. „A vy jste byli první let z Lalonde, Ralphe. Osobně zajistím, aby se z orbity nedostali žádní další posedlí."

„Děkuji, Deborah," pravila kněžna Kirsten. „Nepochybuji o profesionalitě vašich důstojníků ani o účinnosti orbitální obrany, ale musím říci, že podle mého pan Hiltch vyžaduje krizové scénáře plným právem. Zatím jsme viděli jen první střet s posedlými a boj přitom vyčerpal skoro všechny naše síly. Musíme předpokládat, že jiné planety se s nimi nevypořádají tak účinně. Ne, tohohle problému se nezbavíme v nejbližší ani vzdálenější budoucnosti. Bez pochyb byla dokázána existence zásvětí a posmrtného života, takže se musíme vypořádat i se znepokojivými filozofickými důsledky."

„Což nás přivádí k druhému problému," řekl Ryle Thorne. „Co řekneme lidem?"

„Jako vždycky," opáčila Jannike Dermotová. „Čím méně, tím lépe, alespoň pro začátek. Nemůžeme si dovolit vyvolat paniku. Navrhuji mluvit o energetickém viru."

„To by šlo," připustil Ryle Thorne.

Ministr vnitra, kněžna a její podkoní sestavili oficiální prohlášení pro veřejnost do ranních zpráv. Ralph poprvé viděl saldanovskou politiku v akci a z první ruky. Naprosto nepřicházelo v úvahu, že by prohlášení přečetla sama kněžna. To byla práce pro předsedu vlády a ministra vnitra. Saldanová prostě nemůže lidu oznámit tak ošklivou zprávu. Královská rodina má vyjadřovat podporu a soucit s oběťmi. Lidé budou potřebovat hodně silnou útěchu, až se k nim ta Jobova zvěst dostane.

* * *

Exnall ležel dvě stě padesát kilometrů od severní hranice Mortonridge, kde se poloostrov stýkal s kontinentem. Město bylo založeno před třiceti lety a od té doby sebevědomě rostlo.

Kolem se prostírala úrodná rovina, ještě zčásti zarostlá bohatstvím místních druhů, často jedlých. Zemědělci se sem stěhovali po stovkách a kromě upravených pozemských plodin začali kultivovat i domorodé lahůdky. Tropický Exnall byl kompletně farmářské město, i lehký průmysl se tu zaměřoval výhradně na zemědělskou techniku.

Možná farmářské, ale rozhodně ne vidlácké, říkal si šéfinspektor Neville Latham, když pomalu projížděl zelenou ústřední ulicí Maingreen. Exnall prorostl původní harandridový les, místo aby ho stavitelé napřed vykáceli jako v jiných mortonridgeských městech. I dvacet minut po půlnoci vypadal Maingreen skvěle, vzrostlé stromy propůjčovaly budovám zdání starobylosti, jako by tu město i les koexistovaly už několik staletí. Pouliční lampy pověšené na drátech mezi kmeny neoslňovaly, ale zalévaly ulici příjemným teplým světlem a přebarvovaly harandridové listy na strašidelnou šeď. Otevřeno už mělo jen pár barů a non-stop kavárna. Výlohy vířily abstraktními vzory, aby nebylo vidět dovnitř. Ne že by se tam někdy přihodilo něco divokého, Neville Letham tu před povýšením začínal jako strážník a žádné výtržnosti nepamatoval. Bary byly plné unavených opilců a obětí simstimu, v noční kavárně se stavovali dělníci z noční směny a pochůzkáři.

Řídicí procesor policejního vozu ohlásil změnu situace a Neville zamířil z Maingreenu na strážnici. Ve služební místnosti na něj čekalo všech pětadvacet exnallských policistů. Seržant Walsh se postavil do pozoru, ostatní zmlkli. Neville se postavil do čela stísněné místnosti.

„Děkuju vám, že jste všichni přišli," začal svižně. „Jak víte z datazprávy druhýho stupně utajení, co jsem vám rozeslal, předseda vlády vyhlásil na celým kontinentě od jedný ráno zákaz vycházení. Počítám, že jste všichni pochytili na síti pár drbů, tak bych vám rád objasnil situaci. Napřed dobrá zpráva: mluvil jsem s Landonem McCullockem a ten mě ujistil, že Ombey není ohrožený xenockým biologickým nebezpečím, jak

naznačujou média. Ani na nás neútočí ozbrojenej nepřítel. Ale zdá se, že tady na Xingu někdo vypustil neskutečně pokročilou zabírací technologii.“

Neville sledoval ve známých tvářích různé druhy a stupně strachu. Spolehlivý seržant Walsh na sobě nedal nic znát, dva detektivové, Feroze a Manby, už začali s chmurným výrazem kombinovat, mladé šlapky znervózněly, protože jim bylo jasné, že zákaz vycházení budou vynucovat obyčejní pochůzkáři.

Chvíli počkal, až se ruch uklidní. „Bohužel mám ještě špatnou zprávu. Tajná rada je přesvědčená, že ta technologie je tady u nás v Exnallu. Což znamená, že nevyhlásíme jen zákaz vycházení, ale stanný právo. Musíme ho zajistit na sto procent, bez výjimek. Vím, že to pro vás bude těžký, všichni tu máme rodiny a přátele, ale věřte mi, že teď jim posloužíte nejlíp, když udržíte pořádek. Lidi se nesmějí dostat do osobního styku, tak se podle odborníků ta zabírací technika šíří. Asi je dost těžký poznat, kdo je zabranej, dokud není pozdě.“

„Takže budeme jenom sedět doma a čekat?“ zeptal se Thorpe Hartshorn. „Jak dlouho? Na co?“

Neville zvedl ruku. „K tomu se dostanu, pane Hartshorne. Podpoří nás spojený síly policie a mariňáků, až obklíčí celou oblast. Měli by dorazit do devadesáti minut. Pak prohledají všechny domy ve městě a zdravý lidi odvezou.“

„Celé město?“ nevěřil Thorpe Hartshorn.

„Všechny do jednoho,“ přitakal Neville. „Posílají pro nás letku transportérů. Ale zabere to pár hodin a na nás je udržet do tý doby zákaz vycházení.“

DataAxis, jediná exnallská zpravodajská kancelář, sídlila na druhém konci Maingreenu než policejní služebna. Zabírala nehezkou dvoupatrovou prefabrikovanou budovu, která se příliš nehodila do města malebně srostlého s lesem. Sama kancelář zaměstnávala pět reportérů a tři komunikační techniky. Všichni měli za úkol rýžovat z nudného zapadákova zlaté nugety zajímavostí. Vzhledem k charakteru kraje sahal

jejich záběr od prostých lidských příběhů přes oficiální události a černou kroniku až po neskutečně nudné zprávy ze sklizně, které stejně většinou sestávaly z počítačových ceníků. Za posledních šest neděl prodala místní pobočka DataAxis celostátním médiím přesně čtyři reportáže.

To se ale dneska změní, pomyslela si s radostí Finnuala O'Mearová, když jí stolní procesor vyplivl dešifrovanou depeši s druhým stupněm utajení od Landona McCullocka Nevillu Lathamovi. Dnes strávila na síti plných deset hodin a zpracovávala všechny drby od včerejšího poplachu na Guyaně. Díky zjevným nesmyslům a paranoidním nočním můrám, jichž byla záhy plná síť, už měla poplachu plné zuby a chtěla to zabalit. Před hodinou se ale začaly dít věci.

V Pastu zasáhla rota rychlého nasazení. Podle všeho to byl drsný boj, ale ještě se k němu nevyjádřil ani ministr, ani policie. Množila se hlášení o vozidlech sežehnutých z orbity, objevila se dokonce spolehlivá zpráva o autobuse sto padesát kilometrů jižně od Exnallu. A teď kontinentální policejní velitel osobně informuje Nevilla Lathama, že jeho město napadl neznámý, zřejmě xenocký zabírací virus.

Finnuala O'Mearová nadatovala do stolního procesorového bloku vypínací šifru a otevřela oči. „Do prdele," ulevila si.

Finnuale bylo jen málo přes dvacet, před jedenácti měsíci vychodila atherstoneskou univerzitu. Napřed měla radost, že našla práci dva dny po promoci, ale po čtvrthodině v agentuře změnila názor. Exnallská kancelář nedodávala zprávy, ale prášky na spaní. Zklamání brzy přerostlo v mrzutost. Exnall byl pravzor prohnilého maloměsta. Řídila ho klika radních, obchodníků a bohatších statkářů, kteří rozhodovali o městských záležitostech u jídla a na golfu.

Její rodné městečko na Espartě vypadalo stejně. Její rodiče se nedostali k moci, protože neměli dost peněz, protože neměli styky. Byli vyřazení.

Půl minuty poté, co jí hlavou proběhl šifrovaný policejní hovor, jen seděla a civěla na stolní procesor. Připojovat se na

policejní síť bylo nelegální, dešifrovat druhý stupeň utajení stačilo k deportaci. Ale tohle nemůže jen tak nechat. Nesmí. Právě kvůli tomuhle se stala reportérkou.

„Hughi?“ zavolala.

Komunikační technik na noční šichtě vypnul Jezzibellu a nesouhlasně se na ni podíval. „Co je?“

„Jak by měly úřady vyhlásit zákaz vycházení? Konkrétně tady v Exnallu?“

„Děláš si kozy?“

„Ne.“

Promnul si oči, aby z nich dostal zbytky Jezzibelly, a v nanonice našel obecní vyhlášky. „Je to jednoduchý. Šéfinspektor se přes kód dostane do městské sítě a všem nahraje do domácích procesorů, že nesmějí opustit bydliště. Zpráva se přehraje, jakmile někdo pustí procesor, ať už k čemukoli – řekneš mu, ať ti udělá snídani nebo vyluxuje koberec, ale on ti napřed přehraje policejní vzkaz.“

Finnuala O’Mearová si promnula dlaně a protřídila možnosti. „Takže lidi se o tom dozvědí, až zítra ráno vstanou.“

„Přesně tak.“

„Pokud jim to nepovíme dřív.“

„Teď si ale fakt děláš kozy.“

„Ani náhodou.“ Usmívala se jako piraňa. „Vím, co ten buran Latham udělá jako první. Varuje své kamarády, aby se připravili na evakuaci dřív než ostatní. Je to jeho styl, takhle to tu chodí.“

„Nebuď paranoidní,“ napomenul ji Hugh Rosler. „Jestli evakuaci řídí McCullock, tady s tím nikdo nic nenadělá.“

Finnuala se sladce usmála a nadatovala stolnímu procesoru jednoduchý příkaz. Znovu se napojil na policejní síť a do primárního módu naskočily vybrané monitorovací programy.

Výsledky se Hughovi nahrnuly do hlavy jako změť šedivých bezrozměrných ikonek. Kdosi na služebně vysílal do mnoha domů ve městě i v okolí. Byly to soukromé hovory a všichni adresáti splňovali nepříjemně jasná kritéria.

„Už s tím začal," prohlásila Finnuala. „Znám ty lidi stejně dobře jako ty, Hughi. Nic se nezmění, ani když je celá planeta v ohrožení."

„Co s tím chceš dělat?"

„To, co má dělat tahle kancelář: informovat lidi. Sestavím zprávu s varováním před zabíracím virem, ale místo abych ji rozeslala jako agenturní článek, chci, aby ji náš procesor poslal osobně každému člověku v Exnallu jako prioritní hovor. O to se postaráš ty. Tak budeme mít všichni stejnou šanci, až dorazí armáda."

„To se mi nechce líbit, Finnualo. Možná bysme se měli napřed zeptat šéfa…"

„Na šéfa kašlu," odsekla. „Ten už to ví. Podívej se, koho má Latham na sedmém místě. Myslíš, že ho napadlo nám zavolat? Myslíš? Právě teďka oblíká tu svou tlustou nánu a dementního spratka, aby byli včas na letišti. Informoval někdo tvou ženu a děti, Hughi? Stará se někdo, aby byly v bezpečí?"

Hugh Rosler se zařídil jako vždy a vzdal to. „Dobře, Finnualo, předělám program. Ale byl bych sakra rád, aby ses nepletla."

„Nepletu se." Vstala a sundala z opěradla židle sako. „Jdu na stanici vyrazit z toho dobráka šéfinspektora osobní stanovisko ohledně krize na jeho panství."

„Přeháníš to," upozornil ji Hugh.

„Já vím." Sadisticky se zazubila. „Skvělý, ne?"

Ralph věděl, že už nemusí nic dokazovat. Policie si byla vědoma nebezpečí, všichni si dávali pozor. Takže vlastně neměl důvod zabírat policejní letoun a spěchat do Mortonridge. Přesto teď pětinásobkem rychlosti zvuku uháněl s Cathalem, Willem a Deanem na jih. Zdůvodnil si to… no, někdo musí popohnat mariňáky z orbity. A místní bezpečnostní složky třeba budou potřebovat poradit.

Ve skutečnosti se chtěl na vlastní oči ujistit, že jsou města neprodyšně obklíčena a izolovaná hrozba čeká na konečné řešení.

„Vypadá to, že jste se s tou stází trefil," nadatoval mu Roche Skark. „Všech šest zajatců od Moyce jsme strčili do komor z Guyany. Čtyři se rvali jako šílení. Zbylí dva se vyléčili sami ještě dřív. V obou případech to duše vzdaly a opustily tělo dobrovolně."

„Lepší zprávu jsem od včerejška neslyšel," odvětil Ralph. „Dokážeme je porazit, vyhnat je z posedlého těla, aniž bychom zabili oběť. Takže teď nejde jen o karanténu."

„Tak tak. Ralphe, tím nápadem jste si hodně polepšil. Ještě nevíme, proč posedlí nesnesou stázi, ale časem to určitě zjistíme při výslechu osobnosti."

„Vy strkáte do vyléčených dráty?"

„Ještě jsme se nerozhodli. Ale myslím, že časem nebude zbytí. Nesmíme se nechat odvést od osvobození mortonridgeských měst. Věda může počkat."

„Jak jsou na tom zajatci?"

„Jako Gerald Skibbow, dezorientovaní a zamlklí, ale rozhodně v daleko nižší míře. Byli posedlí jen pár hodin. Skibbowa Kingston Garrigan ovládal několik týdnů. Rozhodně nejsou nebezpeční. Zatím jsme je ale zavřeli do zabezpečeného křídla, pro všechny případy. Bylo to poprvé, co jsme se shodli s Leonardem DeVillem."

Ralph se ušklíbl. „Chtěl jsem vás na něj zeptat, pane. Co to s ním je?"

„Omlouvám se vám za něj, Ralphe. Jde čistě o politiku, o vztahy s naší sesterskou agenturou. DeVille je loutka Jannike Dermotové. Vnitřní bezpečnost prověřuje všechny důležitější politiky v říši a poctivce postrkuje nahoru. DeVille je odporně bezúhonný, i když chytrý jako liška. Jannike si v něm vychovává příštího ministerského předsedu Xingu. Ráda by ho teď prosadila do velení operace."

„Zatímco vy jste u kněžny prosadil mne jako vrchního poradce…“

„Přesně tak. Promluvím o něm s Jannike. Možná to bude znít kacířsky, ale mám dojem, že současná krizová situace je o něco důležitější než naše rozmíšky.“

„Děkuji, pane. Rád si od něj na chvíli oddechnu.“

„Stejně pochybuji, že by dokázal dělat problémy. Dnes v noci jste se skvěle osvědčil. Nemyslete si, že o tom nevíme. Z tohohle vypadne přinejmenším židle sekčního šéfa. Mohu vás ujistit, že se ukoušete nudou.“

Ralph se v pološeru kajuty zamyšleně usmál. „Teď to zní lákavě.“

Roche Skark přerušil spojení.

Ralph si oddechl a požádal první kóji o čerstvé situační hlášení. Letka královských mariňáků už byla v půli cesty z Guyany. Z kontinentu se na Mortonridge stahovalo dvacet pět policejních nadzvukových transportérů. Dálniční doprava přestala existovat. Dopraváci našli a odstavili osmdesát pět procent vozidel na silnicích nižších tříd. Všechny domácí procesory na kontinentu právě dostaly vyhlášku o zákazu vycházení. Policie ve čtyřech napadených městech se připravovala na stanné právo.

Vypadalo to dobře. V počítači to vypadalo dobře. Bezpečně. Něco jsme ale museli přehlédnout. Něco těžko předvídatelného. Pokaždé se najde někdo jako Mixi Penrice.

Někdo… kdo opustil konfederační mariňáky v lalondské džungli. Kdo nechal Kelvena Solankiho a jeho maličký oddíl napospas osudu a posedlým.

Všechno se dalo snadno omluvit bezpečnostními zájmy království. Možná toho mám s DeVillem společného víc, než si chci připustit.

Dvacet minut po vydání rozkazů vládl na služebně Nevilla Lathama obvyklý klid. Seržant Walsh a detektiv Feroze monitorovali pohyb hlídkových vozidel, Manby zatím udržoval

spojení s orbitální obranou. Kdyby se na ulici kdokoli objevil, auto by ho mělo dostihnout do devadesáti sekund.

Sám Neville hlavně vydával rozkazy hlídkám. Rád svým lidem ukázal, že se šéf neštítí práce. Už se smířil s tím, že při svém věku a hodnosti v Exnallu zkysne až do penze. Ne že by ho to zvlášť mrzelo; už před pětadvaceti lety si uvědomil, že není stavěný na vysoké funkce. S maloměstem se sžil, obec této velikosti mu vyhovovala. Rozuměl jí. Věděl, že tu zůstane i na důchod.

Přinejmenším dodnes si to tak maloval. Podle zpráv z Pasta ale zítra nemusí z Exnallu zbýt ani trosky.

V jednom měl však Neville jasno. Možná je nula, ale Exnall bude bránit ze všech sil. Zákaz vycházení dodrží tak striktně, že mu budou závidět i policejní sbory ve velkých městech.

„Pane.“ Seržant Walsh na něj hleděl od řady AV-projektorů na stole. „Ano, seržante?“

„Pane, tři lidé zrovna oddatovali na stanici dotaz, co se děje a jestli ten zákaz vycházení není vtip.“

Feroze se otočil a zamračil. „Mě se ptalo pět dalších. Všichni tvrdili, že dostali osobní prioritní vzkaz. Odkázal jsem je na oficiální informace uložené v domácích procesorech.“

„Osm lidí?“ ujistil se Neville. „Všichni dostali uprostřed noci osobní zprávu?“

Feroze se podíval na jeden displej. „Už je to patnáct, právě mi přibylo dalších sedm.“

„To je hloupost,“ namítl Neville. „Všem jsem přece rozeslal informace.“

„Nenamáhali se si je přehrát,“ vysvětlil Feroze. „Místo toho nám rovnou volají.“

„Osm dalších hovorů,“ oznámil Walsh. „Za chvíli jich máme padesát.“

„Takhle rychle si mezi sebou nevolají,“ zabručel Neville.

„Šéfe,“ mával na něj Manby, „družice hlásí, že se v celém městě začíná svítit.“

„Cože?“

„Sto dvanáct hovorů, pane,“ řekl Walsh.

„Posrali jsme tu zprávu?“ zeptal se Neville. Začal v něm hlodat strach, že zabraní svým bojovým polem narušili policejní síť.

„Všechno šlo přesně podle předpisů,“ ohradil se Feroze.

„Pane, tímhle tempem nám za chvíli dojdou volné kanály,“ upozornil Walsh. „Mám tu přes tři sta hovorů. Chcete změnit priority sítě? Máte na to pravomoc. Když odřízneme civilní spoje, zůstane nám kapacita na důležité kontakty.“

„Nemůžu přece…“

Na služebně se otevřely dveře.

Neville se naštvaně otočil (měly přece být zamčené na kód!) a zalapal po dechu. Na stanici vtrhla mladá žena, za ní nerozhodně stál Thorpe Hartshorn, červený jako rak. Nervová nanonika ji hned poznala: Finnuala O’Mearová, reportérka z místní agentury.

Neville si všiml, že novinářka schovává v kabelce podezřele tenký procesorový blok. Lamač kódů? napadlo ho. A když se ta ženská opováží vloupat na policejní stanici, co má ještě v záloze?

„Slečno O’Mearová, narušujete velice důležitou policejní operaci. Pokud hned odejdete, neobviním vás.“

„Nahrávám a vysílám, šéfinspektore,“ oznámila Finnuala vítězoslavně. Bez mrknutí na něj upírala sítnicové implantáty. „A nemusím vám snad připomínat, že se nacházíme ve veřejné budově. Právo na informace uzákonil Čtvrtý královský dekret.“

„Kdybyste si pořádně prohlídla právní soubory, slečno, zjistila byste, že stanné právo dočasně ruší všechny dekrety. Opusťte budovu a okamžitě přestaňte vysílat.“

„A co vám dává právo varovat před xenockou invazí napřed své kamarádíčky a potom teprve veřejnost, šéfinspektore?“

Latham zrudl. Jak se to ta zmije dozvěděla? Pak mu došlo, k čemu všemu se novináři dostanou. Ukázal na ni prstem. „To vy jste poslala obyvatelům města osobní zprávy?“

„Popíráte, že jste varoval napřed svoje kumpány, šéfinspektore?“

„Drž hubu, krávo blbá, a odpověz. Ty jsi vypustila tu poplašnou zprávu?“

Finnuala se pohrdavě ušklíbla. „Možná. Odpovíte mi teď na moji otázku?“

„Bože na nebesích! Seržante, kolik lidí nám volá?“

„Tisíc, pane, ale kanály jsou už zablokované. Může jich být daleko víc. Nevím.“

„Kolik lidí jste obeslala, vy huso?“ zařval Neville.

Trochu zbledla, ale neustoupila. „Dělám jen svou práci, šéfinspektore. Co vy?“

„Kolik?!“

Povzneseně zvedla obočí. „Všechny.“

„Ty pitomá… Zákaz vycházení má zabránit panice a přesně to by udělal, kdyby ses do toho nemontovala, ženská. Jedinej způsob, jak tohle můžeme přežít ve vlastních tělech, je zachovat klid a poslouchat.“

„A kdo má přežít?“ odsekla. „Vy? Starostova rodina?“

„Pane Hartshorne, vyveďte tu osobu. Použijte nutné násilí, čistě podle uvážení. Pak sepište obvinění.“

„Rozkaz.“ Hartshorn chytil Finnualu s úsměvem za ruku. „Jdeme, slečno.“ Významně pohrozil nervovou tyčkou. „Jistě nechcete tímhle do těla.“

Finnuala se nechala odtáhnout ze služebny. Dveře za nimi zaklaply.

„Walshi, vypněte městskou komunikační síť,“ řekl Neville Latham. „Hned. Nechte běžet jen policejní kanály. Nemůžeme si tu dovolit paniku.“

„Rozkaz, pane.“

Když Ralph Hiltch přijal volání Landona McCullocka, jeho letoun už klesal nad městem Rainton.

„Nějaká pitomá novinářka způsobila v Exnallu paniku, Ralphe. Šéfinspektor se ji snaží zvládnout, ale rozhodně nečekám zázraky.“

Ralph se odpojil od čidel letadla. Rainton viděl jen v infračerveném spektru, světlé průsvitné obdélníky na černém pozadí. Nad městem se rojily svítící tečky, výsadkové moduly hvězdné pěchoty a policejní stroje připravené ohlídat karanténu. Přestože šlo o síly spásy, stroje podezřele připomínaly mrchožravé ptáky.

„Navrhuji, abyste k nim přímo promluvil vy nebo předseda vlády. Vyzvěte je, ať dodržují zákaz vycházení. Vaše slovo by mělo mít větší váhu než výzvy místních činovníků. Řekněte jim o mariňácích; tak jim bude jasné, že chceme jen jejich dobro.“

„Dobrá teorie, Ralphe. Šéfinspektor Exnallu bohužel vypnul městskou síť. Fungují jen policejní kanály. Můžeme oslovit jen strážníky.“

„Tak musíte nahodit síť.“

„Já vím. Ale místní procesory začínají hlásit výpadky.“

Ralph sevřel pěsti. Nechtěl to slyšet. „Výpadky?“

„Vypadá to tak. Diana tam soustřeďuje umělé inteligence. Ale s minimem funkčních kanálů nebudou tak účinné jako v Pastu.“

„K čertu! Dobře, pane, letíme tam.“ Nadatoval pilotovi nové rozkazy, nadzvukový letoun se zvedl a zamířil na jih.

Dvě stě padesát kilometrů nad Mortonridgem pozorovací satelit počtvrté od vyhlášení pohotovosti třetího stupně nasnímkoval Exnall. Deborah Unwinová zapojila optická čidla s vysokým rozlišením. Několik specializovaných analytických týmů bezpečnostní rady a taktických poradců se zoufale dožadovalo přesnějších informací.

Nedostali ale kompletní obraz. Na několika místech byly snímky rozostřené. Infračervené pozorování nepřineslo o nic lepší výsledky, červené vlnky se náhodně pohybovaly.

„Jako na Quallheimu," poznamenal zlověstně Ralph, když snímky dostal. „Jsou tam, o tom není sporu. A je jich hodně."

„Je to čím dál horší," datovala Deborah. „I v relativně nezasažených oblastech nám ve výhledu brání koruny harandridů. V noci pod ně nevidím. Můžu vám povědět jen tolik, že ulice jsou plné lidí."

„Pěších?" zajímalo Ralpha.

„Ano. Umělé inteligence nahrály do všech vozidel ve městě vypínací kódy. Ty samozřejmě nejsou dokonalé. Jediným dopravním prostředkem ale teď v Exnallu zůstává bicykl."

„Kam všichni ti chodci míří?"

„Někteří jdou po nájezdu na M6, ale většina míří do centra. Řekla bych, že se stahují kolem policejní stanice."

„Proklatě, to nám ještě scházelo. V davu se bude posedlost šířit jako požár. Jako mor."

Frank Kitson byl naštvaný jako už dlouho ne. Naštvaný a trochu vyplašený. Napřed ho uprostřed noci probudila prioritní zpráva od nějaké O'Mearové, o které v životě neslyšel. Byla to nějaká kravina o xenocké invazi a stanném právu. Když zkusil nadatovat dotaz na policejní stanici, nedovolal se noční hlídky. Pak uviděl, že se vedle svítí, a tak zavolal raději starému Yardlymu, jestli něco neví. Yardly dostal stejnou prioritní zprávu, nebyl v rodině sám, a také se nemohl dovolat na policii.

Frank nechtěl panikařit, aby se neznemožnil, ale stejně mu bylo jasné, že se děje něco divného. Pak spadla komunikační síť. Když se napojil na domácí procesor, aby zavolal na policii přes nouzovou linku, sdělil mu z paměti šéfinspektor Latham, že ve městě platí zákaz vycházení, co z toho vyplývá a že občané budou ráno evakuováni. Značně znepokojený Frank probudil rodinu a oblékl syna s tím, že okamžitě odjíždějí.

Procesor v autě ho odmítl poslechnout. Vůz se odmítl pohnout, i když Frank přepnul na ruční řízení. Tehdy se rozhodl najít nejbližšího policistu a pěkně na rovinu se ho

vyptat, co se děje. Do jedné hodiny, kdy měl začít platit zákaz vycházení, zbývalo ještě pár minut. V každém případě je vzorný poddaný krále Alastaira a má plné právo chodit si po ulici, kdy se mu zachce. Jeho se zákaz jistě netýká.

Stejný nápad měla očividně spousta lidí. Klidným předměstím už pochodoval do centra slušný průvod, svižně a rozhodně. Někdo vzal i rozespalé děti. Davem létaly komentáře, nikdo ale neznal odpovědi na otázky.

Frank zaslechl, jak ho někdo volá, a uviděl Hanlyho Nowella.

„To je věc," pozdravil ho. Pracovali ve stejné agrochemické firmě. Sice v různých odděleních, ale občas spolu popili a někdy vzali i rodiny na společný piknik.

„Jo." Hanly vypadal rozrušený. „Taky se ti podělalo auto?"

Frank přikývl, překvapen, jak mluví Hanly tiše, skoro jako by nechtěl, aby ho někdo slyšel. „Nějaký dopravní počítač zablokoval procesor. Ani jsem nevěděl, že to můžou."

„Ani já. Ale mám čtyřkolku. V tý dovedu vyřadit procesor a řídit jenom růčo."

Zastavili. Frank se ostražitě díval po ostatních účastnících průvodu.

„Mám místo pro tebe i tvoji rodinu," pokračoval Hanly, když z doslechu zmizeli i nejloudavější měšťané.

„To myslíš vážně?" Možná za to mohly šedé stíny stromů ve vánku, ale Frank měl neodbytný dojem, že Hanly vypadá nějak divně. Vždycky se smál, usmíval nebo culil, za všech okolností spokojený. Dnes ne. Asi ho to taky rozhodilo.

„Jinak bych ti to nenabízel," odtušil velkoryse Hanly. „Panebože, díky, chlape. O mě nejde. Ale bojím se o ženu a o Toma."

„Jasně."

„Vrátím se pro ně. Stavíme se u tebe."

„To není třeba." Hanly se už usmíval. Vzal Franka kolem ramen. „Parkuju hned za rohem. Pojď, pojedeme rovnou k vám. Bude to rychlejší."

Hanlyho terénní karavan stál v parčíku za harandridovým houštím. Z ulice nebyl vidět.

„Přemýšlel jsi, kam pojedeme?“ zeptal se Frank. Také mluvil polohlasem. Předměstím ještě táhly skupinky opozdilců, všechny mířily do středu Exnallu. Většina z nich by se jistě ráda svezla z města bez ohledu na prostředky. Zarazilo ho, jak je najednou nepřejícný. Když jde o život, asi je takový každý.

„Ani ne.“ Hanly otevřel zadní dveře a pokynul Frankovi, ať nastoupí. „Něco už vymyslíme.“

Frank se nejistě usmál a vylezl do karavanu. Dveře se za ním zabouchly a Frank vyskočil leknutím. Uvnitř byla tma jako v pytli. „Hej, Hanly.“ Nic. Vzal za kliku, zalomcoval dveřmi, ale neotevřel je. „Hanly, co to hergot vyvádíš, chlape?“

Frank si najednou s hrůzou uvědomil, že v karavanu není sám. Ztuhl, přitisknutý ke dveřím. „Kdo tam je?“ zašeptal.

„Jen malá kůzlátka, šéfe.“

V karavanu vzplálo strašidelné zelenobílé světlo. Stiskl víčka, aby nepřišel o zrak. Předtím však stačil zahlédnout zrůdné rosomáky s krvavými drápy. Vrhli se přímo na něj.

Ze své sesle na služebně slyšel Neville Latham dav shromážděný před stanicí. Hukot hlasů se odrážel od stěn budovy jako příboj, i uvnitř bylo slyšet rozezlený tón.

Naprostá nemožnost: rozlícený dav v Exnallu! A on má teď zajišťovat zákaz vycházení. Dobrotivý Bože.

„Musíte je rozehnat,“ datoval mu Landon McCullock. „Nesmějí být pohromadě, to by byla katastrofa.“

„Ano, pane.“ Ale jak? chtělo se mu zařvat na nadřízeného. Na stanici mi zbylo pět policistů. „Za jak dlouho přistanou mariňáci?“

„Zhruba za čtyři minuty. Neville, já je do města nepustím. Jsou tady kvůli obklíčení. Musím myslet na celý kontinent. To, co teď máte v Exnallu, se nesmí dostat ven.“

„Rozumím.“ Mrkl na stolní AV-projektor se strategickým schématem. Pozorovací družice mu nedodaly tolik podrobností,

kolik by si byl přál, ale vcelku měl jasný obraz. Po Maingreenu pochoduje k policejní stanici zhruba šest set lidí, další se přidávají cestou. Neville dospěl k rozhodnutí a požádal komunikátor o spojové kanály do všech hlídkových vozů.

Stejně je po všem: po kariéře, po klidné penzi, asi i po přátelích. Dát rozkaz k sonické palbě do neozbrojených obyvatel už mu příliš neublíží. A jim to pomůže, i když mu asi nepoděkují.

Eben Pavitt dorazil ke stanici před deseti minutami a ještě se nedoslal ani ke dveřím, aby podal stížnost. Ne že by mu nějak pomohlo se tam probít. Viděl, že první řada na skleněný vchod buší zcela bezúspěšně. Jestli je tam pupkáč Latham, měl by promluvit k lidu.

Začínal mít dojem, že sem šel pěšky dva kilometry v tričku a trenýrkách úplně zbytečně. Jak typický, že to Latham zase zhudlaří. Nedostatečný upozornění. Mizerná organizace. Vypnutí sítě. Šéfinspektor měl pomáhat městu.

Při Bohu, o tomhle uslyší můj poslanec. Jestli se z toho dostanu.

Eben Pavitt se rozhlédl po sousedech. V davu někdo pořád křičel. Na budově přistálo pár kamenů. Eben násilí neschvaloval, ale chápal, z čeho pramení.

I pouliční lampy jako by odrážely slabost města; svítily daleko slaběji než jindy. V dálce, kus od davu, dokonce blikaly.

Tady ničeho nedosáhne. Neměl raději rovnou odejít z města? Snad nebude pozdě, když vyrazí hned.

Když se otočil a začal prodírat mezi lidmi, zahlédl nad západním obzorem obrys velkého letadla. Stromy a blikavá světla mu ho záhy zaclonily, ale obrys stejně nemohl patřit ničemu jinému. A byl tak velký, že musí jít o vojenský transportér.

Usmál se. Vláda dělá aspoň něco. Možná ještě není všechno ztraceno.

Pak uslyšel sirény. Policejní vozy se po Maingreenu z obou stran hnaly k davu. Lidé se otáčeli za nejnovějším rozptýlením.

„OPUSŤTE PROSTOR," zadunělo ze stanice. „VE MĚSTĚ PLATÍ STANNÉ PRÁVO. VRAŤTE SE DOMŮ A VYČKEJTE DALŠÍCH INSTRUKCÍ."

Eben si byl jistý, že v plechovém hlase amplionu poznal Nevilla Lathama.

První auta zastavila nebezpečně blízko u kraje davu, jako by jim pořádně nefungovaly brzdy. Lidé uskočili, pár jich spadlo na zem. Do jednoho muže auto dokonce narazilo a odhodilo ho na nedalekou ženu. Oba spadli.

Lid zlověstně zahučel. Ebenovi se davová nálada nechtěla líbit. Tohle nebyli jeho známí exnallští měšťané. A policajti je ještě nepochopitelně provokují. Eben celý život dbal zákonů, ale teď byl v šoku.

„OKAMŽITĚ OPUSŤTE PROSTOR. TOTO SHROMÁŽDĚNÍ NEBYLO POVOLENO."

Nad hlavami davu prolétl kámen. Eben si nevšiml, kdo ho hodil. Byl však vržen s neuvěřitelnou silou. Když zasáhl policejní vůz, přední sklo z jednovazného křemíku prasklo.

Pár lidí zajásalo. Na auta se sesypalo krupobití improvizovaných projektilů.

Reakce byla očekávatelná a okamžitá. Z kufrů hlídkových vozů vylezli po dvou útoční mechanoidi. Vystřelili oslepující rakety, noční nebe prořízly zářivé oblouky.

Měly to být jen varovné výstřely. Mechanoidi měli v procesorech nahraný zákaz útočit, zrušit ho mohl jen Neville Latham.

Hlavice vybuchly dva metry nad hlavami lidí namačkaných uprostřed davu. Bylo to skoro stejné, jako kdyby do nich policie zahájila palbu ostrým střelivem.

Eben viděl, jak se mužové a ženy kácejí jako po zásahu proudem. Z očí mu v oslepující záři a štípavém plynu proudem tekly slzy. Mnohadecibelový hvizd přehlušil zoufalý lidský nářek. Senzorické filtry v nervové nanonice nedokázaly odrušit

takový nápor (což ani neměly), a tak tam stál slepý, hluchý a téměř odříznutý od světa. Narážela do něj těla, Eben se stěží udržel na nohou. Na holé kůži mu rozkvetly ohnivé trny. Cítil, jak se nafukuje, jak se mu tělo nadýmá na dvojnásobný, trojnásobný objem. Začaly mu povolovat klouby.

Eben byl přesvědčen, že řve. Nemohl si to ale nijak ověřit. Když se mu začaly vracet smysly, vnímal jen nejhrubší počitky. Bosé nohy chladila tráva. Ochromené ruce se mu houpaly u boků. Někdo ho za límec táhl pryč.

Když se mu vrátilo dost rozumu, aby se rozhlédl, málem se rozplakal vzteky a bezmocí nad obrazem bídy a utrpení před policejní stanicí. Šílení mechanoidi zblízka stříleli do lidí oslepující rakety. Přímý zásah znamenal okamžitou smrt, nedaleký výbuch strašlivá muka.

„Svině," zasípal Eben. „Vy svině."

„Fízlové jsou všude stejní."

Podíval se, kdo ho vlastně odtáhl z davu. „Proboha, díky, Franku. Kdybys mě tam nechal, už bych byl mrtvý."

„Jo, to asi jo," odvětil Frank Kitson. „Fakt klika, že jsem přišel."

Policejní letadlo přistálo u řady pěti vojenských orbitálních transportérů. Letouny lemovaly exnallskou spojku s dálnicí M6. Obrovští létající pavouci při přistání dlouhýma nohama rozlámali betonovou vozovku. Městský les začínal o dvě stě metrů dál, pečlivě udržovaná hranice mezi harandridovým parkem a citrusovými sady za městem.

Už na schůdcích si Ralph všiml, že mariňáci obkličují les. Silnice byla zablokovaná. Zatím to jde jako na drátkách.

Plukovnice pěchoty Janne Palmerová na Ralpha čekala ve velitelské kajutě svého letounu. Byla to malá místnůstka hned za kokpitem, přesto se do ní vešlo deset spojařů a tři stratégové. Plukovnice měla i v pancéřovém letounu lehké brnění jako ostatní vojáci z její brigády. Helmu si však sundala a Ralpha překvapilo, jak působí žensky. Její povolání

prozrazovala jen nedávno oholená lebka. Přivítala ho strohým kývnutím.

„Pustila jsem si záznam operace u Moyce," začala. „Jsou to tvrdý chlapi, tihle posedlí."

„Bohužel. Vypadá to, že Exnall dopadl nejhůř ze všech čtyř měst."

Podívala se na AV-projektor. „Taky mám radost. Doufám, že to moje brigáda zvládne. Právě se snažím postavit neprostupnou hranici patnáct set metrů od města. Za dvacet minut by mělo být obklíčené."

„Výborně."

„Ten les se bude hlídat sakra blbě. Družice nevidí přes koruny ani prd a vy mi navíc říkáte, že se nemůžu spolehnout na přístroje."

„Je to tak."

„Smůla. Lítače by se nám tu moc hodily."

„Rozhodně bych je nedoporučil. Posedlí dovedou ovlivnit jakoukoli elektroniku. Lepší je to bez ní. Aspoň si budete jistá, že dostáváte pravdivé údaje, i když jich moc nebude."

„Zajímavá situace. Od školy jsem se s ničím podobným nesetkala a Bůh ví, jestli tehdy ano."

„Diana Tiernanová mě upozornila, že UI mají v Exnallu jen minimum otevřených kanálů. Ztratili jsme většinu městské komunikační sítě. I policejní kanály už selhávají. Takže nemáme jak zjistit, co se tam děje."

„Před pár minutami skončily nějaké nepokoje u policejní stanice. I kdyby ale posedli všechny demonstranty, stejně máme ve městě spoustu živých. Co chcete dělat s nimi?"

„Chci postupovat podle původního plánu. Počkáme do rána a pak všechny evakuujeme. Kdyby poslechli policii jako v ostatních městech, nic by se nestalo."

„V téhle hře všechno dopadá nejhůř, jak může."

Ralph se na ni tázavě podíval, ale Janne se už soustředila na další AV-projekci. „Nás teď musí hlavně zajímat, jak udržíme

posedlé v Exnallu," řekl. „Za světla můžeme řešit ostatní kroky."

„Přesně tak." Janne Palmerová pohlédla agentovi do očí a smutně se usmála. „Za světla budu potřebovat ty nejlepší informace. Závisí na mně spousta životů. V brigádě nemám žádné chlapy ze zvláštních jednotek. Na to jsme moc spěchali. Ale dostala jsem vás a pěšáky z G 66. Ráda bych, kdybyste mi zařídil průzkum. Jsem přesvědčena, že k tomu máte nejlepší předpoklady."

„Vy náhodou neznáte Jannike Dermotovou, že?"

„Osobně ne. Uděláte to pro mě? Nemůžu vám rozkazovat, admirál Farquar mi dal jasně najevo, že jste tu jako poradce a já musím poslouchat vaše rady."

„Správné rozhodnutí." Ralph se nerozmýšlel. *Rozhodl jsem se v okamžiku, kdy jsem si navlékl brnění*. „Dobře, skočím svým lidem říct, že jdeme do akce. Ale rád bych s sebou měl oddíl vašich mariňáků. Možná budeme potřebovat palebnou podporu."

„Četa už na vás čeká v letounu čtyři."

Prostý pocit marnosti si Finnuala prožila už před drahnou dobou. Před hodinou. Celou věčnost seděla v policejní cele. Nikdo jí neodpovídal na volání, na datování ani na mlácení do dveří. Nikdo nepřišel. To musel nařídit ten prasák Latham. *Ať holka trochu vychladne.* Pitomec.

Teď ho ale dokáže zničit, kdykoli se jí zachce. On to ví. Možná proto ji drží pod zámkem, zatímco se venku rozvíjí její příběh. Kdyby všechno nahrála, mohla by si diktovat podmínky. Zvenku slyšela hluk, křik rozvášněného davu. Pokud mohla soudit, stála před stanicí spousta lidí. Pak se ozvaly sirény. Z megafonů zaduněly výzvy, hrozby, varování. Divné monotónní rány. Křik, rozbité sklo.

Bylo to strašné. Novinářka patří tam ven.

Po nepokojích, nebo co to bylo, se rozhostilo podivné ticho. Finnuala už skoro usínala, když se najednou otevřely dveře.

„Bylo načase,“ spustila, ale uchystané nadávky se jí zasekly v hrdle.

Do cely se s obtížemi všourala velká mumie zabalená v zašlých fáčích, z rukou jí kapal zelený sliz. Na hlavě ale měla dokonale vykartáčovanou placatou čepici Nevilla Lathama. „Omlouvám se za to zdržení,“ zachrchlala mumie.

Důstojníci z brigády plukovnice Palmerové cestou k městu řekli Ralphovi a jeho mužům o zvláštní ženě. Datové pásmo dovolovalo díky rušení jen prostou slovní konverzaci. Rozhodně nešlo přenášet senso, dokonce ani obrázky, takže se museli omezit na suchý popis.

Pokud se dalo spolehnout na pozorovací družice, veškeré obyvatelstvo města se stáhlo do domů. Předtím šlo pod deštníkem harandridů zachytit pohyb, rozmazaný, zato všudypřítomný. S rozbřeskem ale zmizely i infračervené stopy. V Exnallu se teď pohybovaly jen koruny stromů. Střechy, ba celé ulice byly rozmazané, jako by nad nimi pršelo. Z celého města byl vidět jen patnáctimetrový kruh před motorestem na spojce s dálnicí. Uprostřed stála žena.

„Jenom tam tak stojí,“ datovala Janne Palmerová. „Jako by hlídala přístup do města.“

„Má viditelné zbraně?“ zeptal se Ralph Hiltch. S dvanácti přidělenými muži se krčil ve škarpě sto metrů od prvních domů. Cestou se kryli za krajnicí.

Zřejmě vinou stimulantů mu zvonilo nejen v uších, ale v celé hlavě. Z posledních šestatřiceti hodin prospal dvě a v bdělém stavu se udržoval chemickými i softwarovými povzbuzováky. Teď si nemohl dovolit vypnout.

„Rozhodně ne,“ odpověděla Janne Palmerová. „Přinejmenším nic velkého. Pod sako by se jí vešla leda pistole.“

„Jestli je posedlá, tak to nehraje roli. Nikdy jsme neviděli, že by použili zbraň.“

„Správně.“

„Hloupá otázka, ale je živá?“

„Dýchá a má správnou tělesnou teplotu.“

„Že by byla něco jako návnada?“

„Ne, to je moc průhledné. Řekla bych hlídka, ale posedlí o nás už dávno vědí. Při obkličování vojáci museli párkrát vystřelit.“

„Posedlí jsou v lese?“

„Bohužel. Což znamená, že je nemáme izolované ve městě. Požádala jsem admirála Farquara o posily, abych mohla pročesat okolí. Teď můj požadavek řeší bezpečnostní výbor.“

Ralph tiše zaklel. V tomhle terénu posedlé nikdo nenajde. Místní krajina byla noční můrou každého vojáka. Smůla, že nemáme spřízněné lovecké psy. Takové, jaké měli dozorci na Lalonde. Dokážu si představit, jak by se tvářila Jannike Dermotová, kdybych to přednesl bezpečnostnímu výboru. Ale… k čertu, právě spřízněné psy tady potřebujeme.

„Ralphe, ještě vteřinku,“ nadatovala plukovnice Palmerová. „Prohnali jsme tu paní počítačem. Je to Angelina Gallagherová.“

„Do prdele. Tím se všechno mění.“

„Ano. Domníváme se, že chce vyjednávat. Není hloupá. Takhle se ukázat znamená totéž jako vyvěsit bílou vlajku.“

„Asi máte pravdu.“ Ralph dal veliteli čety znamení, ať zastaví postup, než získá spojení s bezpečnostním výborem. Mariňáci kolem něj utvořili ochranný kruh a začali primitivními čidly prozkoumávat stromy a okrajové budovy. Ralph nechal pušku viset na rameni a přidřepl do marlupového křoví. Měl strašné tušení, že Gallagherová (nebo spíš její nová vládkyně) nechystá kapitulaci. Mezi námi a posedlými není možný mír. Tak co jim chce říct?

„Pane Hiltchi, souhlasíme s plukovnicí Palmerovou, že ta žena chce vyjednávat,“ datovala kněžna Kirsten. „Vím, že po vás chceme příliš, po tom všem, co jste už prožil, ale byla bych vám vděčná, kdybyste tam šel a promluvil s ní.“

„Můžeme vás krýt orbitálními zbraněmi," nadatovala mu Deborah Unwinová. „Kdyby vás chtěli obklíčit a přepadnout, vypálíme kolem vás laserem dvousetmetrový kruh. Už víme, že orbitální palbu nepřežijí."

„To není třeba," uklidnil Ralph své neviditelné posluchače. „Půjdu tam. Já ji sem koneckonců přivezl."

Cestou po posledním půlkilometru silnice Ralph kupodivu na nic nemyslel. Chtěl jen mít všechno rychle za sebou. Cesta, která začala na cizí planetě u ústí veliké řeky, končí v malebném lesním městečku, kde lišky dávají dobrou noc. Pokud v tom byla nějaká ironie, Ralph jí nepřišel na chuť.

Tělo Angeliny Gallagherové klidně stálo na parkovišti před laciným přízemním motorestem. Dean, Will a Cathal ho provázeli skoro celou cestu, ale sto metrů od Angeliny je nechal na stráži a pokračoval sám. V prostých elegantních domcích u silnice se nic nehýbalo. Ralph ale věděl, že číhají za dřevěnými stěnami a zaslepenými okny. Byl stále pevněji přesvědčen, že se schovávají, protože ještě nepřišel jejich čas. Jejich úloha v dramatu patří do dalšího dějství.

Tak jistý si nikdy nebyl, jako by náhle získal šestý smysl. A s ním děsivou předtuchu naprosté katastrofy.

Čím blíž k ní přicházel, tím méně jeho implantáty a přístroje ovlivňovalo bojové pole. Ze vzdálenosti pěti metrů od Angeliny Gallagherové už bezpečnostní výbor od Ralpha dostával plné senso.

Ralph zastavil. Vypjal hruď. Sundal si helmu.

Naznačila lítostivý úsměv. „Vypadá to, že konečně došlo na lámání chleba," řekla.

„Kdo jste?"

„Anette Ekelundová. A vy jste Ralph Hiltch, šéf královské rozvědky na Lalonde. Mohla jsem tušit, že za mnou pošlou vás. Zatím jste si vedl docela slušně."

„Přestaňte žvanit nesmysly. Co chcete?"

„Z filozofického hlediska věčný život. Z praktické stránky mi bude stačit, když odvoláte policii a armádu z okolí všech měst, která jsme zatím obsadili. Hned.“

„Ne.“

„Vidím, že jste se už odnaučil vyhrožovat. Žádné *nebo*… Žádné *jinak budete litovat*. To je dobře. Čím byste mi vlastně chtěl pohrozit?“

„Stází.“

Anette Ekelundová se zamračila, s odpovědí nespěchala. „Ano. Možná. Přiznávám, že z ní máme trochu strach. Ale stáze není definitivní. Když utečeme z posedlých těl, zase se můžeme vrátit. Na konfederovaných světech se už pohybuje několik milionů posedlých. Za pár týdnů to budou stamiliony a brzy miliardy. Dostanu se zpátky, kdykoli budu chtít. Dokud bude naživu jediné lidské tělo, mohou mi ho posedlí otevřít. Rozumíte?“

„Rozumím, že stáze funguje. Strčíme vás do krabic a budeme vás tam strkat tak dlouho, dokud se vás nezbavíme. Rozumíte vy mně?“

„Je mi líto, Ralphe, ale jak jsem řekla, nemůžete mi vyhrožovat. Už vám došel důvod? Už chápete, proč vyhraju? Protože se ke mně nakonec připojíte. Umřete, Ralphe. Dneska, zítra, za rok. S trochou štěstí třeba za padesát let.

Na tom nesejde. Je to entropie, je to osud, tak funguje vesmír. A až umřete, přijdete do nicoty. Tehdy se stanete mým bratrem. Spojíte se s námi proti živým. Zatoužíte po nich.“

„Ne.“

„Nemluvte o něčem, co vůbec neznáte.“

„Stejně vám nevěřím. Bůh není tak krutý. Po smrti nás čeká víc než ta vaše prázdnota.“

Hořce se zasmála. „Blázne. Pošetilý idealisto.“

„Možná pošetilý, ale živý. Teď se se mnou musíte spokojit.“

„Žádný Bůh není, Ralphe. Jen lidé jsou dost hloupí, aby si vymýšleli náboženství. Všiml jste si toho? Žádní xenoci, které

známe, se ve své nejistotě neutěšují vyhlídkou na nebeskou blaženost. Ne, ne, Ralphe, Bůh je slovo primitiva, který chce říct kvantová kosmologie. Vesmír je zcela přírodní jev a náhodou vůbec nesvědčí životu. Teď máme šanci z něj vypadnout, dojít spásy. Vy nám v tom nezabráníte, Ralphe."

„Zabráním."

„Promiňte, Ralphe, ale vaše nekompromisní víra v lidstvo je zároveň vaší největší slabostí. Vás i všech ostatních věrných poddaných. Chystáme se ji využít. Možná vám bude připadat nelidské, co teď řeknu, ale stejně mě nepovažujete za člověka. Jak jsem řekla, mrtví nemohou prohrát, proto proti nám nic nemáte. Nemůžete nás ohrozit, podplatit ani uprosit. Jsme koneční jako sama smrt."

„Tak co chcete říct?"

„Mluvím s vládci této planety, s místní kněžnou?"

„Ano. Její Výsost nás slyší."

„Dobře. Takže takhle: Včera v noci jste nás skoro vyhladili a pokud budete pokračovat dál stejným způsobem, spousta lidí přijde o život, z čehož nemáte radost ani vy, ani my. Navrhuji příměří. Necháme si Mortonridge a já vám slíbím, že z něj nikdo posedlý neodejde. Jestli mi nevěříte, což očekávám, máte dost sil postavit na hranici poloostrova a kontinentu neprodyšnou blokádu."

„Ani náhodou," odpověděla kněžna.

„Král neopustí své poddané," přetlumočil její datovaný vzkaz nahlas Ralph. „To jste už mohli pochopit."

„Uznáváme sílu království," odvětila Anette Ekelundová. „Proto navrhujeme příměří. Válka mezi živými a mrtvými nebude rozhodnuta na této planetě. Máme příliš vyrovnané síly. Ne všechny konfederační světy jsou ale tak vyspělé a schopné jako Ombey." Zvedla hlavu k nebi, ale zavřela oči. „O našich osudech se rozhoduje tam venku. Budete muset počkat na výsledek z jiných světů. My víme, že zvítězíme. Stejně jako vám vaše nesmyslná víra tvrdí, že prohrajeme."

„Takže prostě počkáme na současném území?"

„Ano.“

„Ani se nemusím ptát bezpečnostního výboru na názor. Touto planetou probíhá hlavní fronta války proti mrtvým. Když ukážeme ostatním, že je vás možné porazit, zabránit vám v šíření a vyhnat vás z posedlých těl, získají i jiné světy sebedůvěru.“

Anette Ekelundová smutně přikývla. „Chápu. Kněžno Saldanová, zkusila jsem to rozumně. Vy asi potřebujete jasnější ukázku.“

„Ralphe, právě naskočily pozorovací družice,“ ohlásila Deborah Unwinová. „Něco se tam pohybuje, proboha, vylézají ze všech domů. Ralphe, zmizte. Hned. Dělejte! Utíkejte!“

Ralph ale zůstal stát. Věděl, že Ekelundová nechce děsit jeho osobně. Jde o demonstraci síly. Celou dobu ji očekával a celou dobu se jí bál.

„Chcete palebnou podporu?“ zeptal se admirál Farquar.

„Ještě ne, pane.“ Vylepšené sítnice už zachytily zástupy lidí ze všech domů.

Na neviditelný rozkaz Anette Ekelundové začali posedlí tahat ven rukojmí. Záměrně volili co nejztřeštěnější podoby od dávných velitelů po mytické tvory, hororové netvory a nekromantické polobohy. Fantastické tvary měly zdůraznit propast mezi nimi a jejich vyděšenými zajatci.

Každý čarodějný přízrak držel jednoho živého obyvatele Exnallu. Stejně jako jejich nepřátelé představovali průřez komunitou, mladí i staří, muži a ženy, na sobě noční košile, pyžama, narychlo navlečené oblečení, nebo dokonce vůbec nic. Tvrďáci a fatalisté se vzpírali, ale většina trpně snášela svůj osud.

Posedlí je drželi bez problémů, energistická schopnost jim dávala sílu mechanoidů. Děti se s křikem zmítaly v sevření rukou a pařátů tvrdších než svěrák. Z mužů sálal vztek.

Ralph měl plné uši křiku a zoufalého volání.

„Co to k čertu vyvádíte?“ zařval na Ekelundovou. Rozmáchl se rukou. „Prokrista, vždyť jim ubližujete.“

„To není všechno," opáčila nevzrušeně Anette Ekelundová. „Řekněte svým lidem, ať se podívají čtyři kilometry jihozápadně od města na jezero Otsuo. Stojí tam opuštěný karavan jednoho obyvatele Exnallu."

„Počkejte, Ralphe," nadatovala Deborah Unwinová. „Už to hledáme. Jo, opravdu tam stojí velké auto registrované na Hanlyho Nowella, zaměstnance agrochemické firmy v místní průmyslové zóně."

„Dobře," připustil Ralph. „Je tam. Tak řekněte svým lidem, ať propustí rukojmí."

„Ne, Ralphe," odvětila Anette Ekelundová. „Nepustí je. Snažím se vám ukázat, že už jsme se dostali z města. Kde je ten karavan, vím jenom proto, že jsem řidiči nařídila, ať ho tam nechá. A není to jediné auto z Exnallu ani z jiných měst. Proklouzli jsme vašim mariňákům, Ralphe. Pečlivě jsem všechna čtyři města zorganizovala. Když jste v noci honili posedlé po Pastu, snažili jsme se. Moji lidé se rozjeli po celém poloostrově, v autech, na kolech, na koních i pěšky. Sama nevím, kde všude jsou. Vaše blokáda je na nic. Teď budete muset odříznout celý Mortonridge, abychom neovládli i zbytek kontinentu."

„To není problém."

„Jistěže. Ale Mortonridge už nám nevezmete. Bez genocidy neovládnete ani tohle město. Už jste viděli, co dokáže jediný z nás, když se musí bránit. Představte si, že použijeme svou moc k ničení. Rozbijeme fúzní reaktory, odřízneme nemocnice, zbořím školky dětem na hlavu. Zatím jsme nikoho nezabili, ale když budeme chtít, když nám nenecháte jinou možnost, vytrpí si tahle planeta svoje."

„Zrůdo!"

„Já to udělám, Ralphe. Vydám rozkaz k útoku. Hned poté, co nechám zabít všechny živé v Exnallu. Pobijeme je přímo tady, před vašima očima, Ralphe. Rozdrtíme jim lebky, zlámeme vazy, uškrtíme je nebo jim prostě rozpářeme břicha a necháme je vykrvácet."

„Nevěřím vám.“

„Vy mi nechcete věřit, Ralphe. To je rozdíl.“ Dál mluvila sametovým hlasem. „Co můžeme ztratit? Lidé, které tu vidíte, se k nám připojí tak jako tak. To se vám od začátku snažím vysvětlit. Buď posedneme jejich těla, nebo umřou a posednou někoho jiného. Prosím vás, Ralphe, nenechte je trpět jen kvůli svým hloupým názorům. My vyhrajeme.“

Ralph ji chtěl zabít za to, jak klidně mluví o masovém vraždění a myslí to vážně. Z podvědomí se ozvala stará lidská touha zničit nepřítele rychle a tvrdě. Nervová nanonika mu musela zklidnit srdce. Ruka mu sama od sebe sklouzla k pistoli.

Nemůžu to udělat. Nemůžu ji zabít. Nemůžu to všechno ukončit jedním barbarským skutkem, k nimž se tak často uchylujeme. Proboha, vždyť už je mrtvá.

Anette Ekelundová si všimla jeho naznačeného pohybu. Usmála se a pokynula jedné postavě ve dveřích motorestu.

Ralph nevěřícně pozoroval pomalou mumii s policejní čepicí. Strašidlo svíralo v náruči dívku ani ne patnáctiletou. Na sobě měla jen slézové tričko. Na odřených nohou zasychala špína. Slzy už jí vyschly a teď jen zajíkavě štkala.

„Pěkná holka,“ řekla Anette Ekelundová. „Slušná postava, i když trochu mladá. Ale to můžu změnit. Víte, Ralphe, když rozstřílíte tělo Angeliny Gallagherové, posednu tu holku. Můj kolega jí zpřeláme kosti, znásilní ji, serve jí kůži z obličeje, způsobí jí takovou bolest, že se upíše i Luciferovi, aby to přestalo. Ale ze zásvětí se jí neozve Lucifer, jenom já. Vrátím se na svět a my dva budeme tam, kde jsme byli, jen Gallagherová umře. Co myslíte, poděkuje vám, Ralphe?“

Jen nervová nanonika zabránila Ralphovi utrhnout Ekelundové hlavu. „Co jí mám říct?“ nadatoval bezpečnostnímu výboru.

„Myslím, že nemáme na výběr,“ odpověděla kněžna Kirsten. „Nemůžu jen tak poslat na smrt několik tisíc poddaných.“

„Když odejdeme, oni je posednou," upozornil ji Ralph. „Ekelundová udělá té holce přesně to, co řekla, a všem ostatním taky. Nejen tady, ale v celém Mortonridgi."

„Já vím, ale musím brát v úvahu většinu. Pokud se posedlí dostali přes mariňáky, už jsme Mortonridge stejně ztratili. Nechci ztratit i Xingu."

„V Mortonridgi žijí dva miliony lidí!"

„To vím. Ale když budou posedlí, přežijí. Myslím, že má Ekelundová pravdu; problém posedlosti nevyřešíme na Ombeyi." Na chvíli se odmlčela. „Snižujeme ztráty, Ralphe. Řekněte jí, že si může Mortonridge nechat. Prozatím."

„Rozkaz, madam," zašeptal.

Anette Ekelundová se usmála. „Souhlasila, že ano?"

„Můžete si nechat Mortonridge," odříkával klidně Ralph, zatímco mu kněžna datovala podmínky. „Okamžitě evakuujeme lidi z nezasažených oblastí. Jakýkoli pokus o sabotáž transportů povede k orbitálním úderům na oblasti, kde je vás nejvíc. Pokud se kdokoli z vás pokusí proniknout bezpečnostním kordonem na kontinent, strčíme ho do stáze. Kohokoli najdeme mimo Mortonridge, strčíme do stáze. Pokud zaznamenáme jakékoli teroristické aktivity namířené proti poddaným nebo budovám, vyšleme trestnou výpravu a strčíme do stáze několik set posedlých. Potrestáme vás, i pokud se pokusíte spojit s posedlými na jiných planetách."

„No jistě," ušklíbla se Ekelundová. „Souhlasím s vašimi podmínkami."

„A ta dívka půjde se mnou," dodal Ralph.

„Ale no tak, Ralphe, to vláda jistě nechtěla."

„O co?" vyzval ji.

Ekelundová pohlédla na uplakanou dívčinu a pak zpátky na Ralpha. „Obtěžoval byste se, kdyby to byla stará bába?" zeptala se sarkasticky.

„Vy jste ale nevybrala starou bábu, ne? Vybrala jste si tuhle holku, protože víte, že chráníme děti. Vaše chyba."

Ekelundová neodpověděla, jen podrážděně mávla na mumii. Příšera dívku pustila. Zajatkyně se zapotácela, tak roztřesená, že se stěží držela na nohou. Ralph ji chytil v poslední chvíli. V noze ho píchlo.

„Už se těším, až budete jedním z nás, Ralphe," řekla Ekelundová. „Klidně si počkám. Hodíte se nám. Až vaše duše konečně najde nějaké pořádné tělo, stavte se za mnou."

„Jděte do prdele." Ralph zvedl dívku a vykročil po silnici ke svým mužům. Nedíval se na stovky lidí před úpravnými domy, na klidné posedlé ani na jejich zoufalé oběti, které tak strašně zklamal. Rozhodně hleděl přímo před sebe a soustředil se na chůzi. Věděl, že kdyby si to všechno připustil, kdyby dohlédl rozsahu neštěstí, které způsobil, nebyl by schopen jít dál.

„Užijte si s tou holkou sladké vítězství," zavolala za ním Anette Ekelundová.

„Tahle je jenom začátek," slíbil jí zlověstně.

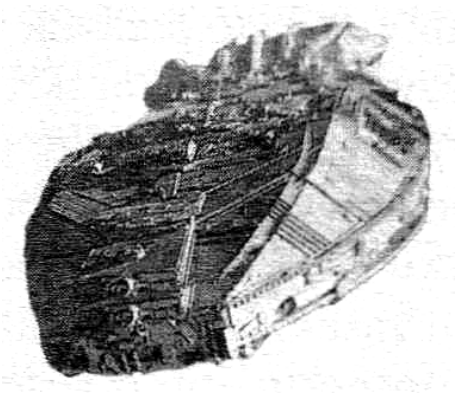

5

Na jistém místě ve vesmíru čtyři světelné roky od hvězdy, již obíhal Mirchusko, náhle prudce vzrostla hustota gravitace. Oblast byla zprvu menší než kvark. Jakmile se ale porucha ustálila, rychle narostla co do velikosti i do síly. Kolem okrajů se zkroutilo světlo hvězd, vzápětí začalo padat přímo do gravitační jámy.

Deset pikosekund po vzniku změnila porucha tvar z koule v dvourozměrný kotouč. Teď už měla v průměru přes sto metrů. Uprostřed jedné strany se gravitace znovu zhoupla a k prasknutí napjala místní prostor. Objevila se dokonale kruhová trhlina a rychle se roztáhla.

Z epicentra konce červí díry vytryskl dlouhý šedobílý gejzír plynu. Vodní pára v něm obsažená okamžitě zkrystalizovala, vločky se zaleskly v svitu hvězd. Červí díra začala chrlit do vakua kusy pevné hmoty. Byla to podivná směsice: oblaka písku, drny dunové trávy s pavoučími nožkami kořenů, polámané větvičky modrých a bílých korálů, palmové ratolesti, koule slané vody, hejno vyjevených rybek, jež vzápětí explodovaly, několik racků krvácejících ze zobáku a z řiti.

Pak se bláznivý výron zasekl, zablokován v červí díře daleko větším tělesem. Do normálního vesmíru vyklouzl Udat, zploštělá dešťová kapka dlouhá přes sto třicet metrů, modrý polypový trup protkaný purpurovými žilkami. Jestřáb okamžitě změnil tok energie v plástech vzorovacích uzlin a upravil gravitonické distorzní pole. Konec červí díry se za ním začal zavírat.

Skoro jako poslední se z transdimenzionálního zkratu vynořila drobná postava. Žena, i když to ve skafandru SII nebylo příliš poznat. Hrabala kolem sebe rukama, jako by chtěla plavat vakuem a dohnat velikého jestřába. Když jí čidla na obojku místo pseudomaterie červí díry znovu ukázala hvězdy a mlhoviny, pomalu se uklidnila.

Doktorka Alkad Mzuová se nezvladatelně klepala, tolik se jí ulevilo. Konečně unikla rovnicím proměněným v energii.

Příliš dobře rozumím konfiguraci reality, abych takový zážitek přečkala ve zdraví. Červí díra má mnoho poruch a skrytých pastí. Kvazikontinuum, kde směr času určuje umělý tok energie. V neprostoru čeká tolik strašných osudů, že člověk stokrát raději přijme smrt.

Obojková čidla jí ukázala, že od chvíle, kdy se pustila provazového žebříku, se pěkně roztočila. Nervová nanonika okamžitě odpojila střední ucho, aby se jí neudělalo mdlo. Další zablokované nervy jí vedly z předloktí. Fyziologický displej znázornil poškozené svaly a šlachy natržené při startu z Tranquillity. Naštěstí nic hrozného. Až si sundá skafandr, nanonické obklady si s tím poradí.

„Můžete mě vyzvednout?“ nadatovala Udatovu počítači. „Sama se nesrovnám.“ Jako by ji neviděli. Biteková loď ale byla už sedm set metrů daleko a nezpomalovala. Alkad chtěla odpověď, chtěla s někým mluvit. Ujistit se, že není sama. Tenhle osud jí nepříjemně připomínal vzpomínky staré třicet let. Matičko Boží, příště to bude déjà vu. „Volám Udata, slyšíte mě?“ Tak dělejte, odpovězte.

Na Udatově můstku měl Haltam plné ruce práce s nanonickými obklady na Meyerově lebce. Haltam sloužil jako fúzní specialista, ale staral se i o zdraví posádky.

Kapitán ležel nakřivo v akceleračním křesle, v bezvědomí. Prsty měl zaryté do čalounění, nehty zlámané. Krev z nosu se mu lepila na tváře. Haltam raději nevzpomínal na kapitánovo kvílení, než ztratil vědomí a Udat skočil ven z habitatu. Nelíbily se mu ani údaje z Meyerovy nervové nanoniky.

„Jak je na tom?“ zeptal se Azíz, pilot raketoplánu.

„Nic moc, zdá se. Dostal pořádnou šlehu do mozku a je v šoku. Pokud tomu rozumím správně, odpálilo to i nervové symbionty. Pár bitekových synapsí odešlo a na styku s medullou oblongata vidím výron krve.“

„Prokrista.“

„Jo. Žádná lékařská nanonika na lodi se nedostane tak hluboko. Ne že by nám moc pomohla. Takové věci musí obsluhovat specialista.“

„Necítím jeho sny,“ nadatoval Udat. „Vždycky slyším jeho sny. Vždycky.“

Haltam s Azízem se na sebe ztrápeně podívali. Biteková loď je málokdy oslovila.

„Myslím, že poškození není nezvratné,“ uklidňoval jestřába Haltam. „Spraví ho v první slušné nemocnici.“

„Probere se?“

„Rozhodně. Nervová nanonika ho tlumí. Nechci ho budit, dokud se obklady pořádně nenapojí. Měly by stabilizovat stav a odstranit následky šoku.“

„Děkuji ti, Haltame.“

„Není zač. Co ty? Jak ti je?“

„Tranquillity byla hrubá. Bolí mě myslet. Nic takového jsem nezažil.“

„Co fyzicky?“

„V pořádku. Jsem funkční.“

Haltam si oddechl. Vtom ho letový počítač informoval, že se Alkad Mzuová dovolává pozornosti. „K čertu,“ zabručel. Udat měl na trupu jen omezenou sadu elektronických čidel. Obyčejně informoval Meyera přímo spřízněností. I neživými senzory ale Haltam našel Mzuovou okamžitě. Točila se v oblaku nejrůznějšího sajrajtu, který s sebou vtáhli do červí díry.

„Zaměřili jsme vás,“ nadatoval. „Vyčkejte.“

„Udate?“ zeptal se Azíz. „Můžeš nás vzít k doktorce?“

„Mohu.“

Haltam se usmál úlevou. Aspoň že s nimi jestřáb spolupracuje. Hlavní zkouška ale přijde, až budou chtít skočit.

Udat dolétl padesát metrů od Mzuové a srovnal s ní rychlost. Cherri Barnesová si pak vzala tryskový batoh a vzala ji na palubu.

„Musíme zmizet," nadatovala Alkad už z přechodové komory. „Okamžitě."

„Nevarovala jste nás před svými přáteli na pláži," vytkla jí Cherri.

„Věděli jste, že mě sledují. Omlouvám se, pokud vám nedošlo, že se mě budou snažit udržet v Tranquillity všemi prostředky, ale podle mého to vyplývalo z informací, které jsem vám dala. Teď musíme rychle skočit pryč."

Jakmile zapadl vnější poklop, přechodovou komoru naplnil studený vzduch. Mzuová si nešikovně odepnula obnošený batoh a ten sklouzl na podlahu. Skafandr se stáhl, olejovitá hmota zaujala u obojku tvar koule. Cherri pasažérku zvědavě pozorovala, zatímco sama deaktivovala SII. Malá černoška se třásla, kůže se jí leskla potem. Obě ruce měla ohnuté dovnitř, jako by trpěla artritidou. Nateklými prsty nedokázala pohnout.

„Náš kapitán je v bezvědomí," řekla Cherri. „A Udatem si nejsem příliš jistá."

Alkad se zamračila. Taková ironie. Je vydána na milost zrovna Udatovi. „Pošlou za námi lodě," prohlásila. „Když zůstaneme tady, zajmou nás a zřejmě zabijí."

„Podívejte, co jste vlastně provedla, že je na vás král tak naštvaný?"

„Bude lepší, když se to nedozvíte."

„Bude lepší, když mi to povíte, abych věděla, co nám hrozí."

„Potíže."

„Zkuste být konkrétnější."

„Dobře. Všichni agenti KVB v Konfederaci mě budou hledat, jestli vám to pomůže. Opravdu se mě musíte co nejrychleji zbavit. Pokud ne, zemřete. Jasné?"

Cherri nevěděla, co odpovědět. Pravda, věděli sice, že Mzuová je disidentka na útěku, ale netušili, že přitáhne takovou pozornost. A proč by Tranquillity, zřejmě ve shodě s vévodkyní z Trosek, pomáhala kuluskému království? Vůbec to nevypadalo dobře.

Alkad se spojila s letovým počítačem a požádala o přímý hovor s jestřábem. „Udate?“

„Ano, paní doktorko?“

„Musíš hned zmizet.“

„Můj kapitán je raněn. Skoro nevnímám jeho myšlenky. Bolí mě, když se sám snažím myslet.“

„Meyera je mi líto, ale nesmíme tady zůstat. Jestřábi na Tranquillity vědí, kam jsi skočil. Vévodkyně z Trosek je za mnou pošle. Všechny nás odtáhnou zpátky.“

„Nechci se vrátit. Tranquillity mě děsí. Považoval jsem ji za kamarádku.“

„Jeden skok, to je všechno. Krátký. Bude stačit jeden světelný rok, na směru nezáleží. Pak nás žádný jestřáb nenajde. Potom se rozmyslíme, co dál.“

„Dobře. Světelný rok.“

Cherri si už sundala obojek SII, když ucítila drobné změny gravitace. Udat se chystal ke skoku. „To bylo chytré,“ popíchla Mzuovou. „Doufám, že víte, co děláte. Bitekové lodě většinou neskáčou bez kapitánova dohledu.“

„Tu domýšlivost si odpusťte,“ opáčila unaveně Mzuová. „Jestřábi a sokoli jsou výrazně inteligentnější než lidé.“

„Ale mají úplně odlišnou povahu.“

„Už jsme skočili. A vypadá to, že jsme naživu. Ještě nějaké stížnosti?“

Cherri si mlčky oblékla palubní kombinézu.

„Mohla byste mi dát batoh na rameno, prosím?“ požádala ji Alkad. „Nemohu příliš pohybovat rukama. Náš útěk z Tranquillity byl ještě překotnější, než jsem si představovala. A budu potřebovat nanonické obklady.“

„Fajn. Haltam vám je nasadí. Je na můstku a ošetřuje Meyera. Ten batoh vám vezmu.“

„Ne. Dejte mi ho na rameno. Ponesu ho sama.“

Cherri stiskla zuby. Ze všeho nejvíc se chtěla podívat na Meyera. Bála se, co Udat udělá, když kapitán zůstane příliš dlouho v bezvědomí. Z krve se jí vyplavoval adrenalin a sílila v ní deprese. Tahle ženská je navíc zhruba stejně spolehlivá jako kus plutonia stejné váhy.

„Co v něm máte?“

„O to se nemusíte starat.“

Cherri vzala batoh za popruhy a strčila ho Mzuové pod nos. Podle váhy byl skoro prázdný. „Tak podívejte!“

„Spoustu peněz. A ještě víc informací, kterým byste stejně nerozuměla. Už jste mě vzali na palubu, což vám stačí na trest smrti, když mě tu najdou. A pokud se agentury dozvědí, že jste zvedla můj batoh, pošlou vás na výslech osobnosti, jen aby zjistily, kolik váží. Opravdu si chcete všechno zkomplikovat a podívat se dovnitř?“

Cherri chtěla spíš praštit Mzuovou batohem po hlavě. Meyer se v životě hůř nespletl, než když přijal tuhle šílenou misi. Cherri se mohla jen modlit, aby to nebyla i jeho poslední chyba.

„Jak chcete,“ pravila naoko klidně.

* * *

Sanangeleský kosmoport ležel na jižním okraji metropole. Desetikilometrový čtverec, maličké město strojů. Po srovnané půdě se táhly pruhy uhlíkobetonu rozdělené na silnice, stanoviště taxíků a přistávací plochy. Stovky firemních hangárů a nákladových terminálů zajišťovaly pětinu meziplanetárního obchodu na Nové Kalifornii.

Mezi únavně neměnnými řadami standardních kompozitových hangárů a úředních budov vypadala z architektonického hlediska zajímavě jen odbavovací hala pro cestující. Podobně by asi vypadaly kosmické lodě, kdyby jim

pohon ZZT nevnutil kulový tvar. Elegantní kříženec orbitální rafinerie a nadzvukového dvouplošníku nešel z města přehlédnout. Cestou po silnici to vypadalo, že se hala chystá zalehnout maličké raketoplány pod křídly.

Jezzibella se na ni ani nepodívala. Celou dlouhou cestu měla zavřené oči. Nespala sice, ale také nevnímala. Ty děti z koncertu – bůhvíjak se jmenovaly – jí byly v noci na nic, protože se bály, že jim bude ovlivňovat emoce. Teď chtěla jen vypadnout. Zmizet z tohoto světa. Z téhle galaxie. Z tohoto vesmíru. Stále doufala, že se jednou někde zjeví loď, která ji vezme na svět, kde se děje něco nového. Že příští zastávka bude jiná.

Leroy a Libby jeli s ní, tiší a nehybní. Znali tu náladu. Jezzibella se při odletu chovala pokaždé stejně, jenže pokaždé to bylo o něco horší.

Leroy si byl vcelku jistý, že právě tahle nevyslovená touha tolik oslovovala mládež. Děcka se identifikovala s Jezzibellinou směsicí zoufalství a ztráty. Samozřejmě na ni musejí dohlédnout. Právě teď jsou to nezbytná tvůrčí muka, krutá múza. Když ale nebude dávat pozor, může se inspirace zvrtnout v depresi.

Další potíž. Další stres. Leroyovi to vyhovovalo.

Jedenáct vozů Jezzibellina doprovodu zajelo na VIP parkoviště pod jedním křídlem odbavovací haly. Leroy zvolil ranní hodinu, protože tehdy byl na terminálu nejmenší provoz. Oficiální procedury by měli zvládnout bez problémů.

Možná proto žádný z tělesných strážců nic nezavětřil. Liduprázdné parkoviště je uklidnilo.

Teprve když se Jezzibella zeptala: „Kde jsou, kurva, novináři?“ si Leroy všiml, že něco není v pořádku. Terminál nebyl jen tichý; bylo tu jako po vymření. Žádní cestující, žádní zaměstnanci, ani náměstek v roli uvítacího výboru. A žádní novináři. To nebylo jen divné, to bylo krajně znepokojivé. Včera večer přece spolehlivým zdrojům prozradil dnešní program.

„To je, kurva, nádhera," zavrčela Jezzibella ve dveřích haly. „Tenhle odchod ze scény je prostě pohádka. Protože mu, kurva, vůbec nevěřím. Jak mám, kurva, udělat dojem, když mě tu vidí jen pár zkurvenejch uklízecích mechanoidů?"

„Nerozumím tomu," opáčil Leroy. Prostorný VIP vestibul pokračoval ve fantastickém duchu hlavní budovy a připomínal starý Egypt, jak by asi vypadal s atomovou energií. Mramorová fantazie plná obelisků, fontán, velikých zlatých ozdob a rozvalených sfing podél stěn. Když se napojil na místní procesor, bylo obsazeno.

„A čemu bys rozuměl, pitomče? Zase jsi to posral." Jezzibella rozhodně vykročila k širokému vlnivému eskalátoru, který vedl do jedné z horních hal. Vzpomněla si, že tudy přišla, když přiletěla, takže to musí být cesta k raketoplánům. Místní zkurvený procesor jí neukázal ani plánek letiště. Planeta na hovno!

Pět metrů pod koncem eskalátoru (s družinou v závěsu) uviděla u vchodu do horní haly osamělého muže. Pucfleka v uniformě kosmodromu, na tváři naučený úsměv.

„Je mi líto, paní," řekl, když k němu došla. „Dál nemůžete."

Jezzibella opáčila: „Fakt?"

„Ano. Kosmoport je dnes vyhrazen prioritní operaci, všechny lety jsou odloženy."

Jezzibella se usmála, kůže jí zvláčněla. Proměnila se v nevinnou dospívající dívku, která potřebuje vedení opravdového muže. „To je škoda. Měla jsem ráno odletět."

„Obávám se, že se trochu zdržíte."

Pořád s úsměvem ho Jezzibella kopla kolenem mezi nohy.

Isaac Goddard byl se svým úkolem spokojen. Nenápadně vyházet civily z letištní haly mu šlo a Al Capone by takovou zodpovědnou funkci nedal jen tak někomu. A teď se navíc setkal s největší hvězdou tohoto století. Lee Ruggiero, jehož tělo posedl, Jezzibellu zbožňoval. Takhle zblízka Isaac pochopil proč. Byla tak sladká a zranitelná. Smůla, že ji bude

muset zastavit silou. Al ovšem mnohokrát zdůraznil, že načasování jejich letů je životně důležité.

Už si chystal energistickou sílu, aby vyřadil její gorily, když se mu pokusila vrazit koule do hlavy.

Energistická síla dokázala hotové zázraky, neboť měnila samotné přírodní zákony. Posedlí ji užívali nejen k ničivým útokům, ale i k obraně, protože díky ní jakýkoli povrch v okamžiku ztvrdl. Uměla i obrnit tělo proti téměř všem útokům a zvýšit sílu svalů. Rány se hojily skoro stejně rychle, jak se objevovaly.

Napřed si ale musel uvědomit, co se děje, a usměrnit tok energie. Isaac Goddard si neměl čas něco přát. Čistě mužská agónie mu rozházela myšlenky. Zbyla jen bolest.

Bílý jako stěna se pomalu sesul Jezzibelle k nohám. Po tvářích se mu koulely slzy a z úst nevycházela ani hláska.

„Opravdu bych ráda co nejrychleji vypadla z týhle hromady sraček," prohlásila zvesela Jezzibella a odkráčela.

„No tak, Jez, pojď sem," volal na ni udýchaný Leroy. Hnal se za ní ze všech sil, což znamenalo rychlou kolébavou chůzí. „Už mě neštvi. Tohle si nemůžeš dovolit."

„Proč ne, kurva? Bojíš se, že mě ty davy svědků usvědčí u soudu?"

„Podívej, sama jsi ho slyšela. Mají nějaký zvláštní režim. Proč tady nepočkáš, než zjistím, co se děje? No? Nebude to dlouho trvat."

„Já mám zvláštní let, pitomče! Já, já!"

„Proboha, chovej se jako dospělá. Nejsem manažer pubertálních hvězdiček."

Jezzibella zalapala po dechu. Leroy na ni ještě nikdy nezvýšil hlas. Našpulila rty. „Už budu hodná."

„To bych ti radil."

„Promiň, jsem ještě naštvaná kvůli Emmersonovi."

„To chápu. Ale Emmerson s námi neletí. Nemusíš se bát."

Falešný úsměv jí zmizel s tváře. „Leroyi… prosím tě, musím vypadnout. Nesnáším to tady. Budu hodná, fakt. Ale musíš mě dostat pryč.“

Promnul si tvář, vlasy se mu lepily na čelo. „Dobře. Vyčaruju ti evakuační let.“

„Díky, Leroyi. Neumím se bránit jako ty, chápeš? Pro tebe je svět jiný. Tvrdý a přitom jednoduchý.“

Leroy se zkusil připojit na místní procesor. Nedostal z něj ale jedinou odpověď, systém nereagoval. „Co se to tady, hergot, děje?“ zvolal. „Když jsou ty lety tak důležité, proč nás nikdo neinformoval?“

„To je asi moje chyba,“ odpověděl Al Capone.

Jezzibella a Leroy uviděli v hale skupinu mužů. Všichni měli dvouřadová saka a samopaly. Nějak jí přišlo absurdní vzít nohy na ramena. Z chodeb přicházeli další gangsteři.

„Víte, nechci, aby lidi věděli, co se děje,“ vysvětlil Al. „Prozatím. Potom vystoupím před celou touhle pitomou planetou. Pěkně nahlas a jasně.“

Dvě Jezzibelliny gorily si konečně všimly nebezpečí. Rozběhly se vstříc gangsterům s tepelně indukčními pistolemi.

Al luskl prsty. Gorily zařvaly bolestí, protože se jim pistole v okamžení rozpálily v rukou. Strážci je rychle zahodili. Onyxová podlaha se zvedla a zabránila jim v dalším postupu.

Jezzibella s úžasem sledovala, jak její strážci narazili do zdi. Podívala se na Ala a usmála se. „Magnifico.“

Zoufale toužila všechno nahrát, ale nervová nanonika jí přestala fungovat. Typický!

Al viděl, že se ten tlustý chlap snaží zmizet, ale jeho dáma… stála na místě. Na tváři nečekaný výraz, úžas a zájem. Zájem o něj, hergot! Nebojí se ho. Má styl tahle kočka. Taky vypadá k sežrání. Šelmovský obličej a tělo, jaké ve dvacátých letech nebylo k vidění.

Lovegrove se mu cpal do hlavy, chtěl ji vidět a zatím Alovi vysvětloval, co je Jezzibella zač. Nějaká slavná zpěvačka ze

šantánu. Ale v tomhle století musela dělat víc než zpívat a brnkat na piáno, daleko víc.

„Tak co nám vlastně povíte?“ zeptala se Jezzibella zastřeným hlasem.

„Cože?“ nechápal Al.

„Až promluvíte k planetě. Co jim řeknete?“

Al si rozvážně zapálil doutník. Ať si počká, ať pochopí, kdo je tu pán. „Řeknu jim, že tady teď všechno řídím. Že jsem velkej šéf. A že všichni budou tancovat podle mýho.“ Zamrkal na ni.

Jezzibella nasadila zklamaný výraz. „Škoda talentu.“

„Cože?“

„Vy jste ti, co jim policie říká Retro, ne?“

„Jo,“ připustil opatrně Al.

Nedbale ukázala na své gorily. „A máte odvahu a možnosti šlohnout celou planetu?“

„Chápeš rychle.“

„Tak proč se serete s touhle hroudou?“

„Tahle hrouda má osm set devadesát milionů obyvatel, má milá. A já budu do večera jejich císař, hergot.“

„Mýho poslední alba se prodaly tři miliardy kusů a třikrát víc černých kopií. Všichni mě chtějí za císařovnu. Když už chcete šéfovat, proč si nevyberete nějakou pořádnou planetu? Kulu, Oshanko, nebo třeba Zemi?“

Aniž by z ní spustil zrak, zavolal Al přes rameno: „Hej, Avvy, pohni prdelí a mazej ke mně.“

Avram Harwood III. se přišoural se svěšenou hlavou. Viditelně ho bolel každý krok, napadal na levou nohu. „Ano, pane?“

„Nová Kalifornie je největší planeta v týhle zkurvený Konfederaci, ne?“ zeptal se Al.

„Jistě, pane. To je.“

„Máte víc obyvatel než Kulu?“ připomněla mu Jezzibella.

Avram Harwood se nahrbil.

„Odpověz jí,“ zavrčel Capone.

„Ne, paní," přiznal Harwood.

„Máte silnější hospodářství než Oshanko?"

„Ne."

„Stejný vývoz jako Země?"

„Ne."

Jezzibella pohrdavě naklonila hlavu na stranu a vyšpulila na Ala ústa. „Chcete vědět ještě něco?"

Znenadání mluvila jako učitelka. Al se obdivně rozesmál. „Panebože. Ty moderní ženské."

„Všichni umíte ten trik s lusknutím?"

„Jasně, kotě."

„Zajímavé. Jak teda souvisí zabrání kosmoportu s dobytím planety?"

Al se chtěl napřed vytahovat. Chlubit se synchronizovanými lety na oběžné asteroidy. Přemožením posádek orbitální obrany. Využitím celého systému k dobytí planety. Jenže neměl moc času a nemluvil s vesnickou husou. Tahle holka mu bude rozumět každé slovo. „Promiň, kotě, ale máme trochu naspěch. Musím ještě zprcat pár lidí."

„Kdybys prcal se mnou, přešla by tě chuť."

„Kurva pes…"

„Jde ti o raketoplány, takže chceš dostat buď lodě, nebo družice. Ale protože chceš dostat planetu, lodě to nebudou. Takže asteroidy. Řekněme orbitální obranný systém." Všimla si, jak se gangsteři tváří vyděšeně. Všichni až na starostu Harwooda, ale ten se už dost dlouho smažil v soukromém očistci. „Trefila jsem se?"

Al se nezmohl na slovo. Slyšel o pavoučicích, co předou nějaké složité pavučiny nebo hypnotizují nebo co. Prostě to skončí tak, že sameček nemůže utéct. Samička je pak ošuká a sežere.

Teď chápu, jaký to je.

„Trefila." Záviděl jí klid. Záviděl jí spoustu věcí.

„Ale?" pobídl ho Emmet Mordden. „Ale, musíme jít."

„Jo, jo. Vždyť vím."

„Můžeme tuhle skupinu poslat Lucianovi, ať je posednou.“

„Kurva, kdo je tady šéf?“

Emmet ucouvl.

„Šéfa nemusí každý poslouchat,“ posmívala se Jezzibella.

„Nehraj si se mnou, má milá,“ upozornil ji ostře Al.

„Pravý vůdce lidem poroučí jen to, co si sami přejí.“ Olízla se. „Víš, co bych teď chtěla?“

„Do prdele. Moderní ženské. Jste běhny, jedna jako druhá. Nic takového jsem v životě neslyšel.“

„Nejen neslyšel.“

„Panebože.“

„Tak co ty na to, Ale?“ Jezzibella zase přepnula hlas na zvučný vyzývavý model. Ani ho skoro nemusela předstírat. Byla nažhavená, vzrušená, nadšená. Znáte to. Unesli ji teroristé. A dost divní teroristé. Pošuci s atomovou bombou v prstech. Až na jejich vůdce, ten věděl, co dělá. A nevypadal k zahození. „Nemám ti s tím převratem trochu píchnout? Nebo si chceš do konce života představovat, jaký by to bylo? Vidím ti to na očích.“

„Máme v raketě volný sedadlo,“ řekl Al. „Ale budeš dělat, co ti řeknu.“

Zamávala řasami. „Samozřejmě.“

V úžasu nad tím, co právě vypustil z úst, si Al přehrál celý rozhovor, aby zjistil, jak ho dokázala zmanipulovat. Ale nezjistil to. Zase se řídil jen instinktem. A to byla bomba. Jako za starých časů. Nikdo nevěděl, co Al vzápětí udělá. To ho udrželo na vrcholu a je v lajně.

Jezzibella se do něj zavěsila. „Jdeme.“

Al vycenil zuby. „Fajn, šupáci, slyšeli jste dámu. Mickey, vem ty ostatní k Lucianovi. Emmete, Silvano, do raketoplánů.“

„Nech mi manažera a tu stařenku. A kapelu, prosím tě,“ požádala ho Jezzibella.

„Co to má, kurva, znamenat?“ ohradil se Al. „V Organizaci nemám místo pro příživníky.“

„Chceš, abych vypadala dobře? Potřebuju je.“

„Jéžiš, ty si navymejšlíš.“

„Jestli chceš poslušnou holku, naraž si patnáctku. U mě ber všechno nebo nic.“

„Fajn, Mickey, vynech ty darmožrouty. Ale zbytek dostane kompletní péči.“ Rozhodil rukama. „Spokojená?“ Sarkasmus ani nemusel předstírat.

„Vcelku,“ odvětila Jezzibella.

Zazubili se na sebe a pak v čele gangsterů vykročili k raketoplánům.

* * *

Červí díra se hladce otevřela šest set osmdesát tisíc kilometrů nad rovníkem Jupitera, v nejmenší povolené vzdálenosti od hustě zabydleného pásu obíhajících habitatů. Z díry v prostoru vyletěl Oenone a okamžitě se ohlásil jupiterské orbitální obraně. Jakmile dostal povolení, vyrazil k habitatu Kristata na pěti gé. Už cestou ho žádal o lékařský tým.

Jaký má být? zeptala se Kristata.

Prostřednictvím sokolovy spřízněnosti odpověděl Cacus, zdravotní důstojník. Popsal všechna zranění, jež Syrinx způsobili posedlí na Perniku. **Hlavně ale potřebujeme odborníky na psychologické trauma,** dodal. **Po dobu letu jsme ji samozřejmě nechali ve stázi. Když jsme ji ale dostali na palubu, nereagovala na žádný pokus o komunikaci a udržovala jen spřízněný kontakt s Oenonem. Obávám se, že její uzavřenost hraničí s katatonií.**

Jak se jí to stalo? zeptal se habitat. Sokolové málokdy letěli bez kapitánova dozoru.

Byla na mučidlech.

Ruben počkal, až skončí lékařská diskuse, a pak Oenoneho požádal o spojení se samotným Edenem. Nad Jupiterem se konečně uvolnil, i když ho zrychlení tlačilo do křesla. V nejbližších několika hodinách to bude těžké, ale rozhodně ne tak jako události na Atlantidě a let do Sluneční soustavy.

Sotva Oxley přivezl Syrinx z Perniku, instinkt hnal Oenoneho rovnou k Saturnu a habitatu Romulus. Touha vrátit se po takovém napětí domů byla lidem i sokolům společná.

Ruben musel vyděšeného sokola přesvědčit, že Jupiter bude lepší volba. Jupiterské habitaty měly lepší lékařské vybavení. A samozřejmě museli zpravit konsenzus.

Hrozba posedlých je důležitější než zájmy jednotlivců.

Pak musel řešit samotný let. Oenone bez Syrinx nikdy nikam neletěl, natož aby skákal červí dírou. Sokoli samozřejmě dovedou cestovat nezávisle na lidech. Ale mezi teorií a praxí je velký rozdíl. Sokoli se zakrátko zcela identifikují s vůlí svého kapitána.

Spřízněnostní pásmo na palubě po prvním bezchybném skoku rezonovalo úlevou.

Ruben věděl, že neměl o Oenonem pochybovat, ale před skokem měl stejný strach jako ostatní. Když viděl, v jakém je Syrinx stavu… A co bylo horší, uzavřela se jim jako květina po západu slunce. Kdokoli se pokusil proniknout pod povrchové myšlenky, dostal dávku odporných výjevů a pocitů. Kdyby měla s takovými nočními můrami zůstat sama, ztratí rozum. Cacus ji okamžitě strčil do stáze a odložil tak řešení problému.

Nazdar, Rubene, řekl Eden. **Rád tě zas slyším. Ale trápí mě Syrinx a cítím, že Oenone není vůbec ve své kůži.**

Ruben s prvním habitatem nemluvil přes čtyřicet let, od poslední návštěvy. Většina Edenitů se sem aspoň jednou za život vypravila. Ne na pouť (to by vášnivě popřeli), spíš vyjádřit úctu a náklonnost zakladatelské bytosti jejich kultury.

Proto s tebou potřebuji mluvit, odpověděl Ruben. **Edene, máme problém. Svoláš všeobecný konsenzus, prosím?**

Edenité neznali hierarchii, byli hrdí na rovnost. Stejnou prosbu by mohl směřovat na kterýkoli habitat. Pokud by jeho osobnost žádost uznala, předala by ji místnímu sněmu, a pokud by ji i ten podpořil, habitat by svolal všeobecný konsenzus všech Edenitů, habitatů a sokolů ve Sluneční soustavě. Ruben se ale rozhodl požádat přímo Eden, první habitat.

Vylíčil mu, co se stalo na Atlantidě, a přidal slovo od slova Latonovo poselství. Když domluvil, spřízněnostní vlna na chvíli ztichla.

Svolám všeobecný konsenzus, řekl Eden. Jeho mentální hlas zněl nezvykle vážně.

Rubenovi se v myšlenkách svářila úleva se starostí. Oenoneho posádka konečně předá své břemeno všem – hlavní výhoda edenismu. Ale Rubena znepokojilo, s jakou hrůzou přijal habitat zprávu o navrácených duších. Eden začal růst roku 2075 a tak teď byl nejstarším živým tvorem v Konfederaci. Pokud je někdo dost moudrý na to, aby dokázal takovou zprávu unést, pak právě stařičký habitat.

Znepokojen Edenovou reakcí se Ruben pokáral za nemístnou naději v zázraky a připojil se na Oenoneho smysly, aby osobně dohlédl na přistání. Ve vzdálenosti pětadvaceti tisíc kilometrů míjeli severní polokouli Europy. Na hladkém ledovém povrchu se lesklo daleké Slunce, zrcadla kráterů házela po sokolovi prasátka.

Půl vesmíru za měsícem zabíral Jupiter. Byli už dost blízko, aby díky zakřivení neviděli polární kraje, takže se jim planeta proměnila v kotouč zlostných oranžových a bílých mračen. Plynový obr právě procházel aktivnější fází. V horních vrstvách oblačnosti zuřily bouře, hřiby těžších částic z nižších vrstev vypadaly z vesmíru jako černé tečky. Barvy bojovaly na tlakových frontách, žádná nevyhrávala. Na věčné vítězství vládl na planetě příliš velký chaos. I veliké skvrny, v současné době tři, vydržely jen pár tisíc let. Jako podívané se jim ale nic nevyrovnalo. Po pěti stoletích mezihvězdného průzkumu zůstával Jupiter jedním z největších plynových obrů v atlasu a dělal tak čest svému jménu.

Sto tisíc kilometrů pod Europou vytvořily habitaty vlastní souhvězdí, nasávaly energii mohutné magnetosféry, nechávaly se omývat bouřlivým částicovým větrem, naslouchaly divokým písním rádiového hlasu obra a sledovaly věčně proměnlivou oblačnou scenérii. Nemohly žít jinde než nad podobnými

světy; jen magnetosféra plynového obra má dostatečnou energii pro plnohodnotný život v polypové dutině. Jupiter obíhalo čtyři tisíce dvě stě padesát dospělých habitatů s devíti miliardami Edenitů v biosféře. Z početního hlediska druhá největší civilizace v Konfederaci. Víc obyvatel měla jen Země – hrubým odhadem třicet pět miliard. Ale úrovni jupiterské civilizace se v hospodářských ani kulturních hlediscích nic nevyrovnalo. Edenité neznali nižší třídy, negramotnost, chudobu ani odpadlíky. Jeden z milionu se sice stal Hadem, ale pak musel odvrhnout celou kulturu a opustit Jupiter.

Společenské blaho zajistil sám plynový obr. Vybudovat vzorovou společnost, třebas s pomocí biteku a spřízněnosti, vyžaduje nemalé prostředky. O ty se postarala těžba He3, hlavního fúzního paliva.

Na rozdíl od jiných pohonných látek helium3 sloužilo k téměř čisté fúzi, jejímž odpadem bylo nabité helium a prakticky žádné neutrony. Složení zplodin znamenalo nižší náklady na odstínění generátorů i na jejich výrobu. Nabité helium navíc výborně fungovalo jako reaktivní látka.

Konfederační společnosti byly na laciném a čistém palivu těžce závislé. Deuterium se jako izotop vodíku naštěstí vyskytuje hojně ve všech mořích nebo ledových asteroidech. He3 je ovšem v přírodě velice vzácné. Jeho těžbu zahájil Jupiterský hvězdný pohon za pomoci prvního aerostatu roku 2062 v atmosféře Jupitera. Bylo ho tu sice málo, ale i minimální procento je v měřítku plynového obra dostatečný zdroj.

Právě tato nebezpečná experimentální těžební operace se díky politické revoluci, náboženské nesnášenlivosti a vynálezu biteku vyvinula v edenismus. Edenité nadále těžili He3 ve všech obydlených soustavách s plynovým obrem (s výjimkou Kulu a podřízených knížectví), i když aerostaty už dávno nahradily sběračky. Šlo o největší průmyslový projekt v dějinách a rovněž o nejrozsáhlejší monopol. Zdálo se, že po uzákonění kolonizace to tak i zůstane.

Jak by ale dokázal předpovědět každý student ekistiky, hospodářským srdcem edenismu zůstal Jupiter. Jupiter totiž zásoboval heliem3 největšího odběratele: Zemi a O'Neillovo mračno. Takový trh vyžadoval intenzivní těžbu a mohutnou podpůrnou infrastrukturu s nezanedbatelnou vlastní spotřebou.

Každý habitat obíhaly stovky výrobních stanic od desetikilometrových průmyslových asteroidů po drobné beztížné laboratoře. Místním prostorem křižovaly desetitisíce lodí s nákladem veškerého zboží známého lidem nebo xenokům. Určené letové vektory předly kolem pásu habitatů přízračnou šroubovici DNA.

Z dvou tisíc kilometrů zachytil Oenone Kristatu optickými čidly. Zářila vlastním světlem, maličká galaxie s dlouhými hubenými rameny. Sám habitat trůnil v srdci mikromlhoviny, na povrchu mu zářil Eliášův oheň nabitých částic. Kolem se leskly průmyslové stanice, po nosnících šlehaly blesky, protože kovové konstrukce se nabíjely rychleji než nevodivý polyp. Spirální ramena tvořily zplodiny fúzních motorů z adamitských lodí a meziplanetárních nákladáků mířících na kulový nerotující kosmoport habitatu nebo z něj.

Oenone dostal přednostní dráhu a mohl pospíšit přímo k sokolí římse na severním konci čtyřicet pět kilometrů dlouhého habitatu, i když v téhle fázi už ve skutečnosti brzdil tahem sedmi gé. Ruben se díval, jak před nimi Kristata rychle roste. Už viděl i věnec hvězdodrapů. Nic jiného se na výhledu za posledních sto tisíc kilometrů nezměnilo. Jupiter vypadal úplně stejně. Ani nepoznal, že se k němu přiblížili, zlověstně oranžový kotouč stále zabíral půl oblohy.

Oblétli kulový kosmoport a zamířili k severnímu konci. Fialový přísvit nabitých částic tu zeslábl, siločáry narušovala čtyři kruhová bidélka pro sokoly. Oenone ucítil cestou k římse na polypovém trupu statický náboj. Výboj elektřiny okopíroval purpurové žilky na modrém povrchu. Vzápětí veliký sokol visel přímo nad přistávacím výstupkem a pomalu se otáčel, aby

srovnal západky se zástrčkami vyživovacího potrubí. Usadil se lehce jako padající list.

Hned k němu vyrazil konvoj služebních vozidel. První přijela sanitka a vystrčila k prostoru pro posádku chobot přechodové komory. Cacus ještě popisoval lékařům Syrinxin zdravotní stav, když už byla i se stázovou komorou naložená v sanitce.

Ruben si všiml, s jakou chutí Oenone nasává vyživovací roztok. **Jak je ti?** zeptal se sokola trochu opožděně.

Jsem rád, že máme let za sebou. Syrinx se může uzdravit. Kristata říká, že ji tu vyléčí. V multiplicitě žije spousta lékařů. Věřím jí.

Ano, uzdraví se. My jí pomůžeme. Láska léčí.

Díky, Rubene. Jsem rád, že jsi můj přítel. A její taky.

Ruben musel obdivovat sokolovu víru. Občas mluvil přímo jako dítě.

Edwin a Serina vypínali letové systémy kabiny a dohlíželi na strojové připojování pupečních šňůr. Tula už s místním dispečerem řešila vykládku zbylého nákladu. Všichni se smířili s tím, že tu nějakou dobu zůstanou, dokonce i Oenone.

Ruben si vzpomněl na její rány a zachvěl se i v teple kapitánského můstku. **Spoj mě, prosím, s Aténou,** požádal sokola. Poslední povinnost. Odkládal ji, jak to jen šlo. Bál se, že z něj čiší hanba. Připadal si za Syrinx zodpovědný. Kdybych ji nepustil tak rychle dolů. Kdybych letěl s ní…

Jedinečnost je třeba hýčkat, připomněl mu školometsky Oenone. **Syrinx rozhoduje sama za sebe.**

Neměl ani čas se provinile usmát, když ucítil mocné spřízněné spojení s habitatem Romulus na oběžné dráze Saturna.

To nic, můj milý, spustila Aténa, jakmile se identifikovali. **Je naživu a má Oenoneho. Ti ďáblové jí nemohli provést nic tak strašného, aby se neuzdravila. Vrátí se k nám.**

Vy to už víte?

Samozřejmě. Vždycky vím, když se některý Iasiův potomek vrátí domů. Oenone se ohlásil hned po vynoření.

Od chvíle, co Eden svolal všeobecný konsenzus, poslouchám podrobnosti.

Svolal konsenzus?

Jistěže.

Ruben cítil, jak se stará kapitánka ironicky usmívá.

Víte, pokračovala, **je to poprvé od doby, co Laton zničil Jantrit. A teď je tu zas. Asi to jinak nejde.**

Byl tu, opravil ji Ruben. **Už od něj máme pokoj. Zvláštní, je mi skoro líto, že spáchal sebevraždu. Myslím, že by se nám jeho bezohlednost mohla v nejbližší době hodit.**

Všeobecný konsenzus se scházel několik minut, někdo spal, jiný musel dokončit práci. Edenité v celé Sluneční soustavě spojili mysli se sokoly a habitaty. Ty zprostředkovaly dálkové přenosy. Byl to vrchol demokracie, kde každý nejen hlasoval, ale přímo ovlivňoval rozhodnutí.

Oenone napřed přehrál Latonovo poselství pro atlantský konsenzus. Stanul přímo před nimi, vysoký pohledný Asiat s černými vlasy svázanými do copánku. Na sobě měl přepásaný hábit ze zeleného hedvábí, kolem jen černou prázdnotu. Dával najevo, že ví, že je souzen, ale že mu na tom zároveň příliš nezáleží.

„Bezpochyby jste již vstřebali zprávy z ostrova Pernik a z Aberdalu," začal. „Jak vidíte, všechno začalo obětí v sektě Quinna Dextera. Přesto si můžeme být jisti, že průlom mezi světy v lalondské džungli byl jediný svého druhu. Satanská hovada křepčí po nocích už několik set let, ale nikdy ještě nepřivolala mrtvé ze záhrobí. Kdyby se byly kdykoli v minulosti navrátily mrtvé duše, věděli bychom o tom, byť připouštím, že dějiny znají nepotvrzené události podobného druhu.

Bohužel jsem nebyl schopen zjistit přesnou příčinu protržení hranice mezi naším světem a ‚nicotou', kam se duše ubírají po smrti. Quinnův rituál se musel něčím odlišit od všech ostatních. Na tuto oblast byste se měli soustředit. Posedlost nelze řešit na individuální bázi, i když jsem si jist, že Adamité budou požadovat vojenskou akci všude, kde se posedlí

vyskytnou. Zdržte se takových zbytečných gest. Musíte najít prvotní příčinu a uzavřít zkrat mezi dimenzemi. V dlouhodobé perspektivě je to vaše jediná šance. Jsem přesvědčen, že jedině edenismus této hrozbě dokáže díky svým náhledům a prostředkům úspěšně čelit. Vaše jednota může být jedinou šancí živých. Použijte ji.

Ujišťuji vás, že přestože posedlí zůstávají neorganizovaní, mají společný cíl. Hledají sílu v množství a neustanou, dokud neposednou všechny živé. Víte, co hrozí, a tak snad nedovolíte žádný další Pernik. Habitaty ochrání jednoduché podprogramy, posedlé Edenity odhalíte podrobnějším zkoumáním osobnosti.

Nakonec mám spíše filozofický postřeh, i když je vposledku stejně důležitý jako praktická výstraha. Když teď víte, že lidé mají nesmrtelnou duši, budete muset přehodnotit svou kulturu. Nemohu dostatečně zdůraznit význam tělesné existence. Nemyslete si, že smrt poskytuje snadný únik před utrpením nebo že život je jen prvním krokem na dlouhé cestě. V okamžiku smrti ztrácíte důležitou část sebe sama. Nebojte se věčného utrpení v nicotě: neskončí v ní ani jeden Edenita z miliardy. Uvědomte si, jaké duše se vracejí, kdo to je, a pochopíte, co mám na mysli. Nakonec se všichni dozvíme pravdu. Tváří v tvář konečné skutečnosti jsem došel poznání, že naše kultura je nadřazena ostatním. S tím, co teď vím, bych se mezi vás rád vrátil. I když byste mě asi nechtěli.“

Přidal vědoucí úsměv a zmizel.

Napřed, rozhodl konsenzus, musíme zajistit edenitskou kulturu. Přestože jsme poměrně odolní vůči infiltraci, musíme se připravit na klasickou válku, jež nevyhnutelně nastane v případě obsazení adamitských světů posedlými. Nejlépe se ochráníme podporou Konfederace a bojem proti šíření nákazy. Všichni sokoli přeruší civilní lety a budou převeleni k obraně, třetina z nich se připojí ke Konfederačnímu loďstvu. Veškeré vědecké zdroje se podle Latonova doporučení soustředí na prvotní prostorový zkrat a pochopení energistické povahy posedlých. Musíme najít definitivní řešení.

Chápeme izolacionistické postoje některých z nás a ponecháme si možnost odříznutí od Konfederace pro případ, že posedlí získají vrch. Budoucnost v izolaci od vesmíru ovládnutého posedlými ale nepovažujeme za žádoucí. Hrozbě musíme čelit společně jako lidský druh. Sami jsme hrozba a sami se musíme vyléčit.

* * *

Louise Kavanaghová se probudila v čistém naškrobeném povlečení. Když otevřela oči, byla v ještě větším pokoji, než měla doma na Cricklade. Zataženými závěsy naproti pronikalo jen pár paprsků světla. Nebyla z nich ani poznat jeho barva. A ta byla právě teď nesmírně důležitá.

Louise odhrnula deku a přebrodila hluboký koberec až k oknu. Za závěsem zlatě zářil Hrabě. Louise si nedůvěřivě prohlédla nebe, ale kam dohlédla, bylo jasno. Na obloze nevisel ani mráček, natožpak zatočená červená mlha. Včera za letu z Kestevenu si jí užila až hrůza, rudý mrak visel nad každým městem a vesnicí. Ulice, domy a pole tonuly v nachovém oparu.

Tak tady ještě nejsou, oddechla si Louise. Ale přijdou stejně jistě jako zima.

Když včera přiletěli, vládla v Norwichi panika, i když úřady samy nevěděly, čeho se vlastně bojí. Do hlavního města se z dobytých ostrovů dostaly jen nejasné zprávy o povstalcích a žoldácích s nevídanými zbraněmi. Letka Konfederačního loďstva nad planetou ale ujistila prince i předsedu vlády, že na Norfolku žádná cizí síla nepřistála.

Vláda přesto na ostrově Ramsey nařídila mobilizovat domobranu. Jednotky hloubily kolem hlavního města zákopy. Velení plánovalo osvobození obsazených ostrovů.

Ivan Cantrell musel s letadlem přistát na kraji letiště. Vojáci stroj hned obklíčili, nervózní muži v nepadnoucích khaki uniformách, v rukou pušky zastaralé už za časů jejich dědů. Mezi nimi ale stálo i pár konfederačních mariňáků v dokonale

přiléhavých lesklých kombinézách. Jejich matně černé zbraně patřily ke špičce. Louise měla podezření, že jediný výstřel by zničil celý letoun.

Vojáky viditelně uklidnilo, když po schůdcích sešly napřed sestry Kavanaghovy a pak Felicie Cantrellová s dvojčaty. Velitel čety, kapitán Lester-Swindell, je přijal jako uprchlíky, ale všichni stejně strávili ještě dvě hodiny u výslechu. Louise musela nakonec zavolal tetě Celine, ať si je vyzvedne a zaručí se za ni a za Genevieve. Nechtělo se jí do toho, ale neměla na výběr. Teta Celine byla starší sestra jejich matky a Louise příliš nechápala, jak mohou být ty dvě příbuzné: teta byla úplně tupá nána omezená na počasí a nákupy. Provdala se ovšem za Julese Hewsona, vévodu z Luffenhamu, princova rádce. Jméno Kavanagh nemělo na Ramsey takovou váhu jako na Kestevenu, ale strýcovo jméno jim otevřelo všechny dveře.

Dvě minuty poté, co teta Celine vtrhla na služebnu a spustila povyk, byly Louise a Genevieve propuštěny. Fletcher Christian – *čeledín z Cricklade, co nám pomohl utéct, tetinko* – se musel posadit na kozlík místo do krytého kočáru. Louise chtěla protestovat, ale Fletcher na ni mrkl a tetě se hluboko poklonil.

Louise odtrhla zrak od jasného nebe. Sídlo Balfern stálo uprostřed Bromptonu, nejlepší norwichské čtvrti, ale patřila k němu tak veliká zahrada, že připomínalo spíš dům venkovského panstva. U brány včera dokonce stáli dva strážníci.

Takže zatím jsem v bezpečí, řekla si. Jenže propašovala jednoho posedlého doprostřed hlavního města. Do domu princova rádce.

Fletcher Christian ale byl její tajemství, Genevieve také nic nepoví. Zvláštní, že Fletcherovi věří víc než vévodovi a předsedovi vlády dohromady. Už dokázal, že umí a chce ji chránit před ostatními posedlými. Louise zase musí chránit Genevieve. Bůh ví, že domobrana ani Konfederační loďstvo s nimi nic nezmůžou.

Svěsila ramena, obešla komnatu a rozhrnula všechny závěsy. Co teď? Mám říct lidem pravdu o hrozbě, které čelí? Dovedu si představit, jak by se tvářil strýček Jules. Bude si myslet, že jsem hysterická. Ale když se to nedozvědí, nemohou se bránit.

Bylo to těžké dilema. A to si myslela, že v hlavním městě bude po problémech. Že se něco stane. Že odtud zachráníme tatínka a maminku. Dětské sny.

O postel měla opřenou Carmitinu brokovnici. Tetě Celine se to nelíbilo a pořád mlela, že mladá dáma nemá o takových věcech ani vědět, natož s sebou jednu vláčet letadlem.

Až sem dorazí posedlí, nastanou tetě krušné časy. Louise se přestala usmívat. Fletcher, rozhodla. Musím se poradit s Fletcherem.

Louise našla Genevieve ve vedlejším pokoji. Seděla uprostřed postele, kolena pod bradou, a tiše truchlila. Podívaly se na sebe a vyprskly smíchy. Služky jim podle pokynů tety Celine nachystaly nejlepší šatičky, pestré hedvábné krinolíny lemované sametem s balonovými rukávy.

„Pojď," podala Louise sestře ruku. „Vypadneme z tohohle blázince."

Teta Celine snídala v ranní jídelně s velkými okny obrácenými na leknínová jezírka. Seděla v čele týkového stolu jako starosvětská císařovna s armádou livrejovaných komorníků a naškrobených služebných. Kolem židle poskakovala smečka obézních mopslíků a zručně chytala drobky topinek a slaniny.

„No, to je lepší," zvolala teta na přivítanou. „Včera jste vypadaly prostě hrozně. Málem jsem vás nepoznala. Tyhle šaty jsou daleko hezčí. A máš krásné vlasy, Louise. Vypadáš jako obrázek."

„Děkuji, tetinko," odvětila zdvořile Louise.

„Posaďte se, mé milé, a poslužte si. Musíte mít strašný hlad. Přežily jste hotové Boží dopuštění, tak statečné slečny ani neznám. Včera večer jsem děkovala Pánu, že jste se sem dostaly celé.“

Jedna služka položila před Louise talíř míchaných vajíček. Zvedl se jí žaludek. Panebože, ať se hned nepozvracím. „Stačí mi toast, děkuji,“ vypravila ze sebe.

„Pamatuješ si Roberta, viď, Louise?“ změnila téma teta Celine. Z hlasu jí kapala pýcha. „Můj drahý synáček, dokonalý mladík.“

Louise pohlédla na mládence na druhém konci stolu. Bohatýrsky zmáhal hromadu slaniny, vajec a ledvinek. Byl o pár let starší než ona. Když posledně navštívil Cricklade, příliš spolu nevycházeli. Do ničeho se mu nechtělo. Od té doby přibral alespoň dvacet liber, hlavně v pase.

Podíval se jí do očí. Díval se na ni jako William Elphinstone. A ona jako na potvoru vypadala v korzetu naprosto neodolatelně.

Docela ji překvapilo, že Roberto jako první uhnul pohledem, a dokonce se začervenal. Musím zmizet, řekla si v duchu, z tohoto domu, z města, co nejdál od tupých tlusťochů, a hlavně od těchhle příšerných šatů. Na to se ani nemusím ptát Fletchera.

„Nikdy jsem nepochopila, proč se vaše matka odstěhovala na Kesteven,“ prohodila teta Celine. „Je to taková divočina. Měla zůstat tady ve městě. U dvora by byla nesmírně oblíbená. Byla prostě božská, než vyrostla. Jako vy dvě. Kdo ví, co se s ní stalo v té hrozné rebelii. Říkala jsem jí, ať zůstane, ale vůbec mě neposlouchala. Kesteven je divoký ostrov. Divočina. Doufám, že je loďstvo všechny postřílí. Měli sežehnout Kesteven na kámen. Pak byste vy dvě mohly bydlet u mne. No nebyla by to krása?“

„Přijdou i sem,“ prohlásila neomaleně Genevieve. „Nikdo je nezastaví.“

Louise ji pod stolem kopla. Genevieve jen pokrčila rameny a pustila se do vajíček.

Teta Celine teatrálně zbledla a zvedla k očím kapesníček. „Mé dítě, nesmíš říkat tak ošklivé věci. Tvoje mamá neměla odcházet z hlavního města. U nás vychováváme děvčata správně."

„Promiňte, tetinko," skočila jí Louise do tirády. „Jsme unavené a vyděšené. Však víte, co se…"

„Chápu vás. Musíte obě k doktorovi. Jen Bůh ví, co jste v té divočině chytily."

„Ne!" Lékař by hned poznal, že je těhotná. Louise netušila, jak by na to teta Celine zareagovala. „Děkuji vám, tetinko. Ale stačí nám pár dní klidu. Napadlo mě, že bychom si mohly prohlédnout Norwich, když už jsme tady. Přišly bychom na jiné myšlenky." Nasadila okouzlující úsměv. „Prosím, tetinko."

„Ano. Můžeme?" přidala se Genevieve.

„No já nevím," zaváhala teta Celine. „Není nejlepší doba na turistiku, všude se sbírá domobrana. A slíbila jsem Hermioně, že dnes přijdu na schůzi Červeného kříže. Musím naše chrabré muže podpořit, jak dovedu. Opravdu vás nemohu provést po městě."

„Já jo," prohlásil Roberto. „Rád." Zase civěl na Louise.

„Ale no tak, miláčku," namítla teta Celine. „Musíš do školy."

„Doprovodí nás Fletcher Christian," navrhla rychle Louise. „Dostatečně prokázal svou věrnost. S ním budeme v bezpečí." Koutkem oka viděla, jak se Roberto mračí.

„No…"

„Prosím!" kvikla Genevieve. „Chci vám koupit kytici, byla jste na nás tak hodná!"

Teta Celine spráskla ruce. „Ty jsi můj miláček. Vždycky jsem chtěla holčičku. No to víte, že můžete do města."

Louise si oddechla. Dokázala si představit, jak by dopadly, kdyby zkusily stejné triky na matku. Genevieve se vrátila k míchaným vajíčkům, hotový andílek.

Roberto zamyšleně žvýkal třetí topinku.

Sestry našly Fletchera Christiana v kuchyni. Spousta sluhů odešla k domobraně, a tak kuchařka Fletchera obratem zaměstnala.

Položil na podlahu pytel mrkve a elegantně se uklonil. „Vypadáte nádherně, mé dámy. Od počátku jsem si byl jist, že jste lépe uvyklé takovéto kráse."

Louise ho probodla velice zlostným pohledem. Vzápětí se na sebe vesele smáli.

„Teta Celine nám půjčí kočár," prohlásila jako královna. „Rovněž vám dává svolení nás doprovodit. Pokud ovšem toužíte pokračovat v tak zdárně započaté práci…"

„Má paní Louise, jste velice krutá. Posměch si však plně zasloužím. Bude mi ctí vás doprovázet."

Pod nesouhlasným pohledem kuchařky si vzal kabátec a následoval Louise z kuchyně. Genevieve si vykasala sukni a rozběhla se napřed.

„Malička snáší děsivé vzpomínky nad očekávání dobře," poznamenal Fletcher Christian.

„Ano, díkybohu. Měl jste to včera večer těžké?" dodala Louise, jakmile se dostali z doslechu ostatních sloužících.

„Dostal jsem teplý pokoj. Spával jsem v žalostnějších podmínkách."

„Omlouvám se, že jsem vás sem zatáhla. Úplně jsem zapomněla, jaká je teta Celine. Ale nenapadlo mě, kdo jiný by nás tak rychle dostal z letiště."

„Již se tím netrapte, má paní. Vaše teta je vzorem osvícenosti v porovnání s jinými dámami, jež jsem v mládí poznal."

„Fletchere." Položila mu ruku na předloktí a zvolnila krok. „Jsou tady?"

Viditelně posmutněl. „Ano, má paní Louise. Ve městě jich už sídlí několik tuctů. A s každou hodinou jich přibývá. Potrvá to několik dní, možná týden. Ale Norwich padne."

„Ježíši Kriste, kdy to skončí?“

Roztřásla se a Fletcher ji vzal kolem ramen. Nenáviděla se za vlastní slabost. Kde jsi, Jozue? Potřebuji tě.

„Nemluvte o zlu a zlo si vás nevšimne,“ řekl tiše Fletcher.

„Opravdu?“

„Tak mi to říkávala matka.“

„Měla pravdu?“

Vzal ji za bradu a zvedl jí hlavu. „To bylo dávno a daleko. Leč domnívám se, že zůstanete déle v bezpečí, nebudete-li si jich všímat.“

„Dobrá. Dlouho jsem přemýšlela, jak zařídit, aby byla Genevieve a moje dítě skutečně v bezpečí. Napadl mě jen jeden způsob.“

„Ano, má paní?“

„Odletět z Norfolku.“

„Chápu.“

„Nebude to snadné. Pomůžete mi?“

„Na to se nemusíte ptát, paní. Víte, že vám a maličké pomohu, seč mi síly stačí.“

„Děkuji, Fletchere. Teď druhá otázka: chcete letět s námi? Chci se dostat na Tranquillity. Někoho tam znám, pomůže nám.“ Pokud je to vůbec v lidských silách, dodala v duchu.

„Tranquillity?“

„Ano, to je takový palác ve vesmíru, obíhá dalekou hvězdu.“

„Vy mě pokoušíte, paní. Plavit se mezi hvězdami, podle nichž jsem se kdys plavil po mořích. Jak mohu takové prosbě odolat?“

„Výborně,“ zašeptala.

„Nechci se vás dotknout, paní, leč jak se hodláte uchystat k takovému dobrodružství?“

„Jeden způsob bych znala. Od tatínka i od Jozueho jsem se něco naučila; možná i od Carmithy: za peníze se zmůže cokoli.“

Fletcher se uctivě usmál. „Platné přísloví. A vy máte tolik peněz?“

„Ne u sebe. Ale jsem Kavanaghová. Dokážu je sehnat.“

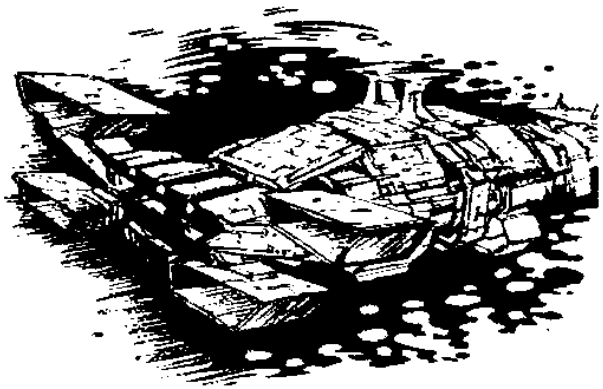

6

Palácový podmořský byt Ione Saldanové utichl, vládkyně před chvílí taktně, ale bez diskuse vypoklonkovala všechny hosty z Tranquillitského bankovního dozoru. Veselý večírek skončil v půli. Nehádali se s ní. Bohužel jim ale došlo, že musela nastat opravdu závažná krize. Už teď se habitatem šíří fámy.

Ztlumila stropní elektrofosforescenční buňky na úroveň hvězdné noci. Za sklem uviděla tiché akvamarínové hlubiny. I ty ale zvolna tmavly, jak světelná trubice habitatu vpouštěla do dutiny noc. Ryby se proměnily v tmavší stíny mezi korály.

Když byla Ione mladší, vydržela se na pestrá hejna dívat celé hodiny. Teď po turecku seděla na meruňkovém koberci a sledovala své soukromé divadlo života, Augustýn se jí uvelebil v klíně. Nepřítomně ho hladila, oči zavřené.

Pořád můžeme za Mzuovou poslat letku jestřábů, navrhla Tranquillity. **Vím, kam Udat skočil.**

To vědí i jestřábi, odvětila. **Mám strach o jejich posádky. Jakmile se dostanou z dostřelu tvých družic, nic nám nezajistí jejich věrnost. Mzuová se s nimi pokusí dohodnout. A zřejmě i uspěje. Zatím se ze všeho dostala. Dokonce nás ukonejšila.**

Nenechal jsem se ukonejšit, namítl habitat. **Jen mě zaskočila její metoda. Sama o sobě dost znepokojivá, jak jistě uznáš. Všechno si pečlivě naplánovala. Zajímalo by mě, co podnikne dál.**

To si dokážu bohužel snadno představit. Poletí pro Alchymistu. A další zastávka: Omuta.

Přesně.

Takže ne, nepošleme za ní jestřáby. Mohla by je dovést k Alchymistovi. Tudíž se ocitneme v ještě horší kaši.

Co chceš v tom případě dělat se špiony?

Ještě nevím. Jak to nesou?

Lady Tessu, velitelku tranquillitské KVB, zpráva o útěku šokovala, ale zděšení skryla pod maskou nepříčetného vzteku. Monica Foulkesová před ní stála na koberečku v konspiračním bytě v hvězdodrapu. Raději podala hlášení osobně, než by spoléhala na síť. Ne že by habitat o ničem nevěděl (to těžko), ale spousta vlád a zpravodajců o Mzuové nikdy neslyšela.

Od jejího zmizení v červí díře uplynulo dvacet tři minut a Monice teprve teď docházelo, že unikla smrti jen o vlásek. Ani nervová nanonika nedokázala utlumit posttraumatický třes v dlouhých svalech.

„Nebudu vám lichotit tím, že váš výkon označím za katastrofu," spustila lady Tessa. „Bože na nebesích, jsme tady jenom kvůli ní. Všechny agentury se snaží Mzuovou udržet v habitatu, dokonce i ta mrcha vévodkyně z Trosek. A vy ji necháte prostě odejít. Ježíši Kriste, co jste na té pláži vyváděli? Mzuová si navlékla skafandr a vy se ani nejdete podívat zblízka."

„Nebyla to tak úplně chůze, madam. A do protokolu bych ráda zdůraznila, že jsme jen pozorovací tým. Naše síly na Tranquillity nemohly zabránit Mzuové v dobře naplánovaném útěku nebo ji tu udržet proti útoku vnější moci. Kdyby si agentura chtěla být jistá, byla by nám dala více lidí."

„Nedatujte mi tu interní směrnice, Foulkesová. Jste vylepšená, máte útočné implantáty," tady se zarazila a zvedla oči ke stropu, jako by čekala zásah vyšší moci, „a Mzuové je přes šedesát. Neměla se k tomu jestřábovi vůbec dostat, natož se ho chytit."

„Jestřáb znamenal značnou přesilu. S něčím takovým jsme nepočítali. Dokonce habitatu zničil dva seržanty. Osobně jsem

překvapena, že lodi bylo vůbec dovoleno skočit do dutiny.“ Tentokrát se na strop podívala Monica.

Lady Tessa se tvářila stále stejně rozlíceně, ale na chvíli se odmlčela. „Pochybuji, že s tím Tranquillity mohla něco dělat. Jak říkáte, skok do habitatu je nevídaný.“

„Samuel tvrdí, že takové přesnosti dosáhne málokterý sokol.“

„Děkuji. Tato informace má pro náš rozhovor cenu zlata.“ Vstala a přešla k oválnému oknu. Byt byl ve dvou třetinách hloubky hvězdodrapu svaté Etálie, gravitace se tu blížila pozemské normě. Viděla odtud velkou část skořepiny habitatu a za ním dokonce srpek nerotujícího kosmoportu, jako by nad obřím tvorem barvy spálené sušenky vycházel kovový měsíc. V posledních čtyřech dnech značně ubylo kosmických lodí. Na pozadí neosvětlené strany Mirchuska se leskly velké obranné družice. Za chvíli se spolu s habitatem ponoří do stínu.

„Co budou platné proti Alchymistovi?“ strachovala se lady Tessa. Dokonalá zbraň, která údajně zničí i hvězdu…

„Jaký je další plán?“ zeptala se Monica. Třela o sebe dlaněmi, aby se přestala třást. Z rukávů svetru se jí stále sypal písek.

„V první řadě musíme informovat království,“ odpověděla vyzývavě lady Tessa. Habitat ale i tentokrát zůstal zticha. „Potrvá ale nějakou dobu, než se dají do pátrání. Mzuová to ví. Takže má dvě možnosti: buď poletí s Udatem rovnou k Alchymistovi, nebo se ztratí někde venku.“ Zaťukala pozlaceným nehtem o okenní tabulku.

„Je dost chytrá na to, aby utekla všem agentům, tak musí vědět, že ji časem najdeme,“ řekla Monica. „Mnoho psů zajícova smrt.“

„Udat ale nemá žádné zvláštní úpravy. Prověřila jsem záznamy KÚA, za posledních osm měsíců nebyl v doku. Má samozřejmě přípojky na bojové vosy a silná děla s krátkým dostřelem. Ale nic nezvyklého.“

„Takže?“

„Takže pokud vezme Mzuová Udata k Alchymistovi, jak ho vystřelí na omutanské slunce?“

„Víme, co je potřeba k odpálení Alchymisty?“

„Ne,“ připustila lady Tessa. „Ani nevíme, jestli vyžaduje něco zvláštního. Ale byl jiný, nový a jedinečný, tudíž nestandardní. To může být naše jediná šance. Jestli Mzuová potřebuje speciální techniku, musí kontaktovat obchodníka se zbraněmi.“

„Třeba ne,“ namítla Monica. „Má přátele, sympatizanty, rozhodně v Doradách. Může letět za nimi.“

„To doufám. Agentura sleduje Garissany celou dobu, jen pro případ, že se některý z nich bude chtít pomstít.“ Odvrátila se od okna plného hvězd. „Posílám vás tam se zprávou pro velitele. Dá se předpokládat, že se tam Mzuová nakonec objeví, a bude lepší mít na místě někoho, kdo ji osobně zná.“

Monica poraženecky přikývla. „Rozkaz, madam.“

„Netvařte se jako na pohřbu. Já musím letět na Kulu a oznámit řediteli, že jsme ji ztratili. Vy jste na tom ještě dobře.“

Ve stejnou dobu probíhal v kanceláři Konfederačního loďstva na pětačtyřicátém podlaží hvězdodrapu svaté Michelle velice podobný rozhovor. Tady ale stanul šokovaný velitel Olsen Neale proti sklíčené Pauline Webbové.

Když si velitel přehrál celý záznam, položil agentce několik doplňujících otázek a došel ke stejným závěrům jako lady Tessa. „Můžeme předpokládat, že má dost peněz na jakékoli zařízení potřebné k vypuštění Alchymisty a jeho umístění na bitevní loď,“ řekl. „Podle mě to nebude Udat, je příliš nápadný. Každá konfederační loď a planetární vláda po něm půjde do sedmi dnů.“

„Myslíte, že Alchymista skutečně existuje, pane?“ zeptala se Pauline.

„KIS si byla vždy téměř jistá, i když nikdy nezískala důkazy. Po dnešku ale není o čem pochybovat. I kdyby na ni

nečekal ve stázi, umí si Mzuová udělat jiný. Nebo rovnou sto, když na to přijde.“

Pauline svěsila hlavu. „Do prdele, teď jsme to fakt podělali.“

„Jo. Vždycky jsem měl dojem, že trochu příliš spoléháme na vévodkyni z Trosek.“ Zvedl prst a zamumlal do zdi: „Bez urážky.“

AV-projektor na stole na okamžik ožil a pravil hlasem habitatu: „Nic se nestalo.“

„Také nás ukonejšilo, že se dlouho nic nedělo. Správně jste řekla, že nás Mzuová čtvrt století vodila za nos. Hergot, to je strašně dlouho na jedinou komedii. Člověk, který dokáže tak dlouho nenávidět, to asi myslí vážně. Utekla, protože věří, že má slušnou šanci použít Alchymistu proti Omutě.“

„Ano, pane.“

Olsen Neale se snažil zahnat chmury a chladně zareagovat na situaci, s níž nemohl nikdo předem počítat. Na KIS nikdo nevěřil, že Mzuová skutečně uteče. „Okamžitě odletím na Trafalgar. Teď je nejdůležitější informovat admirálku Lalwaniovou, aby zapojila všechny agenty do pátrání. Pak bude muset velící admirál posílit obranu Omuty. K čertu, loďstvo se bude muset obejít bez další letky.“

„Díky hrůze z Latona se jí nepocestuje nejlépe,“ připomněla Pauline.

„Doufejme. Ale pro všechny případy odletíte na Dorady a upozorníte místní kancelář, že se u nich Mzuová nejspíš brzy objeví.“

Samuel se samozřejmě nemusel fyzicky setkat s ostatními edenitskými agenty v habitatu. Spojili se spřízněností a po chvíli Samuel a jeho kolega Tringa zamířili ke kosmoportu. Samuel si najal loď na Dorady a Tringa do Sluneční soustavy, aby varoval jupiterský konsenzus.

Podobný scénář odehrálo i zbylých osm zpravodajských služeb přidělených na případ Mzuová. Ve všech případech se místní šéfové rozhodli informovat nadřízené na domovských světech, tři další agentury vyslaly špeha i na Dorady.

Dohazovači nájemních lodí se po několika hubených dnech finančně zahojili.

Teď musíš rozhodnout, jestli je necháš informovat domovské světy, řekla Tranquillity. **Jakmile se totiž zpráva dostane ven, ztratíš vliv na další běh věcí.**

Neřídila jsem je ani dosud. Spíš jsem jako rozhodčí dohlížela na fair play.

Možná je načase vstoupit do hry.

Nepokoušej mě. Mám dost problémů s laymilskou poruchou reality. Pokud se dědeček Michael nemýlil, může nám způsobit daleko horší potíže než Alchymista doktorky Mzuové.

Uznávám. Ale potřebuji vědět, jestli jim mám zabránit v odletu.

Ione otevřela oči a podívala se z okna. V moři za sklem ale byla tma jako v pytli, a tak Ione viděla jen vlastní odraz. Poprvé v životě začala chápat, co je samota.

Máš mě, uklidňovala ji Tranquillity.

Já vím. Ale ty jsi svým způsobem mou součástí. Raději bych se občas opřela o někoho jiného.

Že by Jozue?

Nebuď zlá.

Promiň. Proč nepozveš Clementa? S ním jsi šťastná.

S ním mám orgazmus, přesněji řečeno.

Je v tom nějaký rozdíl?

Ano, ale nechtěj, abych ti ho vysvětlila. Jenže já teď potřebuju víc než tělesné uspokojení. Musím přijmout závažná rozhodnutí. Ovlivním životy milionů lidí, stovek milionů.

Od početí jsi věděla, že to jednou přijde. Je to smysl tvého života.

Smysl života většiny Saldanů, ano. Ještě před snídaní udělají tucet takových rozhodnutí. Já ne. Myslím, že rodinný gen arogance se v mém případě nějak zasekl.

Za tvoji váhavost může spíš těhotenská hormonální nerovnováha.

Rozesmála se tak nahlas, že jí ve velikém pokoji odpověděla ozvěna. **Ty snad opravdu nerozumíš rozdílu mezi svými myšlenkovými pochody a mými, viď?**

Rozumím.

Ione si představila pohrdavě nakrčený dvoukilometrový nos. Zahihňala se. **Fajn, zapomeň na váhavost. Vezmeme to logicky. Nedokázali jsme tu Mzuovou udržet, a proto teď letí zničit Omutu. My dva rozhodně nemáme k dispozici prostředky tajných služeb jako KVB. Je to tak?**

Shrnula jsi to výstižně.

Díky. Tudíž bude nejlepší pustit agenty ze řetězu.

Správně.

Takže je pustíme. Omutě tím dáme šanci přežít. Nechci mít na svědomí genocidu. Ty asi taky ne.

Dobře, nebudu jim bránit v odletu.

Což nás vede k otázce, co se stane potom. Když ji dostanou, někdo vyrobí nového Alchymistu. Jak řekla na pláži Monica, každá vláda ho bude chtít k ochraně vlastní představy o demokracii.

Ano. Kdysi se státům s ničivou vojenskou silou říkalo „supervelmoc“. Když se něco takového objeví v Konfederaci, nastanou závody ve zbrojení, jež neprospějí celkovému hospodářskému výsledku Konfederace. Pokud Alchymistu získají i další světy, ocitneme se na spirále zastrašování.

A to všechno je moje chyba.

Ne úplně. Alkad Mzuová vynalezla Alchymistu. Od té chvíle bylo všechno dáno. Říkávalo se, že jakmile vypustíš džina z láhve, zpátky ho už nedostaneš.

Možná ne. Ale neškodilo by aspoň to zkusit.

* * *

Ze vzduchu byla Regina, hlavní město Avonu, prakticky stejná jako každé jiné velkoměsto na průmyslovém světě v Konfederaci. Temná skvrna budov roztažená po kraji. Rozpínání periferií bránily jen strmé svahy hor a množství klikatých vodních toků, jen v centru svedených do umělých koryt. Srdce města zabíraly jako všude jinde administrativní mrakodrapy. Početná výstavka obrovských křišťálových věží, kompozitových válců a chromovaných neomodernistických mrakodrapů dosvědčovala hospodářskou sílu planety.

Jedinou výjimku z obvyklého městského půdorysu tvořil druhý ostrůvek mrakodrapů na břehu jezera východně od města. Stejně jako Zakázané město čínských císařů fungoval i on nezávisle na Regině, přestože ovlivňoval běh miliard životů. Šestnáct čtverečních kilometrů cizích zastupitelských úřadů, advokátních kanceláří, filiálek mezihvězdných korporací, kasáren, poradenských agentur, AV-studií a franšízovaných restaurací a zábavních podniků obývalo půldruhého milionu lidí. Přelidněný, předražený, byrokratický úl obklopoval budovu Sněmu na břehu jezera, stavbu připomínající spíš přerostlý stadion než sídlo konfederační legislativy a výkonné moci.

Stadion připomínal i velký zasedací sál, prohnutý stůl politické rady obklopovaly tribuny poslaneckých křesel. Velící admirál Samual Alexandrovič přirovnával sál k zápasnické aréně, kde se před zraky diváků střetávají současní členové politické rady. Z devadesáti procent to bylo jen divadlo, ale politici stejně jako kdysi nejraději oslovovali davy.

Jako jeden ze čtyř stálých členů rady měl velící admirál právo svolat zasedání celého Sněmu. V dějinách Konfederace tohoto privilegia využili dřívější velící admirálové jen třikrát: dvakrát v případě hrozby mezihvězdné války a jednou kvůli honičce na Latona.

Samual Alexandrovič nepředpokládal, že se stane čtvrtým v řadě. Ale poté, co na Trafalgaru přistál sokol z Atlantidy, nebyl

čas promluvit s předsedou. Hrálo se hlavně o čas. Každou hodinu mohou posedlí nakazit další svět.

Teď tedy admirál Samual Alexandrovič scházel v přehlídkové uniformě k podkovovému stolu politické rady, po jedné straně kapitána Khannu, po druhé admirálku Lalwaniovou. Diplomati a poradci hledali rezervovaná místa, jejich tlumené hlasy dohromady duněly jako smečka buldozerů. Novinářská galerie byla nacpaná k prasknutí. Všichni byli zvědaví, co má na srdci.

Za chvíli budete litovat, pomyslel si.

Předseda Sněmu Olton Haaker se v tradičním arabském hábitu usadil ke stolu politické rady mezi kolegy. Samualu Alexandroviči připadal nervózní. Něco to znamenalo; stařec z planety Breznik byl vynikající, a především prohnaný diplomat. V úřadě už sloužil druhé pětileté období, přičemž znovuzvolení se dočkali jen čtyři z posledních patnácti předsedů.

Rittagu-FHU, velvyslankyně Tyrathků, majestátně přešla pódium, na dlaždicích za ní zůstával zlatý prach. Usadila se ke stolu do mohutné kolébky. Její druh na ni něžně zahoukal z podobného kusu nábytku.

Samual Alexandrovič zalitoval, že v tomto období nesedí v politické radě za xenoky raději Kiinti. Obě mimozemské rasy se ve funkci střídaly po třech letech, i když se ve Sněmu ozývaly hlasy, že by xenoci měli přistoupit na společný pořadník se všemi lidskými světy.

Předsedající požádal o ticho a oznámil, že velící admirál dostává slovo podle devátého článku Konfederační charty. Samual Alexandrovič vstal a přehlédl vlivné poslanecké bloky na tribuně. Edenité ho samozřejmě podpoří. Pozemská Centrvláda se zařídí podle svých spojenců Edenitů. Další velmoci představovalo Oshanko, Nový Washington, Nanťing, Holstein, Petrohrad a nejmocnější Kulu – Saldanové naštěstí vzorně podporovali Konfederaci.

Svým způsobem byl naštvaný, že tak důležité rozhodnutí (nejdůležitější v lidských dějinách?) záleží na tom, kdo s kým promluví, jaké ideologie se střetnou, které věrouky zavrhnou jiné. Veškerý vtip kolonizace planet podle etnického klíče byl v tom (jak Země poznala v prvních dekádách Velkého rozptýlení), že nejrůznější kultury spolu snadno vyjdou, pokud vedle sebe nemusejí být namačkané na jednom světě. Sněm dovoloval duchu spolupráce žít a vzkvétat. Teoreticky.

„Svolal jsem Sněm, protože chci nechat vyhlásit stav mezního ohrožení," začal Samual Alexandrovič. „To, co začalo jako Latonova krize, je teď bohužel daleko vážnější. Pusťte si prosím senso z Atlantidy." Nanonikou přikázal hlavnímu procesoru zpřístupnit záznam všem přítomným.

I když byli všichni přítomní diplomati, nedokázali při pohledu na ostrov Pernik udržet kamennou tvář. Velící admirál nevzrušeně sledoval, jak všichni zastupitelé současně tají dech, třeští oči a zatínají pěsti. Záznam trval čtvrt hodiny a mnozí se odpojili, aby se podle tváří ostatních ujistili, že všichni sledují stejné senso nebo že nejde o podvržený horor, ale o skutečný záznam.

Po skončení nahrávky Olton Haaker povstal a dlouho jen mlčky zíral na Samuala Alexandroviče. Velící admirál si nebyl jist, jak se s tím předseda vyrovná; byl pravověrný muslim. Co si asi pomyslí o džinech vypuštěných na svět?

„Jste si jistý, že jde o pravdivé informace?" zeptal se předseda.

Samual Alexandrovič pokynul admirálce Lalwaniové, velitelce KIS. Přišla z židle v druhé řadě. „Zaručujeme se za ně," pravila a vrátila se na místo.

Cayeux, edenitský vyslanec, stoicky čelil palbě mnoha nenávistných pohledů.

Typické, vinit posla, pomyslel si velící admirál.

„Co tedy navrhujete podniknout?" zeptal se ho předseda.

„V první řadě nám schválení stavu ohrožení poskytne bojové lodě v záloze na jednotlivých světech," odvětil velící

admirál. „Požádáme národní loďstva o všechny rezervní prostředky. Měli bychom je dostat do týdne.“ Tohle mu jen tak neodhlasují, ale Samual Alexandrovič na to byl připravený. „Přítomné hrozbě musíme čelit na jednotné frontě, rychle a rázně. Potřebujeme všechny síly Konfederačního loďstva.“

„Ale na co?“ zeptal se zástupce Centrvlády. „Jaké řešení navrhujete? Přece nemůžete pozabíjet všechny posedlé občany.“

„Ne, to nemůžeme,“ přitakal velící admirál. „Oni to bohužel vědí, což jim dává výhodu. Tolik rukojmí nikdy nikdo nezajal. Navrhuji tedy jako vždy v podobných situacích hrát o čas, dokud nenajdeme definitivní řešení. Sice naprosto netuším, jak bude takové řešení vypadat, ale přesně vím, co musíme dělat hned teď. Musíme mrtvým zabránit v šíření na dosud nezasažené soustavy. Žádám o okamžité schválení zákazu všech civilních a obchodních letů. Díky Latonovi už lodí značně ubylo a zakázat veškerý provoz by nemělo být těžké. Jakmile bude v celé Konfederaci platit karanténa, snáze nasměrujeme své síly do míst, kde budou nejúčinnější.“

„Jak to myslíte, nejúčinnější?“ otázal se předseda. „Právě jste potvrdil, že nemůžeme zasáhnout silou.“

„Ne, pane, řekl jsem jen, že boj není definitivní řešení. Dokáže ale zabránit šíření posedlých ze zasažených soustav. Pokud obsadí průmyslový svět, obrátí veškerý průmyslový potenciál k jedinému cíli, k posednutí všech živých, jak řekl Laton. Musíme se na to připravit, zřejmě na více frontách. Pokud jim v tom nezabráníme, rozšíří se exponenciálně, Konfederace padne a ve vesmíru nezůstane jediný živý člověk.“

„Navrhujete prostě opustit napadené planety?“

„Musíme je odříznout, dokud nenalezneme funkční řešení. Můj vědecký tým už na Trafalgaru zkoumá posedlou ženu. Doufáme, že výzkum poskytne potřebné odpovědi.“

Odhalení většinu přítomných viditelně šokovalo. „Vy jste zajali posedlou?“ ozval se předseda překvapen.

„Ano, pane. Nevěděli jsme přesně, co je zač, dokud nepřiletěl sokol z Atlantidy. Teď ji můžeme zkoumat podstatně účinněji.“

„Chápu.“ Předseda upadl do rozpaků. Pohlédl na předsedajícího a ten kývl.

„Podporuji žádost velícího admirála o vyhlášení stavu ohrožení,“ prohlásil předseda obřadně.

„Jeden hlas proti, osm set pro,“ zašeptala admirálka Lalwaniová.

Přesedající poslanec zazvonil a zvolal: „Vzhledem k tomu, že v současné době máme k informacím velícího admirála stěží co dodat, žádám přítomné, aby hlasovali.“

Rittagu-FHU pištivě houkla a vstala. Širokou hlavu otočila na velícího admirála tak prudce, že jí o sebe pleskly krční žlázy. Složitě zapohybovala dvojitými rty a pronesla cosi jazykem svého lidu. „Předsedající nehovoří pravdu,“ překládal stolní procesor. „Mám k tomu hodně co dodat. *Živelní* lidé, mrtví lidé, to nepatří do tyrathkovské přirozenosti. Nevěděli jsme, že jste takoví. Bereme v úvahu útoky na skutečnost. Pokud můžete být všichni *živelní*, všichni ohrožujete Tyrathky. Máme strach. Přerušujeme styky s lidmi.“

„Ujišťuji vás, paní velvyslankyně, že jsme o tom sami nevěděli,“ vysvětlil předseda. „Děsí nás to stejně jako vás. Prosím vás, ponechte si alespoň několik komunikačních kanálů, dokud se situace nevyřeší.“

Rittagu-FHU přes procesor odpověděla: „Kdo to říká?“

Olton Haaker se nechápavě zamračil. Podíval se po stejně zmatených poradcích. „Já.“

„Ale kdo mluví?“

„Promiňte, paní velvyslankyně, ale nerozumím vám.“

„Říkáte, že mluvíte vy. Kdo jste? Vidím tu Oltona Haakera, jako mnohokrát předtím. Ale nevím, zda je to Olton Haaker. Nevím, jestli není *živelný*.“

„Ujišťuji vás, že ne!“ ohradil se předseda.

„Ale to já nevím. Jaký je v tom rozdíl?“ Podívala se na velícího admirála, z velikých očí jí ale nedovedl nic vyčíst. „Mohu to nějak poznat?“

„V blízkosti posedlých se vyskytují poruchy elektrických zařízení,“ odpověděl. „Jinak je nepoznáme. Pracujeme na dalších způsobech.“

„Takže nic nevíte.“

„Návrat začal na Lalonde. Jako první z Lalonde na Avon dorazil Ilex, cestou nikde nezastavoval. Můžeme si být téměř jistí, že tato soustava není nakažena.“

„Takže nic nevíte.“

Samual Alexandrovič nedokázal odpovědět. Jsem si jistý, ale to stvoření má pravdu. Jistota už neexistuje. Lidé ale k přesvědčení nikdy nepotřebovali absolutní pravdu. Tyrathkové ano a to nás od nich odlišuje víc než tělesná stavba.

Pomoci se nedočkal ani u předsedy. Klidně pravil: „Nevím.“

Podprahově ucítil, jak všichni přítomní vzdychli.

Zachoval jsem se správně, odpověděl jsem jí po jejím.

„Jsem vděčna, že mluvíte pravdu,“ přeložil procesor. „Teď promluvím za svůj druh, jak je mou povinností. Tyrathkové tímto dnem přerušují veškeré styky s lidmi. Opustíme vaše světy. Nenavštěvujte naše.“

Rittagu-FHU natáhla dlouhou devítiprstou ruku a vypnula tlumočnický přístroj. Houkla na druha a společně se odebrali k východu.

V síni zavládlo hrobové ticho a trvalo, dokud se za xenoky nezavřely dveře.

Olton Haaker si odkašlal, narovnal záda a pohlédl na kiintského velvyslance v první řadě. „Pokud chcete odejít, pane Roulore, rádi poskytneme prostředky k návratu všech Kiintů na domovskou planetu. Je to lidský problém a nechceme jím ohrozit vzájemné vztahy.“

Sněhobílý Kiint vystrčil pseudopaži s malým procesorovým blokem. Vestavěný AV-projektor promítal šum. „Život

znamená nebezpečí, pane předsedo," řekl Roulor. „Bez ohrožení není radosti. Musíte se vyrovnat s prvním, abyste našli druhé. Mýlíte se, není to jen lidský problém. Všechny myslící rasy časem objeví pravdu o smrti."

„Vy jste to věděl?" zvolal naprosto nediplomaticky Olton Haaker.

„Ano, známe svou podstatu. Dávno jsme se s ní setkali a přežili jsme. Musíte udělat totéž. Nemůžeme vám pomoci, ale cítíme s vámi."

* * *

Provoz nad Valiskem slábl, za dva dny ubylo deset procent lodí. I když dopravu řídily Rubrovy podprogramy, nepředaly údaje hlavnímu vědomí. Osobnost habitatu upozornily až hospodářské ukazatele. Všechny lety byly naplánované chartery s nákladem surovin pro jeho drahou Magellanskou Itg. Jen adamitské lodě, ani jeden jestřáb z Rubrovy flotily.

Znepokojen si přehrál všechny zprávy z posledních lodí a hledal v nich známky nějaké krize nebo znepokojení v jiné části Konfederace. Na nic nepřišel.

Teprve když jeho hlavní osobnost jako každý týden kontrolovala Fairuzu, zjistil Rubra, že něco není v pořádku ani uvnitř habitatu. Fairuza byl další z dlouhé řady jeho chráněnců, potomek z deváté generace, slibný už od dětských let.

Být slibný podle Rubrových požadavků znamenalo ovládat ostatní děti ve školce, vždycky urvat největší díl cukroví nebo času na herních procesorech, trápit zvířata a pohrdat rodiči. Fairuza byl hrabivý, vznětlivý, surový, neposlušný a zlobivý chlapec. Rubra z něj měl radost.

V deseti letech věku mu začal do mozku pronikat pomalými vlnami pobídek a návrhů. Fairuza poznal temnou touhu jít dál, přesvědčení o vlastní pravdě, pocit osudovosti, nesnesitelné ego. Všechno díky Rubrovým myšlenkám ve vlastní hlavě.

Výchova slibných potomků se v minulosti mnohokrát nezdařila. Valisk byl plný neurotických zmetků, nepodařených

výsledků dřívějších pokusů o vytvoření energického bezohledného vůdce, který by byl hoden Magellanské Itg. Rubra musel dvě stě let snášet ponížení a smiřovat se s neschopností vlastní krve.

Fairuza byl ale na rozdíl od zbytku rodiny přizpůsobivý. Zatím dal najevo jen málo slabostí tak hojných mezi jeho předky. Rubra v něj vkládal skoro stejnou naději jako kdysi v Dariata.

Když ale teď vyvolal program, který měl čtrnáctiletou naději stále sledovat, nic se nestalo. Všemi nervy habitatu projela vlna šoku. Služebná zvířata sebou škubla. Hladké svalstvo cév a vodního potrubí se stáhlo, všechny tekutiny se rozvířily a autonomním systémům trvalo půl hodiny je uklidnit. Osm tisíc Rubrových potomků se zachvělo, od starců po novorozence, kteří ani neznali svůj původ.

Rubra chvíli nevěděl, co si počít. Jeho osobnost byla rovnoměrně rozmístěna po celém habitatu, konstruktéři Edenu tomu říkali homogenizované sebeuvědomění. Každý program, podprogram a autonomní rutina byl zároveň všude a nikde. Smyslové vjemy putovaly bez rozlišení všemi vrstvami nervů, kde se i ukládaly. Porucha nemohla nastat.

Porucha znamená, že nefungují jeho vlastní myšlenky. Má narušenou mysl, to poslední, co z něj zbylo.

Po šoku přišel strach. Taková katastrofa může mít jen několik důvodů. Nakonec může úplně zešílet. Edenité mu to beztak dlouho prorokují.

Začal vymýšlet úplně nové programy, které prověří jeho vlastní myšlenkovou strukturu. Jako přestrojení duchové se daly do práce, kontrolovaly rutiny a hlásily mu, jak na tom je.

Začal se rýsovat seznam poruch. Zajímavá sbírka. Některé podprogramy, jako Fairuzův hlídač, zmizely úplně, jiné nefungovaly, na několika místech měl zablokovanou paměť. Trápila ho absence logického klíče. Rubra nepochyboval, že na něj někdo útočí, ale jako útok to bylo velice podivné. Jedno ale viděl jasně: jeho nepřítel dokonale rozumí spřízněnosti a

myšlenkovým rutinám habitatu. Nedokázal uvěřit, že by ho sabotovali Edenité, na to jsou příliš povýšení. Za hlavní zbraň proti němu považovali čas; kohistánský konsenzus byl přesvědčen, že Rubra zůstane pohromadě nejvýš pár set let. A skrytá nevyhlášená válka proti někomu, kdo je neohrožuje, není jejich styl. Ne, je to někdo jiný. Někdo bližší.

Rubra si prohlédl vypnuté monitorovací podprogramy. Bylo jich sedm: šest z nich mělo sledovat obyčejné potomky pod dvacet let. Vzhledem k tomu, že ještě nepracovali v Magellanské Itg, nepotřebovali důkladný dohled. Ale sedmý… Rubra se ho za posledních patnáct let ani jednou neobtěžoval zkontrolovat. Třicet let s ním jeho nejnadějnější vnuk nepromluvil. Dariat.

V hrůze si uvědomil, že Dariat nějak získal částečnou vládu nad jeho myšlením. Aby ne, když dokázal vlastní mysl bránit třicet let. Dariat je jedinečný.

Rubra rychle odřízl svou hlavní osobnost a na vstupy umístil antivirové filtry. Nebyl si jistý, čeho chce Dariat dosáhnout, ale věděl, že ho stále ještě viní ze smrti Anastázie Rigelové. Časem se bude chtít pomstít.

Úžasné odhodlání. Skoro stejné jako jeho.

Rubra nebyl už léta tak vzrušený. Možná se s Dariatem dohodne, je mu necelých padesát, do stovky dost času. A když se nedohodnou, tak… ho může naklonovat. Stačí jediná živá buňka.

Když zabezpečil svou osobnost, vydal sérii nových rozkazů. Byly odlišné od čehokoli, co kdy do svých nervů pustil, čerstvé vzorce, pozměněná hierarchie, neviditelná pro každého, kdo je zvyklý na klasické postupy. Tajný příkaz našel všechny zrakové buňky, všechny spřízněné potomky, všechna služebná zvířata: najděte Dariata.

Trvalo to sedm minut. A Rubra byl velice překvapen.

Pozorovací podprogramy v osmdesátém pátém patře hvězdodrapu Kandi skoro nepoznal. Hvězdodrap obývaly spíš nižší vrstvy obyvatelstva, což v případě Valisku znamenalo

naprostou špínu. Největší změny se týkaly podprogramů v bytě Anderse Bospoorta, šíbra a poloprofesionálního násilníka. Jeden podprogram místo sledování prostoru v reálném čase stále přehrával starý záznam prázdného bytu.

Rubra ho úplně vymazal a nahradil funkčním. Vzápětí hleděl do zničeného bytu, všude se válelo mužské i ženské oblečení, zbytky jídla, prázdné láhve. Na stolech ležely hromady výkonných procesorových bloků z Kulu a desítky encyklopedických fleků – ne zrovna Bospoortovo čtivo.

Po zraku a sluchu se ohlásil čichový snímač. Rubra zalitoval. Najít zdroj nesnesitelného smradu nebylo těžké: u postele v pánově ložnici ležela Dariatova obézní mrtvola. Neměl šrámy, rány ani popáleniny. Ať už umřel jakkoli, na rtech mu zůstal křivý úsměv. Rubra se nemohl zbavit dojmu, že Dariat umíral s radostí.

Dariat byl se svým novým tělem navýsost spokojený. Už dávno zapomněl, jaké to je být hubený, proklouzávat přivřenými dveřmi výtahu, nosit normální oblečení a ne umolousanou tógu. Další výhodou bylo mládí. Dostal životnější schránku, štíhlou a silnou. Horganových útlých patnáct let nebylo na překážku, energistická síla všechno vynahradila. Dariat si zvolil vzhled snědého jednadvacetiletého atleta s hustou hřívou černých vlasů. Nosil obyčejné kalhoty a přiléhavé triko z bílé bavlny. Neměl sice přehnané svaly jako Nash v Bospoortově těle, ale holky se za ním rozhodně otáčely.

Díky výhodám energistické moci skoro zapomněl na svůj prvotní cíl. Skoro, ale ne docela. Jednal sám za sebe, protože na rozdíl od ostatních posedlých se nebál smrti a návratu do nicoty. Věřil v Anastáziino duchovno, teď víc než kdy dřív. Nicota je jen částí záhady umírání, za oním světem jsou další, protože Bůh má nezměrnou fantazii.

Myslel na to cestou k restauraci Tacoul. Ostatní posedlí ve skupině byli soustředění a nemluvní.

Tacoul byl ve Valisku vesmír sám pro sebe. Kdysi stylový stříbročerný interiér teď už nepoužívali ani revivaloví architekti, místo specialit skvělých kuchařů se podávaly ohřáté balíčky, minisukně vypadaly na přestárlých servírkách nepatřičně, ale klientela si na úpadek noblesy nestěžovala. Většina barů přitahuje určitý typ zákazníků; v tomto případě posádky kosmických lodí.

Když do podniku vešla Kiera Salterová s Dariatem v závěsu, u polypových stolků sedělo několik desítek lidí. Doplula k baru a objednala si. Dva muži se hned nabídli, že ji pozvou. Zatímco si hrála, Dariat se usadil u vchodu a prozkoumal prostor. Zadařilo se; pět pijanů mělo Rubrovy modré oči a na rameni stříbrnou hvězdu. Kapitáni jestřábů.

Dariat se soustředil na pozorovací podprogramy v nervech za stěnami, podlahou a stropem restaurace. Abraham, Matkin a Graci, mrtví v tělech se spřízněností, dělali totéž. Všichni čtyři podvratnými programy izolovali místnost od Rubrovy pozornosti.

Dariat je to naučil dobře. Za minutku byli hotovi a podnik zmizel. Nakonec se tiše stáhla dveřní svalová membrána, šedý pemzový povrch uvěznil všechny hosty v sále.

Kiera Salterová vstala a odehnala rádoby nápadníky. Když se jeden ohradil, bez rozmachu ho plácla hřbetem ruky přes spánek. Muž odlétl a s řevem dopadl na tvrdý polyp. Kiera se zasmála a poslala mu vzdušný polibek. „Nemáš šanci, miláčku.“ Kabelka se jí v ruce proměnila v brokovnici. Namířila na vyděšené hosty a pro výstrahu rozstřílela jeden lustr.

Všichni se pod deštěm střepů přikrčili. Několik lidí se pokusilo nadatovat nouzové hlášení místnímu procesoru. Posedlí už ale elektroniku dávno vyřadili.

„Oukej, lidi,“ zvolala Kiera s přehnaným americkým přízvukem. „Tohle je přepadení. Nikdo se nehne, cennosti nastrkáte tady do pytle.“

Dariat pohrdavě zafuněl. Přišlo mu nespravedlivé, že taková svině jako Kiera posedne tak nádhernou a křehkou dívku jako Marie Skibbowová. „Nech toho," řekl. „Přišli jsme si pro kapitány. Tohle nemusíš, tak přestaň."

„Nemusím, ale chci," opáčila.

„Poslyš, Kiero, ty jsi fakt kráva."

„Fakt?" Vystřelila na něj kulový blesk.

Servírky i hosté vykřikli a vrhli se za stoly. Dariat kouli v poslední chvíli odrazil rukou proměněnou v tenisovou raketu. Bílý oheň se vesele odrážel od nábytku a od stěn. Dariatovi ale při dotyku projela celým tělem elektřina.

„Přestaň buzerovat, Dariate," řekla Kiera. „Děláme, k čemu nás to tlačí."

„K tomuhle tě nikdo netlačil. Bolelo to."

„Už se probuď, úchyle. Bude tě to bavit daleko víc, když se vysereš na tu zhovadilou morálku."

Klaus Schiller a Matkin se mu posmívali.

„Nezodpovědností všechno zkazíš," upozornil ji Dariat. „Pokud máme ovládnout jestřáby, musíme udržet disciplínu. Tancuješ, jak ti pán Tarrug píská. Uklidni se, naslouchej vnitřní hudbě."

Hodila si pušku na rameno a namířila na něj prst. „Ještě slovo o těch sračkách a utrhnu ti hlavu. Vzali jsme tě s sebou jenom proto, abys vyřadil osobnost habitatu. Já tu rozhoduju. Já stanovuju cíle a já určuju, jak to uděláme. Co nám nabízíš ty, srabe? Sto let prohrabávat podlahu habitatu, dokud nenajdeme Rubrův mozek? To je tvůj velkej plán?"

„Ne," odvětil ledově. „Jak jsem řekl, Rubru nepřekonáme fyzickými prostředky. Nijak ti nepomůže posednout všechny obyvatele Valisku, dokud se nevypořádáme s Rubrou. Myslím, že s jestřáby děláme chybu. Ani jejich síla nám proti němu nepomůže. A když je začneme posedat, riskujeme, že na sebe přitáhneme pozornost."

„Přeje-li si Alláh," zamručel Matkin.

„Copak to nechápeš?“ obrátil se na něj Dariat. „Když se soustředíme na ovládnutí Rubry a posednutí nervových vrstev habitatu, dosáhneme všeho. Budeme bohové.“

„To je skoro rouhání, synu,“ prohlásil Abrahám Kanaán. „Měl by sis dávat pozor na slova.“

„Do prdele. Tak jako bohové, stačí? Jde o to…“

„Jde o to, Dariate,“ skočila mu do řeči Kiera a pro větší důraz na něj namířila brokovnici, „že se chceš pomstít. Nepovídej, že to není pravda, protože ses kvůli ní byl schopen i zabít. My víme, co děláme. Nabíráme další, abysme byli silnější. Když ti to nevoní, možná bys měl strávit v nicotě delší dobu, abys pochopil.“

Už když dával dohromady protiargumenty, uvědomil si, že prohrál. Ostatní posedlí se na něj mračili, z jejich hlav cítil chlad. Slaboši. Zajímá je jenom tady a teď. Jsou to zvířata. Jejich pomoc ale potřebuje.

Kiera zase vyhrála, stejně jako když tehdy chtěla, aby prokázal věrnost sebevraždou. Posedlí chtěli, aby je vedla ona, ne on.

„Dobře,“ vzdal to Dariat. „Ať je po tvým.“ Zatím.

„Děkuji,“ ucedila ironicky Kiera. Vycenila zuby a odplula k prvnímu kapitánovi.

Během hádky hosté ani nedutali, jak už to bývá, když vám někdo přímo před nosem plánuje osud. Debata skončila. O osudu je rozhodnuto.

Servírky schované za barem začaly ječet. Sedm chlapů z vesmíru vyrazilo ke dveřím, pět dalších se vrhlo na posedlé se vším, co jim přišlo pod ruku: se štěpnými noži (nefungovaly), s uraženými lahvemi, nervovými rušičkami (nešly zapnout) a holými pěstmi.

Posedlí použili bílý oheň, mířili na kotníky a na zápěstí, mrzačili, ale nezabíjeli, poutali údy chapadly energie.

Když se oběti svíjely na zemi a ve vzduchu visel pach spáleného masa, přikročili posedlí k druhé fázi.

Když přišel čas zázraků, trčel Rocio Condra v nicotě už pět set let. Šílenství jako donekonečna protažený poslední výdech před udušením, stále jen ve tmě, tichu, prázdnu… Milionkrát si přehrál vlastní život, ale to ani zdaleka nestačilo.

Pak přišly zázraky, z vesmíru za zdí začaly prosakovat pocity. Trhliny v nicotě onoho světa, maličké a pomíjivé, ale přesto oslnivé jako slunce mezi černými mraky. A do té zářivé hlučné skutečnosti pokaždé unikla jedna duše, utekla vstříc svobodě a kráse. Rocio s ostatními vyl zoufalstvím. Dali se do ještě úpěnlivějšího přemlouvání živých, slibovali jim spásu a povznesení, jen když jim pomohou.

A sliby zřejmě zabíraly. Ve tmě se objevovalo víc a víc trhlin, tolik, že je začaly samy mučit. Věděli o cestě ven, ale nikdy na ni nemohli.

Až teď. Tentokrát… Tentokrát Rocia Condru oblila záře tak jasná, že málem přestal vnímat. Ve víru kdosi volal o pomoc, o úlevu z bolesti.

„Pomohu," lhal Rocio. „Pomohu ti."

Když se zběsilé myšlenky upjaly na jeho falešná slova, naplnila Rocia bolest. Bylo to daleko víc než vyčpělé odlesky dávného utrpení ve společenstvu zatracených duší. V myšlenkách ubožáka cítil zase váhu, sílu. A bolest se vzpínala k extázi. Rocio vnímal roztřesené ruce a nohy, spálenou kůži, vyřvané hlasivky. Bylo to nádherné, masochistická slast.

Myšlenky ubožáka slábly a stahovaly se, mozek zabíral Rocio. Rychle prožíval všechny pocity živých, tlukot srdce, vzduch v plicích. Jeho hostitel se stále zmenšoval. Rocio ho instinktivně utlačoval, s každou vteřinou snáze a jistěji.

Z nicoty slyšel vzteklý řev ostatních duší, jež neměly takové štěstí. Hořké hrozby, výčitky.

Pak už zněl jen slabý nářek hostitele a jakýsi vzdálený tázavý hlas se ptal, co je s jeho milým. Rocio vyplnil celý mozek.

„Stačí," řekla nějaká žena. „Potřebujeme tě na něco důležitějšího."

„Nechte mě!“ vykašlal. „Už jsem skoro v něm, skoro…“ Sílil, posedlé tělo ho začalo poslouchat. Uslzenýma očima nad sebou rozeznal tři postavy. To jsou jistě andělé. Nádherná dívka oděná jen světlem.

„Ne,“ prohlásila. „Mazej do jestřába. Hned.“

To musí být nějaká strašná chyba. Copak to nechápou? Stal se zázrak. Vykoupení. „Jsem v něm,“ vysvětloval Rocio. „Vidíte? Mám tělo. Dokázal jsem to.“ Zvedl ruku a uviděl na ní obrovské puchýře.

„Tak zase vypadni.“

Ruka se rozpadla. Na tvář mu chlístla krev a oslepila ho. Chtěl křičet, ale hlasivky jen sípaly.

„Padej do jestřába, pitomečku, nebo tě pošleme rovnou zpátky do nicoty. A tentokrát se sem už nedostaneš.“

Další strašná bolest, následovaná stejně děsivou otupělostí, mu prozradila, že přišel o pravou nohu. Trhají mu krásné nové maso a nic mu nenechávají. Bezmocně zuřil nad tou nespravedlností. Vtom v hlavě uslyšel něco jako ozvěnu.

Vidíš? zeptal se Dariat. Mysli takhle.

Rocio to udělal a spřízněnost ho spojila s Mindorem. **Co se děje?** zakřičel vyděšený jestřáb. Rocio už přišel i o levou nohu. Slabiny mu zalil bílý oheň.

Perane! zařval jestřáb.

Rocio myšlenkami napodobil kapitánův mentální tón. **Pomoz mi, Mindore.**

Jak? Co se děje? Necítím tě. Uzavřel ses mi. Proč? To jsi nikdy neudělal.

Promiň. To ta bolest, mám infarkt. Umírám. Pusť mě k sobě, příteli.

Pojď. Pospěš si!

Spřízněná vlna se rozšířila, jestřáb čekal na svého kapitána, plný lásky a soucitu, přes nesmírnou velikost a sílu něžný, důvěřivý tvor. Kiera Salterová přitlačila.

Rocio naposledy proklel ďábly, kteří mu nedali na výběr, opustil drahé lidské tělo a utekl po spřízněné vlně. Bylo to jiné,

než když odcházel z nicoty. Tehdy se sem vnutil, ale teď ho uvítalo láskyplné objetí nic netušícího obra.

Energistický nexus zrozený z jeho duše se usadil v nervech jestřába a jakmile Kiera rozdrtila kapitánovu lebku, přerušilo se spřízněné spojení.

Mindor hřadoval na prostřední ze tří přistávacích říms habitatu a trpělivě nasával výživnou polévku. Za nerotujícím kosmoportem zářily bledé zelenožluté pruhy plynového obra Opuncie. Jestřába ten pohled uklidňoval. Narodil se tady a za osmnáct let dorostl do stopětadvacetimetrové délky. I mezi rozrůzněnými jestřáby byl se svým válcovým tvarem raritou. Zelený polypový trup brázdily purpurové kruhy, ze zadního konce rostly tři široké ploutve. Na těle tvaru zploštělé rakety musel modul pro posádku připomínat aerodynamickou kapku.

Jako všichni jestřábi a sokoli měl Mindor distorzní pole složené kolem trupu. Jakmile ale nervy obsadil Rocio Condra, prudce se roztáhlo. Duše zabrala daleko víc neuronů než v lidském mozku a ovládla patřičně větší energistickou sílu. Kromě vyhrazené části vědomí hned ovládla i okolní synapse a zničila podprogramy, jež měly osobnost kapitána udržet nezměněnou.

Vyděšený jestřáb se ještě zeptal **Kdo jsi?** a pak ztratil vědomí. Rocio ale nedokázal nesmírně složité funkce jestřába ovládnout tak snadno jako lidské tělo. Nevedl ho instinkt, neměl se čeho chytit. Narazil na neznámé území, za jeho života žádné kosmické lodi neexistovaly, natožpak živé.

Autonomní rutiny určené k řízení orgánů dál pracovaly. Distorzní pole ale jestřáb ovládal vědomě.

Pár vteřin po posednutí se pole nekontrolovaně vydulo. Jestřáb vzlétl, hadice s krmením zůstaly viset v prostoru. Polévka stříkala do vakua, habitat musel sám zavřít svěrače.

Mindor se zhoupl dozadu, dopředu a pak se vznesl tři metry nad hřibovitý podstavec. Rocio se zoufale snažil ukrotit splašené proudy ve vzorovacích uzlinách. Bohužel se mu to nedařilo. Vnímání hmoty, hlavní smysl jestřába, pramenilo z

přesné práce s gravitonickou distorzí. Rocio nedokázal poznat, kde je, natožpak se vrátit tam, kde byl.

Co to, kurva, vyvádíš? ozval se naštvaně Rubra.

Mindor otočil záď, ploutvemi málem odřel římsu. Řidič obslužného vozíku dupl na brzdy a rychle zmizel zpátečkou. Ploutev minula vozítko sotva o pět metrů.

Pardon, omluvil se Rocio, zatímco v jestřábově paměti zběsile hledal nějaký řídicí program. **Mám tu výboje proudu. Za vteřinku to najdu.**

Dva další jestřábi se dali do tance, posedlí zatracenými dušemi. Rubra se i je snažil umírnit.

Rocio se už naučil trochu ovládat pole a skládat vnímání hmoty se signálem optických čidel. Trup už sklouzl nebezpečně blízko ke kraji přistávací římsy.

Přeladil pole, aby ho vrátilo na místo. Měl radost, jak se mu to povedlo, dokud si nevšiml, jakou rychlostí letí k polypové stěně. A u ní hřaduje jiný (neposedlý) jestřáb.

Nemůžu zastavit, křikl na něj.

Jestřáb okamžitě vylétl šedesát metrů nad podstavec a hned Rociovi od plic vynadal. Mindor vklouzl na jeho místo, podařilo se mu přibrzdit ještě před trupem habitatu.

V restauraci Tacoul podlehli Kieře poslední dva kapitáni jestřábů a jejich lodě vystřelily z římsy jako rachejtle. Rubra a ostatní jestřábi na ně volali. Tři živé lodě, polekány chováním posedlých druhů, vyrazily za nimi. Vypadalo to, že se v kilometrové mezeře mezi římsami musejí každou chvíli srazit. Rubra jim začal vysílat letové vektory a dožadovat se poslušnosti.

Rocio zatím ovládl základy dynamiky distorzního pole. Vrátil se na vlastní podstavec. Na pátý pokus se mu podařilo přistát.

Snad už vás to přestalo bavit, zaryl Rubra, když se celé hejno usadilo na místa.

Rocio zahanbeně přitakal. Se zbylými čtyřmi posedlými jestřáby se spojil na soukromé vlně a vyměnil si s nimi informace ohledně ovládání nových těl.

Po půlhodině experimentů Rocia příjemně překvapilo, kolik toho vidí a vnímá. Okolí plynového obra bylo plné nejrůznějších druhů energie a spousty volně letící hmoty. Překrývaly se tu vlny magnetické, elektromagnetické a částicové energie. Dvacet měsíců, stovky menších asteroidů. Všechny přesně vnímal několika způsoby: jako souzvuky, barvy, pachy. Měl daleko víc smyslů než člověk. A jakýkoli počitek je lepší než nicota.

Spřízněná vlna utichla, posedlí jestřábi vyčkávali.

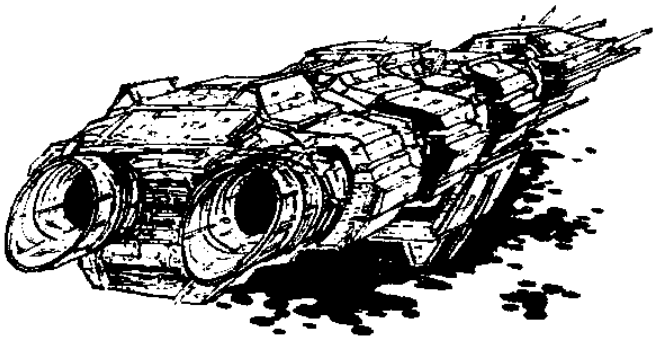

7

Přeplněný raketoplán vcelku bez problémů stoupal lalondskou stratosférou směrem od hornatého východního pobřeží Amarisku. Teprve ve výšce sta kilometrů, kde řídnoucí ionty přecházejí téměř ve vakuum, musel Ashly zapnout reakční pohon. Tehdy začaly potíže. Raketové motory nebyly na takovou zátěž stavěné a pilot musel teplotu plazmatu vytáhnout nad povolené hodnoty. Chladiče spouštěly poplach, Ashly některé výzvy poslouchal, jiné ignoroval. V životě neměl s pilotáží tolik práce a jen zkušenosti mu poradily, kam až může zajít, jaké riziko podstoupit.

Zásoby energie, stav paliva a bezpečnostní normy se mu v hlavě proplétaly jako trojrozměrné bludiště. Faktory se pomalu sbíhaly a z rovnic vypadávaly výsledky: úniková rychlost ve výšce sto dvaceti kilometrů. Teoreticky mu tak v nádrži zbude sedm kilo reaktivního paliva. „Ale mizerná výška," zabručel. No nic, na orbitě se sejdou s Lady Mac.

Všech dvacet devět důvodů přetížení raketoplánu za ním vesele pokřikovalo a výskalo nehledě ke snaze otce Horsta a Kelly Tirrelové trochu je utišit. Nepotrvá to dlouho, zalitoval Ashly, děti v beztíži vždycky zvracejí, zvlášť takhle malé.

Požádal letový počítač o kanál na Lady Mac. Najít lalondskou spojovou družici chvíli trvalo a i poté bylo spojení špatné. Nepříjemná připomínka moci zlých sil na prokleté planetě.

„Jozue?"

„Máme tě, Ashly."

„Budeš si mě muset vyzvednout. Dostat se na orbitu mě bude stát všechno palivo. Tu máš vektor.“ Ashly oddatoval soubor z letového počítače.

„Ježíši, to je o chlup.“

„Já vím. Je mi líto, ale děti jsou moc těžké. A v přístavu budeš muset vyměnit oba raketové motory. Přetáhnul jsem teplotu. Neuškodí ani kompletní prohlídka rámu.“

„No jo, příplatek na pojistku už stejně nedostanu. Spojení za dvanáct minut.“

„Díky, Jozue.“

Dětské hlásky v kabině znatelně utichly. Zrychlení kleslo na dvacetinu gé. Rakety zhasly. Letový počítač ohlásil, že v nádrži zbyly čtyři kilogramy paliva.

Pak se ozvalo první dávení. Ashly se obrnil.

V kajutách Lady Macbeth znělo akcelerační varování. Edenité, kteří pomáhali Saře Mitchamové a Dahybimu Yadevovi připravit loď na třicet dětí, pospíšili do křesel a na provizorní matrace. Všichni měli stejný ustaraný výraz. Vzhledem k tomu, čím prošli za posledních třicet hodin, nebylo divu. Kvílivá siréna jim připomínala jen samé ošklivé vzpomínky.

„V klídku,“ prohlásil Jozue. „Bude to měkký přetížení, jenom manévrujeme.“

Byl na můstku sám, světla ztlumená, aby bylo lépe vidět na holomonitory a AV-projekce. Samota mu kupodivu vyhovovala. Byl to, co vždycky chtěl – nebo si to myslel, kapitán kosmické lodi zbavený jakékoli jiné odpovědnosti. Pilotování veliké lodě k nehybnému raketoplánu mu nenechalo příliš času na rozebírání důsledků nedávných událostí: Warlow je mrtvý, žoldáci jakbysmet, planeta je ztracená a flotila rozprášená. Nechtěl myslet na zmršenou bojovou akci ani na posedlé ve vesmíru. Musí se soustředit na bezprostřední problém a všechno ostatní pustit z hlavy.

Citový útlum ho uvolnil. Všechny bitvy vyhráli, zachránili Edenity, děti a teď Kelly. Za chvíli budou doma.

Co může ještě chtít?

Odpověděl mu neodbytný pocit viny.

Jozue vyrovnal Lady Mac kilometr nad raketoplánem a počkal, až je spojí orbitální mechanika. Obě lodi vlétly do stínu planety, oceány od pevnin už rozlišila jen radarová a infračervená čidla.

Přes letový počítač se spojil se zbylými pozorovacími družicemi nad Lalonde. Obraz se rychle složil.

Amarisk už ležel na slunci, ze čtvrtiny byl pokrytý rudou mlhou. Mrak se z povodí Juliffe šířil rychlostí hurikánu. Přesto stále vypadal jako sametový přehoz, homogenní a neprůhledný. Šedá skvrna, jež visela nad žoldáky v oblasti Quallheimu, už také zmizela. Mrak obtékal hory a plnil údolí. Z rudého moře vyčnívaly jen zasněžené vrcholky nejvyšších štítů, ledovce v oceánu krve.

Jozue k mrakům původně cítil odpor. Teď měl strach. Děsila ho naznačená síla.

Vrátil se k obrázkům z vnějších senzorů Lady Mac. Raketoplán letěl půl kilometru od ní, křídla měl zatažená. Jozue si pohrál s obvodovými manévrovacím tryskami a nasměroval Lady Mac hangárem přímo na špici letounu.

Ashlymu kapitánovo pilotní umění jako vždy vyrazilo dech. Z hangáru vyjela kolíbka, ladně srovnala osu a najela na aerodynamický nos raketoplánu. Samozřejmě hned na první pokus.

Nosná konstrukce zaduněla a raketoplán pomalu zajel do úzkého válcového hangáru. Ashlymu přistála na skafandru další lepkavá páchnoucí koule. Nesnažil se ji setřít, to by ji jen rozdělilo na menší. A ty by mohl vdechnout.

„Osm vás bude muset zůstat v kabině," nadatovala mu Sarha.

„Děláš si srandu," odpověděl Ashly zděšen.

„Smůla, Ashly. Ale podpora života nezvládne tolik lidí na palubě. Opravdu potřebuju vzduchový filtry raketoplánu."

„Proboha,“ zazoufal si. „No dobře. Ale rychle sem pošlete ruční sanitační jednotky.“

„Už na vás čekají v komoře.“

„Díky.“

„Napřed pošli nejmenší děti. Nastrkám je do stáze.“

„Jo.“ Nadatoval letovému počítači, ať otevře průlez, a pak zašel za otcem Elwesem ohledně rozdělení dětí.

Zbylé dvě funkční fúzní trubice Lady Macbeth naskočily, sotva se raketoplán ocitl v hangáru. Loď na jednom gé vystoupala na vyšší orbitu a zamířila na skok k Tranquillity.

Daleko za ní se červený mrak rozvlnil a vzedmul. Ze středu vylétl sloup tornáda dobrých dvacet kilometrů nad hradbu kumulů. Několik minut se ohýbal jako kynoucí – nebo tápající – spár. Pak začala Lady Mac zatahovat čidla a chladiče. Jasný modrobílý fúzní plamen pohasl a za chvíli loď zmizela za horizontem událostí.

Tápavý prst se poražen sklonil a splynul s klidným mračnem. Okraje se dál roztahovaly krajinou.

* * *

Výhled z montereyského Hiltonu byl tak nádherný, jak se dalo čekat jedině u budovy za tři sta padesát milionů dolarů. Al Capone jím byl unesen. Nixonovo apartmá leželo v nejnižším patře, v oblasti standardní gravitace. Za velikým protiradiačním prohnutým oknem největší ložnice se točila Nová Kalifornie. Planeta vyzývavě zářila na pozadí černého hvězdného nebe. Capone byl jen zklamaný, že odtud hvězdičky neblikají, jako když se na ně díval za letních nocí ve srubu u Round Lake. Jinak si ale připadal zase jako král.

Šedesát pater hotelu trčelo z asteroidu Monterey sto deset tisíc kilometrů nad Novou Kalifornií. Kromě edenitských hvězdodrapů (jejichž vzor Hilton nezapřel) bylo v Konfederaci jen málo podobných staveb. Turistům se jen vzácně naskytl takový výhled na terrakompatibilní planetu.

To je hloupost, pomyslel si Al Capone, za pořádné prachy by se dala postavit celá síť takových hotelů. Nemohl si ale dovolit celý den se jen dívat na Novou Kalifornii. Za dveřmi apartmá cítil poručíky Organizace. Rychle se naučili ho nerušit, když chtěl soukromí. Ale potřebovali rozkazy, aby nezlenivěli. Al věděl, jak rychle se všechno rozpadne, když nechá lidem volný čas. Možná je na jiném světě, ale lidé se nezměnili.

Jako na zavolanou Jezzibella zapředla: „Pojď sem, miláčku."

No, pár lidí se možná změnilo, ve dvacátých a třicátých letech se ženské takhle nechovaly. Tehdy byly buď děvky, nebo manželky. Al ovšem začínal mít dojem, že ani v tomhle století nežije moc žen jako Jezzibella.

V jednu chvíli hezoučká jako kotě, za chvíli šelma tvrdá a nelítostná jako on. Al měl energistickou sílu, a tak dokázal se svým frantíkem hotové zázraky. Zázraky, o jakých nevěděla ani Jezzibella. Byl na sebe hrdý, pokaždé aspoň chvíli, protože jen tehdy ho o něco prosila, škemrala, ať nepřestává, do nebe ho vynášela. Většinou to bylo naopak. Kurva, dokonce líbala jako kluk. Smůla byla v tom, že když na jejím do běla rozpáleném těle provedl všechny ty neslýchané věci, chtěla ještě, a znovu, a znovu…

„Prosím, drahoušku. Fakt se mi líbila ta egyptská pozice. Nikdo jiný na to není dost velký."

Al vzdychl a vrátil se do zapuštěné postele. Ta holka nemá špetku studu, leží tady úplně nahatá.

Usmál se a nechal zmizet předek bílého obleku. Jezzibella nad jeho erekcí výskala nadšením. Pak padla na záda a okamžitě změnila postavu. Al hleděl na vyděšenou panenskou školačku.

Vnikl do ní zostra, nesnažil se o finesy. Nevěřícně vykřikla, prosila, ať přestane, ať je něžný. Nedokázala ale odolat, milenci jako on nemohla odolat žádná. Za pár minut už místo křiku slastně sténala a blaženě se culila. Vyrážela proti němu, s

ladností akrobatů se vzájemně proplétali. Nesnažil se ovládat, čekat na ni, udělal se, když přišel jeho čas, nehledě na cokoli.

Když otevřel oči, hleděla Jezzibella jako opilá na strop a olizovala si rty. „To byla mrdačka pro bohy," protáhla. „Musíme si to někdy zopáknout."

Al to vzdal. „Musím jít. Srovnat hochy do latě, vždyť to znáš."

„Jasně, kotě. Jak je zaúkoluješ?"

„Proboha, ty pitomá couro, řídím celou planetu. Myslíš si, že je to prdel? Musím hlídat milion kravin. Vojáci potřebujou rozkazy, jinak zasmrádnou."

Jezzibella vyšpulila rtíky a překulila se k pokojovému procesoru u postele. Něco vyťukala a zamračila se. „Ale, miláčku, budeš muset stáhnout to svý pole."

„Promiň," zabručel a silou vůle utlumil myšlenky. Elektrika jinak v jeho blízkosti nefungovala.

Když si Jezzibella přečetla čísla na displeji (na datování v Alově přítomnosti dávno zapomněla), obdivně pískla. Podle Harwoodova úřadu žilo na Nové Kalifornii čtyřicet milionů posedlých. Vypadalo to, že pověsit se na Ala bylo zatím její nejlepší rozhodnutí. Na tenhle anarchistický úlet čekala celý život. S Alem měla moc nad životem a smrtí, která ji stimulovala víc než obdiv fanoušků na největším koncertu.

Jak mohl někdo tušit, že gangster z dávných dob dokáže ovládnout a spoutat celou planetu? Přesně to se mu povedlo. „Jenom musíš vědět, za který nitky zatáhnout," řekl jí cestou k asteroidu.

Všech čtyřicet milionů posedlých mu samozřejmě nebylo věrných, dokonce je ani nezapojil do Organizace. Ale věrnost mu neodpřisáhli ani obyvatelé Chicaga. Přesto se stali jeho poddanými. „Stačí, aby byla Organizace připravená, až sem posedlí přijdou," vysvětloval. „Doma v Chicagu mi říkali gangster, protože mi do zelí lezla ještě jedna organizace: vláda. Prohrál jsem, protože ty čímani byli větší a silnější. Tentokrát

takovou chybu neudělám. Tentokrát budu všechno řídit jenom já.“

I stalo se tak. První den ho pozorovala při práci, jak zabírá obranné družice, a pak s ním seděla ve velíně na Monterey, z něhož Organizace udělala hlavní stan. Sledovala ho a docházelo jí, co provedla, když se na něj nalepila. Viděla, jak z lidí staví pyramidu. Aniž by se jedinkrát rozzlobil, vydával Al rozkazy poručíkům, ti je předávali svým podřízeným a tak dále. Pyramida stále rostla, v nejnižším patře nabírala rekruty a v nejvyšším moc. Hierarchii zajišťovalo chladné a bezohledné užívání síly.

Orbitální obrana jako první zlikvidovala vládní budovy od senátu a vojenských základen až po místní policejní služebny. (Al policii opravdu nenáviděl. „Ty kuřimrdi mi odkráglovali bráchu,“ zavrčel na vysvětlenou.) V kaluži lávy skončily i maloměstské radnice. Osm hodin chrlily kanony energetické pulzy na nešťastnou bezmocnou planetu, již měly bránit. Kdokoli se postavil na odpor, zemřel. Posedlí se pak mohli nerušeně šířit krajem.

Lidé z Alovy Organizace mezi nimi měli hlavní slovo, určovali směr útoku, zjišťovali, kdo přesně se vrátil ze záhrobí, z jaké doby, co kdo umí. Vyplněné dotazníky putovaly do kanceláře Avrama Harwooda v Monterey a úředníci v nich hledali potenciálně využitelné spolupracovníky. Vybraná hrstka pak dostala nabídku, která se… „Nedá odmítnout,“ jásal Al.

Bylo jich málo, ale vládnout nemohou všichni. Al na to dohlédl, palebná síla Organizace se s nespokojenci rychle vypořádala. A když obsadil orbitální obranu, získal i nezničitelnou vojenskou komunikační síť, jedinou, která fungovala i v přítomnosti posedlých. Pokud se tedy mezi čerstvými posedlými objevili nespokojenci (a že se objevovali často), nemohli se spojit s ostatními, aby vytvořili organizovanou opozici.

Nakonec na sebe byla Jezzibella hrdá. Tady se tvořily dějiny, jako když Eisenhower začínal invazi v Normandii nebo když Richard Saldana odváděl národ z Nového Kongu na Kulu. Byla hrdá a nadšená.

Po displeji procesorového bloku přeběhly další údaje. V oblastech ovládaných Organizací zůstalo přes šestnáct milionů živých. Harwoodův úřad prohlásil, že je mají posedlí nechat na pokoji, aby neselhaly základní služby a výroba. Organizace je zatím chránila. Jezzibella ovšem pochybovala, že to vydrží dlouho.

Posedlí organizovali i výpravy do dosud nezasažených měst a okresů. Podle taktických odhadů má být na Nové Kalifornii zítra stejnou dobou sto milionů posedlých. Do tří dnů získá Organizace naprostou vládu nad planetou.

A včera měla k pobavení jen pár nemotorných puberťáků a družinu patolízalů.

„Vypadá to, kurva, úžasně, Ale," řekla. „Máš na to."

Plácl ji přes zadek. „Vždycky jsem měl. Není to tu jiný než v Chicagu. Jde jenom o měřítko, tohle je sakra větší věc, ale Avvyho hoši na to dohlídnou, šikovný cifršpioni. Avvy se nedostal na radnici San Angeles jako kdysi Big Jim Thompson v Chicagu. Ne, ne, Avvy má na papíry nos."

„To má i Leroy Octavius."

„Jo. Už chápu, proč sis ho chtěla nechat. Užil bych víc takovejch frajerů."

„Na co?"

„Na provoz, co jinýho. Aspoň na pár dní." Nahrbil se a promnul si tvář. „Pak začne teprve pořádnej kravál. Většina tupců dole chce zmizet i s planetou. Jéžiš, Jezzibello, ani nevím, jestli je dovedu zastavit." Včera dal Emmetu Morddenovi osmkrát svolení k palbě na města a čtvrti, kde se objevil červený mrak. Pokaždé to pachatelům došlo a přestali.

Zatím byl na vrcholu. Ale těžko si představoval, jak to půjde, až dobude celou planetu. Posedlí se ztratí v červeném mraku, protože Al je jediný, kdo si nepřeje zmizet. Jakmile jim

dá celý svět, začnou se zajímat, co jim brání v dosažení prvotního cíle. A nějakej chytrák se za ně postaví. Nebylo by to poprvé.

„Tak jim dej víc práce," navrhla Jezzibella.

„No jasně, prdelko. Dal jsem jim kurva celej svět, co by ještě chtěli, prokrista?"

„Podívej, ty mi tu říkáš, že tohle všechno skončí, až posedlí zmizí s Novou Kalifornií z vesmíru, je to tak? Všichni si budou rovní a nesmrtelní."

„Jo, asi tak."

„To znamená, že nebudeš nic, nebo aspoň nic extra."

„To ti tu, kurva, pořád vykládám!" Jezzibella se zase změnila. Nikdy ji takovou neviděl: vypadala jako knihovnice nebo učitelka. Ani trošičku sexy.

Al sykl mezi zuby, každá její proměna ho polekala. Jezzibella přece nemá energistické schopnosti.

Nahnula se k němu, vzala ho za ramena a zblízka se mu zahleděla do očí. „Když nebudeš nic, nebudou nic ani tvoji poručíci. To určitě nechtějí. Musíš si najít důvod, a sakra dobrý důvod, proč udržet Organizaci pohromadě. Jakmile jim to dojde, nějakou dobu se udržíš na koni."

„Ale vždyť jsme vyhráli. Nemáme jedinou výmluvu, proč v tom pokračovat."

„Máš jich spoustu," namítla. „Jenom toho nevíš dost o moderní galaxii, abys dokázal plánovat dlouho dopředu. Ale s tím ti pomůžu. Dobře poslouchej."

Novokalifornská planetární vláda v rozpočtu štědře pamatovala na místní obranu. Předně podpořila zbrojní průmysl a pomohla mu k exportu. Velká flotila dávala zároveň světu vliv v Konfederaci.

Důraz na obranu vedl k vynikající struktuře velení, řízení a komunikací, jejichž centrem byl hlavní štáb kosmických operací na Monterey. Velitelské stanoviště bylo zavrtané hluboko ve skále pod první biosférickou dutinou.

Nejmodernější umělé inteligence a spojové systémy tu sbíraly informace z hejn pozorovacích satelitů a zbraňových základen. Štáb dokázal koordinovat obranu celé hvězdné soustavy proti čemukoli od široké invaze po sebevražedný útok antihmotové lodě. Nikdo bohužel nepočítal s možností, že nepřítel štáb obsadí a obrátí zbraně proti planetě a jejím asteroidům.

Poručíci Organizace se rozdělili na dvě skupiny. Podřízení Avrama Harwooda se zabývali čistě administrativou a řízením. Menší skupina Silvana Richmanna a Emmeta Morddena ovládala zbraně. Rameno zákona. Alova zákona. Palebnou sílu svěřil výhradně posedlým pro případ, že by si nějaký živý chtěl hrát na hrdinu.

Když Al s Jezzibellou vešli, veliké nástěnné hologramy ukazovaly satelitní snímky Santa Volty. Z několika obytných bloků stoupal dým. Grafické symboly vyznačovaly postup Organizace. Pod schématem diskutoval Silvano Richmann s Leroyem Octaviem, jak nejlépe zvládnout obyvatelstvo. V osmi řadách za nimi trpělivě čekali spojaři.

Když vešel Al, všichni se otočili. Usmívali se, hvízdali, provolávali slávu. Všechny obešel a poplácal po zádech, tu zavtipkoval, tam poděkoval, dodával odvahy.

Jezzibella šla krok za ním. S Leroyem na sebe mrkli.

„Tak jak to jde?“ zeptal se Al vyšších důstojníků, když skončil s obchůzkou.

„Víceméně se držíme rozvrhu,“ odpověděl Mickey Pileggi. „Někde se staví na odpor, jinde hned lehli na záda a roztáhli nohy. Předem nikdy nevíme. Rozneslo se, že neposedáme všechny. Pomáhá to. Mají v tom zmatek.“

„U mě to vypadá taky dobře, Ale,“ přidal se Emmet Mordden. „Satelity monitorujou vesmírný vysílání. Není to lehký, protože většina signálů je přesně směrovaná. Ale vypadá to, že zbytek soustavy o nás ví.“

„Budou s nima potíže?“ zeptal se Al.

„Ne, pane. Při obsazení asteroidů jsme zajali skoro čtyřicet procent novokalifornských vojenských lodí. Dalších dvacet

procent slouží v Konfederačním loďstvu. V soustavě nás tedy může ohrozit nejvýš padesát lodí. Všechny družice jsou ale v pohotovosti. I kdyby se admirálové dali dohromady, je jim jasné, že zaútočit na nás se rovná sebevraždě.“

Al si zapálil doutník a vyfoukl kouř na hologram. Taktické schéma blízké orbity, říkal včera Emmet. Vypadalo docela klidně. „Vypadá to, že to zvládáš, Emmete. Dobrá práce.“

„Díky, Ale.“ Nervózní mužík nadšením poskočil. „Jak vidíš, milion kilometrů nad planetou není jediná loď kromě pěti sokolů. Drží se sedm set tisíc kilometrů nad póly. Řekl bych, že sledují, co bude dál.“

„Špehové?“ nadhodil Al.

„Ano.“

„Měli bysme je rozstřílet na kusy,“ zvolal Bernhard Allsop. „Nemám pravdu, Ale? Konečně těm edenským komoušům dojde, že s nima se srát nebudem.“

„Mlč,“ okřikl ho shovívavě Al.

Bernhard sebou škubl. „Jasně, Ale. Nic jsem neřek.“

„Dokážete sokoly sestřelit?“ zeptala se Jezzibella.

Emmet se podíval na Ala a olízl si suché rty. „No, je to těžké, víme? Nad póly jsou schválně, energetickými zbraněmi k nim nedostřelíme. A když vypustíme bojové vosy, prostě zmizí v červí díře. Ale nemůžou nám ublížit.“

„Zatím ne,“ poznamenal Al. Žmoulal doutník střídavě v levém a pravém koutku. „Ale budou vědět, co děláme, a dostanou bobky. Za chvíli o nás bude vědět celá Konfederace.“

„Říkala jsem ti, že s nima budou potíže, Ale,“ řekla jako na zavolanou Jezzibella. Kňourala jako děvka.

„No jistě, prdelko,“ přitakal, aniž by odtrhl pohled od hologramu. „Musíme s nima něco udělat,“ prohlásil Al na celý sál.

„Ale, Ale,“ začal Emmet, „zkusit to můžeme, jenže…“

„Ne, Emmete,“ zarazil ho velkodušně Al. „Já tady nemluvím o pěti posranejch lodích. Mluvím o tom, co je za nima.“

„O Edenitech?“ zajásal Bernhard.

„Jo, zčásti. Ale Edeniti nejsou všechno, nebo ne? Musíš to brát velkoryse. Jsme ve velkým vesmíru.“ Všichni mu viseli na rtech. Kurva, Jez měla zase pravdu.

„Edeniti nás prásknou celý Konfederaci. Co se pak stane, hm?“ Otočil se dokola, ruce teatrálně rozpřažené. „Nikdo? Nic vás nenapadá? Mně to připadá jasný, hoši. Přilítnou sem se všema křižníkama a vezmou nám naši planetu.“

„Můžeme bojovat,“ prohlásil Bernhard.

„Prohrajeme,“ odtušil Al. „Ale to nevadí. Nebo jo? Vím, co si myslíte. Všichni do jednoho, pitomci. Myslíte si: Nebudeme tady. Každou chvíli vypadneme za červenej mrak, kde není nebe a není vesmír a nikdo tam neumírá. Nemám pravdu? Nevidím snad do těch vašich tupejch hlav?“

Odpověděly mu uhýbavé pohledy a šoupání nohama. „Mickey, nemám pravdu?“

Mickey Pileggi zoufale zatoužil být někde hodně daleko. Nedokázal snést šéfův pohled. „No, vždyť víš, jak to je, Ale. Je to poslední možnost. Ale napřed můžeme trochu bojovat, jak říkal Bernhard. Já se války nebojím.“

„Ještě aby. Já taky neřekl, že se bojíš. Já tě neurazil, Mickey, ty hlavo skopová. Já řekl, že nemyslíš. Konfederační loďstvo sem přiletí s tisícovkou, s deseti tisícema raket, a ty uděláš to nejchytřejší, co tě napadne, a schováš se. Je to tak? Já bych se schoval, kdyby na mě přitáhla flotila.“

Mickeymu začalo škubat v levé tváři. „Jasně, šéfe,“ vykoktal.

„Myslíte si, že to pak vzdají?“ zeptal se Al. „No tak, hoši. Chci to vědět. Kdo v tomhle sále věří, že to vládní papaláši vzdají, když Nová Kalifornie zmizí? No? Povězte mi to. Přijdou o planetu, která má osm set milionů lidí, a admirál prostě pokrčí ramenama a řekne: No co, nedá se pořád vyhrávat. A poletí domů.“ Al namířil prst na purpurové hvězdičky holografických sokolů. Z nehtu mu vyšlehl bílý oheň a narazil do skla. Ze zvonu vylétly rozpálené kapky.

Prohnuté sklo zdeformovalo obraz. „Na to se vám vysere!“ zařval Al. „Konečně prokoukněte, hovada. Tyhle lidi létají mezi hvězdama, prokrista. Vědí všecko o energii a o kvantovejch dimenzích, umějí vypnout čas, když se jim zachce. A co nevědí, to si dovedou sakra rychle zjistit. Hned jim bude jasný, co jste udělali, a půjdou za váma. A odtáhnou tuhle zkurvenou planetu zpátky do svýho vesmíru. Ty zarostlí profesoři se v tom budou vrtat a vrtat tak dlouho, dokud na to nepřijdou. Znám federály, znám vlády. Věřte mi, kdo jinej by je už měl znát. Nikdy před nima nejste v bezpečí. Nedají si pokoj. Nikdy! A je vám hovno platný, že řvete a nadáváte a můžete se vzteknout. Přitáhnou vás zpátky. Jo, rovnou sem, pod hvězdy, kde jste začali. Do náruče smrti a nicoty.“ Už je měl, už cítil, jak je zviklal, jak je vyděsil. Strach je nejlepší cesta do lidského srdce. Strachem generálové řídí armády.

Al Capone se do zaraženého ticha zazubil jako sám Lucifer. „Je jenom jeden způsob, jak se tomu vyhnout. Už vám to, vy kreténi, došlo? Ne? To mě nepřekvapuje. Fajn, je to jednoduchý, pitomci. Přestanete zdrhat jako celej život. Zastavíte se, podíváte se na tu potvoru, co je vám v patách, a ukousnete jí koule.“

* * *

Po pět století od vynálezu ZZT pohonu vlády, univerzity, firmy i vojenské laboratoře v celé Konfederaci zkoumaly možnosti nadsvětelné komunikace. Miliardy fuseodolarů nalité do výzkumu, ale žádný projekt nepřišel ani s platnou teorií, natož s funkční aplikací. Data mezi hvězdami dokázaly přepravovat jen kosmické lodě.

Informace se tak Konfederací šířily ve vlnách. Ovšem vzhledem k nepravidelnému rozmístění obydlených soustav v galaxii se vlnoplochy s postupující vzdáleností lámaly a ohýbaly. Tiskové kanceláře dávno používaly sadu rovnic definujících nejúčinnější distribuci zpráv mezi lokální kanceláře. Když šlo o horké zboží (jako zjevení Ione

Saldanové), najala první kancelář k distribuci osm až dvanáct lodí. Ke vzdálené planetě na konci řetězu mohla zpráva doletět z několika směrů najednou. Na dobu přenosu měly zásadní vliv najaté lodě, kvality kapitánů, technický stav a stovky dalších okolností.

Flek Graema Nicholsona o Latonově návratu samozřejmě získal ve všech pobočkách Time Universe nejvyšší prioritu. Šrínagar ale obíhal čtyři sta světelných let od Tranquillity. Zpráva o nebezpečném pasažéru lodi Yaku dorazila na Valisk až několik dní po lodi samé.

Laton!

Rubra byl zděšen. Možná jsou oba Hadi, ale to neznamená spojenci. Poprvé po sto třiceti letech nerad rozšířil spřízněnou vlnu a spojil se s edenitskými habitaty nad Kohistánem, aby jim oznámil, že u něj Yaku přistál.

Ale Laton nevystoupil z lodi, ujistil je. **Celnicí prošly jen tři osoby: Marie Skibbowová, Alicia Cochranová a Manza Balyuzi.**

Skibbowová byla s jistotou zabraná a ostatní dva s vysokou pravděpodobností, odpověděl kohistánský konsenzus. **Kde jsou?**

Nevím. Bylo to ponižující přiznání, zvláště když byl ostatním habitatům kdysi roven. Okamžitě si ale spojil Marii Skibbowovou s Andersem Bospoortem, v jehož bytě našel Dariatovu mrtvolu. Takový řetěz událostí ho vážně znepokojil. Údajně dokonalá paměť mu selhala. Vzpomínky končily v okamžiku, kdy za Marií a Andersem zapadly dveře jeho bytu. Pak je přestal vnímat a podprogram mrakodrapu ho neupozornil na selhání.

Nedokázal je najít ani teď, s pomocí nových nenápadných programů.

Potřebuješ naši pomoc? nabídl se kohistánský konsenzus. **Naši neuropatologové by mohli najít chybu v tvých podprogramech.**

Ne! To by se vám líbilo, co? Hrabat se mi hlavě. Vrtat se ve mně a…

Rubro!

Vy to nevzdáte, vy s tím nepřestanete.

Nemáš pocit, že za daných okolností by bylo rozumné zapomenout na staré sváry?

Zvládnu to. Sám. Posírají mi jenom drobný podprogramy. Na mě nemůžou.

Pokud víš.

Vím to! Věřte mi, jsem si jistej. Jsem to já, jako vždycky.

Rubro, tohle je jen začátek. Časem se ti zkusí dostat do vyšších úrovní vědomí.

Tak to se jim nepovede, už o nich vím.

Dobrá. Musíme ale doporučit šrínagarskému sněmu, aby na tebe uvalil karanténu. Nemůžeme riskovat epidemii.

Klidně.

Budeš s námi spolupracovat?

No jo. Ale jakmile najdu ty tři z Yaku, zase začnu přijímat lodě.

Dej si pozor, Rubro. Latonův proteovský virus je nesmírně nebezpečný.

Tak vy si myslíte, že jsem ho chytil, a proto mi padají podprogramy? Hajzlové!

Trvalo několik minut, než Rubru přešel vztek a zase začal myslet logicky. Čidla ho mezitím upozornila, že se z červích děr půl milionu kilometrů nad Valiskem vynořilo pět sokolů. Špehové! Nedůvěřují mu.

Musí najít trojici z Yaku a všechny potomky s podezřelými monitorovacími programy.

Zatímco zbytek šrínagarské soustavy přešel na bojovou pohotovost prvního stupně, Rubra se znovu a znovu snažil v habitatu najít uprchlíky. Standardní rozpoznávací programy mu nepomohly. Několikrát je posílil a změnil kritéria optické rekognoskace. K ničemu. Zkusil programy nahrát do služebných tvorů v naději, že odvedou lepší práci než polypová

čidla. Celé hvězdodrapy propátral hlavním vědomím, přesvědčen, že nepřítel ještě nenarušil jeho identitu. Nic nenašel.

Po deseti hodinách se k pozorovacím sokolům připojily tři lodě šrínagarského válečného loďstva.

V habitatu Time Universe dokola vysílal flek Graema Nicholsona a rozséval paniku. Názory se různily. Někteří obyvatelé tvrdili, že Laton a Rubra jsou samozřejmě kamarádi, soudruzi ve zbrani. Laton Valisku neublíží. Ostatní zdůrazňovali, že se oba Hadi nikdy nesetkali a zvolili si velice odlišné cíle i prostředky.

Panovala nejistota, ale panika zatím nezpůsobila žádné problémy. Po několika hodinách ale nějaký idiot z kosmoportu pustil informaci (od Collinse za ni dostal dvě stě tisíc fuseodolarů), že Yaku přistál na Valisku. Dvacet lodí okamžitě požádalo o povolení k odletu, Rubra je ale odmítl.

Nejistota přerostla ve zlost, vztek a strach. Vzhledem ke složení obyvatelstva měli nájemní policajti Magellanské Itg plné ruce práce s krocením nepokojů. V několika hvězdodrapech se bojovalo. Občané ustavili místní výbory a dožadovali se vlády, Rubra je prostě ignoroval (zaznamenal si ovšem jména aktivistů). Přemýšlivější a opatrnější obyvatelé vyrazili s tábornickou výbavou do vzdálenějších parků.

Panika Rubrovi závažně ztížila pátrání po uprchlících z Yaku.

Třicet osm hodin po odvysílání reportáže přiletěl z Avonu sokol a vysvětlil, jakému nepříteli Konfederace ve skutečnosti čelí. Nápad velícího admirála varovat světy před energetickým virem vzal pod vlivem dalších událostí zasvé.

Všechny lodě z jiných soustav byly izolovány a prohlédnuty četou vojáků. Civilní lety skončily. Všechny světy vyzvaly čerstvé imigranty, aby se neprodleně hlásili na policii. Odmítnutí znamenalo rozsudek smrti. Loďstva povolala zálohy. Průmyslové družice se pustily do horečné výroby bojových vos.

V jednom ohledu Rubrovi zpráva o posedlých pomohla. Obyvatelé Valisku se přestali bouřit. Rubra usoudil, že je správná chvíle požádat je o pomoc. Všechny komunikační procesory, holomonitory a AV-projektory v habitatu promítly stejný obraz: zralý muž, schopný a pohledný, klidně a rozhodně hovoří k národu. Stalo se to poprvé po sto letech, a tak mu všichni věnovali plnou pozornost.

„V habitatu se v této chvíli volně pohybují pouze tři posedlí," oznámil obyvatelstvu. „Byť pro nás nepředstavují hrozbu, musíme je brát vážně. Vydal jsem policii těžké zbraně schopné překonat energistickou regeneraci. Pokud okolnosti dovolí, rád bych oslovil i občany zkušené v boji." Mnozí diváci napodobili jeho vědoucí úsměv. „Posedlí dokáží měnit podobu, a proto je pro mne těžké je najít. Z tohoto důvodu všechny žádám, aby mě okamžitě informovali, jakmile je najdou. Nevěřte lidem jen proto, že vypadají jako vždycky; ti parchanti se mohou maskovat za vaše přátele. Dále si všímejte poruch elektrických zařízení. Jakmile vám začne selhávat jakýkoli procesor, okamžitě mě informujte. Za informaci vedoucí k dopadení posedlých nabízím půl milionu fuseodolarů. Dobrý lov."

„Díky, Velký bratře." Ross Nash ťukl půllitrem o sklo holomonitoru na baru restaurace Tacoul. Odvrátil se od zoufale mizerného obrazu Rubry a zazubil se na Kieru. Seděla v boční kóji s družinou věrných a cosi tiše vykládala. Rosse trochu štvalo, že ho nevzala do užšího kroužku. Dobře, nevyznal se moc v technice a tenhle habitat opravdu nepřipomínal jeho svět (narodil se roku 1940 a v devětačtyřiceti ho sklátila rakovina tlustého střeva). Pořád čekal, kdy se tu objeví Yul Brynner v pistolnickém oblečku. Ale jeho názor přece za něco stojí. Navíc mu už pár dní nedala.

Rozhlédl se po černostříbrném lokále a měl co dělat, aby se nerozesmál. Takové živo podnik nepamatoval už mnoho let. K lítosti majitele nikdo neplatil za jídlo ani za pití. Tihle hosté se neobtěžovali. Tataři a kyberpunkeři se nenuceně bavili s

římskými legionáři a ostrými motorkáři, občas se objevil zmetek z laboratoře doktora Frankensteina. Z nádherného jukeboxu ve stylu padesátých let vyřvávala hudba a na podsvětleném parketu dusalo hejno serafínů. Po hubené věčnosti v nicotě to byla pastva pro smysly, mana pro hlavu. Ross se usmál na nové kamarády u baru. Seděl tam chudák Dariat, také vyloučený z Kieřina užšího kroužku, a tudíž nasraný. Vedle něj Abrahám Kanaán v kompletním kněžském rouše, znechucen všudypřítomným smilstvem. Na posedlých je hezké, pomyslel si Ross, jak se dovedou bavit. A tady v restauraci Tacoul jsou naprosto v bezpečí. Spřízněnost odstranila z okolí všechny hlídací podprogramy.

Hodil do sebe zbytek pití, zvedl pivní sklenici pod nos a představil si, že je zase plná. Objevilo se v ní cosi jako muší chcanky. Zamračil se, i když mu koordinace mimických svalů činila potíže. Posledních pět hodin se radoval, že se i v novém těle může pořádně zlískat, ale teď objevil i nevýhody. Hodil půllitr za sebe. Byl si jistý, že ve vestibulu zahlédl obchody; v některém jistě najde slušné pití.

Rubra si uvědomoval omezení svých myšlenkových procesů. Za malátnost si mohl sám. Měl by hledat dál, ještě jednou přeformátovat podprogramy. Právě teď nesměl polevit, když se dozvěděl o povaze nebezpečí. A bylo to nebezpečí, posedlí přece ovládli Pernik. Bitek není neporazitelný. Měl by na problém soustředit všechny síly, posedlí tu přece jsou, musí existovat způsob, jak je najít. Místo hledání ale bloumal v myšlenkách, což osobnost edenitského habitatu nedokázala.

Dariat. Rubra nedokázal tu nedůležitou nicku dostat z hlavy. Dariat je mrtvý. Ale smrt už neznamená konec. A Dariat umíral šťastný. Ten pasivní úsměv se držel Rubrových nervových vrstev jako hrozivý duch. Vcelku přiléhavá metafora.

Ale spáchat sebevraždu, jen aby se vrátil… Ne. To by neudělal.

Někdo ale posedlé naučil obcházet jeho podprogramy. Někdo hodně schopný.

A ten úsměv. Kdyby, čistě teoreticky, tolik toužil po pomstě…

Rubra si všiml neklidu v hvězdodrapu Diocca, v lahůdkářství na sedmnáctém podlaží. Podprogram se snažil zavolat policii, ale neustále míjel cíl. Nové záložní protokoly selhávaly stejně rychle. Naštěstí ale upozornily hlavní osobnost. Málem se jim to nepovedlo. V nervových vrstvách hvězdodrapu pracovaly desítky podvratných rozkazů a prakticky je izolovaly od Rubrova vědomí.

Vzrušen a znepokojen soustředil na hvězdodrap veškerou pozornost…

O lahůdkářský pult se opíral Ross Nash a mířil majiteli do obličeje velikou brokovnicí. Luskl prsty a do dlaně mu vklouzla tisícidolarová bankovka, jako kdysi kouzelníkovi, kterého viděl v Las Vegas. Neošoupaný papírek doplachtil na pult.

„Už ti to stačí, kámo?“ zeptal se Ross.

„Jistě,“ zašeptal majitel. „To stačí.“

„To si kuř. Americkej dolar, nejtvrdší měna na světě. To ví každej.“ Zpoza hromádky bankovek vytáhl láhev Norfolkských slz.

Rubra se soustředil na brokovnici. Čidlům v sedmnáctém patře zřejmě nemůže věřit. Hlásila mu, že zbraň je ze dřeva.

Ross na rozklepaného lahůdkáře vycenil zuby. „Vrátím se,“ prohlásil se silným přízvukem. Udělal čelem vzad a rázně zamířil ven. Brokovnice zablikala a začala se o prostor přetahovat s nohou od židle.

Majitel sáhl pod pult pro omračovací obušek a pořádně se rozmáchl. Kontakty na konci zbraně se dotkly Rossova týlu.

Rubru výsledek překvapil stejně jako lahůdkáře.

Jakmile se kondenzátor dotkl Rossovy kůže, posedlé tělo vzplálo jako sluneční erupce. Oslnivá záře vymazala z obchodu všechny barvy, obrysy vykreslily bílé a stříbrné linie.

Okolní procesory a senzory znovu naskočily. Sítí habitatu zaduněl požární poplach, stropní trysky pokropily oheň hustou pěnou.

Nebyla mnoho platná. Rossovo ukradené tělo chladlo, spadlo na kolena, spálené maso odpadlo.

Rubra aktivoval zvukový výstup pultového procesoru. „Ven!“ poručil.

Majitel se leknutím přikrčil.

„Pohyb,“ naléhal Rubra. „Jsou tu posedlí. Vypadněte.“ Všem procesorům v sedmnáctém patře nařídil opakovat stejnou výzvu. Analytické programy začaly skládat všechny informace z čidel v hvězdodrapu. I když na ně Rubra osobně dohlížel, nedostaly se do restaurace Tacoul. Z ní ale vybíhaly prapodivné postavy. Našel jsem je, celé hnízdo.

Vzduchem svištěly kulové blesky a pronásledovaly prchajícího majitele lahůdek. Jeden ho zasáhl do ramene. Mužík zařval bolestí.

Rubra okamžitě vypnul všechny autonomní programy na patře a vklouzl do operační hierarchie. Elektrofosforescenční buňky ve vestibulu zhasly a místnost osvětlovaly jen záblesky bílého ohně. Svalové dveře na schody se roztáhly a za nimi se rozsvítilo. Mužík změnil směr, zatáhl hlavu mezi ramena a skočil do nich.

Na podlahu vestibulu padaly vločky polypu. U stropu praskaly ventilační trubky, Rubra regulační svaly namáhal způsobem, na jaký nebyly stavěné. Z děr syčela hustá bílá pára. Teplá, vlhká a mastná, zkoncentrovaný dech tisíců obyvatel určený k recyklaci.

Posedlí si přáli, aby zmizela. A pára je poslechla, ustoupila jim z cesty. Napřed ale proměnila jejich kulové blesky v neškodné cáry světélkující mlhy.

Lahůdkář doběhl na schody. Rubra za ním zavřel membránové dveře a zaťal sval. Vzápětí o povrch zabušily ohnivé koule, žhavé jako láva.

Kiera Salterová vyběhla do vestibulu právě v okamžiku, kdy zmizely poslední zbytky páry. V chodbě naskočila červená nouzová světla, nepřátelsky chladná. Kiera ještě zahlédla, jak se dveře zavírají posedlým před nosem.

„Přestaňte!“ zaječela.

Někdo ji poslechl, jiní dál stříleli do dveří.

„Okamžitě přestaňte,“ křikla o poznám mrazivěji.

„Jdi do prdele, Kiero.“

„Oddělal Rosse.“

„Tohle si vypije.“

„Možná.“ Kiera došla doprostřed vestibulu, dala ruce v bok a sjela nespolehlivé spojence vražedným pohledem. „Ale ne takhle.“ Ukázala na ohořelou, ale stále zavřenou membránu. Šedý povrch se třásl. „Už o nás ví.“ Zaklonila hlavu. „Nebo ne, Rubro?“

Elektrofosforescenční buňky na stropě pomalu naskočily a osvětlily její zvednutou tvář. Přeběhl po nich stín a záhy se proměnil v tmavá písmena. ANO.

„Ano. Vidíte?“ Vyzývavě se postavila proti odbojným posedlým. Její nejvěrnější poskoci, Bonney Lewinová a Stanyon, jí stanuli po boku. „Hra se změnila, už se neschováváme. Teď zabereme celej habitat.“

NE, objevilo se na stropě.

„Tebe se nikdo neptal, Rubro,“ křikla na strop. „Nenabízím ti dohodu. Jasný? Když budeš mít kliku z prdele, necháme tě žít. Tím to hasne. Jestli mě nenasereš. Jestli se mi nebudeš stavět do cesty. Pak ti možná ve Valisku necháme kousek místa. Ale jenom když budeš hodnej. Protože jakmile dostanu všechny místní lidi, klidně odletíme. Ale předtím tě nechám z lodí rozstřílet na kusy, rozmlátím ti trup, vypustím atmosféru, nechám zamrznout tvoje řeky, usmažím ti trávicí orgány. Dám si záležet a potrvá to dlouho. Třeba pár desítek let. Kdo ví. Chceš to zjistit?“

JSTE SAMI. POLICIE A VYLEPŠENÍ ŽOLDÁCI JSOU UŽ NA CESTĚ. VZDEJTE SE.

Kiera se zle zasmála. „Ne, nejsme sami, Rubro. Jsou nás miliardy.“ Rozhlédla se po posedlých ve vestibulu a nevšimla si, že by někdo zpochybňoval její autoritu (kromě Dariata a Kanaána, ale ti se nepočítají). „Tak fajn, lidi, schovávání končí. Okamžitě se pusťte do plánu pět.“ Luskla prsty a rozdělila úkoly. „Vy tři přeprogramujte výtahy, ať se dostaneme nahoru do parku. Bonney, najdi toho sráče, co oddělal Rosse, dáme si na něm záležet. Velení umístíme do zasedačky Magellanské Itg.“

Do sedmnáctého patra přijel první výtah. Pět posedlých se do něj vrhlo, aby ukázali Kieře, jak nadšeně ji poslouchají. Dveře se zavřely. Rubra obešel elektrické pojistky a pustil do ocelových kolejnic klece osmdesát tisíc voltů.

Kiera uslyšela z výtahu řev a ucítila bolest duší vyhnaných z ukradených těl. Silikonové těsnění kolem dveří se rozteklo, a tak viděla i děsivou záři planoucích těl.

NENÍ TO TAK JEDNODUCHÉ, CO?

Asi dvacet sekund stála jako socha, tvář naprosto bez výrazu. Pak ukázala na hubeného mladíčka ve volném obleku. „Ty tam, otevřeš membránu. Půjdeme po schodech.“

„Já ti to říkal,“ opáčil mladík. „Měli jsme napřed dostat jeho.“

„Dělej,“ odsekla Kiera. „Rubra ukázal, co umí. Proti naší síle to nic není, ale může nás otravovat. Časem odřízneme nervy hvězdodrapů, ale do té doby postupujte opatrně.“

Membránové dveře se poslušně roztáhly a vystrašení posedlí se vydali sedmnáct pater vzhůru po schodech.

Nebyl to obyčejný spřízněnostní rozkaz, řekl Rubra kohistánskému konsenzu. **Spíš to vypadalo jako nervový zkrat. Úplně vymazal moje programy. Ale je to lokalizovaná porucha, zhruba pět metrů v průměru. Do hlavních nervových vrstev se nedostane.**

Laton tvrdil, že sotva Lewis Sinclair ovládl ostrov Pernik, získal stejnou moc, odvětili Edenité. **Energistická spřízněnost ale využívá pouze hrubou sílu, a tudíž ji lze**

porazit. Jakmile se ale jednomu z nich povede nahrát do tvých nervů, jeho moc vzroste úměrně počtu zabraných neuronů. To nesmíš dovolit.

To těžko. Nervový buňky Valisku jsou naklonovaný z mojí DNA, a tudíž povedou jen moje myšlenky. Počítám, že totéž udělal Laton na Perniku, když jeho nervy nakazil proteovským virem. Posedlí se spřízněností se dostanou do programů, ale jejich osobnosti by v mých vrstvách nefungovaly jako oddělené entity, jedině jako podprogramy. Musel bych je sem pustit.

Skvělé zprávy. Dokážeš před nimi ale ochránit obyvatelstvo?

To nebude lehký, přiznal Rubra. **Rozhodně nezachráním všechny, dokonce ani většinu. A utrpím při tom dost šrámů.**

Máme pro tebe pochopení. Až bude po všem, pomůžeme ti s opravami.

Jestli se toho dožijeme.

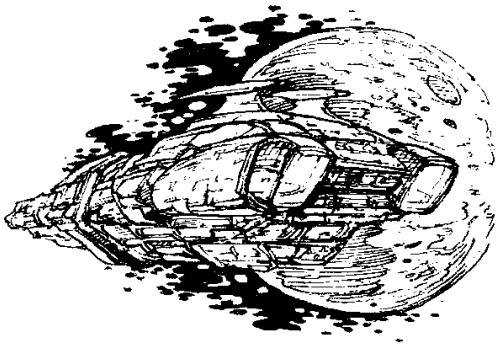

8

Asteroid Culey zvolil André Duchamp téměř instinktivně. Šedesát světelných let od Lalonde, v soustavě Dzamin Ude, sloužil asteroid jako základna určitých lodí v určité situaci. Zřejmě v reakci na původně čínské osídlení s jeho autoritářskou tradicí byl Culey nezvykle liberální ve výkladu předpisů KVA a celních prohlášení. Jeho hospodářství to nijak neublížilo. Lodě vyhledávaly snadné obchody a pololegální náhradní díly, za kupci přitáhly pobočky bank a astroinženýrských firem. Podvýbor Konfederačního sněmu pro pašeráctví a pirátství nechal každý rok schválit rezoluci proti porušování zákonů na Culeyi, ale nikdy se nic nezměnilo. Za patnáct let, po které ho André navštěvoval, neměl jedinkrát potíže udat náklad bez dokladů nebo sehnat pochybný charter. Asteroid se mu stal druhým domovem.

Když se ale tentokrát Villeneuvova pomsta vynořila z červí díry v předepsané zóně, kosmoport nezvykle váhal s povolením k přistání. Do soustavy už dorazily z Tranquillity zprávy o Latonovu návratu i z Trafalgaru o epidemii energetického viru. Obě informace hovořily o Lalonde jako o ohnisku nákazy.

„Já mám ale na palubě vážně raněného," prohlásil André, když mu věž potřetí zamítla žádost o přistání.

„Promiňte, Duchampe," odvětil úředník. „Máme plno."

„Skoro nikdo tu nelítá," podotkla Madeleine Collumová. Byla připojena k vnějším čidlům. „A když, tak čluny nebo kapsle."

„Loď se nachází v ohrožení prvního stupně," prohlásil Duchamp. „Teď už nás musejí přijmout," dodal směrem k Madeleine.

„Hm."

„Bereme v úvahu stav ohrožení, Villeneuvova pomsto," nadatoval zpátky úředník. „Vypočítejte vektor k asteroidu Yaxi. Jsou na vaše problémy lépe připraveni."

André probodl komunikační panel pohledem. „No dobře. Spojte mě s komisařem Ri Drakem."

Ri Drak byl jeho poslední eso a Duchampa nikdy nenapadlo, že ho vytáhne, jen aby zachránil člena posádky. Vysoké karty jako Ri Drak je třeba schovat na okamžik, kdy bude v sázce jeho vlastní krk.

„Zdravím, kapitáne," nadatoval Ri Drak. „Vypadá to, že tu máme problém."

„Já ne," odvětil André. „Nemám problémy. Ne jako kdysi, co?"

Oba přepnuli na složitý šifrovací program. Madeleine naštvalo, že nemůže sledovat zbytek rozhovoru. V každém případě se bavili dobrou čtvrthodinu. Mohla číst jen z Andrého tváře, na níž se střídal podlézavý úsměv a rozhořčený škleb.

„No dobrá, kapitáne," zakončil Ri Drak. „Villeneuvova pomsta může přistát, ale na vaše nebezpečí, pokud vezete virus. Upozorním na vás bezpečnost."

„*Monsieur,*" rozloučil se nevychovaně André.

Madeleine se raději nevyptávala. Z počítače si vyžádala systémové schéma a pomohla kapitánovi se startováním fúzního pohonu.

Nerotující kosmoport asteroidu Culey tvořila sedmicípá hvězda. Její stav dokonale ukazoval na vztah místní vlády k technickým předpisům. Několik oblastí tonulo ve tmě, na povrchu chyběla na mnoha místech izolační vrstva a přinejmenším ze tří trubek utíkaly plyny.

Villeneuvova pomsta dostala izolované molo na konci jednoho ramene. Bylo dokonale osvětlené, vnitřní reflektory

dutinu proměňovaly v amforu plnou slunce. Na okraji blikala rudá navigační světla.

Jakmile se chapadlo spojilo s přechodovou komorou, vtrhla do něj četa ozbrojených policistů. Shromáždili Andrého i posádku na můstku a celníci zatím prohledali celou loď. Trvalo jim to dvě hodiny.

„Pěkně jste se tu porvali," poznamenal kapitán přístavní stráže při pohledu na spodní patro dolní kapsle. Místnost byla rozbitá, potrubí zlámané, kompozit propálený a stěny potřísněné krví. Přes veškerou snahu přetížených filtračních systémů zůstával ve vzduchu pach spáleného masa. Na žebříku viselo devět černých pytlů na mrtvoly. V beztíži si s nimi pohrával vánek z prasklé ventilace, vaky zpomaleně poletovaly a narážely do sebe.

„S Erickem jsme je vyprovodili," vysvětlil drsňácky André Duchamp. Desmond Lafoe ho sjel pohrdavým pohledem.

„Vytáhli jste se," odtušil kapitán. „Vypadá to, že na Lalonde se otevřelo samo peklo."

„Otevřelo," přitakal André. „Úplný peklo. Měli jsme štěstí, že jsme se z toho dostali. Nikdy jsem neviděl divočejší vesmírnou bitvu."

Policejní kapitán zamyšleně přikývl.

„Kapitáne?" nadatovala Madeleine. „Už můžeme vzít Ericka s krabicí do nemocnice."

„Jistě, pusťte se do toho."

„Musíš podepsat účty za léčbu."

Andrému ztuhl úsměv na rtech. „Přijdu za váma, tady jsme už skončili."

„Víte, mám pár přátel v médiích a ti by jistě měli zájem o nahrávky z vaší mise," změnil téma policista. „Možná byste se s nimi chtěl seznámit. Třeba bych vám pak mohl odpustit clo."

André viditelně pookřál. „Předpokládám, že bychom se mohli dohodnout."

Madeleine a Desmond doprovodili Erickovu stázovou komoru do nemocnice v hlavní jeskyni. Než lékaři vypnuli

pole, prohlédli si flek, který Madeleine nahrála, než Ericka strčila do stáze.

„Váš přítel měl štěstí," řekl primář chirurgie.

„My víme," přitakala Madeleine. „Byli jsme u toho."

„Jeho nervová nanonika z Kulu je naprostá špička, má nesmírnou kapacitu. Zdravotní programy ho zachránily, vnitřnosti nemá vážně poničené a mozek dostával skoro nepřetržitě okysličenou krev. Dokážeme mu naklonovat ztracené buňky. Plíce musíme vyměnit, při dekompresi to vždy odnesou nejhůř. A popraskalo jen několik cév. Nejjednodušší bude nahradit ruku, stačí naroubovat novou."

Madeleine se usmála na Desmonda. Byli nervózní, jestli použili správné procedury nebo zda stázová komora neobsahuje jen živou mrtvolu.

V čekárně se objevil André Duchamp, tak rozzářený, že se na něj Madeleine hned podezíravě podívala.

„Erick bude v pořádku," řekla mu.

„*Tres bon*. Je to skvělý enfant. Vždycky jsem to říkal."

„Rozhodně ho dokážeme dát dohromady," upřesnil chirurg. „Otázkou zůstává, jakou léčbu máme zvolit. Umělé tkáňové implantáty ho postaví na nohy za pár dní, máme jich dost. Potom můžeme začít s klonováním a postupně nahrazovat umělou tkáň jeho vlastními buňkami. Nebo stačí vzít genetické vzorky a pan Thakrar na orgány počká ve stázi."

„No jistě." André si odkašlal a uhnul pohledem. „Kolik budou ty procedury stát?"

Primář pokrčil rameny. „Nejlevnější by bylo použít umělou tkáň a nezdržovat se klonováním. UT bude žít déle než on a je imunní vůči chorobám."

„*Magnifique.*" André zářil jako sluníčko.

„Ale to nám nestačí, nebo stačí, kapitáne?" pustila se do něj Madeleine. „Jak jsi řekl, když ti Erick zachránil loď i krk, koupíš mu třeba celé nové klonované tělo. Nebo ne? Máš veliké štěstí, že nemusíš platit celé tělo. Stačí zatáhnout pár

umělých orgánů a několik klonů. Určitě nechceš, aby Erick běhal po světě s náhražkami. Co, kapitáne?“

André se na ni usmál čistě ze zvyku. „*Non*. Máš pravdu, drahá Madeleine. Jako vždy.“ Kývl na chirurga. „Tak dobře, vypěstujte mu ty klony.“

„Zajisté, pane.“ Lékař vytáhl kreditní disk Jupiterské banky. „Musím vás požádat o zálohu dvou set tisíc fuseodolarů.“

„Dvě stě tisíc! Myslel jsem, že ho chcete spravit, ne omladit.“

„Bohužel to je spousta práce. Jistě ji pokryje vaše pojistka.“

„Musím se zeptat,“ zafuněl André. Madeleine se rozesmála.

„Bude Erick letuschopný s umělou tkání?“ zeptal se André.

„Ale jistě,“ odvětil chirurg. „Pro klony se vrátí až za několik měsíců.“

„Fajn.“

„Proč? Kam letíme?“ zavětřila Madeleine.

André vytáhl kreditní disk a podal ho primáři. „Kamkoli, kde dostaneme kšeft. Kdo ví, třeba nás ty klony úplně nezruinujou. Erick bude mít určitě velikou radost, až se dozví, k čemu jsem se musel kvůli jeho nezodpovědnosti snížit.“

* * *

Obrana asteroidu Idria měla už třetí den pohotovost. Prvních čtyřicet osm hodin místní rada věděla jen tolik, že něco ovládlo orbitální obrannou síť Nové Kalifornie a shodou okolností vyřadilo (či zajalo) půl planetární flotily. Bylo k neuvěření, že na moderní planetě dojde k převratu, ale než spadlo spojení, většina zpráv se zmiňovala o palbě na pozemní cíle.

Včera dorazil do soustavy sokol Konfederačního sněmu a lidé pochopili, co se stalo. Porozumění vedlo ke zděšení.

Všechny obydlené asteroidy v Lylově pásu vyhlásily pohotovost. Edenitské habitaty u Yosemite oznámily rozšíření bezletové zóny na dva miliony kilometrů kolem plynového obra. Lodě novokalifornských ozbrojených sil, které posedlí

nezabrali spolu s planetou, přistály na asteroidech a admirálové se sešli k poradě v trójském shluku planetek na oběžné dráze Yosemite. Zatím je nenapadlo nic lepšího než vyslat špehy a zjistit, co se děje.

Nadporučík Nikolaj Petrovič pracoval v obraně Idrie a zrovna měl službu, když se tři tisíce kilometrů od asteroidu, mimo povolenou oblast, objevilo pět adamitských lodí střední velikosti. Čidla okamžitě zachytila nárůst jejich infračerveného vyzařování. Taktické programy potvrdily mohutnou salvu bitevních vos. Všechny mířily na obranné družice asteroidu a pomocné pozorovací satelity.

Nikolaj dal počítači povel k odvetnému úderu. Vesmír prořízly elektronové a laserové paprsky. Vstříc vetřelcům se vydala narychlo sehnaná flotila všech provozuschopných lodí s bojovými vosami. Než ale obránci vůbec odstartovali, nepřítel zmizel v červí díře.

Vzápětí zopakovaly stejný trik čtyři lodě.

Útok byl jako z učebnice, ale Nikolaj s ním nemohl nic dělat. Pokrytí spadlo díky sestřeleným družicím na čtyřicet procent a dále sláblo díky sekundárním explozím. Jaderné výbuchy halily asteroid do závoje nabitých částic a ten téměř znemožnil pozorování vzdálenějších oblastí.

Začínalo být obtížné zaměřit lasery na útočící rakety. Nikolaj ani nevěděl, kolik jich ještě zbývá.

Dvě lodě obránců utrpěly zásah kinetickou raketou a proměnily se v ohnivé koule.

Nikolaj se štábem svolal zbytek flotily a pokusil se kolem asteroidu sestavit obrannou kouli. Komunikace ale selhávala stejně rychle jako čidla. Tři lodě vůbec neodpověděly. Ze sítě vypadly dvě obranné družice. Podlehly vosám, nebo elektronickému poli? Nevěděl to on ani taktický program.

Dvojice pozorovacích satelitů ho upozornila, že další čtyři lodě se objevily sotva padesát kilometrů od asteroidu. Byly to po zuby ozbrojené fregaty a okamžitě začaly vypouštět bojové vosy. Osm jich mířilo na idrijský kosmoport, při zrychlení

pětatřiceti gé ještě střílely hlavice. Nikolaj je neměl jak zastavit. Dvoukilometrovou změť příhradových nosníků zkropily drobné výbuchy. Rakety mířily na čidla a komunikační uzly.

Štáb orbitální obrany ztratil spojení se světem.

„Do prdele," zaječel poručík Fleur Mironov. „Umřeme tady."

„Ne," prohlásil Nikolaj. „Jenom nás oťukávají před pěchotním útokem." Vyvolal si plány asteroidu a rychle proběhl zbývající možnosti (bylo jich žalostně málo). „Veškeré ozbrojené mužstvo obsadí osovou chodbu a zablokuje ji.

Zavřete všechny průchody mezi kavernou a kosmoportem. Hned. Kdo tam zůstane, musí se o sebe postarat sám."

„Proti posedlým?" zvolal Fleur. „Proč je rovnou nevyhodíme do vakua?"

„Mlčte, poručíku! Okamžitě mi najděte nějaké funkční čidlo. Musím vědět, co se venku děje."

„Rozkaz."

„Musíme bránit většinu. Yreka a Orland nám pomohou, jakmile dostanou zprávu. Na Orlandu slouží dvě fregaty. Stačí, když se udržíme pár hodin. Vojáci to zvládnou. Posedlí nejsou tak drsní."

„Pokud nepřepadli i Yreku a Orland," opáčil Fleur. „Viděli jsme jen třináct lodí. Když posedlí obsadili Novou Kalifornii, byly jich v okolí planety stovky."

„Prokrista, přestanete už sýčkovat? Kde mám to vnější čidlo?"

„Pracuju na tom, pane. Napojil jsem přes mikrovlny dva opravářské mechanoidy. Posedlí snad neodstřelili i mikrovlnné antény."

„Tak ukažte."

V mozku se mu složil příšerně rozmazaný obraz plný stříbrošedých šmouh na černém pozadí. Spodní čtvrtinu zabírala zvrásněná modrohnědá skála. Fleur otočil mechanoidy čelem k omlácenému kotouči kosmoportu na konci válce. Z

potrubí desítkami prasklin unikaly plyny, za ulámanými nosníky se táhly trosky. Kosmoport opouštělo osm záchranných člunů. Nikolaj Petrovič si raději nepředstavoval, kolik se v nich tísní lidí a jak je půjde zachránit. Směrem k pozměněnému souhvězdí Ryb blýskaly výbuchy. Někdo tam ještě bojuje.

Do zorného pole majestátně vplula velká kosmická loď s ohonem fialového fúzního ohně. Rozhodně válečné plavidlo, navíc v bojové pohotovosti: krátkodosahová čidla vystrčená, chladiče schované. Z drobných trysek na rovníku kulového plavidla stříkal chladicí plyn. Na přídi byly otevřené všechny šestiúhelníkové průlezy, daleko širší než komory bitevních vos.

Nikolaj na dvojrozměrném obraze stěží odhadoval velikost, ale loď musela mít v průměru dobrých devadesát metrů. „Bude to útočná loď námořní pěchoty," hádal.

Hlavní motor zhasl a plazma nahradila iontové trysky. Loď zastavila pět set metrů od spojovací osy nerotujícího kosmoportu.

„Poslal jsem do spojky dvě čety," řekl Fleur. „Není to nic moc, přístavní policie a dvanáct vylepšených žoldáků."

„Horatius to proti nim měl jednoduché," zamumlal Nikolaj. „Ale měli by se udržet. Posedlí nemohou vysadit jednotky, v tom jejich poli přece nefunguje SII skafandr. Budou muset přistát na kosmoportu a prostřílet se osou až k nám. To je přijde draho." Ještě jednou zkontroloval situaci, aby se ujistil o správnosti úsudku. Veliká loď udržovala pozici pomocí chemických manévrovacích trysek.

„Zařiďte mi přístup k čidlům na kosmoportu a zkontrolujte vnitřní komunikace," poručil Nikolaj. „Pořád odtud můžeme řídit bitvu."

„Rozkaz." Fleur začal datovat příkazy štábnímu počítači a propojovat vojenské okruhy s civilní sítí.

V otevřených průlezech výsadkové lodi se začalo blýskat. „Co to tam hergot mají?" nechápal Nikolaj.

Servisní mechanoidi zvýšili rozlišení kamer. Nikolaj uviděl z lodi vyletovat postavy jako sršně z hnízda. Tmavé obrysy mu při slabém signálu splývaly s pozadím. Rozhodně ale vypadaly jako lidé s tryskovými batohy na zádech. „Kdo to je?“ zašeptal nadporučík.

„Zrádci,“ sykl Fleur. „Ti hajzlové z Nové Kalifornie přešli k nepříteli. Nezávislé asteroidy jim nikdy nevoněly. Teď pomáhají posedlým!“

„To by přece neudělali. To nejde.“

„Tak jak to vysvětlíte?“

Bezmocně zakroutil hlavou. Černí sršni se svižně propalovali karbotaniovým pláštěm do osy. Jeden po druhém pak vlétali dovnitř.

* * *

Louise byla kupodivu ráda, když se vrátila do tichého přepychu Balfernova domu. Prožila nezvykle rušný a únavně dlouhý den.

Ráno navštívila pana Litchfielda, rodinného právníka v hlavním městě, aby přes něj získala peníze z účtu panství Cricklade. Převod trval celé hodiny; ani právník, ani banka nebyli zvyklí na dospívající slečny dožadující se platebního disku Jupiterské banky. Přes všechna protivenství ale trvala na svém, protože jí Jozue řekl, že jupiterské disky platí v celé Konfederaci. U norfolkských liber si tak jistá nebyla.

V porovnání se sháněním kosmické letenky byly ale finanční operace hračka. Na orbitě zbyly poslední tři civilní lodě a ty zaúkolovalo Konfederační loďstvo.

Louise, Fletcher a Genevieve zajeli kočárem na Bennettovo pole, hlavní norwichské letiště, aby si tu promluvili s pilotem raketoplánu z lodi Daleká říše. Jmenoval se Furay a jeho prostřednictvím Louise nakonec přemluvila kapitána, aby jim rezervoval kajutu. Měla silný dojem, že spíš než její krásné oči zapůsobily peníze. Platili čtyřicet tisíc fuseodolarů na osobu.

Necelou minutu po začátku smlouvání musela zapomenout na přímý let k Tranquillity. Daleká říše měla podle smlouvy po

dobu norfolkské krize zůstat s konfederační letkou a pokud někdy odletí, pak s vojáky. A nikdo neví, kam to bude, vysvětlila jí kapitánka. Louise to bylo jedno, chtěla se hlavně dostat pryč z planety. I poletování na nízké oběžné dráze bude bezpečnější než zůstat tady. Na Tranquillity se dostane z příští zastávky.

Kapitánka tedy naoko blahosklonně ustoupila a předestřela podmínky. Na loď se měli dopravit zítra a na palubě počkat, až tu letka skončí.

Další zdržení. Další nejistota. Ale konečně udělala rozhodný krok k cíli. Poletí sama kosmickou lodí. Poletí za milým.

A všechny ostatní nechá v bryndě.

Nemůžu je vzít všechny s sebou. Ráda bych, ale nejde to. Pochop to, prosím.

Když vedla obtížené služebné do své komnaty, snažila se nedat najevo provinilost. Služky nesly balíčky a krabice, které Louise nakoupila po návštěvě letiště. Oblečení vhodnější k mezihvězdnému cestování (Genevieve byla v sedmém nebi, když je vybírala) a další drobnosti, které se mohou hodit. Pamatovala si, jak Jozue vyprávěl o nástrahách kosmických letů. Jemu ale nevadily, je tak statečný!

Teta Celine se naštěstí ještě nevrátila, i když se už schylovalo k večeru. Vysvětlit jí, na co má tolik balíků, by asi nešlo.

Louise vyhnala služky a shodila střevíce. Nebyla zvyklá na vysoké podpatky, lesklá černá kůže jí připadala spíš jako mučicí nástroj. Rychle svlékla i kabátek a otevřela na balkon.

Hrabě zapadal a zaléval město zlatou září, jen zahrady svítily barvami. Chladný vánek sotva houpal větvemi. Na největším jezírku mezi lekníny tančily černé a bílé labutě, za nimi tiše zurčely fontány. Všechno působilo tak klidně, jako by ani nebyla uprostřed největšího města na planetě. I na Cricklade býval větší hluk.

Vzpomínka na domov ji zamrazila. Celý den si dokázala nevzpomenout. Co asi mrtvé duše nutí dělat maminku a tatínka? Ošklivé, odporné věci, pokud do toho má co mluvit Quinn Dexter.

Louise se zachvěla a vrátila se do komnaty. Nejvyšší čas se naložit do vany a pak jít na večeři. Až zítra teta Celine vstane, už budou pryč.

Svlékla si halenku a sukni. Když sundala i podprsenku, pozorně si prohmatala prsa. Jsou citlivější? Nebo si to jen namlouvám? Zalitovala, že na hodinách výchovy k rodičovství nedávala pozor a místo poslouchání se s kamarádkami hihňala nad obrázkem mužského přirození.

„Koukám, že ti schází společnost, Louise, když si to musíš dělat sama."

Louise vykvikla, sebrala blůzu a přitiskla si ji na prsa.

Roberto rozhrnul závěsy, za nimiž se skrýval, a vykročil k ní. Mrazivě se culil.

„Vypadni!" zařvala na něj Louise. Strašlivý stud prvního okamžiku se změnil v ledový vztek. „Ven, ty tlustý zvrhlíku!"

„Potřebuješ dobrého přítele," tokal Roberto. „Nemusíš si to dělat sama. Bude to tak daleko lepší."

Louise ucouvla, celá se třásla odporem. „Ihned vypadni," zavrčela.

„Nebo?" Rozmáchlým gestem ukázal na hromadu nákupů. „Chystáš se někam? Co jsi vlastně celý den dělala?"

„Do toho ti nic není. Zmiz, než zazvoním na služebnou."

Roberto se přiblížil o další krok. „Neboj se, Louise, mámě nic nepovím. Na přátele nedonáším. A my dva budeme přátelé, viď? Dobří přátelé."

Znovu ucouvla a rozhlédla se. Zvonek visel za postelí, Roberto k němu měl blíž. To nestihne. „Nepřibližuj se."

„Ale naopak." Začal si rozepínat košili. „Podívej, jestli teď odejdu, asi řeknu konstáblovi o tom tvém údajném čeledínovi."

„Cože?" vyrazila.

„Jo, jo. Říkal jsem si, že změníš názor. Ve škole musím chodit na dějepis. Nebaví mě to, ale vím, kdo byl Fletcher Christian. Tvůj kamarád používá falešné jméno. Proč asi, Louise? Nebyl doma na nesprávné straně? Není tak trošku buřič?“

„Fletcher nic neprovedl.“

„Opravdu? Mám tedy zavolat na policii?“

„Ne.“

Roberto se olízl. „To se mi líbí, Louise. Začínáme spolupracovat. Nebo ne?“

Přitáhla si blůzku blíž k tělu. „Nebo ne?“ zopakoval. Louise trhaně přikývla. „No, to je lepší.“ Stáhl si košili.

Louise pálily v očích slzy. Za žádnou cenu mu to nedovolím, zapřisáhla se. To radši umřu, bude to čistší.

Roberto si rozepnul pásek a začal si stahovat kalhoty. Louise počkala, až je bude mít u kolen, a pak se vrhla na postel.

„Do prdele!“ zařval Roberto. Natáhl se po ní. Minul. Málem zakopl o kalhoty.

Louise se hrabala přes veliké lože. Nechala je na druhé straně. Roberto za ní klel a zápolil s kalhotami. Doplazila se na druhý konec, skulila se a zalovila pod postelí.

„Tak tohle ne,“ prohlásil Roberto, chytil ji za kotník a začal ji tahat k sobě.

Louise vřískla a vykopla volnou nohou.

„Kurvo!“

Přistál na ní a Louise pod jeho vahou vykřikla bolestí. Zoufale hrabala rukama po matraci, aby se i s ním dostala ke kraji. Sotva dosáhla na koberec. Roberto se vítězně smál jejím chabým pokusům o obranu a vrtěl se tak dlouho, dokud jí neseděl na hýždích. „Spěcháš někam?“ dobíral si ji. Hlava a ramena jí už visela z postele, pokrývky zaplavila povodeň vlasů. Roberto se narovnal a shrnul jí vlasy ze zad, aby mohl obdivovat dokonalou nahou pleť. Louise se pod ním zmítala, jako by se stále snažila vykroutit. „Nebraň se tomu,“ poradil jí.

Měl plnou erekci. „Tomu se nevyhneš, Louise. No tak, za chvíli se ti to začne líbit. S tebou vydržím celou noc.“ Zajel pod ni rukama a nahmatal ňadra.

Louise pod postelí konečně našla chladný kus ohlazeného dřeva. Chytila ho a zaúpěla odporem, když Roberto stiskl. Carmitina brokovnice jí ale dodala odvahy.

„Pusť mě nahoru,“ zaškemrala. „Prosím, Roberto.“

Nechutné prsty se zarazily. „Proč?“

„Nechci to takhle. Otoč mě. Prosím, budeš to mít jednodušší. Tohle bolí.“

Chvíli mlčel. „Nebudeš se prát?“ Nebyl si jistý.

„Nebudu. Slibuji. Ale takhle to nechci.“

„Fakt se mi líbíš, Louise.“

„Já vím.“

Nadzvedl se. Louise ztuhla, sebrala všechny síly. Vytáhla brokovnici a s rozmachem se otočila. Mohla jen hádat, kde bude mít hlavu.

Roberto zbraň uviděl. Stačil ještě zvednout ruce, trochu uhnout…

Hlaveň ho letmo zasáhla nad levé ucho, pumpa do předloktí. Louise mu chtěla ublížit víc. Ale přesto zařval bolestí a chytil se za hlavu. Ztrácel rovnováhu.

Louise zpod něj vyškubla nohy a odpotácela se z postele. Pušku málem upustila. Slyšela, jak za ní Roberto vzlyká. Potěšilo ji to. Triumf ji zbavil korzetu panského vychování, odsunul civilizaci stranou.

Vstala, pevněji chytila brokovnici a praštila Roberta vší silou do temene.

Louise se probrala z tranzu, až když někdo ostýchavě zaklepal na dveře. Bůhvíproč se v tom okamžiku sesula na podlahu a dala se do pláče. Třásla se zimou, i když byla zpocená.

Další zaklepání, tentokrát naléhavější. „Paní Louise?“

„Fletchere?“ vydechla. Měla slabounký hlas.

„Ano, to jsem já, má paní. Je vám dobře?“

„Inu…“ V hrdle zdusila smích. „Chviličku, Fletchere.“ Rozhlédla se a zvedl se jí žaludek. Na posteli ležel roztažený Roberto. Krev z hlavy potřísnila většinu prostěradla.

Ježíši Kriste, já ho zabila. Oběsí mě.

Dlouho na tělo hleděla, pak vstala a zamotala se do ručníku.

„Je tam s vámi někdo?“ zeptala se Fletchera. „Ne, má paní. Jdu sám.“

Louise otevřela a Fletcher vklouzl do komnaty. Pohled na mrtvolu ho nevyvedl z míry.

„Má paní.“ Mluvil soucitně a s pochopením. Rozpřáhl náruč a Louise se k němu přitiskla. Snažila se neplakat.

„Musela jsem,“ vyhrkla. „Chystal se mě…“

Fletcher ji hladil po vlasech, rozplétal je a sčesával. Za chviličku byly zase suché a upravené. Ani bolest uvnitř už tak nepálila.

„Jak jste to věděl?“ zamumlala.

„Cítil jsem, že jste v úzkých. Bylo to mocné volání, byť nebylo slyšet.“

„Ach.“ Takže posedlí slyší myšlenky. A já v sobě nosím tolik špatnosti.

Fletcher si všiml, jak se trápí. „Ublížilo vám to zvíře, má paní?“

Zakroutila hlavou. „Ne.“

„To má štěstí. Jinak bych ho osobně poslal do nicoty. Nebyl by z toho blažený.“

„Fletchere, vždyť už je mrtvý. Já ho zabila.“

„Ne, paní, žije.“

„Tolik krve…“

„Rána na hlavě vždy vypadá hůř. No tak, neprolévejte už za tu šelmu slzy.“

„Och, strašně jsme si zavařili. Fletchere, něco o vás tuší. Nemohu jít na policii a obžalovat ho z pokusu o znásilnění. Řekl by jim o vás. Kromě toho…“ nadechla se, „si nejsem jistá, komu z nás by teta Celine uvěřila.“

„Nu dobrá. Musíme tedy uprchnout.“

„Ale…“

„Napadá vás něco jiného?“

„Ne,“ přiznala smutně.

„Zabalte si, co potřebujete. Půjdu to říci maličké.“

„A co s ním?“ Ukázala na nehybné tělo.

„Oblečte se, má paní. Postarám se o něj.“

Louise probrala nákupy a odebrala se do koupelny. Fletcher se už skláněl nad Robertem.

Vzala si dlouhé tmavomodré kalhoty a bílé tričko. Na nohy navlékla černé tenisky – takhle se nikdy nevystrojila, matka by jí to nedovolila. Ale přišlo jí to praktické. Už jen díky oblečení se cítila jinak. Zbytek nákupů zabalila do nového kufru. V půli balení uslyšela z komnaty Robertův vyděšený křik. Okamžitě utichl. Chtěla hned vpadnout do ložnice a zjistit, co se děje. Místo toho se ale nadechla, podívala do zrcadla a svázala si vlasy.

Když konečně vyšla z koupelny, Roberto ležel na posteli svázaný pruhy prostěradla. Třeštil na ni vyděšené oči. Volání o pomoc tišil roubík.

Došla k loži a podívala se na něj. Roberto se přestal snažit promluvit.

„Jednou se sem vrátím,“ řekla. „Budu s sebou mít otce a manžela. Pokud máš trochu rozumu, nebudeš tady.“

Když dorazili na Bennettovo pole, už vycházela Hraběnka. Všechna letadla na Norfolku zrekvírovala armáda (včetně aeroambulance z Bythamu), aby vozila domobranu na vzbouřené ostrovy. Více než třetina všech norfolkských letounů teď stála v řadách na posekaném trávníku. Kolem hangárů se hemžily postavy v uniformách.

U vchodu administrativní budovy stály tři stráže, seržant a dva vojíni. V poledne, když Genevieve kupovala lístky, tu nikdo nebyl.

Genevieve vylezla z drožky a nehezky se na ně podívala. Začínala jí docházet nálada.

„Promiňte, slečno," řekl seržant. „Civilisté sem nesmějí. Letiště zabrala armáda."

„Nejsme civilisté, ale cestující," kontrovala drze Genevieve. Probodla vojáka pohledem. Musel se usmát.

„Promiň, krasavice, ale stejně tě nepustím."

„Mluví pravdu," zastala se sestry Louise. Vytáhla z kabelky kopii smlouvy s Dalekou říší a podala ji seržantovi.

Pokrčil rameny a prolistoval stránky, aniž by si je prohlédl.

„Daleká říše je vojenská loď," dodala Louise.

„Když já nevím…"

„Tyto dvě mladé dámy jsou neteře vévody z Luffenhamu," prohlásil Fletcher. „Neměl by se na jejich cestovní doklady podívat váš nadřízený? Jistě nikdo nechce, aby na základnu musel osobně přijet generál."

Seržant přikývl. „Samozřejmě. Počkejte tady, prosím, dojdu to vyřídit. Můj poručík je právě v kantýně. Chvíli to potrvá."

„Jste velice laskav," řekla Louise.

Seržant se zmohl na nejistý úsměv a doprovodil je do přízemní kanceláře s výhledem na letištní plochu. Vojíni jim vzali zavazadla, oba se na Louise zářivě usmívali.

„Odešli?" zeptala se, sotva za nimi zapadly dveře.

„Ne, má paní. Seržanta naše přítomnost značně znepokojila. Nechal jednoho vojína na stráži."

„Proklatě!" Přešla k jedinému oknu. Uviděla skoro třetinu letiště. Letadla se tísnila snad ještě blíž u sebe než ráno, musely jich tu stát stovky. Po travnatých drahách pochodovaly oddíly domobrany ve výcviku. Spousta lidí nakládala velká letadla. Placaté dodávky rozvážely výzbroj a výstroj.

„Asi začíná tažení," řekla Louise. Pane na nebesích, jsou tak mladí. Chlapci v mém věku. „Prohrajou, viďte? Ze všech budou posedlí."

„Ano, má paní, je to pravděpodobné."

„Měla jsem něco udělat." Nebyla si jistá, jestli mluví nahlas, nebo ne: „Měla jsem strýčkovi Julesovi nechat dopis. Varovat je. Mohla jsem jim věnovat aspoň tolik času."

„Na tom nezáleží, má paní.“

„Jozue nás ochrání. Bude mi věřit.“

„Jozue byl prima,“ prohlásila Genevieve.

Louise se usmála a prohrábla jí vlasy.

„Kdybyste byla varovala rodinu a princův dvůr a oni vám uvěřili, obávám se, že byste nedostala místo na Daleké říši.“

„Ne že by nám to zatím bylo ku prospěchu,“ zazoufala si. „Měli jsme odletět na loď, jakmile jsem podepsala smlouvu.“.

Genevieve se na ni úzkostlivě podívala. „Dostaneme se tam, Louise. Uvidíš.“

„Ale ne snadno. Nedokážu si představit, že nás ten poručík pustí na letiště jen na základě smlouvy, když odlétají všichni vojáci. Přinejmenším napřed zatelefonuje strýčku Julesovi. Pak začnou opravdové problémy.“

„Proč?“ zeptala se Genevieve.

Louise jí stiskla ruku. „Trochu jsme se nepohodli s Robertem.“

„Propánakrále. S tlusťochem. Nelíbil se mi.“

„Ani mně.“ Znovu vyhlédla z okna. „Fletchere, poznáte, jestli je tu Furay?“

„Pokusím se, paní Louise.“ Došel k ní, opřel se o parapet a sklonil hlavu. Zavřel oči.

Louise s Genevieve se na sebe podívaly. „Když se nedostaneme na oběžnou dráhu, budeme muset zmizet v bažinách a utábořit se tam,“ řekla Louise. „Najít nějakou skrýš jako Carmitha.“

Genevieve ji objala kolem pasu. „Ty nás dostaneš pryč, Louise. Já to vím. Jsi tak chytrá.“

„Spíš ne.“ Přitiskla ji k sobě. „Ale přinejmenším jsem nám sehnala slušné šaty.“

„Jo!“ Genevieve se láskyplně podívala na své džíny a svetr, i když měl na prsou našitého odporného králíčka.

Fletcher otevřel oči. „Je tady, paní Louise. Hned onde.“ Ukázal na letištní věž.

Louise nedokázala odtrhnout oči od vlhkých otisků dlaní, které nechal na parapetu. „Výborně. Pro začátek to stačí. Teď stačí vymyslet, jak se dostaneme k raketoplánu.“ V kapse kalhot sevřela kreditní disk Jupiterské banky. „Jistě dokážeme pana Furaye přesvědčit, aby nás vzal nahoru hned.“

„Na letišti je i několik posedlých.“ Fletcher se nechápavě zamračil. „S jedním není něco v pořádku.“

„Co?“

„Je divný.“

„Co tím myslíte?“

„Nevím, ale je divný.“

Louise se podívala na pobledlou Genevieve. „Nechytí nás, Gen. Slibuju.“

„Já též, maličká.“

Genevieve nepřesvědčeně přikývla, ale bylo vidět, že jim chce věřit.

Louise se podívala na vojáky za oknem a dospěla k rozhodnutí. „Fletchere, dokázal byste napodobit uniformu?“ zeptala se. „Důstojnickou, nijak vysokou šarži. Řekněme poručíka nebo kapitána.“

Usmál se. „Moudré rozhodnutí, má paní.“ Šedivé oblečení zhrublo a změnilo barvu na khaki.

„Knoflíky máte špatně,“ prohlásila Genevieve. „Musejí být větší.“

„Když myslíte, maličká.“

„To bude stačit,“ řekla za chvíli Louise, protože se bála, že seržant přijde dřív, než budou hotovi. „Polovina těch chlapců v životě neviděla uniformu. Nepoznají, že není v pořádku. Plýtváme časem.“

Genevieve a Fletcher se zašklebili. Gen se rozesmála.

Louise otevřela okno a vykoukla ven. V bezprostřední blízkosti byl čistý vzduch. „Napřed podejte kufry,“ poručila.

Co nejrychleji přeběhli k nejbližšímu hangáru. Louise hned zalitovala, že táhnou zavazadla. Ona i Fletcher měli po dvou

těžkých kufrech, Genevieve nesla naditou kabelu. Rozhodně nevypadali nenápadně.

K hangáru to bylo asi dvě stě yardů. Když se k němu dostali, letištní věž nebyla o nic blíž. A Fletcher jen řekl, že Furay je „někde tím směrem“. Pilot klidně může být až za ní.

Armáda používala hangár jako sklad, podél stěn stály řady dřevěných beden naskládaných tak, aby mezi nimi zůstaly jen úzké uličky. Na druhém konci haly stálo pět vysokozdvižných vozíků. Žádní vojáci v dohledu. Vrata na obou stranách byla dokořán a hangárem vanul větřík.

„Podívejte se, jestli tu někde není auto,“ řekla Louise. „Jestli ne, budeme tu muset nechat zavazadla.“

„Proč?“ zeptala se Genevieve.

„Jsou moc těžká, Gen, a my máme naspěch. Koupím ti jiné oblečení, neměj strach.“

„Dokážete kočírovat takový výmysl, má paní?“

„Jeden jsem už řídila.“ Kousek po příjezdové cestě k domu. Jednou v životě. A tatínek na mě křičel, co mám dělat.

Louise pustila kufry a řekla Genevieve, ať u nich počká.

„Prohledám okolí,“ navrhl Fletcher. „Můj zjev nevzbudí pozornost. Vy byste měly zůstat uvnitř.“

„Dobře. Prohlédnu hangár.“ Vykročila k protější bráně. Stará ocelová konstrukce ve večerním chladu praskala a skřípala.

Třicet yardů od vrat uslyšela, jak na ni Fletcher volá. Běžel k ní a naléhavě mával rukama. Genevieve se hnala za ním.

Do hangáru vjel džíp. Seděli v něm dva lidé. Jeden měl vojenskou uniformu. Druhý, na zadním sedadle, byl celý v černém.

Louise se na ně otočila. Z toho se vylžu. Dělám to už celý den.

Pak si všimla, že muž v černém je kněz, rozeznala kolárek. Oddechla si. To musí být vojenský kaplan. Džíp vedle ní zastavil.

Louise nasadila okouzlující úsměv, který na tatínka pokaždé zabral. „Mohli byste mi pomoci? Asi jsem zabloudila.“

„To těžko, Louise,“ odtušil Quinn Dexter. „Na to jsi moc šikovná.“

Louise se dala na útěk, ale kolem kotníků se jí ovinulo něco studeného a mastného. Spadla na betonovou podlahu, odřela si dlaně.

Quinn vystoupil z auta. Lem černé sutany se mu vlnil kolem kotníků. „Ďáble! Co jste provedl mamince?“

Kolárek mu zrudl, jako by byl z krve. „Nebuď zvědavá. A neměj strach, Louise, přesně ti ukážeme, co se mamince stalo. Osobně ti to předvedu.“

„Nedotýkejte se jí, pane,“ zvolal Fletcher, sotva doběhl k džípu. „Paní Louise je pod mou ochranou.“

„Zrádče,“ zaječel Lawrence Dillon. „Jsi požehnaný. Bratr Boží tě pustil zpátky na svět, abys bojoval s armádou falešného Pána. A teď se stavíš proti jeho mesiáši.“

Quinn luskl prsty a Lawrence zmlkl. „Nevím, kdo jsi, příteli. Ale neser mě, nebo si to šeredně odskáčeš.“

„Nehodlám tasit proti žádnému. Ustupte a půjdeme každý svou cestou.“

„Blbče. Sám jsem silnější než ty, navíc nejsem sám.“

Fletcher se usmál. „Proč tedy neuzmete silou, po čem toužíte? Bojíte se, že ji budu bránit? Boj přiláká vojáky. Jste silnější než celá armáda?“

„Nehraj si se mnou,“ varoval ho Quinn. „Dneska vypadnu z téhle zasrané planety a nikdo mi v tom nezabrání. Tuhle čubku ale znám, je chytrá. Počítám, že má taky loď v rukávu. Je to tak?“

Louise ho probodla pohledem.

„Já si to myslel,“ dobíral si ji Quinn. „Fajn, lásko, teď mi dáš svoje lístky. Potřebuju je daleko víc než ty.“

„Nikdy!“ Lawrence Dillon ji chytil za krkem a zvedl ji na nohy.

Fletcher vyrazil, ale stejně rychle zastavil. Quinn ukazoval na Genevieve.

„Hloupý nápad," řekl Quinn. „Když se mi zachce, pošlu tě zpátky do nicoty. A tvoje malá kamarádka si tady pak užije svoje. Myslím to vážně. Nenechám ji posednout. Nechám si ji pro sebe. Občas ji půjčím Lawrencovi. Naučil se pár hezkých triků. Ode mě."

„To jo." Lawrence na Genevieve vycenil zuby.

„Jste nelida." Fletcher vzal Gen kolem ramen.

„Omyl!" zařval Quinn tak vztekle, že Fletcher ucouvl. „Bannethová, ta je nelidská. Prováděla mi takové věci…" Quinnovi tekly sliny po bradě. Zasmál se a otřel je do rukávu. „Jo, prováděla věci. Ale teď. Teď jí to všechno vrátím. Provedu jí takové zrůdnosti, že si je ani nedokáže představit. Bratr Boží tomu rozumí, chápe moji touhu. Můj had ji sežere a vyplivne cucky. Obrátím proti ní celé své tažení. Použiju biologické zbraně, atomovky, antihmotu. Je mi to u prdele. Rozstřílím Zemi na kusy. A pak si pro ni dojdu. A nikdo se mi nebude stavět do cesty."

„Přesně tak!" zvolal Lawrence.

Quinn funěl, jako by se mu v hangáru nedostávalo kyslíku. Sutana se proměnila zpátky v kněžskou kleriku, po záhybech látky přeskakovaly jiskry. Louise tváří v tvář ďáblu ztratila odvahu. Nemá cenu se prát.

Quinn se na ni okouzleně usmál. Z upířích tesáků mu skanuly dvě kapky krve.

„Pane na nebesích." Louise se pokřižovala.

„Právě teď," spustil Quinn klidným hlasem, „mi ale jde jen o tebe."

„Fletchere!" zaječela.

„Varuji vás, pane, nedotýkejte se jí."

Quinn mávl zápěstím. Fletcher se zlomil v pase, jako by ho do žaludku udeřila obrovská neviditelná pěst. Ztěžka hekl. Síla ho odhodila na bedny, kde se kolem něj začaly stahovat pramínky bílého ohně. Uniforma na něm vzplála. Z úst a nosu

mu vytryskla krev, krvavou skvrnu měl i v rozkroku kalhot. Řval a bezmocně se zmítal v okovech vzduchu.

„Ne!“ zakřičela Louise. „Nechte toho, prosím!“

Genevieve padla na kolena, bledá a zlomená.

Lawrence se začal intenzivně zajímat o Louisin výstřih. Vtom mu ruce ztuhly.

Quinn se mračil a mhouřil oči na druhý konec hangáru.

Louise polkla, ničemu už nerozuměla. Fletcher se ale přestal svíjet bolestí. Kolem těla mu kroužil duhový prach, i uniforma se sama zašívala. Převalil se a podařilo se mu kleknout.

„Co to kurva vyvádíš, chlape?“ zavolal Quinn Dexter.

Louise se podívala do protějších vrat. Přímo za nimi vycházela Hraběnka a brána tak vypadala jako zářivě krvavý čtverec na černém pozadí plechové hrobky. Přímo uprostřed záře stála lidská postava. Zvedla ruku a ukázala prstem.

Hangárem prolétla koule bílého ohně, skoro rychleji, než stačilo oko postřehnout. Za bednami utíkaly stíny. Kulový blesk zasáhl železný střešní nosník přímo nad Quinnem Dexterem. Přikrčil se v dešti roztaveného kovu. Střecha zavrzala.

„U Božího bratra, na co si to hraješ?“ běsnil Quinn.

Hangárem zaduněl basový smích zkreslený pokřivenou akustikou dřevěných beden.

Louise stačila na Fletchera vrhnout prosebný pohled, ale její ochránce jen pokrčil rameny a tajemná postava už rozpřáhla ruce.

„Quinne?“ kňoural Lawrence. „Quinne, co to má znamenat?“

Odpověděla mu rozetová koróna bílého světla kolem černé siluety. Bedny u vrat vzplály topazovým ohněm.

Odnikud se zvedl silný suchý vítr a zvedl Quinnovi hábit.

„Kurva,“ zašeptal Quinn.

Plameny uháněly přímo k nim, stravovaly bedny, přeskakovaly uličky, hnaly se k nim jako pekelný cyklon.

Dřevo v žáru vrzalo a praskalo, zásoby se sypaly na podlahu a živily oheň.

Když vlna horka dorazila k Louise, vyjekla bolestí. Lawrence ji pustil, protože musel mávat rukama. Vzduch se před ním prohýbal jako čočka, štít proti zlovolné záři.

Fletcher chytil Genevieve. Přikrčen doběhl k džípu. „Rychle, má paní," zavolal na Louise.

Louise ho v hukotu požáru skoro neslyšela. Kdesi za čelem ohnivé vlny bouchala munice. Zprohýbané plechové pláty se odtrhávaly od nosníků a mizely ve výšce.

Potácela se za Fletcherem. Teprve když byla z dosahu ohně, ohlédla se. Jen na okamžik.

Plameny vytvořily v hangáru spalující tunel. Vraty se ven valil dým. Uprostřed ale panoval klid.

Quinn stál v kruhu čistého vzduchu a se vztyčenýma rukama bojoval proti zničujícímu žáru. Daleko před ním tajemná postava zaujala stejnou pozici.

„Kdo jsi?" řval Quinn přes oheň. „Mluv!" Náhle explodovala hromada beden a naplnila hangár planoucími třískami. Několik střešních nosníků povolilo, vlnitý plech popadal do plamenů. Hangár se pomalu hroutil. „Mluv. Ukaž se mi." Venku houkaly sirény a křičeli lidé. Další kus hangáru spadl. „Mluv!"

Postavu zahalily ohnivé jazyky. Quinn zařval vzteky. Pak se musel i on stáhnout, protože železo teklo a beton se měnil v lávu. Vyběhli s Lawrencem na trávu před hangárem. Kolem zmateně pobíhali lidé a jezdily hasičské vozy. Nebylo těžké se mezi nimi ztratit. Cestou mezi řadami letadel Lawrence mlčel, cítil Quinnovy černé myšlenky.

Louise a Fletcher uviděli první auta, farmářské čtyřkolky přemalované na zeleno a pár džípů. Letadla obíhala četa vojáků poháněná šikovatelem. V dálce se probíraly sirény. Plameny už za nimi šlehaly vysoko k nebi.

„Fletchere, uniforma," sykla Louise.

Podíval se na sebe. Měl červené kalhoty. Stačilo mrknutí oka a přebarvily se na khaki. Kazajka se mu sama vyžehlila. Nesl se jako generál.

Genevieve mu sténala v náruči, jako kdyby ji trápila noční můra.

„Je v pořádku?“ zeptala se Louise.

„Ano, má paní. Jen lehká mdloba.“

„A vy?“

S bolestí přikývl. „Přežil jsem.“

„Myslela jsem… Bylo to strašné. Ten ďábel Quinn.“

„O mne se nestrachujte, paní. Náš Pán mě jistě přivedl zpět s nějakým záměrem a ten mi včas vyjeví. Jinak bych tu nebyl.“

První auta už byla skoro u nich. Louise uviděla další vojáky. Bude to naprostý blázinec, nikdo neví, co se děje a co má dělat.

„Máme příležitost,“ řekla. „Musíme být odvážní.“ Začala mávat na jeden statkářský vůz. „Za volantem sedí desátník. Máte vyšší hodnost.“

„Jako vždy se vaší vynalézavosti vyrovná jen vaše odvaha a síla ducha, má paní. Krutý osud, že naše životy odděluje taková propast věků.“

Napůl zaražena a napůl polichocena se na něj usmála. Pak jim auto zastavilo.

„Ty tam,“ křikl Fletcher na vyděšeného poddůstojníka. „Pomoz mi zachránit to dítě. Dostala se moc blízko k ohni.“

„Rozkaz, pane.“ Desátník pospíšil Fletcherovi pomoci s Genevieve na zadní sedadlo.

„Raketoplán máme za věží,“ prohlásila Louise a chápavě se podívala na Fletchera. „Bude tam i lékárnička. Náš pilot zná její zdravotní problémy.“

„Ano, madam,“ odtušil Fletcher.

„K věži,“ přikázal desátníkovi.

Zmatený muž z ní přeskočil očima na Fletchera a rozhodl se uposlechnout rozkazu i za podivných okolností. Louise naskočila dozadu a vzala sestřinu hlavu na klín.

Najít raketoplán Daleké říše trvalo desátníkovi podle Fletcherových pokynů deset minut. I když Louise ještě nikdy raketoplán neviděla, hned si všimla, nakolik se liší od obyčejných letadel. Jehlový trup s elegantními křídly, která patřila spíš k většímu letounu.

Genevieve se mezitím probrala, ale úzkost ji neopustila. Fletcher jí pomohl z vozu a Gen se smutně ohlédla po spáleništi. Jednou rukou křečovitě svírala Carmitin talisman.

„Už je to za námi," konejšila ji Louise, „je po všem. Přísahám." V kapse přejela palcem po disku Jupiterské banky, po svém talismanu. Díky Bohu, že si ho vydupala.

Genevieve tiše přikývla.

„Děkuji za pomoc, desátníku," řekl Fletcher. „Teď by ses měl vrátit k svému veliteli a začít hasit."

„Ano, pane." Měl sto chutí se zeptat, o co běží. Disciplína ale přemohla zvědavost a poddůstojník přidal plyn.

Louise si oddechla.

Furay na ně čekal pod schůdky. Na rtech mu pohrával polovědoucí úsměv, spíš zaujatý než bojácný.

Louise se mu podívala do očí a oplatila mu úsměv, jako by se omlouvala, že přijeli tak brzy a že vypadají takhle. Aspoň že nemusí zase vymýšlet nějaké výmluvy. Furay na to byl moc chytrý. Přímost a trocha upřímnosti jí teď pomohou nejlépe.

Zvedla jupiterský disk. „Moje letenka."

Pilot ukázal očima na požár. „Nějací známí?"

„Ano. Modlete se, abyste se s nimi také neseznámil."

„Chápu." Všiml si Fletcherovy uniformy. Když ho viděl po poledni, měl na sobě prostý oděv čeledína. „Vidím, že jste to za pět hodin dotáhl na poručíka."

„Býval jsem víc, pane."

„Jo." Tuhle odpověď Furay nečekal.

„Prosím," naléhala Louise. „Sestra si potřebuje sednout. Dost toho prožila."

Furayovi dítě připomínalo spíš stojící mrtvolu. „No jistě," odvětil s pochopením. „Pojďte. Nahoře mám lékařskou nanoniku."

Louise za ním vystoupila po schůdcích. „Mohl byste hned odstartovat?"

Znovu se podíval na požářiště. „Nějak jsem tušil, že mě o to požádáte."

Když na druhém konci Bennettova pole vzplál hangár, stál vojín Shaukat Daha na stráži u vojenského raketoplánu už šest hodin. Major poslal šest mariňáků na pomoc hasičům, ale ostatní museli hlídat. „Třeba to je léčka," nadatoval na vysvětlenou.

Shaukatovi tedy nezbývalo než pozorovat nezvykle divoký oheň z dálky za pomoci vylepšených sítnic. Na hasičské vozy byl ale krásný pohled, veliká červená auta plná mužů ve stříbrných kombinézách. Na téhle bláznivé planetě samozřejmě nemají požární mechanoidy. Hadice musejí tahat skuteční lidé. Úžasný pohled.

Monitorovací program periferního vidění ho upozornil na dva pěší příchozí. Shaukat rozšířil zorné pole. Byli to místní, křesťanský padre a poručík domobrany. Shaukat věděl, že technicky vzato je podřízen norfolkským důstojníkům, ale tenhle poručík byl podezřele mladý, možná pod dvacet. Ten mi poroučet nebude.

Shaukat datovým příkazem zapnul megafon na brnění. „Pánové," začal zdvořile, když přišli blíž, „obávám se, že k raketoplánu nesmíte. Než vás pustím blíž, musím vidět vaše doklady nebo propustku."

„Samozřejmě," odtušil Quinn Dexter. „Ale povězte. Je tohle raketoplán z fregaty Tantu?"

„Ano, pane."

„Bůh ti žehnej, synu."

Shaukata oslovení naštvalo a už se chystal megafonu oddatovat patřičně kousavou odpověď, když mu selhala

nervová nanonika. Brnění ho začalo svírat, jako by se zapnuly vnitřní valenční generátory. Sáhl po helmě, ale ruce mu ztuhly. V prsou ho bodla strašlivá bolest. Infarkt! pomyslel si zděšen. Alláhu milosrdný, to není možné, vždyť je mi pětadvacet.

Přes nedůvěru bolest sílila a brnění ho svíralo čím dál pevněji. Nedokázal se pohnou ani nadechnout. Padre ho se zájmem pozoroval. Do masa se mu zakousl mráz, ledové tesáky pronikly každým svalem. Výkřik mu už v hrdle zdusil obojek helmy.

Quinn se díval, jak roztřesený vojín ztrácí ve všech buňkách najednou životní energii. Po minutě došel k mrtvé soše a cvrnkl do ní prstem. Ozvalo se kratičké kovové cinknutí.

„Pěkný," obdivoval ho Lawrence.

„Šlo to tiše," vysvětlil hrdě Quinn. Vykročil vzhůru do raketoplánu.

Lawrence si zbroj dobře prohlédl. Na kožovité látce se už objevovala jinovatka. Hvízdl a pospíšil po schůdkách za Quinnem.

William Elphinstone vylétl z ďábelské klece temnoty uprostřed vlastního mozku do lunaparku tepla, světla, hluku a téměř nesnesitelně silných vjemů. Když se poprvé nadechl sám za sebe, zvuk vlastního dechu ho málem ohlušil. Vzduch ho škrábal na kůži, každá molekula se změnila v pilový zub.

Tak dlouho! Tak dlouho bez jediného počitku. Zajatcem ve vlastním těle.

Cizí duše ale zmizela. Vrátila mu jeho tělo. William se rozplakal úlevou a strachy.

Z doby, kdy byl pouhou loutkou, se mu uchovalo pár mizivých vzpomínek. Nenávist. Pekelný oheň. Porážka nepřítele. Louise Kavanaghová.

Louise?

William ničemu nerozuměl. Seděl opřený o drátěný plot, nohy složené pod zadkem. Před ním stály v řadách stovky letadel. Nikdy tu nebyl.

Všude houkaly sirény. Když se rozhlédl, uviděl nedaleko vyhořelý hangár. Z trosek ještě šlehaly drobné plamínky a stoupal dým. Hasiči na zbytky stříkali pěnu. Všude se motala spousta vojáků z domobrany.

„Tady," volal William na druhy ve zbrani. „Tady jsem." Nezmohl se ale na víc než na chabé krákorání.

Kousek nad letištěm proletěl raketoplán Konfederačního loďstva. Kýval se ze strany na stranu, jako by ho pilot neměl úplně pod kontrolou. William na něj nechápavě mžoural. Z paměti se mu vynořila další vzpomínka. Silná, ale unikající: hlavou dolů visí ze stromu vykuchaný chlapec.

„Co tady k čertu hledáte?" Tři metry od Williama se zastavili dva strážní. Jeden na něj mířil puškou. Druhý držel na řetězu dva vlčáky.

„Já… Zajali mě," vykoktal William Elphinstone. „Byl jsem v rebelském zajetí. Ale nejsou to rebelové. Prosím, musíte mi věřit. Jsou to ďáblové."

Vojáci se po sobě podívali. Ten s puškou zajistil závěrku a zvedl kompaktní komunikační blok.

„Musíte mě vyslechnout," naléhal William. „Zajali mě. Posedli. Jsem důstojník domobrany hrabství Stoke. Nařizuji vám poslouchat."

„Opravdu, pane? Někde jste ztratil uniformu, co?"

William se na sebe podíval. Měl stále svůj stejnokroj, ale sám by ho těžko poznal. Khaki barva košile ustoupila modročervené kostce, kalhoty se proměnily v modré texasky – a na hřbetech rukou mu rostly husté černé chlupy, i když si ho dřív každý dobíral, že má ručku jako slečinka.

Zoufale zasténal. „Říkám vám pravdu. Bůh je mi svědkem." Hned mu bylo jasné, že je nepřesvědčí.

William Elphinstone zůstal zhroucený u plotu, dokud si pro něj nepřijela vojenská policie a neodvezla ho na místní stísněnou služebnu. Nevěřili mu ani detektivové z norwichského zvláštního oddělení. Časem uvěřili, ale to už bylo pozdě.

* * *

Asteroid Nyiru obíhal devadesát tisíc kilometrů nad Narokem, jednou z prvních planet osídlenou keňskými etniky. Hned po umístění na oběžnou dráhu před dvěma sty lety vyřízli stavitelé kolem asteroidu přistávací římsu pro bitekové lodě. Místní rada, lačná obchodu, vybavila římsu solidní infrastrukturou včetně malé chemičky na výrobu výživné polévky.

Udat si stěžoval, že chutná divně. Meyer na hádky ještě neměl. S Haltamovou vzornou pomocí se probíral sedm hodin. Když se probudil v mezihvězdném prostoru a hned musel utěšovat jestřába i svou posádku, neměl velkou radost. Letěli rovnou na Narok, ale cesta jim místo obvyklých pěti trvala jedenáct skoků.

Doktorku Alkad Mzuovou viděli za celou dobu přesně dvakrát. Většinu letu se zdržovala ve své kajutě. Přes účinek nanonických obkladů na kloubech a analgetických bloků v nervové nanonice se necítila nejlépe. Nejdivnější bylo, že Haltamovi zakázala vyléčit staré zranění kolene. Oba byli napjatí, ani jeden nechtěl ustoupit. Padlo pár ledově formálních slov, ona se omluvila za jeho zranění a potíže při útěku, on ji informoval o letových parametrech. Nic víc.

Po příletu na Nyiru bez mrknutí oka zaplatila dohodnutou sumu, přidala pět procent navíc a odešla. Cherri Barnesová se jí zeptala, kam míří, ale útlá žena odpověděla jen chladným úsměvem a prohlásila, že bude lepší, když se to nikdo nedozví.

Vytratila se z jejich života stejně tajemná, jako do něj za dramatických okolností vstoupila.

Meyer strávil šestatřicet hodin v nemocnici. Měl poškozené spoje mezi neurony a mozkovou nanonikou. Po dvoudenní rekonvalescenci ho lékaři pustili.

Na můstku Udata ho Cherri Barnesová políbila na uvítanou. „Ráda tě zas vidím.“

Zamrkal. „Díky. Chvíli jsem měl obavy.“

„Jenom obavy?“

Já byl úplně bez sebe strachy, řekl Udat.

Já vím. Ale už je po všem. A mimochodem, vedl sis dobře, když jsem byl v bezvědomí. Jsem na tebe hrdý.

Díky. Ale nechci to už nikdy zažít.

Nebudeš muset. Myslím, že jsme si konečně dokázali, za co stojíme.

Ano!

Tázavě se podíval po třech členech posádky. „Ví někdo, co je s naší potrhlou pasažérkou?“

„Asi ne,“ odvětil Azíz. „Poptal jsem se po přístavu, ale ví se jenom, že si najala charterovýho agenta. Tím to hasne.“

Meyer se uvelebil v kapitánském křesle. Za očima mu ještě pulzovala snesitelná bolest. Začínal se bát, že se jí už nezbaví. Doktor říkal, že snad přejde. „Nevadí. Mzuová asi nelhala, když říkala, že čím míň budeme vědět, tím líp pro nás.“

„Teoreticky to zní pěkně,“ odsekla Cherri. „Ale všichni ti agenti nás viděli, jak ji unášíme. Pokud je opravdu tak nebezpečná, jak předstírá, jsme na tom pěkně bledě. Budou nás vyslýchat.“

„Já vím,“ přiznal Meyer. „Proboha, v mým věku utíkat před KVB.“

„Můžeme se jim rovnou vzdát,“ řekl Haltam. „Přiznejme si to, stejně nás dostanou. Když se jim vydáme, ukážeme, že s ní už nemáme nic společnýho.“

Cherri pohrdavě odfrkla. „Jo, ale vzdát se tajný policii… To se mi nelíbí. Slyšela jsem různý věci, všichni jsme něco slyšeli.“

„Svatá pravda,“ přisvědčil Haltam. „KVB je nepříjemný nepřítel.“

„Co myslíš, Meyere?“ zeptal se Azíz.

Nechtěl na to myslet. V nemocnici mu přesně vyladili hladinu živin v organismu, ale přesto se cítil strašně unavený. Kdyby z něj někdo mohl to břímě sejmout, dát odpověď nebo aspoň přijít s výmluvou.

Dobrý nápad, poznamenal Udat. **Byla milá.**

„Napadlo mě, kdo by nám mohl pomoct," řekl nahlas Meyer. „Pokud je ještě naživu. Neviděl jsem ji dobrých dvacet let a už tehdy byla stará."

Cherri si ho podezíravě změřila. „Žena?"

Meyer se zazubil. „Jo. Dáma jménem Aténa. Edenitka."

„Edeniti jsou horší než KVB," zvolal Haltam.

„Předsudky. Mají jednu úžasnou vlastnost. Jsou upřímní. A to ta pitomá KVB určitě není. Edenismem navíc KVB nikdy nepronikne."

„Určitě nám pomůže?" nevěřila Cherri.

„Nic neslibuju. Ale pokud bude moct, pak nám pomůže." Podíval se na každého zvlášť. „Máte lepší nápad?"

Neměli.

„Tak fajn, Cherri, požádej přístav o povolení k odletu. Už tu trčíme dost dlouho."

„Rozkaz."

A ty mi propočítej skoky do Sluneční soustavy.

Jistě, odtušil Udat a pak toužebně dodal: **Napadlo mě, jestli tam nebude Oenone.**

Kdo ví? Ale bylo by hezké podívat se, jak vyrostl.

Ano. Jak říkáš, už je to dlouho.

První skok je dopravil dvacet světelných let od soustavy Naroku. Druhý přidal dalších patnáct. Meyer se ujistil, že jestřáb neztratil nic ze své přesnosti, a nařídil třetí skok.

Prázdný prostor se zkroutil pod nesmírnou silou vzorovacích uzlin. Udat hladce vklouzl do červí díry a vyladil vzorovací energii na přesnější manévrování, aby udržel pseudopředivo prostoru kolem trupu. Za polypem ubíhala vzdálenost bez délky.

Meyere! Něco se děje!

Poplašený křik v hlavě jím trhl jako rána. **Co myslíš?**

Konec díry nám mizí, nedokážu sladit distorzi s jeho souřadnicemi.

Díky spřízněnosti kapitán uviděl, jak se pseudopředivo mění, kroutí a uhýbá jako kouřový tunel. Udat nedokázal dosáhnout stability potřebné k udržení červí díry.

Co to je? zeptal se, stejně vyděšen.

Nerozumím tomu. Na červí díru působí další síla. Ruší mi distorzní pole.

Tak ji přetlač. Dělej, dostaň nás ven. Ucítil nápor síly v jestřábových buňkách, nárůst distorzního pole. Protivná síla ale kontrovala. Udat cítil, jak se díra vlní. Dva hřebeny mu sklouzly po trupu.

Nejde to, tolik energie nemám.

Zachovej klid, naléhal Meyer. **Musí to být jen chvilkový výkyv.** Cítil, jak lodi dochází energie. Při tomhle výkonu vydrží sotva na devadesát sekund.

Udat zeslabil distorzní pole, aby mu zůstala aspoň trocha energie do zásoby. Červí dírou proběhla veliká vlna a pleskla ho přes hřbet. Co nebylo přibité, spadlo a odlétlo. Meyer instinktivně sevřel opěrky křesla, i když ho už připoutaly automatické pásy.

Letový počítač oznámil příchozí zprávu. Meyer a ostatní jen zírali na projektor, když jim do hlav vstoupila doktorka Alkad Mzuová. Neměla pozadí, stála uprostřed šedého vesmíru.

„Nazdárek, kapitáne Meyere," začala. „Pokud šlo všechno podle plánu, pouštíte si tento záznam pár vteřin před smrtí. Nemohla jsem si odpustit tu trochu patosu a neříci vám, jak a proč umíráte. První odpověď je jednoduchá, chytili jste se ve zpětné vazbě distorzního pole. Objevila jsem ji téměř náhodou před třiceti lety. Nechala jsem vám v kabině malý strojek, který vytváří fluktuace v Udatově distorzním poli. Jakmile jednou naladí rezonanční frekvenci, nic ho nezastaví, protože sama červí díra pracuje jako zesilovač. Rezonance potrvá stejně dlouho jako pole, bez pole se červí díra vrátí do původního kvantového stavu. Téhle logice neutečete. Přežijete jen tak dlouho, dokud Udatovi nedojde energie, a ta mizí docela rychle, řekla bych.

Teď druhá otázka: proč. Vybrala jsem si vás k útěku z Tranquillity, protože jsem už dávno věděla, že Udat tak těžký

kousek zvládne. Už jsem ho jednou v akci viděla. Před třiceti lety. Vzpomínáte si, kapitáne Meyere? Před třiceti lety, skoro na měsíc přesně, vás Omuta najala k boji proti garissanským lodím Čenghó, Gombari a Včelka. Já letěla Včelkou a vím, že jste to byl vy, protože jsem si posléze pustila záznamy vašeho útoku. Udat je jedinečná loď, tvarem, barvou i schopnostmi. Jste dobří, a proto jste vyhráli. Asi všichni víme, co se pak stalo s mojí planetou.“ Záznam skončil.

Cherri Barnesová se nepřirozeně klidně otočila na Meyera. „Má pravdu? Byls tam?“

Smutně se usmál. „Ano.“ **Je mi to líto, příteli.**

Miluji tě.

O tři sekundy později došla Udatovi vzorovací energie. Červí díra, udržovaná čistě uměle, se zhroutila. V mezihvězdném prostoru se objevila rovná dvourozměrná trhlina dlouhá patnáct světelných let. Za okamžik vyzářila energii rovnou hmotnosti jestřába. Pak se vesmíru vrátila rovnováha a trhlina zmizela.

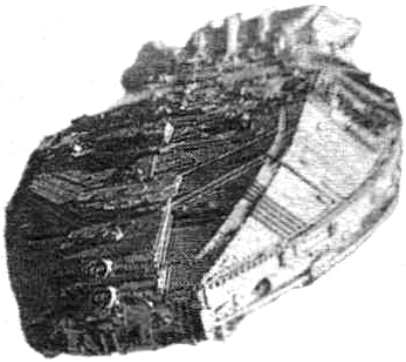

9

Když ho gangsteři s kamennými tvářemi postrkovali do Nixonova apartmá, Nikolaj Petrovič se snažil nedat najevo, že se skoro posírá strachy. Ne že by mu chlapáctví nějak pomohlo, už z nich vypadlo, že posedlí cítí myšlenky. Ale nedokážou je číst, nevytáhnou mu z hlavy vzpomínky. To bylo jeho eso. Jedna vzpomínka a modlitba.

Modlitbička byla příliš slabá na to, aby na ni mohl vsadit nejen život pozemský, ale i posmrtný.

Strčili ho do velikého obývacího pokoje s chlupatým bílým kobercem a bledě růžovým nábytkem, který připomínal skleněné bubliny. Do zbytku apartmá vedlo několik dveří, třímetrové desky ze zlata. Protější stěnu tvořilo okno s výhledem na Novou Kalifornii. Pohled na terrakompatibilní planetu byl nádherný.

Jeden gangster postrčil Nikolaje hlavní Thompsonova samopalu doprostřed pokoje. „Stůj tady. Čekej," zavrčel.

Asi za minutu se otevřely jedny postranní dveře. Vyšla z nich dívka. Nikolaj od ní přes všechnu tíseň nedokázal odtrhnout oči. Byla úchvatná, mladičká, křehká a útlá. Na sobě neměla víc než průsvitný župánek.

Minula ho zcela bez povšimnutí a pokračovala k hromadě kufrů u protější stěny. „Libby, kde mám ten kostým z červený kůže? Se stříbrným obojkem. Libby!" Dupla si.

„Už běžím, panenko." Do pokoje se přišourala postarší žena. „V hnědém kufru, co v něm máš modely na noc."

„V kterým?" prskala dívčina.

„V tomhle, má milá. Je to s tebou horší, než na turné.“ Sehnula se a otevřela kufr.

Nikolaj si nymfičku lépe prohlédl. Nemůže to přece být…

Do obýváku vpadl Al Capone se suitou v patách. O jeho identitě nebylo pochyb. Pohledný chlap po dvacítce, havraní vlasy, povolené tváře, na nichž se skvěle vyjímal téměř nevadnoucí úsměv. Šaty měl stejně starožitné (a pro Nikolaje směšné) jako ostatní gangsteři, ale nosil je s takovou elegancí, že na tom vlastně nesešlo.

Podíval se na Jezzibellu a zašklebil se. „Jez, kolikrát jsem ti říkal, ať se takhle nepromenáduješ před chlapama. Nemáš na sobě ani chlup.“

Ohlédla se přes rameno, našpulila rty a namotala si na prst loknu. „Ale no tak, Ale, miláčku, vždyť tě to rajcuje. Všichni vidí, co máš, a oni nemůžou. Jsem živej důkaz, že jsi velkej šéf.“

„Jéžiš.“ Zvedl oči v sloup.

Jezzibella k němu pomaličku došla a klovla ho na tvář. „Sfoukni to rychle, miláčku. Musíš mě pořádně prohlídnout.“ Pokynula Libby a vykročila ke dveřím. Kosmetička šla za ní, přes ruku přehozený kostým z pěti proužků červené kůže.

Jezzibella obdařila Nikolaje upejpavým úsměvem zpod mraků zlatých kadeří. Pak zmizela.

Al Capone ho upřeně sledoval. „Máš mi co říct, kámo?“

„Ano, pane.“

„A co to je?“

„Mám pro vás informaci, pane Capone. Může se vaší Organizaci moc hodit.“

Al přikývl. „Fajn, prošels dveřma, takže máš kuráž. Věř mi, málokdo se dostane až sem. Tak spusť.“

„Chci vstoupit do Organizace. Slyšel jsem, že přijímáte živé s užitečnými schopnostmi.“

Al ukázal na Avrama Harwooda III. v hloučku poručíků. „Jo, jo. Jestli tu tvou informaci ocení tady Avvy, bereme tě.“

„Je antihmota dobrá informace?“ zeptal se Nikolaj. Ve starostově tváři postřehl zděšení.

Al si zamyšleně přejel tvář prsty. „Možná. Máš nějakou?“

„Vím, kde ji můžete sehnat. A mohu pomoci vaší flotile, až ji dostane. S antihmotou nejsou žerty, ale já s ní dovedu zacházet.“

„Jakpakto? Jseš federál nebo něco podobnýho, rozhodně fízl. Slyšel jsem, že antihmota je zakázaná.“

„Je. Ale Idria je malý asteroid v soustavě plné silnějších světů. Spousta politikářů na planetě ráda mluví o rozšíření vlivu na asteroidy. Radním a vojákům na Idrii se takové řeči nelíbí. Nezávislost jsme získávali dlouho a ztuha. Takže jsme se připravili. Pro všechny případy. Několik našich firem vyrábí součástky, které se dají snadno použít v antihmotových motorech. Orbitální obrana také navázala kontakt s továrnou na antihmotu.“

„Takže ji dokážeš sehnat, kdy chceš?“ ujistil se Al.

„Ano, pane. Mám souřadnice hvězdy, kolem níž továrna obíhá. Můžu vás tam vzít.“

„A proč si myslíš, že to chci?“

„Protože jste ve stejné pozici, jako byla Idria. Nová Kalifornie je velká, ale Konfederace daleko větší.“

„Chceš mi říct, že jsem malý pívo?“

„Může to tak dopadnout, až sem dorazí velící admirál.“

Al se zazubil, vzal Nikolaje kolem ramen a poplácal ho po zádech. „Líbíš se mi, chlapče. Jseš šikovnej. Takže se dohodneme takhle: posedíš si tady s mým přítelem Emmetem Morddenem, co je machr přes mašinky. Vyklopíš mu, co víš, a když řekne, že to sedí, bereme tě.“

Al za sebou zavřel dveře a opřel se o ně. Vyhradil si chvilku jen pro sebe, okamžik života, v němž se mu vrátila rozhodnost. Nikdy mi nedošlo, že být Al Capone je taková dřina.

Jezzibella zase přijala postavu vytrénované atletky. Ležela na posteli, ruce za hlavou, jedno koleno pokrčené. Kostým jí

stříbrnými řetězy podpíral prsa a tmavé bradavky mířily přímo ke stropu. Kdykoli se nadechla, prohnula se jako kočka.

„Tak fajn," začal Al. „Řekni mi, co je kurva zač ta antihmota."

Prohnula záda a vzdorně na něj pohlédla. „Nikdy."

„Jez! Mluv, hergot. Na tohle nemám čas."

Zavrtěla hlavou.

„Kristova noho!" Došel k posteli, chytil ji za bradu a otočil ji k sobě. „Chci to vědět. Musím rozhodovat."

Jezzibella mu chtěla vlepit facku, Al jí na poslední chvíli chytil ruku, ale přesto mu srazila klobouk. Začala se prát.

„Chceš si hrát, hm?" zařval na ni. „Chceš si se mnou hrát, couro?" Chytil jí obě ruce a přimáčkl je na polštář. Pohled na její prsa v něm zažehl dračí oheň. Zatlačil ji do matrace, okouzlen pohledem na její úžasné svaly v bezmocném boji. „Kdo tady šéfuje? Komu kurva patříš?" Strhl jí z klína kůži a roztáhl jí nohy. Šaty z něj zmizely. Zasténala a naposledy se pokusila vyprostit. Proti němu neměla šanci.

O něco později blaženě zakřičel. Orgasmus primitivního násilí mu naplnil celé tělo blahem. Držel se a zdržoval proud, dokud mohl. Pak se zhroutil do peřin.

„To je lepší, miláčku," prohlásila Jezzibella a pohladila ho po ramenou. „Nesnáším, když jsi napjatý."

Al se na ni malátně usmál. Zase se proměnila v zlatovlasou puberťačku, zbožňující a starostlivou. „Ani náhodou, dámo. Ty nejsi člověk ani náhodou."

Políbila ho na nos. „Co se týče antihmoty, miláčku, budeš ji potřebovat. Chyť se jí při první příležitosti."

„To nechápu," zamumlal. „Podle Lovegrova je to jenom bomba. A my už máme spoustu atomovek."

„Není to jenom lepší bomba, Ale. Antihmotou můžeš pohánět i bitevní vosy a lodě, zvětšit výkon o řád. Je to jako rozdíl mezi puškou a kulometem. Obě zbraně střílejí kulky, ale co by sis vzal do přestřelky?"

„Správně."

„Díky. I když nám to na asteroidech pěkně jde, Konfederaci se nevyrovnáme ani náhodou. Antihmota nás ale pořádně postrčí. Když ji budeš mít, každej si sakra rozmyslí, než na tebe zaútočí.“

„Jéžiš, ty jsi úžasná. Musím kluky trochu postrčit.“ Spustil nohy z postele a z kouzelné říše se mu začaly vracet šaty.

„Počkej.“ Přitiskla se k němu a zezadu ho objala. „Nepospíchej. Musíme to promyslet. S antihmotou budou potíže, je nebezpečná. A vy to ještě zhoršíte.“

„Jak to?“ lekl se.

„Kolem vás se posírají všechny stroje. U antihmoty si to nemůžete dovolit. Když se ke kontejneru dostane posedlý, všichni uvidíme druhou půlku výbuchu z onoho světa. Takže… s antihmotou budou muset nakládat jenom živí.“

„Fíha.“ Al se podrbal na hlavě, zoufale nerozhodný. Jeho Organizace stála na ovládání živých, nesměli si moc vyskakovat. Nejnižší patro se musí dusit, aby měli vojáci co dělat. Aby poslouchali rozkazy. Ale dát živým antihmotu… To úplně převrátí rovnováhu moci. „Nejsem si jistej, Jez.“

„Není to takový problém. Stačí zajistit, abys měl nad všema úplnou kontrolu. Harwood s Leroyem to zvládnou. Vezmou jejich rodiny jako rukojmí.“

Al nad tím uvažoval. Rukojmí by mohli fungovat. Bude to ale stát spoustu sil a nikdo z Organizace nesmí udělat chybu. Nebezpečné.

„Fajn, prubneme to.“

„Ale!“ Jezzibella kvíkla jako holčička a začala ho líbat na krk.

Al nechal napůl materializované šaty zase zmizet.

Kancelář šéfa byla tak výstřední, jak to projde jen nejvyšším papalášům. Podél stěn stály kusy ručně vyřezávaného nábytku, uprostřed dlouhý stůl z tvrdého dřeva. Jedna stěna po zprůhlednění poskytovala výhled na velitelství orbitální obrany.

Al seděl v čele stolu a zdravil své nejvyšší důstojníky rukou. Neusmíval se, aby bylo jasno, že jde o vážnou věc.

„Tak fajn," začal.

„Co se stalo? Leroyi?"

Oplácaný manažer na něj sebevědomě pohlédl. „Víceméně jsem se držel původního pacifikačního plánu. Ovládáme osmdesát pět procent planety. Řídíme všechna průmyslová a vojenská centra. Harwoodova administrativní struktura zřejmě funguje. Skoro dvacet procent populace tvoří živí. Poslouchají nás na slovo."

„Potřebujeme je?" zeptal se Ala Silvano Richman, aniž by se podíval na Leroye.

„Leroyi?" přesměroval otázku Al.

„Ve velkoměstských oblastech téměř určitě. Menší města a vesnice si vystačí s posedlými, pokud spojí svou energistickou sílu. Velkoměsta ale vyžadují obslužné stroje, tolik sajrajtu kouzlem z ulic neuklidíš. Posedlí navíc zřejmě nedokážou vytvořit jídlo z anorganických surovin, a tak musíme zachovat zásobovací síť. Zatím kryjí spotřebu zásoby ve skladech. Což znamená, že musíme vytvořit základní ekonomiku, aby měly farmy motivaci dodávat městům. Potíž je v tom, že vesnickým posedlým nevoní práce, navíc naprosto netuším, co bychom mohli používat jako peníze. Dokážete si vyčarovat jakoukoli měnu. Možná klesneme na úroveň směnného obchodu. Další potíž je v tom, že posedlí nedovedou vytvořit cokoli trvanlivého. Mimo energistické pole se všechno vrací do původní podoby. Musíme tedy znovu spustit spoustu továren. Co se týče obrany, tam jsou posedlí nezbytní, ale to Mickeyho obor."

„Fajn, dobrá práce, Leroyi," pochválil ho Al. „Jak dlouho potrvá, než ovládnu všechno?"

„Už teď ti patří všechno, na čem záleží. Ale těch posledních patnáct procent bude tvrdý oříšek. Odpor se soustředí na zapadlé oblasti, na nejdivočejší venkov. Jsou tvrdí. Spousta lidí se schovává po lesích s loveckými zbraněmi. Se Silvanem

organizuje hony, ale zatím to vypadá na dlouhou a krvavou operaci. Znají terén a my ne, to skoro vyváží energistickou schopnost.“

Al zavrčel: „To jako že musíme bojovat fér?“

„Síly jsou vyrovnané,“ přitakal Leroy. „Ale nakonec vyhrajeme. Neptej se mě kdy.“

„Soustřeď se na hospodářství. Musíme udržet fungující společnost.“

„Dobře, Ale.“

„Mickey, jak se daří tobě?“

Mickey Pileggi vstal, jeho čelo bylo orosené potem. „Dobře, Ale. V první akci jsme dostali čtyřicet pět asteroidů. Těch největších s nejdůležitějším průmyslem. Takže teď máme třikrát víc bojových lodí než na začátku. Zbytek zvládneme snadno. Zvenku nás už nemůže nic ohrozit.“

„Máš na všechny lodě posádky?“

„Pracujeme na tom, Ale. Není to tak jednoduchý jako na planetě. Jsou daleko a naše komunikace moc nestíhají.“

„Už se projevili Edeniti?“

„Ani ne. Na třech asteroidech se ukázali ozbrojení sokoli, utrpěli jsme ztráty. Ale nepodnikli žádnej větší útok.“

„Zřejmě šetří silami,“ řekl Silvano Richman. „Já bych to udělal.“

Al upřel na Mickeyho dlouho nacvičovaný pohled (v Brooklynu trávil hodiny před zrcadlem). Chudákovi Mickeymu začalo škubat ve tváři, jako by někdo otočil vypínačem. „Až ovládneme všechny lodě z asteroidů, budeme mít dost síly na útok proti Edenitům?“

Mickey se v zoufalství rozhlédl po sále, aby našel spojence. „Možná.“

„Jde o to, jak je chceš, Ale,“ vysvětlil Emmet Mordden. „Těžko je dokážeme ovládnout, posednout nebo zabrat jejich habitaty. V tom mi musíš věřit, jsou úplně jiní než lidi, které jsi znal. Všichni, i děti. Můžeš je zabít, zničit habitaty. Ale podřídit si je? To nepůjde.“

Al stiskl rty a dobře si Emmeta prohlédl. Emmet byl jiný kafe než Mickey; bázlivec, ale vyznal se. „Co mi to povídáš?“

„Že musíš rozhodnout.“

„Co?“

„Jestli chceš antihmotu. Edeniti mají monopol na He3. Na tohle palivo fungujou všechny lodě i fabriky, dokonce orbitální zbraně. V soustavě máme spoustu zásob, ale ty jednou dojdou. To znamená, že pro He3 budeme muset ke zdroji. Jinak přestaneme lítat a vyrábět. Buď to, nebo druhou možnost.“

„Pravda,“ pravil Al. „Mluvil jsi s tím Nikolajem Petrovičem, Emmete. Hraje na rovinu?“

„Podle mě ano. Rozhodně toho o antihmotě hodně ví. Jenže, Ale, lodě a antihmota, to bude chtít spoustu živých. Naše energistická síla se do vesmírnejch bitev moc nehodí, spíš naopak.“

„Já vím,“ přitakal sebevědomě Al. „Kurva, když to chytíme za správnej konec, může to hrát pro nás. Dokážeme, že v Organizaci je místo pro živý. Dobrá reklama. A ti vylepšení chlapi nám pomáhali na asteroidech, ne?“

„Ano,“ připustil Silvano. „Jsou dobří.“

„Takže máme jasno,“ shrnul Al. „Pošleme lodě na Edenity, zkusíme jim sebrat ty héliový doly. Mezitím se ale pojistíme. Emmete, vyber si lodě. Silvano, ty a Avvy vyberete posádky. Berte jenom živý s rodinama, jasný? A než odletí pro antihmotu, zařiďte jim nejlepší rodinnou dovolenou v životě. Vyžeňte všechny z odpočinkovýho komplexu a ubytujte je tam.“

Silvano lačně vycenil zuby. „Jasně, Ale. Je mi to jasný.“

Al se opřel a přihlížel, jak podřízení plní jeho rozkazy. Všechno běželo hladce, z čehož ovšem pramenila další potíž. Nepředvídala ji ani Jezzibella, ale ta přece jen nemá tolik zkušeností jako on. Poručíci si zvykali na moc, učili se tahat za nitky. Všichni mají zatím vlastní pole působnosti, ale časem začnou přemýšlet. A stejně jistě, jako že slepice snáší vejce, to

jeden z nich zkusí. Podíval se kolem stolu a přemýšlel, který to bude.

* * *

Kiera Salterová seděla v křesle prezidenta Magellanské Itg a rozhlížela se po svém království. Ředitelství bylo jednou z mála budov v dutině habitatu, kulatá patnáctipatrová věž u severního konce. Z oken měla úžasný výhled do Valisku. Kolem věžáku se prostírala žlutohnědá polopoušť, ale v dálce přecházela v zelenou step a posléze les. Za polovinou habitatu se krajina zvedala do travnatých vršků, právě teď růžových jakýmisi xenockými kvítky. U jižního konce kraj končil prstencovým mořem, širokou tyrkysovou stuhou. Nade vším jako polední slunce klidně zářila světelná trubice. Nehybný výjev narušovaly jen pomalu plynoucí červánky.

O převratu svědčily jen dva sloupy černého dýmu a trosky policejního letounu v parku před vchodem do hvězdodrapu. Většina škod se soustředila v hvězdodrapech, ale důležitá místa, továrny a kosmoport, zůstala prakticky nedotčena.

Měla dobrý plán. Posedlí otvírali každého, na koho narazili. Řetězová reakce se šířila ze sedmnáctého podlaží hvězdodrapu Diocca, zprvu pomalu, ale postupně čím dál jistěji. Posedlí se přesunuli do dalšího hvězdodrapu.

Rubra lidi samozřejmě varoval. Řekl jim, na co si mají dát pozor, kde jsou nejbližší posedlí. Řídil najatou policii a vylepšené žoldáky, kladl posedlým pasti. Jeho vojáci ale byli závislí na přístrojích, což dalo posedlým smrtící výhodu. Stroje složitější než primitivní palné zbraně selhávaly, vypínaly se a lhaly. Rubra se ani neobtěžoval vytáhnout ze skladu útočné mechanoidy.

Venku na přistávacích římsách začaly polypové trupy bitekových lodí světélkovat a z jestřábů se pomalu stávali pekelní krkavci. Od habitatu vstříc hlídkujícím sokolům a šrínagarským fregatám vyrazily fantasticky tvarované kosmické lodě a obrovské harpyje. Vojenské lodě se stáhly.

Kiera teď vládla celému habitatu a okolnímu vesmíru v průměru sta tisíc kilometrů. Pro paničku z Nového Mnichova to nebylo špatné panství. Kdysi už ochutnala vliv, moc a úctu, jež přináší vysoké postavení. Tehdy stačilo natáhnout ruku; měla dobrý původ, staré peníze a ambiciózního manžela. Po právu pro něj měla žádat místo ve vládě a možná křeslo kancléře (alespoň o něm snila a v jeho zájmu intrikovala). Manžel ale selhal, zradila ho netrpělivost. V touze po rychlém postupu se spojil se špatnými lidmi. Odsoudil ji k životu promarněnému ve starém rodinném sídle, k dobročinnosti, k lítosti všech štik ve společenském rybníce, jež kdysi považovala za své nejlepší přítelkyně. Zemřela zahořklá a opuštěná.

Teď se ale Kiera Salterová vrátila, mladší a krásnější než kdy dřív. Odhodlaná nezopakovat minulé chyby. Už nikdy.

„Před třemi hodinami jsme ovládli poslední hvězdodrap," oznámila radě (již sama pečlivě vybrala). „Valisk je náš."

Suita zatleskala.

Počkala, až jásot utichne. „Bonney, kolik tu zbývá živejch?"

„Pár stovek, řekla bych," odvětila lovkyně. „Schovávají se, samozřejmě s Rubrovou pomocí. Ale ven se dostat nemůžou, hned bych je našla."

„Jsou nebezpeční?"

„V nejhorším případě se zmůžou na pár sabotáží, ale vzhledem k tomu, že je včas ucítíme, nepřežijou dlouho. Ne, ublížit nám teď může jedině Rubra. Ale nevím o něm dost, neznám jeho možnosti."

Všichni se otočili na Dariata. Kiera ho v radě nechtěla, ale nikdo tak dokonale nerozuměl spřízněnosti a programům habitatu. Potřebovali jeho znalosti. Přesto ho nepovažovala za pořádného posedlého; byl šílený a bezohledný. Měl jiné cíle než oni. Představoval pro ni bezpečnostní riziko.

„Jako poslední krok může Rubra zlikvidovat celý ekosystém," odpověděl klidně Dariat. „Ovládá prostředí a

trávicí orgány, což mu dává nezanedbatelnou moc. Dokázal by do jídla a do vody uvolnit jedy, nahradit atmosféru čistým dusíkem a udusit nás, možná i vypustit vzduch do vesmíru. Může zhasnout světelnou trubici a nechat nás zmrznout nebo ji nechat puštěnou i přes noc a upéct nás. Z dlouhodobého hlediska ho nic z toho nepoškodí; biosféra se dá znovu vysadit a habitat osídlit. Na lidských životech mu záleží méně než nám, jde mu jen o sebe. Jak jsem řekl už na začátku, nemůžeme ničeho dosáhnout, dokud ho nezlikvidujeme. Ale vy jste mě neposlouchali.“

„Proč to už dávno neudělal, sráči?“ ušklíbl se Stanyon.

Kiera mu pod stolem položila ruku na stehno. Byl věrný a svou silou jí zajišťoval autoritu. V posteli navíc skvěle nahradil Rosse Nashe. Inteligence ale nepatřila mezi jeho hlavní přednosti.

„No ano,“ obrátila se na Dariata. „Proč ne?“

„Protože mu ještě máme čím pohrozit,“ odpověděl Dariat. „Můžeme ho zabít. Krkavci nesou dost bitevních vos na zničení stovky habitatů. Je to patová situace. V otevřeném boji zemřeme všichni.“

„Otevřeném?“ pošťouchla ho Bonney.

„Ano. Právě teď Rubra s Edenity rozebírá postup proti posedlým. A jak víte, já zase zkoumám, jak přenést svoji osobnost do jeho nervových vrstev, aniž by mi v tom zabránil. Tak bych ho zároveň eliminoval a ovládl habitat.“

Což se mi moc nehodí, pomyslela si Kiera.

„Proč to teda neuděláš?“ posmíval se Stanyon. „Vlez tam a zrubej toho hajzla na jeho hřišti. Nemáš na to odvahu?“

„Buňky nervových vrstev přijmou jen Rubrovy myšlenky. Když program není odvozen z jeho myšlenkových vzorců, nefunguje.“

„Ale už ses mu do nich přece nasral.“

„Přesně tak. Změnil jsem jeho podprogramy, nenahrával jsem vlastní.“ Dariat pokrčil rameny a podepřel si bradu. „Podívejte, pracuju na tom už přes třicet let. Konvenční

postupy jsou proti němu naprosto nepoužitelné. Pak jsem si myslel, že mi pomůže energistická síla. Mohl jsem ji použít k změně nervové struktury, přinutit buňky, aby přijaly moje myšlenkové pochody. Zrovna jsem to zkoušel, když nás ten ožrala Ross Nash prozradil. Tak jsme vyšli ven a ukázali Rubrovi, co dovedeme. Fajn, ale přišli jsme o moment překvapení. Když teď zkusím předělat pár buněk, hned je odřízne a zlikviduje. Neptejte se mě jak – asi jim zablokuje samoregulaci nebo je prostě usmaží nervovým proudem. Já nevím! Ale blokuje každý můj krok.“

„To je nesmírně zajímavé,“ pronesla uštěpačně Kiera. „Nás by spíš zajímalo, jestli ho dokážeš porazit.“

Dariat se usmál, pohled měl rozostřený. „Jo, porazím ho. Stojí za mnou paní Chi-ri. Jednou najdu cestu.“

Zbytek rady se po sobě naštvaně podíval, jen Stanyon pohrdavě odfrkl.

„Můžeme to tedy brát tak, že Rubra nepředstavuje bezprostřední nebezpečí?“ zeptala se Kiera. Dariatovo náboženství pro ni bylo jen dalším důkazem jeho nevyrovnanosti.

„Ano,“ potvrdil Dariat. „Samozřejmě bude dál klást odpor. Smažit posedlé elektřinou, posílat na ně šimpanze, navíc nesmíme do tunelů a výtahových šachet. Je to nepříjemné, ale žádná hrůza.“

„Jak dlouho?“ zeptal se Hudson Proctor. Bývalého generála vzala Kiera do kroužku, aby jí pomohl se strategií. „Rubra je tu s námi, Edeniti jsou venku. A všichni nás ze všech sil tlačí zpátky do nicoty. Musíme to zastavit, vrátit každou ránu. Ať umřu, jestli tu budu jenom sedět a oni vyhrajou.“ Rozhlédl se kolem stolu, povzbuzen mlčenlivou podporou rady.

„Naši krkavci snadno stačí sokolům,“ řekla Kiera. „Edeniti se do Valisku nedostanou, můžou leda čekat a pozorovat nás z bezpečné vzdálenosti. Nepředstavují pro nás problém, natožpak hrozbu.“

„Krkavci jsou možná v boji stejně dobří jako sokoli, ale co je donutí zůstat tady a hlídat?“

„Dariate,“ oslovila ho s nechutí Kiera. Ale právě on vymyslel, jak zajistit krkavčí věrnost.

„Duše v tělech jestřábů pro nás budou pracovat, dokud budeme chtít,“ spustil Dariat. „Máme něco, čím je můžeme nakonec odměnit: lidská těla. Všichni Rubrovi potomci mají spřízněnost, aby mohli řídit jestřáby. To znamená, že duše může utéct z krkavce do člověka stejně, jako jsme ji vyhnali z kapitána do jestřába. Zajali jsme dost Rubrových potomků, abychom měli pro každého krkavce lidské tělo. Všichni čekají ve stázi.“

„Na co čekají?“ zeptal se Hudson Proctor. „Tohle mi nejde pod nos. V první řadě nechápu, co to tady vlastně řešíme.“

„A co bychom podle tebe měli dělat?“ otázala se sametově Kiera.

„To je jasné jako facka. Vypadneme. Hned! Víme, že to půjde, společně vytáhne Valisk rovnou pryč z vesmíru. Můžeme si stvořit vlastní vesmír, bez věčné prázdnoty. Budeme tam v bezpečí před Rubrou, před Edenity, přede všemi. V bezpečí před smrtí.“

„Tak, tak,“ řekla Kiera. Většina posedlých tu byla teprve pár hodin, ale společná touha už byla jasně zřetelná. Utéct, schovat se přes děsivě prázdnou oblohou. Valisk na tom byl lépe než planety, ale Kiera přesto nesnášela hvězdodrapy s jejich okny obrácenými do vesmíru. Ano, pomyslela si, jednou budeme muset zmizet. Ale ještě ne. Její myšlenky ovlivňovaly starší instinkty. Až Valisk zmizí ve vesmíru, kde každý jednotlivec dokáže cokoli, nebudou už potřebovat vůdce, soustředí se jen na rozkoše. Kiera Salterová se zase stane jednou z mnoha. Možná je to nevyhnutelné, ale proč spěchat. „Ale co uděláme s hrozbou, kterou neseme v sobě?“ zeptala se, jako by čekala, že už to dávno vymysleli.

„Co jako?“ nezklamal Stanyon.

„Popřemýšlejte nad tím. Na jak dlouho chceme zmizet z tohohle vesmíru?“

„Neplánuju se vrátit,“ odvětil jízlivě Hudson Proctor.

„Ani já. Věčnost je ale dost dlouhá doba, že? A my teď musíme všechno plánovat z hlediska věčnosti.“

„No a?“ nedal se generál. „Kolik lidí teď žije na Valisku? Stanyone?“

„Skoro devět set tisíc.“

„Asi devět set tisíc lidí. A smyslem života, alespoň podle mého, je poznávat. Poznávat cokoli, na co narazíte, co nejdéle.“ Morbidně se usmála. „To se v jiným vesmíru nezmění. Vypadá to, že nás není dost, ne, pokud máme do konce věčnosti zůstat zajímaví jeden pro druhého. Musíme zajistit různorodost, jinak skončíme v kruhu. Za padesát tisíc let budeme tak strašně toužit po změně, že se kvůli tomu vrátíme sem.“ Přesvědčila je. Z jejich hlav cítila nejistotu a pochyby.

Hudson Proctor se pohodlně opřel a odpověděl jí malátným úsměvem. „Pokračuj, Kiero. Je vidět, žes to promyslela. Tak jaké máš řešení?“

„Máme dvě možnosti. Buď nás krkavci převezou na terrakompatibilní planetu a tam začneme zase otvírat těla obyvatel. Osobně bych to nerada riskovala. Šrínagarský loďstvo se možná nedostane do Valisku, ale když se pokusíme přistát na planetě, v pohodě nás sestřelí. Nebo to můžeme udělat obráceně a přilákat lidi sem. Valisk uživí šest až sedm milionů obyvatel, když mu nepomůžeme energistickou silou. Šest milionů už je dost velká společnost i na věčnost.“

„Děláš si srandu. Dotáhnout sem pět milionů lidí?“

„Ano. Chvíli to potrvá, ale půjde to.“

„Přitáhnout sem lidi, dobře, ale tolik… Naše populace bude stejně růst, ne?“

„Ne na pět milionů. Museli bychom na deset let zavést povinné těhotenství pro všechny ženy. Teď možná vládneme, ale zkuste hádat, jak dlouho by si to lidi nechali líbit.“

„Nemluvím o dnešku, ale o budoucnosti. Děti si pořídíme, až odletíme.“

„Opravdu? Tohle nejsou naše těla, takže to nebudou naše děti. Instinkt už nás nenutí, těla máme jenom jako čidla. Já osobně žádný děti nechci.“

„Tak dobře, i kdybys měla pravdu, což neříkám, kde chceš sehnat tolik přistěhovalců? Pošleš krkavce, ať je unesou z planet?“

„Ne,“ opáčila sebejistě. „Pozvu je. Viděli jste kmeny Hvězdného mostu. V celý Konfederaci žijou stejní zoufalci. Vím, o čem mluvím, jedna dobročinná organizace, kterou jsem podporovala, se starala právě o zapojení mládeže, která se nedokázala smířit s moderním životem. Sežeňte je všechny a naplníte dvacet habitatů.“

„Ale jak? Na co je chceš nalákat?“

„Stačí vymyslet správnou pozvánku.“

* * *

I za dne se Burleyský palác vypínal nad městem Atherstonem, obklopen rozsáhlým parkem na malém vršku, královsky vyvýšen nad okolní čtvrť. V noci ale působil ještě majestátněji. Světla města proměňovala dálnice, bulváry a prostorná náměstí v perleťové lůžko rozzářené živoucí nádherou. Parkové návrší však tonulo ve tmě a uprostřed se vypínala perla paláce rozsvícená pěti stovkami reflektorů. Zámek byl vidět z celého Atherstonu.

Ralph Hiltch si ho prohlížel čidly letounu Královského loďstva. Byla to novoklasická budova s množstvím křídel vystavěných v tupých úhlech a pěti čtyřúhelníky zelených zahrad. I když minula půlnoc, na příjezdové cestě se míjely automobily a ozařovaly ji nepřetržitým proudem světla. Přes zdobný charakter zůstával palác nepochybným ústředím vlády, a tak bylo možno za stavu ohrožení rušný provoz očekávat.

Pilot navedl letoun na nenápadnou střešní přistávací plochu. Na Ralpha Hiltche už čekal Roche Skark, pár metrů za ním taktně vyčkávali dva tělesní strážci.

„Jak vám je?“ zeptal se ředitel KVB.

Ralph mu stiskl ruku. „Pořád jsem celý, pane. Na rozdíl od Mortonridge.“

„Ta provinilost vám nesluší, Ralphe. Doufám, že vám nezkalila úsudek.“

„Ne, pane. Navíc to není provinilost, spíš smutek. Skoro jsme je dostali, stáli jsme krůček od vítězství.“

Roche dal najevo soucit. „Já vím, Ralphe. Ale vyhnal jste je z Pasta a to je veliký úspěch. Jen si představte, co by se stalo, kdyby ho ovládl někdo jako Anette Ekelundová. A kdyby posedli tolik lidí, jistě by se nespokojili jen s městem, jako se spokojili s poloostrovem.“

„Ano, pane.“

Vešli do paláce.

„A ten váš nápad se dá uskutečnit?“ zeptal se Roche.

„Věřím tomu, pane,“ odvětil Ralph. „Oceňuji, že jste mě pozval, abych ho přednesl kněžně osobně.“ Nápad se zrodil v průběhu porad s plukovnicí Palmerovou za dva dny evakuace poloostrova. Ralph si uvědomoval, že některé rysy plánu musí s kněžnou probrat sám. Kdyby dodržel proceduru, museli by nápad napřed zhodnotit štábní analytici. Předělali by ho a ohladili hrany, aby byl politicky přijatelnější. To by nefungovalo, plán musí zůstat přesně v té podobě, na jaké se dohodli s plukovnicí.

Když si občas na chvíli vydechl a podíval se na sebe, napadlo ho, jestli není jen předávkovaný arogancí.

„Za daných okolností to bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat,“ řekl Roche Skark. „Jak jsem řekl, vaše zásluhy neprošly bez povšimnutí.“

V desetistranném přijímacím pokoji se zlatým a platinovým sloupovím na ně čekal Sylvester Geray. Štolba ve vyžehlené

uniformě kriticky prohlédl Ralphovy umazané maskáče a pak otevřel dvoukřídlé dveře.

Proti bohatě zdobeným vstupním komnatám působila kněžnina soukromá kancelář stroze, střízlivě zařízená místnost jako někde na bohatém statku. Ralph si stěží dokázal představit, že právě odtud kněžna vládne celé hvězdné soustavě.

Došel k psacímu stolu a měl dojem, že by se slušelo zasalutovat, ale vypadalo by to směšně, když není voják. Kněžna vypadala jako ve zprávách, důstojná dáma ve věčném středním věku. Nedokázal se jí nepodívat do tváře. Ano, měla saldanovský nos, úzký, na konci ohnutý dolů. Jinak působila celá tak robustně, že z ní nikdy nemůže být křehká stařenka.

Kněžna Kirsten ho uvítala pokývnutím. „Pan Hiltch. Konečně se setkáváme osobně."

„Ano, madam."

„Děkuji, že jste přišel. Posaďte se, prosím, začneme."

Ralph si sedl vedle Roche Skarka, vděčný za iluzi ochrany, kterou mu šéf poskytoval. Jannike Dermotová si ho prohlížela skoro pobaveně. Kromě štolby byl v kanceláři ještě Ryle Thorne, ale Ralphovi nevěnoval pozornost.

„Spojíme se s admirálem Farquarem," řekla Kirsten. Datově požádala procesor o zabezpečenou virtuální konferenci. Všichni se přemístili do bílého sálu.

Ralph zjistil, že sedí admirálovi po pravici, naproti kněžně.

„Shrňte pro nás, prosím, současnou situaci v Mortonridgi, pane Hiltchi," začala Kirsten.

„Jak si přejete. Hlavní evakuace už skončila. Díky varovným relacím se nám podařilo letecky vyzvednout osmnáct tisíc živých. Dalších šedesát tisíc přijelo vlastními vozidly po dálnici M6. Satelity hlásí na moři zhruba osm set uprchlických plavidel. V současné době věnujeme síly hlavně na záchranu lidí z nejmenších lodí."

„V Mortonridgi tak zůstávají téměř dva miliony obyvatel," dodal admirál Farquar. „A my s tím nic nenaděláme."

„Máme za to, že většina jich už je posedlá," řekl Ralph. „Ekelundová a její lidé měli dva dny. Koho zatím neposedli, toho dostanou zítra. Je to řetězová reakce. Geometrická řada."

„Jste si naprosto jist, že budou posedlí?" zeptala se kněžna Kirsten.

„Bohužel ano, paní. Satelitní snímky jsou na celé ploše poloostrova rozostřené. Máme ale stále přístup k částem komunikační sítě. Posedlí na ni zapomněli nebo jim nestojí za námahu. UI shromažďují obrázky z čidel a kamer. Všude to je stejné. Posedlí vystopují živé a pak je mučí tak dlouho, dokud do nich nevstoupí mrtvá duše. Jsou suroví a bezohlední, jen dětem se vyhýbají. Většina těch, kdo se ještě hlásí k evakuaci, nemá ani šestnáct let."

„Dobrotivý Bože," zašeptala kněžna Kirsten.

„Snaží se posedlí dostat na kontinent?" zeptal se Ryle Thorne.

„Ne, pane," odvětil Ralph. „Vypadá to, že dodržují dohodu. Jedinou anomálii představuje počasí. Nad Mortonridgem se sbírá nepřirozený mrak, začalo to dnes ráno."

„Nepřirozený mrak?" nechápal Ryle Thorne.

„Ano, pane. Od jihu se šíří prakticky homogenní příkrov oblačnosti odolný proti větru. A začíná rudnout. Máme za to, že jde o další způsob ochrany proti pozorovacím družicím. Pokud se bude i nadále šířit stejnou rychlostí, pokryje poloostrov za třicet šest hodin. Pak nám zůstanou jen čidla napojená na pozemní síť, ale pochybuji, že nadlouho."

„Červený mrak? Je jedovatý?" zeptala se kněžna Kirsten.

„Ne, madam. Poslali jsme do něj sondy a ty našly jen vodní páru. Ale posedlí ho nějak ovládají."

„Lze ho použít jako zbraň?"

„Nedokážu si představit útočné využití. Posedlí nám ukazují, jakou vládnou energií, ale to je tak všechno. V každém případě je blokáda na hranici poloostrova účinnou bariérou. Vojáci jí říkají spáleniště. Orbitální lasery tam vypálily

dvoukilometrový pás. Hlídají ho družice i pozemní hlídky. Nikdo neprojde.“

„Co se stane, když hranici překročí červený mrak?“

„Pak ho zkusíme rozptýlit orbitálními lasery. Když to nepomůže, požádám vás o svolení k trestné akci, madam.“

„Chápu. Kam budete směřovat trestnou výpravu, když mrak pokryje celý poloostrov?“

„Budeme muset poslat zvědy, madam.“

„Pak doufejme, že lasery mrak zastaví.“

„Vidím, že jste zajistili ochranu kontinentu proti útoku ze strany posedlých,“ pravil Ryle Thorne. „Ale jak zajistíte, aby neprošli jednotliví posedlí, zamíchaní mezi uprchlíky? Všichni víme, že stačí jeden a všechno začne nanovo. Evakuaci jsem sledoval a často na mě působila velice chaoticky.“

„Na poloostrově opravdu byla chaotická, pane,“ namítl Ralph, „ale na druhém konci jsme ji měli plně pod kontrolou. Všechny uprchlíky jsme testovali na energistické pole. Nenašli jsme jediného posedlého. I kdyby některý prošel, držíme zatím všechny uprchlíky v karanténě. Máme důvod se domnívat, že jediní ombeyští posedlí žijí v Mortonridgi.“

„Dobře,“ řekla kněžna Kirsten. „Vím, že vám už gratuloval Roche Skark, pane Hiltchi, ale přesto bych vám ráda sama poděkovala za to, jak jste krizi zvládl. Vedl jste si vzorně.“

„Děkuji, madam.“

„Nerada to říkám, ale ta Ekelundová měla pravdu. Výsledek se nerozhodne tady.“

„Promiňte, madam, ale řekl jsem už Ekelundové, že s tím nesouhlasím.“

„Pokračujte, pane Hiltchi,“ pobídla ho kněžna srdečně. „Nekoušu a v tomto případě se nechám velice ráda usvědčit z omylu. Máte nějaký nápad?“

„Ano, madam. Domnívám se, že trpně čekat, až problém vyřeší jiní, by bylo velkou chybou. Přinejmenším pro klid duše se musíme přesvědčit, že dokážeme posedlé porazit, že mohou vrátit, co vzali. Víme, že ve stázi opustí ukradené tělo, a na

Kulu nebo na Zemi mohou vědci objevit i rychlejší způsob. Jakékoli řešení ale stejně musíme vyzkoušet v terénu.“

„Chcete začít v Mortonridgi?“ zeptal se admirál Farquar.

„S přípravami rozhodně, pane. Musíme se napřed dobře vyzbrojit. S plukovnicí Palmerovou jsme přesvědčeni, že posedlí se už dopustili zásadní chyby. Když na poloostrově posednou všechny, přijdou o rukojmí. Nemohou nám vyhrožovat masakrem jako v Exnallu. Stojí proti nám sami.“

„Ralphe, už jste s nimi bojoval. Za každé dva posedlé musíme obětovat jednoho vojáka. To je špatný poměr.“

Ralph se zahleděl na kněžnu a zatoužil s ní mluvit tváří v tvář, ne v sensu. Podívat se jí do očí a přesvědčit ji o své pravdě. „Nechci proti nim posílat vojáky, pane. Ne do první linie. Jak říkáte, posedlí by je vybili. Víme, že se vzdají jen veliké přesile, a takové bitvy by naše jednotky demoralizovaly dřív, než by se dostaly dost daleko.“

„Tak co chcete poslat?“ zajímala se kněžna Kirsten.

„Madam, jistá technologie funguje spolehlivě i v energistickém poli a není těžké vyrobit dostatek jednotek na osvobození poloostrova.“

„Bitek,“ uhodla okamžitě Kirsten, potěšena vlastním důvtipem.

„Ano, madam.“ Ralph se snažil nedat najevo překvapení. „Edenité by dokázali sestavit vhodného válečníka.“

„Mohou využít stávající DNA,“ nedala se zastavit kněžna. „Tranquillitské seržanty. Viděla jsem je v sensu. Ošklivé gorily. A Ione je naše sestřenka. Jistě nám je ráda půjčí.“

Zbytek výboru jen zděšeně naslouchal, jak kněžna nadšeně boří dávná tabu.

„Přesto budeme potřeboval silnou konvenční armádu, aby hájila dobytá území a podpořila bitekové konstrukty,“ upozornil Ralph.

„Ano.“ Kněžna se ztratila v myšlenkách. „Je to rozhodně užitečný návrh, pane Hiltchi. Jak jste si asi vědom, nemohu se na Edenity obrátit s takovou prosbou. Politické důsledky

takového spojenectví by podryly staleté základy královské zahraniční politiky.“

„Chápu, madam,“ zajíkl se Ralph.

„Já je oslovit nemohu,“ pokračovala zvesela kněžna, „ale král Alastair ano. Takže byste měl požádat přímo mého bratra, pane Hiltchi. Nebo ne?“

* * *

Jakmile Novou Kalifornii ovládla Caponova Organizace, konsenzus třiceti habitatů u obra Yosemite se začal chystat na válku. Podobná situace se za pět set let historie edenismu ještě nevyskytla. V minulosti je ohrozil pouze Laton, ale to byl jediný člověk. Konfederace se s ním dokázala vypořádat (nebo si to tehdy alespoň mysleli). Teď to je jiné.

Adamité v celé Konfederaci přistupovali k edenitské kultuře s předsudky. Měli dojem, že Edenité musejí být při svém bohatství a uzavřenosti buď dekadentní, nebo bázliví. Mýlili se. Edenité si nejvíce považovali svého rozumného přístupu ke všem stránkám života. Možná se vyhýbali násilí a upřednostňovali všechny formy diplomacie, ale zahnaní do kouta dokázali bojovat. Bojovat s děsivým chladem a účinností.

Sotva konsenzus dospěl k rozhodnutí, začal koordinovat zdroje a priority všech habitatů. Průmyslové stanice se okamžitě přeorientovaly na zbrojní výrobu, kapacitní poptávka byla díky dokonalé koordinaci pokryta za několik hodin, sotva čtyři hodiny od rozhodnutí sjely z pásů první bitevní vosy.

Po dobytí Nové Kalifornie se Capone pustil do asteroidů. Konsenzu bylo jasné, že útok na Yosemite je jen otázkou času. Plynový obr je v soustavě jediným zdrojem He3.

Kdyby Capone hned vrhl všechny síly proti habitatům, možná by byl zvítězil. Obrátit se napřed k asteroidům byla taktická chyba. Konsenzus získal několik dní na vybudování obrany. Ani Emmet Mordden si nedokázal představit, čeho

jsou Edenité schopni, upnou-li se k jedinému cíli. Jak by mohl? Nic podobného se nikdy nestalo.

Sokoli sedm set tisíc kilometrů nad póly Nové Kalifornie uviděli mezi třiapadesáti dobytými asteroidy tři nové letky bojových lodí. Zaznamenali počet, složení, a v několika případech dokonce i výzbroj jednotlivých fregat. Všechno odeslali na Yosemite. Aniž by to Organizace tušila, Novou Kalifornii pro Edenity nehlídali jen strážní sokoli. Ti pouze koordinovali ostatní špehy. Mezi asteroidy neustále poletovaly pátrací sondy velikosti rajčete a spřízněnými procesory předávaly informace sokolům. Stroje ani posedlí nedokázali spřízněné spojení zachytit, a tak je sondy sledovaly prakticky nepřetržitě.

Kdyby někdo v Organizaci jen tušil, co všechno o nich Edenité vědí, Capone by nikdy nezaútočil.

Třicet devět hodin po rozhodnutí zaútočit na Yosemitské sběračky He3 vyrazily z asteroidů dvě letky. Konsenzus okamžitě znal jejich letové vektory i plánovaný čas příletu.

Yosemite obíhal sedm set osmdesát jeden milion kilometrů od slunce typu G5. Při sto dvaceti sedmi tisících kilometrů v průměru byl o něco menší než Jupiter, i když jeho bouřkové pásy postrádaly vehemenci obvykle spojovanou s podobnými obry. Navíc byly nezajímavě hnědočervené, tečkované jen bílými čpavkovými vývěry.

Třicítka edenitských habitatů kroužila nevzrušeně tři čtvrtě milionu kilometrů nad rovníkem, dráhy narušené jen mírně osmi měsíci. Na oběžné dráze konsenzus soustředil i obranné síly. Každý habitat obíhaly zesílené ozbrojené družice, ale vzhledem k bezohlednosti útočníka se Edenité snažili zastavit útok dříve, než Organizace vypustí vosy.

Jakmile dostal konsenzus letové vektory, vypustil do předpokládaného bodu vynoření nepřítele dvanáct tisíc z tří set sedmdesáti tisíc vyrobených bitevních vos. K předpokládanému konci červí díry se stáhla i stovka hlídkových sokolů.

Z trhliny v prostoru se přesně v duchu taktických pouček vynořilo napřed sedm těžce ozbrojených fregat. Měly zhodnotit sílu odporu a v případě nutnosti vyčistit prostor pro letku. Sotva se za nimi ale zatáhla červí díra, už k nim na deseti gé mířilo pětadvacet sokolů. Distorzními poli nepříteli zabránili ve skoku do bezpečí. Vzápětí čidla zachytila i roje dávno vypuštěných bitevních vos. Fregaty okamžitě vystřelily obranné salvy, ale vzrušení posedlí narušovali signály z čidel, a tak neměly obranné vosy sebemenší šanci. Na každou fregatu mířilo ze všech stran dobrých sto padesát vos. Organizace dokázala vypustit sotva čtyřicet kusů. Slušnou pravděpodobnost úspěchu by zajistilo teprve pět set obranných vos z každé fregaty.

Za necelých sto sekund bylo po fregatách veta.

O deset minut později z červích děr vylétl zbytek organizačního útočného loďstva. Dopadl ještě hůř. Kapitáni čekali, že fregaty zatím zajistily prostor. Běžné adamitské lodi chvíli trvá vysunout čidla a prohlédnout okolí. V tomto případě interval ještě prodlužovalo energistické pole posedlých. Když senzory konečně sestavily obraz okolí, vypadalo to jako maličká galaxie na pochodu. Yosemite se ztrácel za mlhovinou fúzních motorů, tisíce vos a desetitisíce raket jasně osvětlovaly temnou stranu plynového obra. Mlhovina se zlověstně stahovala do dvou širokých proudů zamířených přímo na obě letky.

Lodě útočníků jedna po druhé narážely do strašlivých hor světla, samy se proměňovaly v záření a jako fotony mizely v hlubinách vesmíru.

Za dvě hodiny ohlásili pozorovací sokoli nad Novou Kalifornií, že orbitální asteroidy opouští třetí Caponova letka. Čtvrt milionu kilometrů od planety lodě aktivovaly vzorovací uzliny a zmizely. Konsenzus byl jejich směrem zmaten. Červí díry nemířily k žádnému obydlenému světu.

* * *

Ani konec fyzického ohrožení nepřinesl Louise kýžený klid. Do hangáru Daleké říše na orbitě se dostali bez potíží, i když si Furay celou cestu stěžoval na poruchy přístrojů.

Sama kosmická loď nebyla tak úžasná, jak Louise čekala. Interiér připomínal křídlo pro služebnictvo, jen zařízené v kovu a plastu. Byly tu čtyři koule postavené do pyramidy, kterým posádka říkala obytné kapsle, a jinde se žít nedalo. Zbytek lodi zřejmě zabíraly stroje. Všechno tu bylo strašně maličké – stoly, židle, pryčny. Co se nepoužívalo, muselo se složit. Stav beztíže pro ni znamenal noční můru.

Byla to ironie. Jak se Genevieve za letu zmátořila, tak se Louise udělalo špatně. Když raketoplán vlétl do hangáru a vypnul motory, Gen si rychle rozepnula pásy a začala si užívat beztíže. Dokonce i Fletcher si za chvíli zvykl a zkusil pár gymnastických cviků.

Ona ne. Ach ne. Při spojení se třikrát pozvracela, raketoplán se strašně třásl. Teprve na několikátý pokus se naučila používat vysavač tekutin, všichni už na ni byli naštvaní.

Prázdný žaludek se jí zvedal i po vstupu na loď. Endron, místní systémový specialista a lékař, ji odtáhl na marodku. Když se jí o dvacet minut později uklidnil žaludek a Endron jí stříkl do úst cosi na vypláchnutí zvratků, konečně se pořádně rozhlédla. Měla divný pocit v uších a když si na jedno sáhla, zjistila, že za ním něco má.

„To je lékařská nanonika," řekl jí Endron. „Dal jsem vám kousek za oba boltce. Nesundávejte si ji, napojila se na vnitřní ucho. Měla by vám pomoct s rovnováhou."

„Děkuji," vykoktala. „Je mi líto, že dělám potíže."

„Neděláte. Kéž by vaše sestra byla tak tichá jako vy."

„Ach. Omlouvám se. Otravuje vás?"

Rozesmál se. „To ne. Jenom tady nejsme zvyklí na malé holky."

Louise si přestala sahat na nanoniku. Všimla si, že má na zápěstí zelený náramek. Vypadal jako matný polyetylén, palec široký a půl palce silný. Zjistila, že ho má stažený pevně kolem ruky, ale přesto ji netlačil.

„Další nanonika," vysvětlil suše Endron. „Na tu si taky nesahejte."

„Také mi pomáhá s rovnováhou?"

„Ne. To je na jiný stav. Udrží vám v pořádku krev a když narazí na problém, zavolá mi."

„Jiný stav?" lekla se.

„Věděla jste přece, že jste těhotná, ne?"

Zavřela oči a zahanbeně přikývla. Už to ví i úplně cizí člověk. To je strašné.

„Měla jste to říct Furayovi," pokáral ji. „Beztíže představuje pro tělo zátěž, zvláště když na ni nejste zvyklá. A ve svém stavu jste se měla připravit ještě před startem."

Zpod víčka jí vytryskly slzy. „Je v pořádku, že ano? Moje dítě. Já to nevěděla, jsem nezodpovědná."

„Pššt." Endron ji pohladil. „Dítě je v pořádku. Jste zdravá mladá dáma. Promiňte, jestli jsem vás vyděsil. Jak jsem řekl, nejsme zvyklí na cestující. Pro vás je to asi taky nové."

„Opravdu je v pořádku?"

„Ano. A nanonika se už o vás postará."

„Děkuji. Jste velice laskav."

„Dělám svou práci. Ale budu se muset podívat na váš jídelníček a zjistit, co máme na palubě. Pak si promluvíme."

Louise otevřela oči, ale svět byl rozmazaný. Musela dlouho mrkat, než se zaostřil.

„Teď se naučíte pohybovat v beztíži," řekl Endron a odepnul jí pásy. „Ale nebudete tu vyvádět takové psí kusy jako vaše sestra."

Mluvil úplně jako paní Charlsworthová. „Nebudu."

Zbytek věty jí uvízl v hrdle. Poprvé ho uviděla a napřed ji napadlo, že trpí nějakou strašnou chorobou.

Hlavu měl Endron obyčejnou. Odhadla ho na šedesát, vlasy měl prošedivělé a tváře odulé. Ale tělo… Na mohutně klenutém hrudníku spočívala nepřirozeně široká ramena, žebra mu byla vidět i přes zelenou kombinézu. Ve škole viděla hologramy pozemských vrabců a Endron jí je připomněl. Měl obrovský a na pohled křehký hrudní koš.

„Ještě jste neviděla Marťana?“ zeptal se chápavě.

Louise rychle sklopila pohled. „Asi ne. Všichni Marťani vypadají jako vy?“

„Jo. Tak si na mě koukejte zvyknout. Tohle je linková loď SII, celou posádku tvoří Marťani. Samozřejmě kromě Furaye; proto ho tu máme. Nemůžeme dolů na pozemské planety. Nesneseme takovou gravitaci.“

„Jak…“ Nebyla si příliš jistá, jestli o tom může mluvit otevřeně. Skoro jako by se vyptávala na smrtelnou chorobu. „Proč vypadáte takhle?“

„Genetická úprava. Už hodně stará. Ani díky terraformaci nemáme na Marsu standardní atmosféru. Naši předkové to vyřešili napůl. Jako komunisté jsme samozřejmě poskytli úpravu všem, zvětšení objemu plic byl navíc jen poslední krok; předchozí změny se odehrály už na Měsíci.“

„Na Měsíci?“ Louise si informace těžko skládala v hlavě. „Vy jste žili napřed na Měsíci?“

„Mars terraformovali Měsíčňané. To vám ve škole neřekli?“

„Ehm, ne. Nebo jsme se tak daleko ještě nedostali.“ Raději se ho neptala na komunismus. Vzhledem k tatínkovým názorům na politiku by si to příliš zkomplikovala.

Shovívavě se na ni usmíval. „Myslím, že dějin už bylo dost. V Norwichi bude za chvíli půlnoc. Co takhle jít na kutě?“

Přikývla.

Endron ji naučil základní pohyby v beztíži. Neustále opakoval, že nejde o rychlost, ale o jistotu a přesnost přistání. A pozor na setrvačnost, způsobuje šrámy a modřiny.

Za Endronova povzbuzování se přesunula do přidělené kapsle, pětiyardové perleťové předsíňky obložené blikajícími přístroji. Plastové dveře vedly do tří přidělených „kajut“ (na Cricklade měla větší skříň na šaty než tady celou ložnici). Do koupelny o patro výš stačilo Louise nahlédnout jen jednou a hned se zapřisáhla, že počká na planetu.

Genevieve k ní vyrazila, sotva se protáhla stropním průlezem. Fletcher se usmíval.

„Není to nádhera?!“ zvolala Gen. Vznášela se šest palců nad podlahou a točila se jako baletka. Z hlavy jí v pravých úhlech trčely dva copy. Když rozpřáhla ruce, zpomalila. Odpíchla se od země palcem, tak rychle, že si toho Louise ani nevšimla, vyrazila ke stropu a chytila se madla. Byla jako u vytržení. „Vsadím se s tebou, že než spadnu na zem, udělám sedm salt.“

„To asi uděláš,“ opáčila unaveně Louise.

„Och.“ Genevieve okamžitě zvážněla. Slétla dolů k sestře. „Promiň. Jak ti je, Louise?“

„Už dobře. A je čas jít spát.“

„Louise!“

„Hned.“

„No dobře.“

Endron jí dal tubu. „Na, to je čokoláda na pití. Určitě ti bude chutnat.“

Genevieve se do ní hned pustila.

„Zotavila jste se, má paní?“ zeptal se Fletcher.

„Ano. Děkuji za optání, Fletchere.“

Dlouho se na sebe dívali, na Endrona zapomněli.

Jeden přístroj tiše pípl.

Endron se zamračil a přelétl k němu. „Mizerný součástky,“ zavrčel.

Fletcher se zastyděl. „Neumím to ovládnout,“ zašeptal.

„Nemůžete za to,“ odvětila. „To nic. Loď ještě funguje.“

„Ano, paní.“

„To bylo dobré," prohlásila Genevieve. Ukázala prázdnou tubu a říhla si.

„Gen!"

„Pardon."

Endron jí musel ještě ukázat, jak se obsluhují všechny přístroje v kajutě, ale pak se Genevieve nechala uložit do vypolštářovaného spacího pytle přilepeného ke stěně. Louise jí strčila vlásky pod kapuci a políbila ji na čelo. Genevieve se ospale usmála a zavřela oči.

„S tím sedativem bude spát dobrých osm hodin," prohlásil Endron a ukázal na tubu od čokolády. „Až se probudí, nebude tak rozjívená. Furay mi řekl, v jakém stavu ji dole naložil. Byla to reakce na šok z hangáru. Takový záchvat hyperaktivity je skoro stejně nepříjemný jako depresivní útlum."

„Aha." K tomu neměla co dodat. Než se dveře stáhly, ještě se na sestru podívala. Celou noc budou v bezpečí před posedlými, před Robertem, před Quinnem Dexterem.

Splnila jsem slib, pomyslela si Louise. Děkuji, Pane.

Přes všechnu únavu vykouzlila hrdý úsměv. Už nejsem ta bezcenná zhýčkaná bohatá dcerka, nad kterou Carmitha ohrnovala nos. Trochu jsem vyrostla.

„Měla byste si odpočinout, paní," připomněl jí Fletcher.

Zívla. „Asi máte pravdu. Jdete spát?"

Fletcherovi se na tváři mihl nezvykle uvolněný výraz. „Zřejmě se ještě chvíli zdržím." Ukázal na holomonitor s obrazem z vnější kamery.

Pod lodí ubíhala podmračená krajina, zelené lesy, hnědá pole a modré moře. „Smrtelný člověk málokdy pohlédne na svět přes rámě andělské."

„Dobrou noc, Fletchere."

„Dobrou noc, paní. Kéž Bůh uchrání vaše sny přízraků temnot."

Louise neměla čas snít. Záhy ji vzbudil dotyk na rameni.

Zamžourala do světla v otevřených dveří. Nemohla se pohnout, spací vak ji pevně držel.

„Co je?“ zasténala.

Pár palců před nosem rozeznala Fletcherovu tvář. „Omlouvám se, paní, ale na lodi vládne zmatek. Měla byste to vědět.“

„Jsou na palubě?“ zvolala v hrůze.

„Kdo?“

„Posedlí.“

„Ne, má paní Louise. Jsme v bezpečí.“

„Tak co se děje?“

„Jsou v jiné lodi.“

„Dobře, už jdu.“ Po hmatu našla přezku batohu; otočila ji o devadesát stupňů a houbovitá látka se rozdělila po délce. Když se oblékla, stáhla vlasy do neforemného ohonu a vyplula do předsíně.

Fletcher ji dovedl na můstek bludištěm spojovacích trubek a potemnělých palub ještě přecpanějších než jejich předsíň. První pohled na můstek připomněl Louise rodinnou hrobku Kavanaghů pod crickladeskou kaplí: tmavá místnost s drobnými světélky. Místo svíček tu ale poblikávaly modré a zelené kontrolky. Většinu stěn pokrývaly přístroje, žebrované potrubí a izolované kabely. Hlavně však můstek připomínal kryptu díky čtyřem ležícím postavám se zavřenýma očima. Všechny přidržovala na lůžkách síť s šestiúhelníkovými oky.

Furaye a Endrona už znala, poprvé však uviděla kapitánku Layiu a Tilii, techničku vzorovacích uzlin. Endron mluvil pravdu, ostatní Marťani vypadali anatomicky stejně jako on. Dokonce pohlaví se příliš nelišila; Louise na ženách těžko hledala poprsí. Na takových hrudnících by prsa vypadala směšně.

„Co teď?“ zeptala se Fletchera.

„Nevím. Odpočívají a neradno je rušit.“

„To není spánek, jsou připojení na letový počítač. Jozue mi o tom vyprávěl. No, vysvětlím to později.“ Louise se začervenala. Jozue pro ni představoval takovou metu, že si už skoro nevybavila, kdo to je. Přelétla k Furayovu kanapi a

zkusmo mu zaťukala na rameno. Vůbec ji nenapadlo rušit ostatní, měla z nich strach.

Furay naštvaně otevřel oči. „Aha, to jste vy.“

„Promiňte. Chtěla jsem vědět, co se děje.“

„Jo, jo. Počkejte chvíli.“

Poutací síť se zvedla a zarolovala do kraje lehátka. Furay se odstrčil a přilepil k suchému zipu proti Louise.

„Nic moc, obávám se. Velení vojenský letky vyhlásilo pro všechny lodi žlutý poplach, což je skoro bojová pohotovost.“

„Proč?“

„Tantu vypadla ze sítě. Neodpovídá na žádný signály. Velení se bojí, že loď obsadil nepřítel. Pár minut po přistání jejich raketoplánu se ozvala divná zpráva a pak už nic.“

Louise se provinile podívala po Fletcherovi, ale ten zůstával v klidu. Furay si jich všiml. „Raketoplán z Tantu odletěl z Bennettova pole deset minut po nás. Nevíte o něm něco?“

„Povstalci nám byli v patách,“ vysvětlila rychle Louise. „Možná raketoplán ukradli.“

„A ovládli celou fregatu?“ nevěřil Furay.

„Mají energetické zbraně,“ řekla Louise. „Viděla jsem je.“

„Zkuste na můstku vojenský fregaty zamávat laserovou puškou a mariňáci vás usmaží na škvarek.“

„Jiné vysvětlení mě nenapadá,“ namítla.

„Hmmm.“ Furay očividně litoval, že ji vzal na palubu.

„Co hodlá admirál podniknout?“ otázal se Fletcher.

„Ještě se nerozhodla. Poslala na průzkum loď Serir. Pak se uvidí.“

„Nerozhodla?“ podivil se Fletcher. „Váš admirál je dáma?“

Furay se podrbal na bradě a snažil se v hlavě srovnat, co to má všechno znamenat.

„Ano, Fletchere,“ sykla Louise.

„Na Norfolku se nemůže žena stát ani šafářem,“ vysvětlila Furayovi. „Nejsme zvyklí na dámy v důležitých funkcích. Omluvte naši nevědomost.“

„Vy mi nepřipadáte zrovna nedůležitá, Louise,“ opáčil Furay.

Mluvil zároveň sametovým a ostrým hlasem, takže Louise nechápala, jestli to je předehra (jak říkala paní Charlsworthová) nebo obyčejný sarkasmus.

Furay najednou ztuhl. „Dala se do pohybu.“

„Kdo?“

„Tantu. Míří ven z orbity. Povstalci ji museli ovládnout, jiný důvod mě nenapadá.“

„Loď odlétá?“ ujistil se Fletcher.

„Právě jsem to řekl!“ odsekl Furay. „Chystají se ke skoku.“

„Co s tím admirálka udělá?“ zeptala se Louise. „Nejsem si jistý. Daleká říše není bojová loď, nemáme přístup do vojenský sítě.“

„Musíme je pronásledovat,“ prohlásil Fletcher.

„Promiňte?“

Louise ho zpražila pohledem.

„Tato loď musí fregatu pronásledovat. Musí varovat národy před jejími pasažéry.“

„A to je kdo?“ pobídl ho Furay.

„Povstalci,“ odpověděla rychle Louise. „Nenapravitelní vrazi a zloději. Spravedlnost ale jistě zajistí Konfederační loďstvo, Fletchere.“

„Paní…“

„Co vás tak zprudilo?“ zeptala se kapitánka Layia. Odepnula se z křesla a doplula k nim.

Ve tváři měla pár ženských rysů, to Louise nemohla popřít, ale nebylo jich mnoho. Hlavně ji zarazila oholená hlava – pravá dáma má dlouhé vlasy. Z kapitánky vyzařovala autorita od prvního slova, ani nepotřebovala stříbrnou hvězdu na rameni.

„Měli bychom pronásledovat fregatu, madam,“ odvětil Fletcher. „Povstalcům nesmí býti dovoleno šířit krvavou vzpouru po vesmíru.“

„To jim taky nikdo nedovolí," vysvětlila mu trpělivě Layia. „Mohu vás ujistit, že admirálka si nenechá jen tak ukrást válečnou loď. Je to ale věc Konfederačního loďstva a my jsme zásobovací loď. Není to náš problém."

„Musíme je zastavit."

„Jak? Když použijeme bitevní vosy, zabijeme celou posádku."

Fletcher se prosebně podíval na Louise, ale ta jen pokrčila rameny. V beztíži hned ztratila balanc.

„Admirálka za nimi pošle loď," pokračovala kapitánka Layia. „Až dorazí do obydlené soustavy, varuje místní orgány. Tantu nebude smět přistát a až jí dojdou zásoby, bude muset vyjednávat."

„Lidé na palubě se nebudou moci vylodit?" otázal se bystře Fletcher.

„Rozhodně ne," ujistila ho kapitánka.

„Pokud nesetřesou chrty v červích dírách," dodal pesimisticky Furay. „Když Tantu naprogramuje sérii skoků, dokáže ji sledovat jedině sokol. Jenže letka nemá ani jednoho." Přikrčil se pod kapitánčiným pohledem. „Promiň, ale je to běžný způsob, jak setřást pronásledovatele. Dokáže to každá válečná loď. To víš taky."

„Madam, snažně vás prosím," naléhal Fletcher, „pokud mají povstalci šanci na únik, musíme je pronásledovat."

„Tak za prvé, jste tu jako cestující. Pan Furay vám asi vysvětlil, že musíme zůstat na orbitě, dokud nás admirálka nepropustí, a na tom žádné peníze nic nezmění. Za druhé, kdybych teď vyrazila za Tantu, Konfederace mě chytí a sebere mi papíry. Za třetí, jak už víte, Tantu dokáže provést sérii skoků a pokud ji nevystopuje bitevní fregata, pak to těžko dokážeme my. A za čtvrté, pane, jestli hned nevypadnete z můstku, strčím vás do záchranného člunu a pošlu vás zpátky na rodnou hroudu. Jasný?"

„Ano, paní kapitánko," odpověděla za něj Louise. „Velmi se omlouváme, že jsme rušili. Už to neuděláme."

„Do prdele," zaznělo z Endronova akceleračního křesla. „Procesory padají jeden po druhým. Čím dál rychleji."

Layia se podívala na Louise a ukázala jí dveře.

Louise chytila Fletchera za loket a odrazila se. Nelíbilo se jí, jak ztrápeně se tváří. Nemířila příliš přesně, Fletcher je musel za letu odstrčit od pultu.

„Co to vyvádíte?" pokárala ho v předsíni u jejich kajut. „Copak nechápete, jak je nebezpečné se hádat s kapitánem?" Zarazila se a hned si dala ruku na pusu. „Proboha, Fletchere, omlouvám se. Nemyslela jsem to tak."

„Přesto díte pravdu, má paní. Jako vždy. Bylo to hloupé a bezohledné. Vy a maličká musíte zůstat v bezpečí." Otočil se k holomonitoru. Byli zrovna nad noční stranou Norfolku zalitou rudým polosvitem Hraběnky.

„Proč, Fletchere? Proč je tak důležité pronásledovat Quinna Dextera? Loďstvo se o něj postará. Máte strach, co se stane, když Quinn doletí k jiné planetě?"

„Ne tak docela, má paní. Běda, v Konfederaci je již dost posedlých. Leč nahlédl jsem do jeho srdce a uzřel tam hrůzu hlubší než děs věčné nicoty. On je ten podivný, jehož jsem cítil. Není jako ostatní posedlí. Je zrůdný, nádoba zla. Mnoho hodin jsem zápolil s rozhodnutím, leč dospěl jsem k němu. Musím se státi jeho andělem pomsty."

„Dexterovi?" zajíkla se.

„Ano, má paní. Snad právě on je důvodem, proč mne Pán vyvedl z podsvětí. Pojal jsem jistotu, již s čistým svědomím nemohu přeslechnout. Musím zpravit lidstvo dříve, než stačí uvést v zoufalství další světy."

„Ale my za ním nemůžeme."

„Ano, má paní. Leží mi to těžce na srdci, byť není moje. Pálí mne jako oheň. Byl jsem tak blízko a ztratil stopu."

„Možná jsme ho neztratili," prohlásila Louise. Hlava ji od toho překotného přemýšlení rozbolela.

„Jakpak to, má paní?"

„Řekl, že letí k Zemi. Aby tam někomu ublížil… Bannethové. Chce se pomstít Bannethové.“

„Pak ji musíme varovat. V zájmu své pomsty napáchá strašlivá zvěrstva. Nedokáži zapomenout, co řekl o maličké. Byť jen na to pomyslet. Pouze on může mít tak černou duši.“

„No, stejně letíme na Mars. Počítám, že z Marsu poletí více lodí na Zemi než na Tranquillity. Ale netuším, jak na místě najdeme Bannethovou.“

„Každá cesta má mnoho cílů, má paní. Lépe plout od jednoho k druhému.“

Chvíli se dívala, jak mu na tváři hraje krvavé světlo hologramu nočního Norfolku. „Proč jste se vzbouřil, Fletchere? Bylo to na Bounty opravdu tak strašné?“

Překvapen na ni pohlédl, ale pak se usmál. „Podmínky ne, má paní, i když by se vám asi nezalíbily. Byl to jediný muž, můj kapitán. Byl to on, kdo posunul můj život do víru osudu. Když cesta začala, byl William Bligh mým přítelem, těžko tomu dnes uvěřit. Leč moře ho změnilo. Zahořkl, neb nebyl povýšen, a vždy jen on sám věděl, jak říditi loď. Nikdy jsem nepoznal takového barbarství od muže podle slov civilizovaného, nikdy jsem nestrpěl takového zacházení. Ušetřím vás bolestných podrobností, má krásná paní Louise, snad postačí říci, že každého pohár jednou přeteče. Můj naplnila ona dlouhá, strašná plavba. Nestydím se za své činy. Mnoho dobrých mužů jsem zbavil tyranie.“

„Takže jste byli v právu?“

„Věřím tomu. Kdyby mne dnes předvolali před válečný soud, spravedlivě bych se hájil.“

„A teď chcete udělat něco podobného. Osvobodit lidi.“

„Ano, paní. Leč raději bych stokrát vyplul s Williamem Blighem nežli jedinkrát s Quinnem Dexterem. Považoval jsem Blighe za muže zběhlého v krutosti. Nyní vidím, jak jsem se mýlil. K své hrůze jsem pohlédl na pravé zlo. Nezapomenu na ně.“

10

Reportéři strávili několik dnů ve vězení, i když se tomuto označení Organizace úzkostlivě bránila. Gangsteři používali termín domácí izolace nebo ochranná vazba. Když posedlí zabírali San Angeles, vybrali je a pak i s rodinami nahnali do Uorestonského mrakodrapu. Patricia Manganová, jejich žalářnice, dovolila dětem hrát si na chodbách, dospělí se mohli volně navštěvovat, rozebírat situaci a drbat, jak to umějí jen novináři.

Za poslední dva dny vzali vybranou skupinu reportérů pětkrát do města a ukázali jim falešnou přestavbu budov, hlavní důkaz díla posedlých. Kdysi důvěrně známé předměstské ulice se přes noc přesunuly v čase. Jako by zarostly architektonickým břečťanem, který proměňuje sklo a chrom v kámen, rovné stěny v zdobená průčelí, sloupy v sochy. Směs stylů zahrnovala New York padesátých let dvacátého století, středomořské vily, ruské dači i tradiční japonské domy. Všechny stavby byly vylepšené, idealizované proti skutečnému životu konkrétních epoch.

Reportéři všechno zaznamenávali tak věrně, jak jim poruchová nanonika dovolila. Dnes ráno to ale bylo jiné. Organizace vytáhla z pokojů všechny novináře, posadila je do autobusů a odvezla pět kilometrů na radnici. Gangsteři je seřadili na chodník mezi vozovkou a ozdobným vchodem do budovy. Na Patriciin rozkaz pak o pár kroků ustoupili a nechali reportéry o samotě.

Gus Reanr zjistil, že mu zase funguje nervová nanonika, a okamžitě začal zaznamenávat signály ze všech smyslů ve dvou

kopiích. Dávno nebyl v terénu. Pracoval jako vrchní editor v kanceláři Time Universe, ale ještě si pamatoval, jaké to je na ulici. Pokryl celé okolí.

Z vozovky zmizela auta, ale chodníky byly plné lidí. Přiblížený obraz ukázal, že davy se táhnou skoro tři bloky od radnice. Většinu tvořili posedlí, snadno rozeznatelní podle dobových kostýmů, fádních i extravagantních. Zdálo se, že z nich živí nemají strach.

Gus si všiml rozruchu dvě stě metrů daleko. Hned si roztržku přiblížil.

Dva muži do sebe strkali, tváře rudé hněvem. Jeden byl pohledný snědý mládenec, sotva dvacetiletý, nakrátko ostříhaný. Měl koženou bundu a kalhoty, na krku mu visela akustická kytara. Druhý byl starší, kolem čtyřiceti, a znatelně tlustší. Měl nejvýraznější oděv ze všech: bílé sako posázené falešnými diamanty, kalhoty do zvonu a zvednutý límec zvící křídel malého letadla. Třetinu odulé tváře skrýval za jantarovými brýlemi. Za jiných okolností by Gus řekl, že se otec hádá se synem. Převedl filtrační odposlechový program do primárního módu.

„Nápodobo," řval mladší muž s jižanským přízvukem. „Tohle jsem nikdy nebyl." Pěstmi staršímu načechral límec. „K tomuhle mě donutili. Jsi jenom choroba, kterou vymyslely nahrávací firmy, aby ze mě vytřískaly prachy. Nikdy bych se nevrátil jako ty."

Tlusťoch ho odstrčil. „Kdo je u tebe nápodoba, synku? Já jsem král, jedinej a jedinečnej."

Rvačka začala naostro, strkali do sebe a snažili se srazit jeden druhého na zem. Jantarové brýle vylétly do vzduchu. Gangsteři z Organizace je pospíšili rozdělit, ale mladší Elvis už stačil sundat kytaru a vzít lasvegaského Elvise po hlavě.

Výsledku se Gus nedočkal. Dav začal jásat. Na vozovce se objevila kolona. Napřed deset policejních motocyklů s blikajícími světly (Harley Davidson, napověděla Gusovi didaktická paměť), pak veliká pancéřovaná limuzína, Cadillac

model 1920. Pěticentimetrová skla proměňovala interiér v nazelenalé akvárium. Ze zadního sedadla zdravil dav jediný muž.

Město šílelo nadšením. Al se zubil kolem doutníku a zvedal palce. Jéžiš, to je jako zastara, ve stejným cadillacu, chodci zírají. V Chicagu věděli, že jede kníže celého města. A tady vědí totéž.

Cadillac zastavil před radnicí. Dwight Salerno s úsměvem otevřel dveře.

„Rád tě zas vidím, Ale. Scházel jsi nám."

Al ho políbil na tváře, pak se otočil k nadšenému davu a zvedl spojené pěsti nad hlavu jako boxer po vyhraném zápase. Unešený zástup zaburácel. Nad vozovku vzlétly kulové blesky, jako by se sám Joviš postaral o ohňostroj.

„Miluju vás!" zvolal Al přes řev davu. „Dohromady se nám nemůže postavit ani ta zkurvená Konfederace."

Nerozuměli mu ani diváci v první řadě. Obsah byl ale jasný. Jásot zesílil.

Al ještě cestou do budovy dál mával jednou rukou. Nesmíš jim dát všechno najednou, poučila ho Jez.

Schůze se konala v recepci, veliké čtyřpatrové síni, která zabírala půl přízemí. Od dveří k recepčnímu pultu se táhla alej vzrostlých palem, naklonovaných z kalifornského originálu. Květináče vysychaly a palmy bledly nedostatkem světla. Sál nesl i další známky zanedbanosti a spěšného úklidu: u stěny stáli porouchaní úklidoví mechanoidi, místo nouzového východu zela díra, za stojícími eskalátory se vršily odpadky.

Pult byl ovšem čistý a za ním stála řada židlí. Al se posadil doprostřed, po každé straně jednoho poručíka. Židli měl podloženou. Gangsteři nahnali nervózní reportéry do řad před recepcí a usadili je na zem. Když se utišili, Al vstal.

„Jmenuju se Al Capone a všichni se asi divíte, že jsem vás sem pozval," začal a zasmál se. Málokdo se usmál. Jsou to suchaři. „Tak fajn, hned to vyklopím. Jste tady, aby se celá Konfederace dozvěděla, co se tu děje. Když jim to bude jasný,

ušetříme si spoustu trablů.“ Smekl šedivý plsťák a opatrně ho položil na naleštěný pult. „Je to jednoduchý. Moje Organizace ovládá celou soustavu Nový Kalifornie. Planetu i asteroidy jsme postavili do latě. Nechceme už nikomu ublížit a budeme to tu řídit k všeobecnýmu prospěchu jako každá jiná vláda.“

„Kontrolujete i edenitské habitaty?“ zeptal se novinář. Zbytek sebou škubl, báli se pomsty Patricie Manganové. Nevypadala vesele, ale zůstala stát.

„Chytrej kluk,“ pochválil ho Al s úsměvem. „Ne, edenitský habitaty neřídím. Mohl bych. Ale neudělám to. Víš proč? Protože máme zhruba vyrovnaný síly. Když budeme bojovat, způsobíme si velký škody. To nechci. Nechci posílat lidi do nicoty kvůli kusu území. Byl jsem tam a je to horší než ta nejhnusnější noční můra, jakou si dokážete představit. Nikomu by se to nemělo stát.“

„Máte tušení, proč jste se vrátil na svět, Ale? Soudil vás Bůh?“

„Tady jste mě dostala, milá paní. Nevím, proč to všechno začalo. Ale něco vám povím, hoši: neviděl jsem anděly ani čerty, nikdo je neviděl. Vím jenom tolik, že jsme se vrátili. Není to ničí chyba, prostě se to stalo. A my to tu chceme vzít pořádně do ruky, na to máme Organizaci.“

„Promiňte, pane Capone,“ ozval se Gus, povzbuzen reakcí na předchozí otázky. „Na co je vám Organizace? Nepotřebujete ji. Posedlí mohou prakticky cokoli.“

„Promiň, kámo, ale tady jsi vedle. Možná nepotřebujeme stejnou vládu jako předtím, nepotřebujeme daně, zákony, ideologii a ostatní sračky. Ale potřebujeme pořádek a ten zajišťuju. Vzal jsem na sebe zodpovědnost a tím prokazuju ostatním velikou službu. Chráním posedlé před útokem Konfederačního loďstva. Hlídám spoustu živých. Věřte mi, nebýt mě, už nemáte svoje těla. Starám se o nejrůznější lidi, i když to půlka z nich zatím nedokáže ocenit. Posedlí nevěděli ani hovno, než jsem jim dal cíl. Teď spolupracujeme, děláme velký věci. Jenom díky mně a Organizaci. Kdybych to tu

nevzal do ruky, města by spadla a spousta mládenců by se schovávala po lesích. Poslyšte, hospodářskou krizi znám z první ruky, vím, jaký to je nemít práci. A to nám tu hrozilo.“

„Jaké máte dlouhodobé cíle, Ale? Do čeho se Organizace pustí teď?“

„Doladíme to. Nikdo nepopírá, že nám tu všechno ještě trochu drhne. Potřebujeme vymyslet, jaká společnost by tu mohla fungovat.“

„Je pravda, že plánujete zaútočit na Konfederaci?“

„To je úplná kravina, chlapče. Jéžiš, fakt nevím, kdes k tomu přišel. Samozřejmě nechceme na nikoho útočit. Ale jestli si na nás Konfederační loďstvo něco zkusí, dovedeme se bránit, lodí máme dost. Hergot, o to přece nestojím. Chceme mít se všema nejlepší vztahy. Dokonce můžu požádat o přijetí do Konfederace.“ Vesele se usmál překvapenému zašumění. „No jo. Proč by ne? Požádat můžeme. Třeba z toho vypadne něco dobrýho, něco k všeobecnýmu prospěchu. Řešení pro všechny duše, co se chtějí vrátit. Organizace může pustit chlup, aby nám Konfederace vypěstovala těla nebo tak něco.“

„Tím chcete říci, že byste opustil toto tělo, kdyby byl k dispozici klon?“

Emmet se k Alovi naklonil a šeptem mu vysvětlil, co je klon. „Jasně. Jak jsem řekl, jsme oběti okolností.“

„Věříte v možnost mírového soužití?“

Al se zamračil. „To si piš, chlapče. Jsme zpátky a nikdo s náma nehne. Chci vás jenom přesvědčit, že nejsme konec světa, žádný jezdci z Apokalypsy. Na téhle planetě jsme dokázali, že posedlí a živí můžou žít pohromadě. Fajn, lidi tam venku mají strach, to je jasný. Ale my taky, nechceme se tam vrátit. Musíme na tom zapracovat společně. Osobně nabízím předsedovi Konfederačního sněmu přátelskou ruku. Takovou nabídku nemůže odmítnout.“

* * *

Rudá mračna nad Norfolkem se rozzářila a narostla. Louise, Fletcher a Genevieve celý den z orbity sledovali planetu zabíranou čidly Daleké říše. Kraj pokryla šarlatová aureola, jen moře se dál modrala. Obyčejné bílé mraky se o ni odrážely.

Fletcher dívky ujistil, že oblak je sám o sobě neškodný. „Prostý projev vůle," prohlásil. „Nic víc."

„To jako že je pouhé přání?" zaujala představa mladší Kavanaghovou. Už se skoro uklidnila, včerejší návaly deprese a manické aktivity odezněly. Byla sice zamlklejší než obvykle, ale to Louise vyhovovalo. Také jí nebylo do řeči. Ani ona, ani Fletcher se před Genevieve nezmínili o Tantu.

„Tak jest, maličká."

„Ale proč si ho přejí?"

„Aby se pod mrakem skryli před prázdnotou vesmíru. Ani obloha vašeho světa, prozářená dnem i nocí, je nerozveselí."

Mračno už pokrývalo přes čtyřicet ostrovů. Louise měla dojem, že sleduje bujení nějaké strašné choroby, rakoviny světa.

Několikrát se za nimi stavil Furay nebo Endron, aby je informovali o postupu vojska a plánech flotily. Nebylo to hezké poslouchání. Armáda se vylodila na dvou ostrovech, Shropshiru a Lindseyi, ale další zprávy byly zmatené.

„Je to stejný jako na Kestevenu," svěřil jim Furay, když donesl oběd. „Nemůžeme je podpořit palbou, protože nemáme jak mířit. A ten červenej mrak admirálku dost znepokojil. Nikdo ho nedokáže objasnit."

V půli odpoledne palubního času už pozemní velitelé ztratili spojení s polovinou svých vojsk. Mrak zahalil čtyřicet osm ostrovů, devět z nich zcela neprodyšně. S koncem dne se cáry rudé mlhy objevily nad Ramseyem. Norwich rychle povolal zálohy. V obou případech se ztratily patnáct minut po vstupu na ostrov.

Louise zasmušile sledovala smutné divadlo. „Měla jsem pravdu," zazoufala. „S tímhle nikdo nic nenadělá. Je to jen otázka času."

* * *

Tolton se brodil proti proudu strouhy, voda mu cákala kolem lesklých purpurových bot. Strmý břeh porostlý žlutou travou mu sahal kousek nad hlavu. Do parku neviděl, ale nikdo neviděl jeho – naštěstí. Vysoko nad hlavou mu žhnula světelná trubice Valisku. Záře Toltona bodala do očí. Byl noční pták přivyklý příšeří klubů, barů a hal hvězdodrapů, kde básnivě kázal vyhozeným lodníkům, smažkám závislým na sensu nebo na práškách a zchudlým žoldákům. Ztracené existence ho trpěly, naslouchaly (nebo snášely) jeho pečlivě tesaným slovům a na oplátku ho obohacovaly svými příběhy. Kličkoval mezi zhacenými osudy jako tulák mezi popelnicemi ve slepé uličce, hledal, snažil se je pochopit, dodat jejich zmařeným snům grácii, vysvětlit jim sebe sama.

Jednoho dne, říkal jim, to všechno zařadím na MF album. Galaxie se dozví o vaší bídě a osvobodí vás.

Nevěřili mu, ale brali ho jako jednoho z nich. Ušetřilo ho to mnoha hospodských rvaček. Teď, v hodině nouze nejvyšší, ho ale zklamali. Nejdrsnější sebranka v Konfederaci prohrála za necelých šestatřicet hodin.

„Na dalším soutoku zahni doleva," poradil mu procesor u pasu.

„Dobře," odvětil poslušně.

Tohle byl nejkrutější vtip ze všech: on, anarchistický básník, vděčí za pomoc Rubrovi, superkapitalistickému diktátorovi.

O deset metrů dál se sbíhaly dvě strouhy. Bez váhání zahnul doleva, zpěněná voda mu pocákala kolena. Útěk z hvězdodrapu mu připadal jako trýznivý sestřih všech vojáckých historek, které kdy vyslechl. Na všech chodbách ho pronásledovala hrůza a smích, i na těch opuštěných, které míval jen pro sebe. Jedině Rubra, tichý přátelský hlas, mu nabízel naději.

Černé kalhoty mu ztěžkly vodou. Byla mu zima, trochu hrůzou, trochu z beznaděje.

Tři hodiny ho už nikdo nehonil, i když podle Rubry jsou mu v patách.

Strouha se rozšířila, strmé břehy se rozestoupily. Tolton došel do patnáct metrů dlouhé tůně zakončené skalkou. Z cesty mu u dna prchaly vypasené xenocké ryby. Tolton neviděl žádný přítok.

„Co teď?“ zeptal se.

„Naproti je pod vodou roura,“ odpověděl Rubra. „Zavřel jsem přívod vody, abys proplaval. Má pět metrů na délku, zatáčí a je tam tma. Vede ale do bezpečné jeskyně.“

„Jeskyně? Myslel jsem si, že jeskyně jsou jenom v přírodní skále.“

„Je to kompenzační nádrž. Jenom jsem nechtěl na umělce mluvit technicky.“

Tolton měl dojem, že se mu Rubra posmívá. „Díky.“ Přebrodil se k druhému břehu. Ještě pár pokynů a našel ústí trubky. Potopil se. Přítok měl na šířku sotva metr a půl, byla v něm tma jako v pytli. U vědomí, že se nemůže vrátit, vklouzl dovnitř.

Roura rozhodně neměla na délku pět metrů, spíš dvacet nebo třicet. Zahýbala v ostrých úhlech, jednou nahoru, jindy dolů. Vynořil se a hekavě nasál vzduch. Dvacetimetrová jeskyně měla vlhký klenutý strop, po stěnách stékala voda. Tolton se objevil uprostřed hladiny. Přímo nad ním zela ve stropě velká díra, na tvář mu padaly kapky. Narůžovělé světlo z kruhu elektrofosforescenčních buněk pronikalo do všech škvír.

Doplaval ke stěně a vytáhl se na kluzký břeh. Roztřásl se, ale sám nevěděl, jestli zimou nebo klaustrofobií. Kompenzační nádrž byla děsivě stísněná a Toltona nijak neutěšilo pomyšlení, že obvykle je plná vody.

„Pošlu ti po šimpanzovi suchý oblečení a jídlo,“ řekl Rubra.

„Děkuji.“

„Měl bys tu být nějakou dobu v bezpečí.“

„Myslím…“ Bojácně se rozhlédl. Vždycky se povídalo, že Rubra vidí všude. „Myslím, že tu dlouho nevydržím. Je to trochu… tísnivé.“

„Já vím. Neměj strach, budeš v pohybu. Musíš si udržet náskok.“

„Nemohu se k někomu připojit? Potřebuji společnost.“

„Bohužel vás už moc nezůstalo. A spojovat se není dobrý nápad, líp by vás našli. Ani jsem ještě nezjistil, jak vlastně živé lokalizujou, bude to asi šestý smysl. A proč ne? Vždyť dovedou čarovat.“

„Kolik nás tu zůstalo?“ lekl se Tolton.

Rubru napadlo, že by mu řekl pravdu, ale Tolton nebyl zrovna silná povaha. „Pár tisíc,“ lhal. V habitatu zbylo tři sta dvacet sedm živých a pomáhat všem najednou byla hotová noční můra.

Ve stejném okamžiku, kdy uklidňoval Toltona, si všiml, že Bonney Lewinová našla Gilberta Van-Riytella. Malá lovkyně zvolila oblečení na africké safari v devatenáctém století, khaki šortky a dva nábojové pásy křížem přes ramena. Pod paží nesla loveckou pušku Enfield 303.

Gilbert pracoval v Magellanské Itg jako vnitřní kontrola a neměl sebemenší šanci. Rubra ho směroval obslužnými tunely pod stanici podzemky, ale Bonney a její kolegové ho už obklíčili.

„Tři metry před sebou máš poklop,“ nadatoval Van-Riytellovi Rubra. „Musíš…“

Od stěny tunelu se odlepily stíny a chytily starce. Rubra si jich ani nevšiml. Někdo zkušeně odpojil jeho sledovací podprogramy.

Znovu je posílil a vyměnil. Když zase dobře viděl, lovci už Van-Riytella přivazovali k dlouhé tyči za ruce a za nohy jako jelena. Ani se nebránil. Bonney na ně hrdě dohlížela.

Jeden z jejích lidí stál nečinně stranou, vysoký mladík v prostém bílém oděvu. Rubra pochopil. To je on.

Dariate!

Mladík prudce zvedl hlavu. Iluze na chvíli zablikala. Rubrovi okamžik stačil. Pod přeludem pohledného mládence prosvítal Horgan. Horgan vyděšený a zdrcený. Nezvratný důkaz.

Věděl jsem, že jsi to ty, řekl Rubra. Skoro se mu ulevilo.

To ti bude hodně platný, opáčil Dariat. **Zanedlouho už nebudeš vědět nic. A nedostaneš se ani do nicoty, to ti nedovolím.**

Jsi skvělý, Dariate. To myslím vážně. Pořád po mně jdeš, co? Chceš pomstu. Ta tě udržovala třicet let naživu. Pořád mi vyčítáš chuděru Anastázii Rigelovou, i po těch letech.

Máš jiné podezřelé? Kdybys mě neodehnal, byla by dneska naživu ona i já.

Tím myslíš, že byste zdrhali tady před Bonney.

Možná. Ale kdybych byl šťastný, třeba bych něco udělal se svým životem. Napadlo tě to? Mohl jsem udělat kariéru v Magellanské, jak jsi chtěl. Mohl jsem ji pozvednout, mohl jsem udělat z Valisku stát, kam by se plutokrati z Tranquillity hrnuli v houfech. Žádní darmožrouti a zoufalci, co se ženou pod tvou korouhev. Král Alastair by chodil na poradu, jak vládnout. Myslíš si, že by sem přes celnici a imigrační kontrolu jen tak prošla banda zombíků, že by si jich v takovém režimu nikdo nevšiml? Nezavírej oči před vlastním selháním.

Opravdu? Mezi ty darmožrouty a zoufalce, co bys vyhodil do vesmíru, počítáš i svoji holku?

„Hajzle!“ zařval Dariat. Všichni na něj vytřeštili oči, i Van-Riytell. „Já tě najdu. Já tě dostanu. Já tě zabiju.“ Plál hněvem. Rozhodil ruce jako Samson před templem. Do stěn tunelu udeřil bílý oheň. Polyp popraskal, do vzduchu vylétly černé vločky.

Nedovedeš se ovládat, dobíral si ho Rubra. **Vidím, že na tom se nic nezměnilo.**

„Přestaň, šílenče!“ zařvala na něj Bonney.

„Pomozte mi!“ zvolal Dariat. Energistický nápor v těle mu měnil mozek v rozžhavené magma. „Já ho zabiju. Pomozte mi,

prokrista.“ Bílý oheň bušil do popraskaného tunelu, aby dosáhl nervů, samotné podstaty Rubrovy osobnosti, aby pálil dál a hloub.

„Okamžitě toho nech.“ Bonney na něj namířila enfieldku, jedno obočí zvednuté.

Dariat nechal bílý oheň pomalu klesnout zpátky do energistických proudů v buňkách posedlého těla. Kolem svěšených ramen se mu točily pramínky kouře. Vrátil se k Horganově podobě včetně špinavé košile a potrhaných kalhot. K obličeji si tiskl dlaně, aby se nerozplakal. „Já ho dostanu,“ prohlásil Horganův plačtivý hlásek. „Já ho kurva oddělám. Upeču ho ve skořápce jako raka. Uvidíte. Čekal jsem třicet let. Třicet let! Thoale mi dluží pomstu. Dluží mi ji.“

„No jasně,“ přitakala Bonney. „Ale v jednom si uděláme jasno: ještě jednou takhle ujedeš a budeš si muset sehnat nové tělo.“ Kývla na lovce. Zvedli bidlo se zavěšeným kontrolorem a vykročili z tunelu.

Bonney se naposledy ohlédla na zhrouceného Dariata, nadechla se, otevřela ústa, ale pak si to rozmyslela. Vydala se za svými lidmi.

Vyděsils mě tak strašně, že se celý klepu, provokoval Rubra. **Cítíš to? Počítám, že moře se za chvíli vylije z břehů. Nemáš už mokro v kalhotách?**

Jen se směj, opáčil rozechvěle Dariat. **Klidně. Jednou si pro tebe přijdu. Podprogramy tě neuchrání navěky. A čas hraje pro mě. Až tě zničím, vstoupím do tvých nervů, zavrtám se ti do myšlenek jako červotoč, Rubro. A jako červotoč tě vyžeru zevnitř.**

Nemýlil jsem se v tobě. Byl jsi nejlepší. Kdo jiný by dokázal po třiceti letech tak plát pro pomstu? Hergot, proč jsi ji jenom potkal? Společně bychom z firmy udělali vládce vesmíru.

Lichotíš mi. Jsem poctěn.

To není třeba. Pomoz mi.

Cože?! To si děláš prdel.

Ne. Společně přemůžeme Kieru a vyčistíme habitat. Ještě můžeš vládnout Valisku.

Edeniti měli pravdu. Jsi šílený.

Edeniti mají strach z mého odhodlání. Měl bys to znát, máš moje geny.

Jo. Takže se nenechám přemluvit. Ani to nezkoušej.

Dariate, ty k nim nepatříš, chlapče, nejsi posedlý. Ve skutečnosti ne. Co ti můžou nabídnout, hm? Pomyslel jsi na to? Jakou kulturu chtějí vybudovat? Jsou jenom hříčka přírody, nesmysl, pomíjivá katastrofa. Život musí mít smysl a oni nejsou živí. Jak můžeš s lidskou povahou skloubit tu energistickou schopnost, tvoření z ničeho? Nejde to, jejich síla je neslučitelná se životem. Podívej se na sebe. Jestli chceš mít zpátky Anastázii, přiveď si ji z nicoty. Najdi ji tam a vrať se s ní. Teď přece můžeš cokoli, nebo ne? Kiera to přece řekla. Jdeš do toho, Dariate? Musíš se rozhodnout, hochu. Jednou. Pokud se nerozhodneš sám, udělají to za tebe.

„Nedokážu ji přivést zpátky," zašeptal.

Jak to?

Nemůžu. Ničemu nerozumíš.

Vyzkoušej mě.

Ty jako zpovědník? Nikdy.

Vždycky jsem byl tvůj zpovědník. Jsem zpovědník pro všechny, kdo ve mně žijí. Ukrývám všechna jejich tajemství. Včetně tajemství Anastázie Rigelové.

O Anastázii vím všechno. Nic jsme před sebou neskrývali. Milovali jsme se.

Fakt? Než jsi ji poznal, taky žila. Dlouhých sedmnáct let. I potom.

Dariat se v chladném hněvu rozhlédl, otrhané šaty se změnily v neposkvrněný bílý oblek. **Potom nebylo nic. Umřela! Kvůli tobě.**

Kdybys věděl o její minulosti, pochopil bys, co mám na mysli.

Jaké měla tajemství? naléhal Dariat.

Pomoz mi a já ti ho prozradím.

Svině! Spálím tě na popel, zatančím si na tvých troskách…

Rubrův hlavní program sledoval Dariatovo běsnění. V jednu chvíli už měl dojem, že posedlý začne zase pálit stěny. Dariat se ale ovládl – z posledních sil.

Rubra zůstal zticha. Věděl, že na jeho eso je příliš brzy, na poslední tajemství, které hýčkal třicet let. Nějakou dobu ještě musí v Dariatovi sytit pochyby, trápit ho až na hranici stihomamu, a teprve pak mu vyjevit pravdu.

* * *

Za Lady Macbeth zmizel horizont událostí, z trupu vykoukly hřiby astronomických čidel. O patnáct sekund později letový počítač potvrdil polohu padesát tisíc kilometrů nad nerotujícím kosmoportem habitatu Tranquillity. Než se do systému zapojily i pasivní bojové senzory, zaměřilo loď osm obranných družic, přestože se Lady Macbeth vynořila přesně uprostřed vymezené zóny.

„Ježíši," zavrčel Jozue. „Vítejte doma, kamarádi, rádi vás vidíme." Podíval se na Gauru. Edenita zabral Warlowovo vyprázdněné křeslo. „Informujte Tranquillity o naší situaci. Rychle, prosím. Dneska má lehkej prst na spoušti." Bojová čidla našla čtyři jestřáby na kolizním kurzu, zrychlení šest gé.

Gaura líně mávl rukou. Měl zavřené oči, s osobností habitatu se spojil prakticky ihned po vynoření. I na spřízněné vlně bylo těžké všechno rychle vylíčit. Vysvětlování, doplněné obrazy z paměti, zabralo několik minut. Klidné myšlenky osobnosti při líčení událostí na Lalonde nejednou zčeřila vlnka překvapení.

Když Gaura domluvil, Ione mu po edenitském zvyku poslala svou identifikaci. **Je to pěkně divoká historka,** poznamenala. **Předevčírem bych vám nevěřila ani slovo, ale třicet šest hodin už dostáváme z Avonu čerstvé zprávy. Mohu vám jedině povolit přistání.**

Děkujeme, Ione.

Než vás pustím do habitatu, všichni projdete kontrolou. Těžko mohu riskovat posednutí celé populace kvůli slovu jediného muže, i když zřejmě mluvíte pravdu.

Samozřejmě.

Jak se má Jozue?

Dobře. Vynikající mladý muž.

Ano.

Displej letového počítače mu ohlásil, že družice na loď přestaly mířit. Jozue přijal standardní povolení k přistání a příletový vektor.

„Potřebuju molo se špitálem," nadatoval zpátky. „A probuďte pediatry, taky pár biofyziků. Děcka si na Lalonde užila svoje, nakonec na ně spadla atomovka."

„Sestavuji požadované týmy," odpověděla Tranquillity. „Budou na vás čekat. Posílám ti i opraváře. Vidím, že ztrácíte dost plynů."

„Díky, Tranquillity. Pozorná jako vždycky." Čekal, že se připojí Ione a něco mu poví, ale kanál si vzalo řízení letového provozu.

Když to chce takhle… Nic nenamítám. Zamračil se.

Nahodil obě funkční fúzní trubice a nasměroval Lady Mac na příletový vektor. Zrychlovali jedním a půl gé.

„Oni věří těm báchorkám o posedlých?" zeptala se Sarha nevěřícně Gaury.

„Ano." Zeptal se habitatu na fleky z Avonu. „Sněm schválil opatření velícího admirála. O situaci už by mělo vědět devadesát procent Konfederace."

„Tak moment," zarazil ho Dahybi. „Letíme sem rovnou z Lalonde a cestou jsme se moc neflákali. Jak mohla letka varovat Avon už tři dny zpátky?"

„Nebyla to letka z Lalonde," řekl Gaura. „Posedlí se rozšířili už před nějakou dobou. Laton musel zničit celý ostrov na Atlantidě, aby ji neovládli."

„Kurva," zavrčel Dahybi. „Takže už jsou v Konfederaci?"

„Obávám se, že ano. Vypadá to, že Shaun Wallace přece jen říkal pravdu. Doufal jsem, že je to jen zásvětní propaganda," dodal Edenita smutně.

Nálada na lodi spadla pod nulu. Vysněné útočiště nakonec není tak bezpečné. Utekli z bitvy a zjistili, že se chystá válka. Takovou depresi nezvládla ani edenitská psýcha. Děti z Lalonde (ty mimo stázi) se rychle nakazily, ale poslední zvrat se naštěstí nevyrovnal předchozím. Otec Horst jim sliboval na konci cesty štěstí, ale to teď unikalo. Ani je nerozveselilo, že let končí.

Jozue pilotoval a poškození Lady Mac se tak nepodepsalo na jejích manévrovacích schopnostech. Na přidělené molo CA 5-099 uprostřed kosmoportu se posadila jako z partesu. Nikdo by nepoznal, že jí nefunguje patnáct manévrovacích trysek a z několika nádrží unikají plyny.

Tou dobou se už na čidla přístavu připojila dobrá čtvrtina obyvatel a sledovala přistání. Agentury přerušily vysílání zvláštní zprávou, že z Lalonde se vrátila jediná loď. Reportéři okamžitě zaregistrovali přítomnost pediatrického týmu. (Kellin šéf zuřivě datoval, ale bez výsledku.)

Lidé z vesmírného průmyslu, dělníci z orbitálních továren a posádky lodí se kvůli karanténě kopali do zadku po barech, všichni tedy alespoň s bázní a obavami sledovali přenos. Ano, Jozue se z toho zase dostal, ale ta jeho loď vypadá… Ohořelá, omlácená, popraskaná žárem (jasný důkaz zásahů energetickými zbraněmi), čidla spálená, jeden fúzní motor vyřazený. Musela to být mela. Všichni věděli, že se už nikdo nevrátí. Nechtělo se jim uvěřit, že všichni kamarádi a známí, kteří odletěli s Terrancem Smithem, jsou teď buď rozstřílení na prach, nebo posedlí. Byly to silné lodě, rychlé a dobře vyzbrojené.

Při vylodění panoval, podle očekávání, zmatek. Z přechodové komory se vynořovali další a další lidé, jako by Lady Mac ležela v ohnisku prostorového zkratu, uvnitř daleko větší, než jak vypadala zvenku. Reportéry zarazilo, kolik

pasažérů tvoří Edenité. Pomáhali houfu úžasně fotogenických vyděšených dětí v potrhaných hadrech. Halou se k nim hned vrhly dětské sestry, reportéři se k nim slétli jako létající žraloci, aby se malých uprchlíků vyptali, jaké to bylo. Objevily se slzy.

Jak se sem hergot dostali? zeptala se Ione habitatu. Seržanti se hned vydali k novinářům.

Jay Hiltonová si za letu beztíží přitáhla kolena pod bradu, celá se třásla. Takhle si nepředstavovala ani cestu kosmickou lodí, ani přistání. Zkusila ve víru těl najít otce Horsta, i když věděla, že se musí postarat i o ostatní a na ni nebude mít tolik času. Když je kolem tolik dospělých, vlastně už ji nikdo nepotřebuje. Kdyby se někam schoulila, třeba by si jí nikdo nevšiml a Jay by si pak mohla sama prohlédnout park v habitatu. O kráse edenitských habitatů toho hodně slyšela, doma v archologii často snila, jak navštíví Jupiter, přes všechno spílání biteku z úst otce Varhoose.

Nedostala ale příležitost vymanit se z davu. Kolem proletěl nějaký reportér, všiml si, že je z dětí nejstarší, a hned se chytil nejbližšího madla. Nasadil extra přátelský úsměv, označený nanonikou za nejvhodnější pro malé děti. „Nazdárek. No není to hrůza? Měli to líp zorganizovat."

„Ano," zaváhala Jay.

„Jsem Matthias Rems." Roztáhl koutky až k uším. „Jay Hiltonová."

„Ahoj, Jay. Jsem rád, že jste doletěli na Tranquillity, tady jste v bezpečí. Z toho, co jsem slyšel, to bylo na Lalonde hrozné."

„Ano!"

„Opravdu? Co se stalo?"

„Maminku posedli hned první večer. A pak…" Někdo ji vzal za rameno. Ohlédla se a uviděla zamračenou Kelly Tirrelovou.

„Chce vědět, co se stalo," vysvětlila bystře. Kelly jí byla sympatická už od chvíle, kdy je pomohla zachránit ze statku.

Cestou na Tranquillity se rozhodla stát novinářkou, až bude velká.

„Co se stalo, je tvoje věc, Jay," pronesla pomalu Kelly. „Tvůj příběh, nic jiného ti nezbylo. A jestli ho chce slyšet, musí ti nabídnout spoustu peněz."

„Kelly!" Matthias po ní hodil prosebným pohledem kolegy od fochu.

Na Kelly neudělal žádný dojem. „Vyber si někoho většího, Matthiasi. Ždímání vyděšených dětí je špinavost i na tvoje měřítka. Budu Jay zastupovat."

„Je to tak, Jay?" zeptal se. „Otiskla jsi palec na smlouvu s Collinsem?"

„Cože?" Jay nechápavě přeskakovala pohledem z jednoho na druhého.

„Seržant!" zařvala Kelly.

Jay vyjekla leknutím. Matthiase chytila za loket veliká příšera na pohled strašidelnější než posedlí.

„To nic, Jay." Kelly se poprvé za několik dní usmála. „Je na naší straně. Tranquillitská policie."

„Aha." Jay hlasitě polkla.

„Podávám podnět ke stíhání za pokus o narušení autorských práv," řekla Kelly seržantovi. „Matthias rovněž porušil článek etického kodexu novináře týkající se využívání dětí v nepřítomnosti rodičů nebo zákonných zástupců."

„Děkuji, Kelly," odpověděl seržant. „A vítej doma, musím ti gratulovat k úspěchu v obtížných podmínkách."

Tupě na něj zírala.

„Tak jdeme, pane," řekl seržant Remsovi, odrazil se od stěny a zamířil k jednomu průlezu.

„Nikdy nevěř novinářům, Jay," varovala Kelly. „Nejsme hodní. Jsme horší než posedlí; oni kradou těla, my ale krademe životy a pak na nich vyděláváme."

„Ty ne," namítla Jay s plným přesvědčením důvěřivého dítěte, s vírou, jakou žádný dospělý nezná.

Kelly ji políbila na čelo, zmatená a dojatá. Ty dnešní děti, tak zkušené, ale tím zranitelnější. Jemně ji postrčila k dětské sestře a ta se jí hned začala vyptávat, co naposledy jedla.

„Kelly, díky Bohu!“

Při zvuku známého hlasu sebou škubla, v beztíži jí proběhl záchvěv celým tělem. Musela se chytit madla.

Do zorného pole jí nohama napřed vplul Garfield Lunde. Její bezprostřední nadřízený. On jí podepsal cesťák. Je to riziko, řekl jí tehdy, válečné zpravodajství není tvoje parketa. Všechno, co dělal pro podřízené, vydával za osobní laskavost, a žádal vděk. Za své postavení vděčil čistě obratnosti v úřední politice. Reportérský talent ho minul obloukem.

„Nazdar, Garfielde,“ odvětila dutě. „Tak ses vrátila. Pěkný účes.“

Kelly málem zapomněla, že je dohola. Styl, móda, kosmetické membrány, to všechno se jí vytratilo z vesmíru. „Skvělý postřeh, Garfielde. Už chápu, že ses do vedení vypracoval díky pozorovacímu talentu.“

Varovně zvedl prst, málem ho ale zapíchl přímo do vlastního elegantního copu. „Konečně jsi tvrdá. Vypadá to, že jsi přišla o věnec, sáhla sis na pár mrtvol, nevědělas, jestli máš točit nebo pomáhat. To nic, to známe všichni.“

„Jasně.“

„Vrátí se ještě někdo, další lodě?“

„Pokud tu zatím nejsou, nepřiletí.“

„Proboha, to je čím dál lepší. Máme jedinou reportáž. Dostala ses na planetu?“

„Ano.“

„A je posedlá?“

„Ano.“

„Nádhera!“ Spokojeně se rozhlédl po hale, po stařeckém tanci Edenitů a malých dětí. „Kde jsou ti žoldáci, co s tebou letěli?“

„Nezvládli to, Garfielde. Obětovali se, aby mohly děti odletět.“

„Proboha. To je paráda. Obětovali se pro děti?“

„Ano. Bylo nás málo, ale oni se postavili přesile. Všichni. Ani by mě nenapadlo, že…“

„Fantastické. A máš to, viď? Pro lásku Boží, Kelly, řekni mi, žes to nahrála. Velikou bitvu, ušlechtilou porážku.“

„Nahrála jsem ji. Co šlo. Když jsem nebyla tak vyděšená, že mi to přestalo myslet.“

„Jo! Já věděl, že tě tam mám poslat. To je ono, kotě. Sledovanost nám vyletí ke hvězdám. Převálcujeme Time Universe i všechny ostatní. Uvědomuješ si, co jsi dokázala? Hergot, Kelly, asi mi budeš šéfovat. No nádhera.“

Kelly s klidem nahodila do primárního módu Ariadnin program neozbrojeného boje ve stavu beztíže. Okamžitě se jí zlepšila rovnováha, začala si uvědomovat sebemenší pohyb těla ve vánku z přechodové komory. Stejnou proměnou prošla prostorová orientace, bez přemýšlení vnímala relativní vzdálenosti.

„Nádhera?“ zasyčela.

Garfield se hrdě rozzářil. „To se vsaď.“

Kelly se k němu vrhla, za letu se otočila kolem příčné osy a když měla nohy v úrovni jeho hlavy, vykopla.

Odtrhnout ji museli dva seržanti. Dětské sestry s sebou naštěstí měly pár nanonických obkladů a stihly Garfieldovi zachránit oko. Nos mu ale zvláštní balíček rovnal celý týden.

Lady Mac už opustili všichni uprchlíci. Přetížené systémy podpory života si oddechly. Přístavní pupeční šňůry prohnaly můstkem chladný vánek a vytlačily vydýchaný vzduch, pach lidských těl, vlhkost a oxid uhličitý. Jozue měl dojem, že ani větráky už tolik nehučí. Možná si to jen představoval.

Nadbytek kyslíku ale dýchala jen posádka. Ochuzená o jednoho člena. Jozue neměl za letu mnoho času přemýšlet o Warlowovi. Skákal mezi červími děrami, bál se o palivo, o trup, o poškozené systémy, o děti, za něž náhle získal zodpovědnost, o úspěch.

Tak tedy zvítězil, porazil neúprosný vesmír. Měl z toho dobrý pocit, i když necítil štěstí. Uspokojení je zvláštní pocit, řekl si, v tomto případě spíš podobné postní nirváně.

Průlezem vplul na můstek Ashly Hanson a přehlédl letargické postavy stále přikurtované na akceleračních křeslech. „Už jsme přistáli," připomněl jim.

„Jo." Jozue nadatoval letovému počítači příkaz. Pestré diagramy systémů mu zmizely z hlavy a poutací pletivo se zarolovalo do křesla.

„Úklid počká do zítřka," nadhodil Dahybi.

„Pochopil jsem," odvětil Jozue. „Vycházky povoleny. Povinně."

Doplula k němu Sarha a letmo ho políbila. „Byl jsi skvělý. Až to všechno skončí, vrátíme se za Aethrou a řekneme mu, že jsme utekli a zachránili děti."

„Pokud tam ještě je."

„Je tam. Sám to víš."

„Má pravdu, Jozue," přidal se Melvyn, sotva vypnul holografické zobrazení elektrických instalací Lady Macbeth. „Je tam. A i kdyby se přenos nepovedl, jeho duše se na nás teď dívá."

„Ježíši Kriste." Jozue se zatřásl. „Ani na to nechci myslet."

„Už nemáme příliš na výběr."

„Dneska ne," okřikl je Ashly. Podal Saře ruku. „Pojď, necháme tu ty suchary, ať si skuhrají. Nevím, jak ty, ale já si dám napřed u Harkeyho pořádného panáka a pak zalezu na týden do postele."

„To nezní špatně." Odlepila se od podlahy a následovala starého pilota do průlezu.

Jozue se při pohledu na překvapivý pár zklamaně zašklebil. Do toho ti nic není, připomněl si. Kromě toho máš Kelly, i když od návratu z Lalonde byla k nepoznání. A máš Louise. A Ione.

„Asi přeskočím panáka a hupsnu rovnou do hajan," prohlásil.

Můstek opustili společně. Teprve v přechodové komoře potkali přístavní systémovou opravářku. Požádala kapitána o povolení ke vstupu na loď a zahájení oprav. Jozue se s ní zdržel, musel jí nadatovat vlastní záznamy poškození.

Když konečně vyšel do haly, nikdo tu nebyl. Cirkus skončil. Novináři to zabalili. Nezbyl tu ani seržant, aby prověřil, jestli není posedlý. Chyba, pomyslel si. Tohle se na Tranquillity nestávalo.

Výtahem projel osu kosmoportu až do středu severního víka habitatu. Kabinka ho vysadila na opuštěné stanici. Skoro opuštěné.

Na nástupišti stála Ione v modravém sarongu a sladěné halence. Smutně se pousmál nad vzpomínkou, kdy ji tak viděl naposled.

„Odněkud tě znám," začala.

„Zvláštní, já myslel, žes zapomněla."

„Ne. Na tebe ne, ať se děje, co se děje."

Stanul před ní a shlédl do tváře, jež v jemných rysech vyjadřovala přespříliš předčasné moudrosti. „Byl jsem blbec," přiznal se.

„My dva se snad dokážeme přenést přes jednu hádku, ne?"

„Byl jsem blbec víckrát."

„Tranquillity mi pustila vzpomínky Edenitů, které jsi zachránil. Jsem hrdá na to, co jsi dokázal, Jozue, a tím nemyslím jenom akrobatické kousky. Moc hrdá."

Nezmohl se na víc než na přikývnutí. Dlouho snil o takovém usmíření. Odletěl po hádce a nechal za sebou spoustu nedořečených vět. A když se s ní konečně setkal, myslel na Louise. Také ji opustil. Je to Warlowova chyba, ten hloupý slib, že nebudu myslet jen na sebe.

„Vypadáš unaveně," poznamenala Ione a podala mu ruku. „Pojď domů."

Jozue pohlédl na její drobnou dokonalou dlaň. Propletl její prsty svými a vzpomněl si, jak teplou má kůži.

* * *

Parker Higgens si říkal, že z Tranquillity nevytáhl paty dobrých dvacet let. Tehdy letěl na Nanjinskou univerzitu podat disertaci a nabrat pár nováčků do výzkumu Laymilů. Výlet se mu nelíbil, ani nervová nanonika si nedokázala poradit s beztížnou nemocí.

Tentokrát to bylo naštěstí jiné. Tíže v obytné kabině jestřába ani nezakolísala, měl vlastní pohodlnou kajutu, posádka se k němu chovala mile a loďstvo mu jako doprovod přidělilo vzdělanou a kultivovanou dámu.

Před přistáním se dokonce napojil na vnější čidla jestřába, aby na vlastní oči viděl přílet k Trafalgaru. Kolem dvou velkých kulových kosmoportů se rojily desítky nejrůznějších lodí. Avon tvořil důstojné pozadí, modrobílá planeta pozemského typu skýtala daleko příjemnější pohled než věčně znesvářené oblačné pásy plynového obra Mirchuska. Parker Higgens se skoro zasmál sám sobě, jaký je typický turista: šedivý pan profesor konečně poznává svět za branami výzkumného ústavu.

Škoda, že si to nemůže vychutnat. Důstojnice se hned po posledním skoku datově spojila s Trafalgarem, vysvětlovala účel návštěvy a odpovídala na šifrované dotazy. Dostali přednostní příletový vektor uzpůsobený velké jestřábí rychlosti. Na přistávací římse pro bitekové lodě hřadovali jinak samí sokoli.

Pak se Parker několikrát setkal se štábními důstojníky, výměna informací bohužel na obou stranách vedla k prohloubení obav. Parker se poprvé doslechl o návratu mrtvých, štáb velícího admirála zase o laymilské domovské planetě Unimeronu. Společně dospěli k názoru, že o významu událostí není pochyb.

Ve veliké kruhové kanceláři velícího admirála pocítil Parker Higgens v první řadě závist. Admirál měl výhled do biosféry Trafalgaru, ještě krásnější než Parkerův výhled na

vnitřek Tranquillity. Už jsem dokonalý byrokrat, pokáral se, jde mi jen o prestiž.

Velící admirál obešel psací stůl a uvítal Parkera pevným stiskem ruky. „Děkuji, že jste přiletěl, pane řediteli. Rovněž bych chtěl vyjádřit vděk vévodkyni z Trosek za to, jak rychle nám pomohla. Působí na mne jako opora Konfederace; kéž by jejího příkladu následovaly i jiné hlavy státu."

„Děkuji, vyřídím jí to," řekl Parker.

Velící admirál mu představil ostatní členy společnosti: admirálku Lalwaniovou, kapitána Maynarda Khannu, doktora Gilmora a Mae Ortliebovou, styčnou důstojnici z vědecké rady předsedy Konfederačního sněmu.

„Kiinti nás zřejmě už varovali," začala admirálka Lalwaniová. „Všechny rasy jednou musí čelit pravdě o smrti. Vypadá to, že Laymilové prohráli."

„Předtím nám nic neřekli," připomněl zahořkle Parker. „Na Tranquillity máme ve výzkumu šest Kiintů, pracuji s nimi několik desítek let, pomáhají nám, spolupracují, považoval jsem je za přátele… A oni se ani nezmínili, nenapověděli. K čertu s nimi. Celou dobu věděli, proč Laymilové zabili sebe i své habitaty."

„Velvyslanec Roulor řekl, že se s tím musíme vypořádat sami."

„To nám hodně pomůže," zabručel doktor Gilmore. „Musím poznamenat, že vzhledem k jejich mystickým sklonům je to typický přístup."

„Podle mě každý druh, který se střetne s tajemstvím smrti a překoná ho, nezbytně získá výrazně duchovní přístup k životu," pravil velící admirál. „Nemějte jim to za zlé, pane doktore. Vypadá to, pane řediteli, že naši posedlí a laymilská porucha reality jsou dvě strany téže mince, ano?"

„Ano, pane admirále. Popravdě řečeno, ve světle toho, co už víme, je zmínka laymilského lodníka o zkoumání smrti v klanu Galheith dokonale pochopitelná. Unimeronem se šířila posedlost."

„To mohu potvrdit," přidala se Lalwaniová. Pohledem požádala velícího admirála o dovolení. Přikývl. „Z Ombeye právě přiletěl sokol. Na planetu se dostalo několik posedlých, místní úřady je naštěstí poměrně úspěšně izolovaly. Musely jim však nechat dobyté území. Máme nahrávku zmíněného jevu."

Parker se podíval na obrázkový flek pořízený z obranných družic planety Ombey a uviděl u rovníku výraznou červenou skvrnu. Obrázky, snímané po hodině, zachycovaly postup noci po povrchu planety. Když stín zahalil Mortonridge, rudý mrak se nepřátelsky rozzářil.

„Proboha," vydechl, když animace skončila.

„Jsou stejné," pravil doktor Gilmore. „Naprosto, jde o stejný jev."

„Laton byl, pravda, pod tlakem a v časové tísni," řekla Lalwaniová. „Ale pokud mu rozumíme správně, jakmile červený mrak pohltí celou planetu, posedlí ji mohou přemístit ven z vesmíru."

„Ne úplně ven," opravil ji Gilmore. „Když dokážete manipulovat časoprostorem jako oni, můžete kolem planety vytvořit příznivý mikrokosmos. Svět prostě nebude přístupný z našeho časoprostoru. Dosáhne k němu jedině červí díra, museli bychom ovšem znát správné kvantové souřadnice."

„Planeta Laymilů nebyla zničena," pronesl zvolna Parker. „Tím jsme si jisti. Napadlo nás, že byla přemístěna, ale samozřejmě jsme měli na mysli jen fyzický pohyb tímto vesmírem."

„Posedlí Laymilové ji nechali zmizet," shrnula Lalwaniová. „Tudíž je to možné."

„Proboha," zašeptal velící admirál. „Jako by nestačilo, že nevíme, jak vyhnat posedlé z těl. Teď musíme vymyslet, jak stáhnout ukradené planety z nějakého šíleného nebe."

„A Laymilové ve vesmírných přístavech raději spáchali sebevraždu, než by podlehli," řekla smutně Lalwaniová. „Paralela mezi Prstencem trosek a ostrovem Pernik je značně znepokojivá. Posedlí před nás staví jasnou volbu: vzdejte se,

nebo zemřete. A pokud zemřeme, jen posílíme jejich řady. Laton si přesto zvolil smrt, dokonce ji přijal s radostí. Těsně před ní řekl Oxleymu, že vstupuje na dlouhou cestu, i když to nijak nevysvětlil. Byl ale přesvědčen, že nebude trpět v nicotě.“

„Bohužel na tom nemůžeme stavět další postup,“ poznamenala Mae Ortliebová. „Ani tím neuklidníme obyvatelstvo.“

„Toho jsem si vědoma,“ opáčila chladně Lalwaniová. „Latonova slova spíš namíří výzkum určitým směrem. Další postup můžeme založit na výsledcích výzkumu.“

„Stačí,“ umlčel je velící admirál. „Jsme tady, abychom se pokusili určit nejperspektivnější obory vědeckého zkoumání. Už zhruba víme, proti čemu stojíme, a tak očekávám návrhy. Pane doktore?“

„Nadále zkoumáme Jacqueline Couteurovou a pokoušíme se určit povahu energie, jíž mrtvá duše využívá,“ odpověděl Gilmore. „Zatím téměř bezúspěšně. Naše přístroje ji buď nezachytí, nebo trpí poruchami. V každém případě ji nedokážeme zachytit.“ Bázlivě se na velícího admirála podíval. „Žádám o povolení přikročit k reaktivním testům.“

Parker se neudržel a nesouhlasně zamručel. Zase se chová jako starý profesor. Ale Gilmorův přímočarý militarismus stejně neschvaloval.

Dnes by to do něj nikdo neřekl, ale Parker Higgens si v mládí vybral svůj díl studentského radikalismu. Přemýšlel, jestli to o něm ví Lalwaniová, jestli v její složce stařičké bajty v dávno překonaném databázovém formátu stále vyprávějí o jeho protestech proti vojenskému výzkumu na půdě univerzity. Zkontrolovala jeho záznamy, než ho vpustila do srdce největší vojenské síly, jakou kdy lidstvo shromáždilo? Možná už jim dnes připadá neškodný. Asi mají pravdu. Ale lidé jako Gilmore v něm vzbuzovali starý odpor k vojákům s neztenčenou silou. Reaktivní testy, to tak.

„Něco vám na tom vadí, pane řediteli?“ zeptal se ho slušně doktor Gilmore.

Parker se zatoulal pohledem k holomonitorům plným lodí. Chystají se do bitvy. Do války. „Souhlasím s panem admirálem," pravil smutně. „Musíme najít vědecké řešení."

„Ale to najdeme jen v případě, že mému týmu nebude nikdo klást do cesty překážky. Vím, co si myslíte, pane řediteli, a samotnému je mi líto, že zkoumáme živého člověka. Pokud ale nepřijdete s lepším řešením, musím využít ji."

„Znám přísloví o kácení lesa, pane doktore. Jen mě deprimuje, že jsme po sedmi stech letech vyznávání vědecké metody nepřišli na nějaký humánnější princip. Pokusy na lidech mi připadají ohavné."

„Měl byste si pustit záznam poručíka Hewletta z lovu na Couteurovou. Pak by vám bylo jasné, kdo se tu chová ohavně."

„Skvělý argument. Oni to dělají nám, takže máme plné právo jim to vrátit. Jsme jenom lidi, že?"

„Promiňte," vložil se do hovoru velící admirál, „ale opravdu tu nemáme čas na mravní rozbory. V Konfederaci je vyhlášen stav ohrožení, pane řediteli. Pokud se ve vašich očích máme proměnit v barbary, abychom se ubránili, pak je mi líto. My tuhle krizi nezpůsobili a reagujeme jediným způsobem, jaký známe. Využiji vás úplně stejně jako doktor Gilmore tu Couteurovou."

Parker narovnal záda a podíval se admirálovi do očí. Hádat se s ním, jako se hádal s vědcem, nepřipadalo v úvahu. Lalwaniová se nespletla, přiznal si. Studentský radikalismus nemá proti dospělému pudu sebezáchovy šanci. Dělají nás geny. „Obávám se, že vám nebudu mnoho platný, pane admirále. Svůj úkol jsem už splnil."

„Mýlíte se." Mávl na Mae Ortliebovou.

„Laymilové se před hromadnou sebevraždou jistě snažili posedlé nějak odrazit," vysvětlila. „Kvůli tomu asi byli na lodi mistři esencí."

„Ano, ale neubránili se."

„Ne." Přehnaně shovívavě se usmála. „Takže chci použít vědeckou metodu, pane řediteli; vyřadit nemožné a ponechat

možné. Moc nám pomůže, když budeme vědět, co proti posedlým nezabírá. Ušetříme spoustu času. A životů.“

„Máte pravdu, ale my opravdu víme jen velmi málo.“

„V laymilské elektronické paměti máte jistě ještě spoustu nepřevedených záznamů.“

„Ano.“

„Můžete začít s nimi. Vraťte se, prosím, na Tranquillity, a požádejte naším jménem Ione Saldanovou o prioritní projekt.“

„Ten už běžel, když jsem odletěl.“

„Výborně. Můj úřad a vojenský vědecký odbor z Trafalgaru vám dodají čerstvé vědecké síly. Možná budou spíše schopné rozpoznat jakoukoli zbraň.“

Parker na ni vrhl zoufalý pohled. „Laymilové přemýšleli jinak, zbraně do jejich kultury nepatří. Bránili se jistě především psychologickými tlumiči vypuštěnými do celostní životní harmonie vesmírného přístavu. Pokusili by se s nepřítelem vyjít.“

„A když to nevyšlo, třeba zkusili něco jiného. Na záznamu jsme viděli, že laymilským posedlým nebylo násilí nijak cizí. Jejich porucha reality zabrala velkou část planety.“

Parker to vzdal, i když věděl, že má pravdu. Tihle lidé raději uvěří, že někde v Prstenci trosek se ukrývá superzbraň, která spasí lidstvo jako deus ex machina. Zelené mozky! „Možné je cokoli,“ připustil. „Rád bych ale do zápisu nadiktoval, že v tomto případě o vaší teorii silně pochybuji.“

„Jistě,“ řekl velící admirál. „V každém případě se ale potřebujeme podívat, to jistě chápete. Můžeme s vámi na Tranquillity poslat vlastní odborníky?“

„Samozřejmě.“ Parker si raději nepředstavoval, co na to řekne Ione Saldanová. V projektu si výslovně vymínila právo embargovat zbrojní technologii. Tihle lidé ho ale zmanipulovali překvapivě hladce. Aspoň vidí, jaký je rozdíl mezi politikou v hlavním městě Konfederace a na maličkém neškodném světě u hranic.

Samual Alexandrovič se starým poraženým ředitelem soucítil. Nechtěl bořit svět mírumilovného vědce. Konfederace měla chránit právě takové Parkery Higgense. „Děkuji vám, pane řediteli. Nechci vypadat jako nevychovaný hostitel, ale připravte se za několik hodin vyrazit, prosím. Naši lidé se už chystají.“ Raději se vyhnul jeho pohledu. „Poletí vojenskými sokoly, kteří vám zároveň poskytnou ozbrojený doprovod. Nemohu si dovolit riskovat úspěch vaší mise. Na to jste pro nás příliš cenný.“

„Je nějaký útok pravděpodobný?“ lekl se Parker.

„Pevně doufám, že ne,“ odvětil velící admirál. „Ale celková situace vypadá hůř, než jsem doufal. Nevarovali jsme světy dost rychle. Několik kurýrních sokolů ohlásilo, že posedlí už obsadili území na několika planetách, sedm asteroidů dokonce úplně ovládli. Nejvíce nás znepokojuje zpráva ze soustavy Šrínagar, kde zabrali habitat Valisk, což znamená, že získali flotilu jestřábů. Díky nim mohou podniknout i větší vojenskou operaci v zájmu posedlých.“

„Aha. Neuvědomil jsem si, že posedlí se už dostali tak daleko. Záznamy z Mortonridge jsou zlověstné.“

„Přesně tak. Tudíž jistě uznáte, že při dekódování laymilských záznamů nám jde o čas.“

„No… Ano.“

„Nemějte strach, pane řediteli,“ řekla Lalwaniová. „Zatím jsme ve výhodě, posedlým chybí koordinace, jsou izolovaní. Skutečné problémy nastanou, až se spojí na mezihvězdné úrovni. Sněmovní zákaz civilních letů by nám měl dopřát pár týdnů klidu. Posedlí se těžko rozšíří bez našeho vědomí. Už se nemohou přemísťovat po jednom, vskrytu, ale jedině v celých flotilách, takže je najdeme.“

„To je úkol Konfederačního loďstva,“ dodal admirál. „A také jeho největší selhání. V kosmických bitvách neexistuje remíza, buď vyhrajete, nebo zemřete. Budeme střílet po nevinných.“

„Pochybuji, že k tomu dojde," prohlásila Mae Ortliebová. „Jak jste řekl, nejsou organizovaní. Ovládáme mezihvězdnou komunikaci, těžko se spojí, aby se nám postavili."

„Jenže…" Parker se zarazil, ale pak kajícně vzdychl. „V nicotě čekají největší generálové a vojevůdci lidské historie. O taktice toho vědí stejně jako my. Vědí, co dělat, aby uspěli."

„Připravíme se na ně," odtušil velící admirál. Snažil se nad Parkerovou připomínkou nedat najevo znepokojení. Opravdu bych dokázal porazit spojená vojska Napoleona a Richarda Saldany?

* * *

Dariat vyšel po posledním schodišti do haly hvězdodrapu Sashe. Posedlí už nejezdili výtahy – když Rubra ovládá elektrické obvody, je to příliš nebezpečné (a pokud jde o podzemku… raději na ni zapomněli). Kdysi stylová kruhová hala nesla stopy bojů, sklo popraskalo a zčernalo sazemi, všude se válely trosky nábytku, z požárních kropičů ještě kapala voda a šedivá pěna. Pod nohama vrzala hlína z rozbitých květináčů.

Nechtěl svým společníkům říkat: Kdybyste mě byli poslouchali… Už to od něj slyšeli tolikrát, že odmítali poslouchat, kromě toho šli otrocky za Kierou. Musel uznat, že její užší kroužek účinně vládne celému habitatu. Ale nic jiného. Připadalo mu příznačné, že se posedlí neobtěžovali energistickou silou uvést halu do původního stavu, jako by je ani nenapadlo po sobě uklidit. Rubrův nepolevující tlak se začínal podepisovat na morálce dobyvatelů.

Zkroucenými dveřmi vyšel na dlažbu před vchodem. Alespoň okolní park zůstal zelený a zdravý. Smaragdová tráva zbavená plevele se táhla dvě stě metrů k nejbližším starým stromům. Kolem štěrkových cestiček rostly polokulové keře s tmavofialovými listy a drobnými stříbrnými kvítky. Ve vzduchu hravě poletovaly blanokřídlé tyrkysové a jantarové ještěrky.

Idylu narušovala mrtvola. Nohy měla přes pěšinu, jeden kotník byl zlomený. Nešlo poznat, jestli tělo patří muži či ženě. Hlava vypadala, jako by nakoukla do fúzního motoru.

Ostatky pachatelů, dvou služebných šimpanzů, doutnaly v trávě o dvacet metrů dál. Jeden držel roztavené zbytky elektrické hůlky. Na pohled neškodné bitekové konstrukty dostaly spoustu posedlých.

Prošel kolem mrtvol, nakrčil nos. Když dorazil ke stromům, všiml si, že na nejvyšší větvi přistála létající ještěrka.

Podívali se na sebe. Byl to xenocký druh, a tak si mohl být Dariat vcelku jistý, že nemá spřízněnost. Ale u Rubry jeden nikdy neví. Když o tom Dariat popřemýšlel, přišlo mu, že služebné organismy jsou vynikající zvědové, jejichž řídící rutiny dokáže těžko vyřadit. Zamračil se na šupinatého ptáčka, ten mávl trojúhelníkovými křídly, ale neodletěl.

Dariat lesem rychle zamířil na mýtinu, kde měla Kiera štáb. Na širokých březích potoka stály veliké stromy s šedozelenými listy, černé kmeny porostlé místním mechem. U vody rostla vysoká tráva.

Na louce uviděl dvě skupiny lidí. Jednu tvořila výhradně mládež kolem dvaceti, hoši do půl těla, v trenýrkách nebo v plavkách, dívky v letních šatech nebo v maličkých bikinách. Všichni vybraní pro svou krásu. Kolem se motalo pět znuděných dětí, děvčátka s mašlemi ve vlasech, kluci v kraťasech a vyžehlených košilích. Dvě předškolní děcka kouřila.

Na druhém konci louky postávali čtyři lidé v obyčejném oblečení a hlasitě se dohadovali. Rozhazovali rukama a šermovali prsty. Na zemi kolem ležely nejrůznější elektronické přístroje, výbava profesionálů z oboru MF.

Dariat si u štábu všiml Kiery Salterové a vykročil k ní. Měla těsný bílý živůtek s perličkovými knoflíky, horní polovinu rozepnutou, aby odhalila dekolt. Tenká bílá sukně ukazovala bosé opálené nohy. S rozpuštěnými vlasy vypadala neskutečně sexy. Iluze vydržela jen do chvíle, kdy se k němu

otočila. Tělo Marie Skibbowové je možná z říše snů, ale zlovolná inteligence v její hlavě ho okamžitě zchladila.

„Slyšela jsem, že to nezvládáš, Dariate," začala zostra. „Zatím jsem s tebou měla trpělivost, protože ses nám hodil. Ale jestli ujedeš ještě jednou, budu to brát tak, že už tě nepotřebujeme."

„Kdybys mě tu neměla, přestaneš se brzy sama ovládat. Na vteřinku si oddechni a Rubra pošle všechny posedlé zpátky do nicoty. Nezáleží mu na tělech, která jste ukradli."

„Začínáš mě nudit, Dariate. A podle toho, co jsem slyšela, ses nepřestal ovládat. Připomínalo to spíš psychoušskej záchvat. Jseš paranoidní schizofrenik a to lidi znepokojuje. Soustřeď se na to, jak Rubru vyhnat z nervů, ale přestaň dělat potíže, nebo to schytáš. Jasný?"

„Jako facka."

„Fajn. Cením si tvojí práce, Dariate. Jenom se musíš trochu mírnit, hm?" Obdařila ho sériovým soucitným úsměvem.

Dariat si na stromě za ní všiml létající ještěrky. Musel rychle zamaskovat úsměv energistickou maskou. „Asi máš pravdu. Vynasnažím se."

„Správně. Podívej, nechci se nechat vyhnat z Valisku o nic víc než ty. Jde nám tu o dobrou věc a když zachováme klid, udržíme se v sedle. Pokud tahle nahrávka zabere, dostaneme spoustu nových těl. Pak dokážeme Rubru neutralizovat. Napořád. Postarej se, aby nám do tý doby moc nepřekážel, a já se postarám o zbytek."

„Jo, dobře. Rozumím."

Propustila ho pokývnutím hlavy, pak se nadechla a obrátila čelem k nahrávacímu štábu. „Už jste připravení?"

Khaled Jaros probodl pohledem vzpurný čidlový konglomerát v ruce. „Asi jo, snad. Teď to bude určitě fungovat. Ramón ho přeprogramoval, aby zůstaly jenom základní funkce. Nezachytíme pachovou a tepelnou stopu, ale AV funguje slušně. S trochou štěstí pak přihrajeme emoční aktivátory."

„Tak fajn, lidi, sjedeme to znova," zvolala Kiera.

V Khaledově režii skupinka požitkářské mládeže znovu zaujala pozice. Jeden párek se muckal v trávě, jiný ve vodě. Malé děti típly cigarety a začaly hrát na babu. „Nevříškejte tolik," zařval na ně Khaled.

Kiera se opřela o balvan u potoka. Odkašlala si a levou rukou prohrábla vlasy.

„Rozepni si ještě pár knoflíčků, zlato," režíroval Khaled. „A povol kolena." Výstup kamery kontroloval na AV-monitoru.

Zamračila se, ale zůstala zticha. Živůtek se otevřel o pár perliček. „Je to nutný?" zeptala se.

„Věř mi, zlato. Svýho času jsem režíroval dost reklam. První zákon: sex prodává. A ty chceš něco prodat, když to tak vezmeš. Takže chceme nohy a výstřih pro kluky a sebevědomí pro holky. Takhle nám budou všichni zobat z ruky."

„No dobře," zavrčela.

„Počkej."

„Co zas?!"

Vzhlédl od monitoru. „Nejsi dost výrazná." Kiera se podívala do dmoucího výstřihu. „To si děláš prdel."

„Ne, ne, nejde o prsa, zlato. To celková image, je úplně passé." Zatahal se za spodní ret. „Už to mám, jenom se nebát. Budeš se tam rozvalovat jako teď, ale kolem kotníku budeš mít červenej šátek."

Kiera na něj jen nevěřícně vytřeštila oči.

„Prosím tě, zlato. Důvěřuj mi."

Ještě jednou se soustředila. Kolem kotníku se jí utáhl červený hedvábný kapesník. Rudý jako krev, snad mu to dojde.

„Nádhera. Vypadáš divoce, exotická cikánka. Už teď tě miluju."

„Můžu konečně začít?"

„Kdykoli řekneš."

Kiera se několikrát zhluboka nadechla a pak nasadila výraz upejpavé panny. Potok za ní melodicky zurčel, mládež se k

sobě tulila, děti běhaly kolem. Shovívavě se na ně usmála a zamávala jim. Pak se otočila přímo k AV-čidlům.

„Víte, určitě vám řeknou, že si tuhle nahrávku nesmíte pouštět," začala. „Budou to brát vážně, máma a táta, starší bratr, vláda. Nevím proč. Snad jen proto, že jsem posedlá, zlý démon, co ‚ohrožuje váš vesmír'. Jsem váš nepřítel. Asi ano, když to říká Konfederační sněm. Takže to musí být pravda. Ano? Předseda Haaker sem zřejmě přiletěl, prohlédl si mě, popovídal si se mnou, dozvěděl se, co chci, co nenávidím, koho poslouchám, čeho se bojím. Nevzpomínám si na to. Ale musel tu být, když celý Sněm odhlasoval, že jsem zrůda. Všichni ti moudří, vážní, bystří staří pánové by to jistě neudělali, kdyby neměli informace z první ruky, že?

Ve skutečnosti hlasovali na základě jediné informace: Laton pozabíjel tisíce Edenitů, protože byli posedlí. Vzpomínáte si na Latona. Hrdina z historie, jednalo se o habitat jménem Jantrit. Zajímalo by mne, jestli se zeptal obyvatel Perniku, zda se chtějí nechat zničit. Zajímalo by mě, jestli všichni souhlasili.

Udělali nám, co dělají mladým v celém vesmíru, naházeli nás do jednoho pytle a řekli, že jsme zlí. Jeden tupec někoho praští a všichni jsme hned chuligáni. Vy víte, že je to pravda, i u vás se to děje dnes a denně. Pro ně nejste jednotlivci. Když je špatný jeden, jsme špatní všichni. Tak s námi zacházejí.

Tady na Valisku je to jinak. Pár posedlých možná chce dobýt vesmír. V tom případě doufám, že se jim Konfederační loďstvo postaví. Že Konfederace zvítězí. Z takových posedlých mám stejnou hrůzu jako vy. Nejde nám o dobývání, to je přežitek, hloupost. Nemusíme se tak chovat, nemusíme tak myslet. Už ne.

My na Valisku jsme se naučili sílu posedlých využívat správně. Ne k ničení, ale na pomoc ostatním. Z toho má předseda Haaker strach, že se mu zhroutí celý svět. A když přestane platit jeho slovo, ztratí i moc a peníze. Protože o tohle ve skutečnosti jde: o peníze. Za peníze se kupují lidé, trhy,

zbraně, z daní žije byrokracie, peníze ovládají politiku. Peníze přerozdělují všechno, co nám vesmír nabízí. Vesmír je ale nekonečný, není ho třeba dělit na příděl.

Jako jitřenka jsme vzešli z temnot noci a dokážeme prolomit meze zkorumpované společnosti. Dokážeme žít a vzkvétat mimo ni. Můžeme spálit vaše přídělové karty Jupiterské banky a osvobodit vás od nadvlády ostatních.“ Teď se usmívala spíš rozpustile. Natáhla ke kameře ruku, otevřenou dlaní vzhůru. Sevřela ji v pěst a pak zase rozevřela. V dlani se jí leskl platinový řetízek s diamanty.

Vycenila zuby a shodila šperk do trávy. „Vidíte, je to jednoduché. Předměty, věci, zboží, základy kapitalismu, všechno by mělo sloužit jen k radosti. Pro nás na Valisku jsou vyjádřením pocitů. Hospodářství skončilo, z popela povstane skutečná rovnost. Otočili jsme se k materialismu zády, odmítli jsme ho se vším všudy. Už pro něj není místo. Můžeme žít, jak chceme, a rozvíjet ne konta, ale porozumění. Můžeme se beze strachu milovat, upřímně a svobodně, protože jsme majetnickou chamtivost překonali spolu s ostatními neřestmi. Na Valisku se splní každé přání, veliké i malé. A nejen nám navráceným. Nechávat si moc pro sebe by bylo sobecké. Náš dar má sloužit všem. Právě to na nás vaše společnost nejvíc nenávidí. Bereme Valisk z tohoto rozměru do kontinua, kde naši energistickou moc dostane každý. Já tam dostanu vlastní tělo a vrátím to, jež jsem si půjčila. My navrácení se staneme znovu lidmi, bez boje a bez bolesti, kterou působí tato provizorní existence.

Přicházím k vám s nabídkou. Otvíráme Valisk všem lidem dobré vůle, laskavé povahy, lidem znechuceným věčným bojem o přežití i přízemními zákony vlád a kultur. Můžete se s námi vydat na cestu. Odletíme brzy, než nás vojáci zabijí bombami za to, čím jsme: lidmi míru a lásky.

Slibuji, že mezi námi každý najde své místo. Nebude to pro vás snadná cesta, ale zkuste ji. Hodně štěstí, budu čekat.“

Bílá bavlna se změnila, ztmavla do změti pohyblivých barev, jako by se v té chvíli proměnila v tisíc třepetavých motýlů. Z krásné tváře zářil skutečný úsměv Marie Skibbowové, milující a živoucí. Děti k ní se smíchem přiběhly a začaly rozhazovat hrsti okvětních plátků. Vzaly ji za ruku a zapojily do hry na honěnou.

Záznam skončil.

* * *

Přestože mu táhlo na padesátku, mohlo se oddělení implantátové chirurgie pochlubit působivou sbírkou nejmodernějšího vybavení. Medicína ve všech podobách byla na asteroidu Culey výnosným odvětvím.

Místnost, kam přidělili Ericka Thakrara (Duchamp nezaplatil jednolůžkovou péči), byla v půli chodby, standardní nemocniční pokoj se stěnami z perleťového bílého kompozitu a nevtíravým osvětlením jako v celé Konfederaci. Na pacienty dohlížela přes monitory dvojice sester hned za dveřmi. Nebyly tu příliš potřeba, procesory dokázaly na jakoukoli metabolickou anomálii reagovat daleko rychleji. Nemocnice ale všude prosazovaly lidský přístup, pacienti potřebují dotyk lidské ruky. Zdravotnictví se tak kromě zisku vyznačovalo i nezvykle vysokou zaměstnaností a vášnivě vzdorovalo automatizaci.

Erick Thakrar se ocitl na operačním stole patnáct minut po vytažení ze stáze. Šestnáct hodin mu lékaři implantovali umělou tkáň, v jednu chvíli na něm pracovaly dokonce čtyři operační týmy. Když skončily, měl v těle šedesát procent nového masa.

Druhý den po operaci mu přišla návštěva, nenápadná orientální třicátnice. Usmála se na sestru ve službě a prohlásila, že je Erickova sestřenice. V případě nutnosti by se mohla i prokázat identifikační kartou. Sestra ji ale hned vpustila.

Dvě z šesti postelí byly prázdné. Na jedné uviděla starce, který na ni hned vrhl pohled plný naděje. Zbylé tři se ukrývaly

za plentou. Na osamělého stařík a se chladně usmála a zamířila přímo k Erickovu lůžku. Datovým příkazem roztáhla závěs. Plenta se shrnula ke stěně v hlavách postele. Návštěvnice vstoupila a hned za sebou zavřela.

Když uviděla postavu na tvarovaném lůžku, musela se ovládnout, aby nedala najevo úlek. Erick byl celý zabalený v nanonice, průsvitná hmota připomínala těsný dres. Z krku a z žeber mu vedly hadičky do přístrojů u postele, do krevních flitrů a čerpadel na výživné směsi pro nanoniku.

Dírami v obvazech na ni pohlédly krvavé oči. „Kdo jste?“ nadatoval. Nanonika mu nenechala místo na ústa, jen škvíru pod nosními dírkami.

Nadatovala identifikační kód a dodala: „Poručice Li Chang, KIS. Dobrý den, kapitáne. Zachytili jsme váš kód.“

„Kde jste se flákali? Loďstvu jsem se ohlásil už včera.“

„Promiňte, pane, dva dny tu máme blokádu a díky ní plné ruce práce. Vaši kolegové z lodi se tu navíc pořád motali. Připadalo mi rozumnější se s nimi nesetkat.“

„Jo, chytré. Víte, jakou lodí jsem přiletěl?“

„Ano, pane, Villeneuvovou pomstou. Dostal jste se z Lalonde.“

„S odřenýma ušima. Sestavil jsem hlášení o celé misi. Musíte ho dopravit na Trafalgar. Nebojujeme s Latonem, je to něco jiného, hotová hrůza.“

Li Chang musela poručit nanonice, aby jí udržela vyrovnaný výraz. Po všem, co prožil, aby tu informaci získal… „Ano, pane, je to posedlost. Před třemi dny jsme dostali varovný flek od Konfederačního sněmu.“

„Vy to víte?“

„Ano, pane, vypadá to, že posedlí opustili Lalonde ještě před vaším příletem, zřejmě na lodi Yaku. Infiltrují další světy. Upozornil nás na ně Laton.“

„Laton?“

„Ano, pane. Podařilo se mu je zastavit na Atlantidě a varovat Edenity, než se zabil. Celé to je ve zprávách, jestli si je chcete pustit.“

„Do prdele.“ Zpod obkladů bylo slyšený zdušené zasténání. „Do prdele práce. Takže to bylo všechno k ničemu? Nasadil jsem krk kvůli informaci, která se dávno vysílá v sensovizi? Takhle jsem kvůli tomu dopadl?“ Zvedl ruku pár centimetrů nad matraci. Třásla se mu, jako by nedokázal uzvednout tíhu nanoniky.

„Je mi to líto, pane,“ zašeptala.

Zvlhly mu oči. Obklad slanou tekutinu účinně nasál. „V mém hlášení je ještě jedna informace. Důležitá informace. Přemůže je vakuum. Loďstvu se to hodí.“

„Ano, pane, určitě.“ Li Chang se za tu chabou útěchu nenáviděla, ale co mohla říct? „Když mi hlášení nahrajete, pošlu ho s nejbližším kurýrem na Trafalgar.“ Vyhradila si v nanonice paměťovou buňku.

„Měli byste zkontrolovat moji kartu a všechny doktory,“ připomněl Erick. „Určitě zjistili, že mám zbraňové implantáty.“

„Pustím se do toho. Máme mezi zaměstnanci pár lidí.“

„Dobře. Teď proboha vyřiďte místnímu veliteli, že s touhle misí končím. Až příště uvidím Andrého Duchampa, vrazím mu zuby tak hluboko do huby, že bude kousat prdelí. Chci, aby místní prokurátor obvinil jeho i posádku z pirátství a vraždy. Mám všechno nahrané, celý útok na Krystalový měsíc.“

„Pane, kapitán Duchamp tady má vlivné kontakty. Díky nim tu mohl přistát. Můžeme ho dát zatknout, ale ať ho chrání kdokoli, bude se chtít vyhnout soudu. Zřejmě by Duchampa propustili na kauci, pokud se rovnou tiše nevytratí. Tady na asteroidu podobná obvinění proti nezávislým obchodníkům nejsou v kurzu. Proto jich je tu tolik a proto tu má KIS tolik agentů.“

„Vy ho nezatknete? Vy mu v tom nebráníte? Při útoku na nákladní loď zemřela patnáctiletá holka. Patnáctiletá!“

„Zatýkat ho tady by nebylo moudré, pane, protože by se nám dokázal vykroutit. Pokud ho má agentura dostat před soud, musíme ho chytit jinde.“ Nedočkala se odpovědi. O tom, že je Erick naživu, ji ujišťovaly jen blikající kontrolky na přístrojích. „Pane?“

„Ano. Dobře, tak moc ho chci dostat za mříže, že raději počkám, abych měl jistotu. Vy ale nechápete, že lidi jako on, lodě jako ta jeho, musíme za každou cenu zastavit. Musíme shodit všechny posádky všech nezávislých lodí na vězeňské planety a stroje rozebrat na náhradní díly.“

„Ano, pane.“

„Běžte pryč. Zařiďte mi převoz na Trafalgar. Doléčím se tam, děkuji.“

„Pane… Ano, pane. Předám vaši žádost výš. Možná to chvilku potrvá. Jak jsem řekla, v celé Konfederaci platí karanténa. Můžeme vás přemístit na samostatný pokoj a dát vás hlídat.“

Znovu si musela počkat na odpověď. Nesla to statečně.

„Ne,“ nadatoval po chvíli Erick. „Zůstanu tady. Duchamp platí léčbu, třeba ho zruinuju. Doufám, že místní vláda považuje alespoň dluhy za vážný přečin, jde jim koneckonců o peníze, ne o zákon.“

„Ano, pane.“

„Chci být na první lodi, která odtud odletí.“

„Zařídím to, pane. Můžete se spolehnout.“

„Dobrá. Tak jděte.“

V životě se necítila provinileji. Rychle se otočila a datovým příkazem rozhrnula plentu. Ještě se ohlédla přes rameno v naději, že ji ten pohled uklidní, že Erick už zavřel oči a klidně usnul, ale měl je stále otevřené, hněvivé, upřené do stropu. Pak plenta zajela.

* * *

Alkad Mzuová se odpojila od schémat řízení letového provozu asteroidu Nyiru, jakmile se červí díra zavřela. Z padesáti tisíc

kilometrů už toho moc neviděla, displej jí místo optického výstupu ukázal jen kód Meyerovy lodi. Přesto nebylo pochyb, že Udat skočil.

Podívala se z velikého okna vyhlídkové terasy zasazené do skály hned nad přistávací římsou pro bitekové lodě. Pod okrajem patnáct set metrů vzdáleného nerotujícího kosmoportu byl vidět srpek hvězdnaté oblohy. Do výhledu vplul Narok, zářivá planeta pokrytá bílými mračny. Po římse se rozběhly dlouhé stíny jestřábů a sokolů uhnízděných na vyživovacích podstavcích. Přejížděly po skále jako vteřinová ručička. Alkad počkala, dokud Narok nezmizí za ostrým umělým obzorem. Už skáčou podruhé.

Ještě jednou a rezonanční modul ukrytý na palubě se spustí.

Nebyla spokojená, natož šťastná. Jediný jestřáb a jeho hrabivý kapitán jsou stěží adekvátní odplatou za zničení planety a genocidu obyvatelstva. Ale nějak se začít musí. Přinejmenším si dokázala, že ji za třicet let čekání neopustila rozhodnost. Dala tehdy Peterovi sbohem, ale on trval na svém „na shledanou“. Chtěla mu věřit.

Prostý žár nenávisti možná za tu dobu vychladl. Čin ale zůstával, devadesát pět milionů mrtvých stále volá po pomstě. Sama věděla, že pomsta není rozumná. Ale tak lidská. Občas ji napadalo, že nic jiného už na ní lidské není. Na Tranquillity z ní vyprchaly všechny ostatní city, obětovala je přetvářce. Musela působit normálně – jako kdokoli jiný, kdo ztratil domovský svět.

Na římse se znovu objevily stíny, ostré obrysy sledovaly rotaci asteroidu. Udat má za sebou třetí skok.

Alkad se pokřižovala. „Matičko Boží, přijmi jejich duše na nebesích. Vypros jim odpuštění hříchů, neboť nikdo z nás neví, co činí.“

Takové lži! Mariánská církev ale byla pevnou součástí garissanské kultury. Nedokázala na ni zapomenout. Ani nechtěla, i když to u bezvěrce působilo hloupě. Z garissanské identity zbylo tak málo, že musí úzkostlivě hýčkat každý

střípek. Příští generace v učení mariánské církve třeba najdou útěchu.

Narok znovu zmizel z dohledu. Alkad se otočila a zamířila k východu z vyhlídkové terasy. V nízké gravitaci jí každý skok trval dvacet vteřin. Nanonické obklady na kotnících a předloktích už ji daly skoro dohromady, pohybovala se téměř bez bolesti.

Za dveřmi na ni trpělivě čekali dva lodníci ze Samaku, jeden z nich veliký kosmonik. Beze slova se k ní připojili, každý z jedné strany, o krok pozadu. Ne že by potřebovala osobní stráž, to ještě ne, ale chtěla mít jistotu. Nese příliš velikou zodpovědnost, než aby mohla riskovat nehodu. Na keňském asteroidu ji navíc mohl někdo poznat.

Všichni tři nastoupili do výtahu a zamířili na kosmoport, kde kotvila Samaku. Nájem adamitské lodi ji stál čtvrt milionu fuseodolarů, nehoráznou, ale nezbytnou sumu. Potřebovala se na Dorady dostat co nejrychleji. Zpravodajci ji teď budou hledat po všech čertech, když už jim tak efektně zmizela z Tranquillity a zpětně potvrdila účel jejich mise. Samaku byla nezávislá obchodní loď vojenské třídy, rychlá a silná.

Převod peněz na kapitánův účet pro ni představoval prubířský kámen výpravy; poprvé se mohla rozhodnout, poprvé od útěku z Tranquillity jí nesmýkaly okolnosti. Teď se ale rozhodla. V Doradách se několik lidí třicet let připravuje na její přílet. Čekají jen na ni. Operace zničení omutanské hvězdy, započatá před třiceti lety na křižníku Včelka, vstupuje do poslední fáze.

* * *

Intari začal zkoumat blízké okolí, jakmile se vynořil z červí díry. Sotva se ujistil, že mu nic nehrozí od meteorické drti či hustého prachu, zamířil na třech gé k Norfolku.

Norfolk byl od odletu z Trafalgaru před pěti dny třetí zastávka, předposlední v itineráři. Kapitán Nagar měl ohledně kurýrní služby pro velícího admirála smíšené pocity. Adamité

byli odjakživa zvyklí dávat vinu poslovi. To je pro jejich zatemnělé mozky typické. Přesto byl spokojený s Intariho časem, málokterý sokol by ho předhonil.

Možná tu máme problém, oznámil Intari posádce. **Letka Konfederačního loďstva je ještě na orbitě, ale zaujali formaci na pokrytí planety.**

Nagar se podíval sokolovými smysly. Planeta vypadala v gravitačním pásmu jako hrubá porucha časoprostoru, její tíže stahovala z okolí drobné částice. Kolem velké poruchy obíhalo hejno malých, jasně vyjádřených v magnetickém i elektromagnetickém pásmu.

Měli odletět už před týdnem, připomněl zbytečně. Intari poslušně zaostřil na planetu a přenesl pozornost na optické spektrum. Dvě hvězdy proměnily hmotu planety v dvoubarevný míč, poloviny rozdělené úzkým pásem opravdové noci. Země v rumělkové záři trpaslíka byla červená jako při poslední návštěvě před patnácti lety. Denní polokouli ovšem hyzdily pásy krvavé oblačnosti.

Svítí, pravil Intari, když se soustředil na úzký pás noci.

Než stačil Nagar cokoli poznamenat, komunikační modul mu ohlásil hovor z vlajkové lodi konfederační letky. Nagar potvrdil totožnost a admirálka ho informovala o situaci na nešťastné agrární planetě. Rudý mrak pokrývá osmdesát procent obydlených ostrovů a úspěšně brání jakémukoli spojení. Planetární vláda nedokáže v postižených oblastech udržet ani zdání pořádku, vojáci i policisté se přidávají k povstalcům. Loďstvo dokonce ztratilo kontakt s pozemními výsadky. Hlavní město Norwich padlo včera a dnes už ho zatáhl červený mrak. Právě on admirálce nejúčinněji brání v úderu na pozemní cíle. Jak, ptala se, mohou buřiči dosáhnout takového účinku?

„Nemohou," odtušil Nagar, „protože to nejsou žádní buřiči." Oddatoval admirálce varovnou zprávu z Trafalgaru.

Kapitánka Layia zůstala v průběhu přenosu úplně zticha. Jakmile skončil, rozhlédla se po můstku.

„Takže víme, co se stalo s Tantu," řekl Furay. „Sakra, doufám, že ho chytí."

Layia na něj znepokojeně pohlédla. „Přivezl jsi tři pasažéry ze stejného letiště jako Tantu, navíc skoro ve stejnou dobu. Ta malá holka se zamotala do nějaké rvačky, byl tam divný požár. Sám jsi to řekl. A pocházejí z Kestevenu, kde to všechno začalo."

„Ale no tak!" ohradil se Furay. Všichni na něj hleděli, pochybovačně, podezíravě. „Ti tři z Kestevenu utekli. Lístky si koupili dlouho před požárem."

„Systémy trpí poruchami," připomněla Tilia.

„Fakt?" opáčil zostra Furay. „Víc než obvykle?"

Tilia ho probodla pohledem.

„Trochu víc," zašeptala Layia. „Ale nijak zvlášť, uznávám." Daleká říše byla možná registrovaná u SII, ale to rozhodně nezaručovalo dokonalý technický stav. Společnost se soustřeďovala hlavně na snižování výdajů, ne jako kdysi.

„Nejsou posedlí," prohlásil Endron.

Layii překvapilo, že si je tak jistý. „Fakt?"

„Prohlédl jsem Louise, jakmile přišla na palubu. Lékařský přístroje fungovaly na sto procent. Stejně jako nanonika, kterou jsem jí dal. Kdyby byla posedlá, ten energistický efekt by ji zkratoval."

Layia se nad tím zamyslela a přikývla. „Asi máš pravdu. Navíc se nás nepokusili unést."

„Také chtěli pronásledovat Tantu. Fletcher rebely nenávidí."

„Jo. To je pravda. Takže nám zbývá dohodnout, kdo jim řekne, co se stalo s jejich planetou."

Všichni se zase podívali na Furaye. „No nádhera, mockrát děkuju."

Než se palubami propracoval až do prostoru pro pasažéry, admirálka stačila rozeslat rozkazy všem lodím v letce. Dvě fregaty, Ldora a Leveque, mají zůstat nad Norfolkem a zajistit karanténu; jakýkoli pokus o opuštění planety, třebas v

raketoplánu, povede k okamžité palbě. Všechny obchodní lety budou přesměrovány, odmítnutí opět povede k sestřelení. Intari bude pokračovat podle plánu. Zbytek letky se vrátí na základnu čtvrté flotily na Tropeu a vyčká dalších rozkazů. Daleká říše je propuštěna z letky.

Po krátkém hovoru s admirálkou Layia prohlásila: „Máme povolení vrátit se přímo na Mars. Nikdo neví, jak dlouho pohotovost potrvá, a já nechci ztvrdnou na Tropee. Technicky vzato jsme ještě ve vojenské službě a zákaz civilních letů se nás netýká. V nejhorším případě se o tom pohádají právníci, až se vrátíme."

Furaye trochu rozveselilo, že se vracejí domů, a tak bez dalšího otálení vplul do předsíně. Hlavou napřed prolezl stropními dveřmi. Trojici pasažérů viděl napřed obráceně, otočil se tedy a teprve potom se plaše usmál. Louise a Genevieve z něj nespouštěly oči; věděly, že se něco zvrtlo, ale přesto mu důvěřovaly. Na takovou zodpovědnost nebyl zvyklý.

„Napřed dobrá zpráva," začal. „Za hodinu odlétáme k Marsu."

„Dobře," řekla Louise. „A ta špatná?"

Nedokázal se ani jedné dívat do očí. „Důvod odletu. Právě přiletěl kurýrní sokol s varováním velícího admirála a Konfederačního sněmu. Mají za to… je tu jistá možnost, že jsou tu… posedlí. Na Atlantidě byla bitva, varoval nás člověk jménem Laton. Podívejte, děje se něco divnýho a oni tomu říkají posedlost. Je mi líto. Admirálka si myslí, že to je i případ Norfolku."

„Tím chcete říct, že se to děje i na jiných planetách?" lekla se Genevieve.

„Ano." Furay se na ni zamračil, na rukou mu vyskočila husí kůže. Okamžitě mu uvěřila. Děti mají být zvědavé. Podíval se na Fletchera a pak na Louise. Oba vypadali zaraženě, ale nepochybovali. „Vy jste to věděli. Viďte? Věděli jste to."

„Samozřejmě." Louise se omluvně usmála.

„Vy jste to věděli celou dobu. Kristepane, proč jste něco neřekli? Kdybysme to věděli, kdyby admirálka…“ zarazil se.

„Přesně tak,“ pravila Louise.

Zarazilo ho, jak je klidná. „Ale…“

„Těžko tomu věříte, i když vás varoval Konfederační sněm. Dvěma děvčatům a podomkovi byste neuvěřil nikdy.“

I v beztíži Furay svěsil hlavu. „Ne,“ přitakal.

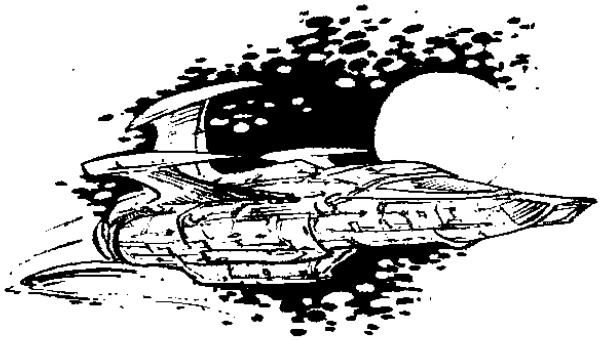

11

Hustě zalesněné údolí bylo tak divoké a krásné, jak může být jen ve starém habitatu. Syrinx vešla do lesa hned za okrajem jediného edenského města. Potěšilo ji, kolik stromů přežilo z prvních dnů habitatu. Kmeny se sice ohnuly, ale dál žily. Moudré prastaré stromy, jež před několika sty lety zavrhly obvyklý pořádek parku a zdivočely tak, že se je osobnost ani nesnažila umírnit.

Nevzpomínala si, že kdy byla tak šťastná, i když za to okolní zeleň mohla jen zčásti.

„Z rozluky pramení očekávání," řekl jí Aulie s rošťáckým úsměvem, když ji po obědě políbil na rozloučenou. Zřejmě měl pravdu, citům rozuměl stejně dobře jako sexu. Proto byl tak dokonalý milenec a dokázal ji naprosto ovládat.

Měl skutečně pravdu, přiznala si Syrinx. Neviděla ho teprve devadesát minut a už teď po něm její tělo prahlo. Vzrušovala ji pouhá vzpomínka na noc, kdy ho měla jen pro sebe.

O jejich dovolené na Edenu drbali všichni její přátelé i příbuzní. To se jí na aférce líbilo skoro stejně jako fyzická stránka. Auliemu bylo čtyřicet čtyři, byl tedy o dvacetsedm let starší než ona. Ráda šokovala rovnostářskou volnomyšlenkářskou společnost.

Několikrát si ale uvědomila, kolik let je dělí, například dnes odpoledne. Aulie chtěl zajít do jedné jeskyně na konci habitatu, plné funkčních kybernetických strojů z konce jedenadvacátého století. Syrinx si stěží dokázala představit větší nudu. Jsou v nejstarším lidském habitatu, pětisetletém Edenu, kolébce jejich kultury, a on se chce jít podívat do muzea starých robotů?

Tak se rozdělili. On vyrazil za parními stroji, ona do lesa. Eden byl daleko menší než mladší habitaty, jedenáct kilometrů dlouhý a tři široký, vlastně pouhý prototyp. Neměl hvězdodrapy, obyvatelé žili v městečku u severního konce. I město svědčilo o dávných věcech, prosté stavebnicové bungalovy, pracně udržované v obyvatelném stavu. Před každým byla maličká zahrádka s pečlivě opečovávanými původními pozemskými druhy. Vegetace možná neměla barvy či vzrůst modernějších kultivarů, ale právě svou genetickou čistotou představovala pastvu pro oči. Oživlé dějiny.

Syrinx klopýtala po neznatelných pěšinách, shýbala se pod smyčkami popínavek a překračovala spletité kořeny. Každý čtvereční centimetr kůry zabral mech a houba, každý strom se proměnil v malý ekosystém. Pod korunami bylo vedro, vlhký vzduch se ani nepohnul. Šaty měla krátké, ale přiléhavé, aby měl Aulie co nejvíce příležitostí obdivovat její dospívající postavu. Do lesa se naprosto nehodily, propocená látka se jí lepila na kůži a bránila jí v pohybu. Slepené vlasy jí zplihle visely na ramena. Na rukou a na nohou měla zelené a hnědé šmouhy, válečné barvy přírody.

Přes nepohodlí se prodírala dál do lesa. Byla čím dál nedočkavější, ale Aulie s její touhou neměl nic společného. Měla spíš dojem, jako by se blížila k božstvu.

Z pralesa vyšla na mýtinu s jezírkem zarostlým lekníny. Po zbytcích otevřené hladiny pluly černé labutě. Na bahnitém břehu stál bungalov, úplně jiný než domky ve městě. Byl vystavěný na kůlech ze dřeva a kamene. Přes stěny přečnívala strmá sedlová střecha pokrytá břidlicí a chránila kolem celého domu vzdušnou verandu, díky níž stavba působila značně orientálně.

Syrinx vykročila k domu, spíš se zvědavostí než s bázní. Stavba tu působila naprosto nepatřičně, ale přesto se sem hodila. Když stoupala po schodech na verandu, vítal ji cinkot měděných větrných zvonků, věkem dávno modrých.

Na verandě na ni kdosi čekal, šikmooký stařík v kolečkovém křesle s dekou na klíně a modrým hedvábným sakem přes ramena. Tvář měl jako ze starého jemného porcelánu. Z vlasů mu zbylo jen pár dlouhých bílých pramínků na zátylku. I kolečkové křeslo bylo starožitné, dřevěné, bez motoru, zato s velikým párem drátem vyplétaných zadních kol. Vypadalo to, že se muž celá léta nepohnul, tak dokonale splynul s vozíkem i s domem.

Na zábradlí seděla sova, velké oči upřené na Syrinx.

Stařec zvedl ruku pokrytou jaterními skvrnami. Pokynul jí. **Pojď blíž.**

Syrinx si uvědomila, jak strašně vypadá, a váhavě popošla o pár kroků. Podívala se otevřeným oknem do bungalovu, ale uviděla jen černou tmu, která mohla skrývat…

Jak se jmenuji? zeptal se jí zostra stařík.

Syrinx nervózně polkla. **Jste Wing-Tsit Chong, pane. Vynalezl jste spřízněnost a edenismus.**

Špatná logika, děvče. Kulturu člověk nevynalezne, jen opečovává.

Promiňte. Nedokážu… Těžko se mi přemýšlí. Ve tmě se objevily obrysy, Syrinx je skoro poznala. Sova tiše zahoukala. Syrinx provinile odvrátila zrak od okna.

Proč se ti těžko přemýšlí?

Ukázala na okno. Tam uvnitř. Lidé. Vzpomínám si na ně. Určitě. Co tady dělám? Nevzpomínám si.

V domě nikdo není. Nezaplňuj tmu svými představami, Syrinx. Jsi tu z jediného důvodu: přišla jsi za mnou.

Proč?

Protože ti musím položit několik velice důležitých otázek.

Mně?

Ano. Co je to minulost. Syrinx?

Minulost je soubor událostí, které tvoří přítomnost.

Ne. Co je to minulost?

Pokrčila rameny, vyděšená, že stojí tváří v tvář zakladateli edenismu a nedokáže mu odpovědět na prostou otázku. **Minulost je míra entropického rozkladu…**

Ne. Kdy jsem zemřel, kterého roku?

Dva tisíce devadesát. Usmála se úlevou.

A kdy ses narodila?

Dva tisíce pět set osmdesát.

Kolik ti je let?

Sedmnáct.

Co jsem v době, kdy je tobě sedmnáct?

Součást osobnosti Edenu.

Z čeho se skládá osobnost habitatu?

Z lidí.

Ne. Fyzicky ne. Jmenuj skutečné složky. Co se stane v okamžiku smrti?

Přenos. Ach tak, vzpomínky!

Takže co je minulost?

Vzpomínky. Rozesmála se a narovnala záda. **Minulost je vzpomínka.**

Konečně jsme se někam dostali. Kde jedině se může zformovat tvoje osobní minulost?

V hlavě?

Správně. A co je cílem života?

Poznávat.

Je to tak, i když bych dodal ještě spění k pravdě a čistotě. Jsem ovšem pravověrný buddhista, i po těch letech. Proto jsem nedokázal odmítnout prosbu tvého psychoterapeuta, abych s tebou promluvil. Zřejmě ke mně máš úctu jako k symbolu. Na chviličku se rozveselil. Za podobných okolností je pro mě pomoc skutkem *dany*, jaký nemohu odmítnout.

Dany?

Buddhistický úkon *dávání*, oběť, jež dopomůže darujícímu, *dayakovi*, k průhledu do vyššího stavu prostřednictvím změny sebe sama.

Chápu.

To by mě velice překvapilo. Edenismus se odklonil od náboženství, což jsem nečekal. Náš problém je ale v

daném okamžiku přednější. Už jsme se dohodli, že žiješ kvůli poznání a že minulost je pouhá vzpomínka.

Ano.

Může ti ublížit?

Ne, odvětila, hrdá na svou logiku.

Nemáš pravdu. Kdyby nemohla, nikdy by ses nepoučila z vlastních chyb.

Učím se z minulosti. Ale nemůže mi ublížit.

Může tě ovlivnit. Velice silně. Možná tu probíráme, kolik andělů se vejde na špičku jehly, ale vliv může ublížit.

Zřejmě.

Tak to řeknu jinak. Vzpomínky tě mohou trápit.

Ano.

Dobře. Jaký to má účinek na tvůj život?

Moudrého člověka naučí vyhnout se minulým chybám.

Je to tak. Dohodli jsme se tedy, že minulost tě může ovládat, ale ty nedokážeš ovládat ji.

Ano.

A co budoucnost?

Promiňte?

Dokáže minulost ovládat budoucnost?

Dokáže ji ovlivnit, odpověděla opatrně Syrinx.

Prostřednictvím čeho?

Lidí?

Správně. To je karma. Západní civilizace to podává slovy: sklidíš, co jsi zasel. Prostě řečeno je to osud. Tvé současné činy ovlivňují budoucnost na základě výkladu minulosti.

Chápu.

Z tohoto hlediska představuje tvůj případ nemilý problém.

Opravdu?

Ano. Než budeme pokračovat, rád bych ti položil osobní otázku. Je ti sedmnáct let; věříš v Boha? Ne v nějaký primitivní koncept Stvořitele, jak ho vytrubují adamitské církve, ale ve vyšší moc zodpovědnou za uspořádání vesmíru. Mluv upřímně. Syrinx. Nebudu se

zlobit, ať odpovíš jakkoli. Věř mi, jsem zřejmě nejduchovnější Edenita.

Věřím… myslím si… ne, obávám se, že nic takového není.

To mi prozatím stačí. V naší kultuře jsou podobné pochyby obvyklé.

Opravdu?

Opravdu. Teď ti po malých dávkách povím něco o tobě a byl bych rád, kdybys každou informaci podrobila přísné rozumové analýze.

Rozumím.

Toto je perceptuální realita. Jsi tu, abys překonala osobní problém. Laskavě se usmál a rukou jí dal najevo, ať pokračuje.

Pokud jsme tu kvůli léčbě, nejde o tělesné zranění, na to bych nepotřebovala perceptuální realitu. Zřejmě jsem se psychicky zhroutila a tady jsem na terapii. Ještě než to dořekla, cítila, jak se jí rozběhlo srdce, ale přes zvýšený tep ji zamrazilo.

Výborně. Ale nezhroutila ses. Syrinx, na to jsi příliš vyrovnaná.

Tak co tu dělám?

No co?

Ach tak, vnější podnět.

Přesně. Velice nepříjemný zážitek.

Prožila jsem trauma.

Jak jsem řekl, myslí ti to výborně. My terapeuti jsme ti zablokovali přístup k dospělým vzpomínkám a tak jsme zabránili kontaminaci tvého myšlení traumatem. Zatím můžeš přemýšlet bez zábran, i když omezený stav nedovoluje tvému intelektu plnou účinnost.

Syrinx se zazubila. **Obyčejně jsem chytřejší?**

Spíš bych řekl rychlejší. Ale to, co máš, nám k danému účelu stačí.

A účelem je moje terapie. S traumatizovanou dospělou myslí bych neposlouchala. Byla jsem v katatonii?

Zčásti. Tvé odpojení bylo výsledkem psychotické smyčky, jak říkají psychologové. Ti, kdo ti ublížili, se tě

snažili donutit k něčemu odpornému. Odmítla jsi je, díky lásce. Všichni Edenité jsou na tebe pyšní, ale tvá statečnost tě dovedla až sem.

Syrinx to příliš neznepokojilo. **Máma vždycky říkala, že jsem tvrdohlavá.**

To měla pravdu.

Tak co mám teď dělat?

Musíš se postavit čelem k prvotní příčině. Trauma dokážeš překonat, ale ne hned. Jakmile ho ovšem oslabíme natolik, aby ses odblokovala, se zbylými vzpomínkami a pocity se vypořádáme snáz.

Proto jste mluvil o minulosti, abych se naučila čelit vzpomínkám beze strachu, protože jsou to jen vzpomínky. Samy o sobě neškodné.

Výborně. Teď ti je zpřístupním.

Obrnila se, snad pošetile, zaťala břišní svaly a sevřela pěsti.

Podívej se na sovu, řekl Wing-Tsit Chong. **Pověz mi, jak se jmenuje.**

Sova na ni zamžourala a napolo roztáhla křídla. Syrinx hleděla na kropenaté peří. Skvrnky se stékaly, tmavly, objevily se na nich purpurové žilky. „Oenone!“ vykřikla Syrinx. Vstříc se jí vrhl ostrov Pernik.

Prosím tě, už ne. Syrinx, požádal ji Oenone tak zoufale, až jí vhrkly slzy do očí. **Už mě neopouštěj.**

Nikdy. Nikdy, nikdy, nikdy, miláčku. Tělo se jí třáslo pod náporem celých roků vzpomínek. A hlavně pod tíhou poslední, nejživější, než svět zmizel ve tmě, pod tíhou mučírny a katů.

Syrinx?

Jsem tady, ujistila sokola. **Je to dobrý. Jsem v pořádku.**

Zachránila jsi mě před nimi.

Jak jinak?

Miluju tě.

Já tebe taky.

Nemýlil jsem se, pravil Wing-Tsit Chong.

Když Syrinx zvedla hlavu, uviděla na starcově tváři úsměv. Vrásky mu přidaly dalších deset let. **Pane?**

Udělal jsem totéž, co před pěti sty lety. Ukázal jsem lidem lásku i hořkost, kterou každý nosí v sobě. Teprve pak se dokážeme smířit sami se sebou. Jsi toho živým důkazem. Syrinx. Děkuji ti za to. Teď otevři oči.

Mám je otevřené.

Teatrálně vzdychl. **Jsi puntičkář. Tak je tedy zavři.**

Syrinx otevřela oči a uviděla azurový strop. Tmavší skvrny na periferii zorného pole se pomalu proměnily v trojici vystrašených tváří.

„Nazdar, mami," řekla. Nemluvilo se jí snadno a připadala si jako zabalená do sražené kombinézy.

Aténa se rozplakala.

* * *

Ve střižně stálo podél stěny patnáct holomonitorů. Všechny běžely a zobrazovaly nesmírné množství záběrů od pohledu na Amarisk a povodí Juliffe z tisíce kilometrů přes zuřivou bitvu na oběžné dráze Lalonde a vyhlazení Pamiersu až po nadšené děti před farmou v savaně.

Z pěti lidí u střihacího stolu čtyři viseli očima na monitorech a hltali záběry s vášní voyeura, který dokáže zapomenout na individuální utrpení díky velikému divadlu zkázy. Kelly mezi svými kolegy seděla klidně hlavně díky útlumovému programu v nervové nanonice.

„Víc toho vystřihnout nemůžeme," protestovala vrchní střihačka Kate Elvinová.

„Nezdá se mi to," namítl Antonio Whitelocke. Vedl Collinsovu kancelář na Tranquillity, do čela se ve svých šedesáti letech dostal z ekonomické redakce. Na plutokratickém habitatu to byla moudrá volba, ale Antoniovi scházelo pochopení pro mladé reportéry jako Kelly. Její záznamy ho vyděsily k smrti. „Nemůžete pouštět tříhodinovou reportáž."

„Nech si narůst koule," odsekla Kelly. „Jsou to tři hodiny špičkových záběrů."

„Nuda," zavrčel Antonio a probodl svoji novou hvězdu nenávistným pohledem. Díky oholené hlavě z ní šla hrůza a šéf už slyšel o osudu chudáka Garfielda Lundeho. Marketing si vždycky stěžoval, když zprávy hlásil neobvyklý typ. Když si Antonio vzpomněl na tu hezounkou dívku, která ještě před měsícem četla ranní zprávy, dostal strach, že se z Lalonde na Tranquillity přece jen dostala jedna posedlá.

„Je to skvěle vyvážený," prohlásila Kate. „Máme tam základní body mise, její zkázu a zároveň optimistický závěr s dětma. To bylo geniální, Kelly."

„Díky. Rozhodně bych se s Horstem a s žoldáky nevrátila, kdybych nechtěla natočit dojemnou reportáž."

Kate se přes sarkasmus přenesla jako dáma; na rozdíl od Antonia kdysi pracovala v terénu a dostala se i do války. „Tenhle sestřih vyhovuje oběma požadavkům firmy, Antonio. Za prvé kolují tisíce drbů, ani nemusíme inzerovat zvláštní program. Takže ušetříme. Všichni se budou večer dívat na nás, slyšela jsem, že konkurence z beznaděje nasadí reprízy seriálů. A jakmile se lidi jednou napojí, už nás nevypnou. Nenabídneme jim senso z války, ale příběh od začátku do konce. Nedokážou se odtrhnout. Můžeme si říct půl milionu fuseodolarů za třicet vteřin reklamního času."

„V jediném pořadu," zabručel Antonio.

„Vůbec ne, to je na tom nejlepší. Všichni si dnešní program nahrajou. Ale Kelly přivezla přes šestatřicet hodin a navíc máme veškerý záznamy z Lady Macbeth od chvíle, co se objevila v soustavě Lalonde. Můžeme z toho žít měsíc, stříhat dokumenty, rozhovory, pořádat diskuse. Vyhráli jsme sledovanost na rok dopředu a vyšlo nás to lacino."

„Lacino! Víš, kolik jsme zaplatili tomu pitomci Lagrange Calvertovi?"

„Lacino," trvala na svém Kate. „Vrátí se nám to už dneska večer. A s konfederačním copyrightem zvedneme obrat Collinse čtyřikrát."

„Pokud to dokážeme dostat ven," sýčkoval Antonio.

„To víš, že jo. Podíval ses na podmínky karantény? Zakazuje přistání, ne odlet. Jestřábi prostě zůstanou na orbitě a odvysílají kopii naší místní redakci. Budeme muset kapitánům něco připlatit, ale ne moc, protože jim stejně utíká zisk. To bude fungovat. Až bude po všem, dostaneme každý vlastní redakci.“

„Až bude po všem?“ nevěřila Kelly.

„No tak, Kelly.“ Kate jí položila ruku na rameno. „Víme, že to bylo o krk, viděli jsme to. Ale karanténa zabrání posedlým v expanzi a teď, když o nich víme, se s nimi armáda vypořádá. Na Lalonde vyhráli, protože je tak zaostalá.“

„No jistě.“ Kelly už udržovala v bdělém stavu jen stimulační nanonika. „Když o nich víme, zachránit galaxii je hračka. Hergot, jsou proti nám jenom mrtví, ne?“

„Jestli ti to nesedí, Kelly, tak to řekni,“ pravil Antonio a pak vytáhl trumf: „Může to uvádět někdo jiný, třeba Kirstie McShaneová.“

„Ta svině!“

„Takže budeme pokračovat podle plánu?“

„Chci tam mít víc Pamiersu a Shauna Wallace. Lidé si lépe uvědomí, o co jde.“

„Wallace je depresivní, celý rozhovor jen opakoval, že posedlí vyhrají.“

„Přesně tak. Je nejdůležitější, protože říká přesně to, co potřebujeme vědět. Ukazuje skutečný problém.“

„A to?“

„Smrt. Všichni zemřeme, Antonio, i ty.“

„Ne, Kelly, jsem proti. Rozhovor s Wallacem je stejně na nic jako tyrathcovská ceremonie.“

„Neměla jsem vám dovolit ji vystřihnout. Dodneška nikdo nevěděl, že Tyrathcové vůbec mají náboženství.“

„Xenocké zvyky teď nejsou v centru zájmu,“ opáčil.

„Kelly, ten kousek s Tyrathky můžeme použít v jiným dokumentu,“ řekla Kate. „Teď musíme dotáhnout žoldáckou misi. Proboha, za čtyřicet minut vysíláme a ty to uvádíš.“

„Jestli chcete hodnou moderátorku, nechte tam komplet Shauna Wallace.“

„Je tam polovina,“ připomněl Antonio. „Všechny zajímavější odpovědi.“

„To těžko. Podívejte, musíme lidem říct, o co při posedlosti běží, co je za ní. Většina občanů Konfederace zatím zná jenom to všivé hlášení ze Sněmu. Zní abstraktně, cizí problém. Lidi se musejí dozvědět, že to není tak jednoduché, že je v tom víc než ohrožení bezpečnosti. Musíme se vypořádat i s filozofickými aspekty.“

Antonio si přitiskl dlaně na čelo a zavřel oči.

„Vám to nedochází, co?“ zvolala Kelly. Ukázala na holomonitory plné strašlivých záběrů. „Copak jste se na to nepodívali? Nechápete to? Musíme to dostat k lidem. Já to dokážu. Ne Kirstie bezmozek McShaneová. Já tam byla, já to podám podle pravdy.“

Antonio se podíval na holomonitor, kde právě běžel pamierský masakr. Pat Halahan měnil útočníky v cáry masa. „Výtečně. To zrovna potřebujeme.“

* * *

Ione si to představovala jinak. Když přišli do její ho bytu, Jozue se ani nepodíval na dveře od ložnice, natož aby dal najevo nedočkavost. Za starých časů mnohdy ani nedošli k posteli a už měla sukni kolem pasu.

Nějak ale vytušila, že to není jen napětím cesty. Byl napjatý a ustaraný, ne vystrašený. U něj nic podobného neznala.

Vysprchoval se, lehce povečeřel a pak si sedl na kanape. Když si přisedla, byla tak zmatená, že ho ani nevzala za ruku.

Zajímalo by mě, jestli za to může ta holka z Norfolku.

Měl to těžké, odpověděla Tranquillity. **Musíš mu nechat právo na útlum.**

Takhle ne. Sama vidím, že prodělal pár otřesů, ale už je v pořádku.

Lidská mysl se neustále vyvíjí. Rychlost vývoje určují vnější okolnosti. Pokud ho Lalonde donutila přemýšlet, tím lépe.

Jde o to, co od něj chceš. Dřív mi dokonale vyhovoval. Byl jednoduchý, bezstarostný, neměl se mnou žádné plány.

Občas ses také zmínila o sexu.

Ano, pravda, to taky. Byla to nádhera, svoboda. Sbalila jsem ho přece sama, ne? Co může chtít holka s mojí zodpovědností víc? Nikdy se nemíchal do mých povinností vévodkyně z Trosek. Politika ho nezajímá.

Měla by sis pořídit manžela, ne příležitostného milence. Někoho, kdo bude pořád při tobě.

Ty jsi můj manžel.

Miluješ mě a já miluji tebe, jinak to být nemůže. Ale jsi člověk, potřebuješ lidského druha. Podívej se na kapitány sokolů, představují dokonalý příklad duševního souznění.

Já vím. Možná jen žárlím.

Na to děvče z Norfolku? Sama nejlíp víš, kolik měl Jozue milenek.

Na ni ne. Ione se na něj podívala z profilu. Hleděl oknem do mořských hlubin. **Na sebe. Na sebe před rokem. Člověk nikdy neví, co má, dokud to neztratí.**

Sedí vedle tebe. Obejmi ho. Určitě potřebuje utěšit stejně jako ty.

Není tu, už ne. Ne můj starý Jozue. Viděl jsi, jak lítal? Gaurův záznam toho skoku z Lagrangeova bodu mi málem způsobil infarkt. Nikdy jsem si neuvědomila, jaký je skvělý kapitán. Jak jsem mu to mohla upírat? Žije pro vesmír, pro Lady Mac. Pamatuješ si na naši poslední hádku, než odletěl na Lalonde? Myslím, že měl pravdu. Dosáhl své mety. Létání má v genech jako já absolutní vládu. Nemůžu mu ho vzít o nic snáz, než mi on může vzít tebe.

To trochu přeháníš.

Možná. Byli jsme mladí, užívali jsme si, byla to nádhera. Mám své vzpomínky.

On si užíval. Ty jsi těhotná. Má zodpovědnost k vašemu dítěti.

Opravdu? Myslím, že dnes už matky nepotřebují podporu velkého lovce. A monogamie je s prodlužováním života čím dál těžší. Genové úpravy změnily představu lásky až za hrob daleko víc než sociální radikálové.

Nezaslouží si tvoje dítě milující prostředí?

Bude je mít. Jak o tom vůbec můžeš pochybovat?

Nezpochybňuji tvá předsevzetí. Jen poukazuji na praktickou stránku věci. Zatím mu nemůžeš poskytnout kompletní rodinu.

To je zpátečnictví.

Uznávám, že to ženu do extrému. Nejsem fundamentalista, jen chci, aby ses soustředila. Všechno ostatní v životě jsi měla naplánované, jen ne dítě. Za početí si můžeš sama. Nechci, abys toho jednou litovala. Na to tě mám moc rád.

Otec měl jiné děti.

A dal je Edenitům, aby jim zajistil co největší rodinu. Celý svět příbuzných.

Skoro se rozesmála nahlas. **Jen si to představ, Saldanové se stali Edenity. Nakonec jsme překročili poslední hranici. Ví o tom král Alastair?**

Uhýbáš od tématu, lone. Jedno dítě vévody z Trosek má za rodiče mne. Dědic habitatu. Ostatní ne. Jako matka jsi zodpovědná za jejich budoucnost.

Chceš říct, že jsem ho počala nezodpovědně?

Na to si odpověz sama. Věřila jsi, že si Jozue bude doma v bačkorách hrát s dětmi? I tehdy jsi musela vědět, že je to nesmysl.

Proboha, my se tu takhle hádáme jenom proto, že Jozue má špatnou náladu.

Promiň. Naštval jsem tě.

Ne. Dosáhl jsi svého cíle, donutils mě přemýšlet. Přemýšlení bolí, zvlášť když je člověk jako já a nedomýšlí činy do důsledků. Zahnals mě do obrany. Ale pro dítě udělám, co bude v mých silách.

Já vím, lone.

Začervenala se a opřela se o Jozueho. „Bála jsem se o tebe.“ Usrkl Norfolkských slz. „Tos měla štěstí. Já se celou dobu posíral strachy.“

„Ano. Lagrange Calvert.“

„Ježíšikriste, nezačínej s tím i ty.“

„Pokud jsi nestál o slávu, neměl jsi prodávat záznamy Collinsovi.“

„Kelly se dá těžko něco odmítnout.“

Ione se na něj podívala úkosem. „To jsem pochopila.“

„Chtěl jsem říct, že je těžký odmítnout tolik peněz. Zvlášť v mojí situaci. Žold od Terrance Smithe mi na opravy nestačí. A Rozvojová společnost Lalonde mi těžko vyplatí prémii, když už není co rozvíjet. Prachy od Collinse ale zatáhnou všechno a ještě mi dost zbyde.“

„Nezapomínej na výdělek z Norfolkských slz.“

„Jo, to taky. Ale nechtěl jsem na ně sahat, ty mám v záloze, až se všechno usadí.“

„I ty optimisto. Myslíš, že se všechno jen tak usadí?“

Jozue nebyl rád, že se hovor ubírá tímto směrem. Znal ji dost dobře, aby poznal, že se ho snaží někam vmanévroval. „Kdo ví? Chceš se bavit o Dominice?“

Ione zvedla hlavu z jeho ramene a nechápavě na něj pohlédla. „Ne. Jak tě to napadlo?“

„Ani nevím. Myslel jsem, že chceš mluvit o nás dvou a co s náma bude. Dominique a Vasilkovského firma hrály v mých plánech největší roli.“

„Nic s námi nebude, Jozue, alespoň ne jako dřív. Důkaz posmrtného života navěky změní vnímání všeho.“

„Jo. Je to docela hluboký, když se nad tím zamyslíš.“

„Tím myslíš tu svou hloubkovou analýzu situace?“ Lekla se, že zašla příliš daleko, ale Jozue se smutně usmál.

„Jo,“ odvětil tiše. „Jde to pod kůži. Za dva dny jsem třikrát sotva zachránil holou prdel. Kdybych udělal jedinou chybu, Ione, jedinou, byl bych mrtvej. Jenže to už není pravda, byl bych v nicotě. A pokud Shaun Wallace říkal pravdu – nejspíš

jo – pak bych řval, aby mě pustili zpátky, ať to stojí, co to stojí.“

„To je strašné.“

„Ano. Poslal jsem Warlowa na smrt. Asi jsem to věděl dřív, než vkročil do přechodový komory. A teď je tam někde, s ostatníma dušema. Možná nás dokonce pozoruje a škemrá o kousek skutečnosti. Potíž je v tom, že mu ho dlužím.“ Jozue položil hlavu na opěradlo a zadíval se do stropu. „Dokážu mu to vůbec někdy splatit? Ježíši Kriste.“

„Pokud byl tvůj přítel, nebude nic chtít.“

„Možná.“

Ione se narovnala a sáhla po láhvi.

Zeptám se ho, řekla habitatu.

Chceš moje požehnání?

Ne. Ale uvítala bych tvůj názor.

No dobře. Jsem přesvědčen, že má všechno, co potřebuje, ale to měl vždycky. Stále si nejsem jistý, jestli je nejlepší kandidát. Uznávám, že dospěl, a vědomě tě jistě nezradí. Proti ale mluví jeho prudkost.

Ano. Té si vážím ze všeho nejvíc.

To vím. Dokonce ji skousnu, pokud jde o tvé první dítě a moji budoucnost. Máš ale právo nad jeho impulzivní povahou přimhouřit oko, když jde o Alchymistu?

Možná ne. Ale třeba to nebude na závadu. A já musím něco podniknout. „Jozue?“

„Jo. Promiň, nechtěl jsem ti kazit náladu.“

„To nic. Mám tu takový problém.“

„Víš, že ti pomůžu.“

„Stejně jsem tě chtěla poprosit. Nejsem si jistá, jestli to můžu svěřit někomu jinému. Nejsem si ani jistá, jestli můžu věřit tobě.“

„To zní zajímavě.“

Rozhodně se nadechla a spustila: „Vzpomínáš si, jak tě asi před rokem oslovila kvůli charteru žena jménem Alkad Mzuová?“

Rychle proběhl nanonickou paměť. „Mám ji. Řekla, že chce letět na Garissu. Nostalgická cesta. Vypadalo to divně a už se neukázala.“

„Díkybohu ne. Se stejnou žádostí se obrátila na šedesát kapitánů.“

„Šedesát?“

„Ano, zřejmě chtěla zmást nasazené agenty.“

„Aha.“ Okamžitě se ozval instinkt. Tohle je velká věc a pořádný průšvih. Skoro zajásal, že nevlítli hned do postele jako za starých časů (před rokem, ha!). Připadalo mu to divné, ale na vlastní city se teď příliš neohlížel. A Ione vyvedl z míry jeho chlad.

Sex by jim pomohl, ale Jozue nedokázal skočit na holku, kterou měl opravdu rád, když by to neznamenalo totéž, co dřív. Připomínalo by to zradu. To jí nemůžu udělat.

Ione na něj tázavě hleděla. Vyzývavě. Můžu to zarazit hned.

Někdy neměl problém zapomenout, že tahle blond dvacítka je vlastně celá vláda, pokladnice státních i mezihvězdných tajemství. Občas se nevyplácí vědět moc, rozhodně v případě těch nejzajímavějších tajností.

„Pokračuj,“ řekl nahlas.

Chápavě se usmála. „Na Tranquillity působí osm zpravodajských agentur, všechny pětadvacet let sledovaly doktorku Mzuovou.“

„Proč?“

„Podle nich těsně před zničením Garissy vynalezla superzbraň zvanou Alchymista. Nikdo neví, co to je nebo co má dělat, ale garissanské ministerstvo obrany do projektu nalilo v krátké době spoustu miliard. KIS na tom pracuje už přes třicet let, od první neověřené zmínky, že se něco takového staví.“

„Když toho večera odcházela od Harkeyho, měla v patách tři chlapy,“ okomentoval Jozue záznam nervové nanoniky.

„Prokrista, to je jasný. Skončila blokáda Omuty a Omuta zničila Garissu. Nechceš snad říct, že…?“

„Už se jí to povedlo. Není to veřejná informace, ale doktorka Mzuová před týdnem uprchla z Tranquillity.“

„Utekla?“

„Ano. Přiletěla před šestadvaceti lety a zapojila se do výzkumu Laymilů. Můj otec slíbil Konfederačnímu loďstvu, že jí nedovolí odejít ani předat komukoli informace o Alchymistovi. Bylo to ideální řešení: každý ví, že Tranquillity nemá dobyvatelské choutky, a Mzuová mohla být pod nepřetržitým dohledem osobnosti habitatu. Jediná zbývající možnost byla okamžitá poprava. Můj otec a tehdejší velící admirál se dohodli, že Konfederace by neměla mít přístup k další zbrani naprostého ničení; antihmota jim úplně stačila. Já v jejich politice pokračovala.“

„Až do minulýho tejdne.“

„Ano. Bohužel z nás všech udělala hlupáky.“

„Měl jsem za to, že Tranquillity dokonale kontroluje vnitřek. Jak mohla utéct, aniž byste o tom věděli?“

„Vyzvedl ji tvůj kamarád Meyer. Udat skočil do habitatu a vzal ji na palubu. Nemohli jsme je nijak zastavit.“

„Ježíši! A já měl to svý číslo v Lagrangeově bodu za fraječinu.“

„Tak tak. Jak jsem řekla, její útěk představuje závažný problém.“

„Odletěla pro Alchymistu?“

„Těžko vymyslet jiný důvod, zvláště s ohledem na načasování. Jedinou hádankou zůstává: proč ho ještě nepoužili, pokud existuje?“

„Blokáda. Ne…“ Plně se na záhadu soustředil. „Blokádu zajišťovala vždycky jenom jedna letka, sebevražednej útok by se dostal skrz. Pokud teda na odpálení Alchymisty stačí jedna loď.“

„Ano. Čím víc toho o Mzuové víme, tím méně rozumíme celé situaci kolem Alchymisty. O jejím cíli ale těžko můžeme pochybovat.“

„Jo. Takže si pro něj někam letí, aby ho použila proti Omutě. Udat má slušnou nosnost a Meyer sloužil ve válce, hned tak se nelekne.“ Jenže… Jozue Meyera znal, byl to číman, ale mezi občasnou žoldáckou službou a zničením obydleného světa je rozdíl. To by Meyer neudělal za žádné peníze. Jozue si nevzpomněl na jediného nezávislého kapitána, který by do toho šel. Takové zvěrstvo patří do sféry vlád a fanatiků.

„Nejvíc se děsím, že Alchymistu opravdu použije,“ řekla Ione. „Jakmile ho jednou spustí, vlády se konečně dozvědí, jak funguje. Z účinku odvodí principy a z nich technologii sériové výroby. Tomu musíme zabránit. Konfederace má už tak dost potíží s antihmotou a teď i s posedlými. Nesmíme do hry pustit další strašidlo.“

„My? Proboha.“ Hlava mu spadla na polstrované opěradlo. Kdyby tam byla raději kamenná zeď. „Nech mě hádat. Chceš, abych ji dohnal. Je to tak? Předehnal všechny tajný služby v Konfederaci, o armádě nemluvě. Mám ji najít, poklepat jí na rameno a zdvořile říct: Vše odpuštěno, vévodkyně z Trosek by vás ráda viděla zase doma, a jen tak mimochodem, ten váš třicetiletej plán – promiňte, posedlost – na zničení Omuty, tak na ten taky zapomeňte. Pro Kristovy rány, Ione!“

Klidně se na něj podívala. „Chceš žít ve vesmíru, kde se každý fanatik může dostat k dokonalé zbrani?“

„Ty těžký otázky tě jednou stáhnou ke dnu.“

„Jediná šance, Jozue, je dostat ji zpátky. Nebo ji zabít. Komu bys to svěřil? Nebo spíš komu to můžu svěřit já? Nikomu, Jozue. Jedině tobě.“

„Zajdi do Harkeyho baru, každej večer tam najdeš stovku veteránů, co si vezmou peníze a beze slova tě poslechnou.“

„Ne, musíš to být ty. Za prvé proto, že ti věřím, to myslím vážně. Zvlášť po tom, co jsi dokázal na Lalonde. Za druhé máš všechno, co potřebuju, loď, kontakty. Za třetí máš motivaci."

„Fakt? Ještě jsi neřekla, kolik dáš."

„Kolik budeš chtít, jsem koneckonců ministryně financí. Tedy dokud to po mně nevezme mladý Marcus. Chceš svému synovi odkázat zruinovaný stát, Jozue?"

„Hergot, Ione, to je rána…"

„Pod pás? Promiň, Jozue, ale není. Všichni máme nějakou zodpovědnost. Ty ses jí vyhýbal už dost dlouho. Jenom ti ji připomínám."

„No nádhera, takže teď je to můj problém."

„Nikdo v celé galaxii to na tebe nemůže hodit, Jozue, jedině ty sám. Jak jsem řekla, nenutím ti nic. Jen ti předestírám fakta."

„Pěkně ses vykroutila. Ale krk budu nasazovat já, ne ty." Když se na ni podíval, čekal vzdorný výraz jako pokaždé, když sbírala síly do hádky. Ale byla smutná a znepokojená. Na její krásné tváři to byla nesnesitelná kombinace. „Podívej, Konfederace stejně vyhlásila karanténu, nemůžu odletět, ani kdybych chtěl."

„Zákaz se týká jen civilních letů. Lady Macbeth dostane registraci tranquillitského vládního loďstva."

„Kurva." Usmál se na strop. „No jo, za pokus to stojí."

„Uděláš to?"

„Zeptám se na příslušnejch místech, Ione, to je všechno. Žádný hrdinský kousky."

„To nebude třeba, pomůžu ti."

„Jasně."

„Opravdu ti pomůžu," zopakovala důrazně. „Pro začátek ti můžu dát pár slušných bitevních vos."

„No výtečně. Žádný hrdinství, ale vezmi si tisíc megatun plutonia pro všechny případy."

„Jozue… Jenom chci, aby ses dokázal ubránit. Po Mzuové půjde spousta lidí a nejsou to typy, co by se napřed zdvořile ptaly."

„Nádhera.“

„Taky ti s sebou dám pár seržantů. V přístavech se hodí jako tělesná stráž.“

Zkusil proti tomu vymyslet argument, ale žádný ho nenapadl. „Dobře. Trochu nápadný, ale hodí se.“

Ione se usmála. Tenhle tón znala.

„Každý si bude myslet, že jsou kosmonici,“ dodala.

„Fajn, takže zbejvá jenom drobnej problémek.“

„A to?“

„Kde ji mám kurva hledat? Ježíši, Mzuová je chytrá, nepoletí pro Alchymistu rovnou do garissanský soustavy. Může být kdekoli, Ione, máme přes osm set šedesát obydlenejch soustav.“

„Letěla na Narok. Alespoň tam mířil Udat. Dává to smysl, na Naroku žijí Keňané, třeba shání sympatizanty.“

„Jak to hergot můžeš vědět? Myslel jsem si, že konec červí díry zaměří jenom sokoli a jestřábi.“

„Naše obranné družice mají vynikající čidla.“

Hned poznal, že lže. Horší než lež je ale důvod k ní. Jozue totiž na žádný nepřišel, nedokázal si představit, proč by mu to tajila. Musí krýt něco důležitějšího než Alchymistu. Ježíši. „Měla jsi pravdu, víš o tom? Když jsme se seznámili na večírku u Dominiky, něco jsi mi řekla. A měla jsi pravdu.“

„Co jsem řekla?“

„Že ti nedovedu říct ne.“

O hodinu později odešel Jozue dohlédnout na opravu Lady Mac a shromáždit posádku. Znamenalo to, že zmeškal Kellinu reportáž, čímž se přiřadil k výrazné menšině obyvatel Tranquillity. Kate Elvinová měla důvod k optimismu, ostatní společnosti se ani nepokoušely konkurovat. Devadesát procent usedlíků i návštěvníků habitatu sledovalo Collinse. Dopad byl tak zdrcující, jak čekali, i když ne bezprostředně. Střih na to byl příliš svižný, události stíhaly jedna druhou a diváci nestačili hned při sledování domýšlet důsledky. Teprve později, když

nápor na smysly a soustředění polevil, jim začalo docházet, co posedlost skutečně znamená.

Účinek programu zapůsobil jako útlumový program nebo virus. Ano, po smrti těla opravdu pokračuje život. Ale skládá se jen ze žalu a zoufalství. Nikdo navíc neviděl Boha, žádného boha, ani Jeho proroky, žádné zářné brány a jezera hořící síry, žádný soud, Jahanám ani spasení. Za ctnostný život se zjevně nedostávala odměna. Nejlepší, co si může mrtvý přát, je vrátit se na svět a ukrást tělo.

Vyrovnávání se s vesmírem obklíčeným ztracenými dušemi bylo bolestivé. Lidé reagovali různě. Nejraději se ožrali, zfetovali nebo vystimovali. Někteří našli víru. Jiní ji ztratili. Další se obrátili na psychoanalytiky a poslední (bohatí a chytří) obrátili pozornost (a výdaje) ke stázovým mauzoleím.

Psychiatři si rychle všimli, že vlna deprese nikoho nedohnala k sebevraždě. K dalším důsledkům patřilo snížení pracovního výkonu, rostoucí letargie, zvýšená poptávka po uklidňujících a stimulačních programech. Populární psychologičtí komentátoři tomu říkali flegmatická psychóza.

Zbytek Konfederace záhy následoval skoro stejnou reakcí, nezávisle na etnickém původu kultury konkrétního světa. Žádná ideologie ani náboženství nenabídly řešení. Odolal jen edenismus, přestože rozhodně nebyl imunní.

Antonio Whitelocke najal na rozvoz Kelliny reportáže po Konfederaci dvacet pět jestřábů a adamitských lodí. Nasycení trhu zabralo tři týdny, příliš dlouho, ale místní posádky byly díky karanténě nervózní a distribuce drhla. Autoritářštější režimy se pokusily vysílání reportáže zakázat, místo po Collinsově síti se tedy šířila pod rukou, což jí dodalo jak na ceně, tak na důvěryhodnosti. Byl to nešťastný výsledek, protože se reportáž v mnoha případech časově střetla s dalšími dvěma zpravodajskými vlnoplochami. Za prvé se rychle šířila zvěst o Al Caponově vládě nad Novou Kalifornií, za druhé prosakovala svůdná propaganda Kiery Salterové.

* * *

Mindor dosáhl zrychlení osmi gé okamžik po opuštění červí díry. Rocio Condra začal okamžitě vnímat nejrůznější koncentrace hmoty. Jádro trójského bodu mělo v průměru dvacet milionů kilometrů a bylo plné asteroidů střední velikosti, desetitisíců balvanů, prachových oblaků a ledových oblázků. Mindor roztáhl křídla a pořádně jimi zamával.

Rocio Condra pro svého krkavce zvolil ptačí podobu. Trojice koncových ploutví se protáhla do tvaru ocasu. Špička jestřába posloužila za základ zobáku, povrchové žíly a vrásky podtrhly aerodynamický profil. Zelené a purpurové skvrny zmizely pod půlnoční černí. Povrch se zvlnil do tvaru perutí. Rocio se stal ořem hodným pekelného anděla.

Jak se hnal vpřed, kolem trupu mu bouřily řídké cáry meziplanetárního prachu. Okamžitě ho zaměřily radary a lasery. Rocio Condra dlouho experimentoval s energistickým polem, aby udržel elektronické systémy v chodu, ale přesto mu strojová čidla poskytovala jen mizerné rozlišení. Dokud se ovládal a soustředil sílu jen na konkrétní drobné úkoly, procesory fungovaly. Pomáhalo mu, že většina z nich měla bitekové rozhraní a špičkové vojenské obvody. Přesto musel bitevní vosy vypouštět s pomocí záložních raket na pevné palivo a hlavní pohon spouštět až dál od lodi. Vnímání hmoty, největší výhoda jestřába, ale zůstalo nepoškozené. Pokud ho neobklíčí skupina sokolů, dokáže se bránit.

Elektromagnetické paprsky ho zkoumaly ze vzdálenosti deseti tisíc kilometrů, z asteroidu Koblat, nového a naprosto nedůležitého sídla v trójském shluku, které si na sebe ani sto patnáct let po založení nedokázalo vydělat. V Konfederaci byly tisíce podobných kolonií.

Koblat ani neměl přidělenou vojenskou loď ze soustavy Toowoomba. Zakládající společnost ho nevybavila obrannými družicemi. Vládní rada asteroidu tak mohla ve stavu nouze jen posílit civilní radary a dát každé bojeschopné nákladní lodi

dvanáct bitevních vos vyškemraných na Toowoombě. Bylo to spíš symbolické gesto.

Gesto nestačilo. Čidla zaznamenala místo vynoření, rychlost, směr i zrychlení krkavce. Navíc se odmítl identifikovat a to mohlo znamenat jen jediné: útok. Oba ozbrojené meziplanetární nákladáky vyrazily nepříteli vstříc na jednom a půl gé, zoufale slabé a neschopné ještě dřív, než zažehly fúzní pohon.

Koblat v zoufalé situaci požádal o pomoc Pinjarru, hlavní město shluku vzdálené čtyři miliony kilometrů, kde čekaly tři bitevníky. Rada vyhlásila poplach a hermeticky oddělila nezávislé sekce asteroidu. Vyděšení obyvatelé pospíšili do krytů ve skále a pak jim zbývalo jen čekat na útok a vpád posedlých.

Nedočkali se. Krkavec jen navázal standardní spojení s komunikační sítí a odvysílal krátkou nahrávku. Pak zmizel v červí díře. Na tu dálku ho zachytily jen dva optické senzory, ale jejich výstupu stejně nikdo nevěřil.

Když Jed Hinton konečně vylezl z krytu, skoro litoval, že poplach netrval o pár hodin déle. Byla to změna, něco nového, vzrušujícího. První narušení rutiny za sedmnáct let jeho života.

Když se vrátil do rodinného bytu, čtyř jeskyněk vyhlodaných ve skále na třetí úrovni (dvě třetiny pozemské gravitace), jeho matka a Digger na sebe zase řvali. Od chvíle, co Konfederační sněm vyhlásil karanténu, se nepřestali hádat. Společnost omezila výrobu a zkrátila směny. To znamenalo, že Digger trávil daleko víc času doma a když na to měl, v baru U modré fontány na páté úrovni.

„Ať už přestanou," zatoužila Gari, když dveřmi z ložnice pronikla další snůška nadávek. „V takovým kraválu se nedá myslet." Seděla u stolu v obýváku a snažila se soustředit na procesorový blok. Displej byl plný textu a čísel, pouštěla si kurz softwarové architektury. Tenhle ročník Jed absolvoval už před pěti lety a Gari byla jen o tři roky mladší, ale něco se jí zvrtlo v genech a didaktické lasery na ni nefungovaly, tak

musela všechno pracně opakovat, aby nahrávky hned nezapomněla.

„Holka je jenom prdel vepředu," řval Digger občas při návratu z hospody.

Jed Diggera nenáviděl, nesnášel ho za to, jak řve na mámu a jak ponižuje Gari. Gari se snažila nezaostat ve škole, potřebovala povzbudit. Ne že by na Koblatu mohla něčeho dosáhnout, dodal v duchu.

Přišly Miri a Navar a okamžitě strčily do AV-projektoru herní flek. Obývací pokoj hned naplnily laserové záblesky. Kdykoli se Jed otočil k projektoru, kolem hlavy se mu rozsvítily lesklé barevné šachovnice. Obě dívky začaly na stroj vřískat příkazy a mezi kostkovanými koulemi se za zvuků techna daly do boje průhledné postavičky. Projektor byl na takhle malý pokoj nesmyslně výkonný.

„Holky, no tak," zakřičela Gari. „Učím se na zkoušku."

„Tak se uč," odsekla Navar.

„Jseš kráva!"

„A ty jseš debilní husa."

„Vypněte to! Hrály jste to včera celej den."

„A ještě jsme neskončily. Kdybys nebyla tak blbá, poznala bys to."

Geri se otočila na Jeda, brada se jí třásla.

Miri a Navar byly Diggerovy dcery (od různých matek), a kdyby jim Jed zkřivil jen vlásek na hlavě, Digger by ho zbil. Na to přišel už dávno. I jeho dcery to věděly a uměly toho využít.

„Pojď," řekl Gari, „půjdeme do družiny."

Miri a Navar se jim vysmály. Jed otevřel dveře a vystoupil do dutiny maličkého světa.

„V družině není o nic větší klid," řekla Gari, když za sebou zavřeli.

Jed smutně přikývl. „Já vím. Ale můžeš poprosit paní Yandellovou, ať tě pustí do kanceláře. Pochopí to."

„Snad," přikývla Gari. Ještě nedávno dokázal její bratr spravit celý vesmír. Ale pak přišel Digger.

Jed vkročil do tunelu. Kompozitový obklad byl jen na podlaze, na stěnách a na stropě pokrývaly holou skálu jen kabely, optická vlákna a potrubí. Na první křižovatce odbočil bez přemýšlení doleva. Celý život se pohybovat šestiúhelníkovou sítí tunelů, ale celé bludiště pro něj spojovalo jen dvě místa: byt a družinu. Jinam nechodil.

Žil na asteroidu bez jediného horizontu, v temných tunelech a nepřetržitém dunění strojů. Nepoznal čerstvý vzduch, otevřený prostor, rostliny, trochu místa pro sebe. Společnost hloubila teprve první biosféru (tam pracoval Digger), ale termín se neustále odsouval a rozpočet rostl. Jed kdysi snil, jak se bude prohánět po lukách a zbaví se vší nahromaděné zlosti. Už ne. Jeho matka, Digger ani ostatní dospělí nepochopili, co návrat posedlých znamená. Ale on to ví. Na ničem nezáleží, je jedno, co udělá, co si bude myslet nebo přát. Ať zemře teď nebo za sto let, stejně stráví věčnost v nicotě. V nekonečné hrůze.

Ne, oni si to nepřipouštějí. Jsou svázaní v tomhle životě jako ztracené duše na onom světě. Dřou za pár šupů, poslouchají firmu. Nemají volbu, možnost úniku, pro sebe ani pro děti. Budování lepší budoucnosti je jim cizí, znají jen přítomnost.

Na chodbě před družinou vládl nezvyklý ruch. Děti pobíhaly kolem nebo vzrušeně debatovaly ve skupinkách. Jed se zamračil: něco se děje. Děti na Koblatu nikdy neměly tolik energie. Chodily se sem válet nebo sledovat firemní programy, které měly podle psychologů tlumit agresivitu mladistvých. Chytily se do stejné smyčky beznaděje jako jejich rodiče.

Jed a Gari se po sobě nechápavě podívali, oba zaražení nezvyklou atmosférou. Pak si Jed všiml, že se k nim s úsměvem na tváři prodírá Beth. Myslel si na ni, byla stejně stará jako on a pro slovo nešla daleko. Nějak si nikdy nebyl

jistý, jestli ho jen tak škádlí, nebo ho chce opravdu urazit. Ale byli kamarádi.

„Už sis to pustil?“ zeptala se Beth.

„Co?“

„Vysílání z krkavce, kreténe.“ Vycenila zuby a ukázala si na kotník. Měla nad ním uvázaný červený kapesník. „Ne.“

„Tak jdeme, něco uvidíš.“ Vzala ho za ruku a protáhla ho hloučkem dětí. „Rada to zkusila smazat, jak jinak, ale krkavec vysílal na otevřené frekvenci. Záznam se nahrál do všech pamětí na asteroidu. Nemohli s tím nic dělat.“

V družině stály tři AV-přehrávače, Jed si na nich vždycky pouštěl záběry divoké přírody. Stejně se musel spokojit s obrazem a zvukem, protože erární projektory nebyly dost dokonalé (rozuměj drahé) na čichový a hmatový výstup.

Většinu místnosti zabírala světélkující mlha. Jako v tranzu v ní stálo dvacet lidí. Jed se otočil čelem k volnějšímu projektoru.

Pět metrů od něj se o balvan opíralo žádoucí opálené tělo Marie Skibbowové, samá křivka a tenoučká látka. Byla to dokonale přirozená pozice, nádherná Venuše v rozkvetlém ráji. Jed se zamiloval a hned zapomněl na hranatou hubenou Beth, která mu stejně jenom nadává. Až dodnes dívky jako Marie existovaly jen v reklamách a AV-inscenacích, ale ty nebyly skutečné, přirozené jako tahle. V životě ho žádná droga nenakopla tak jako pomyšlení, že někde ve vesmíru opravdu žije žena jako Marie.

Kiera Salterová se na něj usmála, jen na něj. „Víte, určitě vám řeknou, že si tuhle nahrávku nesmíte pouštět,“ řekla mu.

…

Když domluvila, Jed se ani nepohnul. Měl pocit, jako by mu někdo ukradl kus těla; rozhodně mu něco chybělo. Vedle stála Gari, zasněná a užaslá.

„Musíme tam odletět,“ prohlásil Jed. „Musíme se dostat na Valisk.“

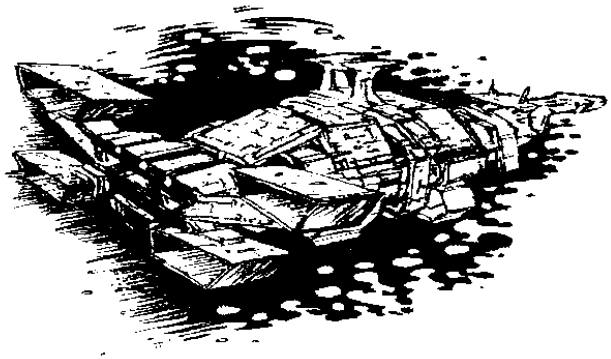

12

Hotel stál na terase v půli svahu hory a shlížel do propasti. Plošinu s ním sdílelo jen pár víkendových vil bohatých rodin.

Al hned pochopil, proč staré rody všemi prostředky bránily dalšímu stavebnímu rozvoji. Na čtyři míle neporušené pláže byl nádherný výhled, zubaté skály na konci útesů rozrážely příboj, po písku se valily dlouhé vlny. Vadilo mu na tom jen to, že nemůže sejít dolů a vychutnat si slanou pěnu. Na špici Organizace tlačil čas, práce se hromadila a termíny hořely. Zamlada v Brooklynu sedával na molu a díval se, jak raci na mělčině ohlodávají mršiny. Nejzajímavější na nich bylo, jak se nikdy nezastavili, pořád zobali. Teď se obklopil lidmi, kteří byli jako oni. Vyšší důstojníci mu nedali ani na chvíli pokoj. Pořád klovali. „Ale, musíš uklidnit lidi.“ A klovali. „Ale, co se vzpourou mezi vojáky?“ A klovali. „Ale, Arcata zase otravuje s červeným mrakem, máme je zpražit?“ A klovali.

Jéžiš. V Chicagu měl čas vydechnout, občas pár dní, občas měsíc. Každý věděl, co má dělat, všechno běželo hladce, v mezích normy. Tady neměl ani minutku pro sebe. Hlava mu hučela jako vosí hnízdo, pořád musel přemýšlet.

„Vždyť tě to rajcuje,“ řekla Jezzibella.

„Co?“ Al se odvrátil od okna. Ležela napříč přes postel ve volném bílém župánku, vlasy zabalené do ručníkového turbanu. V jedné ruce držela útlou knížku, druhou hrabala v bonboniéře.

„Jsi Alexandr Veliký a Jimi Hendrix v jedný osobě, všechno se točí kolem tebe.“

„Ženská pitomá, co je zač ten Jimi Hendrix?“

Jezzibella se zamračila na knihu. „Promiň, ten žil v šedesátých. Bomba muzikant, všichni ho žrali. Jenom se ti snažím říct, ať si nestěžuješ, když máš všechno. Jasně, ze začátku to jde ztuha, to je jasný. Vítězství je potom o to sladší. Co máš jinýho na práci? Kdo nedává rozkazy, poslouchá je. Sám jsi to řekl."

Usmál se na ni. „Jo. Máš recht." Ale jak ví, co si myslím? „Chceš jet se mnou?"

„Je to tvoje číslo, Ale. Já si skočím dolů na pláž."

„No jo." Turné mu začínala lézt krkem. V San Angeles to byla paráda, ale pak ho začali chtít všude. Dnes odpoledne Ukiah, zítra ráno Merced. Koho to točí? Al se chtěl vrátit na Monterey, kde se rozhodovalo.

U postele zazvonil stříbrný telefon vykládaný slonovinou. Jezzibella ho zvedla a chvíli poslouchala. „To ráda slyším, Leroyi. Pojď dál, za takovou zprávu ti Al dá deset minut."

„Co je?" zašeptal Al.

„Myslí si, že rozlousknul problém s penězma," odpověděla, když zavěsila.

Do ložnice vešel Leroy Octavius a Silvano Richman. Leroy se culil od ucha k uchu, Silvano ignoroval Jezzibellu a když zdravil Ala, povedlo se mu usmát. Al na urážku nereagoval. Silvano nikdy neskrýval, že nesnáší živé, a Jezzibella nedala najevo, že by se jí to dotklo.

„Tak co pro mě máte?" zeptal se Al, sotva se usadili k oknu.

Leroy si na konferenční stolek položil diplomatku a hrdě na ni položil ruku. „Stačilo se mrknout na základy peněžnictví, Ale, a vymyslet, jak je použít v naší situaci."

„Peníze je potřeba vyždímat z ostatních, co, Silvano?" zasmál se Al.

Leroy zareagoval shovívavým úsměvem. „Zhruba tak, Ale. Peníze jsou jen účetní metoda, ukazují, kolik ti ostatní dluží. Krása je v tom, že si můžeš dluh vybrat na tisíc způsobů, proto se peníze vyvíjejí z výměnného obchodu. Jednotlivé měny jen

reprezentují nejrozšířenější výměnnou komoditu. Bývalo to zlato, pozemky, něco neměnného. Konfederace používá energii a díky tomu je základní měnou fuseodolar, protože je vázaný na stabilní ceny He3.“

Al se uvelebil, vyčaroval si doutník a pořádně natáhl. „Díky za přednášku, Leroyi. Koukej mluvit k věci.“

„Způsob účetnictví není tak důležitý, ať už používáš bankovky a mince nebo kreditní disk. Musíš ale stanovit povahu prvotního dluhu, jeho náplň. V tomto případě je to tak jednoduché, až mě hanba fackuje, že jsem na to nepřišel dřív.“

„Pár facek určitě schytáš, Leroyi. A dost rychle. Co je to za dluh?“

„Energistický dluh. Kouzlo, slíbíš někomu vyčarovat, co chce.“

„Pro Kristovy rány, to je blbina,“ prohlásil Al. „Proč by mi měl někdo dlužit kus kouzla, když dovedu čarovat sám? Ekonomika Nový Kalifornie se zhroutila hlavně díky tomu, že umíme kouzlit.“

Leroy se culil téměř nesnesitelně. Prošlo mu to, protože Al cítil, jak je uvnitř napjatý a vyděšený. Musel se dlouho přesvědčovat o vlastní pravdě.

„To umíš ty, Ale,“ namítl Leroy. „Ale já ne. Jak mi zaplatíš za všechno, co pro tebe dělám? Můžeš mi vyhrožovat posednutím, ale potřebuješ moje schopnosti a o ty bys přišel. Když mi dáš plat, jsem nadosmrti tvůj. Za den práce mi můžeš slíbit pět minut magie, vyčaruješ mi nový oblek nebo kopii Mony Lisy, cokoli. Ale nemusíš mi dlužit ty; stačí mi žeton, příslib, směnka, s kterou můžu zajít za jakýmkoli posedlým a on mi tvůj dluh splatí.“

Al se zakousl do doutníku. „Tohle si musíme vyjasnit, Leroyi. Ty mi tu povídáš, že každá čouda s kusem papíru za mnou může kdykoli přijít a chtít po mně sadu zlatýho nádobí?“

„Kdykoli ne, Ale. Ale je to nejjednodušší princip ze všech: já udělám něco pro tebe a ty uděláš něco pro mě. Jak jsem řekl, je to přenos dluhu. Neber to tak osobně. Nevěděli jsme, jak

donutit živé pracovat pro posedlé, a tady máš odpověď. Zaplatíš jim, ale zaplatíš, čím budou chtít.“

Al se podíval na Jezzibellu, ale ta jen pokrčila rameny. „Nevidím v tom chybu,“ řekla. „Jak to chceš měřit, Leroyi? Posedlí dokážou napodobit každou měnu.“

„Ano. Takže žádnou používat nebudeme.“ Otevřel diplomatku a vytáhl z ní malý procesorový blok, černý až na zlatý značek ve tvaru Thompsonova samopalu. „Jak jsem řekl, peníze jsou v zásadě účty. Všechny dluhy budou v paměti počítače. Když bude živý chtít kouzla, počítač řekne, na kolik má nárok. Totéž platí obráceně: každý posedlý bude vědět, kolik práce pro něj živí udělali. Stačí založit planetární banku a všechno máme pod kontrolou.“

„Já snad šílím. Já mám mít banku? První národní banka pana Al Capona? Ježíšku na křížku, Leroyi!“

Leroy mu strčil pod nos procesor. „To je na tom nejkrásnější, Ale. S bankou bude Organizace nenahraditelná. Naši vojáci budou vymáhat splátky. Zajistí hladký chod hospodářství. Už nikoho nemusíme nutit nebo vyhrožovat, přinejmenším tak jako doteď. My hospodářství nezdaníme, my jím budeme. A posedlí samozřejmě můžou využívat stejný systém. Na spoustu věcí jeden nestačí. Může to fungovat, Ale, opravdu.“

„Já na bráchu, brácha na mě,“ shrnul Al. Nedůvěřivě si procesor prohlížel. Leroy mu ho podal. „Pomáhal vám s tou mašinou Emmet?“ zeptal se Al Capone. Až na symbol samopalu mu strojek připomínal kostku uhlí.

„Ano, ale vymyslel ji. Napsal i účetní program. Povídal, že jediný způsob, jak může posedlý změnit údaje, je vloupat se do hlavního počítače. Proto ho chce umístit na Monterey. Už teď tam stavíme velitelství Organizace, centrální banka jenom potvrdí naše postavení.“

Al položil strojek na stůl. „Dobře, Leroyi. Vidím, že se můžeš strhnout, abys mi posloužil. Tak já ti povím, co uděláme; za dva dny se sejdu na Monterey s důstojníkama a

zeptám se na jejich názor. Když ti to sežerou, jdu do toho. Spokojenej?“

„Vcelku.“

„Líbíš se mi, Leroyi. Naplánoval jsi mi zase nějaký turné?“

Leroy se koutkem oka podíval po Jezzibelle. Zakroutila hlavou. „Ne, Ale, Merced je poslední. Teď tě potřebujeme na Monterey.“

„To sakra rád slyším, Leroyi.“

Leroy se spokojeně usmál a uložil účetní procesor zpátky do diplomatky. „Díky, žes mě vyslechl, Ale.“ Vstal.

„Není zač. Ještě dám řeč tady se Silvanem a pak můžete letět.“

„Jistě, Ale.“

„Tak jak?“ zeptal se Al, sotva za Leroyem zapadly dveře.

„Nic mi do toho není, Ale,“ odpověděl Silvano. „Jestli to tak chceš, beru to. Musíme zavést nějaký peníze, jinak se nám všecko rozsype pod rukama. Nemůžeme lidi navěky strašit družicema.“

„No jo.“ Al mávl rukou. Peníze za kouzla, sakra, to už je poctivější vydírat pekaře. Díval se poručíkovi do očí, ale kdyby nedovedl číst v mysli, nic by z jeho kamenného výrazu neuhodl. Silvana ale něco tlačí. „Tak co máš na srdci? A ať je to dobrá zpráva.“

„Možná je. Z nicoty se vrátil týpek a tvrdí, že pro nás má zajímavou informaci. Je to Afričan jménem Ambar.“ Silvano se usmál. „Přišel do blond saskýho těla, pěkně ho to vytočilo. Dá mu spoustu práce vypadat zase jako černej bratr.“

„Ten bude potřebovat spoustu Leroyových pětníků,“ prohlásila nevinně Jezzibella. Vsunula si mezi rty další pralinku a mrkla na Ala. Silvano se mračil.

„Přesně tak,“ zasmál se Al. „Co chce prodat?“

„Umřel teprve před třiceti lety,“ řekl Silvano. „Je z planety Garissa, povídal, že ji úplně rozstříleli. Údajně antihmotou. Nevím, jestli mu to mám věřit.“

„Víš o tom něco?“ zeptal se Al Jezzibelly.

„Jasně, zlato, málem jsem jednou o zničení Garissy nahrála konceptový album. Ale bylo to moc depresivní. Jo, stalo se to.“

„Kurva pes, celá planeta. A tenhle Ambar tam byl?“

„Aspoň to tvrdí.“

„Antihmota fakt dokáže takový věci? Zničit celou planetu?“

„Jo. Ale ten negr povídá, že Garissa dělala na vlastní zbrani, chtěli zničit Omutu. Největší bomba, jakou kdy kdo vynalezl. A on by to měl vědět, dělal v jejich armádě vědce přes rakety.“

„Další zbraň?“

„Jo. Říkali tomu Alchymista. Ambar povídal, že ji postavili, ale nepoužili. Taky říkal, že kdyby ji odpálili, věděla by to celá Konfederace, takovou měla sílu.“

„Takže ještě někde je,“ přemýšlel Al. „Nech mě hádat: zavede nás přímo k bombě.“

„Ne. Ale zná někoho, kdo nás tam dovede. Nějaká Alkad Mzuová, jeho profesorka na škole.“

* * *

Lady Macbeth měla odletět za osm hodin, ale při pohledu na ni by to nikdo neuhodl. Dvacet procent trupu stále chybělo a šestiúhelníková kostra zůstávala vystavena vlivu vakua, nástrojům strojníků a robotů. Opraváři spěšně, ale metodicky látali šrámy utržené v boji.

Stejná horečná aktivita panovala i v prostorách pro posádku, týmy pěti astroinženýrských firem se činily, aby zajistily bojeschopnost. Bojové parametry Lady Mac by překvapily mnohé kapitány válečných lodí a nedávno ještě samotného Jozueho Calverta. Veškeré standardní zařízení nahradily bitevní přístroje.

Jozue chtěl mít starou loď v perfektním stavu a když platí Ione… Čím víc přemýšlel o tom, na co jí kývl, tím víc ho to trápilo. Při dohlížení na přestavbu nemusel přemýšlet, skoro jako kdyby pilotoval.

Včera strávil většinu dne přesvědčováním ředitelů astroinženýrských firem, aby stěsnali čtrnáctidenní práci do osmačtyřiceti hodin. Teď pozorně sledoval práci jejich dělníků, robotů a automatických plošin.

V průlezu velína se objevily nohy a hned začaly tápat kolem, jako by jejich majitel nebyl zvyklý na pohyb v beztíži. Jozue ho rychle chytil za nohavice a stáhl do místnosti dřív, než nebožák stačil kopnout jednu dispečerku do hlavy.

„Děkuji vám, Jozue," pravil Horst Elwes, když ho kapitán bezpečně umístil na lepítko. Zamrkal a podíval se ven. „Řekli mi, že vás tu najdu. Slyšel jsem, že jste sehnal zákazníka."

Kněz mluvil bez ironie, a tak Jozue odpověděl: „Jo, vévodkyně z Trosek mě posílá pro náhradní díly do obrannejch systémů. Místní průmysl nevyrábí všechno, co potřebuje." Nikdo se nesmál, ale pár lidí neskrylo úsměv. Místní sice nevěděli, kam Jozue letí, ale všem bylo jasné, že se jen vymlouvá. Nákup náhradních dílů nevypadal příliš pravděpodobně. Ione mu řekla, že se o něj začali zajímat všichni agenti na Tranquillity.

„Ale bitevní vosy dělají bez problémů," poznamenal Horst Elwes. Na vozících čekalo pětašedesát kusů.

„Taky proto jsme tu smlouvu dostali, otče. Lady Mac pobere náklad a ještě se dovede ubránit."

„Když to říkáte vy, Jozue. Ale nezkoušejte na svatého Petra střílet rakety, jestli někdy stanete před branou nebeskou."

„Díky za varování. Chtěl jste něco konkrétního?"

„Nic důležitého. Potěšilo mě, když jsem se doslechl, že vám opravují loď. Lady Mac kvůli nám dost utrpěla. Dokážu si představit, že taková oprava nevyjde lacino. Nechci, abyste kvůli své dobrotě utrpěl finanční újmu."

„Díky, otče."

„Děti by se s vámi rády rozloučily."

„Ehm… Proč?"

„Chtějí vám poděkovat."

„Aha.“ Podíval se na Melvyna, ale ten z toho byl stejně paf. „Zkusím si vyšetřit chvilku, otče.“

„Říkal jsem si, že byste to mohl zvládnout po zádušní mši. Všechny tam budou.“

„Po jaký zádušní mši?“

„Propána, Sarha vám to nevyřídila? Biskup mi povolil odsloužit zádušní mši za všechny, kdo se obětovali pro záchranu dětí. Myslím, že žoldnéři pana Malina a Warlow si zaslouží naše modlitby. Začínáme za tři hodiny.“

Jozue ztratil náladu. Teď nechci myslet na smrt a na to, co přijde po ní.

Horst se mu podíval do očí a z vyrovnaného výrazu vyčetl skrytou obavu i provinilost. „Jozue,“ řekl polohlasem, „smrt je víc než nicota. Věřte mi, na vlastní oči jsem viděl daleko víc. Záznamy vaší přítelkyně Kelly, přestože mluví pravdu, nepostihují celý obraz. Myslíte si, že bych si uchoval víru, kdyby měl Shaun Wallace pravdu?“

„Co jste viděl?“

„Něco, co mě přesvědčilo. Vás zřejmě přesvědčí něco jiného.“

„Chápu. Každý najde svou cestu k víře?“

„Jako vždy.“

Tranquillitská katedrála byla vystavěna po staroevropském vzoru. Jako jedna z mála budov v habitatu se tyčila kus od parku daleko za kruhem vstupů do hvězdodrapů. Polypové stěny měla bílé jako sníh, křížová klenba pod krovy připomínala dávno opuštěné vosí hnízdo. Vysoká okna plnily tradiční barevné vitráže, nad oltářem zářila rozeta. Z kusu žuly, který Michael Saldana dovezl až ze Země, shlížela na věřící Panna Maria s dítětem.

Jozue dostal místo v první lavici, hned vedle Ione. Neměl čas se převléknout z kombinézy, Ione naproti tomu měla kompletní smutek včetně černého kloboučku. Jozue v tom ale nebyl sám, jeho posádka přišla také v pracovním.

Bohoslužba byla krátká, možná kvůli neposedným dětem. Jozue si nestěžoval. Zpíval žalmy, poslouchal Horstovo kázání, a dokonce se připojil k děkovným modlitbám.

Mše ho neočistila tak, jak doufal, ale přesto se mu ulevilo. Lidé se tu shromáždili, aby poděkovali mrtvým. Kde se takový rituál asi vzal, přemýšlel Jozue – to jsme už tehdy věděli, že nás sledují?

Když bylo po všem, Ione ho postrčila k hloučku dětí. Otec Horst je ukázňoval s pomocí několika dětských sester. Jozue by je skoro nepoznal. Teď působily jako banda děcek z normální školky. Rozhodně nebyly vyděšené a zamlklé jako před týdnem, když je naložil.

Děti se hihňaly a odříkávaly naučené díky, Jozue se také neubránil úsměvu. Přece jen ta mise k něčemu byla. Otec Horst v pozadí souhlasně pokyvoval hlavou. Mazaný dědek, pomyslel si Jozue, on to na mě navlékl.

Z katedrály proudili lidé, reportéři jako obvykle, Edenité z Aethry (překvapivě), štamgasti od Harkeyho, lodníci, vylepšení žoldáci, Kelly Tirrelová. Jozue se dětem omluvil a vyrazil za ní.

„Lady Mac večer odlítá," oznámil provinile.

„Já vím."

„Viděl jsem na Collinsovi pár dokumentů, dala sis záležet."

„Jo. Konečně jsem podle průzkumů oblíbenější než Matthias Rems." V hlase bylo slyšet pobavení, ale tvář měla smutnou.

„Mám pro tebe místo, jestli chceš."

„Ne, díky, Jozue." Podívala se na Ione a Horsta Elwese, zabrané v hovoru. „Nevím, k čemu tě dohnala, ale nechci o tom nic vědět."

„Letíme jenom pro pár náhradních dílů…"

„Sklapni, Jozue. Proč mi tedy nabízíš místo? A proč nakládáš na Lady Mac tolik bitevních vos? Letíš rovnou zpátky do průseru, je to tak?"

„Doufám, že ne."

„Nestojím o to, Jozue. Nechci slávu ani nebezpečí. Pro Kristovy rány, copak nevíš, co se s tebou stane po smrti? Nedíval ses na moji reportáž?“ Skoro to vypadalo, že ho prosí.

„Jo, Kelly, podíval jsem se. Vím, co se stane po smrti. Ale nemůžeš přece přestat doufat v lepší příště. Nemůžeš přestat žít, protože máš strach. Na Lalonde ses držela, i když po tobě šli všichni mrtví z povodí. A vyhrála jsi.“

„Ha!“ Hořce se zasmála. „Na tvém místě bych tomu neříkala výhra. Zachránili jsme třicet dětí. To je nejsmutnější porážka v dějinách. Ani Custer to tak neprosral.“

Jozue nechápal, kam se poděla jeho stará Kelly. „Je mi líto, že to tak bereš. Myslím, že jsme to na Lalonde zvládli skvěle, a nejsem sám.“

„Pak jsi hlupák a vyrosteš z toho. Všechno je jenom dočasné. Všechno. Když skončíš navěky v nicotě, žádné zásluhy ti nevydrží dlouho.“

„Pravda. Proto život stojí za to.“

„Ne.“ Chabě se pousmála. „Víš, co teď udělám?“

„Co?“

„Zařídím se jako Ashly. Milion let vždycky prospím ve stázi. Prospím zbytek vesmíru, Jozue.“

„Ježíši Kriste, to je volovina. Na co?“

„Abych se nedostala do nicoty.“

Jozue nasadil slavný calvertovský úsměv a letmo ji políbil. „Díky, Kelly.“

„Proboha za co, ty tupče?“

„Jde o víru. Každej má svoji cestu… zdá se.“

„Jestli tě to rychle nepřejde, Jozue, zemřeš mladý.“

„A zbude po mně krásná mrtvola. Jo, jo. Ale stejně poletím.“

V očích měla bolest a starou touhu. Ale věděla, že teď už se k němu nedostane. Oba to věděli.

„O tom jsem nepochybovala.“ Také ho políbila, tak letmo, že to vypadalo skoro zdvořilostně. „Opatruj se.“

„Ale stejně to bylo dobrý, ne?“ zavolal za ní.

Jen mávla rukou

„No nic," zabručel.

„Jozue, chtěl jsem vás ještě chytit."

Otočil se na Horsta. „Pěkná mše, otče."

„Děkuji. Na Lalonde jsem trochu vyšel ze cviku, ale co se v mládí naučíš…"

„Děti vypadají dobře."

„Není divu, všichni se jim věnují. Tranquillity je pro starého archologistu jako já skvělé místo. Víte, církev pochopila bitek špatně. Je to nádherná technika."

„Máte další téma, otče."

Horst se zasmál. „Děkuji, už tak mám plné ruce práce. A když jsme u toho…" Vytáhl z kapsy malý dřevěný křížek. „Byl bych rád, kdybyste si ho vzal s sebou. Měl jsem ho na Lalonde. Nevím, jestli vám přinese štěstí, ale potřebujete ho víc než já."

Jozue dar s rozpaky přijal. Nevěděl, jestli má křížek pověsit na krk nebo strčit do kapsy. „Děkuji, otče. Poletí se mnou."

„Šťastnou cestu, Jozue. Bůh tě opatruj. A zkus pro jednou sekat dobrotu, synu."

Jozue se zazubil. „Vynasnažím se."

Horst odkvačil zpátky k dětem.

„Kapitán Calvert?"

Jozue sebou škubl. Co zas? „To jsem já." Mluvil k vyleštěnému mosaznému pancíři ve tvaru žensky vyklenutého hrudníku. Kyrys patřil kosmonikovi, který ze všeho nejvíc připomínal představu robota ve věku páry: pevné kovové tělo a gumové klouby. Rozhodně kosmonik, ujistil se Jozue, žádný vylepšený žoldák. Podle množství pomocných přístrojů na rukou je to rozhodně pracant, ne bojovník.

„Já jsem Beaulieuová," prohlásil kosmonik. „Znala jsem se s Warlowem. Pokud za něj sháníte náhradu, ráda bych se nabídla."

„Prokrista, jste stejně neomalená jako on, to se musí nechat. Ale nevzpomínám si, že by se o vás zmínil."

„Kolik vám toho řekl o své minulosti?"

„No jo, skoro nic.“

„Takže?“

„Promiňte?“

„Dostanu to místo?“ Nadatovala mu životopis.

V hlavě se mu rozvinula informační matrice. Přetlačovala se s rozhořčením, že ho ta ženská oslovila rovnou na Warlowově zádušní mši. Zároveň ale chápal, že Beaulieuová nemluví do větru a musí něco umět, když jí prochází taková bezohlednost.

Z životopisu zjistil, že jí je sedmdesát sedm. „Sloužila jste u Konfederačního loďstva?“

„Ano, kapitáne. Před dvaatřiceti lety, mám kvalifikaci k obsluze bitevních vos.“

„Vidím. Loďstvo na mě a na Lady Mac vydalo zatykač.“

„Určitě měli svoje důvody. Já sloužím vždycky jen jednomu kapitánovi.“

„Hm, dobře. To se mi líbí.“ Jozue si všiml, že u poslední lavice čekají na výsledek rozhovoru další tři kosmonici. Připojil se ke katedrálnímu procesoru. „Tranquillity?“

„Copak, Jozue?“

„Do odletu mám tři hodiny a nemůžu se zdržovat. Je tahle Beaulieuová v pořádku?“

„Pokud já vím, ano. Patnáct měsíců pracovala tady v přístavu a nestýká se s cizími agenty, s žoldáky ani s nepoctivými obchodníky. Kosmonici drží při sobě. Warlow byl výjimečně otevřený.“

„Otevřený?“ nevěřil Jozue.

„Ano. Tobě tak nepřipadal?“

„Díky, Tranquillity.“

„Rád jsem pomohl.“

Jozue se odpojil. „Budeme lítat bez jedný uzliny, dokud neseženeme novou, a můžeme se setkat s nepříjemnostmi,“ varoval Beaulieuovou. „Víc říct nemůžu.“

„To mě nezajímá. Věřím, že vaše schopnosti sníží veškeré riziko na minimum, Lagrangi Calverte.“

„Proboha. No dobře, vítej na palubě. Zabal si a za dvě hodiny se mi hlaš na lodi.“

Kolébka Lady Mac něžně vystrčila z doku CA 5-099. Odlet sledovalo přes přístavní čidla několik set lidí; agenti, zvědavci z leteckého průmyslu, novináři připravení na nejhorší.

Ione se dívala, jak Lady Macbeth vysouvá chladiče, skoro jako by nešikovný pták roztahoval zakrnělá křídla. Kolem rovníku vzplály kulové lodi chemické manévrovací trysky a hladce ji zvedly z kolébky.

Přes spřízněnost si pustila záznamy unavených, ale spokojených montérů, dispečerů na věži a Kelly Tirrelové. Novinářka sledovala start ze svého pokoje.

Dobře, že s ním Kelly Tirrelová nechtěla letět, poznamenala Tranquillity. **Musela bys ji zastavit, což by vzbudi**lo **pozornost.**

Ano.

Nic se mu nestane, Ione. Letíme s ním, pomůžeme mu, třeba pro něj položíme život.

Správně.

Lady Macbeth zapnula iontové motory a přesvítila i přístavní reflektory. Ione ji sledovala senzory obranných družic směrem k Mirchusku. Jozue loď ve vzdálenosti sto osmdesáti pěti tisíc kilometrů usadil na dokonale kruhovou orbitu a v pravém okamžiku vypnul hlavní pohon. Iontové trysky jen dvakrát prskly a pak začala Lady Mac zatahovat chladiče.

Tranquillity ucítila gravitační výkyv. Loď zmizela v červí díře.

Ione se vrátila k jiným problémům.

* * *

Demaris Coligan si říkal, že se mu oblek povedl. Měl proužkované sako barvy jelenice, konzervativní střih.

Na poslední chvíli přidal na klopu malou rudou růži a teprve pak kývl na Bernharda Allsopa, ať ho uvede do Nixonova apartmá.

Al Capone na něj čekal ve velké hale, sako měl podobné jako Demaris, ale dokázal ho lépe nosit. Takový styl nemají ani okolostojící nejvyšší důstojníci jeho Organizace.

Slet šarží Demarisovi na sebevědomí nepřidal. Přesto si byl jistý, že nic nezkazil.

Al ho uvítal zářivým úsměvem a podal mu ruku. „Rád tě vidím, Demarisi. Hoši mi řekli, že pro mě děláš dobrou práci."

„Dělám, co můžu, Ale. To myslím vážně. Byli jste na mě hodní."

„To rád slyším, Demarisi. Pojď sem, něco ti ukážu." Al ho vzal kolem ramen a odvedl ho k oknu. „Není to nádhera?"

Demaris se podíval ven. Nová Kalifornie nebyla vidět, a tak zvedl hlavu. Zvrásněná sépiová skála asteroidu vybíhala do tupé špičky. O tři kilometry dál z ní trčely chladiče velké jako fotbalové hřiště. Za nimi trůnil nerotující přístav, i když Demarisovi se spíš zdálo, že právě on se točí spolu s hvězdami. Hned za kosmoportem visela znepokojivě mohutná flotila adamitských lodí. Demaris je celý minulý týden připravoval k letu, a tak věděl, že flotila představuje jen třicet procent veškerého organizačního loďstva.

„Je to… pěkné, Ale," vykoktal. Nedokázal rozeznat Caponovy myšlenky, a tak nevěděl, jestli je v průšvihu, nebo ne. Šéf ale vypadal vesele.

„Pěkné!" Al se nad tím mohl potrhat smíchy. Poplácal Demarise po zádech. Poručíci se zdvořile usmívali.

„Je to kurva úplnej zázrak, Demarisi. Stoprocentní zlato. Víš, že jediná taková loď by zastara zlikvidovala celý loďstvo Spojenejch států? Z toho by člověk sral cihly, co?"

„Ano, Ale."

„Vidíš něco, co ještě nikdy nikdo nezkusil. Je to křížová výprava, Demarisi. Vesmír bude náš, dáme ho do cajku. A tys mi s tím pomohl. Jsem ti vděčnej, ne že ne. Moc vděčnej."

„Dělal jsem, co šlo, Ale. To my všichni.“

„Jo, ale ty jsi ty rakety dával dohromady, to chce talent.“

Demaris si zaťukal na čelo. „Posedl jsem odborníka, všechno mi řekl.“ Kurážně šťouchl Ala do lokte. „Dobře ví, co je pro něj dobrý.“

Chvíle napjatého ticha a Al se zase rozesmál. „Je to tak. Musíme jim ukázat, kdo je pán.“ Varovně zdvihl prst. „Musím ale přiznat, že to tu vypadá na potíže, Demarisi.“

„Proboha, Ale, jen řekni, udělám cokoli.“

„Jasně, Demarisi, já vím. Jde o to, že jakmile začneme s tou výpravou, nenechají si to líbit, tihleti konfederálové. A je jich víc než nás.“

Demaris ztišil hlas a uhnul pohledem. „To je, Ale, jenže my máme antihmotu.“

„Jo, jo, tu máme. Ale pořád je jich víc.“

Demaris už jen těžko udržoval úsměv na rtech. „Nechápu. Co potřebuješ, Ale?“

„Ten chlap, cos ho posedl, jak se jmenuje?“

„Kingsley Pryor, nadporučík Konfederačního loďstva, velkej inženýr.“

„Tak, tak, Kingsley Pryor.“ Al ukázal na Leroye Octavia.

„Nadporučík Kingsley Pryor,“ recitoval Leroy z procesoru. „Roku 2590 absolvoval Kolumbovu univerzitu v oboru magnetické izolace. Téhož roku vstoupil do armády, trafalgarskou kadetku vychodil s vyznamenáním. Roku 2598 si udělal doktorát fúzních konstrukcí na technice v Montgomery. Přidělen do konstrukční kanceláře štábu druhé flotily. Rychlý služební postup. V současnosti pracuje na zmenšení fúzních motorů. Ženatý, jedno dítě.“

„Jo,“ přitakal Demaris. „To je on. No a?“

„Mám pro něj práci, Demarisi,“ řekl Al. „Zvláštní úkol, chápeš? Je mi to moc líto, ale jiný řešení mě nenapadlo.“

„Nemusíš se omlouvat, Ale, udělám pro tebe cokoli.“

Al se poškrábal na skráni, těsně nad trojicí jizev. „Ne, Demarisi, ty mě vůbec neposloucháš. To nesnáším. Mám práci pro něj, ne pro tebe.“

„Pro něj? Pro Pryora?“

Al vrhl na Mickeyho zoufalý pohled. „Jéžiš, ty jseš teda Ajnštajn. Jo, pitomče. Chci Kingsleyho Pryora. Hned.“

„Ale… ale. Ale, já ti ho nemůžu dát. Já jsem on.“ Demaris zabušil pěstmi do prsou. „Nikoho jinýho nemám. To po mně nemůžeš chtít.“

Al se zamračil. „Sloužíš mi věrně, Demarisi, sloužíš Organizaci?“

„Co je to kurva za otázku? Jasně že sloužím věrně. Ale tohle po mně chtít nemůžeš. Nemůžeš!“ Otočil se a uslyšel cvaknutí závěrky thompsona. Luigi Balsmao na něj s úsměvem mířil.

„Žádám tě jako věrnýho syna Organizace, dej mi Kingsleyho Pryora. Žádám tě po dobrým.“

„Ne. Ani náhodou, chlape!“

Al brunátněl, jen jizvy bledly. „Dám ti na výběr, protože jsi mi věrně sloužil. Poněvadž osvobodíme všechny planety do poslední, budeš mít haldy pěknejch čerstvejch těl. Dám ti poslední možnost zachovat se jako muž a vyhnout se stázi. Tak mě dobře poslouchej: chci Kingsleyho Pryora.“

Kingsley Pryor ani nevěděl, proč brečí jako dítě. Protože je volný? Protože ho posedli? Protože smrt neznamená konec?

Ať už to bylo jakkoli, citový nával jím probíhal jako elektrický proud. Byl si nicméně vcelku jistý, že pláče. Ležel v hedvábném povlečení, pod zády pružnou měkkou matraci. Kolena měl pod bradou a rukama si objímal nohy. Kolem byla tma. Ne temno uvěznění ve vlastní hlavě, ale nádherná skutečná tma plná tušených stínů. Pro začátek mu stačila. Kdyby se objevil v polední krajině, zřejmě by neunesl příval pocitů.

Uslyšel zašustění a ještě pevněji se schoulil. Po tváři ho pohladil vánek, někdo si k němu sedl.

„To nic," zašeptal melodický dívčí hlas. „To nejhorší máš za sebou."

Vzadu na krku ho pohladily prsty. „Jsi zpátky. Zase naživu."

„My jsme… vyhráli?" zasípal.

„Ne. Bohužel ne, Kingsley. Bitva vlastně ještě nezačala."

Roztřásl se. To je moc. Všeho na něj teď bylo moc. Chtěl… ne zrovna umřít (bohové, to ne!), ale někam se ztratit. Být sám.

„Proto tě Al pustil zpátky. V té bitvě máš své místo. Důležité místo."

Jak může tak lahodný hlas zvěstovat katastrofu? V nervové nanonice našel silný utišující program a rychle ho spustil. Neodbytný tep počitků utichl. Nanonika nefungovala, jak by měla, ale Kingsley nedokázal zapnout diagnostiku.

„Kdo jsi?" zeptal se.

Položila mu hlavu na rameno a objala ho. Vzpomněl si na Clarissu, na její něhu, teplo, ženskou vůni.

„Přítel. Nechtěla jsem, aby ses probudil mezi nimi. Dobírali by si tě. Potřebuješ mé dotyky, můj soucit. Rozumím lidem jako nikdo jiný a dokážu tě připravit na to, co přijde, na nabídku, která se nedá odmítnout."

Pomalu se narovnal a podíval se na ni. Rozkošnější dívku v životě neviděl, mohlo jí být stejně dobře patnáct jako pětadvacet, měla chápavý výraz a dlouhé zlaté vlasy.

„Jsi krásná," řekl jí.

„Zajali Clarissu," odtušila. „I malého Webstera. Je mi to líto. Víme, jak moc je miluješ. Řekl nám to Demaris Coligan."

„Zajali?"

„Jsou v bezpečí. Neposedli je. Dětem a ženám se tu neubližuje. Al přijímá do Organizace i živé. Mají tu nezastupitelné místo, Kingsley. Můžeš si ho zasloužit."

Snažil se vybavit si, kdo je Al. Obtloustlý mladík v šedém klobouku. „Zasloužit?"

„Ano. Tvá žena a syn mohou být navždy v bezpečí, nepoznají smrt, stáří, bolest. Takový dar jim můžeš dát.“

„Chci je vidět.“

„Můžeš.“ Políbila ho na čelo, měla suché drobné rty. „Jednou. Když uděláš, co po tobě chceme, vrátíš se k nim. Přísahám. Ne jako přítelkyně. Ne jako nepřítel. Jako člověk člověku.“

„Kdy? Kdy je můžu vidět?“

„Psst, Kingsley. Jsi moc unavený. Spi. Zaspi tu bolest. A až se probudíš, dozvíš se, jaký úžasný osud tě čeká.“

* * *

Moyo se díval, jak Ralph Hiltch odnáší z Exnallu v náručí dívku. Byl to klasický obrázek, hrdina zachraňuje pannu.

Ostatní těžkooděnci vůdce obklopili a v hloučku zmizeli v lese. Ne že by je pokroucené kmeny skryly smyslům posedlých; Ralphův vztek plál jasně jako maják.

Hněv agenta KVB Moya hluboce znepokojoval. Po dvou stoletích v nicotě si Moyo myslel, že už se nelekne žádné hrozby. Proto se podílel na plánu Anette Ekelundové, nehledě k tomu, jak strašný musel připadat živým. Posedlost, návrat do vesmíru, v nějž už nedoufal, mu poskytl nový, temnější pohled na všechno, čeho si dřív vážil – morálky, cti, slušnosti. Takový pohled ho přesvědčil, že se ho už netýká strach či starosti. Hiltch ale jeho přesvědčením otřásl. Moyo se možná vrátil ze záhrobí, ale rozhodně nemá jisté, že tu zůstane.

Když Ralph Hiltch zmizel z dohledu, dal se chlapec, kterého Moyo držel, do křiku a začal se zmítat. Bylo mu deset nebo jedenáct. V hlavě měl takovou hrůzu, že Moya skoro nakazil.

Moyo se zastyděl za to, co dělá. Stále na něj dotíraly duše ztracené v nicotě. Chtěly to, co on dostal, světlo a zvuky a pocity, jichž byl plný vesmír. Slibovaly mu věčnou poslušnost, když jim pomůže ven. Lichotily mu. Naléhaly. Vyhrožovaly.

Prosby nebraly konce. Sto miliard šeptajících hlasů snadno přehlušilo jeho křik.

Neměl na výběr. Dokud tu zbudou živí, budou se ho snažit zahnat zpátky do nicoty. Dokud budou na onom světě mrtví, budou škemrat o tělo. Byla to jednoduchá rovnice, obě strany se vykrátí. Pokud uposlechne.

Znovuzrodil se teprve před pár hodinami a už ztratil svobodnou volbu.

„Vidíte, co dokážeme?“ zvolala Anette Ekelundová. „Saldanové museli přistoupit na naše podmínky. Takovou máme moc. A v první řadě ji musíme upevnit. Všichni, kdo dostali přidělené vozidlo, odjedou hned, jak se žoldáci stáhnou. Nebude to trvat ani čtvrt hodiny, tak se připravte. Když dáme najevo nerozhodnost, smetou nás z orbity. Cítili jste Hiltchovy myšlenky a víte, že mluvím pravdu. Otevřte všechny rukojmí dalším duším. Potřebujeme, aby nás bylo co nejvíc. Nebude to jednoduché, ale musíme poloostrov posednout za pár dní. Pak budeme mít dost síly na odříznutí od nebe.“

Moyo automaticky zvedl hlavu. Nad špičkami stromů svítalo, nepřátelské hvězdy slábly. Nebe přesto zůstávalo prázdné jako sama nicota. Moyo po ničem netoužil víc než ho vymazat, zavřít, aby mu prázdno znovu nevysálo duši.

Všichni cítili stejnou touhu.

Ze zamyšlení ho vytrhlo sténání a křik. Posedlí tahali zajatce do domů. Nedomlouvali se, každý jednal za sebe, ale přesto měli všichni dojem, že musejí nezbytné mučení odbýt pod střechou, kde je neuvidí pozorovací družice. Zlomit lidského ducha je stejně soukromá záležitost jako sex.

„Jdeme,“ prohlásil Moyo. Zvedl chlapce jednou rukou a vrátil se do dřevěného bungalovu.

„Mamí,“ vříkalo dítě. „Maminko, pomoc!“ Dalo se do breku.

„Nevyváděj,“ řekl Moyo. „Nic ti neudělám.“ Nepomohlo to. Moyo došel až do obývacího pokoje a otevřel zadní dveře. Na zahradě nebyl jediný strom, jen udržovaný trávník. Dva

zahradničtí mechanoidi po něm zmateně pojížděli a dlouhými nůžkami vyrývali brázdy v zemi.

Moyo chlapce pustil. „Běž," pobídl ho. „Tak upaluj!"

Chlapec k němu zvedl čisté oči, nic nechápal. „Ale maminka…"

„Už tu není. Už není ani sama sebou. Tak utíkej. V lese jsou vojáci. Když si pospíšíš, ještě je najdeš. Postarají se o tebe. Běž." Zařval na něj hruběji, než chtěl. Chlapec se rychle rozhlédl po pokoji, pak vyskočil a rozběhl se k lesu.

Moyo počkal, než dítě zmizelo za živým plotem, a pak zavřel. Kdyby byl držel dospělého, nic by si nevyčítal, ale dítě… Ještě nepřestal být člověkem.

Z okna uviděl na ulici auta. Anette Ekelundová shromáždila nesourodý vozový park: moderní automobily, staré modely z různých světů i epoch, muzeální vojenské transportéry. Nějaký posedlý si dokonce vysnil parní traktor, hlučný a nespolehlivý stroj. Když se Moyo soustředil, dokázal pod přeludy rozpoznat skutečná auta a zemědělské stroje.

Doma na Koči Moyo vždycky snil o sportovním kupé, bitevní vose na čtyřech kolech, třikrát svižnější než povolená rychlost; nikdy si ale nenašetřil ani na zálohu. Teď mu stačí pomyslet a dostane ho. Deprimovalo ho to, kupé mělo kouzlo hlavně díky své nedosažitelnosti.

Dlouho jen tak stál u okna a přál rádoby dobyvatelům hodně štěstí. Přislíbil Anette Ekelundové pomoc, v noci zmučil pět obyvatel Exnallu. Ale teď, když všechno promyslel, pochopil, že v tom nedokáže pokračovat. Chlapec mu byl důkazem. V bleskové válce Anette Ekelundové by byl jen přítěží. Raději zůstane tady a bude udržovat oheň v krbu. Po válce si budou chtít odpočinout.

Snídaně byla… zajímavá. Tepelně indukční panel v kuchyni se zjančil, sotva ho zapnul. Tak na něj hleděl, dokud si přesně nevybavil starý grilový sporák, na kterém mu jako dítěti babička pekla ta nejlepší jídla. Indukční panel ztmavl, roztáhl se, splynul s kredencí ze žlutého kompozitu a už tu stál starý

sporák, pod plotnou i pod mřížkou sálalo dřevěné uhlí. Moyo se usmál a položil na plotnu měděnou konvici. Než se voda začala vařit, prohledal skříňky. Našel jen desítky pytlíků s moderní výživnou směsí bez nápadu. Hodil dva na pánev, poručil obalu, ať zmizí, a za chviličku už smažil slepičí vejce a pár plátků slaniny s kůží, jak ji měl rád. Pánev vesele zaprskala a konvice začala pískat.

Ledový pomerančový džus, křupavé müsli, slanina, vajíčka, párečky, ledvinky, celozrnný toast s máslem a marmeládou, navrch pár šálků pravého anglického čaje – skoro to stálo za dvě stě let čekání.

Když dojedl, předělal ubohé šaty Ebena Pavitta na drahý světle modrý oblek, jaký u nich na škole nosili bohatší posluchači posledního semestru. Spokojen otevřel hlavní dveře a vyšel na ulici.

Na Koči nikdy nestálo městečko jako Exnall. Moyo byl příjemně překvapen. Ze zpráv získal dojem, že světy Kuluského království jsou svázány ještě přísnějšími konvencemi než jeho vlastní japonská planeta. Exnall ale naprosto postrádal přesný plán. Moyo se procházel širokými ulicemi pod vzrostlými harandridy a prohlížel si útulné krámky, nablýskané kavárny, cukrárny a bary, úhledné parčíky, výstavní domy, sněhobílý dřevěný kostel s jasně červenou taškovou střechou.

Moyo nebyl na průzkumu nového bydliště sám. Po odchodu Anette Ekelundové zůstalo ve městě několik set lidí. Většina z nich se jako on jen procházela a vyhýbala ostatním. Všichni se styděli za to, co udělali, i za to, co museli udělat jiní, aby je navrátili na svět. Atmosféra připomínala pohřeb.

Lidé byli oblečení podle svých epoch a kultur, všechno slušní občané. Ti, kdo dávali přednost výstředním podobám, odešli s Anette Ekelundovou.

Moya potěšilo, že několik kaváren už má otevřeno. Posedlí majitelé důkladně odstranili moderní interiéry a nahradili je starší, tradičnější výzdobou (ve dvou případech retro-

futuristickou). Ulicí se linula vůně čerstvého pečiva, kávovary nadšeně bublaly. Pak našel stroj na koblihy. Ve výloze jedné kavárny stálo nádherné chromované zjevení se smaltovaným výrobním štítkem na vrchu a velikým kotlem plným těsta na začátku linky. Tryska tvarovala koblížky na železný pás, na něm putovaly do rozpáleného oleje. Z druhého konce padaly dozlatova upečené přímo na síto s moučkovým cukrem. Nádherně voněly ranním vzduchem. Moyo celou minutu tiskl nos na výlohu, koblihy před ním pochodovaly jako na přehlídce, elektrické motory bzučely a chrastily, pod fritovacím hrncem plály plynové hořáky. Nikdy by ho nenapadlo, že se v Konfederaci najde něco tak nádherně starobylého, tak prostého, a přitom složitého. Vešel do kavárny.

Nový majitel stál za pultem, proplešatělý mužík s šátkem kolem krku a pruhovanou zástěrou kolem pasu. Utěrkou leštil dřevěný bar. „Dobrýtro, vašnosto. Co pro vás můžu udělat?“

To je nesmysl, pomyslel si Moyo, oba jsme mrtví, zachránil nás nějaký podezřelý zázrak, a jeho zajímá, co chci k jídlu. Měli bychom se seznámit, zkusit pochopit, co se stalo, co to znamená pro vesmír. Pak si uvědomil, že kavárník je ještě nejistější než on, že se už nevydrží dlouho ovládat.

„Samozřejmě ochutnám vaši koblihu, vypadají neodolatelně. A neměl byste horkou čokoládu?“

Kavárník si oddechl, na čele se mu perlil pot. „Jistě, vašnosto.“ Sáhl za pult pro konvici a šálky.

„Myslíte, že Ekelundová vyhraje?“

„Ano. Vypadá to, že ví, co dělá. Slyšel jsem, že přišla z jiné hvězdy. Ta se vyzná.“

„Odkud jste vy?“

„Z Brugg, jednadvacáté století, vašnosto. Bruggy tehdy byly pěkné město.“

„To vám rád věřím.“

Majitel položil na pult vedle koblihy šálek horké čokolády. Co teď? přemýšlel Moyo. Naprosto netuším, jakou mu vyčarovat minci.

Celá situace byla čím dál absurdnější.

„Připíšu vám to k účtu, pane?“ nabídl se mužík.

„Děkuji.“ Vzal šálek a talířek. Rozhlédl se po interiéru. V kavárně seděli jen tři lidé. Mladý párek nevnímal okolní svět. „Mohu si přisednout?“ zeptal se Moyo třetího hosta, ženy před třicítkou. Nehalila se žádným přeludem, nechala obsazené tělo tak, jak bylo. Zvedla hlavu, na tvářích měla slzy.

„Jsem na odchodu,“ zamumlala.

„Prosím, zůstaňte.“ Sedl si k ní. „Musíme si promluvit. S nikým jsem nemluvil celá staletí.“ Sklopila oči. „Já vím.“

„Jsem Moyo.“

„Stephanie Ashová.“

„Moc mě těší, Stephanie. Nevím, co bych měl říct, jsem napůl nadšený a napůl znechucený.“

„Mě zabili,“ zašeptala. „On mě… Smál se, když to dělal, chechtal se, protože jsem křičela bolestí. Měl z toho radost.“ Zase se rozplakala.

„Promiňte.“

„Měla jsem tři děti, ještě malé, nejstaršímu bylo šest. Jaký asi měly život, když věděly, co se mi stalo? A Mark, můj manžel, jednou jsem ho snad zahlédla, dlouho potom, byl starý a zlomený.“

„To už je za námi, je to pryč,“ utěšoval ji. „Mě srazil autobus. V hlavním městě Koči je to vzácnost, podél silnic stály ploty a bezpečnostní systémy. Ale když je někdo hodně hloupý a opilý a kamarádi vás vyhecují, skočíte do vozovky dřív, než procesory zapnou brzdy. Jo, je to těžké, ale mně se to stalo. Na co jsem žil? Neměl jsem ženu ani děti, jen jsem zarmoutil rodiče. Vy jste něco měla, milující rodinu, děti, na které jste mohla být hrdá. Vzali vás rodině, to je ošklivé. Ale podívejte se na sebe teď, pořád je milujete. A vsadím se, že oni milují vás, ať jsou kdekoli. V porovnání se mnou jste bohatá, Stephanie. Prožila jste bohatý život.“

„Mám ho za sebou.“

„Ano. Ale všichni můžeme začít znovu. Nemůžete naříkat nad minulostí. Smutku je všude kolem dost a dost. Když začnete truchlit, už nepřestanete.“

„Já vím. Ale bude to chvíli trvat, Moyo. Stejně vám děkuji. Co jste byl zaživa, sociální pracovník?“

„Ne. Studoval jsem práva.“

„Takže jste byl mladý?“

„Dvaadvacet.“

„Mně bylo třicet dva.“

Moyo se zakousl do koblihy. Chutnala stejně dobře, jak vypadala. Usmál se a ukázal kavárníkovi vztyčený palec. „Budu sem chodit častěji.“

„Mně to připadá hloupé,“ svěřila se.

„Mně taky. Ale on tady našel svoje místo.“

„Jste si jistý, že jste studoval práva a ne filozofii?“

Usmál se na ni přes koblihu. „Takhle se mi líbíte. Nepouštějte se hned do velkých problémů, jen propadnete depresi. Začněte u drobností a dostanete až ke kvantové metafyzice.“

„V tom se nevyznám, dělala jsem jen učitelku ve školce. Milovala jsem děti.“

„To není málo, Stephanie.“

Opřela se a zvedla kávový šálek. „Tak co budeme dělat?“

„Obecně řečeno?“

„Sotva jsme se seznámili.“

„Obecně řečeno zkusíme žít tak, jak jsme vždycky chtěli. Každý den bude jako letní dovolená, můžeme zkusit, po čem jsme toužili.“

„Zatančit si v hotelu Rubix,“ řekla bez váhání. „Byl tam nádherný taneční sál, na pódium se vešel celý orchestr a z parketu byl výhled na jezero. Nikdy jsme se tam nedostali, i když mi to Mark často sliboval. Chtěla jsem si vzít červené šaty, on by měl večerní oblek.“

„To není špatný sen. Jste romantická, Stephanie.“

Začervenala se. „A co vy?“

„Ne, ne. Já mám obyčejné mužské sny. Tropické pláže a holky s dokonalou figurou, takové věci.“

„To vám nevěřím. Máte na víc. A já se vám svěřila.“

„No… Asi svahové létání. Na Koči to byl sport bohatých. Kluzák byl z jednomolekulové membrány, vážil sotva pět kilo, ale měl rozpětí přes pětadvacet metrů. Napřed jste si ale musela nechat vylepšit sítnicové implantáty a celou nanoniku, abyste viděla vzdušné proudy a odhadla jejich rychlost, prostě rentgenové vidění. Tak jste se mohla dostat skoro do stratosféry.

Letecké kluby pořádaly kurzy v půlce pohoří. Jednou jsem byl na závodech. Piloti seděli v aerodynamické bublině, křídla jsou tak tenká, že je nevidíte, dokud se na nich neodrazí slunce. Lyžovali na vzduchu, Stephanie, a vypadalo to jako ta nejsnadnější věc pod sluncem.“

„Myslím, že si na splnění svých snů ještě počkáme.“

„Ale jednou se nám splní. Až Anette Ekelundová dobude Mortonridge. Pak dokážeme všechno.“

„Ta ženská mě děsí. Když vyjednávala, musela jsem držet nějakého muže. Prosil a plakal. Dala jsem ho dál. Nedokázala jsem mu ublížit.“

„Já toho svého pustil.“

„Opravdu?“

„Byl to malý kluk. Myslím, že se dostal k vojákům. Aspoň doufám.“

„To od vás bylo hezké.“

„Jo. Tentokrát jsem si to mohl dovolit. Ale až na nás kněžna Saldanová pošle armádu, budu bojovat. Udělám cokoli, abych se udržel v tomhle těle.“

„Já slyším její hlas,“ řekla Stephanie. „Mám ji v hlavě, vyděšenou a ztracenou. Pořád pláče.“

„Ten můj se jmenuje Eben Pavitt, řádí jako čert. Ale taky se bojí.“

„Jsou stejně nesnesitelní jako duše v nicotě. Všichni po nás něco chtějí.“

„Nevšímejte si jich. Jde to. Proti nicotě je tady ráj.“

„Ne tak docela. Ale je to slušný první krok.“

Dopil čokoládu a usmál se. „Nechcete jít na procházku, podívat se po městě?“

„Ráda, Moyo. Děkuji.“

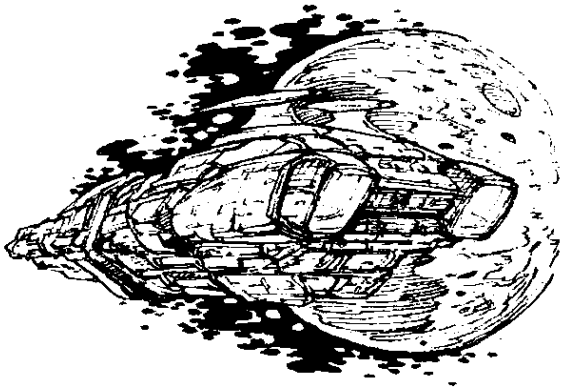

13

Konfederační informační služba byla založena za účelem pronikání do černých syndikátů výrobců antihmoty a likvidace jejich továren. S postupem času se její povinnosti rozšířily stejně jako akční rádius samotného Konfederačního loďstva. Když v čele KIS stanula admirálka Lalwaniová, jedním z hlavních úkolů služby bylo monitorovat, analyzovat a získávat nové zbrojní technologie vyvíjené vládami i astroinženýrskými firmami s důrazem na výzkum v tajných zařízeních. Vědci ve zbrojní laboratoři KIS byli tudíž stále připravení na nejrůznější nehody od epidemie nanonických virů po malý jaderný výbuch.

Do objektu vedl jen jeden vchod, dlouhá chodba vytesaná do skály, dvakrát zahnutá v pravém úhlu. Projel by jí velký kamion, nebo dokonce menší letoun. V chodbě stály troje dveře z dva metry tlustého karbotania posíleného generátory molekulárních vazeb. První a druhé mohly otevřít jen stráže zvenku, třetí ovládalo vedení laboratoře.

Od příletu Jacqueline Couteurové říkali obyvatelé výzkumnému komplexu „past na démony“.

Přiléhavá přezdívka, řekl si velící admirál Samual Alexandrovič, když před ním do skály se sykotem zajely třetí dveře. Za nimi výpravu armádních špiček čekal doktor Gilmore.

„Velice mě těší, že pro vás mám pro změnu jednu dobrou zprávu,“ spustil vědec cestou do oddělení biologických zbraní. „Všichni jsme slyšeli o Nové Kalifornii. Opravdu je vede Al Capone?“

„Nemáme žádný důkaz o opaku," řekla Lalwaniová. „Edenité v soustavě monitorují zpravodajské kanály. Capone má rád publikum, objíždí města jako středověký monarcha. Říká, že jde o lidské teplo. Nechal naživu množství reportérů, aby mohli o jeho výpravách referovat."

„A tenhle primitiv dokázal ovládnout jeden z našich nejrozvinutějších světů?" nevěřil doktor Gilmore. „Těžko tomu věřit."

„Nevěřte, že je primitiv," upozornila ho Lalwaniová. „Prověřili jsme si ho. Má imperátorské geny. Lidé jako on mají instinktivní schopnost formovat poslušné společenské struktury od pouličních gangů po státy. Naštěstí jsou vzácní a málokdy dostanou takovou moc, ale když už se někde objeví, musíme se mít na pozoru."

„I přesto…"

„Určitě má rádce zběhlé v moderní problematice. Obklopil se suitou, ale o moc se nerozdělí. Podle nás toho není psychologicky schopen. V tom může být jeho slabost, vezmeme-li v úvahu pouhé množství problémů, které musí řešit."

„Nová Kalifornie je zatím jediný známý svět, který úplně podlehl," řekl velící admirál. „Na dalších sedmnácti planetách probíhají boje. Zákonné vlády si naštěstí ve všech případech udržely kontrolu nad bojovými družicemi. Nejhorší ztráty máme mezi asteroidy, podle posledních odhadů jsme jich v Konfederaci ztratili přes sto dvacet. Když se jediný posedlý dostane do asteroidu, má téměř stoprocentní šanci na úspěch. V uzavřeném prostoru je těžké se jim ubránit. Další planety hlásí drobné problémy. Naše varování splnilo svůj účel. Mohlo to dopadnout daleko hůř."

„Teď musíme zajistit, aby se nikdo nepokoušel o hrdinské osvobozování," dodala Lalwaniová. „Málokterá místní armáda by na to měla sílu. Vojáci nakonec pokaždé skončili jako posedlí."

„Přesto se objeví politický tlak na loďstvo," poznamenal rozmrzele velící admirál. „Naším jediným úspěchem je zatím sestřelení Yaku v soustavě Khabrat. Prkotina. Teď hlavně potřebujeme nějakou zbraň, která posedlé vyřadí z boje. Buď to, nebo efektivní vymítací metodu. Nejraději obojí." Tázavě pohlédl na doktora Gilmora.

„To první bychom měli," prohlásil sebevědomě specialista na implantáty. Mezitím došli ke dveřím izolace a Gilmore je kódem otevřel.

Výzkumníci se činili. Velící admirál pohled do vyšetřovny nenesl nejlépe. Na jeho straně stály podél stěn řady přístrojů, laboranti a technici se nedokázali odtrhnout od výstupů AV-projektorů. U pultu panovala dělná atmosféra neosobní vědeckosti.

Samual Alexandrovič pochyboval, že by vědci dokázali k svému subjektu přistupovat jinak, přístroje jim slouží jako psychologická bariéra. K subjektu… hned si za to slovo v duchu vynadal. I když v aktivní vojenské službě viděl daleko nelidštější zvěrstva než to, co na zajatkyni prováděli Gilmorovi laboranti.

S kapitánem Khannou po boku váhavě došel k dělicímu sklu a zatím přemýšlel, jestli má dát najevo znechucení nebo radost. Nakonec se spokojil se stejně nepřítomným výrazem, za jakým se skrývali všichni přítomní.

Na operačním lůžku ležela přivázaná nahá oholená Jacqueline Couteurová. Spíš přidrátovaná, opravil se velící admirál. Přes tělo se jí pnula kompozitová žebra a udržovala na rukou, na břiše a na stehnech dvojice elektrod; zpod kontaktů prýštila vodivá vazelína. Oběť sledovala čidla dvou mechanických paží připevněných ke stropu. Hlavu měla Jacqueline Couteurová přitaženou tak pevně k lůžku, že s ní nemohla pohnout ani o vlas. Z konečníku jí vedla podtlaková plastiková hadice, ve vagíně měla zavedenou cévku. Samual Alexandrovič se nemohl rozhodnout, jestli je to civilizovaná laskavost, nebo nejzazší ponížení.

Ne že by na tom Jacqueline Couteurové v tomhle stavu záleželo.

Všechny svaly v těle jí cukaly. Tvář měla staženou jako při deseti gé.

„Co to s ní vyvádíte?!“ zašeptal vyděšen Maynard Khanna.

Velící admirál si nevzpomínal, že by poručík v přítomnosti nadřízených kdy promluvil bez vyzvání.

„Neutralizujeme její útočný potenciál,“ odvětil spokojeně doktor Gilmore. „Hlášení z Lalonde se zmiňovalo i o tom, že Darcy a Lori přemohli posedlé elektřinou. Zkusili jsme to a zjistili, že proud funguje. Tak ho do ní pouštíme.“

„Bože na nebesích, to je…“ Kapitán byl znechucen.

Doktor Gilmore mu nevěnoval pozornost a dál mluvil výhradně na velícího admirála. „Potřebuje všechnu energistickou sílu, aby odvedla elektřinu. Experimentovali jsme s napětím, dokud jsme nedosáhli rovnováhy. Její fyziologické funkce pracují normálně, ale je naprosto neschopna narušovat skutečnost. Nedokáže měnit hmotu, vytvářet iluze nebo vysílat kulové blesky. Díky tomu ji můžeme bez problémů studovat, dokonce i přístroje se vrátily na pětaosmdesátiprocentní účinnost.“

„Tak na co jste přišli?“ zeptal se Samual Alexandrovič.

„Mějte, prosím, na paměti, že tu zkoumáme úplně nový obor.“

„Doktore,“ varoval ho velící admirál.

„Promiňte. Za prvé jsme vymysleli detekční metodu, která najde posedlé. Na těle mají slabý, ale neustálý statický náboj. Musí to být vedlejší účinek jejich spojení s oběma světy. Takový zkrat zřejmě vysvětluje, kde berou tolik energie.“

„Statický náboj?“ nevěřila Lalwaniová.

„Přesně tak, madam. Je to nádhera: detekční přístroje budou jednoduché, laciné, a když přestanou fungovat, je jasné, že se v blízkosti nachází posedlý. Když teď víme, co hledat, nebudou se moci schovat v davu.“

„Výtečně,“ pochválil ho velící admirál. „Tuto informaci musíme rozšířit stejně rychle jako první varování.“ Přešel ke sklu tak blízko, že ho zadýchal, a zapnul interkom. „Pamatujete se na mne?“ zeptal se.

Jacqueline Couteurová neodpověděla hned, a když konečně promluvila, bylo slyšet, že neovládá mluvidla ani hlasivky. „Známe vás, admirále.“

„Komunikuje se záhrobím?“ zeptal se rychle doktora Gilmora.

„Jistě vám to říct nemohu, pane admirále. Ale spíš ne. Pokud přeci, pak má jen slabý zbytkový kontakt s původním kontinuem. Jacqueline moc ráda dělá ramena a ‚my‘ zní hroziveji.“

„Pokud trpíte bolestí,“ řekl jí Samual Alexandrovič, „omlouvám se.“

„Až tu sračku dostanu do ruky, bude trpět tisíckrát tolik.“ Krvavýma očima ukázala na doktora Gilmora.

Odpověděl jí nejistým nadřazeným úsměvem.

„Kolik bolesti působíte původní duši ukradeného těla?“ kontroval velící admirál.

„Zásah.“

„Jak vidíte, něco jsme se o vás dozvěděli.“ Ukázal na hlavně čidel pod stropem. „Víme, co jste, víme něco i o utrpení, které vás čeká v nicotě, chápeme, proč se tlačíte na náš svět. Rád bych, kdybyste nám pomohla tento problém vyřešit. Nechci s vámi bojovat. Jsme koneckonců všichni lidé, i když v různých fázích existence.“

„Dáte nám těla? Úžasně velkorysé.“ Bůhvíjak se jí podařilo usmát, z koutku jí vytekla slina.

„Můžeme vám vystavět bitekové neuronové sítě. Poskytly by vám totéž, co lidské smysly. Pak byste mohli dostat umělé tělo, jako mají kosmonici.“

„Vy jste tak rozumný, admirále. Ale zapomínáte, že jsme lidi a chceme lidský život. Navěky. Posedlost je jen začátek.“

„Vaše cíle znám.“

„Chcete nám pomoct?“

„Ano.“

„Tak se zabijte. Připojte se k nám. Dejte se k vítězům, admirále.“

Samual Alexandrovič se naposledy podíval na zmučené roztřesené tělo a otočil se k oknu zády.

„Nám říká to samé,“ pravil napůl omluvně doktor Gilmore. „Pořád dokola.“

„Kolik z toho je pravda? Opravdu potřebují lidská těla? Pokud ne, mohli bychom je donutit ke kompromisu.“

„Ověřit to nebude snadné,“ řekl Euru. „Proud Jacqueline Couteurové brání využívat poruchu reality, ale výslech osobnosti je za daných okolností nemožný. Kdybychom jí zaváděli nanoniku do silného elektrického pole, mohli bychom jí nezvratně a masivně poškodit mozek.“

„Posedlí rozhodně dokáží přežít v prázdných nervových strukturách,“ připomněla Lalwaniová. „Lewis Sinclair posedl ostrov Pernik a máme potvrzeno, že duše obsadily i jestřáby na Valisku.“

„Fyzicky toho schopni jsou,“ připustil Euru, „ale tady jde spíš o psychologický problém. Jako bývalí lidé chtějí lidská těla. Znají je.“

„Dostaňte z ní co nejvíc, pokud to nebude znamenat ohrožení těla,“ poručil velící admirál. „Přišli jste na nějakou metodu, jak neutralizovat jejich schopnosti v boji?“

Doktor Gilmore ukázal na operační stůl. „Elektřinou, pane admirále. Dejte mariňákům do pušek šipky s elektronovou matricí a prostě do nich pusťte proud. Podobné zbraně se používaly od dvacátého do třiadvacátého století. Už máme prototyp jednoduché palné zbraně s dostřelem přes pět set metrů.“

Samual Alexandrovič nevěděl, jestli má vědci vynadat, nebo ho politovat. To je potíž s laboratorními poustevníky, znají jenom teorii a nepřemýšlejí, jak bude vynález fungovat v

poli. V časech Jacqueline Couteurové to asi bylo stejné, pomyslel si. „Jak daleko vrhají posedlí ten bílý oheň?“

„To je individuální.“

„Jak určíte napětí v projektilu? Někteří jsou silnější než Couteurová, někteří slabší.“

Gilmore pohlédl na Eurua.

„Regulace napětí představuje drobný problém,“ odvětil uhlazený černý Edenita. „Pracujeme na čidle, které z hrotu šipky změří sílu statického náboje cíle a podle ní určí energistickou obranu.“

„To půjde leda v laboratoři,“ prohlásil velící admirál. „V poli bych o tom značně pochyboval. A i kdyby vaše střely zafungovaly, co si počneme se zajatci?“

„Strčíme je do stáze,“ odpověděl bez váhání doktor Gilmore. „Tato metoda má stoprocentní úspěch. Použili ji na Ombeyi.“

„Ano,“ přitakal velící admirál, když si vzpomněl na záznam bitvy v lahůdkářství. „Ale za jakou cenu? Nechci vám rýpat do výzkumného procesu, ale měl byste si vzít jako poradce nějakého zkušeného vojáka. I kdybych uvěřil, že vaše omračovací puška neselže, budeme potřebovat dva až tři vojáky na jednoho posedlého. Než ho strčí do stáze, zbylí posedlí zaberou dalších pět těl. S takovým poměrem nemůžeme vyhrát. Musíme vymyslet velkou zbraň, která jedinou ranou vyžene mrtvou duši ze zabraného těla, a přitom mu neublíží. Zvládne to elektřina? Nedá se prostě zvyšovat napětí, dokud duše neuteče?“

„Ne, pane admirále,“ odvětil Euru. „Už jsme to na ní zkusili. Potřebné napětí by tělo zničilo. Museli jsme pak na pár hodin vypnout proud, aby se vyléčila.“

„A co jiné metody?“

„Jistě na nějaké přijdeme, pane admirále,“ ujišťoval doktor Gilmore. „Ale potřebujeme ji ještě zkoumat. Máme žalostně málo údajů. Konečným cílem samozřejmě zůstává odříznutí našeho vesmíru od jejich. Bohužel jsme ještě nenašli místo

zkratu. Tady v laboratoři máme nejjemnější přístroje na měření gravitonické distorze, ale přesto jsme v ní ani v jejím okolí nezaznamenali žádnou fluktuaci časoprostoru. Což znamená, že se duše nevracejí červí dírou.“

„Přinejmenším ne takovou, jak je známe,“ upřesnil Euru. „Ale vzhledem k přítomnosti posedlých je zřejmě veškerá naše kvantová kosmologie žalostně nedokonalá. I když cestujeme rychleji než světlo, nejsme tak geniální, jak jsme si mysleli.“

* * *

Quinnovi nějakou dobu trvalo předělat můstek lodi Tantu. Netrápil ho ani tak jeho vzhled; fregata byla stavěná na velké přetížení a ovládací prvky měla patřičně očesané. Quinnovi se líbil dojem síly a podpořil ho jen několika černými basreliéfy, které podle něj patřily do hlavní svatyně Bratra Božího. Osvětlení ztlumil na karmínový šerosvit.

Nevyhovovaly mu ale informace, které dostával, nebo spíš jejich nedostatek. Neměl nervovou nanoniku, stejně by mu nefungovala. Což znamenalo, že nevěděl, co se děje venku. Přestože byla loď vybavena nejlepšími čidly, Quinn zůstával slepý, neschopen reagovat, rozhodovat. Podívat se ven byl jeho hlavní cíl.

Posednutí dvacetičlenné posádky zabralo po příletu sotva dvacet minut. Uvedení posedlých do sekty trvalo další hodinu. Třikrát musel duši zničit i s tělem. Z takového plýtvání neměl radost.

Ostatní se snažili dělat, co mu na očích viděli. Přidělávali na pulty holomonitory, přepisovali programy, aby procesory interpretovaly vnější realitu co nejjednodušeji. Teprve pak Quinn nařídil opustit norfolkskou orbitu.

Uvelebil se v královském sametovém křesle a odpočítal start. Dvacet vteřin po skoku mu holomonitor ukázal malou červenou pyramidu. Symbol zastupoval jedinou loď, kterou za nimi admirálka poslala. Podle měřítka byla tři tisíce kilometrů daleko.

„Jak jim utečeme?“ zeptal se Quinn Bajana.

Bajan posedl tělo původního kapitána, z nicoty do něj přišel jako třetí duše. Quinn nebyl s prvními dvěma spokojen, obě patřily středověkým mrtvým. Potřeboval někoho s technickým zázemím, někoho, kdo porozumí množství dat v kapitánově mysli. Fúzní elektrárenský technik Bajan zemřel jen před dvěma sty lety a díky tomu rozuměl mezihvězdné dopravě. Také byl slaboch a hned přistoupil na učení sekty. Quinn stejně nestál o silné osobnosti.

Bajan sevřel pěsti, aby ukázal, jak tlačí na zajatou mysl kapitána. „Následné skoky. Loď to zvládne. Tak je setřeseme.“

„Udělej to,“ nařídil mu Quinn.

O tři skoky později a sedm světelných let dál už byli sami. Čtyři dny nato skočili do bezpečnostního pásu planety Země.

„A jsme doma,“ zasmál se Quinn. Optické senzory mu ukázaly noční stranu Země, olověný srpek pomalu narůstai. Na kontinentech plály hvězdy první velikosti; archologie okázale plýtvaly elektřinou na veřejné osvětlení, mrakodrapy, stadiony, parky, vozidla a průmyslové zóny. Vysoko nad rovníkem jiskřil prstenec kolem celého světa.

„Bratře Boží, to je nádhera,“ řekl Quinn. Když ho vezli z Brazílie na oběžnou dráhu, tenhle výhled mu nedopřáli. Ve výtahu nebyla okna, deportům nebyl dopřán výhled ani z orbitální stanice. Prožil na Zemi celý život, ale nikdy ji neviděl, ne tak, jak by měl. Nádhernou a zoufale křehkou.

V duchu viděl, jak zářivá světla v bolestech zhasínají jedno po druhém, příliv hrůzy a beznaděje. Pak se natáhne do vesmíru, zničí O’Neillovo mračno se vší jeho mocí. Kolem Země nezůstane jediné světlo, ani jiskřička naděje. Jen nářek a Noc. A On.

Svět mu zakalily slzy radosti. Byl si naprosto jistý. Naprostá tma a Země v jejím středu, znásilněná, mrtvá, zmrzlá, pohřbená. „Je toto můj úkol, Pane? Je to tak?“ Taková zodpovědnost ho tížila.

Letový počítač zapískal na poplach.

Quinn, vytržený ze sna, křikl: „Co je?“ Musel si vytřít slzy z očí. Holomonitory byly plné červených pavučin a nesrozumitelných symbolů. Z krajů záběru se lodi do cesty hnalo pět oranžových vektorů. „Co se děje?“

„Jdou po nás,“ zařval Bajan. „Jsou to vojenské lodě. A zaměřují nás i obranné družice.“

„Myslel jsem si, že jsme v přidělené příletové zóně.“

„To jsme.“

„Tak co…“

„Prioritní hovor pro kapitána lodi Tantu z Obranného systému Centrvlády,“ ohlásil počítač.

Quinn zpražil reproduktor pohledem. Luskl prsty a ukázal na Bajana.

„Tady kapitán Mauer, velitel konfederační lodi Tantu,“ spustil Bajan. „Může mi někdo říct, co se děje?“

„Tady satelitní obrana, kapitáne. Nadatujte OOL kód lodi, prosím.“

„Jaký kód?“ zašeptal Bajan, naprosto zaskočen.

„Ví tady někdo, co to je?“ zavrčel Quinn. Tantu vyslala identifikační kódy, sotva vyskočila z červí díry.

„Nadatujte kód, kapitáne,“ opakovala hlídka.

Quinn si všiml, že na displeji přibyly další dvě útočné lodě. Zaměřily zbraně na Tantu.

„Počítači, skoč jeden světelný rok. Hned,“ poručil.

„To ne, čidla…“ zvolal Bajan.

Jeho námitka nic nezmohla. Letový počítač poslouchal výhradně Quinna.

Tantu skočila, horizont událostí čistě odřízl všechna čidla, která trčela z trupu. Šlo o základní senzory: lokátory hvězd, kamery, radary a komunikační antény.

Všech sedm vojenských lodí spatřilo v místě zmizení Tantu záblesk, jak se uhlíková tykadla proměnila v čirou energii. Z radioaktivní mlhy vylétly zbytky čidel.

Důstojník orbitální obrany nařídil dvěma torpédoborcům Tantu sledovat a tiše proklel velení, že mu nepřidělilo aspoň

jednoho sokola. Oběma adamitským lodím trvalo jedenáct minut, než se nasměrovaly do stejné červí díry. Všichni věděli, že to je příliš dlouho.

Kvílivé sirény na můstku Tantu přehlušily všechno ostatní. Holomonitory zčernaly, sotva se z vzorovacích uzlin uvolnil výboj energie, a teď se na nich pomalu objevovala schémata palubních systémů. Pozornosti se dožadovalo znepokojivé množství červených symbolů.

„Zhasněte ten kravál," zařval Quinn.

Bajan pospíšil splnit rozkaz, natáhl se po nejbližší klávesnici a začal hledat příslušný povel.

„Trup narušen na čtyřech místech," ohlásil Dwyer, jakmile sirény ztichly. Byl nejhorlivější z Quinnových čerstvých apoštolů, bývalý dealer nelegálních stimulačních programů, zavražděný ambicióznějším konkurentem. Quinnovi se výborně hodila jeho bezcitnost a hněv. Dwyer dokonce slyšel o sektách, občas jim dodával zboží. „Šest segmentů oslabeno."

„Co to kurva mělo znamenat? Stříleli po nás?" zeptal se Quinn.

„Ne," odpověděl Bajan. „Nemůžeš skočit s vystrčenými senzory, distorzní efekt zničí jakoukoli hmotu chycenou v poli. Naštěstí je to jen tenká slupka pár mikronů kolem trupu. Ale atomy se v ní mění přímo v energii. Většina se vyzáří ven, část ale zasáhne trup. To nás dostalo."

„Jaké je poškození?"

„Odešly jen záložní systémy," odvětil Dwyer. „A taky nám něco utíká, nejspíš dusík."

„Do prdele. Co uzliny? Můžeme zase skočit?"

„Dvě uzliny nefungují a tři další jsou oslabené. Ale měly by to zvládnout."

„Fajn. Počítači, skoč tři světelné roky."

Bajan polkl námitky. S hněvem a pohoršením ale nemohl nic dělat, Quinn je z něj jasně cítil.

„Počítači, skoč půl světelného roku."

Světla na můstku tentokrát skoro zhasla.

„Tak fajn," spustil Quinn, když pulty zase zalila krvavá záře. „Okamžitě chci na monitorech optický výstup. Chci vědět, kde jsme a jestli nás někdo sledoval. Dwyere, pusť se do toho."

„Bude to v pořádku, Quinne?" zeptal se Lawrence Dillon. Ani energistická iluze nezamaskovala studený pot na čele.

„Jistěže. Teď sklapni a nech mě přemýšlet." Pomalu se odpoutal z akceleračního křesla. Po špičkách přešel k Bajanovi. Černý hábit se kolem něj vinul jako pekelný kouř, kápě se stáhla, až mu úplně ukryla obličej. „Co to je," zašeptal hrozivě, „ten OOL kód."

„Nevím, Quinne, věř mi," zapřísahal se posedlý.

„Já vím, že to nevíš, pitomče. Ale kapitán to ví. Zmáčkni ho!"

„Jasně, Quinne, hned." Zavřel oči a zatlačil na kapitánovu mysl. „Je to Oprávnění ozbrojené lodě," řekl nakonec.

„Pokračuj," pobídl ho Quinn z hloubi kápě.

„Musí ho mít každá vojenská loď v dosahu Země. Mají na orbitě tolik továren a obydlených asteroidů, že se bojí i jednoho útočníka. Všichni kapitáni Konfederačního loďstva tedy mají OOL, aby prokázali, že mají zákonné právo nést výzbroj a že je kontroluje konfederační velení. Funguje to jako pojistka proti únosu."

„To tedy ano," poznamenal Quinn. „Ale my to měli obejít. Měls to vědět včas."

Všichni přítomní se dívali jinam, zabraní do práce na obnově senzorického pokrytí. Quinn se nad Bajanem tyčil jako veliký sup.

„Tenhle Mauer je drsňák, Quinne. Podvedl mě, to je všechno. Vypije si to, to ti slibuju. Světlonoš bude mít radost, jak na toho hajzla pustím svého hada."

„Není třeba," uklidnil ho Quinn.

Bajan si oddechl.

„Na jeho utrpení dohlédnu osobně."

„Ale… jak?"

Lawrence Dillon se do naprostého ticha zasmál. „Jdi pryč, Bajane, ty pitomečku," nařídil Quinn. „Zklamal jsi mě."

„Jak mám jít pryč?"

„Zmiz z těla, které jsem ti dal. Nezasloužíš si ho."

„Ne!" zavyl Bajan.

„Běž. Nebo tě strčím do stáze."

S posledním vzlykem Bajan opustil tělo a vrátil se do nicoty. Jeho duše hořce zaplakala.

Gurtan Mauer zakašlal, celý se třásl. Skočil z jedné noční můry do druhé. Můstek jeho lodi se proměnil v starobylou kryptu, technika trčela z ebenových desek, jako by sem ani nepatřila. Vedle jeho křesla stál mnich v černé kutně, tvář se mu skoro ztrácela ve stínu volné kápě. Na krku mu na dlouhém stříbrném řetězu visel obrácený krucifix; z nějakého záhadného důvodu opravdu visel a nepoletoval, jak by v beztíži měl.

„Nepostavil ses jen mně osobně," pravil Quinn. „To bych dokázal přijmout. Podvedl jsi ale samotného Božího Bratra. Už jsem měl přistávat na družici a zítra ráno líbat zem na úpatí orbitální věže. Mám zvěstovat učení Noci celému světu! A ty se mi sereš do poslání, kreténe. Taková nula!"

Na Mauerovi vzplála kombinéza. V beztíži modré plameny šlehaly na všechny strany, plazily se mu po trupu a po údech. Černá látka se odlupovala a odhalovala spálenou kůži. Větráky přepnuly na nejvyšší výkon, aby co nejrychleji vyčistily vzduch na můstku.

Quinn ignoroval kapitánův nářek. Láskyplně na dálku svlékl Lawrence.

Útlý mladík doplul doprostřed místnosti a zasněně se usmál na své nahé tělo. Dovolil Quinnovi, ať ho předělá, a vychrtlému čeledínovi narostly mohutné svaly. V barbarské zbroji z kožených pásků vypadal jako trpaslík kulturista.

Na kapitánovi dohořel oděv. Quinn mu mávnutím ruky zahojil rány, obnovil kůži, nehty i vlasy. Mauer byl hned jako nový.

„Teď ty," pobídl Quinn Lawrence s úchylným smíchem.

Šokovaný kapitán mohl jen v hrůze sledovat, jak k němu beztíží pluje zrůdně svalnatý jinoch s vyceněnými zuby.

* * *

Alkad Mzuová se přes letový počítač napojila na čidla lodi Samaku a zklamaně pohlédla na vygenerovaný obraz. Kvůli tomuhle jsme bojovali? Kvůli tomuhle zemřela planeta? Kvůli tomuhle? Matičko Boží!

Jako všechny lodě se i Samaku vynořila z červí díry bezpečných pět set tisíc kilometrů nad rovinou ekliptiky. Hvězda známá jako Tunja byla typu M-4, červený trpaslík. Ze vzdálenosti čtyřicet milionů kilometrů zářila jasně, ale rozhodně ne tak oslnivě jako typ G, slunce většiny terrakompatibilních planet. Alkad měla ze svého vyvýšeného stanoviště dojem, že trpaslíka obklopuje kotouč šedých částic široký dvě stě milionů kilometrů.

Vnitřní prstenec sahal do vzdálenosti tří milionů kilometrů od hvězdy, byl jen řídce obydlený a nehostinný. Sluneční vítr z něj už dávno vymetl všechny drobnější částice a nepřetržitý žár vyhladil převrácené strany větších asteroidů do vysokého lesku. Roztavené plochy žhnuly jako uhlíky vymrštěné z žároviště trpaslíka. O kus dál už byly částice matnější a postupně houstly až do podoby šedivé mlhy. Jednolitou plochu oživovaly miliardy špičatých stínů vržených většími planetkami.

V takovém prostředí se nemohla vyvinout žádná terrakompatibilní planeta. Soustava byla pustá až na jediného plynového obra, Duidu, na orbitě sto dvacet osm milionů kilometrů nad hvězdou. Duidu obíhalo několik mladých edenitských habitatů, ale jinak lidé obývali hlavně vnější prstenec.

Kotouč takové hustoty se většinou vyskytuje kolem čerstvě narozené hvězdy, ale Tunja měla dobré tři miliardy let. Konfederační planetologové předpokládali, že prstence vznikly z nezvykle divoké srážky planety a obrovského mezihvězdného

meteoritu. Jejich teorie rozhodně vysvětlovala existenci samotných Dorad, tří set osmdesáti sedmi velkých kovových asteroidů. Dvě třetiny z nich byly zhruba kulové, což ukazovalo na původ v roztaveném planetárním jádru. Ať už ale Dorady vznikly jakkoli, mohutný zdroj čisté rudy představoval nesmírné bohatství. Tak veliké, že pro něj stojí za to rozpoutat válku.

„Letový provoz na Ayacuchu nám odmítá povolit přistání," oznámil kapitán Randol. „Říkají, že Dorady nepřijímají civilní lety a že se musíme vrátit."

Alkad se odpojila od optického výstupu a podívala se po můstku. Randol se tvářil omluvně.

„Pamatujete něco podobného?"

„Ne. Ne že bych už někdy letěl na Dorady, ale o ničem takovém jsem ani neslyšel."

Nečekala jsem přece tak dlouho a nedostala jsem se tak daleko, aby mě odpálkoval nějaký pitomý byrokrat, pomyslela si Alkad. „Promluvím s nimi."

Randol mávl rukou, že je mu to jedno. Letový počítač Samaku otevřel kanál na řízení letového provozu.

„Tady imigrační úředník Mabaki, jak vám mohu pomoci?"

„Jsem Daphine Kigaová," nadatovala Alkad. Ignorovala Randolův tázavý pohled. „Občanka Doradského společenství. Chci přistát. Nevím, co je na tom za problém."

„Za běžných okolností žádný. Vy jste neslyšeli varování Konfederačního sněmu?"

„Ne."

„Už rozumím. Okamžik, nadatuji vám ho."

Alkad i celá posádka si pustili záznam a chvíli zamlkle seděli. Spíš než překvapení nebo nedůvěru cítila vztek. Vztek, že to stalo zrovna teď. Vztek, že je její mise v ohrožení. Matička Boží musela nebohé Garissany dávno opustit, když jim do cesty klade tolik žalu.

„Stejně bych ráda přistála," nadatovala po chvíli.

„To není možné," odvětil Mabaki. „Promiňte."

„Na asteroid vstoupím sama. I kdybych byla posedlá, nemohu vás ohrozit. A nechám se dobrovolně prověřit, zpráva hovoří o tom, že v okolí posedlých selhává elektronika. Mělo by to jít snadno.“

„Je mi líto, ale nemůžeme to riskovat.“

„Kolik vám je let, pane Mabaki?“

„Promiňte?“

„Kolik vám je?“

„Máte nějaký důvod se mě na to ptát?“

„Mám.“

„Je mi dvacet šest.“

„Opravdu? Tak vidíte, pane Mabaki, mně je šedesát tři.“

„Opravdu?“

Alkad vzdychla. Co se dnes mládež na Doradách učí? Copak nevědí nic o své tragické minulosti? „To znamená, že jsem utekla z Garissy. Přežila jsem genocidu, pane Mabaki. Kdyby chtěla Bohorodička dopustit mou smrt, udělala by to tehdy. Teď je ze mne jen stařena, která chce domů. Opravdu to nedokážete pochopit?“

„Je mi líto, vážně. Ale nesmí tu přistát žádná civilní loď.“

Co když se tam opravdu nedostanu? V Naroku čekají agenti, tam se vrátit nemohu. Možná mě vezme na milost vévodkyně z Trosek. Tak se vyhnu výslechu osobnosti nebo popravě, ale jinak bude po všem: po Alchymistovi, po spravedlnosti.

Vybavila si Peterovu tvář, jak ji viděla naposled, pokrytou nanonickými obklady, ale plnou důvěry. To rozhodlo; závisí na ní příliš mnoho lidí, těch pár drahých známých, kteří o její misi vědí, i miliony v blažené neznalosti.

„Pane Mabaki.“

„Ano?“

„Až bude po krizi, vrátím se domů, že ano?“

„Rád vaší lodi osobně udělím povolení k přistání.“

„Výborně, protože to bude poslední úřední rozhodnutí vaší kariéry. Jakmile se vrátím, hned navštívím svého přítele Ikelu a

řeknu mu, čím jsem kvůli vám musela projít.“ Zatajila dech, připadala si jako ve stázi. Vrhla do neznáma jediné jméno, které by snad mohlo zapůsobit. Panno Marie, ať to pomůže.

Kapitán Randol se hřmotně zasmál. „Nevím, co jste udělala, Alkad,“ zvolal, „ale právě jsme dostali povolení k přistání a příletový vektor.“

* * *

André Duchamp měl dost času si přiznat, že na dolní palubě to už nikdy nebude jako kdysi. Erick a posedlí způsobili nedozírné škody nejen na přechodové komoře, ale na celé lodi.

Obslužná paluba pod vstupní halou byla ve stejně politováníhodném stavu. A raketoplán už nepůjde opravit. Přistávací klepeta ho nezachytila správně, a tak sebou letoun mlel v hangáru po celou dobu akcelerace. Po celé délce trupu popraskaly nosníky.

André neměl na zaplacení ani poloviny oprav, natožpak na nový raketoplán. Ne, pokud nepodepíše další žoldáckou smlouvu, a do toho se mu po lalondských zkušenostech moc nechtělo. Na takové skopičiny jsem moc starý, pomyslel si, kdyby byla na světě spravedlnost, už bych měl dávno vyděláno na důchod. Nebýt těch anglánských kartelů, taky bych měl.

Vztek mu dal sílu uštípnout poslední závlačku na ventilačním kompletu; umělohmotná hvězdička praskla a rozlétla se na tisíc střípků. Plastik zasažený bílým ohněm a posléze týden vystavený mrazivému vakuu zkřehl a ztratil veškerou pružnost.

„Pomoz mi s tím, Desmonde,“ nadatoval. V hale vypnuli systém podpory života, aby ho mohli rozebrat, a tak museli pracovat v SII skafandrech. Nehybný vzduch se nedal dýchat. Těla už vyhodili, ale cestou z Lalonde stěny nasákly jejich pachem.

Desmond přestal ladit termostat a přelétl ke kapitánovi. Vytáhli válcovou ventilační jednotku z potrubí. Byla plná kusů hadru a izolační pěny. André zahrabal mezi lopatkami

šroubovákem a vylovil pár cárů tkaniny. Jako můry mezi nimi vzlétly vločky zaschlé krve.

„*Merde*. Musíme ho úplně rozebrat a umýt."

„André, tenhle větrák nemá cenu spravovat. Když Erick vypustil atmosféru, motor málem vyhořel. Nedokážeš si představit, co tam při přepětí ještě povolilo."

„Všechny systémy na lodi jsou stavěný na přetížení. Tenhle motor vydrží stovku zkratů."

„To ano, ale KVA…"

„K čertu s nimi, s byrokraty. O lítání nevědí ani prd."

„Některé systémy bys neměl riskovat."

„Zapomínáš, Desmonde, že tohle je moje loď, moje živobytí. Myslíš, že bych riskoval život?"

„Myslíš to, co z tvojí lodi zbylo?"

„Chceš mi naznačit, že můžu za návrat mrtvých? Možná je taky moje chyba, že Země umřela a Meridiánská flotila se nikdy nevrátila."

„Ty jsi kapitán, tys nás vzal na Lalonde."

„Pod legitimní vládní smlouvou. Byly to poctivý peníze."

„Nikdy jsi nenaletěl?"

André nestačil odpovědět, protože na přechodovou palubu slezla ze stropu Madeleine. „Poslyšte, vy dva, viděla jsem… Fuj!" Přitiskla si ruku na nos a na ústa, do očí jí vhrkly slzy. O palubu výš zahoukala siréna chemický poplach. Stropní průlez sám zajel. „Proboha, to jste tu ještě nevyvětrali?"

„*Non,*" nadatoval André.

„To je jedno. Poslouchejte, právě jsem viděla Harryho Levina. Seděl na baru v druhém obytném patře. Hned jsem vypadla a jsem si vcelku jistá, že si mě nevšimnul."

„*Merde!*" André se přes lodní počítač napojil na seznam letové kontroly a zadal hledaný název. O dvě vteřiny později mu úřední procesor potvrdil, že na asteroidu už dva dny kotví Dechal. Duchampův skafandr musel nárazově zvýšit propustnost, aby odvedl všechen pot. „Musíme zmizet. Hned."

„Bez šance," opáčila Madeleine. „Přístavní kontrola nás nenechá ani odpojit hadice, natožpak odstartovat. Platí zákaz civilních letů."

„Kapitán má pravdu, Madeleine," nadatoval Desmond. „Jsme tu jenom tři. Rawandova posádka nás zmastí. Musíme zmizet."

„Čtyři!" procedila přes zuby. „Jsme čtyři… Pro rány Boží, půjdou po Erickovi!"

Erickovi začala ve vnitřním uchu kolovat tekutina a vysílat mu do spícího mozku jemné impulzy. Pohyb byl tak plynulý a nenápadný, že ho neprobudil. To až pozorný monitorovací program nervové nanoniky si všiml, že pohyb odpovídá neustálému zrychlení. Erickovým tělem někdo pohybuje. Monitorovací program spustil aktivační režim.

Erick se probral a do hlavy mu hned vpadla schémata osobní situace. Nanonika na chvíli zablokovala nervy, aby sebou tělo při probuzení neškublo. Nechala mu i zavřená víčka, i když chtěl zjistit, co se k čertu děje.

Někde tiše předl motor. Na tvrdé podlaze klapaly kroky – naskočil rozpoznávací program – dvoje kroky a dvojí tichý dech. Rovnoměrnému pohybu kromě stálého tlaku ve vnitřním uchu nasvědčoval i neměnný proud světla přes víčka. Nanonika ukazovala na rychlost svižné chůze. Poloha těla horizontální: zůstal na lůžku.

Nadatoval tázací kód a dostal okamžitou odpověď od komunikačního procesoru. Automat se ohlásil jako monitorovací systém na chodbě v třetím patře nemocnice, patnáct metrů od chirurgického oddělení. Erick si vyžádal architekturu místní sítě a našel nejbližší bezpečnostní kameru. Připojil se na ni a uviděl sám sebe v posteli. Tlačila ho Madeleine a Desmond, motor byl vypnutý. Před nimi se otvíraly dveře do výtahu.

Erick vypnul nanonické bloky a otevřel oči. „Co to hergot vyvádíte?" nadatoval Desmondovi.

Desmond z něj viděl jen oči obklopené zelenými nanonickými obvazy. Omluvně se usmál. „Promiň, Ericku, nechtěli jsme tě budit, aby ses nelekl. Museli jsme tě dostat pryč.“

„Proč?“

„Kotví tady Dechal. Ale neměj strach, Hasan Rawand o nás snad neví. A ani se nedozví. André zpracovává svůj kontakt ve vládě, aby nás odsud dostal.“

„Pro jednou by se mohl trochu snažit,“ zamumlala Madeleine, když manévrovali s postelí do výtahu. „Tentokrát jde o krk i jemu, nejen nám.“

Erick se zkusil nadzdvihnout, ale obvazy ho držely, že stěží pohnul hlavou. „Ne. Nechte mě tady. Utečte.“

Madeleine ho něžně přimáčkla na lůžko, výtah se rozjel vzhůru. „Neblázni. Zabijou tě, když na tebe přijdou.“

„Všichni za jednoho,“ zadeklamoval Desmond. „Nenecháme tě v tom, Ericku.“

Erick nedokázal ani zasténat. Otevřel bezpečný kódovaný kanál do místní kanceláře Konfederačního loďstva. Okamžitě se ozvala poručice Li Chang.

„Musíte nás zastavit,“ datoval Erick. „Ti pitomci mě odtáhnou do vesmíru.“

„Dobře, jen žádnou paniku, zmobilizuji tajné agenty. V přístavu budeme včas.“

„Máme na věži nějaké lidi?“

„Ano, pane.“

„Okamžitě jednoho kontaktujte, ať Duchampovi zatrhne odlet. Chci, aby Villeneuvova pomsta zůstala dřepět na fleku.“

„Už na tom pracuji. Nemějte strach.“

Desmond a Madeleine únos zjevně naplánovali do nejmenších podrobností. Volili cesty, kde nikoho nepotkají. Střídali výtahy a pomalu se bludištěm propracovávali k ose otáčení. Když tíže spadla na sotva deset procent standardu, zvedli ho z postele a protáhli ho labyrintem servisních chodeb vyhloubených přímo do skály. Musela to být nepoužívaná síť,

protože tu fungovalo jen pár procesorů. Poručice Li Chang je sledovala jen s obtížemi.

Osmnáct minut po odchodu z chirurgie dorazili na začátek přístavní chodby. Cestou k prázdné dopravní kapsli si jich všimlo několik lidí.

„Jsme dvě minuty za vámi," nadatovala Li Chang. „Díky Bohu, že to brali oklikou, zdrželi jste se."

„A co povolení k odletu?"

„Bůh ví, jak to Duchamp udělal, ale komisař Ri Drak povolil Villeneuvově pomstě okamžitě opustit asteroid. Kancelář Konfederačního loďstva podala u vlády formální protest. Měli bychom získat čas, Ri Drakovi političtí protivníci z naší stížnosti vytěží, co půjde."

Dopravní kapsle je vzala až na molo Villeneuvovy pomsty. Byla to únavná cesta, tranzitní roury potřebovaly opravit stejně naléhavě jako většina přístavu. Kapsle sebou často škubala, vypadával pohon i osvětlení. Na několika křižovatkách úplně zaváhala, jako by řídicí počítač zabloudil.

„Můžeš se už trochu hýbat?" zeptala se Madeleine Ericka v naději, že beztíže mu uleví. Nesla dva pomocné moduly, které filtrovaly živné roztoky v nanonice a přidávaly do nich léčiva. Hadičky se jí omotávaly kolem nohou a zachytávaly se za výčnělky.

„Promiň, to těžko," nadatoval zpátky. Možná je o půl minuty zdrží.

Madeleine a Desmond se po sobě ztrápeně podívali a vytáhli Ericka z dopravní kapsle. Šestiúhelníkovou síť chodeb tvořil bílý kompozit, ošlapaný do zrzava miliony bot. Rovné řady madel podél stěn se už dávno utrhaly, po zábradlí zbyly jen šrouby. Posádkám kosmických lodí to nevadilo. Madeleine s Desmondem prostě udržovali Ericka v ose chodby a jen občas do něj strčili, když se blížil ke stěně.

Jakmile za ním zapadly dveře kapsle, ztratil Erick spojení s poručicí Li Chang. Zalitoval, že nemůže vzdychat. Copak v

téhle krysí díře nic nefunguje? Jeden lékařský modul varovně zapískal.

„Za chvíli to máš za sebou," uklidňovala ho Madeleine.

Erick rychle zamrkal, jiná možnost vyjádření mu nezbyla. Nasadili kvůli němu život a on je přitom udá v prvním civilizovaném přístavu. Ale zabíjel, aby je zachránil, a oni pak díky tomu mohli sami vraždit. Kdysi mu vstup do KIS připadal jako skvělý krok. Teď své marnivosti litoval.

Na stěně si všiml dvoucentimetrové vypálené skvrnky. Ať už ho upozornil instinkt nebo dobře napsaný program rozšířené senzorické analýzy, hlavní byl výsledek. Erick hned poznal, že místo je čerstvě spálené a že pod ním vede datová síť. Když přepnul na infračervené snímání, spálenina ještě svítila. Díky tepelnému spektru si všiml i dalších vypálených teček, všechny korespondovaly s křižovatkami datových cest.

„Madeleine, Desmonde, zastavte," nadatoval. „Někdo tu záměrně vyřadil síť."

Desmond se chytil šroubu a zastavil i Ericka. „Nemůžu se ani spojit s lodí," postěžoval si.

„Myslíš, že se dostali do obytných prostor?" zeptala se Madeleine. I ona si už všimla propálených panelů.

„Přes Duchampa se nedostanou, je paranoidní. Budeme mít štěstí, když otevře nám."

„Ale jsou ozbrojení, mohli se na loď prostřílet. A jsou před námi."

Desmond upřel zrak do zvlněné chodby, vyplašený a nejistý. Deset metrů před ním se cesta dělila do tří směrů, jedna chodba vedla přímo k Villeneuvově pomstě. Neslyšel nic než chrčení starých větráků.

„Vraťte se do dopravní kapsle," nadatoval Erick. „Tam funguje procesor, můžeme se spojit s lodí, i kdybychom museli volat přes vnější anténu."

„Dobrý nápad." Madeleine se zapřela nohama o šroub a strčila do Ericka. Desmond už plul kolem nich, pružný jako ryba. Když se otočila, uviděla na křižovatce stíny.

„Desmonde!“ Sáhla do vesty pro TIP pistoli. Zachytila loktem o stěnu a roztočila se. Jednou rukou šátrala po stěně, druhou bojovala s pouzdrem na zbraň. Nakopla Ericka a poslala ho na stěnu. Odrazil se, lékařské přístroje se rozlétly a beztíží zavlály hadičky.

Z chodby k lodi vyklouzl Shane Brandes, fúzní inženýr Dechalu. Na sobě měl měděný overal přístavního dělníka. Pár vteřin mu trvalo, než poznal zmatenou ženu čtyři metry před sebou. Zalapal po dechu.

„Ani se nehni, neřáde!“ zaječela Madeleine, napůl vyděšeně, napůl nadšeně. Konečně vyprostila pistoli a teď mířila na polekaného technika. Pořád se točila, což znamenalo, že musí pořád opravovat mušku. Do primárního módu nahrála hned pět různých bojových programů, takový zmatek měla v hlavě. Hned se jí vybavily útočné konfigurace bitevních vos. Soustředila se na smršť dat a přitom mířila na Brandese. Inženýr dal ruce vzhůru, i když to z pohledu Madeleine znamenalo dolů.

„Co mám dělat?“ křikla Madeleine na Desmonda. Zrovna měl plné ruce práce s Erickem.

„Miř na něj,“ odpověděl Desmond.

„Dobře.“ Stiskla pistoli, aby se jí tolik netřásla ruka, a roztáhla nohy. „Kolik vás tu je?“ vyslýchala Brandese.

„Jenom já.“

Madeleine konečně zkrotila splašené programy. Do očí jí vklouzl zářivý zaměřovací kříž. Namířila deset centimetrů od Brandesovy hlavy a vystřelila. Kompozit zasyčel, ze stěny se zvedl nezdravě hustý dým.

„Ježíši Kriste. Jenom já, přísahám! Měl jsem odpojit hadice a zlikvidovat síť, než…“

„Než co?“

Všichni už si posílili sluchovou nanoniku, a tak všichni slyšeli, jak se otvírají dveře přepravní kapsle.

Desmond okamžitě spustil taktický program a otevřel kódovaný kanál k Madeleine. Programy se spojily a

zkoordinovaly reakci. Desmond se otočil ke dveřím, jeho tipka opisovala hladký vějíř.

Když Hasan Rawand vyšel z výtahu, bujará nálada ho stimulovala lépe než zakázané programy. Představoval si, že je dravý pták na lovu bezmocných myší.

Nelítostná skutečnost ho ranila u srdce. Ještě když mu Desmond zamířil doprostřed čela, Hasan se vesele usmíval. Stafford Carlton a Harry Levine mu málem narazili do zad. Čtyři najatí žoldáci zareagovali rychleji a okamžitě sáhli po zbraních.

„Rawane, přeprogramoval jsem spoušť," oznámil Desmond. „Když mě zabijete, stejně zemřeš."

Kapitán Dechalu vztekle zaklel. Žoldáci se za ním těžko vešli do chodby. Kódovaná datová zpráva mu oznámila, že tři z nich už na Desmonda míří. Řekněte a my mu napřed vystřelíme pistoli. S jistotou.

Situace Hasanovi příliš neseděla. Podíval se na postavu zabalenou v zelené nanonice. „Je to ten, kdo si myslím?" zeptal se.

„Do toho ti nic není," odsekl Desmond. „Teď mě dobře poslouchejte. Nikdo se ani nehne. Jasný? Vyhneme se tak tragickým nehodám. Tohle je patová situace. Sledujete mě? Dneska nikdo nevyhraje a nikdo tu nebude střílet. Takže si dáme pohov, půjdeme každý svou cestou a kudlu si do zad vrazíme někdy příště."

„To mi nevoní," odtušil Hasan Rawand. „Nemám nic proti tobě, Lafoe, ani proti tobě, Madeleine. Chci vašeho kapitána a toho vrahouna Thakrara. Vy dva můžete jít. Nikdo vás nezastřelí."

„Nevíš ani hovno o tom, co máme za sebou," zařval vztekle Desmond. „Nevím, jak je to na tvojí lodi, Rawande, ale my kamaráda jen tak neopustíme."

„Nesmírně šlechetné," ušklíbl se Hasan.

„Tak fajn, teď ti povím, co se stane dál. My tři půjdeme na Villeneuvovu pomstu a pro jistotu s sebou vezmeme Brandese. Jediná chyba na vaší straně a Madeleine ho usmaží.“

Hasan se padoušsky zašklebil. „No a? Jako fúzní inženýr byl nula.“

„Rawande!“ zaječel Shane.

„Ty mě neser!“ okřikl ho Desmond.

„Stafforde, rozstřílej jednu z těch krabic, co jsou připojené k našemu příteli Erickovi,“ poručil Hasan.

Stafford Charlton se zasmál a pohnul maserovou pistolí. Lékařský modul zapraskal a z trhlin vystříkly tekutiny. Hadičky se utrhly, z odtavených konců prskaly roztoky.

Desmond neměl ani čas nadatovat rozkaz, spojené taktické programy zareagovaly samy. Madeleine ustřelila tepelným pulzem Brandesovi půl lýtka. Zařval bolestí a chytil se za zmrzačenou nohu. Nanonika mu rychle odpojila nervové dráhy a křik přešel v ublížené štkaní.

Hasan Rawand přimhouřil víčka, vylepšené sítnice zabraly celý výjev naráz. Nahrál do primárního módu program taktické analýzy a ten mu nabídl dvě možnosti: utéct, nebo začít střílet. Odhadované ztráty na jeho straně padesát procent včetně Shana. Když do programu zadal jako druhý cíl dobytí Villeneuvovy pomsty, software mu důrazně doporučil stáhnout se a přeskupit síly.

„Přisadíš, nebo vzdáš?“ zeptal se klidně Desmond.

Hasan ho probodl pohledem. Že mu zmařili plány, to překousnout dokázal, ale přejít i posměch, to je jiná.

Dveře přepravní kapsle se znovu otevřely. Do chodby vlétla koule velikosti mandarinky, ale oslepující jako slunce. Hasan Rawand a jeho komplicové jí byli nejblíž a dostali plný zásah fotonové kanonády. Dva žoldáci v záblesku přišli o sítnicové implantáty. Ostatním to připadalo, jako by se jim do očí a do mozku propaloval sálavý oheň. Instinkty v souladu se softwarem doporučily jednoznačnou obranu: stisknout víčka a zakrýt je rukama.

Na chodbu vyšli tři civilní agenti KIS a za nimi poručice Li Chang. Všichni měli skafandry a optická čidla na obojku jim kryly zvláštní filtry.

„Dostaňte se přes Rawandovy lidi a vemte Ericka," poručila Li Chang. Ze zásobníku na předloktí vypálila další kvasarový granát směrem k Desmondovi. Nedostal se k cíli, cestou ho zarazil jeden oslepený žoldák.

Najatí vojáci spojili bojové programy a zkoordinovali reakci. Řídicí a orientační programy jim pomohly podle paměti zaměřit přepravní kapsli a namířit na ni zbraně. Spustili palbu tepelných pulzů a maserových paprsků.

Většinu přímých zásahů rozptýlilo brnění konfederačních agentů. Kompozitové obložení stěn nebylo na střelbu stavěné. Z bílé hmoty vyšlehly plameny. Začal houkat požární poplach. Vzduch nasytil šedý dusivý plyn, na styku s ohněm se změnil v kapalinu a pokryl povrch nepropustnou vrstvou. Hasicí směs obalila i kvasarové granáty a utlumila jejich záři.

Agenti poručice Li Chang opětovali palbu a okamžitě zastřelili tři žoldáky. Jejich mrtvoly ale zablokovaly chodbu pro lidi i pro zbraně. Hasan za nimi rychle přeskupil síly.

Li Chang se prodrala šedivým plynem k prvnímu tělu. V silných neprůstřelných rukavicích se na chodbě neměla čeho chytit. Všechno bylo pokryté slizkou hasicí tekutinou. Do hrudi a do ramene ji zasáhly maserové paprsky. Viděla, jak podél výbojů kondenzuje požární plyn. Jeden agent jí s mrtvolou pomáhal. Ani společnými silami ale v beztíži moc nenadělali.

Od zbroje se jí odrazil tepelný pulz a sežehl kus mrtvého žoldáka. Šaty mrtvoly vzplály a natáhly do sebe hasicí plyn jako rosu.

Nervová nanonika musela Li Chang odpojit žaludek, aby se nepozvracela. „Střílejte rakety," nařídila a předala svým lidem palebné parametry. Z trubiček u pasu jí vystřelily centimetrové šipky, samonaváděcí torpéda s maličkým iontovým pohonem. Chytře obletěly mrtvé žoldáky a vyrazily chodbou dál.

Li Chang uslyšela rachot jako při ohňostroji. Elektronové hlavice všech maličkých raket explodovaly v rozmezí tří sekund. Za mrtvolami to modře blýskalo. Po stěnách se rozběhly vlnky purpurových jisker. Podtlak ji stáhl směrem ke zdroji rachotu a záblesků. Tři mrtvoly se daly do pohybu. Zazněla podtlaková siréna, výška tónu prudce klesala spolu s tlakem. Na všech stranách zajížděly hermetické dveře.

„Kapitáne Thakrare?“ nadatovala. „Pane, jste tam?“

Rozhrnula mrtvoly a uviděla, jakou spoušť šipky napáchaly. Kolem roztrhaných trupů Hasana Rawanda a jeho lodníků se vznášely oblaka rudých kapek. Šlo to těžko spočítat, ale nejspíš byli čtyři.

Do skulin ve stěně se cpaly cáry masa a vyletovaly do vakua. Li Chang zadržela dech – naprosto nesmyslně, protože jí brnění dodávalo kyslík z láhve – a vrhla se do krvavé smrště. Kdykoli jí hmatová čidla zbroje ohlásila na těle dotyk *předmětu,* škubla sebou hnusem.

Chodba za bojovou linií byla prázdná. Křižovatka zmizela za tlakovými dveřmi. Li Chang se k nim vrhla. Vichr utichal, z odříznuté sekce už zmizel skoro všechen vzduch.

Uprostřed poklopu uviděla malé kulaté okénko. Přitiskla k němu obojkové kamery, ale nespatřila nic než další kruhové dveře. Kapitán Thakrar a lodníci z Villeneuvovy pomsty se ztratili.

Tehdy se k houkání nejrůznějších poplašných zařízení přidal další zvuk, všeprostupující basové dunění. Světelné panely zablikaly a zhasly. Místo nich hned naskočila modrá záložní svítidla.

„Proboha, to ne,“ zašeptala v helmě. „Slíbila jsem mu, že ho zachráníme.“

Villeneuvova pomsta se zvedala z kolébky. André se od ní odpojil, ale bez pomoci věže nemohl odšroubovat ani pupeční hadice s palivem, vodou a plyny, natožpak chobot přechodové komory. Naskočily pomocné motory, generátory pálily vodík tak rychle, že skoro fúzoval. Loď zahalil oblak oslnivě

modrých iontů. Hadice a kabely se přetrhaly, do vakua vystříkla chladicí kapalina, voda i kryogenické palivo. Jakmile se loď zvedla nad kolíbku, vývod motoru přejel přístavní nosníky a za pár chvil je proměnil v kapky bílé oceli. Přechodový chobot byl pružný a nějakou dobu se natahoval, než praskl a uhodil do průlezu z chodby.

„Co to kurva vyvádíte, Duchampe?“ zařval na splašenou loď dispečer. „Okamžitě vypněte motor.“

Villeneuvova pomsta stoupala na sloupu zářivých iontů. Podél její dráhy se hroutila kostra přístavu.

André si jen matně uvědomoval, jakou škodu páchá. Pouhé řízení lodi si vyžádalo veškerou pozornost. Asteroid na něj zaměřil zbraně, ale André věděl, že nevystřelí, ne takhle blízko. Nařídil zavřít všechny otevřené průlezy.

Pod tlakem iontového pohonu nakonec povolil i prstenec obřích kryogenických nádrží na kraji přístavu. Došlo k řetězové reakci, kosmoport zahalila bílá pára a veliké kusy nosné konstrukce. Celá přistávací jáma se zhroutila, osa přístav stěží udržela ve stabilní poloze.

Tlaková vlna dostihla Villeneuvovu pomstu a trosky na několika místech prorazily trup. Loď prudce odskočila. Pak ji pohltil horizont událostí a vzápětí sám zmizel.

* * *

Gerald Skibbow už byl v salonku potřetí. Z prostorného půlkruhového pokoje vedly posuvné dveře na prostornou terasu s nádherným výhledem do biosférické jeskyně asteroidu. Přes mírumilovný dojem ležel salonek v srdci zabezpečeného armádního sanatoria, které bylo chráněno sice nenápadně, ale o to důkladněji. Pacienti mohli kamkoli a personál se s nimi nenuceně bavil. Měli si tu vybudovat sociální dovednosti, ať už byli obětí traumatu, stresu nebo přehnaně důkladného vyslýchání. V salonku mohl každý pobýt, jak dlouho chtěl, rozvalit se v křesle a vychutnávat si výhled, posvačit nebo si zahrát některou z prostinkých her na stolech.

Geraldu Skibbowovi se tu vůbec nelíbilo. Biosférická kaverna mu nic neříkala, stočená krajina ho znervózňovala a drahé moderní vybavení léčebny mu připomínalo archologii, z níž chtěl uniknout. Nestál o vzpomínky. Ve vzpomínkách žila jeho rodina. Už jen v nich.

Prvních pár dní po výslechu osobnosti prosil své mučitele na kolenou, aby mu ty vzpomínky vytáhli z hlavy nebo ho zabili. Nanonika mu zůstala v hlavě, stačí přece zmáčknout pár knoflíků a na všechno zapomene. Doktor Dobbs se ale shovívavě usmál a zavrtěl hlavou – chtějí ho přece vyléčit, ne ho dál trápit.

Gerald se naučil ten úsměv nenávidět, byl neoblomný. Odsoudil ho k životu mezi neskutečně příšernými vzpomínkami: savana, společná radost, únava po poctivé práci, krásné dny, poctivé úsilí. Prostě štěstí. A Gerald Skibbow věděl, že o to všechno přišel, že se to nikdy nevrátí. Přesvědčil sám sebe, že ho vědci kuluské armády vzpomínkami trestají za to, že hned nezarazil povstání deportů. Za co jiného by ho trestali? Kladou mu to za vinu a chtějí, aby si ji uvědomil. Vzpomínky mu ukazují, že nic nemá, za nic nestojí, že zklamal jediné lidi, které kdy miloval. Připomínají mu, že selhal.

Ostatní rány utržené po střetu s Jenny Harrisovou účinně vyléčila nanonika. Na hlavě měl čerstvé jizvy od chvíle, co se snažil vyškrábat si vzpomínky z mozku. Rozdrásal si kůži, aby se dostal k lebce, otevřel ji a konečně z ní vypustil svou ubohou rodinu. Silní zřízenci na něj ale skočili a neoblomný úsměv doktora Dobbse byl teď spíš smutný. Dostal uspávací léky a pár sezení, kde musel ležet na gauči a vykládat všem, jak se cítí. Nijak mu to nepomohlo. Jak by mohlo?

Gerald si sedl na vysokou židličku k baru a požádal o čaj. Číšník se usmál. „Jistě, pane. Dám vám i pár sušenek."

Čaj i sušenky dostal na tácku. Nalil si z konvičky do hrnku, opatrně, aby ho nerozlil. Poslední dobou je nějaký pomalý a špatně vidí. Všechno je ploché a nepřátelské, ale za to může spíš svět než on.

Opřel lokty o vyleštěný barový pult, vzal hrnek do obou rukou a usrkl. Prohlížel si ozdobné talíře, šálky a vázy ve vitríně za barem. Nijak ho nezajímaly, ale bylo to lepší než dostat závrať při pohledu ven. Když ho do salonku přivedli poprvé, zkusil skočit z terasy. Byla přece jen sto padesát metrů nad zemí. Dva pacienti se mu smáli, už když letěl přes zábradlí. Pod ním ho čekala síť. Když se přestala houpat, zřízenci ho vytáhli nahoru a doktor Dobbs se shovívavě usmál.

Na druhém konci baru běžely v holovizi zprávy (zřejmě cenzurované v zájmu pacientů). Gerald si o pár stoliček přesedl, aby slyšel komentář. Hlasatel byl pohledný prošedivělý muž a mluvil klidně a srozumitelně. A samozřejmě se usmíval. Místo něj se za chvíli objevil orbitální pohled na Ombey, kamera přiblížila kontinent Xingu. Mezi hnědí a zelení země zářil červený výběžek na jižním konci pevniny. Gerald vyrozuměl, že je to poslední anomálie na poloostrově Mortonridge. Bohužel způsobila, že nikdo nevěděl, co se děje dole. Zdroje Královského loďstva potvrdily, že jde o stejnou poruchu reality jako na laymilských záznamech, ale zdůraznily, že ať se dole děje cokoli, posedlí neunesou Ombey z našeho vesmíru. Na to jich prostě není dost a nemají dostatečnou sílu. Červený mrak se navíc zarazil na spálené hranici. Po dvou zásazích orbitálním laserem se stáhl za frontovou linii.

Znepokojivý záběr oblaku nahradily velké vládní budovy a důležití muži s kamennou tváří, neochotní odpovídat na otázky novinářů. Gerald reportáž nedokázal sledovat, zachytil jen tolik, že mortonridgeská krize bude „vyřešena“ a že se „provádějí jisté plány“.

Hlupáci. Jim to nedochází. Nepomohlo jim ani vysát všechny informace z jeho hlavy.

Napil se čaje a trochu se uklidnil. Když bude mít štěstí, posedlí zaútočí i na asteroid a nadobro ho zbaví tryznivých vzpomínek.

Následovala reportáž o včerejším narušení vesmírného prostoru posedlými krkavci. Do soustavy Ombey jich vletělo

pět, dva se zdrželi nad planetou a tři zbylí oblétli asteroidy. Zůstávali z dostřelu a skočili pryč, sotva se k nim rozlétly královské bitevní lodě. Zjevně měli za úkol vyslat senzorický záznam do všech komunikačních sítí, na které se byli schopni napojit.

Leonard DeVille ve zprávách prohlásil, že jde o nešťastnou záležitost, a vyjádřil naději, že lidé lacinou propagandu snadno prohlédnou. V každém případě, dodal pohrdavě, se díky karanténě stejně nikdo nedostane ven.

„Následuje krátký sestřih nahrávky," řekl pohledný hlasatel, „neboť nás vláda požádala, abychom ji nepouštěli celou."

Holomonitor ukázal nádhernou mladou dívku v téměř průhledném oblečení.

Gerald zamrkal. Před očima mu proběhly vzpomínky, obrázky daleko jasnější než holovizní zprávy. Minulost a současnost se svářily o jeho pozornost.

„Víte, určitě vám řeknou, že si tuhle nahrávku nesmíte pouštět," začala krasavice. „Budou to brát vážně, máma a táta…"

Její hlas: harmonie dávného štěstí. Geraldův hrnek spadl na bar a skutálel se na zem, čaj mu pocákal košili i kalhoty.

„…starší bratr, vláda. Nevím proč. Snad jen proto, že jsem posedlá…"

„Marie?" Hrdlo se mu tak stáhlo, že sotva sípal. Dva zřízenci se po sobě znepokojeně podívali.

„…zlý démon…"

„Marie." Oči měl najednou plné slz. „Proboha. Miláčku!"

Sanitáři vstali, jeden nadatoval do ústavní sítě poplach. Geralda si už začínali všímat i ostatní pacienti. Zase mu přeskočilo.

„Jsi živá!" Opřel se rukama o bar a zkusil ho přeskočit. „Marie!!!" Číšník se k němu rozběhl, ruku nataženou. „Marie! Miláčku, děťátko moje." Gerald se pořádně neorientoval, a tak se za barem složil na podlahu. Číšník přes něj zakopl a

bolestivě se uhodil o pult. Nataženou rukou srazil z police lavinu sklenic.

Gerald si vyklepal střepy z vlasů a zvedl hlavu. Marie se nad ním stále vznášela, stále se cudně culila. Na něj. Chce k tatínkovi.

„MARIE.“ Postavil se právě ve chvíli, kdy k baru dorazili oba zřízenci. První ho chytil za košili a odtáhl ho od holomonitoru. Gerald se na něj otočil, hotov postavit se všem protivenstvím, zařval a zaútočil pěstí. Zřízencův program boje beze zbraně stačil zareagovat na poslední chvíli. Svaly se stáhly na povel nanoniky a srazily ho stranou. Reakce přesto nebyla dost rychlá. Gerald sanitáře zasáhl ze strany do hlavy. Za dlouhých měsíců těžké fyzické práce mu narostly svaly. Zřízenec padl do náruče kolegy, oba na chvíli ztratili rovnováhu.

Pacienti začali Geralda povzbuzovat a jásat. Jeden zvedl květináč a hodil ho po nepozorné sestře. Zaječela siréna. Zaměstnanci tasili nervové rušičky.

„Marie! Děťátko, tady jsem.“ Gerald se konečně dostal k holomonitoru a vrhl se po hlavě proti tvrdému plastu. Rozbil si nos. Culila se a flirtovala jen pár centimetrů od něj, její tělo tvořily svíticí kuličky. „Marie! Pusť mě dovnitř, Marie.“ Začal do plastu bušit pěstí. „Marie!“

Zmizela. Místo ní se na Geralda usmíval pohledný hlasatel. Gerald vykřikl a pustil se do holomonitoru vší silou. „Marie. Vrať se. Vrať se ke mně.“ Po opálené tváři hlasatele stékala krev z Geraldových kloubů.

„Proboha,“ zavrčel první sanitář. Namířil na Geralda nervovou rušičku a vypálil. Gerald ztuhl, pak se celý roztřásl. S řevem se svalil na podlahu. Povedlo se mu ještě naposledy zasípat: „Marie,“ a pak ztratil vědomí.

14

Vzhledem ke stihomamu hojně rozšířenému mezi tranquillitskými plutokraty neměla zdravotnická zařízení nouzi o štědré příspěvky. Díky tomu, a v tomto případě více než vhodně, překypovala volnými lůžky a přístroji. Po dvaceti letech nedostatku pacientů bylo teď pediatrické oddělení Nemocnice prince Michaela nacpané k prasknutí. Proto bylo přes den na chodbách pořád až příliš živo.

Když přišla na návštěvu Ione, polovina lalondských dětí se za nesnesitelného řevu honila po postelích a po stolech. Hráli si na posedlé a na žoldáky, žoldáci pokaždé vyhráli. Obě skupiny se kolem Ione nevšímavě prohnaly, vůbec je nezajímala (tělesnou stráž seržantů nechala za dveřmi). Zato si jí záhy všiml doktor Giddings, primář pediatrie, a s hrůzou v očích se ji rozběhl uvítat. Nebylo mu ani třicet a ještě se nezbavil nervózních návyků nadaného vědce s rychlým služebním postupem. Měl kulatý obličej a vypadal jako kluk. Ione napadlo, jestli nemá plastiku, aby dětem připadal bližší, něco jako starší bratr.

„Moc se omlouvám, madam," vykoktal. „Nevěděli jsme, že přijdete." Zkusil si zapnout plášť, ale ruce se mu třásly. Všude po pokoji byla rozházená prostěradla a polštáře, mezi postelemi kolébavě chodily barevné panenky a smály se nebo opakovaly naučené hlášky. (Dětem asi nic neříkají, kde by se uprchlíci seznámili s nejnovějšími kreslenými postavičkami.)

„Myslím, že by si mě děti moc neoblíbily, kdyby kvůli mně musely uklízet," usmála se Ione. „Kromě toho je už pár dní pozoruji. Vlastně jsem se zašla jen ujistit, jak si zvykají."

Doktor Giddings na ni tázavě pohlédl a přičísl si zrzavé vlasy. „Ach tak, zvykají si výborně. Ale děti jde snadno uplatit. Jídlo, hračky, šaty, výlety do parku, nejrůznější hry v přírodě. To zabere pokaždé. Oni jsou tu na prázdninách v nebi."

„Nestýská se jim po domově?"

„Ani ne. Spíš po rodičích. Osiření samozřejmě představuje vážný psychologický problém." Rozpřáhl ruce. „Ale jak vidíte, nemají čas na smutek, na Lalonde si ani nevzpomenou. Menší si zvykají rychleji. Některé starší děti jsou svéhlavé a občas melancholické. Ale není to nic vážného. Ne v krátkodobé perspektivě."

„A v dlouhodobé?"

„Z dlouhodobého hlediska jim pomůže jen návrat na Lalonde a shledání s rodiči."

„To bude bohužel muset počkat. Ale staráte se o ně vzorně."

„Děkuji," zamumlal doktor Giddings.

„Nepotřebujete něco?" zeptala se Ione.

Lékař se zamračil. „No, z lékařského hlediska jsou děti zdravé, tedy kromě Shony a Frey, ale o ně se stará nanonika a do týdne by měly být v pořádku. Zbytek potřebuje rodinné prostředí. Kdybyste osobně oslovila potenciální pěstouny, jistě se nám přihlásí spousta dobrovolníků."

„Tranquillity poprosí všechny rodiny a zajistím, aby se to dostalo do zpráv."

Doktor Giddings se s úlevou usmál. „To je od vás velice laskavé, děkuji. Měli jsme strach, že nenajdeme dost pěstounských rodin, ale když se o to osobně postaráte…"

„Vynasnažím se. Nebude vám vadit, když se tu trošku porozhlédnu?"

„Rozhodně ne." Napolo se uklonil a napolo zhroutil.

Ione prošla uličkou mezi postelemi kolem nadšené tříleté holčičky, která tančila s velikou animatickou ropuchou v kanárkové vestě.

Dvě řady postelí svedly do uličky hotovou lavinu hraček. Stěny a nábytek pokrývaly holomorfní samolepky, z plochy vystupovaly jednoduché animované smyčky. Nejpopulárnější byl modrý rarach: pořád dokola se dloubal v nose a když šel někdo kolem, hodil po něm holografický sopel. Lékařské přístroje se skrývaly za stěnami a pod nočními stolky.

Na konci uličky vedly dveře do jídelny s jediným dlouhým stolem. Prohnutá stěna jídelny poskytovala panoramatický výhled na vnější plášť habitatu. Právě teď Tranquillity letěla nad noční stranou Mirchuska, ale prstence se třpytily jako drcené sklo. Falsia zářila akvamarínovou modří. Hvězdy pokračovaly po svých věčných drahách.

Jedna dívka si udělala u okna hnízdo z polštářů. Podle paměti místní nervové vrstvy tu už seděla několik hodin. Dělala to každý den.

Jak se jmenuje? zeptala se Ione.

Jay Hiltonová. Je mezi dětmi nejstarší, vede je. Patří k těm melancholickým, co o nich mluvil doktor Giddings.

„Ahoj, Jay."

„Já vás znám." Jay se zamračila. „Jste vévodkyně z Trosek."

„Tak tos mě dostala."

„Jo. Všichni mi říkali, že mám vlasy jako vy."

„Hm, mají skoro pravdu. Já si je ale nechávám narůst delší."

„Mě otec Horst ostříhal nakrátko."

„Ale pěkně."

„Jak jinak."

„Podle všeho se mu toho povedlo daleko víc než jen stříhat vlasy."

„Ano."

„Ty si s dětmi moc nehraješ, co?"

Jay pohrdlivě nakrčila nos. „To je pro malý."

„Takže se radši díváš ven?"

„Tak nějak. Nikdy jsem neviděla vesmír. Ne skutečný, jako tady. Myslela jsem si, že je prostě prázdný, ale tady je pořád na co koukat. Prstence a tak. I park je krásný. Celý habitat je nádherný.“

„Děkuji. Ale nebylo by ti v parku lépe? Je to zdravější než tu sedět celý den.“

„Asi.“

„Řekla jsem něco nevhod?“

„Ne. Jenom… Tady si připadám v bezpečí.“

„V bezpečí?“

„Ano. Cestou sem jsem si povídala s Kelly, byly jsme spolu už v raketoplánu. Pustila mi svoje nahrávky. Věděla jste, že se posedlí bojí vesmíru? Proto dělají ten červený mrak, aby neviděli hvězdy.“

„Ano, vzpomínám si na to.“

„Je vlastně divné, že se mrtví bojí tmy.“

„Díky Bohu, že mají strach aspoň z něčeho. Proto tady sedáváš?“

„Jo. Je to jako noc, tady jsem před nimi v bezpečí.“

„Jay, na Tranquillity nejsou žádní posedlí, přísahám.“

„To nemůžete odpřisáhnout. Nikdo to nemůže odpřisáhnout.“

„Dobrá. Tak na devadesát devět procent. Co ty na to?“

„Věřím vám,“ špitla Jay.

„Výborně. Určitě se ti stýská po rodině.“

„Po mámě. Letěly jsme na Lalonde, abychom rodině utekly.“

„Ach tak.“

„A stýská se mi po Drusille. To je má králice. A po Sangovi, koni pana Mananiho. Ale ten je stejně mrtvý. Quinn Dexter ho zastřelil.“ Úsměv se vytratil a Jay se rychle podívala na hvězdy.

Ione si ji chvíli prohlížela. Neměla dojem, že v tomto případě něco zmůže pěstounská rodina, Jay nepřijme náhražku.

Ale doktor Giddings mluvil o uplácení… „Ráda bych tě s někým seznámila. Budeš si s ní rozumět.“

„S kým?“ zeptala se Jay.

„S mojí kamarádkou, není obyčejná. Ale nechodí do hvězdodrapů, těžko by to šlo. Budeš ji muset navštívit v parku.“

„Musím počkat na otce Horsta. Obědváme spolu.“

„Jistě ti jednou odpustí. Necháme mu vzkaz.“

Jay se nemohla rozhodnout. „Snad jo. Stejně nevím, kam se poděl.“

Šel za tranquillitským biskupem, pomyslela si Ione, ale nahlas to neřekla.

* * *

„Zajímalo by mě, proč jste viděl démona červeného,“ zeptal se biskup na procházce po staromilských pozemcích kolem katedrály, plných stoletých živých plotů, růžových záhonů a kamenných jezírek. „Je to takové klasické. Těžko můžeme uvěřit, že Dante si opravdu prohlédl peklo.“

„Podle mě je v tomto případě démon příliš zjednodušené označení,“ odvětil otec Horst. „Nepochybuji, že šlo o jakousi duchovní entitu, ale když na ni teď myslím, byla spíš zvědavá než zlovolná.“

„Pozoruhodné. Setkat se tváří v tvář s tvorem z jiného světa. A říkáte, že se objevila poprvé ještě před černou mší?“

„Ano. Několik hodin před ní. Ale pak se jí rozhodně zúčastnila, tehdy začalo posedání.“

„Takže ta vaše entita sem vpustila mrtvé?“

„Nevím. Ale jinak by šlo o neuvěřitelnou shodu okolností.“

„Prapodivné.“

Horsta znepokojovalo, jak je biskup smutný. Joseph Saro nebyl suchý realista jako Horstův biskup v archologii, spíš bodrý uhlazený stařec. S černou vrásčitou tváří a bílým plnovousem vypadal jako ztělesněná důstojnost. Spíš vůdce lidu než kněz.

„Vaše milosti?“ pobídl ho Horst.

„Jen si pomyslete, že od poslední doby zázraků, kdy po Zemi chodil náš Pán, uplynulo dva tisíce šest set let. Jak jste již řekl, jsme daleko více uvyklí víře než zázračné skutečnosti. A najednou nás pohltila, byť ve velice temné podobě. Církev už nemusí učit a pak se modlit, aby k ní lidé nalezli cestu. Dnes stačí jen ukázat. Kdo popře, co sám vidí, byť je to zlé?“ Usmál se.

„Naše učení má na světě stále své místo,“ řekl Horst. „Víc než kdy dřív. Věřte mi, milosti, církev přetrvala věky, aby dnešní lidé slyšeli Kristovo poselství. Je to úžasný úspěch a měl by nás těšit. Tolik jsme toho přežili, rozkol zevnitř, útoky zvenku. Jen aby Jeho slovo zaznělo i v nejtemnější hodině.“

„Které slovo?“ opáčil tiše Joseph Saro. „Máme příliš mnoho historií, starých věrouk, nalezených svitků, revizionistických učení, Krista pacifistu, Krista válečníka. Kdo ví, co bylo skutečně řečeno, co evangelisté pozměnili kvůli Římu? Bylo to dávno.“

„Mýlíte se, milosti. Promiňte mi, ale přesné detaily tehdejších událostí nejsou relevantní. Stačí nám vědět, že žil. Nesli jsme Jeho slovo staletími, proto jsme přežili až dodnes. Kristus nám ukázal, že lidské srdce má důstojnost, že každému může být odpuštěno. Když si budeme věřit, nemůžeme selhat. A právě tuto sílu potřebujeme do boje s posedlými.“

„Jistě máte pravdu, jenže takové poselství působí, inu…“

„Příliš prostě? Je zásadní, a proto jednoduché. Proto přežilo.“

Joseph Saro poklepal Horsta po rameni. „Milý synu, závidím vám vaši víru. Kdybych ji měl, byl by můj úkol daleko snazší. Nepochybuji o existenci nesmrtelné duše, přestože bratři vědci se jistě budou pídit po nějakém kvantovém fantomu. Kdo ví, třeba ho i najdou. Když vysvětlí i duši, k čemu bude církev?“

„Étos církve se podle mne nezmění jen díky tomu, že se lépe poznáme. Kristova láska je pro nás stejně důležitá jako pro

miliardy věřících v zaostalejších časech. Jeho zvěst pozvedá ducha, ať už je duchem cokoli. Tím je Kristova zvěst důležitější. Tváří v tvář nicotě potřebujeme naději.“

„Ach, ano, nicota. Hotový očistec. Děsí lidi, Horste. Mne rozhodně.“

„Ale to by neměla, vaše milosti. Čeká nás víc než očistec. Daleko víc.“

„Propána, i tomu věříte?“

„Ano.“ Horst se pousmál, jako by si to sám uvědomil teprve teď. „Nemůžeme si vybírat, které části Kristova učení si ponecháme, jen ty pohodlné a útěšné. Především nám dal naději na spasení. Věřím v ni. Naprosto.“

„Takže nás čeká nebeské město?“

„V nějaké podobě jistě. Bezpečný přístav pro duše, které se dokáží smířit s novou existencí.“

„Mluvila některá navrácená duše o takovém místě?“

„Ne.“ Horst se usmál. „Žádat důkazy znamená ztrácet víru.“

Biskup se od srdce rozesmál. „Správně, synu. Nauč mistra, co kdysi sám učil. Výborně.“ Posmutněl. „Jak tedy vysvětlíte různá náboženství? Jejich miliony posmrtných světů, reinkarnaci a vývoj duše. Budete se nad tím muset zamyslet. Ostatní již jistě spekulují. Teď, když se prokázala duchovní existence člověka, čeká náboženství těžká zkouška. Co ostatní, kteří tvrdí, že jen jejich cesta vede k Bohu na nebesích? Co muslimové, hinduisté, buddhisté, sikhové, konfuciáni, šintoisté, kmeny Hvězdného mostu nebo všechny sekty?“

„Původ všech je totožný, to je hlavní. Představa, že jsme víc než maso a mysl. Lidé potřebují víru. Kdo věří v Boha, věří sám v sebe. Nad takový dar není.“

„Brodíme se kalnými vodami,“ zašeptal Joseph Saro. „A z vás, Horste, vyrostl muž jasného ducha. Jsem zahanben, dokonce z vás mám trochu strach. Musíte příští neděli kázat, přilákáte davy. Snadno můžete být prvním moderním evangelistou.“

„To ne, milosti. Jen jsem prošel uchem jehly. Pán mě zkoušel, jako bude zkoušet nás všechny. Vrátila se mi víra. Za to musím poděkovat posedlým.“ Bezmyšlenkovitě si prsty přejel po jizvách na krku, kde ho drásaly neviditelné prsty.

„Doufám, že pro mě Pán nemá tak těžkou zkoušku,“ pravil biskup. „Na to, co jste dokázal na Lalonde, jsem už moc starý a pohodlný. Samozřejmě jsem na vás hrdý. Oba jsme jasně novozákonní kněží, ale vy jste přesto dostal starozákonní zkoušku. Opravdu jste vymítal ďábla, synu?“

Horst se zazubil. „A vymýtil jsem ho.“

* * *

Kapitán Gurtan Mauer se ještě dávil, když za ním zaklaplo víko stázové komory a tma ho vytrhla z času. Mučení a obscénnosti možná zničily jeho důstojnost, důkazem bylo jeho ponížené škemrání a štkaní, ale stále byl naprosto při smyslech. Quinn měl v tomto ohledu jasno. Jen příčetní, rozumní lidé dokáží ocenit vlastní utrpení. Bolest a barbarství se tedy vždy zastavily kousek od okamžiku, kdy by bývalého kapitána Tantu dovedly do bezpečí šílenství. Takhle vydrží celé dny, dokonce týdny. A ve stázi počká, až na něj bude mít Quinn zase náladu, aby utrpení nepolevilo ani na chvíli.

Quinn se nad perspektivou pousmál. Změnil střih hábitu na praktičtější rozměry a odrazil se od paluby. Potřeboval trochu násilí, aby zapomněl na nedávné fiasko, na ponižující útěk. Na Gurtanu Mauerovi se báječně vybíjel vztek. Těžko mohl použít posádku; zbývalo jen patnáct členů a ty nemohl postrádat.

„Kam letíme, Quinne?“ zeptal se ho Lawrence Dillon cestou na můstek.

„Nejsem si jistý. Počítám, že o posedlých ví už většina Konfederace, pěkně nám zavařili.“ Protáhl se průlezem a podíval se po můstku, jak podřízení pracují.

„Už jsme skoro hotoví, Quinne,“ řekl Dwyer. „Tohle je bitevní loď a většina systémů má zálohu. Zase můžeme lítat.

Ale lidi poznají, že jsme koupili pár ran. Nemůžeme ven, abychom opravili trup. Skafandry na nás nefungují.“

„Jasně, Dwyere. Dobrá práce.“

Dwyer vycenil zuby.

Všichni čekali, až jim Quinn řekne, kam dál. Ale on to nevěděl. Chtěl na Zemi, ale to zřejmě nepůjde tak rychle. Byl to starý problém: zaútočit s armádou učedníků, nebo začít s rozkladem uvnitř. Po norfolkské nudě se těšil do akce. Na přímý útok ale nemá dost sil. Zemi by neporazilo ani Královské loďstvo z Kulu.

Potřebuje k Zemi přiletět na jiné lodi, na nějaké, která nezpůsobí takový povyk. Když se mu podaří přistát na orbitální základně, na planetu se už dostane. Tím si byl jistý.

Ale kde vzít jinou loď? O konfederačních světech toho věděl žalostně málo. Za dvacet let na Zemi potkal jediného člověka z jiného světa.

„Vida.“ Usmál se na Lawrence. „No jistě, kolega Bannethové.“

„Co?“

„Rozhodl jsem se, kam poletíme.“ Podíval se na kontrolky, palivo stačí na čtyři sta světelných let. To bohatě stačí. „Nyvan,“ prohlásil. „Letíme na Nyvan. Dwyere, propočítej dráhu.“

„Co je Nyvan?“ zeptal se Lawrence.

„Druhá planeta, která stála za osídlení. Z archologií tam všichni utíkali. Nevědí o nás.“

* * *

Nový Kong považovali jeho obyvatelé za nejkrásnější město v Konfederaci. Nikdo jim to raději nevymlouval.

Žádná adamitská společnost nedostala tolik peněz, jako když tu Richard Saldana vystoupil ze svého raketoplánu a (podle legendy) pravil: „Tuto stopu neodnese čas.“

Pokud to opravdu řekl, nemýlil se. Na hlavní město Kuluského království nikdo z návštěvníků nezapomněl. Hned

od počátku byla hlavním urbanistickým cílem krása, navíc značně okázalá. Městem nevedla jediná ulice, jen široké bulváry, zelené promenády a řeky (polovina z nich umělá). Veškerá motorová doprava jezdila pod zemí. Na všech křižovatkách stály sochy a pomníky, slavné dějiny království oslavovaly stovky uměleckých děl od monumentálních památníků po moderní plastiky.

Devatenáct milionů obyvatel zabíralo díky omezení hustoty osídlení přes pět set čtverečních kilometrů kolem náměstí První stopy. Vládní, soukromé i administrativní budovy patřily ke všem architektonickým stylům s výjimkou paneláků, programovatelného silikonu a kompozitových stavebnic (v Novém Kongu se všechno stavělo navěky). Sedmnáct katedrál soutěžilo o pozornost s novorománskými královskými úřady. Lesklé černé pyramidy byly stejně populární jako napoleonské činžáky se zastřešenými dvory. Sněhobílé domy nezapřely díky terasám vliv sira Christophera Wrena, zatímco drobnější vily tíhly spíše k dálněvýchodním vlivům.

Když nad věžemi prolétal Ralph Hiltch, bulváry profukoval chladný podzimní vítr. Málokdo si mohl dovolit podobný výhled z ptačí perspektivy. Civilní lety byly nad městem přísně zakázány, přelétat zástavbu mohla v naléhavých případech jen policie, sanitky, nejvyšší vládní činitelé a Saldanova rodina.

Ralph si nemohl přílet načasovat lépe. Stromy na promenádách, nábřežích, náměstích a v parcích začínaly žloutnout, v ostré záři slunce město kvetlo barvami. Tráva hnědla, v koutech se vršilo červené listí. Milion novokonžských mechanoidů spadané listí ignoroval čistě z estetických důvodů.

Dnes ale krásu města hatilo několik požárů. Když kolem jednoho prolétali, připojil se Ralph Hiltch k vnějším senzorům a přiblížil si hořící gotický hrad vystavěný z jantarového a fialkového skla. Kouř stoupal z rozbité vížky. V palácové síni ještě hořel oheň. Na trávníku před hradem stálo přes dvacet

policejních a vojenských letounů, nádvoří obsazovaly postavy v aktivním brnění.

Ralph si podobné výjevy dobře pamatoval. I když tady v Novém Kongu, v srdci království, je vidět nechtěl. Narodil se v knížectví Jerez a Kulu dnes navštívil poprvé. Musel si přiznat, že provinčního myšlení se už asi nezbaví. Nový Kong je hlavní město, nic by ho nemělo ohrozit, žádný útok, přímý ani podvratný. Jeho organizace mu měla zabránit, tajní agenti stáli v první linii obrany.

„Kolik útoků jste zaznamenali?“ zeptal se vojenského pilota.

„Už pár desítek. Není žádná sranda je pobít, to vám povím. Mariňáci museli párkrát požádat o palebnou podporu z orbity. Ale jedenáct hodin nemáme hlášený žádný další útok, díky Bohu. Takže jsme je asi dostali všechny. Ve městě platí stanné právo, silnice jsou zavřené a UI prohledávají síť. Posedlí se už nemají kam schovat a z Kulu rozhodně neutečou.“

„Vypadá to, že jste si s nimi poradili. Na Ombeyi jsme přijali stejná opatření.“

„Jo? A vybili jste je?“

„Skoro.“

Iontový kluzák zamířil k Apolónovu paláci. Ralphovi zabušilo srdce. Palác byl geograficky středem města a politicky srdcem mezihvězdné říše, domovem nejznámější rodiny v Konfederaci.

Apolónův palác byl sám o sobě městem, byť pod jednou střechou. Křídla se sbíhala pod rotundami a pagodami. Stavba časem pohltila i prostorné vily, zřejmě někdejší domovy vyšších dvořanů. Rodinná kaple byla větší než některé katedrály a rozhodně daleko krásnější.

Pod letounem se míhaly stovky zelených zahrad a nádvoří. Ralph nahrál do primárního módu slabý uklidňující program. Elektronicky se vzdělat na audienci u krále bylo zřejmě proti všem nepsaným zákonům dvorské etikety. Ale Ralph si teď nemůže dovolit nervové selhání, závisí na něm osud království.

Pod schůdky raketoplánu už čekalo osm ozbrojených příslušníků hvězdné pěchoty. Jejich kapitán srazil paty a zasalutoval Ralphovi.

„Promiňte, pane, ale musím vás požádat, abyste se nehýbal.“

Ralph si všiml, že na něj vojáci míří starodávnými puškami. „Samozřejmě.“ Od úst se mu kouřilo.

Kapitán dal signál jedné vojínce a ta k nim přistoupila s malým senzorem. Přiložila ho Ralphovi k čelu a pak k dlaním.

„Je čistý, pane,“ křikla.

„Výborně. Pane Hiltchi, nadatujte mi, prosím, své identifikační číslo agenta KVB a kód povolenky pro pohyb za stanného práva.“ Kapitán zvedl procesorový blok.

Ralph mu vyhověl.

„Děkuji, pane.“

Mariňáci si pověsili pušky na ramena. Ralph úlevou vzdychl, šťasten, že berou hrozbu posedlých tak vážně.

Z nedalekých dveří vystoupil vysoký muž středního věku a došel k nim. „Vítejte na Kulu, pane Hiltchi.“ Podal mu ruku.

O jeho saldanovské krvi nebylo pochyb. Byl vysoký, rovný a měl charakteristicky ohnutý nos. Potíž byla v tom, že Saldanů v průběhu generací značně přibylo. Ralph projel obraz nervovou nanonikou a v tajném souboru našel jméno: vévoda ze Salionu, předseda bezpečnostní komise Tajné rady, bratranec Alastaira II. Jeden z nejmocnější a nejnenápadnějších mužů v království.

„Děkuji, že jste mne přišel uvítat, pane.“

„Nemáte zač.“ Vzal Ralpha dveřmi do paláce. „Ze zprávy kněžny Kirsten jsme jasně vyrozuměli, že jste pro ni důležitý. Musím vyjádřit velkou úlevu nad tím, jak knížectví přežilo závažný útok posedlých. Ombey není tak vyvinutý jako jiné světy naší říše.“

„Cestou jsem zahlédl dým. Zdá se, že žádná planeta není v bezpečí.“

Hned za chodbou na ně čekal výtah. Vévoda nadatoval do procesoru příkaz. Klec zamířila napřed dolů a pak vodorovně stranou.

„Bohužel ano," připustil vévoda. „Přesto jsme přesvědčeni, že tady na Kulu jsme je již zvládli. Knížectví předběžně rovněž hlásí úspěch. Zdá se, že nejhorší máme za sebou."

„Pokud se mohu ptát, čím mě to zkoumali mariňáci?"

„Měřili vám statický náboj. Vědci z Konfederačního loďstva zjistili, že posedlí mají malý, ale stálý elektrický náboj. Je to prosté a zatím bezchybné."

„Dobrá zpráva, to je pro mě příjemná změna."

„I pro nás." Vévoda se trpce usmál.

Výtah je vysadil v dlouhém předpokoji. Ralph málem zalapal po dechu; i Burleyský palác mu připadal opulentní. Tady dosáhla výzdoba nevídaných výšin. Mramor se ztrácel pod platinovou inkrustací, stropní fresky xenoků se ztrácely v záři galaktických svícnů. Klenuté alkovny prosvěcovala kulatá okna s vitrážemi květin. Na stěnách visely lovecké trofeje, vykládané přilbice ve tvaru mytických tvorů, rubínoví draci ve slonovině, alabastroví a smaragdoví jednorožci, skřeti v onyxu a diamantech, mořské panny v akvamarínu a safírech.

Kolem kmitali dvořané a úředníci, čínský koberec účinně tlumil kroky. Vévoda zamířil přímo po úhlopříčce do protějšího rohu, všichni mu uhýbali z cesty. Ralph měl co dělat, aby mu stačil.

Dvoukřídlé dveře vedly do knihovny lidštějších rozměrů. A za ní ležela útulná dubová pracovna s krbem a francouzským oknem do jírovcového sadu. Na trávě pod stromy si hrálo pět malých dětí v barevných kabátcích, pletených čepicích a kožených rukavičkách. Házely do korun kamení a klacky, aby srazily pichlavé kaštany.

U ohně stál král Alastair II. a hřál si ruce. Přes opěradlo vysokého koženého křesla měl přehozený kožich. Mokré stopy na podlaze prozrazovaly, že právě přišel ze zahrady.

„Dobré odpoledne, pane Hiltchi."

Ralph se postavil do pozoru. „Vaše Výsosti.“ Přestože stanul v přítomnosti krále, nedokázal odtrhnout zrak od olejomalby na stěně. Byla to Mona Lisa. To není možné. Francouzský stát v pozemské Centrvládě by ji z pařížské archologie nikdy nevyvezl. Ale pověsil by si král Kulu do pracovny kopii?

„Podíval jsem se do zprávy, která přiletěla s vámi, pane Hiltchi,“ řekl král. „Pár týdnů jste se nezastavil. Už chápu, proč moje sestra tolik dbá na váš úsudek. Mohu jen doufat, že všichni agenti KVB jsou stejně dělní a vynalézaví jako vy. Jste chloubou mé tajné služby.“

„Děkuji, Vaše Výsosti.“

Vévoda zavřel dveře a král prohrábl dřevo.

„Dejte si pohov, pane Hiltchi,“ požádal Alastair. Pověsil pohrabáč na háček a sedl si do křesla u krbu. „Tam venku jsou moje vnoučata. Vzal jsem je k sobě do paláce, než se jejich otec vrátí z vojenské služby. Jsou tady v bezpečí. A mám je tu rád. Ten kluk v modrém kabátku, co ho musí sestra do všeho postrčit, to je Edward, váš budoucí král. I když pochybuji, že se dočkáte jeho korunovace. Když Bůh dopřeje, bude se konat až za sto let.“

„V to doufám, Vaše Veličenstvo.“

„No jistě. Posaďte se, pane Hiltchi. Měl jsem za to, že tohle je neformální schůzka. Máte prý nějaký sporný návrh. Pokud mi bude připadat příliš nepřijatelný, můžeme na něj oba zapomenout. Monarcha přece nesmí poslouchat nějaké kacířské nápady, že?“

„To jistě ne,“ pravil s úsměvem vévoda a sedl si mezi ně.

Rozhodčí, nebo nárazník? přemýšlel Ralph. Usadil se na poslední místo a oddychl si, že už si nemusí připadat zakrslý. Oba byli o půl hlavy větší než on (další saldanovský rys). „Chápu, Vaše Veličenstvo.“

„Dobře. Tak jaký horký brambor mi sestřička hodila do klína tentokrát?“

Ralph posílil uklidňující program a začal vysvětlovat.

Když domluvil, král tiše vstal a přihodil do krbu dvě polena. Plameny mu hrály na tváři. Ve dvaasedmdesáti působil ještě důstojněji, než by se dalo očekávat od královských genů. Vyzařovala z něj moudrost. Takový by měl být každý král, především důvěryhodný. Díky tomu jeho znepokojený výraz znamenal daleko více než u politika.

„Co vy na to?“ zeptal se Alastair bratrance, ale dál hleděl do plamenů.

„Vypadá to jako vyvážené dilema, pane. Hiltchův návrh je obhajitelný. Podle našich informací si Edenité ve střetu s posedlými vedou nečekaně dobře. Mrtví vnikli jen na několik habitatů a byli rychle eliminováni. Použití bitekových konstruktů v první linii sníží ztráty, pokud se rozhodnete osvobodit Mortonridge. Politicky má ale kněžna Kirsten úplnou pravdu; znamenalo by to rozvrácení zásad naší zahraniční politiky, jež se nezměnila již čtyři sta let a formuloval ji sám Richard Saldana.“

„Ve své době k tomu měl důvody,“ zamyslel se král. „Ti prokletí ateisté s monopolem na He3 mají nad námi Adamity příliš velkou moc. Richard věděl, že jedinou cestou k skutečné nezávislosti je odmítnout jejich pomoc. Možná bylo nebezpečně drahé vyvíjet tehdy vlastní naběračku, ale při Bohu všemohoucím, podívejte, co jsme díky té svobodě dokázali. A pan Hiltch mi tu navrhuje závislost na týchž Edenitech.“

„Navrhuji spojenectví, Vaše Výsosti,“ namítl Ralph. „Nic víc. Oboustranně výhodnou vojenskou spolupráci v čase ohrožení. Edenité budou mít z osvobození Mortonridge stejný prospěch jako my.“

„Opravdu?“ opáčil nevěřícně král.

„Ano, Výsosti. Musíme to udělat. Musíme dokázat sobě a všem světům v Konfederaci, že posedlé lze vyhnat zpátky do nicoty. Taková válka zabere desítky let, ale kdo by se do ní vůbec pouštěl, kdyby nevěděl, že je možné zvítězit? Musíme to zkusit.“

„Jistě existuje i jiné řešení," zašeptal král. „Jednodušší, definitivnější. Naši vědci na tom samozřejmě pracují. Můžeme jen prosit Boha o nějaký výsledek, ale zatím jich moc nemáme." Vzdychl. „Člověk ale nemůže spoléhat na splněná přání. Já jistě ne. Musím se řídit fakty. A faktem je, že dva miliony mých poddaných posedly mrtvé duše. Poddaných, které jsem se při Bohu zapřisáhl chránit. Něco tedy musíme podniknout a vy, pane Hiltchi, jste přišel s prvním uskutečnitelným návrhem. I když řeší jen fyzickou stránku problému."

„Vaše Veličenstvo?"

„Ne že bych kritizoval. Ale musím brát v úvahu, co vám řekla ta Ekelundová. I když vyhrajeme a vyženeme je z ukradených těl, stále nás jednou čeká nicota. Máte odpověď i na to, pane Hiltchi?"

„Nemám, Vaše Veličenstvo."

„Nemáte. No jistě. Promiňte, to nebylo fér. Ale nemějte strach, nejste v tom sám. Zatím to můžeme hodit na biskupa, i když jednou budeme muset nalézt řešení. Důkladné řešení. Vyhlídka na věčnost v očistci se mi samozřejmě příčí. Zatím se ale zdá, že nás nic jiného nečeká." Král se usmál a podíval se z okna na vnoučata. „Mohu jen doufat, že Pán nám dá najevo milost. Zatím ale řešíme osvobození Mortonridge a politický dopad spojenectví s Edenity. Simone?"

Vévoda s odpovědí nespěchal. „Jak říkáte, pane, dnešní situace je odlišná od časů Richarda Saldany. Čtyři sta let nelásky ale zaselo své plody, zvláště v myslích prostých poddaných. V Edenitech nikdo nevidí démony, ale o lásce nemůže být řeči. Jak řekl pan Hiltch, v čase války musíme hledat spojence i na těch nejneočekávanějších místech. Nevěřím, že by spojenectví ohrozilo monarchii. Vítězství v Mortonridgi by upevnilo vaši pozici. Pokud nám tedy Edenité budou ochotni pomoci."

„Pomohou nám, Simone. Kvůli veřejnosti je můžeme ignorovat, ale nejsou hloupí. Ani nečestní. Jakmile pochopí, že to myslím upřímně, vyjdou nám vstříc.“

„Edenité ano. Ale co vévodkyně z Trosek? Těžko věřit, že kněžna opravdu navrhla požádat ji o DNA tranquillitských seržantů, ať jsou sebelepší bojovníci.“

Král se zasmál. „No tak, Simone, kde je vaše shovívavost? Vy byste měl vědět nejlépe, jak vstřícná dokáže Ione být, když jde o vážný konfederační problém. Svou spolehlivost prokázala v případě té Mzuové a navíc je naše příbuzná. Z mého pohledu je daleko samozřejmější požádat ji než Edenity.“

„Jistě, pane,“ ustoupil vévoda.

Alastair na něj mrkl. „To nic, Simone, já vím, že musíš být paranoidní i za mě.“ Otočil se zpátky na Ralpha Hiltche. „Rozhodnutí je na mně. Jako vždy.“

Ralph se snažil tvářit rozhodně. Moc na takové úrovni ho fascinovala. Myšlenky a slova vyřčená v této pracovně ovlivní život na stovkách světů, možná osud celé galaxie. Chtělo se mu zařvat na krále, ať řekne ano, že je to nad slunce jasnější. Ano. Ano. ANO. Tak už to řekni, hergot.

„Svoluji k zahájení projektu,“ řekl Alastair. „Víc ne. Zeptáme se Edenitů, jestli nám mohou pomoci. Lord Mountjoy osloví jejich velvyslance u dvora, v tom je dobrý. Vy, pane Hiltchi, se vrátíte na admiralitu a začnete neprodleně plánovat osvobození Mortonridge. Zjistíte, jestli je vůbec takticky uskutečnitelné. Jakmile se oba klíčové faktory projeví k mé spokojenosti, přednesu návrh Tajné radě.“

„Děkuji, Vaše Veličenstvo.“

„Proto tu jsem, Ralphe.“ Prohnaně se zaculil. „Už můžete vypnout ten utišující program.“

* * *

„Proboha, o co mu jde?“ zeptal se zdravotní bratr Jansen Kovak, jakmile se připojil na stropní senzory v pokoji Geralda Skibbowa. Všichni pacienti sanatoria byli pod dohledem,

problematické případy jako Skibbow kontroloval personál každých dvacet minut.

Pokoj byl zařízen prostě. Lůžko a židle se mohly kdykoli propadnout do podlahy, kdyby si jimi chovanec chtěl ublížit. Všechny služby aktivoval hlas sestry. Nebylo tu co vzít do ruky, žádné neupevněné předměty.

Gerald klečel u postele, jako by se modlil, nebylo mu vidět na ruce. Jansen Kovak přepnul na podlahové kamery a uviděl Geralda z žabí perspektivy.

Ukázalo se, že Skibbow drží oběma rukama lžíci. Pomalu a neúnavně ji ohýbal v krčku. Lžíce byla ze silného kompozitu, ale Jansen Kovak už na povrchu rozeznal drobné prasklinky. Ještě minutu a lžíce povolí. Gerald získá zbraň sice nepříliš ostrou, ale přesto účinnou.

„Doktore," nadatoval Jansen. „Máme tu problém se Skibbowem."

„Co zase?" zeptal se doktor Dobbs. Teprve teď dohánět práci ze včerejší směny; Skibbowův výbuch u holovize mu narušil celý rozvrh. Do té doby se uzdravoval uspokojivě. Smůla, že se objevila jeho dcera. I když skutečnost, že je naživu, lze začlenit do terapie.

„Ukradl v jídelně lžíci a zřejmě si z ní dělá zbraň."

„No nádhera, to nám ještě scházelo." Riley Dobbs rychle vypoklonkoval pacienta z ordinace a napojil se na UI. Vyhledal překladový filtr, který mu zpřístupní Skibbowovo myšlení, a otevřel kanál do pacientovy výslechové nanoniky. Takové špinavé duševní šmírování bylo naprosto neetické, ale na zásady Lékařské komory musel stejně zapomenout už před lety, když začal pracovat pro Královské loďstvo. Pokud má navíc Skibbowa někdy vyléčit, musí přesně vědět, jací démoni ho sužují. Ozbrojování s ním nešlo dohromady.

Obrazy se Dobbsovi v hlavě sestavovaly nesnesitelně pomalu. Gerald měl v hlavě zmatek, na povrchu myšlení se rychle střídala současnost a fantastické vize.

Dobbs uviděl bleděmodrou stěnu pokoje, zastřenou červení unavených očí. V rukou ucítil lžíci, namáhaný krček hřál. Svaly ho bolely. „Budou litovat, že se mi postavili do cesty. Bůh je mi svědkem.“

Obraz se mění – chodba. Kovak řve bolestí a padá na kolena, z pláště mu trčí držadlo lžíce. Hruď má zbrocenou krví. Doktor Dobbs už leží tváří na podlaze, z celého těla mu teče krev. „Zasloužil bys víc.“ Kovak s chroptěním umírá. Gerald mu vytahuje z prsou nástroj pomsty a pokračuje po chodbě dál. Zaměstnanci zděšeně vykukují ze dveří, ale rychle se schovávají. To bych jim radil, dobře vědí, na čí straně je právo.

Skok zpět – bleděmodrý pokoj, ta pitomá lžíce ještě nepovolila. Začíná sípat. Ale nepolevuje v úsilí. V duchu lžíci přemlouvá: „Tak dělej. Prosím!“

Střih – cesta Guyanou, změť kamenných stěn. Nepamatuje si sice cestu, ale najde ji. Kosmoporty jsou na asteroidech připevněné k ose. Jezdí tu vlaky, výtahy…

Zpátky – lžíce konečně praská, napjatými svaly probíhá křeč. „Už je čas. Jdu si pro tebe, miláčku. Táta tě zachrání.“

Střih – let vesmírem. Modrobílé hvězdy se míhají kolem, Gerald spěchá k dalekému habitatu. A na konci cesty na něj čeká Marie, sama mezi hvězdami, oblečená v těch kouscích gázy, vlasy rozevláté ve větru. A povídá: „Řeknou ti, žes sem neměl chodit, tatínku.“

„Ale měl. Potřebuješ mě, miláčku. Vím, co prožíváš. Dokážu z tebe toho démona vyhnat. Strčím tě do stáze, nebude to bolet.“ Něžně ji ukládá do plastové rakve a zavírá víko. Marii pohlcuje tma, za okamžik mizí a Marie se na něj usmívá a pláče vděkem.

Proto Gerald vstává a zasouvá si ulomenou lžíci do rukávu. Klidně. Zhluboka dýchá. Tamhle jsou dveře. Tatínek tě zachrání, maličká. Věř mi.

Riley Dobbs se odpojil od překladového programu. „Do prdele.“ Nařídil Geraldově nanonice uspat mozek.

Gerald už rozhodně vykročil ke dveřím, když ho zalila strašná únava. Podlomila se mu kolena, zhoupl se pod ním svět. Spadl na postel.

„Jansene," nadatoval Riley Dobbs. „Jděte tam a vezměte mu lžíci. A prohledejte ho, jestli nemá ještě něco. Pak ho převeďte do třetího režimu; dozor dvacet čtyři hodin denně a polstrovaná cela. Dokud z něj tu novou posedlost nedostaneme, bude nebezpečný."

* * *

Kiera Salterová poslala do sektoru Oshanka patnáct krkavců rozsévat mezi světy a asteroidy nepokoje. Uplynuly tři dny.

Teď Rubra uviděl jen jedenáct červích děr. Vylétly z nich dva nafouklé bombardéry, jedna raketa s plochou dráhou letu a osm obrovských harpyjí. Všichni krkavci působili unaveně a poraženecky.

Koukám, že císařská flotila dostála své pověsti, poznamenal vesele Rubra. **Jakpak je na tom mužstvo s morálkou? Už poosmé dostali krkavci na frak od nepřátelských domorodců. Nezačíná se mluvit o vzpouře? Neozývají se hlasy, že byste měli pozměnit priority?**

Táhni, odsekl Dariat. Seděl na břehu říčky, pod nohama mu tekla černá voda. Občas zahlédl štikouna na cestě proti proudu. Pět set metrů na opačnou stranu řeka nízkým vodopádem vtékala do prstencového moře. Tady v pahorkatině si konkurovalo osm druhů xenockých travin. Každý ale vypouštěl semena v jinou roční dobu, a tak žádný nevyhrál. Právě teď měla navrch lososová varieta z Talloku, zemi pokrývalo suché chmýří. Dariat viděl, jak v půli habitatu, kolem vstupních hal hvězdodrapů, ustupuje růžová barva tallocké ostřice zeleni parků a ta směrem k opačnému konci biosféry mizí v okrové polopoušti. Skoro to vypadalo, jako by Valisk někdo barvil na soustruhu.

No jistě, jak bys mohl vědět, co se děje mezi poddanými Kieřina politbyra, pokračoval jízlivě Rubra. **S**

nikým se nestýkáš. Víš, že se tě milá Bonney včera vášnivě dovolávala? Sebral jsem jí ze spárů jednoho živého, strčil jsem ho na metro a poslal do bezpečné zóny. Myslím, že z toho neměla moc velkou radost. Několikrát láskyplně pronesla tvé jméno.

Sarkasmus je nejubožejší forma humoru.

To rozhodně, chlapče. Takže se tě nedotkne, že ne?

Ne.

Kiera ale má v něčem úspěch. Ráno přistál druhý krkavec plný dětí nadržených na ten její slibovaný ráj. Byly jich dva tucty, nejmladšímu bylo sotva devět. Chtěl bys vidět, co s nimi prováděli, aby se daly posednout? Mám záznamy, nikdo se mi nesnažil odříznout čidla.

Sklapni.

Jémine, neozývá se v tobě svědomí?

Jak sám dobře víš, je mi úplně jedno, co se stane s těmi pitomci, kteří se nechají přilákat až sem. Zajímá mě jenom to, co s tebou provedu.

Chápu. Ale stejně ti rozumím lépe než Kiera. Škoda, že nerozumíš ty mně.

Chyba. Znám tě dokonale.

Ale, chlapče. Neznáš moje tajemství. Anastázie by mi poděkovala, jak tě pěkně chráním.

Dariat zavrčel a složil hlavu do dlaní. Tohle místo si vybral, protože tu měl pokoj od Kieřiny bandy maniaků. Chtěl být sám se svými myšlenkami. Potřeboval vymyslet vzorec, který pronikne do nervových vrstev. Ale klid mu nebyl dopřán. Rubru jeho hra nikdy neomrzí, stále ho bude trápit narážkami, pochybnostmi, temnými náznaky.

Dariat si myslel, že za posledních třicet let dokonale ovládl umění trpělivosti. Ale teď zjistil, že potřebuje jiný druh odolnosti. Přes herkulovské odhodlání začínal pochybovat, že mu Rubra lže. Samozřejmě to byla hloupost, Rubra pořád blufoval a vypouštěl dezinformace. Jestli ale měla Anastázie opravdu nějaké tajemství, nikdo jiný mu ho neprozradí.

Ale proč Rubra tu informaci ještě nepoužil? Oba věděli, že tenhle boj dotáhnou až do hořkého konce.

Anastázie by nikdy neudělala nic, co by ho donutilo zradit sama sebe. Sladká Anastázie ho vždy varovala před Anstidem. Pán Thoale jí vyjevil důsledky všech činů. Anastázie rozuměla běhu osudu. Proč jsem ji jen neposlouchal?

Anastázie mi nic nenechala, řekl.

Fakt? V tom případě ti navrhuji dohodu, Dariate.

Nemám zájem.

Ale měl bys. Prosím tě, připoj se ke mně.

Cože?

Připoj se ke mně tady v nervových vrstvách. Přenes se jako umírající Edenita. Můžeme se spojit.

To si děláš prdel.

Ne. Přemýšlím o tom už nějakou dobu. Naše současná situace nemůže skončit dobře ani pro jednoho z nás. Oba máme něco proti Kieře, na tom se nic nezmění. Společně ji dokážeme porazit, zbavit habitat jejích poskoků. Můžeš vládnout Valisku.

Kdysi jsi řídil mezihvězdné průmyslové impérium, Rubro. Teď se podívej, jak jsi dopadl. Jsi ubožák. Politováníhodný chudák. A nejlepší na tom je, že to sám dobře víš.

Rubra opustil mladíka a soustředil se na všeobecné vnímání habitatu. Bonney Lewinová se zase ztratila. Ta megera se jeho čidlům vyhýbá čím dál účinněji. Automaticky posílil sekundární podprogramy chránící živé. Brzy ji jeden z nich zachytí.

Nesouhlasil, oznámil Rubra kohistánskému konsenzu.

To je škoda. Salterová věnuje mnoho sil získávání „jitřenek".

Čeho?

V jejím propagandistickém poselství se pravilo, že posedlí vzešli jako jitřenka z temnot noci. Mladí Adamité jí uvěřili.

Jako bych to nevěděl. Měli byste vidět, co s nimi provádí, když se sem dostanou. Krkavci je neměli nabrat.

S tím těžko něco uděláme. Nemůžeme sestřelit každého krkavce v tvém prostoru.

Škoda.

Ano. Krkavci nás znepokojují. Zatím nezaútočili. Kdyby ale vyrazili do boje se zbrojním potenciálem Valisku v záloze, představovali by vážný problém.

To mi pořád opakujete. Neříkejte, že jste dospěli k nějakému řešení.

Dospěli. S tvým dovolením bychom je rádi připravili o bojový potenciál.

Udělejte, co chtějí udělat vám, a udělejte to dřív. No, konečně jste začali přemýšlet jako já. Ještě máte naději. Tak do toho.

Děkujeme, Rubro. Chápeme, že to pro tebe musí být těžké.

Hlavně se trefte. Některé továrny mám sakra blízko u trupu.

Rubra kolem Valisku vždy udržoval nezvykle mnoho obranných družic. Díky jeho paranoidní nátuře bylo jasné, že se chce pojistit. V okolí padesáti tisíc kilometrů obíhalo čtyřicet pět ozbrojených stanic a na dvě stě sledovacích satelitů. Všechny chránily habitat a slušnou sbírku zbrojních závodů na nižších orbitách. Ve sféře Rubrova zájmu se nikdy nikdo nepokusil o útok, což s ohledem na převládající charakter lodí, které sem létaly, znamenalo nezanedbatelný úspěch.

Obrannou síť vystavěla Magellanská Itg podle vlastních plánů, což jí zajistilo množství licenčních smluv a exportních zakázek. Díky originální koncepci se také mohl Rubra stát navěky vrchním velitelem. Svoji obranu přece nesvěří neschopným potomkům.

Idyla ale skončila s příletem posedlých. Obrannou síť ovládal přes biteková rozhraní zapojená do řídicího obvodu každé družice. Nevšiml si, že nad nimi ztratil moc, dokud se nepokusil rozstřílet první krkavce. Časem zjistil, že někdo – určitě ten hajzlík Dariat – ovládl velící programy na dost dlouho, aby všechny systémy odpojil od proudu.

Bez šťávy se s nimi Rubra nemohl spojit. Někdo by musel družice obletět a ručně je nahodit. Přesně to Kiera udělala. Posedlí v raketoplánech navštívili všechny satelity, odstranili z nich bitekové procesory a nahradili je elektronickými systémy s vlastními přístupovými kódy.

V nerotujícím přístavu, z dosahu Rubrova vlivu, zařídili nové velitelské středisko. Z kosmoportu je nemohl vykouřit proudem jako z hvězdodrapů. Posedlí technici byli přesvědčeni, že celý systém teď dokáže ovládat jen Kiera.

Jim ani Dariatovi nedošlo, na kolika místech se kříží nervové vrstvy a komunikační síť habitatu. Nejočividnějším příkladem byly dopravní systémy, ale podobná spojka mezi dráty a nervy fungovala prakticky v každém elektrickém zařízení. Magellanská Itg navíc nepostavila jen komunikační síť, dodala i devadesát procent elektroniky v kosmoportu. Ještě méně lidí vědělo o tom, že každý firemní procesor má zadní vrátka napojená na Rubrovy nervy.

Pár vteřin poté, co posedlí ovládli orbitální obranu, ji už Rubra napíchl. Stal se duchem ve stroji duchů. Zadní vrátka v magellanských procesorech mu sice neposkytla dostatečný datový tok k řízení všech funkcí, ale rozhodně bude moci nepříteli provést to, co provedl on jemu.

Když mu kohistánský konsenzus poslal poplašný signál, Rubra okamžitě vydal příkazy obranným družicím. Vymazal a změnil řídicí kódy, vypnul bezpečnostní omezovače, přeformátoval programy řízení fúzních generátorů.

V přístavním štábu se rozeřvaly všechny poplachy najednou. Celou halu zaplavilo rudé světlo z AV-projektorů a holomonitorů. Pak přestal jít proud a posedlí se ocitli ve tmě.

„Co to má kurva znamenat?“ zvolal čerstvě povýšený kapitán. Na špičce ukazováku mu vzplál knůtek a ozářil kolem podobně vyděšené tváře. Kapitán sáhl po komunikačním bloku, aby zavolal Kieře Salterové. Už teď měl strach, co mu na to poví. Ale v tom kdosi vykřikl:

„Do prdele, podívejte se na to.“

Jediným okénkem sál zalilo jasně bílé světlo.

Čtyřicet pět fúzních generátorů se najednou zbláznilo, magnetické klece se poslušny Rubrových rozkazů rozlezly a pustily plazma ven. Žár propálil stěny, kov proměněný v plyn tisíckrát zvýšil tlak. Čtyřicet pět generátorů současně explodovalo, plyn rozpálený na pět milionů stupňů zničil veškerou kompaktní hmotu v okolí.

Máte volno, oznámil Rubra připravené flotile.

Kolem habitatu se otevřely tři stovky červích děr. Z nich vylétli sokoli. Dvě stovky měly zničit zbrojní závody a připravit tak Kieru o mohutnou průmyslovou základnu. Bitekové lodě okamžitě najely na předem dohodnuté vektory. Z komor vypustily kinetické rakety a ty vyrazily k cílům na šestnácti gé. Všechny salvy byly spočtené tak, aby trosky továren letěly směrem od habitatu a nepoškodily polypový plášť.

Zbylá stovka sokolů měla bránit. Po deseti nalétávali na hřadující krkavce a nařizovali jim zůstat na místě. Pod palbou zaměřovacích laserů se přistávací římsa proměnila v rozzářený rubín. Sokoli srovnávali rychlost s rotací Valisku a lasery se od fantastických tvarů na římse odrážely na všechny strany.

Blíž u habitatu už trosky průmyslových stanic vířily v smrtonosných cyklonech. Vítězní sokoli uhýbali ze všech sil před rychle letícími střepy. Krkavci dřepěli na římse a bezmocně masakru přihlíželi.

Skvělá střelba, pochválil konsenzus Rubra. **Jenom nezapomeňte, že až bude po všem, uhradíte škody.**

Útočníci si otevřeli tři sta červích děr a v dokonalé formaci zmizeli. Celá akce trvala devadesát tři sekund.

I v žáru vášně Kiera ucítila hrůzu v nedalekých myslích. Pokusila se shodit Stanyona ze zad a vstát. Když se nedal a ještě přitlačil, prostě ho srazila kulovým bleskem. Hekl a spadl na podlahu.

„Co to má kurva znamenat, couro?“ zavrčel.

„Drž hubu.“ Vstala a rychle si vyléčila podlitiny a škrábance. Z kůže jí zmizel pot, vlasy se učesaly. Vzápětí ji zahalily červené letní šaty.

Na druhé straně trupu z krkavců sálal vztek a žal. Za nimi cítila náznak ledového odhodlání. A Rubra zářil spokojeností. „Do prdele!“

Stolní procesor začal zvonit. Na displej vyjela data. Poplach z orbitální obrany.

Zvonění utichlo a displej zhasl. Čím víc na procesor zírala, tím víc chyb hlásil.

„Co se děje?“ zeptala se Erdal Kilcadyová, její tupá dvacetiletá milenka, pro niž Kiera nedokázala najít jiné uplatnění.

„Zaútočili na nás, huso,“ odsekla. „Ti pitomí Edeniti.“ Do prdele, zatím jí všechno tak krásně vycházelo. Ty debilní děti jí uvěřily, už se začínaly slétat. Za pár měsíců by už měla dost obyvatel.

A teď tohle. Neustálé lety krkavců asi Edenity vystrašily.

Stanyon si už zahojil popáleninu na prsou. Vyčaroval si oblečení. „Měli bysme zajít na velení obrany a trochu je zpohlavkovat.“

Kiera zaváhala. Velení sídlí v přístavu. Byla si jistá, že habitat bude před útokem chráněný. Rubra by útok na polyp nedovolil, ale kosmoport je legitimní cíl.

Sotva váhavě vykročila ke dveřím, zazvonil bakelitový telefon na nočním stolku. Primitivní komunikační nástroj fungoval i v přítomnosti posedlých téměř bezchybně. Zvedla sluchátko. „Ano?“

„Tady Rubra.“

Kiera ztuhla. Myslela si, že tenhle pokoj Rubra nesleduje. Kolik jejích systémů dokáže narušit? „Co chceš?“

„Já nic. Jenom tě varuju. Sokoli z Kohistánu právě likvidují výrobní základnu habitatu. Už si nevyrobíš jedinou bitevní vosu. Nelíbí se nám, jakou hrozbu představují tvoji krkavci. Nesnaž se sehnat výzbroj jinde, nebo špatně dopadneš.“

„Nemůžeš nám nic udělat," opáčila sebevědomě.

„Chyba. Edeniti si váží života, a proto nesestřelili žádné krkavce. Ale můžu ti zaručit, že příští útok bude tvrdší. Zničil jsem obranné družice, aby to měli jednodušší. Zbytek války prosedíte tady, ty i krkavci. Rozumíš?" Telefon ztichl.

Kiera stála jako sloup a křečovitě svírala sluchátko. Na koberec padaly bakelitové střepy. „Najdi Dariata," řekla Stanyonovi. „Je mi jedno, kam se zašil, prostě ho najdi a přiveď mi ho. Okamžitě!"

* * *

Asteroid Chaumort v soustavě Chalons. Nelétalo sem mnoho lodí, obyvatelé neměli na dovážené zboží a vyvážet nebylo co. Průmyslové stanice bez investic zaostávaly, zastaralé výrobky přispívaly jen k dalšímu ochuzování hospodářství. Deset procent dospělých nemělo práci a kvalifikovaní dělníci tak byli jediným (a nenahraditelným) vývozním artiklem. Chyba spočívala ve vládním rozhodnutí před patnácti lety, kdy zastupitelé předčasně vyhlásili nezávislost na zakladatelské firmě. Od toho slavného dne Chaumort zažíval nepřetržitý pád. Nestáli o něj ani psanci.

Byl ale osídlen Francouzi, a tak jistým lodím povoloval přistání i přes konfederační zákaz. Mohlo by to být ještě horší, řekl si André Duchamp, ale ne o mnoho. Seděl u stolku v ubohé venkovní kavárně a rozhlížel se po biosférické dutině. Za zády mu stoupala prudká skalní stěna posetá okny a balkony. Na obvodu válce se střídala žlutozelená pole a hubené stromy, v ose zářily různobarevné sluneční trubice.

Výhled byl snesitelný, víno ucházející, Duchampova situace sice mizerná, ale stabilizovaná, alespoň na pár dní. André se napil a zkusil se uvolnit. Smůla, že jeho původní plán prodat bitevní vosy (po Lalonde mu jich ještě patnáct zbylo) vládě asteroidu nevyšel. Státní pokladna na výzbroj neměla a asteroid beztak bránily jen tři meziplanetární nákladáky. Ne že by tu peníze Andrému nějak pomohly; obě místní opravářské

firmy měly jen minimální zásobu náhradních dílů. A navíc dlužil posádce platy. Madeleine a Desmond nic neříkali, ale André je znal. A ten pitomý anglán Erick – Madeleine ho hned po přistání odtáhla do místní nemocnice. No, doktoři si budou muset na peníze taky chvíli počkat.

Nevzpomínal si, že by měl někdy v životě tak málo možností. Vlastně mu zbývala jen jedna. Zjistil to, jakmile přistáli (tentokrát pro jistotu hned zkontroloval soupis lodí). Překvapivé množství lodí přistálo v posledních pár dnech, tedy poté, co kongres soustavy Chalons odsouhlasil karanténu.

Nikdo nepopíral, že vyhlášení karantény Konfederačním sněmem je chvályhodný krok. Opatření ale dopadlo hlavně na nově kolonizované planety a chudé asteroidy závislé na dovozu. Asteroidy jako Chaumort utrpí krizí, kterou nezavinily. Všechny chudé světy měly jedno společné: vzdálenost od centra. Pokud tedy loď přivezla *nezbytné nutné* zboží, musela přistát. Kongres místní soustavy se o ní nedozví, a tak jí nemůže bránit. Náklad se posléze (se slušnou marží) rozprodá po okolních asteroidech, jejichž vzájemný obchod zajišťují povolené lety meziplanetárních nákladáků.

Chaumort se na novém trhu pomalu stával důležitým uzlem. Na trhu, jaký vyhovuje nejlépe lodím typu Villeneuvovy pomsty.

André v hospodách promluvil s několika lidmi ze spedice a z obchodu, pochválil je za otevřenost a vyjádřil naději, že bude schopen v těžkých časech pomoci asteroidu i jeho obyvatelům. Prostě navazoval kontakty, což mu šlo už desítky let.

Proto teď seděl u kavárenského stolku a čekal na muže, kterého nikdy neviděl. Kolem se prohnala parta chuligánů, jeden ze stolu ukradl košík pečiva. Ostatní se rozchechtali a banda zmizela dřív, než si jí majitel všiml. André už se nad kousky mladých rošťáků neusmíval. Puberťáci nemají starosti, o což André neúspěšně usiloval celý život. Připadalo mu nefér, že štěstí existuje jen na jednom konci života, a to na tom

špatném. Člověk by k němu měl dospět, ne ho nechávat stále dál za sebou.

Zahlédl barevnou šmouhu. Všichni puberťáci měli kolem kotníku uvázaný červený kapesník. Hloupá móda.

„Kapitán Duchamp?“

André uviděl Asiata středního věku oblečeného v černém hedvábném saku s volnými rukávy. Klidný tón a uvolněné držení těla ukazovaly na zkušeného vyjednavače. Na právníka byl příliš tichý, na boháče zase málo sebevědomý. Profesionální prostředník.

André se snažil neculit příliš okatě. Kořist má na háčku. Teď už jen dohodnout cenu.

Lékařská nanonika se Erickovi sloupla z nohy od rozkroku ke kotníku. Praskala, jako by někdo trhal plachtovinu. Doktor Steibel a mladičká sestra obklad pomalu stáhli.

„Vypadá to dobře,“ prohlásil doktor Steibel.

Madeleine se na Ericka zazubila a hned nato zašklebila. Nohu pokrývala tenká vrstva lepkavého gelu zbylého po nanonice. Pod sulcem měl kůži bílou jako sníh, protkanou složitou sítí modrých žilek. Na místě spálenin a jizev zářila silnější průsvitná pokožka.

Teď, když mu sundali obklady z tváře a krku, sebou Erick bolestně škubal, jak ho bodal dotyk vzduchu. Stejně ho svědily i skráně a čelo, i když z nich lékař sejmul nanoniku před dvěma hodinami.

Na odhalenou nohu se ani nepodíval. Proč taky? Nepředstavovala pro něj nic než vzpomínky.

„Zpřístupněte mi nervové dráhy, prosím,“ požádal ho doktor. Díval se na AV-projektor a Ericka ignoroval.

Erick poslechl, jeho nervová nanonika propojila procesor přímo s míšním kanálem. Lékař nadatoval sérii příkazů, Erickova noha se zvedla a ohnula do fajfky.

„V pořádku.“ Lékař se spokojeně usmál, ale oči od projektoru neodtrhl. „Nervové spoje pracují a nová tkáň je

dostatečně silná. Nevrátím vám nanoniku, ale masírujte se zvlhčovacím krémem, který vám předepíšu. Je důležité, aby nová kůže nevyschla.“

„Dobře, pane doktore,“ přitakal pokorně Erick. „A co…“ ukázal na obklady na trupu a pravé paži.

Doktor Steibel ocenil jeho takt dalším úsměvem a řekl: „Bohužel ne. Vaše implantovaná umělá tkáň srůstá bez problémů, ale proces rozhodně ještě nějakou dobu potrvá.“

„Chápu.“

„Dám vám pár dávek do podpůrných modulů. Hlubinné infuze spotřebují spoustu živin. Hlídejte si stav zásob.“

Zvedl za hadičku dávkovací přístroj, který Madeleine musela po přestřelce opravit na koleně, a konečně se na ně podíval. „Důrazně vám doporučuji vyhýbat se nějakou dobu nepřátelskému prostředí. Už můžete žít vcelku normálním životem, Ericku, ale jen v případě, že se nebudete přepínat. Dobře poslouchejte svůj metabolický monitor. Nanonika nefunguje jako všespasitelná záchranná síť.“

„Dobře.“

„Vyrozuměl jsem, že hned tak nikam nepoletíte.“

„Ne. Všechny lodě mají zakázaný start.“

„Dobře. Držte se co nejdál od beztíže, při hojení tkání je to to nejhorší. Ubytujte se někde v zóně vysoké gravitace.“ Nadatoval mu instrukční soubor. „Tohle jsou cviky pro vaše nohy. Pravidelně cvičte a za týden se mi přijďte ukázat.“

„Děkuji.“

Doktor Steibel cestou ven blahosklonně kývl na Madeleine. „Účet vyrovnejte u recepční.“

Sestra začala Erickovi na oslizené nohy stříkat rozpouštěcí roztok. Když dospěla k pohlaví, musel použít nanoniku, aby sebou neškubl. Genitálie naštěstí neutrpěly vážnější škodu.

Madeleine na něj znepokojeně pohlédla. „Máš na kartě dost peněz?“ nadatovala.

„Tak sto padesát fuseodolarů, tím to hasne,“ odpověděl. „André nám ještě nezaplatil za minulý měsíc.“

„Já mám pár stovek a Desmond by měl taky něco syslit. Snad to dáme dohromady.“

„Proč my? Kde je k čertu Duchamp? On by měl platit. Moje implantáty byly jenom první fáze.“

„Je na schůzce se zprostředkovatelem, aspoň to tvrdil. Nech to na mně, zjistím, kolik jsme tu dlužní.“

Erick počkal, až odejde, a pak se nemocničního procesoru zeptal na místní kancelář Konfederačního loďstva.

Vrchní síťový počítač mu odpověděl, že takovou adresu nezná. Erick v duchu zaklel a začal v seznamu hledat jakéhokoli důstojníka loďstva. Nenašel ani jednoho, ba ani inspektora KVA. Přístav byl příliš zapadlý.

Síťový procesor otevřel kanál do jeho nanoniky. „Hlaš se na lodi, *mon enfant*,“ datoval André. „Sehnal jsem zakázku.“

Kdyby neměl ztuhlý krk, zakroutil by Erick nevěřícně hlavou. Zakázku! Uprostřed konfederační karantény. Duchamp je prostě neuvěřitelný. Jeho proces bude nejkratší v dějinách.

Erick spustil nohy z lehátka, nehledě k sestřinu ublíženému výrazu. „Promiňte, povinnosti volají. Běžte mi najít nějaké kalhoty, nebudu tu tvrdnout do večera.“

Prostředník se jmenoval Ian Girardi. André mu záviděl klid. Iana nedokázalo nic vyvést z rovnováhy, urážky ani hrozby. Tím lépe; André už všechnu trpělivost vyčerpal na svou nevděčnou posádku.

Sešli se v jídelně Villeneuvovy pomsty, na jediném místě, které Andrému přišlo dostatečně bezpečné na probrání Girardiho návrhu. Madeleine a Desmond stáli přilepení na podlaze, Erick se držel žebříku, přístroje přicvaknuté ke kompozitovým příčlím. André se vznášel po boku Iana Girardiho a z očí mu sršely blesky.

„To si děláš prdel!“ zařvala Madeleine. „Tentokrát jsi zašel příliš daleko, kapitáne. Příliš daleko. Jak můžeš toho hajzla vůbec poslouchat? Bože na nebesích, po tom všem, co jsme si

užili na Lalonde. Po tom všem, co udělal Erick. Podívej se na svou loď! To ti provedli oni.“

„To není zcela přesné,“ namítl chladně Ian Girardi.

„Vy držte hubu!“ okřikla ho. „Vy mi tu nebudete vykládat, co se nám stalo.“

„Madeleine, prosím tě,“ uklidňoval ji André. „Přestaň hysterčit. Nikdo tě nenutí jít do toho s námi. Můžeš vypovědět smlouvu.“

„To si piš. V mojí smlouvě se nikde nepíše, že budu lítat pro posedlý. Zaplať mi dlužný plat za dva měsíce plus bojový příplatek za Lalonde a mizím.“

„Když chceš.“

„Ty máš tolik peněz?“

„*Oui*. Jak by ne. Do toho ti ale nic není.“

„Hajzle. Proč jsi na nás teda hodil účet v nemocnici?“

„Jsem jen kapitán, nedovedu dělat zázraky. Peníze mi přišly na účet právě teď. Samozřejmě Erickovi rád zaplatím léčbu. Je to otázka cti.“

„Právě ti…“ Madeleine se podívala na Iana Girardiho a pak zpátky na kapitána. Hrůzou zalapala po dechu. „Ty sis od něj vzal zálohu?“

„*Oui*,“ odsekl André.

„Ježíši Kriste.“ Z tak neomaleného přiznání ztratila řeč.

„Mluvila jste o Lalonde,“ spustil do ticha Ian Girardi. „Pospíšilo vám tam Konfederační loďstvo na pomoc?“

„Nemluvte o věcech, o kterých nic nevíte,“ zavrčel Desmond.

„Něco o nich vím. Díval jsem se na reportáž Kelly Tirrelové. Jako každý.“

„A my jsme všichni viděli reportáž Guse Remara z Nové Kalifornie. Posedlí obsadili celý svět. Správně bychom se měli upsat Konfederaci a vyhladit je do posledního.“

„Jak je chcete vyhladit? Lidskou rasu postihlo strašné neštěstí, jednu i druhou stranu. Házet na miliony nevinných atomovky není řešení. Na Lalonde samozřejmě zavládl chaos a

mně je líto, že jste v boji utrpěli ztráty. Tamější posedlí byli vyděšení, neorganizovaní, jen se bránili proti útoku žoldáků. Organizace je jiná. Za prvé dokazujeme, že posedlí a živí mohou žít vedle sebe.“

„Jo, dokud nás potřebujete,“ dodala Madeleine. „Dokud vám řídíme kosmické lodě. Za chvíli to bude úplně jinak.“

„Chápu váš postoj, ale mýlíte se. Al Capone už učinil první kroky k řešení a navrhuje vytvořit společný výzkumný tým. Konfederační loďstvo zatím zkoumá jen to, jak poslat posedlé zpátky do nicoty. Nevím, jak vy, ale já rozhodně nechci, aby zvítězili.“

Desmond zvedl pěst a odlepil jednu nohu od podlahy. „Kryso zrádná!“

„Zemřete,“ pokračoval nevzrušeně Ian Girardi. „Vy, já, všichni tady na lodi, všichni na Chaumortu. Všichni zemřeme. S entropií nic nenaděláte. A až zemřete, strávíte věčnost v nicotě. Pokud s tím něco neuděláme, pokud nenajdete živou neuronovou strukturu, která vás přijme. Ptám se vás ještě jednou, chcete, aby Al Caponův projekt padl?“

„Pokud chce Al Capone šířit galaxií štěstí, na co si najímá bojeschopnou loď?“ zeptala se Madeleine.

„Odstrašující síla. Na desítkách asteroidů prostředníci jako já hledají bojeschopné lodě. Čím víc jich budeme mít na novokalifornské orbitě, tím těžší bude na planetu zaútočit. Konfederační loďstvo napadne obranné družice. To ví každý. Poslanci ječí na velícího admirála, ať už něco podnikne. Když přemůže obrannou síť, má otevřenou cestu k invazi, pošle dolů mariňáky a nastrká zloduchy do stáze.“ Ian Girardi upřímně vzdychl. „Dokážete si představit, jaké to bude krveprolití? Víte z první ruky, jak se posedlí brání, když je zaženete do kouta. Představte si boj na své lodi znásobený milionkrát. Tak to bude vypadat.“ Chápavě pohlédl na Ericka. „To chcete?“

„Já za posedlé bojovat nebudu,“ nedala se Madeleine. Byla naštvaná, jak Ian Girardi překrucuje její slova a podrývá její přesvědčení.

„Nikdo po Villeneuvově pomstě nechce, aby bojovala," přesvědčoval je Ian Girardi. „Musíte jen být vidět, to je všechno. Opticky posílíte obranu. Nebude to těžká služba. A dostanete plný žold se zárukou šestiměsíční smlouvy. Navíc mohu nabídnout zálohu. V případě lodi jako Villeneuvova pomsta bude částka patřičně velkorysá. Budete si moci dovolit už tady základní opravy a Erick nejlepší zdravotní péči. Mohl bych vám za zajímavých podmínek sehnat i zbrusu nový raketoplán: na Nové Kalifornii se vyrábějí ty nejlepší."

„Vidíte?" přidal se André. „Na takovou zakázku můžeme být hrdí. Pokud má Organizace pravdu, pomůžeme lidstvu k lepšímu světovému pořádku. Jak proti tomu můžete něco mít?"

„Ne, kapitáne," odsekla Madeleine. „Nebudu na jedné lodi s posedlými. Nikdy. Tečka."

„To po vás ani nikdo nechce." Ian Girardi byl konsternován. „I když vaši nedůvěru chápu. Organizace se snaží všemi prostředky prolomit ledy předsudků. Dokud se ale nesblížíte, budou na Villeneuvově pomstě pouze živí lidé. Je to důkaz důvěry, kterou ve vás Organizace vkládá. Je ochotna najmout ozbrojenou loď bez posedlých a pustit ji na dostřel planety pouze s tou podmínkou, že se zapojíte do obranné sítě."

„Do prdele," sykla Madeleine. „Ericku?"

Věděl, že to je past. Ale přesto… Těžko uhodnout, jak se posedlí chtějí lodi zmocnit. Tato posádka si dokonale uvědomuje, co znamená pustit na palubu třeba jediného mrtvého. Ian Girardi možná udělal vážnou chybu, když se zaměřil na Andrého Duchampa.

KIS se zprávy z Nové Kalifornie určitě hodí a Villeneuvova pomsta bude pro tajného agenta dokonalé stanoviště. A až bude mít dost údajů, může Erick kdykoli skočit pryč, ať se André třeba vztekne. V kajutě má dost zařízení na ovládnutí lodi i posádky.

Takže zbývají osobní důvody. Nechce se mi zpátky do první linie.

„Je to důležité rozhodnutí," zabručel.

André se na něj nechápavě podíval. Samozřejmě byl rád, že většina (pekelně drahých) nanonických obkladů zmizela, ale chudák kluk to asi ještě nemá v hlavě v pořádku. A Madeleine na něm nechává volbu. *Merde.* „To víme, Ericku. Ale nemusíš to rozhodovat za nás. Zajímá mě jen tolik, kdo je mi ještě dostatečně věrný. Villeneuvova pomsta letí na Novou Kalifornii v každém případě."

„Co myslíš tím ‚dostatečně věrný'," zvolala Madeleine.

André zvedl ruku. „Poslechneme si Ericka."

„Budeme někde v soustavě přistávat? Nechcete nám třeba posílit posádku?"

„Jistěže ne," ujistil ho Ian Girardi. „Čerpání paliva nevyžaduje spojení přechodových komor. A pokud v nějakém neočekávaném případě nebude zbytí, máte plné právo kohokoli odmítnout ještě před vstupem do kapsle. Vyhovíme vám ve všem."

„Dobře," řekl Erick. „Poletím s vámi, kapitáne."

* * *

„No co je?"

…

„Kurva, to jsem si mohl myslet, kdo jinej by volal takhle pozdě v noci. To nikdy nespíte?"

…

„Každý chce službičky. Já už je nedělám. Dneska nejsem tak laciný."

…

„No a? Tak běž a pověz to soudruhům. K čemu jim pak budu?"

…

„Matičko Boží! Vy musíte být… Alkad Mzuová? Hergot, nečekal jsem, že tohle jméno ještě někdy uslyším."

…

„Tady? Na Doradách? To by si netroufla."

…

„Určitě?“

…

„Ne, jistěže nikdo nic neřekl. Už je to pár měsíců, co se partyzáni naposledy sešli. Máme plné ruce s dobročinností.“

…

„Matičko Boží. Ty to mu věříš, viď? Ha! Vsadím se, že jste všichni pochcaní strachy. Jak se ti to líbí, blbečku? Po všech těch létech čekání máme my ubozí poutníci konečně pořádné zuby.“

…

„Myslíš? Třeba jsem dal zrovna výpověď. Nezapomínej, o co tu jde. Narodil jsem se na Garisse.“

…

„Jdi do háje, s tímhle na mě nechoď, hajzle svinská. Jenom se koukni na mou rodinu, sráči, a já toho zkurvenýho Alchymistu hodím na tvoji planetu.“

…

„Jo, jo. Jasně, je to svinskej vesmír.“

…

„Budu o tom přemýšlet. Nic vám neslibuju. Jak jsem řekl, jde o víc. Musím promluvit s pár lidmi.“

* * *

V předvečer odletu flotily se konal večírek. Zabral celý taneční sál montereyského Hiltonu a rozlezl se i do okolních pokojů. Jídlo bylo pravé, Al na tom trval; opilí posedlí nedokáží udržet iluzi lahůdek. Organizace tedy prohnala paměťovými jádry vyhledávací programy a vytáhla všechny, kdo uvedli jako původní profesi kuchaře, posedlí i živí. Záleželo jen na umění, ne na stáří výučního listu. Úsilí vyústilo v banket o osmi chodech, suroviny vyneslo na asteroid sedm raketoplánů a Leroy Octavius musel zemědělcům a kupcům zaplatit jedenáct set hodin energistických kreditů.

Po jídle vylezl Al na stůl a prohlásil: „Až se vrátíte, hoši, uděláme tu ještě větší bál, na to máte moje slovo.“

Přítomní aplaudovali, dokud nespustil orchestr. Leroy a Busch vyzkoušeli přes sto hudebníků a z nejlepších sestavili osmičlenný jazzband. Někteří vybraní byli dokonce originální jazzmani z dvacátého století, nebo to alespoň tvrdili. Na scéně tak ale rozhodně vypadali. Na Alovy oblíbené melodie trsalo na parketu skoro tři sta lidí.

Al šel do kola jako první, řádil jako kdysi v Broadway casinu a Jezzibella řičela smíchy. Zbytek hostů rychle pochytil kroky a poddal se rytmu. Al trval na tom, aby muži přišli ve smokingu nebo v uniformě a ženy v čemkoli společenském, pokud to nebylo příliš módní. Róby ozdobené závoji a labutími křídly z květů připomínaly ples ve vídeňské opeře, ale na Alově večírku bylo daleko veseleji.

Posedlí i živí spolu bez problémů tančili, víno teklo proudem, okna se třásla smíchem, párky se trousily do pokojů, pár chlapů se porvalo. Rozhodně úžasný úspěch.

Snad proto Jezzibellu překvapilo, když o půl druhé ráno našla Ala dole v hale u okna, kravatu povolenou, v ruce sklenku brandy. Venku se točily hvězdy a flotila zaujímala definitivní formaci.

„Co se děje, miláčku?“ zeptala se tiše. Něžně ho objala. Položila mu hlavu na rameno.

„Ty lodě se nevrátí.“

„To víš, že se jich pár nevrátí. Když se kácí les, lítají třísky.“

„Ne, myslím to jinak. Budou celý světelný roky daleko. Co je donutí mě dál poslouchat?“

„Velitelská struktura, Ale. Flotila je jako maličká Organizace. Vojáci dole dělají, co jim řeknou důstojníci. Tak to funguje stovky let. V bitvě posloucháš rozkazy.“

„A co když si ten parchant Luigi vezme do hlavy, že by se mohl zařídit pro sebe?“

„To ne. Luigi je ti věrný.“

„Správně.“ Opřel se o pěst, aby se na ni nemusel dívat.

„Trápí tě to, viď?“

„Jo. Je to problém. Je to celá flotila, takovou moc nemůžu dát jednomu člověku.“

„Tak s ním pošli další dva.“

„Cože?“

„Svěř flotilu triumvirátu.“

„Čemu?“

„Klídek, miláčku. Když budou tři, přetrhnou se, aby ti dokázali věrnost. Flotila navíc bude pryč nejvýš týden. Konspirace potřebuje daleko víc času. Devadesát procent vojáků je ti věrných. Dals jim všechno, Ale: život a cíl. Neprodávej se lacino, dokázal jsi s nima zázrak a oni to vědí. Tobě provolávají slávu, ne Luigimu, Mickeymu nebo Emmetovi. Tobě.“

„Jo.“ Přikývl, vrátilo se mu sebevědomí. Mluvila rozumně. Jako vždycky.

Al na ni hleděl v světle hvězd. Dnes spojila dvě tváře: křehkou a atletickou. Hedvábné šaty výjimečně víc naznačovaly než odhalovaly. Byla neskutečně svůdná. Al se večer na parketu stěží ovládal, když z hlav ostatních mužů cítil každou chvíli vražednou závist a hladový chtíč.

„Hergot,“ zašeptal. „Ničím jsem si nezasloužil takovej kus, jako jsi ty.“

„Ale zasloužil,“ odvětila. Dotkli se nosy a objali se. „Mám pro tebe dárek, Ale. Schovávala jsem ho pro zvláštní příležitost a teď je možná správná chvíle.“

Přitáhl si ji blíž. „Nepotřebuju nic než tebe.“

„Lichotníku.“

Políbili se.

„Může to počkat do rána,“ rozhodla Jezzibella.

Výtah se otevřel v části Monterey, kterou Al neznal. Kamenná chodba byla naprosto neupravená a hrubá, u stropu vedlo ventilační potrubí s kabely. Gravitace dosahovala zhruba poloviny gé. Zašklebil se. Beztíži nesnášel na moderní době nejvíc ze všeho. Jez se ho snažila vytáhnout do beztížných

klecí na ose, ale nedal se. Při pouhé představě se mu zvedal žaludek. „Kde to jsme?“ zeptal se.

Jezzibella se zazubila. Ráno si vybrala osobnost bezstarostné zkušené holky z města a na tělo natáhla přiléhavou bílou kombinézu. „Na přistávací římse. Co ses tu ujal vlády, moc se nepoužívala. Až teď.“

Ale se nechal chodbou dovést až k vyhlídkovému oknu. Už tu na něj čekal Mickey Pileggi, Emmet Mordden a Patricie Manganová. Všichni zářili pýchou, Al ji hned cítil i z jejich hlav. Na nic neptal a poslušně se nechal dostrkat až k oknu.

„Tuhle bestii jsme zajali na jednom asteroidu, je to už pár neděl,“ vysvětlil Mickey. „Její kapitán byl už stejně posedlý. Stačilo ho donutit, aby se stáhl po spřízněné vlně. Jezzibella říkala, že se ti bude líbit.“

„Co to má kurva znamenat, Mickey?“

„Je to dárek, Ale,“ řekla Jezzibella. „Tvá vlajková loď.“ Zářivě se usmála a ukázala z okna.

Al se podíval ven. Na kamenné římse seděla raketa samotného Bucka Rodgerse. Nádherné šarlatové torpédo se žlutými křidélky a věncem reaktivních motorů na konci.

„To je pro mě?“ Al nevěřil vlastním očím.

Interiér rakety dokonale odpovídal vnější stylizaci do třicátých let dvacátého století. Al si tu připadal daleko lépe než kdekoli po návratu z nicoty. Na můstku byl jeho nábytek, jeho styl. Kousek starého života.

„Díky,“ obrátil se na Jezzibellu.

Políbila ho na špičku nosu a propletla s ním prsty.

„Je to jestřáb,“ vysvětlila. „Duše, co ho posedla, se jmenuje Cameron Leung, buď na něj hodný. Slíbila jsem mu lidské tělo, až se věci trochu usadí.“

„Jasně.“

Z můstku vedlo železné spirálové schodiště na vyhlídkovou palubu. Al s Jezzibellou se usadili na zelené kožené pohovce a rozhlédli se panoramatickými okny kolem lodi. Al odložil

měkký klobouk na ratanový stolek a vzal Jezzibellu kolem ramen. Zase je král města.

„Slyšíš mě, Camerone?“ zeptala se Jezzibella.

„Ano,“ ozvalo se zpoza stříbrné mřížky na stěně.

„Rádi bychom si prohlídli flotilu, než odletí. Vezmi nás na vyhlídkový let.“

Al sebou škubl a chytil se oběma rukama. Zase to zasraný vesmírný cestování! Ale žádné zrychlení se nekonalo. Jen se změnil výhled. V jednu chvíli viděl kulový kosmoport a za okamžik už jim kovová konstrukce mizela nad hlavou.

„Hergot, nic necítím,“ zajásal Al. „Žádný přetížení, žádnou beztíži. Hergot, takhle se má cestovat.“

„Jo.“ Jezzibella luskla prsty a k Alovi úslužně přiběhl malý chlapec. Byl oblečený jako číšník, vlasy měl ulízané na pěšinku uprostřed. „Dáme si láhev Norfolkských slz, řekla bych,“ poručila Jezzibella. „Máme co slavit. Připijeme si na úspěch. A nezapomeň vychladit sklenice.“

„Ano, slečno,“ kníkl.

Al se na něj zamračil. „Na to je trošku mladej, ne?“

„To je Webster Pryor, miláčku,“ připomněla tiše. „Sladkej kluk.“

„Kingsleyho syn?“

„Ano. Říkala jsem si, že bude nejlepší držet si ho na očích. Pro všechny případy.“

„Jo, jistě.“

„S tou lodí máš pravdu. Cestovat se dá jenom v biteku. Moje produkční společnost mi nikdy žádný nedopřála. Jestřábi jsou taky nejlepší bojové lodě.“

„Jo? Kolik jich máme?“

„Včetně tohohle tři. A to jenom díky tomu, že se jejich kapitáni podělali, když jsme obsazovali asteroidy.“

„Smůla.“

„Ano. Ale doufáme, že tentokrát budeme mít větší štěstí.“

Al se z okna usmál na srpek Nové Kalifornie a uvelebil se, aby lépe vychutnal vyhlídkový let.

Cameron Leung akceleroval na dvou gé směrem k planetě vzdálené sto deset tisíc kilometrů. Daleko před raketovým jestřábem opouštěla pětitisícovou orbitu flotila Organizace, řetěz lodí vzdálených od sebe vždy přesně dva kilometry. Od trupů se odráželo slunce, stříbrný náhrdelník pomalu ovíjel celý svět.

Shromáždění formace trvalo pod velením Emmeta Morddena a Luigiho Balsmaa celé dva dny. Flotilu vedl Salvatore, někdejší bitevní křižník novokalifornského loďstva, nyní velitelská loď Luigiho Balsmaa.

Z dvou milionů kilometrů nad severním pólem Nové Kalifornie sledoval formování flotily sokol Galega. Hejno nenápadných bitekových pozorovacích družic vypuštěných kolem planety mu hlásilo technické údaje všech lodí i obsah veškeré komunikace mezi nimi. Vzhledem k dvoustupňové deklinaci orbity odhadl sokol a jeho kapitánka Aralia všechny teoreticky možné skoky červími děrami. Jako možné cíle se nabízelo padesát dva hvězd.

Yosemitský konsenzus vyslal k dotyčným vládám sokoly s varováním, všechny světy se zalekly potenciální hrozby. Kromě toho mohli Edenité těžko něco podniknout. Útok nepřicházel v úvahu. Flotilu Caponovy Organizace chránila orbitální obrana a její vlastní palebná síla byla stejně nebezpečná. Vcelku se flotile mohlo postavit jedině loďstvo stejné síly. I kdyby ale Konfederace sebrala dost sil, admiralita by nevěděla, kam je poslat. Stále bylo ve hře padesát dva cílů.

Galega viděla, jak flotilou prolétá šarlatový jestřáb a zastavuje padesát kilometrů od Salvatora. Mezi obě lodě okamžitě vklouzl maličký špeh. Agenti na palubě sokola slyšeli Al Caponova slova: „Jak to jde, Luigi?“

„Dobře, šéfe. Držíme formaci. Všichni trefí stejné souřadnice.“

„Hergot, Luigi, měl bys vidět, jak vypadáte odsud. Je to pohled za všechny prachy. Řeknu ti, že bych se nechtěl ráno probudit a uvidět vás na nebi. Skopčáci se z vás poserou."

„Spolehni se, Ale."

„Fajn, Luigi, je to na tobě. Už velíš jenom ty, Patricia a Dwight, jasný? A Jez vám přeje hodně štěstí. Tak do nich."

„Poděkuj jí za nás, šéfe. A nemějte strach, zvládneme to. Za týden čekej dobré zprávy."

Salvatore začal pomalu zatahovat chladiče a čidla. Motory se několikrát zasekly. Na skok se připravila druhá loď v řadě, pak třetí.

Minutu se nic nedělo a najednou Salvatore zmizel za horizontem událostí.

Aralia a Galega instinktivně vycítily cíl skoku. **Je to Arnstadt,** řekla Aralia yosemitskému konsenzu. **Letí na Arnstadt.**

Děkujeme, Aralie, odvětili Edenité. **Pošleme tam sokola s varováním. Caponova flotila tam poletí nejméně dva dny. Místní loďstvo bude mít čas se připravit.**

A bude to stačit?

Snad. To záleží na skutečném cíli Organizace.

Když se Aralia napojila na výstup špionážních družic, ve formaci už chybělo dvanáct lodí. Ke skokovým souřadnicím se jich blížilo ještě sedm set čtyřicet.

* * *

„Ne, Geralde," prohlásil Jansen Kovak tónem netrpělivého rodiče. Chytil pacienta za loket.

S dalším ošetřovatelem vedli Geralda do jídelny na oběd. Jakmile otevřeli dveře, Gerald se rozhlédl po chodbě a zaťal svaly.

Kovak už příznaky znal. Gerald poslední dobou šílel při sebemenším podnětu od nevinného slůvka po pohled do dlouhé chodby, která mu připomněla cestu ven. Když to na něj přišlo,

napadl nejbližšího zdravotníka a pak se dal na útěk. Elektronicky kódované dveře mu nic neříkaly.

Geraldovi zaškubalo ve tváři, ovládl se a nechal se odvést do jídelny. Hned se podíval na bar, jestli neběží holovize. Navzdory přání pacientů ji ale odstranili. Doktor Dobbs nechtěl riskovat další incident takového rozsahu.

Jansen Kovak byl přesvědčen, že s Geraldem Skibbowem psychologové jen ztrácejí čas. Už překročil hranici šílenství a teď nezadržitelně padá do osobního pekla. Měli by ho poslat do ústavu pro dlouhodobě nemocné a možná na částečné vymazání paměti. Doktor Dobbs ale trval na tom, že si s psychózou poradí, Gerald byl navíc vězeň KVB, což představovalo další komplikace. Svinská práce.

Když vešli, jídelna ztichla. Ne že by tu bylo moc lidí, jen pět pacientů a dvanáct zaměstnanců. Gerald na pozornost zareagoval vyděšeným pohledem do tváří stolovníků. Když se na něj jedna zrzavá žena s šikmýma očima chápavě pousmála, nechápavě se zamračil.

Jansen ho rychle nasměroval k židli na půl cesty mezi oknem a barem a posadil ho na ni. „Co by sis dal, Geralde?“

„Hm… To, co vy.“

„Přinesu ti salát,“ řekl Kovak a zamířil k baru. To byla jeho první chyba.

Něco ho praštilo přes záda a srazilo na podlahu. Bolestivě se uhodil. Do nanoniky hned naskočily rovnovážné a bojové programy, tělo se samo odkulilo ze setrvačné dráhy. Plynulým pohybem vstal.

Gerald se rval s druhým ošetřovatelem a snažil se ho povalit. Jansen vybral z možností v nanonice. Nakročil si, přenesl váhu, rozmáchl se pěstí. Zasáhl Geralda do ramene, ten se otočil, ztratil rovnováhu, vykopl a zasáhl Jansena do nohy. Konečně se skácel, ošetřovatel padal s ním.

Přistál na lokti, zařval bolestí a vtom na něj plnou vahou spadl mohutný zřízenec. Zvedl hlavu a pět metrů daleko uviděl dveře. Takový kousek!

„Pusťte mě,“ prosil. „Je to moje dceruška. Musím ji zachránit.“

„Sklapni, cvoku,“ okřikl ho Jansen.

„Mluvte slušně, mladíku.“

Jansen se otočil a uviděl za sebou neznámou zrzavou ženu. „Ehm… To… Ano.“ Zčervenal, na tváři cítil horko. Také ztrácel kontakt s nanonikou. „Omlouvám se, bylo to neprofesionální. Ale už mě štve.“

„Zkuste s ním žít dvacet let v manželství.“

Jansen nasadil zdvořile nechápavý výraz. Ta žena není pacientka. Má na sobě elegantní civilní kostýmek. Ale nevzpomínal si, že by ji kdy viděl mezi zaměstnanci.

Usmála se, chytila ho za klopy a odhodila ho šest metrů přes jídelnu. Jansen zařval spíš hrůzou než bolestí. To až když dopadl. Nervová nanonika to zabalila, a tak mu nervy proběhla bolest čistá a nezkalená.

Zřízenec na Geraldovi se zmohl jen na překvapené heknutí, než ho žena uhodila. Jednou ranou mu vytloukla zuby, na Geralda vystříkla krev.

Ostatní personál v jídelně už do místního procesoru nadatoval poplachový kód. Zakvílely sirény. Z podlahy vyjely do dveří na terasu železné mříže.

Gerald nechápavě civěl na nečekanou zachránkyni, z druhé strany k ní vyrazili tři svalnatí sanitáři. Mrkla na něj, zvedla ruku a ukázala prstem na strop. Kolem zápěstí se jí rozzářil jasný náramek.

„Kurva,“ vyjekl vrchní zřízenec. Málem zakopl, jak rychle se snažil zastavit.

„Ta svině je posedlá.“

„Zpátky! Utíkejte!“

„Kde se tu kurva vzala?“

„Do nich, kočko,“ povzbuzoval posedlou jeden pacient.

Z ruky jí vylétla rozeta bílého ohně a okamžitě se rozprskla do stovek palčivých kuliček. Blesky pokropily strop, stěny i nábytek. Na podlahu padaly jiskry, z omítky stoupal kouř.

Objevily se plameny. K poplašným sirénám se přidaly požární hlásiče. Pak všechno ztichlo, světla zhasla.

„Pojď, Geralde," vybídla ho žena. Musela ho postavit na nohy.

„Ne," vyjekl v hrůze. „Jste posedlá. Pusťte mě, prosím. Už k vám nechci. Už to nesnesu. Prosím, mám dceru."

„Mlč a hejbni zadkem. Jdeme najít Marii."

Gerald vytřeštil oči. „Co o ní víte?"

„Že tě potřebuje. Tak jdeme."

„Vy to víte?" zakňoural. „Jak to můžete vědět?"

„Jdeme." Odtáhla ho ke dveřím. Měl pocit, jako by ho drželo nakládací rameno přístavního mechanoida.

Barman vykoukl nad pult. Pacienti i zaměstnanci se poschovávali za nábytek. Obludná posedlá útočnice mířila rozhodně ke dveřím na chodbu, v ruce vyděšeného Geralda Skibbowa. Barman nadatoval dveřím zavírací kód a pak otevřel nouzový kanál k místnímu procesoru. Neodpověděl. Sevřel nervovou rušičku, připraven…

„Hej, ty tam," zavolala zrzka.

Paprsek bílého ohně ho zasáhl přímo doprostřed čela. „To nebylo hezké," pokárala ho.

Gerald něco tiše blábolil, barman se svalil na pult, v hlavě očouzenou díru. „Pro boha živého, co jste zač?"

„Teď se mi do ničeho nepleť, Geralde." Ovanul ji vzduch z jídelny a rozcuchal jí dlouhé měděné vlasy. Pak se směr větru změnil a poměnil se v uragán s pevným jádrem. Vrazil do dveří a promáčkl zesílený kompozit.

Prolezla dírou a protáhla za sebou Geralda. „Teď utečeme," oznámila mu vesele.

Díky tomu, že léčebnu spravovalo královské loďstvo, byly stráže ozbrojené. Nebylo jim to ale nic platné, nešlo o zkušené bojovníky. Kdykoli se nějaký strážný dostal na dostřel, žena ho smetla bílým ohněm. Bezpečnostní dispečink asteroidu by ji dokázal sledovat jen díky zkáze, která za ní zůstávala. Veškerou elektroniku a elektrické vedení likvidovala bílým

ohněm, dveře lámala na kusy, ventilaci muchlala a mechanoidy měnila v hromádky rozpáleného šrotu. Dělala to zcela automaticky, ničila všechno dřív, než ji to stačilo ohrozit. Neelegantní, ale efektivní.

Asteroid okamžitě vyhlásil bojový poplach druhého stupně. Z kasáren pospíšili do sanatoria královští mariňáci.

Jako na všech asteroidech bylo i tady všechno namačkané a stísněné. Ženě trvala cesta s Geraldem z léčebny devadesát sekund. Pak ji zachytily kamery na veřejné chodbě. Zrzka prolezla rozbitými dveřmi sanatoria a rozehnala civilisty několika dlouhými plameny; skoro to vypadalo, jako by je práskala bičem. Pak sežehla všechna čidla, kamery i síťový procesor.

Poručík mariňáků duchapřítomně vypnul všechny výtahy v dosahu posedlé. Když chce ven, musí pěšky. A když půjde pěšky, narazí na jeden ze dvou oddílů ostřílených vojáků, které ji už teď mají v kleštích.

Obě čety obezřetně postupovaly chodbou a odháněly civilisty. Ze dvou stran došly k rozbitému vchodu do sanatoria, v rukou starobylé projektilové zbraně, na helmách čidla statické elektřiny. Jakmile se velitelé čet uviděli, zastavili a prohledali prostor. Mezi dvěma řadami vojáků nikdo nezůstal.

Kapitán na jedné straně zajistil zbraň. „Kam mohla kurva zmizet?“

„Věděla jsem, že vypnou výtahy,“ poznamenala spokojeně zrzka. „Když jde o posedlé, běžný postup je vyřadit z provozu veškerou dopravu, abychom se nerozšířili. Sakra klika, že dneska nezaspali.“ Gerald souhlasil, ale zůstal zticha. Soustředil se na příčku přímo před sebou a neodvažoval se podívat pod sebe.

Posedlá žena možná v léčebně všechny dveře roztřískala, ale teď u výtahu jen pokynula a dveře se samy rozestoupily. Pak se pustili dolů po kramlích zaražených do stěny šachty.

Gerald si neviděl pod ruce, žena ale trochu světélkovala. Raději se nedíval, jak to dělá.

V šachtě bylo chladno, vzduch chutnal po mokrém kovu. A bylo tu ticho, tma spolkla všechny zvuky. Každou minutu nebo tak rozeznal ve stěně další dveře, kolem nich prosakovalo světlo a útržky rozhovorů.

„Opatrně," řekla žena. „Už jsme skoro dole. Ještě deset příček."

Světlo zesílilo a Gerald se odvážil podívat dolů. Na konci žebříku se matně leskla kovová mříž. Gerald si na ni stoupl a promnul si roztřesené ruce. Shora se ozvalo řinčení.

Posedlá žena k němu seskočila a usmála se. „Nehýbej se," poručila a položila mu dlaně na uši.

Gerald se zachvěl. Její dlaně ho pálily. A je to tady. Začátek mučení. Za chvíli uslyší šepot z nicoty a jedna duše mu obsadí tělo. Pak bude po naději. To ať mě radši zabije. Lepší než…

Žena pustila jeho hlavu, ruce jí pohasly. „To by mělo stačit. Zničila jsem vyslýchací nanoniku. Doktoři by tvýma očima zjistili, kde jsme, a pak by tě uspali."

„Cože?" Opatrně si ohmatal lebku. Vypadala celá. „Nic víc mi neuděláte?"

„Ne. Nebylo to tak zlé, co?" Pokynula mu. „Tamhle je průlez do údržbářských tunelů. Má mechanický zámek, a tak neupozorníme procesory."

„Co pak?" zeptal se bezradně.

„Pak tě dostaneme z Guyany a pošleme na Valisk za Marií. Co sis myslel, Geralde?" Vzala za páku tlakových dveří a otočila ji vzhůru. Za průlezem čekala další tma.

Geraldovi bylo do pláče. Hlava se mu motala, těžko přemýšlel. „Proč? Proč to děláte? Hrajete si se mnou?"

„Jistěže si s tebou nehraju, Geralde. Chci mít Marii zpátky mezi živými. Nic víc nám na světě nezbylo. Sám to víš. Viděls farmu."

Padl na kolena a pohlédl jí do vyrovnané tváře, na upravené vlasy. Stále nechápal. „Ale proč? Kdo jste?"

„Promiň, Geralde, můj nejmilejší. Tohle je tělo Pou Mokové. Dá hroznou práci udržet vlastní vzhled, když musím dělat tohle všechno.“

Gerald tupě sledoval, jak zrzavé vlasy tmavnou a tvář získává nové rysy. Ne nové, staré. Dávno známé.

„Loren.“

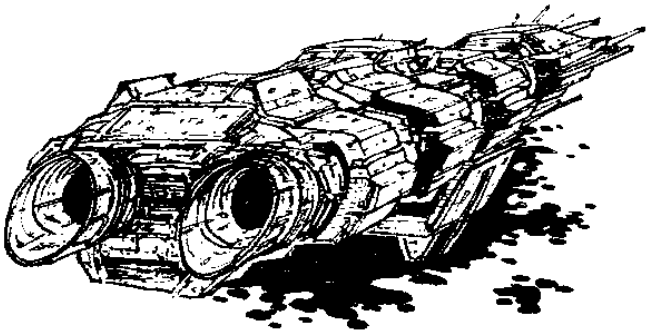

15

Po pěti stoletích hospodářských obětí a neskutečně tvrdé práce měsíční národ konečně zkrotil Marta, boha války. Nepřátelský rudý svět, viditelný ze Země po miliony let, pohasl. Planeta teď měla atmosféru včetně mraků, pouště pokrývala zelená vegetace, červenou půdu zarůstaly lesy. Při pohledu z přilétající lodi vypadal Mars jako jakákoli jiná terrakompatibilní planeta v Konfederaci. Rozdíly vynikly teprve při porovnání poměru zbylých pouští, které stále pokrývaly tři pětiny povrchu, a při bližším prozkoumání celkové výměry vodních ploch. I když byly z orbity vidět tisíce kráterových jezer, Mars měl jen jediný větší rezervoár, Lowellovo moře podél rovníku. V planetárním měřítku připomínalo spíš jen dlouhou zvlněnou řeku. Bližší průzkum ukázal, že obeplutí planety by přesto nebylo možné. Lowellovo moře tvořily stovky oddělených zaplavených kráterů.

Další zvláštností byla hustota osídlení, viditelná z orbity, pokud pilot věděl, co hledat. Kdyby někdo pátral na noční straně po zářivých tečkách měst, běžných na světech osídlených tak dlouho, byl by zklamán. Na Marsu zatím vzniklo jen šest větších sídlišť. Na stepi stála i menší městečka a vesnice, ale počet obyvatel přesto nepřesáhl tři miliony. Phobos a Deimos hostily další půlmilion průmyslových dělníků a jejich rodinných příslušníků. Přinejmenším rozvoj měsíců odpovídal zažitým zvykům.

S výjimkou kolonií v první fázi rozvoje měl Mars nejméně obyvatel ze všech lidských světů v Konfederaci. Tady ale srovnání končilo. Marťanská technoekonomie byla značně

rozvinutá a obyvatelstvo se těšilo z vysoké životní úrovně, překonané snad jedině Edenity nebo poddanými krále Alastaira.

Dalším rysem vyspělých konfederačních světů, který na Marsu chyběl, byla přítomnost obranných družic. Oba měsíčky byly samozřejmě bráněné, oba patřily k důležitým průmyslovým centrům SII. Planeta ale zůstala nechráněná, nebylo na ní co ukrást, unést nebo zničit. Biliony fuseodolarů nalité do rozvoje se rovnoměrně vsákly do biosféry. Pirátům nejde o kyslík nebo rostlinné druhy upravené pro konkrétní svět. Mars byl nejdražší projekt v dějinách lidské rasy, ale přesto měl pro kohokoli zvenku nulovou hodnotu. Jeho cena spočívala jen v tom, že se pro celý národ exulantů stal zaslíbenou zemí.

Louise, Genevieve a Fletcherovi při pohledu na holomonitor nic z toho nedošlo. Viděli jasné rozdíly proti Norfolku (Genevieve prohlásila, že Mars vypadá spíš jako v posledním tažení než jako zbrusu nová planeta), ale nedokázali je interpretovat. Stačilo jim, že tu na nebi nevisel červený mrak.

„Poznáte, jestli jsou dole posedlí?“ zeptala se Louise.

„Nikolivěk, má paní. Planeta jest pro můj druhý zrak příliš vzdálena. Cítím jen tvar této chrabré lodi. Při tom, co vím, bychom mohli být sami v celém vesmíru.“

„To neříkejte,“ napomenula ho Genevieve. „Utekli jsme sem před hroznými věcmi.“

„A ty tu opravdu nejsou, maličká.“

Genevieve se na něj usmála. Cestou si odpočala. Neměli toho mnoho na práci a skopičiny v beztíži ji nebavily tak dlouho, jak si myslela, rychle se tedy naučila komunikovat s letovým počítačem. Furay jí pustil pár starých interaktivních výukových programů a Genevieve se od té chvíle neodtrhla od AV-projektoru. Zbožňovala hry, celé hodiny trávila zavřená v kajutě a bojovala s holografickými příšerami, prozkoumávala mytologické kraje, a dokonce pilotovala lodě do jádra galaxie.

Louise a Fletcher s pomocí stejných prostých programů probírali dějiny od poloviny devatenáctého století. Díky norfolkské školní cenzuře byla většina informací pro Louise stejně nová jako pro Fletchera. Čím víc toho viděla, tím hloupější si připadala. Několikrát se musela zeptat Furaye, jestli se něco opravdu stalo, protože ve škole jim tvrdili pravý opak. Furay pokaždé přisvědčil, i když vzápětí dodal, že každá kultura vykládá dějiny v odlišném kontextu. „Ideologická interpretace je prokletí lidstva."

Ani jeho relativizují útěcha jí nepomohla. Učitelé ve škole jí přímo nelhali, lži by bylo o slunovratu snadné odhalit, protože planetu zaplavili cizinci, ale spoustu věcí zatajili a spoustu vyložili úplně opačně.

Louise si nechala ukázat příletový vektor. Holomonitor zobrazil planetu a barevné čáry kolem ní. Phobos mizel za obzorem, tmavá hvězdička schovaná v zářivém roji průmyslových družic. Daleká říše s ním na desetině gé srovnala dráhu. Po pěti stech letech lidského osídlení měl bohatou historii. Žádný jiný měsíc nebo asteroid takové velikosti neobíhal tak nízko nad planetou. Díky blízkosti se ale Phobos stal vítaným zdrojem nerostů potřebných k terraformaci Marsu. Mezitím se stal především továrnou a domovským přístavem flotily SII. Umělá rotace, započatá už na počátku osídlení kvůli odstředivé tíži, záhy zbavila povrch prachu. Hvězdy teď svítily na holou hnědošedou skálu, mnohde odsekanou kvůli symetrii, na pólech zploštělou. Phobos díky tomu získal mírně válcový tvar a spíš než měsíc připomínal cosi mezi velkým obydleným asteroidem a edenitským habitatem.

Kapitánka Layia nastavila kurz na zadaný příletový vektor a pak si dvacet minut datovala s kanceláří flotily SII, aby vysvětlila, proč se zdrželi proti plánu.

„Takže ses nezmínila o cestujících?" zeptala se Tilia, když kapitánka domluvila.

„Život je už tak dost složitý,“ opáčila Layia. „Vysvětlovat úřadům, co tady dělají a kolik zaplatili, by mi v záznamech moc nepomohlo. Souhlas?“

Ostatní členové posádky apaticky přikývli.

„Nemají pasy,“ připomněl Furay. „To by mohlo v přístavu způsobit problémy.“

„Můžeme je zaregistrovat jako uprchlíky,“ navrhl Endron. „Podle konfederačních zákonů je vláda musí přijmout.“

„Napřed budou muset vysvětlit, jak se sem dostali,“ řekla Layia. „Myslete, hergot. Musíme je někde vyhodit tak, aby se nám nevrátili.“

„Nemáme je v papírech,“ začala Tilia, „takže je tu nikdo nebude hledat. A když tu celníci přesto udělají kontrolu, prostě ty tři poženeme z patra do patra. Pak je bez problémů propašujeme na asteroid.“

„A pak?“

„Nechtějí tu zůstat,“ řekl Furay. „Potřebují se dostat na Tranquillity.“

„Slyšel jsi věž,“ namítla Layia. „Civilní lety skončily. Nesestřelili nás jenom proto, že máme vojenskou autorizaci.“

„Z Marsu možná na Tranquillity nikdo nepoletí, ale vnitrosystémová doprava funguje dál a ze Země možná někdo poletí. Louise má spoustu peněz, mluvila o tom, že by si najala celou loď.“

„Z O’Neillova mračna by se na Tranquillity dostat mohli,“ připustila Layia. „A když pro ně seženeme pasy, nebude se jich na Zemi nikdo ptát, jak se dostali na Mars.

Z takové dálky jim bude všechno marťanské připadat v pořádku.“

„Věděla bych o člověku, který jim obstará pasy,“ přihlásila se Tilia.

Layia se zašklebila. „To víme všichni.“

„Není levný.“

„To nás nepálí. Dobře, uděláme to tak. Endrone, jdi jim to vyřídit. A ať koukají spolupracovat.“

Daleká říše měkce dosedla na obslužnou kolébku. K dolní části trupu se hned přisály pupeční šňůry hadic a kabelů. Genevieve proces s úžasem sledovala na holomonitoru.

„Tatínkovi raději neřekneme, kde jsme byly," prohlásila, aniž by zvedla hlavu.

„Proč ne?" zeptala se Louise. Genevieve se poprvé na útěku zmínila o rodičích. Ale já o nich vlastně také nemluvím.

„Mars má komunistickou vládu. Říkal to počítač. Táta komunisty nesnáší."

„Myslím, že marťani jsou trochu jiní než bolševici, na které nadává náš tatínek. Rozhodně bude rád, že jsme sem letěly."

„Proč?"

„Protože jsme nezůstaly na Norfolku. Není důležitá cesta, ale cíl."

„Asi ano." Na chvíli zvážněla. „Co asi teď dělá? Nutí ho ten ošklivý rytíř provádět věci, které nechce?"

„Tatínek už nedělá nic. Je uvězněný ve vlastní hlavě. Jako v žaláři. Určitě hodně přemýšlí, to může."

„Opravdu?" otočila se Genevieve na Fletchera.

„Je to tak, maličká."

„Tak to není tak strašné."

„Znám tátu," řekla Louise. „Pořád o nás má strach. Škoda, že mu nemůžeme dát vědět, že jsme v pořádku."

„Půjde to, až bude po všem. A mamince taky. Jednou to skončí, viď, Louise?"

„Ano. Jednou to skončí. A až se dostaneme na Tranquillity, můžeme přestat utíkat a začít pomáhat."

„To je dobře." Usmála se na Fletchera. „Nechci, aby ses tam vrátil."

„Děkuji vám, maličká." Byl v rozpacích.

Stropním průlezem připlul po hlavě Endron. Otočil se kolem žebříku a přistál na lepítku vedle holomonitoru.

Fletcher ani nedutal. Teď, když Louise věděla, na co dát pozor, si všimla, jak se Fletcher soustředí. Cvičil několik dní,

než se naučil omezit energistické pole. Vyplatilo se to, na jejich palubu už padesát hodin nevtrhl žádný člen posádky hledat záhadnou poruchu.

„Jsme doma," oznámil vesele Endron. „Ale s vámi mám problém. Hlavně díky tomu, že nemáte pasy."

Louise se nedívala na Fletchera. „Je tu norfolkské vyslanectví? Mohou nám vystavit dokumenty."

„Nějaká právní kancelář tu zřejmě Norfolk zastupuje, ale ambasádu na Marsu nenajdete."

„Aha."

„Ale vy jste vymysleli nějaké řešení, že? Jinak byste sem nepřišel."

„Máme návrh," upřesnil Endron. „Můžeme vám sehnat pasy bokem. Bude to drahé, ale nepřitáhneme pozornost úřadů."

„Je to nezákonné?" zeptala se Louise.

„Jde o to, že máme na palubě spoustu Norfolkských slz, které chceme prodat přátelům, a tak bychom neradi přitahovali pozornost."

„Vaše vláda nás přece nepošle zpátky, ne?" lekla se Genevieve.

„Ne. Nic takového. Ale s pasy to bude jednodušší."

„Dobře, zařídíme se podle vaší rady," pospíšila si Louise. Měla sto chutí Endrona obejmout; sama ho chtěla požádat o falešné pasy.

* * *

Moyo vlastně nespal, na to ho tlačilo příliš mnoho starostí, ale každou noc několik hodin odpočíval. Tělo Ebena Pavitta nebylo v nejlepším stavu a mládí už mělo za sebou. Moyo mohl samozřejmě energisticky vylepšit sílu nebo vytrvalost, ale jakmile nebyl soustředěný, ukradených orgánů se zmocnila únava. Pak cítil bolest ve všech údech.

Za několik dní se s tělem důvěrně seznámil a naučil se ho nepřetěžovat. Měl štěstí, že se vůbec vrátil, a bylo by hloupé

ztratit fyzické tělo pouhou nedbalostí. Další by třeba hned tak nedostal. Konfederace teď byla větší než za jeho života, ale duší v nicotě také neubývalo. Těl nebude nikdy dost.

Ostré paprsky světla pronikající bambusovou roletou měly výrazně červenou barvu. Známé kvašové kontury nábytku v ložnici se proměnily v ostrý dvoubarevný portrét. Moyo byl přes nemilé vyhlídky šťastný.

Vedle na matraci se zavrtěla Stephanie a vzápětí se posadila. „Najednou cítím, že jsi spokojený. Co se stalo?“

„Sám nevím.“ Vstal a přešel k oknu. Roztáhl stvoly bambusu. „Pojď se podívat ven.“

Obloha nad Exnallem se zatahovala červenými mraky. Oblaka rudě žhnula. Východ slunce je jen těžko prozařoval. Na západě mraky zakrývaly zbytky tmavého nebe.

„Hvězdy tu už nikdy nevyjdou,“ prohlásil šťastně Moyo.

Krajinou duněla síla, Moyo ji cítil a přidával k ní svou trošku. Veliké spojení vůlí, jak si kdysi představoval edenitský konsenzus. Anette Ekelundová zvítězila a proměnila celý poloostrov v zaslíbenou zemi mrtvých. Dva miliony duší spojily síly a daly průchod nejvnitřnější touze.

Na konci zahrady pod hustými větvemi byla ještě tma. Zahradničtí mechanoidi se už dávno zasekli, i když předtím stačili rozorat většinu záhonů a křovin. Když na tmu soustředil svůj šestý smysl, narazil na několik nervózních uzlíčků. Zase ty děti, které neodehnali včas. Nebyl sám, kdo poslal svou oběť k mariňákům. Vojáci se bohužel stáhli příliš rychle.

„K čertu. Zase si přišly pro jídlo.“

Stephanie vzdychla. „Už jsme jim dali všechno.“

„Naproti v domě je pár slepic. Můžeme je uvařit a nechat maso na prahu.“

„Chudáčci. V noci jim musí být strašná zima. Mohl bys skočit pro ty slepice, prosím? Zatopím ve sporáku, můžeme je upéct.“

„Proč? Dokážeme z nich rovnou udělat pečínku.“

„Tím si nejsem jistá a navíc nechci, aby děti něco chytily ze syrového masa.“

„Když na tu slepici střelím blesk, bude upečená.“

„Nehádej se. Běž je pochytat.“ Otočila ho a postrčila ke dveřím. „A taky budou potřebovat oškubat.“

„No jo, vždyť už jdu.“ Zasmál se a vyčaroval si šaty. Hádat se nemá smysl. To se mu na ní líbilo. Nebyla příliš rozhodná, ale když si něco vzala do hlavy… „A mimochodem, co budeme jíst my? V bungalovu už nic nezbylo a obchody na Maingreenu lidi dávno vybrali.“ Pár pokusů mu ukázalo, že energistická síla není tak všemocná, jak si zprvu myslel. Mohl cokoli zahalit iluzí a když se soustředil dost dlouho, hmota pod přeludem se přizpůsobila jeho přání. Lidské tělo ale potřebuje přísun bílkovin a vitaminů. Kus dřeva, který vypadal, voněl a chutnal jako uzený losos, byl v žaludku zase jen kusem dřeva. Musel si dávat pozor i se skutečným jídlem. Jednou se pozvracel, když spořádal celý čokoládový dort vyrobený z dietních sucharů – zapomněl surovinu vybalit z celofánu.

„To vymyslíme později,“ odbyla ho. „V nejhorším můžeme odejít z města a hospodařit na farmě.“

To se mu moc nezdálo, celý život prožil ve městech, ale zůstal zticha.

Než došel ke dveřím, někdo na ně zaklepal. Na prahu stál v baseballovém dresu jejich soused Pat Staite. „Hledáme lidi do mužstva,“ spustil s nadějí v hlase.

„Na mě je trochu brzy.“

„Máš pravdu. Omlouvám se. Neměl bys čas odpoledne?“

„Určitě se stavím.“

Pat patřil k sílící menšině exnallských sportovců, ochotné zabít čas jakoukoli míčovou hrou, kterou kdy lidstvo vymyslelo.

„Díky,“ odtušil Staite, aniž by si všiml ironie v Moyově hlase nebo myšlenkách. „Máme v ulici jednoho Brita. Říkal, že nás naučí hrát kriket.“

„Fantastické.“

„Dělal jsi nějaký sport?“

„Svlíkací poker. Teď mě omluv, musím k snídani ulovit pár slepic.“

Slepice se dostaly z kurníku, ale neopustily zahradu. Byly vylepšené, velké, světle zrzavé. A pozoruhodně hbité.

Prvních pár pokusů skončilo pádem na břicho. Když se Moyo podruhé hrabal na nohy, celé hejno začalo kdákat a zmizelo v živém plotě. Moyo se oprášil a nekompromisně na jednu slepici ukázal prstem. Malý kulový blesk ji zasáhl za krk, z opálené rány vytryskla krev. Uvědomoval si, že musí vypadat směšně. Ale pokud má něco ulovit…

Když postřílel všechny slepice v dohledu, došel k nejbližší mrtvole. Jenže ta se dala na útěk, hlava jí visela na prsou. Nevěřícně na ni zíral; vždycky si myslel, že je to jen povídačka. Pak se rozběhla i další mrtvolka. Moyo si vykasal rukávy a přivolal větší kulový blesk.

Když se vrátil do bungalovu, z kuchyně bylo slyšet hlasy. Ani nemusel používat šestý smysl, aby poznal, koho Stephanie hostí.

Sporák už sálal žárem. Kolem se hřály děti a pily horký čaj. Když vešel, všechny zmlkly.

Stephanii při pohledu na ohořelé mrtvolky slepic ztuhl úsměv na tváři. Děti se začaly hihňat.

„Všichni do jídelny,“ nařídila jim. „Běžte, já se zatím podívám, co s tím půjde udělat.“

Jakmile děti odešly, zeptal se: „Co to hergot vyvádíš?“

„Starám se o ně, co jiného. Shannon říkala, že nejedla celou dobu, co jsou tu posedlí.“

„Ale to nejde. Co kdyby…“

„Co kdyby co? Kdyby přišla policie?“

Položil spálené slepice na linku. „Promiň.“

„Už se zodpovídáme jen sami sobě. Nemáme zákony, soudy, dobro ani zlo. Vedou nás pocity. To je výhoda nového života, ne? Radost bez hranic.“

„Nevím. Možná.“

Opřela se o něj a vzala ho kolem pasu. „Dívej se na to sobecky. Co jiného máš dneska na práci?“

„A já si myslel, jak jsem se skvěle adaptoval.“

„Ze začátku ano. Potřebovala jsem víc času.“

Podíval se do jídelny na děti. Bylo jich osm, žádné starší než dvanáct let. „Nejsem zvyklý na děti.“

„Ani na slepice, jak to tak vypadá. Ale nakonec jsi je přinesl, tak co?“

„Určitě to chceš? Jak dlouho se o ně budeme starat? Co se stane, až vyrostou? Posednou je mrtví? To je ošklivá vyhlídka.“

„To se nestane. Vezmeme tenhle svět z dosahu nicoty. Jsme první a poslední posedlí. Takováhle situace už nenastane. A rozhodně je nechci vychovávat v Exnallu.“

„Kde tedy?“

„Vezmeme je na konec Mortonridge a vrátíme je živým.“

„To si děláš srandu.“ Dobře cítil, že to Stephanie myslí vážně.

„Neříkej mi, že chceš zůstat navěky v Exnallu.“

„Ne. Ale pár neděl tu klidně vydržím.“

„Cestovat znamená poznávat. Do ničeho tě nenutím, Moyo. Jestli se tu chceš učit hrát kriket, klidně zůstaň.“

„Vzdávám to.“ Rozesmál se a důkladně ji políbil. „Nemůžou jít pěšky, na hranici by nedošly. Potřebujeme autobus nebo nákladák. Porozhlídnu se kolem, co nám tu Ekelundová nechala.“

* * *

Syrinx šla do Wing-Tsit Chongova srubu u jezera už poosmé. Někdy tu byli sami, jindy se k nim připojili psychologové, Aténa, Sinón a Ruben. Dnes ale na verandě seděl jen Wing-Tsit Chong.

Jako vždy na ni čekal na kolečkové židli, na kolenou skotskou deku. **Vítej, má milá. Jak se máš?**

Uklonila se po orientálsku, jak se to naučila při druhé návštěvě. **Ráno mi sundali z nohou nanoniku. Skoro nemůžu chodit, mám strašně citlivou kůži.**

Doufám, žes za to nevynadala lékařům.

Ne. Vzdychla. **Udělali se mnou hotové zázraky. Jsem ráda. A bolest pomine.**

Wing-Tsit Chong se pousmál. **Přesně taková odpověď se od tebe očekává. Kdybych byl podezíravý stařík…**

Promiňte. Ale tělesné nepohodlí opravdu přijímám s tím, že přebolí.

Výborně, zbavila ses posledního pouta.

Ano.

Zase můžeš svobodně létat po hvězdách. A co když jim zase padneš do spárů?

Otřásla se a káravě na něj pohlédla. **Na to ještě nechci myslet.**

Samozřejmě.

No dobře, když to tolik chcete slyšet, tak si myslím, že se budu držet spíš na palubě Oenoneho. Rozhodně dokud posedlí nezmizí z vesmíru. Je to tak nepochopitelné, po tom, co jsem zkusila? Selhala jsem?

Odpověz si sama.

Pořád mám noční můry.

Já vím. Ale už jich ubývá, což je známkou pokroku. Jaké další příznaky tě trápí?

Chci zase létat, ale těžko se k tomu dokážu přesvědčit. Asi mě děsí nejistota. Mohla bych na ně zase někde narazit.

Nejistota neznámého?

Pořád slovíčkaříte.

Odpusť to starci.

Rozhodně nejistota. Neznámo mě kdysi lákalo. Těšila jsem se na prozkoumávání nových planet, na jejich krásy.

Promiň, Syrinx, ale to jsi nikdy nedělala.

Cože? Vytřeštila na něj oči. Wing-Tsit Chong byl stále stejně nevzrušený. **S Oenonem jsme to dělali celá léta.**

Celá léta sis hrála na turistku. Obdivovala jsi, co objevili jiní, co postavili, jak žili. Jsi turistka. Syrinx, žádná

cestovatelka. Oenone nikdy nenavštívil nepopsanou soustavu, nikdy jsi nestanula na nějaké planetě jako první. Hrála jsi na jistotu. Syrinx. A ani to ti nepomohlo.

Nepomohlo před čím?

Před tvým strachem z neznáma.

Posadila se k němu na proutěné křesílko, velice znepokojena. **To si opravdu myslíte?**

Ano. Nestyď se za to. Syrinx, všichni máme své slabosti. Já daleko horší, než by tě vůbec napadlo.

Když to říkáte…

Jako vždy jsi tvrdohlavá až do konce. Ještě nevím, jestli je to slabina nebo výhoda.

To asi záleží na okolnostech. Rošťácky se usmála.

Přikývl. **Jak říkáš. V těchto dvou případech je to spíš slabina.**

To jako že jsem se měla vzdát a vydat jim Oenoneho?

Samozřejmě ne.

Ale tady se vyrovnávám s přítomností, ne s tím, co bylo. Takže ten můj údajný strach je trvalý problém?

Omezuje tě a to by neměl. Tvá mysl by neměla být spoutaná tvými ani cizími řetězy. Rád bych viděl, kdyby ses s Oenonem rozhodně postavila vesmíru.

Jak? Tedy… Jsem sotva vyléčená. Znovu jsem si prožila všechny vzpomínky na mučení a na jeho okolnosti, logikou jsme přemohli všechny přízraky. A vy mi teď řeknete, že mám nějakou hluboko uloženou vadu. Jestli nejsem připravená teď, těžko někdy budu.

Na co?

To přesně nevím. Na svou úlohu. Na ochranu edenismu před posedlými. Vím, že Oenone už chce letět do boje jako ostatní sokoli.

V této chvíli bys nebyla dobrá kapitánka, rozhodně ne v boji. Neznámo v tobě zasévá pochyby.

O posedlých vím všechno, to mi věřte.

Opravdu? Tak co si počneš, až budeš jednou z nich?

Jednou z nich? Nikdy.

Chceš se vyhnout smrti? To bych rád slyšel, jak to chceš udělat.

Aha. Zčervenala.

Smrt je veliká neznámá. A teď, když o ní víme víc, je ještě záhadnější.

Jak může být záhadnější, když víme víc?

Laton ji nazval velikou cestou. Co tím myslel? Kiinti tvrdí, že střet se smrtí mají za sebou. Jak přežili? Jejich vědomí skutečnosti nemůže být o mnoho vyspělejší než naše. Edenité před smrtí přenášejí své vzpomínky do nervových vrstev. Znamená to, že přenášejí duši? Copak tě tyhle otázky netrápí? Mne nesmírně znepokojuje, že na naši každodenní existenci mají najednou takový vliv filozofické, problémy.

No, když je takhle rozpitváte, jsou znepokojivé.

A ty ses nad nimi nikdy nezamýšlela?

Zamýšlela. Ale nejsem jimi posedlá.

Syrinx, ze všech Edenitů ses jim přiblížila nejvíc. Pokud mají tyto otázky vliv na nás, musejí ovlivňovat i tebe.

Ovlivňovat, nebo svazovat?

Odpověz si sama.

To mi říkáte pořád.

A budu dál.

To vím. Dobře, o otázkách jsem příliš nepřemýšlela a o odpovědích nemám ani zdání. Takže otázky nejsou důležité.

S tím bych souhlasil.

Opravdu?

S jednou výjimkou. Nejsou důležité teď. Naše společnost teď dělá to, co v každém ohrožení: brání se hrubou silou. Nic proti tomu nemám. Ale pokud se máme někam dostat, musíme nejvyšší pozornost věnovat právě oněm otázkám. Protože na ně jednou musíme odpovědět. Takové veliké neznámo lidstvo nemůže přežít. Musíme formulovat, řekněme, božskou pravdu.

A to chcete po psychoanalytickém sezení?

Jistěže ne, milá Syrinx. To byla hloupá poznámka. Jsem ovšem rozčarován, že ti uniká řešení daleko bezprostřednějšího problému.

Kterého? nechápala Syrinx.

Tvého problému. Wing-Tsit Chong jí luskl prsty před očima, jako by byla nepovedené dítě. **Teď se soustřeď. Chceš létat, ale zároveň máš naprosto pochopitelný odpor.**

Ano.

Všichni chtějí znát odpověď na moje otázky, ale nikdo neví, kde ji hledat.

Ano.

Jedna rasa tu odpověď zná.

Kiinti? Já vím, ale ti nám nepomůžou.

Špatně. Pustil jsem si záznam ze zasedání Konfederačního sněmu. Vyslanec Roulor řekl, že nám Kiinti nemohou pomoci v našem boji. Kontext byl trochu dvojznačný. Myslel boj s posedlými, nebo s nevědomostí?

Všichni víme, že nám Kiinti nepomůžou ve válce. Vyslanec tedy mluvil o posmrtném životě.

Rozumný závěr. Nezbývá nám než doufat, že budoucnost lidstva nezávisí na špatném, přestože logickém výkladu jedné věty.

Proč jste se na to tedy nezeptal kiintského vyslance na Jupiteru?

Pochybuji, že by velvyslanec mohl uvolnit takovou informaci, jakou potřebujeme, nehledě k okolnostem.

Syrinx to došlo. **Takže mám letět na planetu Kiintů a zeptat se jich.**

Jsi moc hodná, že ses nabídla. Poletíš na cestu sice ne nebezpečnou, ale rozhodně neprozkoumanou. Tvůj úkol na místě bude sice čistě intelektuální povahy, ale je to dobrý začátek.

A dobrá terapie.

Šťastná kombinace, že? Kdybych nebyl buddhista, řekl bych, že zabijeme dvě mouchy jednou ranou.

Pokud mi let schválí jupiterský konsenzus.

Starci zajiskřilo v očích. **Jako zakladatel edenismu mám jisté slovo. Můj skromný požadavek konsenzus nemůže odmítnout.**

Syrinx zavřela oči a pohlédla do tváře svého hlavního psychologa. Uvědomila si, že se usmívá.

Všechno v pořádku? zeptal se zdvořile.

Naprosto. Zaťala zuby a spustila nohy z postele. Nemocniční pokoj byl tak pohodlný a útulný, jak to dovedou jen Edenité. Ale přesto je nejvyšší čas změnit prostředí.

Oenone.

Ano?

Doufám, že sis dobře odpočal, miláčku. Čeká nás dlouhá cesta.

Konečně!

* * *

Pro Ikelu to nebyl snadný týden. Na Dorady dolehla karanténa a s ní spojený úbytek obchodních letů. Vývoz ustal, žádný asteroid neměl dostatečný místní trh na odbyt všech výrobků, natožpak nezpracovaných surovin. Brzy bude muset začít ve všech sedmnácti hutích oceláren T'Opingtu propouštět zaměstnance.

Dorady poprvé za třicet let poznaly úpadek. Tři dekády byly těžké, ale kdo se nebál pracovat, rychle zbohatl. Jako Ikela. Přišel sem po zničení Garissy spolu s většinou přeživších. Měl dost peněz do začátku a hospodářství soustavy se v té době ještě překotně rozvíjelo. Za třicet let se změnil ze zatrpklého uprchlíka ve velkotovárníka se zodpovědnou pozicí ve vládě.

A teď tohle. Karanténa ho nezruinovala, to ani zdaleka, ale peníze přesto utíkaly znepokojivým tempem. Dorady byly zvyklé na nepřetržitý růst. Na žádném ze sedmi obydlených asteroidů neexistovala nezaměstnanost. Náhle vyhození dělníci neuvidí rádi, jak si jejich vláda myje ruce.

Včera se Ikela zúčastnil zasedání, kde vláda probírala návrh na odškodnění dočasně nezaměstnaných. Vypadalo to dobře, dokud předseda nenamítl, že by to bylo velice obtížné zákonně zakotvit. Vláda se jako vždy na ničem nedohodla.

Dnes musí Ikela rozhodovat za vlastní průmyslové impérium. Ví, že by měl jít příkladem a místo propouštění poslat přebytečné síly na placenou dovolenou. Na taková rozhodnutí není zvyklý.

Bez nadšení vešel do předpokoje ředitelské kanceláře. V recepci stála jeho osobní sekretářka Lomie, na tváři měla ztrápený výraz. Ikelu překvapilo, že má kolem kotníku uvázaný červený kapesník. Nikdy by ho nenapadlo, že chytré děvče jako Lomie uvěří těm jitřenkovským nesmyslům.

„Nedokázala jsem ji zadržet," datovala mu Lomie. „Promiňte, pane, ale nic na ni neplatilo a navíc říkala, že je vaše dávná známá."

Ikela sledoval její pohled přes místnost. Z jedné židličky se zvedala drobná starší dáma, na stolek odložila šálek kávy. Jednou rukou si neustále přidržovala černý batůžek. Na Doradách měl málokdo tak černou kůži jako ona. Ikela ji odhadl na šedesát. Byla mu povědomá. Projel nanonikou program rozeznávání osob.

„Zdravím, kapitáne," spustila žena. „Dlouho jsme se neviděli."

Nevěděl, jestli její jméno našla dřív nanonika, nebo jestli ho trkla jeho stará hodnost. „Mzuová," zakuckal se. „Doktorka Mzuová. Matičko Boží, co tady děláte?"

„Vy přesně víte, co tu dělám, kapitáne."

„Kapitáne?" zarazila se Lomie. Dívala se z jednoho na druhého. „Nevěděla jsem…"

Ikela nespouštěl zrak z Mzuové, snad aby mu neskočila po krku, a utišil sekretářku mávnutím ruky. „Ruším všechny schůzky, nikoho sem nepouštěj. Nechci být vyrušován." Nadatoval kód zámku své kanceláře. „Pojďte dál, paní doktorko."

V kanceláři bylo jediné okno, dlouhý pruh skla nad biosférickou dutinou asteroidu Ayacucho. Alkad se zalíbením pohlédla na farmy a parky. „Pěkný výhled vzhledem k tomu, že

jste tu teprve třicet let. Garissané se tu pohodlně zabydleli. To ráda vidím.“

„Jeskyně je vlastně jen patnáct let stará. Ayacucho je v Doradách až druhý osídlený asteroid. Ale máte pravdu, výhled je tu pěkný.“

Alkad přikývla a rozhlédla se po kanceláři vybavené spíš s ohledem na okázalost než vkus. „Vám se také daří, kapitáne. Ale to bylo koneckonců součástí vašeho úkolu.“

Ztěžka se svalil do křesla za velikým psacím stolem. Rozhodně nevypadal jako dynamický budovatel průmyslového impéria T’Opingtu. Spíš jako právě odhalený podvodník.

„Mám některé zdroje, které jsem měl získat,“ začal. „Samozřejmě jsou vám plně k dispozici.“

Posadila se proti němu a podívala se mu do očí. „Odchylujete se od scénáře, kapitáne. Nechci zdroje, chci bojovou loď, jak jsme se dohodli. Měl jste za úkol ji mít v okamžiku, kdy přestanou platit sankce na Omutě. Vzpomínáte si?“

„Mzuová, hergot, je to tolik let. Třicet! Nevěděl jsem, co je s vámi, jestli jste vůbec naživu. Matičko Boží, věci se změnily. Život je jiný. Promiňte, samozřejmě jsme byli dohodnutí, že přiletíte, ale přesto jsem vás po takové době už nečekal. Nenapadlo mě…“

Alkad dala průchod nesmiřitelnému hněvu: „Máte pro mě loď schopnou vypustit Alchymistu?“

Zakroutil hlavou a složil ji do dlaní. „Ne.“

„Pobili devadesát pět milionů našich lidí, Ikelo, zničili nám planetu, donutili nás dýchat radioaktivní saze, až nám z plic tekla krev. Genocida je pro to slabé slovo. My dva jsme přežili jen omylem. V tomhle vesmíru pro nás není místo. Máme jedinou povinnost, jediný cíl. Pomstu, odplatu a spravedlnost, tři hvězdy naší pouti. Matička Boží se nad námi slitovala a dala nám druhou šanci. Ani nechceme Omutany pozabíjet. K tomu bych Alchymistu nikdy nepoužila, nejsem jako oni. Tehdy by

zvítězili. Ale způsobím jim stejné utrpení, ať vidí alespoň zlomek toho, co jsme prožívali celých třicet let.“

„Přestaňte,“ zařval na ni. „Můj život je tady. Ta vaše pomsta, vaše mise, k čemu nám teď budou? K ničemu! Pak budeme my ti zlí. Ať Omuťané nesou vinu. Navěky na ně všichni budou pohlížet jako na vrahy.“

„A nás budou litovat.“

„Matičko Boží! Nechte toho.“

„Pomůžete mi, Ikelo, nemáte na výběr. Dovolil jste si zapomenout. Ale já vás proberu. Já vám to připomenu. Zestárnul jste, ztloustl a zpohodlněl. Já si takový luxus nedovolila. Nedovolili mi to. Pořád mi to připomínali, agenti i Tranquillity, svým fízlováním a podezíráním. Udrželi tak naživu svou Nemesis.“

Nechápal. „O čem to mluvíte? Omuťané vás sledovali?“

„Ne, ti jsou zavření, kam patří. Ostatní výzvědné služby se o mně ale rychle doslechly. Neptejte se jak. Někdo si musel pustit hubu na špacír. Nějaký slaboch, Ikelo.“

„Takže o vás vědí?“

„Nevědí přesně, kde jsem. Vědí jen tolik, že jsem utekla z Tranquillity. Ale teď mě hledají. Nic si nenamlouvejme, jednou mě najdou. Jsou v tom dobří. Jde jen o to, která agentura mě najde jako první.“

„Matičko Boží!“

„Přesně. Kdybyste mi byl přichystal loď, jak jsme byli domluvení, nebyl by to problém. Vy hloupý, sobecký, malicherný idiote. Uvědomujete si, co jste způsobil? Ohrozil jste všechno, o co nám kdy šlo.“

„Nerozumíte tomu.“

„Ne, a ani nechci. Za to mi nestojíte. Nebudu ani poslouchat vaše ubohé kňourání. Tak řekněte, kde jsou ostatní? Máme vůbec ještě partyzánský oddíl?“

„Ano. Ano, pořád jsme spolu. Pořád pomáháme naší věci, jak to jde.“

„Jsou tu všichni původní členové?“

„Ano, všichni jsou naživu. Ale zbylí čtyři nebydlí na Ayacuchu.“

„A co noví bojovníci? Máte místní výbor?“

„Ano.“

„Tak svolejte schůzi. Ještě dnes. Musejí se dozvědět o našem úkolu. Potřebujeme vlastenecké dobrovolníky do posádky.“

„Ano,“ vykoktal. „Dobře, zařídím to.“

„A mezitím se podívejte po vhodné lodi. V přístavu byste měl nějakou najít. Škoda, že jsem nechala odletět Samaku. Ta by se nám hodila.“

„Ale v celé Konfederaci platí zákaz letů…“

„Ne tam, kam poletíme. A vy sedíte v doradské vládě, odlet jistě zařídíte.“

„To nejde!“

„Ikelo, dobře se na mě podívejte. Tohle není hra. Ohrozil jste mne i můj úkol a zradil jste přísahu vojáka. To je vlastizrada. Jestli mě agenti dostanou dřív, než vyzvednu Alchymistu, rozhodně jim podrobně vylíčím, kde se před třiceti lety vzaly peníze na založení T’Opingtu. Jistě si přesně pamatujete, co říkají konfederační zákony o antihmotě.“ Sklonil hlavu. „Ano.“

„Výborně. Tak začněte svolávat partyzány.“

„Dobře.“

Alkad na něj hleděla se směsicí pohrdání a nedůvěry. Nikdy jí nepřišlo na mysl, že ostatní selžou. Všichni přece patří ke garissanskému vesmírnému loďstvu. Před třiceti lety se bála, že pokud někdo selže, pak to bude ona.

„Po přistání jsem si to tu prošla,“ informovala ho, „ale zbytek dne strávím ve vašem bytě. Potřebuji se zašít a když se schovám u vás, neudáte mě. Moc by se vás vyptávali.“

Ikela sebral zbytky staré rozhodnosti. „Nechci vás tam. Žiju s dcerou.“

„No a?“

„Nechci ji do toho zatahovat.“

„Čím dřív mi seženete loď, tím rychleji zmizím.“ Hodila si batůžek na záda a odešla.

Lomie zvedla oči od práce v recepci, zvědavostí jen hořela. Alkad ji ignorovala a nanonikou si zavolala výtah. Dveře se otevřely, za nimi stála dívka. Mohlo jí být dvacet, byla daleko vyšší než Mzuová, na vyholené hlavě si nechala jen pár černých dredů. Na pohled vypadala jako genetický pokus o elfa, tak byla dlouhá a štíhlá. Kdyby se netvářila tak tvrdě, mohla být hezká.

„Jsem Voi,“ představila se, když dveře výtahu zajely.

Alkad přikývla, ale dál se mlčky dívala do zdi a toužila, aby výtah jel rychleji.

Klec se zastavila, displej se zasekl mezi trojkou a čtyřkou.

„A vy jste Alkad Mzuová.“

„V batohu mám nervovou rušičku. Je zapnutá.“

„Ráda slyším, že nechodíte bez ochrany.“

„Kdo jste?“

„Ikelova dcera. Jestli chcete, připojte se na databázi obyvatel.“

Alkad to udělala. Pokud je Voi agent, její vláda ji dokonale zamaskovala. Jako agent by si s ní navíc asi nepovídala. „Pusťte výtah, prosím.“

„Promluvíme si?“

„Pusť ten výtah.“

Voi se napojila na procesor a klec pokračovala dolů. „Chceme vám pomoct.“

„Kdo?“

„Já a moji přátelé, je nás docela dost. Vaši partyzáni už léta nic nepodnikli. Vyměkli a dostali strach.“

„Neznám tě.“

„Pomohl vám můj otec?“

„Dosáhli jsme jistého pokroku.“

„Nepomůžou vám. Ne, když dojde na činy. My ano.“

„Jak ses dozvěděla, kdo jsem?“

„Od otce. Neměl mi to říkat, ale stalo se. Je hrozný slaboch.“

„Kolik toho víš?“

„Že se partyzáni měli připravit na váš přílet. Že máte něco, s čím se konečně pomstíme Omutě. Došlo nám, že jde o nějakou mocnou zbraň. Možná protiplanetární bombu. Otec z vás měl hrůzu, všichni partyzáni se vás bojí. Připravili se na akci? Vsadím se, že ne.“

„Jak jsem řekla, neznám tě.“

Voi se k ní sklonila. „Máme peníze. Jsme organizovaní. Nebojíme se. Nezklameme vás. Řekněte, co potřebujete, a my to seženeme.“

„Jak ses dozvěděla, že jsem u tvého otce?“

„Práskla vás Lomie. Nepatří k nám, ale chtěla by. Potřebuju vědět, co dělá otec. Jak jsem řekla, jsme organizovaní.“

„To jsou i děti ve školce.“ Alkad se lekla, že ji dívka uhodí.

„Dobře,“ prohlásila tak klidně, že ji musela ovládnout nanonika. „Jste rozumná, když nesvěříte cizímu člověku poslední naději, která naší kultuře zbývá. To chápu. Jednáte logicky.“

„Děkuji.“

„Ale my vám můžeme pomoct. Dejte nám šanci. Prosím.“ Bylo vidět, že tohle slovo Voi nepoužívá příliš často.

Dveře se rozjely. Pod stříbrnými světelnými trubicemi se leskla bílá kovová hala. Třicetiletý program neozbrojeného boje Alkad řekl, že se tu nikdo neschovává. Zvedla oči k vytáhlé černé anorektičce. „Tvůj otec mi poskytl váš byt. Zbytek probereme tam.“

Voi se zazubila jako žralok. „Bude mi ctí, paní doktorko.“

* * *

Jozue si u baru hned všiml ženy v červeném. Nebyla to ani tak červená jako zářivě šarlatová, nepřehlédnutelná barva. A střih košile byl také divný, Jozue to nedokázal pojmenovat, ale…

chyběla mu elegance. Pak mu došlo, že má místo přezky knoflíky.

„Nedívejte se tam," upozornil Beaulieuovou a Dahybiho. „Myslím, že je posedlá." Nadatoval jim záznam z vlastních očí.

Oba se hned otočili a podívali. V případě Beualieuové to byl docela výkon, na židli se stěží vešla a navíc se celá leskla.

„Proboha! Nechovejte se jako děcka."

Posedlá žena si jich všimla.

„Jseš si jistej?" zeptal se Dahybi.

„Skoro. Rozhodně mi na ní něco nehraje." Dahybi nic nenamítal, už se naučil důvěřovat kapitánově intuici.

„Můžeme to zkusit," navrhla Beualieuová. „Projdi kolem a uvidíš, jestli ti hapruje nanonika."

„Ne." Jozue už zkoumal zbytek přeplněného baru. Byla to prostorná místnost vyhloubená přímo do skály asteroidu Kilifi, hosté přicházeli většinou ze strojírenských podniků a kosmických lodí. Jozue tu byl tak nenápadný, jak jen to šlo (Lagrange Calverta poznalo jen pět lidí). A Kilifi byl dobrá výmluva, místní firmy vyráběly právě takové zařízení, jaké měl podle falešných papírů nakoupit pro Tranquillity. Sarha a Ashly vedli zástěrková obchodní jednání a zatím se nikdo neptal, proč pro zařízení letěli až do soustavy Narok, když ho mohli koupit mnohem blíž.

Jozue uviděl v koutě podezřele tichý pár a pak ještě tři nápadné chlapíky u malého stolku. Jsem moc paranoidní.

„Musíme se soustředit na náš úkol," prohlásil. „Jestli Kilifi pouští posedlé přes imigraci, jejich problém. Nemůžeme riskovat střetnutí. Kromě toho když se tu posedlí pohybujou tak klidně, určitě jich tu už bude dost."

Dahybi nahrbil ramena a začal si hrát se sklenicí, aby nevypadal vyděšeně. „Kotví tu pár vojenských lodí a většina kupců má zbraně. Jestli asteroid podlehne, všechny lodě padnou do rukou posedlým."

„Já vím." Jozue se díval Dahybimu přímo do očí, nechtěl dát najevo slabost. „Nesmíme tu rozvlnit hladinu."

„Jasně, už jsi nám stokrát řekl: nepřitahujte pozornost, nebavte se s domorodci, neprďte nahlas. Co tady vlastně hledáme, Jozue? Proč ti tak záleží na tom, abys našel Meyera?“

„Chci s ním mluvit.“

„Ty nám nevěříš?“

„To víš, že věřím. A nech si těch podpásovek. Dobře víš, že vám všechno vyklopím, jakmile to půjde. Teď je lepší nic nevědět. Věříš mi, ne?“

Dahybi se usmál. „Podpásovka.“

„Jo.“

Servírka jim donesla další rundu. Jozue nespouštěl oči z jejích nohou. Byla na něj trochu mladá, kolem patnácti. Jako Louise. Zasnil se. Pak si všiml, že servírka nosí kolem kotníku červený hadr. Ježíši, už sám nevím, jestli jsou horší posedlí se svou silou, nebo jitřenky a jejich blbost.

Když si poprvé pustil záznam z Valisku, utrpěl šok. Marie Skibbowová posedlá, Marie Skibbowová bludička lákající děcka do močálu. Byla krásná a chytrá, tvrdá jak karbotanium. Pokud posedli ji, pak posednou každého. Vzpomínky na Lalonde nedokázal dostat z hlavy.

„Kapitáne,“ upozornila ho Beualieuová.

Jozue uviděl, jak k jejich kóji míří Bunal. Posadil se k nim a usmál se. Dokonale se ovládal. Ale jak Jozue zjistil, když se poptával mezi kapitány, pro Bunala je takový kšeft denní chleba.

„Dobré odpoledne, kapitáne,“ pozdravil zdvořile Bunal. „Už jste sehnal zboží, které potřebujete?“

„Zčásti,“ odtušil Jozue. „Doufám, že jste mi sehnal, co jsem chtěl.“

„To ano. Většinu informací jsem dostal hned. Když něco slíbím, jsem velice spolehlivý. Bohužel jsem zjistil, že to, co vás zřejmě opravdu zajímá, leží mimo podmínky naší původní smlouvy.“

Dahybi ho probodl nenávistným pohledem. Nesnášel křivé úředníky.

„Takže připlatím…“ naznačil Jozue.

„Dvacet tisíc fuseodolarů,“ odpověděl smutně Bunal. „Omlouvám se, ale časy jsou zlé. Mám málo práce a velkou rodinu.“

„Zajisté.“ Jozue vytasil kreditní disk Jupiterské banky.

Bunal byl hladkým jednáním viditelně zaskočen. Chvilku mu trvalo vytáhnout vlastní disk. Jozue převedl peníze.

„Měl jste pravdu,“ vyklopil Bunal. „Udat tuto soustavu opravdu navštívil. Zakotvil u asteroidu Nyiru. Kapitán byl raněný, strávil čtyři dny na traumatologii. Sotva se uzdravil, nechali na řízení provozu letový plán k Slunci a zmizeli.“

„K Slunci?“ ujistil se Jozue. „Určitě?“

„Určitě. Jenže – a za tohle platíte oněch dvacet tisíc – jejich pasažérka, doktorka Alkad Mzuová, zůstala na Nyiru. Odlétla až hodinu po nich najatou kupeckou lodí Samaku.“

„Letový plán?“

„Ohlásili let na asteroid Ayacucho v soustavě Dorady. Zkontroloval jsem záznamy. První skok rozhodně odpovídal uvedenému směru.“

Jozue polkl kletbu. Ione měla pravdu, Mzuová letí za zbytky svého národa. Musí spoléhat na Alchymistu. Ještě se podíval na dívku v červeném. Zrovna vyzývavě cucala koktejl. Ježíši Kriste, jako bysme už neměli dost průserů. „Děkuji vám.“

„Bylo mi potěšením. Zadarmo vám ještě prozradím, že nejste první, kdo se na to ptal. V počítači Civilní kosmické dopravy se objevily tři podobné dotazy. Jeden dokonce dvacet minut přede mnou.“

„Prokrista.“

„Špatné zprávy?“

„Zajímavý zprávy,“ zavrčel Jozue. Vstal od stolu.

„Pokud budete ještě cokoli potřebovat, kapitáne, obraťte se na mne.“

„Jasně.“ Jozue už mířil ke dveřím, Dahybiho a Beualieuovou v závěsu.

Než došel k východu, šum na baru ustal a hosté se po sobě v hrůze dívali. Úplně cizí lidé se ptali jeden druhého: Viděl jste to? jako vždy, když běží nějaká šokující zpráva.

Jozue se podíval na AV-projektor a zachytil zorničkou laserový paprsek. Objevila se před ním planeta, na první pohled povědomá. Žádné kontinenty a rozlehlé oceány, jen stovky moří a ostrovů. Polovinu souše už zabíraly červené mraky soustředěné hlavně v tropické zóně, lze-li o ní v případě tohoto světa mluvit.

„…Konfederační fregata Leveque potvrdila, že porucha reality už pohltila všechny obydlené ostrovy na planetě Norfolk," říkala hlasatelka. „Byl ztracen veškerý kontakt s povrchem a musíme předpokládat, že většina obyvatelstva padla za oběť posedlým. Norfolk je zemědělská planeta s omezenou letkou raketoplánů, před pádem hlavního města Norwiche se tedy neuskutečnil jediný pokus o evakuaci. Velení Konfederačního loďstva na Trafalgaru prohlásilo, že bude situaci monitorovat z oběžné dráhy, ale v nejbližší době nechystá žádnou útočnou akci. Tím se počet planet obsazených posedlými zvyšuje na sedm."

„Proboha, je tam Louise." Jozue odvrátil zrak a z hlavy mu hned zmizel syntetický obraz. Představil si Louise ve směšných starodávných šatech, jak rozesmátá běží po zvlněné louce. A Genevieve, to nesnesitelné děcko, co pořád jen nabíralo nebo se hihňalo. Představil si Marjorii, Granta (pro něj to muselo být strašné, určitě vzdoroval, dokud mohl), na Kennetha, a dokonce na recepční v Draytonově obchodě. „Zatraceně! Ne!" Měl jsem tam být. Dostal bych ji pryč.

„Jozue?" ozval se Dahybi. „Není ti špatně?"

„Ne. Viděls tu zprávu z Norfolku?"

„Ano."

„Zůstala tam, Dahybi. Nechal jsem ji tam."

„Koho?"

„Louise."

„Nenechal jsi ji tam, Jozue. Je to její domov, ona tam patří.“

„Jo.“ Nanonika mu už počítala trasu z Naroku na Norfolk. Jozue si nevzpomínal, že by jí to zadal.

„No tak, kapitáne,“ naléhal Dahybi. „Máme, co jsme chtěli. Čas vypadnout.“

Jozue se ještě podíval na ženu v červeném. Hleděla do AV-projektoru, na černé tváři jí hrály odražené barvy, na rtech spokojený úsměv.

Jozue ji nenáviděl, její sebejistotu, nezranitelnost uprostřed nepřátel. Přišla ho pokoušet královna zkurvených démonů. Dahybi ho pevně chytil za loket.

„No dobře, vždyť už jdu.“

* * *

„Tak jsme doma. Konečně,“ prohlásila pateticky Loren Skibbowová. „Ne že bychom tu mohli zůstat dlouho. Roztrhají Guyanu na kusy, aby nás našli.“

Byt ležel v posledním podlaží biosférického obytného komplexu, kde tíže dosahovala jen osmdesáti procent pozemského standardu. Zřejmě mansarda nějakého šlechtice, zařízená měňavkovým nábytkem a velkými ručně malovanými hedvábnými paravány. Na všech stolcích a poličkách byly vystavené starožitnosti.

Gerald měl dojem, že je to prapodivný konec útěku. „Ty to vytváříš?“ Doma v archologii ho Loren pořád uháněla o nějaké „nóbl“ bydlení.

Smutně se rozhlédla a zakroutila hlavou. „Ne. Moje představivost by na takovou šaškárnu nestačila. Je to skutečný byt Pou Mokové.“

„Té ženské, cos ji posedla? Té zrzky?“

„Přesně tak.“ Loren se usmála a přistoupila k němu.

Gerald ztuhl. Ne že by ho potřebovala sledovat, jasně z něj cítila strach i zmatek. „Dobře, Geralde, nebudu na tebe sahat.

Posaď se, musíme si promluvit. A tentokrát to nebude tvůj monolog.“

Škubl sebou. Všechno, co řekla nebo udělala, mu připomínalo staré časy. Vzpomínky se mu staly prokletím.

„Jak ses sem dostala?“ zeptal se. „Co se stalo, Loren?“

„Viděl jsi farmu, viděl jsi, co nám ten hajzl Dexter a jeho deporti provedli.“ Zbledla. „Co udělali Paule.“

„Viděl jsem to.“

„Snažila jsem se, Geralde, chtěla jsem bojovat. Ale seběhlo se to moc rychle. Byli jako šílení, Dexter zabil jednoho deporta jenom proto, že by je zdržoval. Neměla jsem dost sil.“

„A já tam nebyl.“

„Taky by tě zabili.“

„Aspoň to…“

„Ne, Geralde. Zemřel bys zbytečně. Jsem ráda, že jsi utekl. Takhle můžeš pomoci Marii.“

„Jak?“

„Posedlí nejsou nezranitelní. Přinejmenším dokud jich není moc pohromadě. Ale s tím ať si poradí armáda, planetární vlády a Konfederace. My dva musíme jen zachránit naši dceru, vrátit jí její vlastní život. Nikdo jiný jí nepomůže.“

„Jak?“ Tentokrát už křičel.

„Stejně jako osvobodili tebe: ve stázi. Musíme ji strčit do stáze. Posedlí to nevydrží.“

„Proč ne?“

„Protože jsme celou dobu při vědomí. Stáze zastaví normální běh energie, ale naše duše jsou pořád nějak spojené s nicotou, takže si uvědomujeme běh času. Ale jen čas, nic jiného. Je to horší než nicota, je to úplné odříznutí. V nicotě mají duše své vzpomínky a ostatní mrtvé, občas i zahlédnou střípek z vesmíru.“

„Tak proto,“ zašeptal Gerald. „Věděl jsem, že má Kingsford Garrigan strach.“

„Někteří vydrží déle než jiní, to záleží na síle osobnosti. Ale nakonec každý opustí tělo.“

„Takže máme naději.“

„Marie má naději. Můžeme ji zachránit.“

„Aby mohla zemřít.“

„Každý jednou umře, Geralde.“

„A pak trpí v nicotě.“

„Tím si nejsem jistá. Nebýt tebe a Marie, asi bych nezůstala s ostatními dušemi.“

„Tomu nerozumím.“

Loren se smutně usmála. „Bála jsem se o vás, Geralde. Chtěla jsem se ujistit, že jste v pořádku. Proto jsem zůstala.“

„Ano, ale… kam bys jinak šla?“

„Nejsem si jistá, jestli je to správná otázka. Nicota je zvláštní, není tam prostor, ne jako tady.“

„Tak jak bys ji mohla opustit?“

„Neopustila bych ji…“ Zašermovala rukama, protože nenalézala slova. „Jenom bych nebyla tam, co ostatní.“

„Řekla jsi, že v nicotě není prostor.“

„Není.“

„Tak jak…“

„Nerozumím tomu, Geralde. Ale můžeš ostatní nechat za sebou. Nicota nemusí být jen utrpení, jak všichni mrtví tvrdí.“

Gerald se díval na růžový koberec a zároveň se styděl, že nedokáže pohlédnout vlastní ženě do očí. „A ty ses pro mě vrátila.“

„Ne, Geralde.“ Mluvila o poznání rozhodněji. „Možná jseš můj manžel, ale nemiluju tě tak slepě. Vrátila jsem se kvůli Marii. Kdyby šlo jen o tebe, asi bych nenašla odvahu. Nechala jsem si vyžírat vzpomínky kvůli ní. Věděls, že z nicoty je vidět ven? Maličko. Dívala jsem se na Marii a tak jsem tu hrůzu snesla. Neviděla jsem ji od toho dne, co utekla z domova. Potřebovala jsem se ujistit, že je živá a zdravá. Nebylo to snadné, málem jsem to vzdala, ale pak ji posedli. Tak jsem čekala dál, až se uvolní tělo někoho blízko tebe. Tak jsem tady.“

„Ano. Jseš tady. Kdo je Pou Moková? Myslel jsem si, že knížectví posedlé porazilo, že je všechny zahnali do Mortonridge.“

„To ano, pokud máme věřit zprávám. Ale ti tři, co se sem dostali s Ekwanem, ještě na asteroidu otevřeli tělo Pou Mokové. Bylo to moudrá volba, Pou pro personál mimo jiné pašovala stimulační programy. Proto si vydělala na tenhle byt. Také to znamená, že není na seznamu obyvatel Guyany, a tudíž nemusela na testy. I kdyby ti tři dole na planetě selhali, posedlá Moková může začít na Guyaně nanovo. Teoreticky představovala vynikající zálohu. Bohužel pro ty tři jsem její tělo obsadila já. Nesdílím jejich cíle, jde mi jen o Marii.“

„Byla chyba ji brát na Lalonde?“ zeptal se Gerald sám sebe. „Myslel jsem si, že dělám to nejlepší pro nás pro všechny.“

„To je pravda. Země umírá, archologie stárnou, docházejí jim síly. Pro lidi jako my už na Zemi nic není a kdybychom tam zůstali, Marie a Paula by prožily stejný život jako my, jako naši rodiče a jejich předkové za posledních deset generací. Dostal jsi nás z bludného kruhu, Geralde. Dostali jsme šanci být jednou hrdí na své vnuky.“

„Jaké vnuky?“ Bylo mu jasné, že se každou chvíli rozbrečí. „Paula je mrtvá, Marie nás nenáviděla tak strašně, že při první příležitosti utekla z domu.“

„A dobře udělala, Geralde, nebo ne? Vždycky měla svou hlavu a je tak mladá. Mladí nedovedou plánovat, chtějí si hlavně užívat. A ona to viděla tak, že dva měsíce jejího života jsou daleko nepříjemnější než všechny předtím, poprvé v životě musela pracovat. Není divu, že utekla. Vyhnala ji předčasná dospělost, ne nenávist k nám.

Víš, sledovala jsem ji z nicoty předtím, než ji posedli. Našla si v Durringhamu dobrou práci. Byla daleko úspěšnější, než by kdy mohla na Zemi. Jak ji znám, těžko to ocenila.“

Když Gerald sebral odvahu, aby se podíval manželce do očí, zjistil, že se tváří úplně stejně jako on. „Nikdy jsem ti to neřekl. Ale když utekla, měl jsem o ni hrozný strach.“

„Já vím. Otcové jsou vždycky přesvědčení, že se o sebe jejich dcery nedovedou postarat.“

„Ty ses taky bála.“

„Ano. Aby ne. Ale bála jsem se spíš toho, že ji osud postaví před překážku, kterou nedokáže překonat. Což se stalo. Nebýt téhle kletby, žila by si dnes lépe než my.“

„Máš pravdu,“ vypravil ze sebe Gerald. „Co s tím uděláme? Já chtěl prostě letět na Valisk a nějak jí pomoct.“

„V tom se shodneme. Nemám žádný plán, i když jsem si zjistila pár podrobností. Napřed tě musíme Quandinem dostat pryč, je to jedna z posledních lodí v provozu. Království má plné ruce práce s prodejem zbraní. Quandin odlétá za sedm hodin k asteroidu Pinjarra s nákladem pětigigawattových maserových kanonů.“

„Jenom mě?“ lekl se. „Kam půjdeš ty?“

„Časem na Valisk. Ale nesmíme cestovat společně, příliš bychom riskovali.“

„Nemůžu letět sám. Opravdu ne. Nevím, jak na to, v ničem se nevyznám. Chci tě s sebou, Loren. Prosím.“

„Ne, Geralde. Je to na tobě.“

„To je… To je moc těžké. Mám hlavě jiné věci.“

„Marie má jenom nás. Soustřeď se na to, Geralde.“

„Ano. Dobře, myslím na to.“ Usmál se. „Kde je Pinjarra?“

„V soustavě Toowoomba, osídlené Australany. Král se je snaží udržet v alianci. Asteroidy tam nejsou příliš dobře chráněné, tak jim Kulu se slevou rychle prodává zbraně.“

Gerald si propletl prsty. „Ale jak se dostanu na palubu? Nedojdeme ani do přístavu, natožpak na loď. Třeba by bylo lepší požádat ombeyskou vládu, ať nás nechají odletět na Valisk. Uvěří nám, že chceme jen pomoct Marii. A ta informace o stázi se jim hodí. Budou nám vděční.“

„Pro Kristovy rány.“ Loren hleděla na jeho naivní výraz spíš s úžasem než s pohrdáním. Z nich dvou byl vždycky on ten silný a rozhodný. „Geralde, co ti to udělali?“

„Donutili mě vzpomínat.“ Svěsil hlavu a chytil se za spánky. „Nutili mě k tomu. Nechci vzpomínky. Nechci si pamatovat, chci na všechno zapomenout.“

Sedla si k němu a vzala ho kolem ramen jako dcery, když byly malé. „Až vysvobodíme Marii, bude po všem. Pak zase můžeš myslet na všechno ostatní, na budoucnost.“

„Ano.“ Nadšeně pokýval hlavou a promluvil pomalu jako čerstvý konvertita: „Máš pravdu. To mi říkal i doktor Dobbs. Musím si v nových okolnostech vytvořit nové cíle a soustředit se na jejich dosažení. Musím se oprostit od selhání v minulosti.“

„Dobrá filozofie.“ Pobaveně zvedla obočí. „Napřed ti musíme koupit lístek na Quadin. Kapitán Pou Mokové dodával pašované zboží, takže na něj máme páku. Když budeš dost pevný, Geralde. Zvládneš to?“

„Ano. Budu tvrdý.“ Sevřel pěsti. „Řeknu mu cokoli, jen když to pomůže Marii.“

„Nebuď moc agresivní. Zůstaň zdvořilý a rozhodný.“

„Ano.“

„Prima. Peníze nejsou problém, můžu ti dát jupiterský disk s půlmilionem fuseodolarů. Pou Moková má taky dost nevyplněných pasů. Jediný zádrhel představuje tvoje tvář, všechny kamery na asteroidu už tě mají v paměti. Můžu tě zahalit iluzí, ale ta potrvá, jen dokud budu s tebou, což nám nepomůže. Posedlou najdou hned, zvlášť když budu používat energistické pole. Takže tě změníme napořád.“

„Napořád?“

„Pou Moková tu má sadu kosmetických adaptačních balíčků. Občas si měnila tvář, aby si na ni policie nezvykla, nebyla ani přirozená rusovláska. Myslím, že ovládací procesor dovedu naprogramovat ručně. Když nebudu moc blízko, měly by tě balíčky předělat tak, aby tě nikdo nepoznal.“

Loren ho odvedla do ložnice a řekla mu, ať si lehne. Kosmetické balíčky byly podobné nanonickým obkladům,

lišily se jen velkými zásobníky kolagenu. Gerald cítil, jak se mu tykadla zarývají pod kůži, a pak je přestal cítit.

Geralda stálo hodně soustředění neuhýbat před stropními čidly na chodbě. Pořád ho znepokojovala tvář, která se objevovala pokaždé, když pohlédl do zrcadla. O deset mladší, ale obtloustlá, kůže snědá až zarudlá, dokonalý obličej ustaraného člověka. Vlasy měl ostříhané na centimetr a obarvené nahnědo, alespoň se zbavil šedin.

V baru Vips si poručil minerálku a zeptal se barmana, kde najde kapitána McRoberta.

McRobert s sebou přivedl dva pomocníky, jeden z nich byl kosmonik s tělem módní figuríny bez očí a nosu, černá hora umělých svalů.

Gerald se snažil působit klidně, ale nebylo to snadné. Jejich drsný vzhled mu stále připomínal četu, která v lalondské džungli zajala Kingsforda Garrigana. „Jsem Niall Lyshol, posílá mě Pou Moková," vykoktal.

„Jinak byste tu nebyl," opáčil McRobert. „Ale když vás poslala Pou…" Dal signál kosmonikovi.

Gerald dostal procesorový blok.

„Vemte si ho," požádal ho kapitán.

Sáhl po přístroji, ale veliký černý kosmonik ho nepustil.

„Není nabitej," řekl vzápětí. „Procesor fachá."

„Tak dobře, Nialle Lyshole," pravil McRobert. „Nejste posedlej, tak co jste kurva zač?"

„Někdo, kdo se chce dostat pryč." Gerald vydechl, doktor Dobbs ho učil relaxační cviky. Uvolni tělo a mozek bude následovat. „Jako člověk, který je zvyklý jednat s Pou Mokovou byste měl chápat, proč je dobré zůstat v pohybu, než si vás ostatní začnou všímat."

„Tyhle kecy mě nezajímají, chlapče. Neberu na palubu žádný horký zboží. Ani nevím, jestli odletíme z Guyany, pořád platí pohotovost druhýho stupně. Letovej provoz nás nikam nepustí, dokud tu pobíhá posedlej."

„Já jsem čistý. Prohlídněte si papíry.“

„To jsem už udělal.“

„Takže mě odvezete, až zruší pohotovost?“

„Představujete pro mě potíže, Lyshole. Kvůli karanténě nesmím vozit pasažéry, takže vás musím vykázat v posádce. Nemáte nanoniku, takže se mě firma bude vyptávat. To se mi nelíbí.“

„Můžu zaplatit.“

„To si pište.“

„A Pou Moková vám bude vděčná. Pokud to něco znamená.“

„Míň, než si myslí. Před čím utíkáte?“

„Před lidmi. Ne před úřady. Nemám problémy se zákonem.“

„Sto tisíc fuseodolarů a celou cestu budete ve stázi. Nenechám si poblít celou loď.“

„Přijímám.“

„Podezřele rychle. Sto tisíc je spousta peněz.“

Gerald si nebyl jistý, jak dlouho to ještě vydrží. Hlavou mu táhly pomalé myšlenky a říkaly mu, že v léčebně to měl lepší. Kdybych se vrátil, doktor Dobbs by to pochopil, ochránil by mě před policií. Nebýt Marie… „Musíte si vybrat. Když tu zůstanu, prosákne ven spousta citlivých informací. Možná byste už nikdy nemohl na žádný svět kuluského království. Myslím, že to by vaši firmu trápilo víc než přijetí lodníka bez nanoniky. Navíc se to nedozvědí, když jim to neřeknete.“

„Nenechám si vyhrožovat, Lyshole.“

„Já vám nevyhrožuji. Prosím o pomoc.“

McRobert se podíval po svých lodnících. „Dobře. Quandin kotví na molu 901-C, odletět máme za tři hodiny. Jak jsem řekl, za čas neručím, protože je tu vyhlášená pohotovost, ale když tam nebudete, nečekám.“

„Jsem připraven.“

„Nemáte zavazadla? Opravdu mě překvapujete. No nic, zaplatíte mi na palubě. A nečekejte, že vám budu platit jako posádce.“

Když vyšli z baru, Gerald se rádoby nenápadně rozhlédl po chodbě. Nebylo tu moc lidí, pohotovost stáhla všechny rezervisty do ozbrojených složek.

Loren se dívala, jak manžel skrčený mezi třemi lodníky míří do přístavu. Vstoupili do výtahu, dveře se za nimi zavřely. Vydala se na druhou stranu, na rtech úsměv.

Po sedmi a půl hodinách se stovkami falešných poplachů měl admirál Farquar sto chutí nahrát si do nanoniky utišující program. Nesnášel falešný klid softwaru, ale napětí a deprese se na něm už začínaly podepisovat. Lov na posedlou řídil štáb královského loďstva. Taktika se musela několikrát změnit, ale umělá inteligence nakonec ovládla celou komunikační síť a programy Diany Tiernanové se pustily do hledání spojených elektrických výpadků. Vzhledem k velikosti asteroidu a hustotě elektronických instalací by program měl přijít s výsledky za několik minut.

Posedlá jim ale stále unikala. Admirál kvůli ní musel přiznal kněžně Kirsten, že když dokáže uniknout jeden posedlý, může jich unikat víc. Po Guyaně jich třeba pobíhá celá rota. Třeba posedli celý štáb, a proto mu taktici hlásí, že ji nejde najít. Tomu samozřejmě nevěřil (zašel na štáb osobně), ale kabinet musel zvážit i takovou možnost. I on je podezřelý, i když mu to zatím taktně nenaznačili.

Guyana musela předat velení ombeyské orbitální obrany královské základně na Atherstonu. Pod rouškou pohotovosti druhého stupně byla na Guyanu uvalena karanténa.

A zatím to nebylo k ničemu.

Stolní počítač admirálovi nadatoval, že s ním chce mluvit štábní kapitán Oldroyd a doktor Dobbs. Farquar souhlasil a ze své kanceláře se bez pohybu přesunul do virtuálního bílého nekonečna.

„Už ji máte?“ zeptal se doktor Dobbs.

„Ještě ne," musel přiznat admirál.

„To sedí," prohlásil lékař. „Zadali jsme dostupná data analytickým programům a jejich verze dobře vysvětluje její činy. Únos Skibbowa z léčebny nás zmátl. I pro posedlou to bylo nesmírně riskantní. Kdyby měli mariňáci třicet sekund k dobru, dostali by ji. Musela mít velice dobrý důvod."

„A to?"

„Myslím, že je to Loren Skibbowová, Geraldova manželka. Dokazují to i její slova k Jansenu Kovakovi: zkuste s ním žít dvacet let. Podíval jsem se do záznamů, Skibbow si ji opravdu vzal před dvaceti lety."

„Geraldova manželka?"

„Přesně tak."

„No, slyšel jsem i divočejší nápady." Admirál se otočil na kapitána Oldroyda. „Doufám, že máte tu teorii podloženou důkazy."

„Ano, pane. Přesně na ni sedí povahový profil. Především předpokládáme, že už je nějakou dobu na Guyaně, možná už od přistání Ekwanu. Rozhodně měla dost času naučit se vyhýbat stopovacím programům. Když to dokáže, proč nespustila lavinu posedlých, jako ti tři na Xingu? Měla pro to své důvody."

„Posedání dalších by jí zhatilo plány," vysvětloval naléhavě doktor Dobbs. „Kdyby byl asteroid plný posedlých, těžko by mohla Geralda vysvobodit. Loren se vrátila z čistě osobních důvodů, je to něco jiného než v Mortonridgi nebo na Nové Kalifornii. Je tu sama za sebe. Podle mě neohrožuje bezpečnost říše."

„Chcete mi říct, že jsme v celém knížectví vyhlásili pohotovost druhého stupně kvůli manželské záležitosti?" zeptal se admirál Farquar.

„Jsem o tom přesvědčen," hájil se doktor Dobbs. „I posedlí jsou lidé. Máme dost důkazů, že znají skoro všechny lidské city. A Geralda jsme pořádně… Dostal zabrat. Pokud se nemýlíme, je jen logické, že ho Loren zachránila."

„Proboha. Co teď? Jak nám ta vaše teorie pomůže v boji?“

„Můžeme vyjednávat.“

„K čemu? Je mi jedno, že je milující manželka. Především je posedlá. Nemůžeme ji tu nechat šťastně dožít.“

„Ne. Ale můžeme jí nabídnout, že se o Geralda lépe postaráme. Samozřejmě lépe z jejího pohledu,“ dodal rychle lékař.

„Možná.“ Admirál by v argumentaci moc rád našel chybu, ale fakta do sebe zapadala nepříjemně hladce. „Co navrhujete?“

„Rád bych ji oslovil prostřednictvím komunikační sítě, všech osobních procesorů i zpravodajských kanálů. Jednou na to musí narazit.“

„Když nám odpoví, prozradí svou polohu. To ví.“

„Stejně ji jednou najdeme, to jí řeknu jasně. Mohu jí ale nabídnout přijatelné řešení. Mám vaše svolení? Budu muset mluvit pravdu. Posedlí nám vidí do hlav. Loren pozná, jestli jí nelžu.“

„Než dostanete mé svolení, budete tu svou nabídku muset trochu upřesnit.“

„Gerald odletí na planetu a dostane ombeyské občanství. Zároveň mu zajistíme odškodnění za utrpěnou újmu a dokončíme terapii. Až krize skončí, vynaložíme veškeré potřebné prostředky, aby se mohl setkat s dcerou.“

„Myslíte tu Kieru z Valisku?“

„Ano, pane admirále.“

„Pochybuji, že mohu slíbit něco takového…“ Stolní počítač mu ohlásil změnu pohotovostního stavu. Na Guyaně byl právě vyhlášen bojový poplach.

Admirál se spojil se službou na štábu. „Co se děje?“ nadatoval.

„UI našla anomálii, pane. Mohla by to být ta posedlá. Poslal jsem za ní četu mariňáků.“

„Jakou anomálii?“

„Kamera ve vstupní chodbě na kosmoport zachytila, jak do přepravní kapsle vstupuje muž. V sekci G5 z ní ale vystoupila žena, kapsle cestou nikde nezastavila.“

„Co výpadky procesorů?“

„UI analyzuje elektroniku kolem ní. Nemá sice plný výkon, ale rozhodně nejde o poruchy takového rozsahu jako dole na Xingu.“

Admirál si vyžádal plán přístavu. Sekce G5 bylo molo pro civilní raketoplány a iontové čluny. „Proboha, doktore, vy snad máte přeci jenom pravdu.“

Loren letěla osvětlenou válcovou chodbou k přechodové komoře. Podle přístavního soupisu tu kotvil raketoplán Kulu Corporation SD2002 ve vlastnictví společnosti Crossen. Firma třicetimístným letounem vozila dělníky do orbitálních továren a zpátky. Na Guyaně nekotvilo nic menšího a dva zoufalí uprchlíci by se zřejmě pokusili ukrást právě dělnický raketoplán.

Nikdo tu nebyl. Naposledy Loren někoho potkala, když vystupovala z kapsle; byl to opravář. Napadlo ji povolit uzdu energetickému poli a způsobit pár zkratů, ale to by mohlo vypadat podezřele. Ovládala se tak dlouho, že by změna taktiky mohla vojáky upozornit na léčku. Bude muset doufat, že mají dost chytré programy, aby ji našly i bez poruch. Změna tváře a pohlaví byla vcelku nenápadná, ale solidní monitorovací rutina by ji měla odhalit.

Roura k přechodové komoře byla dlouhá pět metrů a užší než chodba, ani dva metry v průměru. Sotva se do ní napasovala, zjistila, že průlez na druhém konci je zavřený.

Konečně má důvod použít energistickou sílu.

Dveře oběhl elektrický výboj. Pod stěnami cítila vedení a v něm živou fázi, o kousek výš tenčí drátky. Jeden z nich ožil a zapnul komunikační panel u průlezu.

„Jste Loren, že ano?“ zeptal se hlas z panelu. „Loren Skibbowová, určitě jste to vy. Já jsem Riley Dobbs. Léčil jsem Geralda, než jste nám ho vzala.“

V hrůze zírala na reproduktor. Jak na to kurva přišel?

Tělem jí protékala síla, tryskala z nicoty jako horké vřídlo, cítila ji v každé buňce. Vytvarovala ji, proměnila do žádané podoby. Iluze začala přemáhat realitu. Po povrchu dveří se rozlétly jiskry.

„Loren, chci vám pomoci, mám svolení nejvyšších kruhů. Poslouchejte mě, prosím. Gerald je můj pacient, nechci, aby se mu něco stalo. Na tom se shodneme, ne?“

„Jděte k čertu, doktore. Vezmu vás tam osobně. Zmrzačil jste mého muže. To vám nezapomenu.“

V chodbě za ní se ozvalo cvakání, šoupání podrážek. Když se soustředila, ucítila myšlenky mariňáků. Nad obavami vítězila rozhodnost.

„Geralda poškodila posedlost,“ namítl Dobbs. „Já se ho snažil vyléčit. Chci pokračovat.“

Jiskry teď kroužily na povrchu kompozitové komory a pronikaly pod něj jako pod hladinu.

„Když mě máte na mušce?“ odsekla. „Vím, že jsou za mnou.“

„Vojáci nebudou střílet. Slibuji vám to, Loren. Nemělo by to smysl. Střelba by stála život člověka, kterého jste posedla. To nikdo nechce. Prosím vás, pojďte si promluvit. Vládní kruhy mi daly velkou pravomoc. Mohu Geralda poslat na planetu. Postaráme se o něj, budeme pokračovat v léčbě. Jednou se třeba setká s Marií.“

„Myslíte Kieru. Ta svině moji dceru jen tak nepustí.“

„Nic není jisté. Můžeme to probrat. Prosím. Raketoplánem neutečete. I kdybyste se dostala dovnitř, sestřelí vás družice. Gerald se na planetu dostane jedině se mnou.“

„Už na něj nesáhnete. V mé skrýši je v bezpečí a mě jste za celou dobu nenašli.“

Stěny přechodové komory zaskřípaly. Jiskřičky kolem ní splynuly v rozzářený kompozitový kruh. Napjatě se usmála. Úskok je skoro nachystaný. Dobbs jí poskytl čas navíc.

Loren cítila mariňáky hned za rohem chodby. Zhluboka se nadechla a zkusila zapomenout, co ji čeká. Z nohou jí se strašným rachotem vyšlehl bílý oheň. Vylétl do chodby, rozdělil se do kulových blesků a odrazem vlétl doprostřed připraveného komanda.

„Ne, Loren, přestaňte, pomůžu vám. Prosím vás…“

Napjala všechny síly. Dobbsův hlas přešel v kvílivý vřískot a vzápětí utichl, protože Loren zničila všechny procesory v okruhu pětadvaceti metrů.

„Ne,“ prosila ji z vězení v mozku Pou Moková. „Neřeknu jim, kde je. Nedozvědí se o něm. Nech mě žít.“

„Nevěřím živým,“ odtušila Loren.

„Svině!“

Stěna přechodové komory vzplála jasněji než kulové blesky a pak se kompozit vypařil. Loren vylétla s poryvem vichru do vakua.

„Proboha,“ zabručel admirál Farquar. Vnější čidla přístavu mu ukázala, jak vzduchu zvolna ubývá. Do vesmíru vylétli s Loren i tři vojáci. Jejich brnění je ochrání před dekompresí a chvíli jim bude dodávat i kyslík. Důstojník na hlídce už pro ně poslal dvě emesvéčka.

Loren Skibbowová dopadla jinak. Chvíli zářila, plála na cestě ke hvězdám. Teď zhasínala. Po pár minutách nebylo po světle ani vidu. Tělo explodovalo daleko prudčeji, než by mělo.

„Najděte z ní, co půjde, a přineste mi zbytky,“ poručil admirál Farquar. „Vezmeme vzorky DNA, vnitro nám ji určí.“

„Ale proč?“ zeptal se v hrůze doktor Dobbs. „Proč to u všech čertů udělala?“

„Možná nakonec nepřemýšlejí tak docela jako my.“

„Přemýšlejí. Jsem si jistý.“

„Až najdeme Skibbowa, můžete se ho zeptat.“

To ovšem bylo těžší, než čekali. Jeho nanonika se nehlásila, Královské loďstvo se tedy pustilo do klasické prohlídky asteroidu s pomocí UI. Šťára neušetřila jedinou komůrku, servisní tunel nebo skladiště. Mariňáci vlezli do všech dutin větších než kubický metr.

Průzkum trval dva a půl dne. Do bytu Pou Mokové se vojáci dostali třicet tři hodin po začátku akce. Vzhledem k tomu, že jako nájemník byl uveden ombeyský obchodník a důkladná prohlídka nenarazila na nic podezřelého, mariňáci za sebou zavřeli a zamkli, aniž by pojali podezření.

Vláda na nejbližší schůzi, ještě před koncem prohlídky, rozhodla, že jeden uprchlý psychotik rozhodně není důvodem k izolaci důležité vojenské základny a průmyslového centra. Asteroid přešel na pohotovost třetího stupně a hádanky kolem manželů Skibbowových byly svěřeny spojenému týmu vnitra a KVB.

Tři a půl dne po plánovaném času odletu zamířil Quandin na Pinjarru. Gerald Skibbow nic nevěděl, do stáze zalezl hodinu před posledním trikem své ženy.

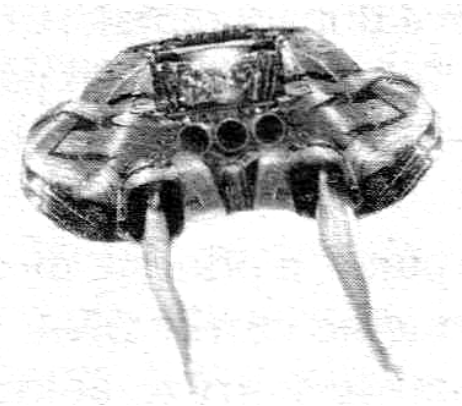

16

Bar KF-T nebyl nic moc, ale po padesáti hodinách na palubě meziplanetárního nákladňáku pouze ve společnosti kapitánovy rodiny neměla Monica Foulkesová zrovna náladu zavřít se v hotelovém pokoji. Panáka a společnost, nic víc teď nechci. Sedla si na vysokou stoličku k baru a začala importním pivem, kolem sténal ubohý noční život asteroidu Ayacucho. Oslabení obchodu se dotklo všech aspektů života na Doradách. Bylo půl jedenácté večer místního času a na parketu se potácelo jen pět párů, v sále zůstalo dokonce celý večer pár stolů volných. Mladí muži ale lovili jako vždy, Monica už odmítla tři pozvání na drink.

Jediné, co ji tu mohlo znepokojit, byl počet červených kapesníků na kotnících chlapců i dívek. Nebyla si jistá, jestli ji mládenci nad sklenkou chtěli svést, nebo obrátit na víru. Jitřenek přibývalo, kancelář KVB na Mapire odhadovala aktuální situaci na dvacet procent mládeže mezi čtrnácti a dvaceti. Monica by řekla spíš padesát. A při všeobecné nudě panující na všech asteroidech ji udivovalo, že to není víc.

Program rozšířené analýzy smyslových vjemů ji upozornil na příchod vysokého muže, až když byl dva metry od ní a o jeho cíli nebylo pochyb.

„Mohu vám koupit ještě pivo?“

Připravenou odpověď polkla, sotva uviděla šviháckou prošedivělou patku. „Jistě,“ odtušila a usmála se.

Posadil se k ní a ukázal barmanovi dva zdvižené prsty. „Je to stylovější než naše poslední setkání.“

„To ano. Jak se vám vede, Samueli?“

„Moc práce a malý plat. Vládní zaměstnanci to mají v celé Konfederaci stejné.“

„Zapomněl jste, že jsme nedocenění.“

„Ne,“ opáčil zvesela. „To je výhoda edenismu, všichni přispívají k vyššímu dobru, ať už v jakémkoli oboru.“

„Proboha.“ Zvedla novou láhev. „Edenita misionář. To mi ještě scházelo.“

„Tak co tu děláte?“

„Vyjednávám zbrojní zakázky. V pase mám firmu: zastupuju Octagon Export.“

„Mohla jste dopadnout hůř.“ Samuel ochutnal pivo a zklamaně se zamračil. „Podívejte se na mě, já tu údajně zastupuji místní habitaty při jednání o spojenectví. Specialista na vnitřní bezpečnost.“

Monica se rozesmála a ťukla si s ním. „Tak to zlomte vaz.“ Přešla ji nálada. „Viděl jste je?“

„Ano. Posedlí se pravděpodobně dostali přes barikády.“

„Hovno! Já myslím jitřenky.“

„Ach tak. Ale dejte si pozor. Náš průzkum na Doradách lokalizoval několik základen posedlých. Jsou tady a množí se. Nevracejte se na Mapire. Odhadujeme, že padne do tří dnů.“

„Oznámili jste to jejich vládě?“

„Ne. Způsobilo by to paniku. Vláda by zavedla drakonická opatření a pak by je nedokázala vynutit, což by ještě zhoršilo situaci. Dorados nemají běžnou vládní strukturu, jejich organizace je stále založená na firmách, nemají ani policii. Posedlí je stejně zaberou. Potřebujeme čas na pátrání. Obávám se, že Mzuová je daleko důležitější než záchrana místních obyvatel.“

„Díky za varování.“

„Není zač. Našli už vaši lidé Daphine Kiganovou?“ Monica se zamračila. O tom bych neměla mluvit – a rozhodně ne s ním. Standardní postup agenta. Ale vesmír už není jako dřív. A KVB tu nemá dost zdrojů. „Ne. Ale víme, že je to ona.“

„Ano. Dospěli jsme ke stejnému závěru.“

„Pronajatá loď s jediným pasažérem je dost nápadná. Náš člověk tady se napojil na počítač imigračního úřadu, Daphine je Mzuová, stoprocentní identita. Ale Bůh ví, co dělala v soustavě Narok.“

„Snad jen změnila loď. Samaku jsme poručili zatknout, hledají ho všichni sokoli a Konfederační loďstvo.“

„Dobře. Podívejte, Samueli, nevím, jaký máte rozkazy, ale…“

„Za prvé: najít Mzuovou, zabránit jí v předání Alchymisty garissanským partyzánům, získat Alchymistu. To je lepší možnost. Když to nepůjde, mám za úkol ji zabít a zničit její nervovou nanoniku. Pokud Alchymistu nedostaneme my, pak nikdo.“

„Jo. To jsme na tom stejně. Osobně bych dala přednost druhé možnosti.“

„Asi ano. Musím ale přiznat, že po pětasedmdesáti letech v tajné službě stále nedokážu chladnokrevně zabít. Život je život.“

„Pro větší dobro, příteli.“

Samuel se smutně usmál. „Znám argumenty a vím, co je v sázce. Musíme však vzít v potaz nový faktor. Mzuová se nesmí dostat do rukou posedlým.“

„Jako bych to nevěděla. Capone s antihmotou úplně stačí; dejte mu Alchymistu a nezkrotí ho ani celá Konfederace.“

„Takže druhá možnost už není tak lákavá, že?“

Měla pocit, jako by ji přísně vypeskoval moudrý a milující dědeček. K vzteku, že jí musel připomenout tak zjevný paradox. „S tím se těžko můžu hádat.“ Zavrčela.

„Přemýšlejte v souvislostech.“

„No jo, už jste mi dal co proto. Co s ní tedy chcete dělat vy?“

„Konsenzus ji navrhl uvrhnout do stáze. Přinejmenším do té doby, než se vyrovnáme s posedlými. Možná i déle.“

„Jak dlouho?“ Monice nešla ta otázka přes zuby.

„Konsenzus se domnívá, že by bylo nejlepší si ji ponechat, dokud v Konfederaci nevyvstane potřeba užít Alchymistu. Žijeme ve velké galaxii a možná tu s námi jsou i agresivnější xenoci než Kiinti a Tyrathcové.“

„Vy nejste misionář, ale paranoik.“

„Spíš pragmatik, jako všichni Edenité.“

„Tak dobře, Samueli, vezmeme to pragmaticky. Co chystáte dál? A pamatujte, že jsem oddaná poddaná svého krále.“

„Soustředíme se na pátrání a až ji najdeme, odvezeme ji z Dorad. Pohádat se o ni můžeme později.“

„Devět desetin zákona,“ zamručela. „Nabízíte mi společnou operaci?“

„Ano, pokud chcete. Máme tu víc zdrojů, tudíž i větší možnost ji úspěšně dopadnout. Ale zřejmě není čas zavrhovat sebenečekanější metodu. Váš vévoda ze Salionu by jistě schválil jakékoli rozhodnutí, které povede k jejímu urychlenému odstranění ze scény. Můžete nás doprovodit a posléze dosvědčit u krále, že jsme od Mzuové nezískali výrobní postup Alchymisty. Co vy na to?“

„Souhlasím. Platí.“

Ťukli si pivními láhvemi.

„Místní partyzáni mají večer schůzi,“ prozradila. „Bohužel nevím, kde přesně. Až schůze skončí, můj donašeč mi zavolá.“

„Děkuji, Monico. Ani my neznáme místo. Ale předpokládáme, že Mzuová přijde.“

„Dokážete stopovat partyzány?“

„Není to snadné. Ale pokusíme se.“

Po tři dny se v konspiračním bytě edenitské rozvědky na Ayacuchu především pěstovali pavouci. Členové „obranné delegace“ přivezli sedmdesát tisíc geneticky vylepšených vajíček. Každý pavouk byl schopen spřízněné komunikace, ale dost malý, aby se protáhl i větrací mřížkou, trubkou nebo montážní lištou, jež spojovaly všechny prostory v asteroidu.

Miniaturní špehové se sedmdesát hodin šířili odpadem, skulinami ve skále a mezerami mezi špatně sesazenými kompozitovými obklady. Tisíce nedosáhly cíle a padly za oběť větším dravcům, fungujícím protihmyzovým mřížkám, bezpečnostním filtrům (to v kancelářských oblastech), loužičkám neznámých tekutin, a hlavně nedokonalému orientačnímu smyslu.

Na každého neúspěšného pavouka ale připadlo pět šikovnějších. Nakonec Edenité vizuálně pokryli šedesát sedm procent všech interiérů (proto Samuel našel Monicu tak snadno). Výstupy monitorovali agenti na místě, tři sokoli na přistávací římse a dalších deset lodí schovaných v prstenci Tunji. Jako metoda identifikace jednoho člověka to bylo nesmírně neúčinné. Samuel věděl, že mají jen mizivou pravděpodobnost najít Mzuovou. Poměr měli zlepšit agenti v terénu klasickými metodami, hrabáním v záznamech, hledáním práskačů, podplácením úředníků a občas osvědčeným vydíráním.

Garissanské partyzánské hnutí za sebou mělo třicet let nepřesvědčivé práce. Spustilo několik propagandistických kampaní proti Omutě, aby stará nenávist nevyhasla ani mezi první generací uprchlických dětí. Žoldáci a veteráni z omutanské armády občas podnikli sabotážní akci proti omutanským cílům. Hnutí se dokonce dvakrát pokusilo poslat do soustavy nepřítele loď a zaútočit na některý asteroid, ale obě akce včas zarazila KIS. Posledních deset let partyzánští velitelé pouze schůzovali. Členská základna slábla společně s tokem peněz a bojovým nadšením.

Při takové nepořádné organizaci a uvolněném přístupu bylo jasné, že jakmile se nějaká tajná služba začala z libovolného důvodu zajímat o partyzány, za pár dní měla všechna jména. Stálí agenti vedli o všech členech hnutí obsáhlé spisy, jejichž smysl ovšem s léty stále upadal. Až do dnešního večera.

Velení partyzánské skupiny na Ayacuchu tvořilo pět lidí. Vzhledem k pokračujícímu rozkladu ani jeden nedodržoval bezpečnostní zásady, jež jim kdysi připadaly tak důležité. Edenité tak mohli rozmístit pavouky na všechna místa, kde se velitelé obvykle pohybovali.

Samuel a sokoli sledovali každý krok všech pěti partyzánů. Jakožto úctyhodní ředitelé měli všichni tělesné stráže. Díky suitě goril je šlo najít tím snáz.

„Vypadá to na třetí nebo čtvrté podlaží ve dvanácté sekci," řekl Samuel Monice.

Vyžádala si do nanoniky plán asteroidu. „Kancelářská oblast, firemní prostory. To je jasný, mají tam ochranu a všichni jsou bohatí, takže není podezřelé, když se sejdou na jednání."

„Pro nás je to bohužel problém. Do té sekce se těžko dostáváme." Díval se na Ikelu hlavou dolů v kroužku pěti bodyguardů. Blížili se ke křižovatce. Sokoli rychle oznámili, že dál se nedostal jediný pavouk. Samuel poručil tomu, který mu teď ze stropu vysílal Ikelův obraz, ať skupinku sleduje.

O kus dál jsou ultrafialové lampy, upozornil ho sokol. **Pavouk se blíží ke sterilní zóně pátého stupně.**

Já vím, ale musím aspoň vědět, kam zahnou. Byla to zvláštní perspektiva sledovat kořist ze stropu hlavou dolů. Pro Samuela nebyla chodba nijak prostorná, pro pavouka obrovská. Obě interpretace se mu střetávaly v mozku a Edenita se musel soustředit, aby se mu ze spojení netočila hlava. Pod článkovitýma nohama mu ubíhala bílá plocha. Vysoko nad sebou viděl oblohu béžového koberce. Na tlakocitlivé buňky pavouka dorážely zvuky kroků. Před arachnidem si to po stropě vykračovaly obrovské černé stalaktity, mizely v dálce, rozplývaly se. Samuelovi stačí náznak…

Spřízněná vlna skončila ve fialovém záblesku. *Proklatě!* Samuel se ujistil, zda do sterilní oblasti přece jen nepronikl nějaký pavouk. Ne.

„Co je?" zeptala se Monica.

„Ztratili jsme je.“

„Co teď?“

Rozhlédl se po ostatních agentech v kanceláři. „Sebereme věci a vyrazíme do terénu. Pokryjeme co nejvíc možností. Monico, ten váš člověk je spolehlivý?“

„Máme ho v hrsti. Ze schůze nemůže vysílat, ale jakmile vypadne, dá nám vědět, jestli tam byla. Viděla ji nějaká vaše štěnice?“

„Ne,“ přiznal. „Ani obličej podobný na padesát procent.“

„To mě nepřekvapuje.“

Edenitští agenti si zapínali tenké opasky s výzbrojí a podpažní pouzdra. Monica zkontrolovala svou maserovou pistoli i nanoniku.

„Monico,“ upozornil ji Samuel.

Pochopila. „Já vím, nejsem ve vaší síti a když polezu dopředu, budu na ráně. Je to vaše, Samueli.“

„Díky.“ **Připravte se,** řekl sokolům na přistávací římse. **Pokud ji chytíme, budeme potřebovat rychle zmizet.** Z kanceláře vyšel v čele svých lidí.

V soustavě Tunja bylo jen pět lidí, kteří znali pravý důvod vzniku partyzánského hnutí. Každý žil kvůli jistotě na jiném asteroidu.

Ikela, formální hlava původní pětky, byl na Ayacuchu jen jedním z velitelů. Nebyl tak na ráně, a přesto stále věděl, co se děje. Pozici si vybudoval spíš finančními příspěvky než bojovou aktivitou. I to bylo součástí plánu.

Vůdce partyzánů na Ayacuchu, Dan Malindi, dorazil do advokátní kanceláře Laxa a Ahmad, kterou používali ke schůzkám, jako první. Když vstoupil, podíval se na Ikelu nechápavě a trochu naštvaně. Nikdo nevěděl, proč je Ikela svolal tak narychlo. Ředitelé nebyli na podobné jednání zvyklí. Pohled na obvykle chladného magnáta, jak se potí a uhýbá očima, napětí nijak neuvolnil.

Jako druhý přišel finančník Kaliua Lamu. Poslední dobou se nijak netajil, že mu už partyzáni nevoní. Nehodili se k jeho úctyhodnému postavení.

Nakonec dorazili společně Feira Ile a Cabral, nejdůležitější partyzáni ve vládě. Feira Ile býval admirálem garissanského vesmírného loďstva a teď velel orbitální obraně asteroidu, Cabral na Doradách vybudoval mediální impérium. Jeho firma vděčila za vliv a popularitu hlavně nepokrytému nacionalismu úvodníků, díky nimž se Cabral dostal mezi partyzány. Většina velení měla za to, že jeho podpora podzemnímu hnutí slouží především popularitě.

Gorily a tajemníci opustili zasedačku. Dan Malindy nespouštěl pohled z malé ženy za Ikelou, protože se odmítla zvednout.

„Je tu se mnou," prohlásil Ikela.

Dan Malindi nespokojeně zabručel a zapnul bezpečnostní pole. „Tak mluv, Ikelo, co to má hergot znamenat?" Ikela ženě uctivě pokynul. Vstala a posadila se do čela stolu naproti Danu Malindimu. „Jsem doktorka Alkad Mzuová, přišla jsem ukončit válku s Omutou."

Dan Malindi a Kaliua Lamu na ni nechápavě zírali. Cabral se jen zamračil a prohledal záznamy v nanonice. Nejprudčeji ale zareagoval Feira Ile; zvedl se ze židle, vyděšený k smrti. „Alchymista," zašeptal. „Vy jste vynalezla Alchymistu. Matičko Boží."

„Co vynalezla?" zeptal se Cabral.

„Alchymistu," odvětila Alkad. „Naši superzbraň. Sestrojila jsem ho."

„Feiro?" vyzval kolegu Cabral.

„Mluví pravdu," řekl bývalý admirál. „Nikdy mi neprozradili podrobnosti, výzkum byl tajný. Ale armáda postavila tu… věc, ať už je to cokoli, těsně před genocidou. Měli jsme ji použít proti Omutě." Zhluboka se nadechl a pohlédl na křehkou vědkyni. „Co se stalo?"

„Za letu nás přepadli jestřábi najatí Omutou," řekla Alkad. „Nedostali jsme se k cíli. Alchymistu jsme nepoužili."

„Ani náhodou," prohlásil Dan Malindi. „Tohle je naprostý nesmysl. Objevíte se na scéně třicet let po válce a začnete vykládat kraviny o ztracené legendě, kterou jste slyšela v nějakém pajzlu. Vsadím se, že teď po nás budete chtít peníze na pátrání. Vsadím se, že najít Alchymistu bude stát spoustu prostředků, že ano?" Pohrdavě se usmíval, ale její chladný pohled ho rychle zpražil.

„Nemusím ho hledat. Vím přesně, kde je."

„Takže se neztratil?" zeptal se Kaliua Lamu tak nadšeně, že se Dan Malindi zase zamračil.

„Ne, neztratili jsme ho. Ukryli jsme ho do bezpečí."

„Kam?"

Alkad se jen usmála.

„Třeba opravdu existuje," řekl Cabral, „a náš milý admirál má pravdu, když říká, že ho postavila nějaká Alkad Mzuová. Ale jak si můžeme být jistí, že jste to vy? Nemůžeme rozhodovat na základě prohlášení neznámé osoby, která se tu zčistajasna objevila, zvláště v tuto dobu."

Alkad zvedla obočí. „Kapitáne?"

„Ručím za ni," zašeptal Ikela. „Opravdu je Alkad Mzuová."

„Kapitán?" nechápal Dan Malindi. „Co tím myslí?"

Ikela si odkašlal. „Byl jsem kapitánem garissanského loďstva. Velel jsem fregatě Čenghó. Eskortovali jsme Alchymistu. Proto ji znám."

„Nadatujte mi svůj vojenský kód," poručil admirál Feira Ile.

Ikela přikývl a našel v paměťové buňce starý kód.

„Vypadá to, že náš přítel mluví pravdu," oznámil Feira Ile ztichlé zasedačce.

„Matičko Boží," zašeptal Cabral a pohlédl na muže, jenž před ním třicet let tajil svou minulost. „Proč jsi nám to neřekl?"

Ikela složil hlavu do dlaní. „Plán počítá s tím, že o Alchymistovi ví jen nezbytně nutný počet lidí. Dodnes jste to nepotřebovali.“

„Jaký plán?“ sykl Feira Ile.

„Plán na vypuštění Alchymisty,“ odpověděla Alkad Mzuová. „Když selhala původní mise, Ikela a čtyři další důstojníci dostali za úkol prodat antihmotu ze svých lodí. Pak měli zisk investovat, abychom měli dost peněz na novou misi, až Konfederace zruší sankce nad Omutou a loďstvo přestane hlídat orbitu. Partyzánské hnutí vzniklo, jen aby mi v pravý čas dodalo věrnou posádku.“ Pohlédla na Ikelu. „Jsem tady, ale vy nemáte loď ani posádku.“

„Už jsem vám to vysvětlil,“ zvolal Ikela. „Svou loď dostanete, pokud to bude v našem zájmu. Peněz mám víc než dost. Kdokoli v této místnosti vám dokáže koupit loď. Nevyhýbám se povinnostem k svému národu. To už nikdy neříkejte. Ale situace se změnila.“

„Mně to připadá, že jsi selhal, Ikelo,“ namítl Cabral. „Připadá mi, žes podrazil spoustu lidí.“

„Mysli!“ zařval Ikela. „Uvědom si, pro Matku Boží, co nám Alkad navrhuje. Co s námi Konfederace provede, až zničíme omutanské slunce? Jak se nám pomstí?“

„Alchymista dokáže zničit hvězdu?“ ujistil se Kaliua Lamu.

„Mimo jiné,“ přisvědčila Alkad. „Já mám v plánu ji jen uhasit, ne ji donutit k explozi. Nikdo nezemře, ale budou muset evakuovat planetu i asteroidy. Přijdou o domov jako my. To je adekvátní odplata.“

„No, ano…“ Rozhlédl se kolem stolu, ale podporu nenašel. „Stejně tomu nerozumím. Když jste přežili útok jestřábů, proč jste nepokračovali v misi? Proč čekat třicet let?“

„Vyskytly se komplikace,“ odtušila Alkad. „V době, kdy jsme mohli pokračovat, už Konfederace zablokovala Omutu. Rozhodli jsme se vyčkat, až letka zmizí a my budeme mít větší šanci proniknout do soustavy. Přišli jsme o neomezené vládní

zdroje a zbyla nám jediná šance. Teď máme příležitost. Musíme jednat rychle, mám v patách tajné služby. Najdou mě.“

Dan Malindi zasténal. „Tajné služby? Matičko Boží, dozvědí se o nás!“

„Samozřejmě. Vám to vadí?“

„Vadí? Vy mrcho, já mám rodinu.“

„Ano, tenhle argument jsem už dnes slyšela. Začíná mě nudit. Třicet let jsem žila s genocidou. Vy všichni jste si jen hráli na vlastence. Všichni jste na nacionalismu vytřískali majetek. Ale teď jsem tady, vaše hra skončila.“

„Vyhrožujete nám?“ vyzval ji Cabral.

„Vždycky jsem ohrožovala vaši pohodlnou existenci, i když jste o mně ani nevěděli.“

„Co po nás přesně chcete?“ zeptal se Feira Ile.

„Dvě věci. Bojeschopnou loď se spolehlivou posádkou věrných vlastenců. A bezpečný úkryt do doby, než tu loď seženete. Nepodceňujte agenty. Tajné služby vědí, že Alchymista existuje, takže použijí všechny prostředky, aby mě našly.“

Ikela vstal, opřel se o stůl a předklonil se. „Povídám, že to nesmíme udělat. Matičko Boží, probíráme tady zničení celé hvězdné soustavy, jako by to bylo obchodní rozhodnutí. Časy se změnily, už nejsme Garissané. Je mi líto, pokud jsem se vás dotkl, paní doktorko, ale nejsme. Musíme hledět do budoucnosti, ne do minulosti. Tohle je šílenství.“

„Ne, to je zrada, Ikelo,“ opáčil Cabral.

„Zrada čeho? Planety zničené před třiceti lety? Tu klidně zradím. Je mi to jedno.“

„Jiným lidem možná ne, když se o tvém postoji doslechnou.“

„Ikelo, teď nemůžeš couvnout,“ přidal se Feira Ile. „Jsi stále důstojník. Musíš splnit úkol.“

„V tom případě dávám výpověď a opouštím partyzány.“

„Dobrá. V tom případě mi předej T’Opingtu.“

„Cože?!“

„Zrovna jsme slyšeli, že tvoje firma vznikla za peníze garissanského loďstva. Nepatří tobě.“

„Jdi do prdele.“

„Poslyšte, nesmíme se unáhlovat,“ řekl Kaliua Lamu. „Ikela má pravdu, mluvíme tu o likvidaci celé soustavy.“

„Mohl jsem předpokládat, že se k tomu postavíš jako srab,“ poznamenal Dan Malindi.

„Promiň?“

„Slyšels mě dobře. Jsem ochoten doktorce Mzuové poskytnout veškerou pomoc. Co proti nám Konfederace zmůže, když budeme mít Alchymistu?“

„Máme jen jednoho,“ připomněla Alkad.

„Můžete jich postavit víc, nebo ne?“

Zaváhala. „Kdyby bylo třeba, pak ano.“

„Tak vidíte. Nemůžete nechat zbytky garissanského lidu bez ochrany.“

„Chceš začít závody ve zbrojení?“ zařval Ikela. „Jseš stejný šílenec jako ona.“

„Mírni se ve výrazech. Zapomněls na posedlé?“

„Při Matce Boží, proč sem taháš posedlé?“

„Kdybychom měli Alchymistu, ten hajzl Capone si sakra rozmyslí poslat sem flotilu.“

„A kdo bude ovládat Alchymisty?“

„Doradská vláda, kdo jiný,“ ušklíbl se Dan Malindi.

„Přesně. Všichni víme, jaký v ní máš vliv.“

„Dost!“ okřikla je Alkad a praštila pěstí do stolu. „Alchymistu nikomu nedám. Vůbec netušíte, co dokáže. Není to větší a silnější bomba, s kterou můžete politikařit. Postavili jsme ho za jediným účelem, k obraně odstrašujícím útokem. A použijeme ho k jedinému účelu, k pomstě.“ Podívala se postupně každému do očí, bez sebe vzteky, co zbylo z kdysi hrdého národa. Kam se poděla jejich důstojnost, odhodlání? Copak si už nikdo nepamatuje na minulost? „Dám vám třicet minut. Pak se vrátím a vy mi řeknete, kdo jde se mnou a kdo ne.“

„Já jdu s vámi," prohlásil rozhodně Kaliua Lamu, ale Alkad už odcházela.

Než se za ní zavřely dveře, partyzáni se už hádali. Strážci a tajemníci v předpokoji zbystřili, Alkad je pro slzy neviděla. Kdyby ji bylo napadlo, jak partyzáni upadnou, mohla se psychicky připravit.

„Alkad?" Z výšky dvou metrů se k ní shýbala Voi.

„To nic. Chvilková slabost."

„Prosím vás, musím vám něco ukázat. Hned."

Dívka vzala vědkyni za ruku a odtáhla ji na chodbu. Alkad se nebránila, jen ze zvyku zapnula obranný program. Vylepšené sítnice začaly periferním viděním prohledávat chodbu.

„Tady," prohlásila hrdě Voi. Rozevřela pěst a ukázala na dlani drobného pavoučka.

„Matičko Boží! Přeskočilo ti?"

„Ne, poslouchejte. Říkala jste, že po vás jdou tajné služby."

„Neměla jsem o tom před tebou vůbec mluvit. Voi, nevíš, s čím ses zapletla."

„Ale vím. Prohlídli jsme přístavní záznamy. Nedávno přiletěla delegace Edenitů. Třicet lidí, tři sokoli."

„A dál?"

„Jenže na Mapire dorazil pod stejnou záminkou jen jeden sokol se šesti delegáty. Mělo by to být naopak, většina edenitských expertů by měla letět na hlavní asteroid, ne na Ayacucho."

Alkad pohlédla na mrtvého pavoučka a udělalo se jí zle. „Pokračuj."

„Tak jsme začali přemýšlet, jak by vás asi Edenité hledali. Adamité by se napojili na komunikační síť a rozmístili by elektronické štěnice. Edenité se spoléhají na bitek, rozmístili by organické procesory nebo spřízněné živočichy. Pořádně jsme se rozhlédli. A tady to máte. Pavouci. Jsou všude, Alkad. Kontrolovali jsme to. Ayacucho je zamořené pavouky."

„To nutně neznamená…" namítla Alkad.

„Ale ano.“ Voi sevřela pěst a zatřásla rozmačkaným členovcem. „Tenhle exemplář je z čeledi *Lycosidae*. Místní ekologové do biosféry asteroidu nikdy tuto čeleď nezavedli. Podívejte se do dějepisu, jestli mi nevěříte.“

„Zvenku se sem mohla dostat spousta neschválených druhů. Ultrafialové ozařování není dokonalé.“

„A proč jsou to všechno samečci? Proč jsme nenašli jedinou samici? Protože Edenité nechtějí, aby se množili. Vyhynou a nezpůsobí ekologický poplach. Nikdo si jich nevšimne.“

Na Alkad to udělalo velký dojem. „Děkuji vám, Voi. Asi bych se tam měla vrátit a požádat je o důkladnější ochranu.“

„Je?“ vyprskla pohrdavě Voi. „Chtějí vám pomoct? Mohli se přetrhnout, že ano? Dědkové. Já vám to říkala.“

„Mají, co potřebuji, Voi.“

„Nemají nic, co bychom taky neměli. Nic. Proč nám nevěříte? Věřte mi. Co ještě potřebujete?“

„Věřím, že to myslíte vážně.“

„Tak pojďte se mnou!“ Voi ji málem prosila na kolenou. „Dokážu vás dostat ven. Dědkové ani nevědí, jak vás dostat ze zasedačky, aniž by vás našli pavouci.“

„Protože o nich nevědí.“

„No jistě, protože je nezajímá konspirace. Podívejte se na ně, mají dost goril na osobní armádu. Na asteroidu vědí všichni, co jsou zač.“

„Opravdu?“

„Dobře, přeháním. Ale o partyzánech rozhodně vědí všichni novináři. Nepíšou o nich kvůli Cabralovi. Kdokoli se na Doradách potřeboval spojit s partyzány a nikoho neznal, nemusel se vyptávat déle než dvě hodiny.“

„Matko milosrdná!“ Alkad se otočila do předpokoje a pak se vrátila k vysoké dívce. Voi byla všechno, co její otec už ztratil: rozhodná, oddaná věci, odhodlaná. „Máš odtud nějakou bezpečnou cestu?“

„Ano!“

„Výborně. Doprovoď mě do jiné sekce. Pak se spojím s tvým otcem, ať vidím, na čem se dohodli.“

„A když vám nepomůžou?“

„Potom beru vás.“

„Jo? No tak mám zpoždění, můžete mě žalovat. Poslyšte, to zasedání mě stálo dost nervů a nejsem zvědavej na přednášku o informačních procedurách KVB.“

…

„Jo, je tady, Mzuová osobně. Matičko Boží, opravdu má někde schovaného Alchymistu. Nelže. Fakt chce zlikvidovat omutské slunce.“

…

„Samozřejmě nevím, kde ho má, nechce to vyklopit. Ale Ikela býval kapitánem fregaty v garissanském loďstvu. Letěl s ní zaútočit na Omutu. A já to nevěděl. Dvacet let spolu velíme partyzánům a on se jedinkrát nezmínil.“

…

„Určitě chcete vědět, kde jsme. Takže sem asi vtrhnete s plnou parádou, co? Jak mám vědět, že mě nezastřelíte? Tady jde o hubu.“

…

„Dobře, ale jestli lžete, tak mě radši oddělejte první ranou. Jinak vás dostanu za každou cenu. A i když mě zabijete, stejně se vrátím a dám vám to sežrat. Jo. Takže mě nechtějte nasrat.“

…

„No jistě. Vždycky jsem vám věřil každé slovo. Tak poslouchejte, jsme v zasedačce advokátní kanceláře Laxa a Ahmad. V předpokoji máme tělesnou stráž. Ať si vaši lidi dají pozor. A ať nestřílejí na mě.“

…

„Ne, Mzuová je v předpokoji. Odešla před dvaceti minutami, abychom měli čas na rozmyšlenou. Hlasování dopadlo tři ku dvěma pro pomstu. Hádejte, jak jsem hlasoval.“

„Laxa a Ahmad, zasedací síň," řekla Monica. „Mzuová čeká s osobními strážci v předpokoji."

Jděte, rozkázal Samuel.

Dvacet edenitských agentů obklíčilo advokátní kancelář. Z údržbářských procesorů si všichni vyžádali přesné plány podlaží. Cestou na spřízněné vlně spojenými silami sestavili plán útoku a možné taktické situace.

Monica klusala celou cestu tři kroky za Samuelem. Štvalo ji to a vůbec se netěšila na hlášení nadřízeným. Spojit se s Edenity! Ale společně zničí Mzuovou. Pokud Samuel dodrží úmluvu. Jak jinak, když je Edenita. Teď může všechno pokazit jedině vysoká politika. Proboha!

K advokátní kanceláři Laxa a Ahmad běžel oddíl čtyři minuty. Jednou nevýraznou chodbou za druhou. Naštěstí potkávali málo lidí, z práce teď chodili už jen workoholici. Prohnali se kolem starce s několika fleky v náručí, muže a ženu s tak provinilými výrazy, že šlo jistě o nepřípustný poměr mezi kolegy, a dvě puberťačky s červenými kapesníky kolem kotníků, jedna byla vysoká hubená černoška a druhá malá drobná běloška.

Když Monica dorazila do advokátní kanceláře, Edenité už řádili v předsíni. Dva agenti hlídali na chodbě. Monica s pistolí v ruce prošla vyraženými dveřmi.

Samuel sykl. „Proklatě."

„Co je?" zeptala se. Vstoupili do předpokoje. Bodyguardi leželi na podlaze a škubali sebou. Nad nimi stálo šest Edenitů s TIP pistolemi. Na třech místech stěny propálil laser. Po koberci se ještě kutálely dva vybité nervozkratovací granáty.

„Kde je Mzuová?" zeptala se Monica.

Samuel ukázal do zasedačky. Partyzánské velitele znehybnily nervové pulzy v předsíni, ale dveře odrušily nejhorší účinky granátů, a tak byli průmyslníci stále při vědomí. Čtyři z nich. Pátý byl mrtvý.

Monica se zamračila, když uviděla na Ikelově spánku vypálenou díru. Dostal do mozku několik paprsků po sobě. Někdo se pečlivě pojistil, aby z jeho nanoniky nic nezbylo. „Proboha, co se tu stalo?“

Dva edenitští agenti stáli za Feirou Ilem a mířili na něj. Feira měl ruce za zády svázané kompozitem. Na rtech mu zasychaly zvratky a nepřirozeně se potil, ale jinak byl nezlomen. Na stole před ním ležela laserová pistole.

„Zastřelil Ikelu,“ prohlásil zbytečně Samuel. Přidřepl vedle Ikelovy židle. „Proč? K čemu? Patřil přece k vám.“

Feira Ile vycenil zuby. „Moje poslední služba garissanskému loďstvu.“

„Jak to?“

„Eskortoval Alchymistu. Pravděpodobně věděl, kde je ukrytý. Teď vám to nemůže vyzradit.“

Monica a Samuel na sebe zděšeně pohlédli.

„Zmizela, viďte?“ poznamenala královská agentka.

„Vypadá to tak.“

„Do prdele!“ Přešla ke Kaliovi Lamuovi. Partyzána držel ve vzpřímené poloze vysoký Edenita. „Kam šla Mzuová?“ zeptala se.

„Polibte mi prdel.“

Monica se pobaveně rozhlédla po ostatních partyzánech. „No tak, Kaliuo,“ začala sladce, „když jsi práskal na své kamarády, byls daleko ochotnější.“

„Lžete!“

Vytáhla kreditní disk Královské banky. „Sto tisíc liber, je to tak?“

„Kurvo! Nikdy,“ volal na své soudruhy, „nikdy bych to neudělal. Já vás nezradil, pro Matku Boží!“

Monica ho vzala za bradu a pomalu přitlačovala vylepšenými svaly. Kaliua Lamu se hrozil síly, pod níž mu už praskala čelist.

„Řekl jsi, že tě máme radši zabít. Pokud neřekneš, kam šla, dám si záležet, aby to trvalo hodně dlouho.“

„Nevím.“

„Vyslýchací nanonika by to z tebe dostala s menší bolestí, ale na to nemáme čas. Staromódní mučení má naštěstí v polních podmínkách stejně uspokojivé výsledky. Vycvičili mě dobře, Kaliuo.“ Strčila mu tvář před oči. „Chceš vidět, jak to myslím vážně? Třeba si myslíš, že vydržíš pár hodin, když ti zkratuju nanoniku? Až ti přestane fungovat, nedokážeš zablokovat bolest. A v poli se nanonika vypíná elektrošokama. Je to sprosté, ale funguje to. Hádej, kam ti připojím elektrody.“

„Ne. Prosím vás, nedělejte to!“ Roztřásl se a do očí mu vhrkly slzy.

„Tak kde je?“

„Nevím. Přísahám. Když jsme hlasovali, už byla pryč. Řekl jsem vám, že měla počkat, jak se rozhodneme. Ale zmizela.“

„Kdo ji odvedl?“

„Nějaká holka, říkal můj strážce. Ikelova dcera Voi. Je vysoká, mladá. Bavily se spolu na chodbě a nevrátily se. Mluvím pravdu, nic nevím.“

Monica ho pustila. Svalil se na židli, třásl se úlevou.

„Vysoká holka,“ zašeptala Monica. V hrůze hleděla na Samuela. Rychle si z nervové nanoniky vyvolala vzpomínku na průběh akce.

Na chodbě cestou sem. Dvě holky, jedna vysoká a černá, druhá bledá, malá. Přitiskly se ke stěně, bály se ozbrojenců. Obraz zamrzl. Kolem menší dívky se stáhly zelené vektorové linky a spočítaly její výšku. Odpovídala Mzuové. Stejně jako odhadovaná váha.

Bílá dívka měla na zádech černý batůžek.

Monica ho už znala. Nepotřebovala nanoniku, aby si vzpomněla, kde ho viděla naposledy. Vlál za postavou pověšenou pod jestřábem v habitatu.

„Proboha, proběhli jsme kolem ní,“ řekla Samuelovi. „Ta svině má chameleonský oblek.“

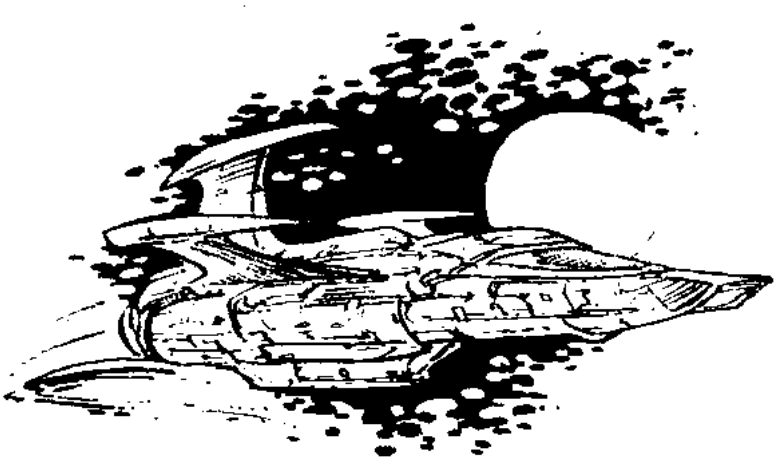

Časová osa

2020	Založena základna Cavius. První doly pod měsíční kůrou.
2037	Počátek masivních genetických úprav na lidech; vylepšení imunity, odstranění slepého střeva, zvýšení účinnosti orgánů.
2041	První turbíny poháněné fúzí deuteria, neúčinné a drahé.
2044	Znovusjednocení křesťanských církví.
2047	První zachycení asteroidu, počátek O'Neillova mračna u Země.
2049	Vytvoření polovědomých služebných zvířat.
2055	Jupiterská mise.
2055	Měsíční města získávají samostatnost.
2057	Založena kolonie na planetce Ceres.
2058	Wing-Tsit Chong vyvíjí symbiotické neurony se schopností mentální spřízněnosti; použití v řízení zvířat a biotechnologických konstruktů (bitek).
2064	Transnacionální průmyslové konsorcium (Jupiterský hvězdný pohon) těží z atmosféry Jupitera He3 s pomocí aerostatických továren.
2064	Světské sjednocení muslimů.
2067	Fúzní elektrárny začínají využívat He3.
2069	Spřízněnostní gen zapojen do lidské DNA.
2075	JHP pěstuje Eden, bitekový habitat se statutem protektorátu OSN.
2077	Asteroid Nový Kong zahajuje výzkum nadsvětelného pohonu.

2085	Eden otevřen k osídlení.
2086	U Jupitera vysazen druhý habitat – Pallas.
2090	Wing-Tsit Chong umírá a přenáší vzpomínky do nervových vrstev Edenu. Počátek edenitské kultury. Eden a Pallas vyhlašují nezávislost na OSN. Vykupují akcie JHP. Papežka Eleonora exkomunikuje všechny křesťany se spřízněnostním genem. Exodus na Eden. Konec biteku na Zemi.
2091	Lunární referendum o terraformaci Marsu.
2094	Edenité díky umělým dělohám a genetickým úpravám za deset let ztrojnásobují populaci.
2103	Národní vlády Země tvoří Centrvládu.
2103	Na Marsu založena základna Thóth.
2107	Pravomoc Centrvlády rozšířena na O'Neillovo mračno.
2115	První okamžitý přenos Novokongské nadsvětelné lodi ze Země na Mars.
2118	Mise k Proximě Centauri.
2123	U Rosse 154 nalezena terrakompatibilní planeta.
2125	Planeta pojmenována Felicity, osídlena multietnickou společností.
2125-2130	Objeveny čtyři další terrakompatibilní planety. Založeny multietnické kolonie.
2131	Na orbitě plynového obra v soustavě Ross 154 pěstují Edenité habitat Perseus a začínají těžit He3.
2131-2205	Objeveno sto třicet planet pozemského typu. Rozsáhlé budování kosmických lodí v O'Neillově mračnu. Centrvláda začíná s odsunem obyvatelstva z archologií (architektonická ekologie – umělý biotop), vrcholem Velkého rozptýlení je rok 2160: dva miliony kolonistů týdně. Občanské války na prvních multietnických koloniích. Jednotlivé

	státy sdružené v Centrvládě podporují vznik jednonárodních planet. Edenité těží He3 ve všech obydlených soustavách.
2139	Asteroid Braun zasahuje Mars.
2180	Na Zemi postavena první orbitální věž.
2205	Centrvláda buduje na oběžné dráze Slunce továrnu na antihmotu ve snaze prolomit edenitský energetický monopol.
2208	První antihmotové lodě v provozu.
2210	Richard Saldana přenáší všechny novokongské továrny z pozemské orbity na asteroid u hvězdy Kulu. Vyhlašuje nezávislost, zakládá kolonii pro křesťany a začíná s těžbou He3.
2218	Vypěstován první sokol, biteková loď Edenitů.
2225	Založení stovky sokolích rodů. U Saturnu vypěstovány habitaty Romulus a Remus jako základny sokolů.
2232	Konflikt v asteroidovém oblaku za Jupiterem mezi místními loďmi a pozemšťanskou rafinerií. V boji použita antihmota, dvacet sedm tisíc mrtvých.
2238	Deimoská smlouva: zákaz výroby a užívání antihmoty ve Sluneční soustavě, podepsána Centrvláda, Měsíc, Aliance asteroidů a Edenité. Antihmotové továrny rozebrány.
2240	Korunovace Geralda Saldany králem Kulu. Založení dynastie.
2267-2270	Osm různých rozmíšek s použitím antihmoty v koloniích. Třicet milionů obětí.
2271	Avonský summit planetárních vlád. Avonská dohoda zakazuje výrobu a použití antihmoty v obydleném vesmíru. Sestavení Konfederace lidí – mezihvězdné bezpečnostní síly. Počátek Konfederačního loďstva.
2300	Do Konfederace přijati Edenité.

2301	První kontakt. Objevena rasa Jiciro, primitivní civilizace. Na systém uvalena karanténa.
2310	Na Mars dopadá první ledový asteroid.
2330	U Valisku, nezávislého habitatu, vyšlechtěni první jestřábi.
2350	Válka mezi Novskou a Hilversumem. Novska bombardována antihmotou. Konfederační loďstvo zabraňuje odvetnému úderu.
2356	Objevena planeta Kiintů.
2357	Kiinti se připojují ke Konfederaci jako „pozorovatelé“.
2360	Průzkumný sokol objevuje Atlantidu.
2371	Atlantidu kolonizují Edenité.
2395	Objevena tyrathcovská kolonie.
2402	Tyrathcové vstupují do Konfederace.
2420	Průzkumná loď z Kulu objevuje Prstenec trosek.
2428	Korunní princ Michael Saldana zakládá nad Prstencem trosek bitekový habitat Tranquillity.
2432	Princ Mořic, Michaelův syn, dostává spřízněnostní gen. Nástupnická krize v Kulu. Korunovace Lukáše Saldany, vyhoštění Michaela.
2550	Mars vyhlášen obyvatelnou planetou.
2580	Objev asteroidů Dorady, spor mezi Omutou a Garissou.
2581	Flotila v omutanském žoldu shazuje na Garissu dvanáct antihmotových pum, planeta neobyvatelná. Konfederace trestá Omutu třiceti lety izolace. Blokádu zajišťuje Konfederační loďstvo.
2582	Počátek kolonizace Lalonde.

Hamilton, Peter F. (1960 –)

Britský autor hard-SF a moderní space opery, narodil se v Rutlandu a do fantastiky vstoupil povídkou Death Day (1989) v dnes již neexistujícím britském magazínu Fear. Prosadil se trilogií detektivních SF thrillerů Greg Mandel: Mindstar Rising (1993), A Quantum Murder (1994) a The Nano Flower (1995), kde popsal práci nezávislého detektiva s telepatickým nadáním v prostředí technickými zázraky zdokonalené Anglie 21. století, v níž se neustále zvyšuje politický i ekonomický vliv obchodních korporací.

Následovala vřele přijatá série barokních space oper The Night's Dawn: The Reality Disfunction (1996=The Reality Disfunction: Emergence & Expansion, česky Porucha reality/Triton 2003-2004), The Neutronium Alchemist (1997=The Neutronium Alchemist: Consolidation & Conflict, č. Neutroniový alchymista/připravuje Triton) a The Naked God (1999=The Naked God: Flight & Faith, č. Nahý Bůh/připravuje Triton). Objev zcela nepochopitelné mimozemské entity zde hrozí svrhnout lidstvo z vrcholu technologických možností, jež v 27. století reprezentují stovky obydlených planet, úspěšné genové experimenty, živá kosmická plavidla a v neposlední řadě také mír střežený konfederačním válečným loďstvem. Kratší práce série shrnuje sbírka A Second Chance at Eden (1998). Některé již dříve publikované samostatné tituly zde vyšly upraveny, což je případ i u nás známé povídky Spare Capacity (New Worlds 3, ed. David S. Garnett 1993, česky Kapacita myšlení – Ikarie 10/97) přepracované pod názvem The Lives and Loves of Tiarella Rosa. Za zmínku stojí rovněž průvodce po tomto neobyčejně komplexním světě The Confederation Handbook (2000).

V budoucnosti protkané globální sítí virtuální reality se odehrává román The Web: Lightstorm (1998), jenž patří do mládeži určené knižní řady z pera různých britských SF autorů.

Samostatně vydaná novela Watching Trees Grow (2000) popisuje vyšetřování vraždy v prostředí zločinnosti zbavené společnosti alternativního světa 19. století. Samostatný román Fallen Dragon (2001) je příběhem seržanta špičkově vybavené jednotky ve službách mocné korporace, která se díky pozemské technologické převaze neváhá násilím zmocnit bohatství rozvinutých vesmírných kolonií. V románu Misspent Youth (2002) se známý vědec vrací ke své rodině poté, co jako první člověk prodělal úspěšnou omlazovací kůru, díky níž se k životu vrátil ve zdravém a silném těle dvacetiletého člověka.

V právě vydaném románu Pandora s Star (2004) se vrátil k oblíbené space opeře kosmických rozměrů, úvodní svazek připravované série nazvané Commonwealth Saga začíná tajuplným zmizením dvou hvězd, což snad naznačuje počátek galaktické války kolosálních rozměrů, v níž může lidstvo nedobrovolně sehrát roli nevinné oběti. Na závěr jmenujme ještě kratší práce Eat Reecebread (Interzone 1994, sp. Graham Joyce), The Suspect Genome (Interzone 2000) či Escape Route (Interzone 1997, česky Úniková cesta – Suchá, chladná kolébka/Eridani 2000 a Nové dobré kusy/Laser 2001).

Martin Šust

Peter F. Hamilton
Neutroniový alchymista – sjednocení

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2004
jako svou 517. publikaci, v edici TRIFID svazek 41.
Vydání 1.
Z anglického originálu The Neutronium alchemist
přeložil Robert Tschorn.
Ilustrace na obálce Jim Burns.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Sazba Euroagency. Autorský medailon Martin Šust.
Odpovědná redaktorka Martina Cechová.
Vytiskla tiskárna EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-396-2
www.triton-books.cz

1,– Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 299,– Kč
(členové SFK TRIFID 199,– Kč)